Robert Ludlum

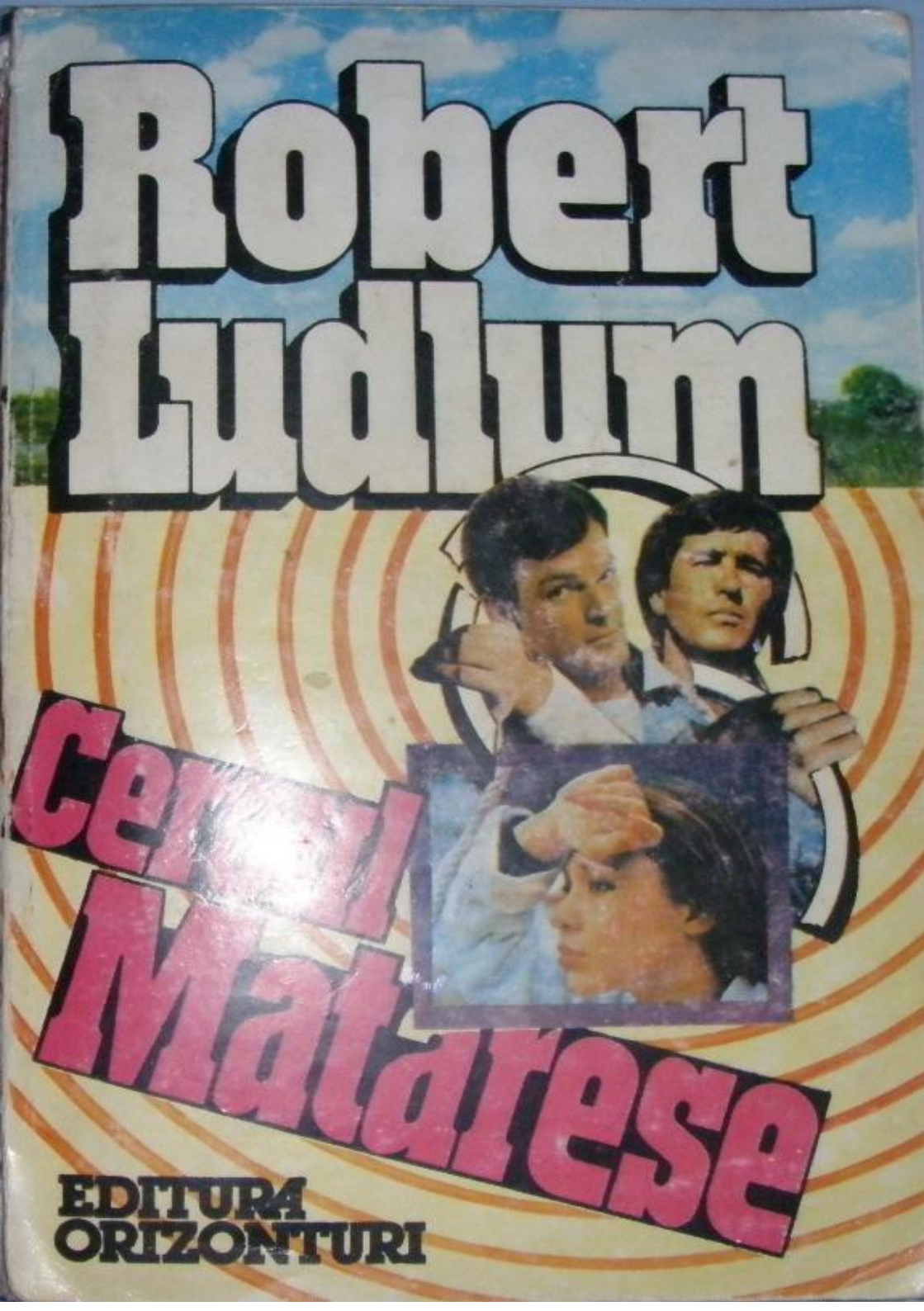

Cerul Matarese

EDITURA ORIZONTURI

Robert Ludlum

Cercul Matarese

V.3.0

www.virtual-project.eu

I.S.B.N.
973-95986-8-4

Titlul original: The Matarese Circle
by Robert Ludlum
Editura Orizonturi Bucureşti
1993

1

Trei regi ai Orientului suntem
Purtând daruri traversăm departe...

Ceata de colindători se îngrămădea la intersecţie, tropăind din picioare şi agitându-şi braţele, vocile lor tinere străpungând aerul rece al nopţii prin zgomotele aspre ale claxoanelor şi sunetele cântecelor de Crăciun trâmbiţate de difuzoarele din faţa magazinelor. Zăpada cădea abundent, făcând trecătorii să-şi mijească ochii. Reuşeau totuşi să nu se ciocnească, nici între ei, nici de automobile sau de nămeţii de zăpadă. Cauciucurile se învârteau pe străzile umede, autobuzele icneau pornind şi oprind nebuneşte, iar clopoţeii bărbaţilor deghizaţi în Moş Crăciun îşi continuau clinchetul necontenit şi nefolositor.

Câmpii şi fântâni.
Tufişuri şi hambare...

Un Cadillac negru întoarse la colţ şi se târî pe lângă colindători. Conducătorul lor, îmbrăcat într-un costum ce-ar fi vrut să semene cu al lui Bob Cratchit, se apropie de fereastra din spate cu mâna întinsă.

Urmărind stelele...

Şoferul, supărat, claxona şi-i făcu semn să plece, dar bărbatul de pe locul din spate băgă mâna în buzunarul paltonului şi scoase câteva bancnote. Apăsă un buton; geamul din spate coborî şi pasagerul cu părul cărunt vârî banii în mâna întinsă.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnule, strigă colindătorul. Băieţii din clubul străzii 50 vă mulţumesc. Sărbători fericite, domnule!

Cuvintele ar fi avut poate mai mult efect dacă n-ar fi fost însoţite de un puternic miros de whisky.

— Sărbători fericite, spuse pasagerul, apăsând butonul geamului pentru a opri alte discuţii.

Se făcu o pauză în trafic. Cadillacul demară rapid, dar fu nevoit să oprească brusc numai după zece metri în josul străzii. Şoferul strânse volanul în mâini; era un gest care ţinea locul înjurăturii cu voce tare.

— Nu te necăji, maiorule, spuse pasagerul cărunt cu vocea sa îngăduitoare şi fermă în acelaşi timp. Nu rezolvi nimic supărându-te; n-o să ajungem mai repede acolo unde mergem.

— Aveţi dreptate, domnule general, răspunse şoferul cu un respect pe care nu-l simţea. În mod normal, respectul exista, dar nu în seara

asta, nu în călătoria asta. Lăsând la o parte satisfacerea propriilor plăceri, generalul a fost de o obrăznicie nemaiauzită cerându-i aghiotantului său să fie disponibil în ajunul Crăciunului. Pentru a conduce o maşină închiriată, civilă, la New York, unde generalul să-şi facă de cap. Maiorul s-ar fi gândit la zeci de motive acceptabile pentru a fi de serviciu în noaptea asta, dar ăsta nu făcea parte din ele.

Un bordel. Ca să spunem lucrurilor pe nume, asta era. Şeful Statului Major se ducea la un bordel în ajunul Crăciunului! Şi fiindcă îşi făcea rău de cap, aghiotantul confidenţial al generalului trebuia să fie acolo ca să ridice mizeria ce rămânea. S-o ridice, s-o cureţe un pic, s-o îngrijească toată dimineaţa următoare la vreun motel obscur şi să aibă a dracului de mare grijă să nu se afle ce se întâmplase şi cine era „mizeria". Iar a doua zi după-amiază, şeful Statului Major îşi va relua ţinuta băţoasă, va da ordine, iar noaptea şi mizeria vor fi uitate.

Maiorul mai făcuse asemenea escapade în ultimii trei ani – din ziua în care generalul a dobândit această poziţie impunătoare – dar escapadele veneau întotdeauna după perioade de activitate intensă la Pentagon sau după o criză naţională, când generalului îi era pusă la încercare priceperea profesională. Niciodată însă într-o noapte ca asta. Niciodată în Ajun, pentru numele lui Hristos! Dacă generalul ar fi fost oricare altul şi nu Anthony Blackburn, poate că maiorul ar fi obiectat pe motiv că până şi o familie de ofiţer în subordine are nişte priorităţi de vacanţă.

Dar maiorul n-ar fi arătat nici cea mai mică nemulţumire în legătură cu orice îl privea pe general. „Nebunul Anthony" Blackburn a salvat un tânăr locotenent rănit dintr-un lagăr de prizonieri nord-vietnamez, scăpându-l de tortură şi de foame şi l-a adus înapoi, prin junglă, în liniile americane. Asta a fost cu ani în urmă; locotenentul era maior acum, aghiotantul principal al şefului de Stat Major.

Militarii vorbeau adesea, ca de un lucru banal, despre ofiţeri pe care i-ar urma până în iad şi înapoi. Ei bine, maiorul a fost în iad cu Nebunul Anthony Blackburn şi s-ar întoarce glonţ înapoi la un semn ale generalului.

Au ajuns în Park Avenue şi au cotit la stânga. Traficul era mai puţin aglomerat decât în centrul oraşului, aşa cum îi stă bine unui cartier select. Încă cincisprezece blocuri; casa cu pricina se găsea pe strada 71, între Park şi Madison.

Aghiotantul principal al şefului de Stat Major urma să parcheze maşina într-un loc rezervat în faţa clădirii şi să-l privească pe general cum urcă treptele spre intrare. Nu va spune nimic, dar un sentiment de tristeţe îl va învălui în timp ce va aştepta.

Până când o femeie zveltă – îmbrăcată cu un capot negru de mătase, un colier de diamante la gât – va redeschide uşa după trei ore şi jumătate-patru şi va aprinde şi stinge lumina de la intrare. Era

semnalul pentru maior să urce şi să-şi ia pasagerul.

— Hello, Tony! Femeia traversă holul întunecos şi sărută obrazul generalului. Ce mai faci, dragă? Cum te simţi? spuse jucându-se cu colierul în timp ce se apleca spre el.

— Încordat, răspunse Blackburn în timp ce-şi trăgea mâinile din paltonul pe care i-l ţinea o fată în uniformă. Se uită la ea; era nouă şi drăguţă.

Femeia îi văzu privirea.

— Nu-i încă pregătită pentru tine, dragă, spuse luându-l de braţ. Poate într-o lună sau două. Să mergem să vedem ce putem face în legătură cu tensiunea ta. Avem tot ce-ţi trebuie. Cel mai bun haşiş de la Ankara, absint de la cea mai bună distilerie din Marsilia şi ceea ce a recomandat doctorul din catalogul nostru special. Soţia cum se mai simte?

— Încordată, răspunse generalul liniştit. Îţi transmite urări de bine.

— Transmite-i toată dragostea mea, dragă.

Trecură printr-o boltă într-o cameră mare, cu lumini multicolore, plăcute.

Femeia vorbi din nou:

— Am o fată pe care aş vrea să o alătur preferatei tale. Are nişte forme pur şi simplu perfecte, dragă. Nu mi-a venit să cred când am văzut-o. De-abia am primit-o de la Atena. Ai s-o adori.

Anthony Blackburn zăcea gol în patul uriaş, scăldat de raze minuscule de lumină reflectate de oglinda albastră din tavan. În aerul nemişcat al camerei plutea un strat gros de fum de haşiş; trei pahare cu absint se aflau pe măsuţa de lângă pat. Corpul generalului era acoperit cu dungi şi cercuri de vopsea, amprente digitale peste tot, săgeţi îndreptate spre regiunea inghinală, testiculele şi penisul în erecţie vopsite în roşu, sânii în negru, asortat cu părul de pe piept, sfârcurile în albastru unite cu o linie albă dreaptă. Gemea şi-şi mişca dintr-o parte în alta capul, în timp ce partenerele lui îşi vedeau de treabă.

Cele două femei goale masau şi împrăştiau, alternativ, globule consistente de vopsea pe corpul lui. În timp ce una îşi plimba sânii deasupra feţei sale, cealaltă îi apuca organele genitale, gemând senzual cu fiecare mişcare, scoţând false gemete de plăcere când generalul intra în orgasm – oprit de profesionista care îşi cunoştea meseria.

Fata cu părul castaniu de lângă faţa sa şoptea neîntrerupt cuvinte de neînţeles în greceşte. Se ridică repede să ia un pahar de pe masă; ridică capul lui Blackburn şi-i turnă lichidul gros pe buze. Zâmbi către tovarăşa sa, care-i făcu cu ochiul.

Apoi fata din Atena se dădu jos din pat, gesticulând către uşa de la

baie. Cealaltă încuviinţă din cap, întinzând mâna stângă către buzele generalului pentru a suplini absenţa colegei sale. Fata cu părul castaniu traversă camera şi intră în baie. Camera răsuna de gemetele euforice ale generalului.

Treizeci de secunde mai târziu, grecoaica reveni, dar nu mai era goală. Purta pardesiu negru cu o glugă ce-i acoperea părul. Stătu un moment în umbră, apoi se duse spre cea mai apropiată fereastră şi trase încet draperia.

Sunetul geamului spart umplu încăperea în timp ce o pală de vânt umfla perdelele. Silueta unui bărbat îndesat şi lat în umeri apăru în geam; lovise cu piciorul geamurile şi acum intra prin cadru, cu o cască de schi pe cap şi un pistol în mână.

Fata din pat se întoarse şi ţipă de groază în timp ce ucigaşul ridica arma şi apăsă pe trăgaci. Zgomotul împuşcăturii fusese absorbit de o surdină; fata căzu peste corpul pictat obscen al lui Anthony Blackburn. Bărbatul se apropie de pat; generalul, cu ochii împăienjeniţi, scoţând sunete guturale, ridică puţin capul încercând să vadă prin ceaţa de narcotice. Ucigaşul trase din nou. Şi încă o dată şi încă o dată, gloanţele intrând în gât, în pântece, în piept, sângele care ţâşnea amestecându-se cu culorile vii ale vopselei.

Bărbatul îi făcu semn cu capul fetei din Atena; aceasta fugi spre uşă, o deschise şi spuse în greceşte:

— E jos în camera cu lumini multicolore. Are o rochie lungă şi diamante în jurul gâtului.

Bărbatul încuviinţă şi se repeziră afară pe coridor.

Gândurile maiorului fură întrerupte de zgomote neaşteptate ce păreau că vin din interiorul casei. Ascultă cu răsuflarea tăiată.

Erau un fel de strigăte... urlete... ţipete. *Lumina* ţipa!

Se uită spre casă; uşa grea se dădu de perete, în timp ce două siluete alergau afară şi în josul scărilor, un bărbat şi o femeie. Ce văzu apoi îi făcu stomacul să se strângă de durere: bărbatul băga un pistol la cingătoare.

Oh, Dumnezeule!

Maiorul băgă mâna sub scaun după automatul său militar şi-l scoase afară. Sări din maşină şi o luă la fugă în sus pe scări şi în interiorul holului. În faţa sa, pe sub bolta intrării, ţipetele creşteau în intensitate; lumea fugea în susul şi în josul scărilor.

Alergă în camera cu lumini nebuneşti, multicolore. Pe duşumea zăcea femeia zveltă cu diamante în jurul gâtului. Capul era o masă de sânge; fusese împuşcată.

Oh, Hristoase!

— Unde este? strigă.

— Sus! ţipă o fată dintr-un colţ al camerei.

Maiorul o luă la fugă în panică, sărind câte trei trepte deodată. Pe palier trecu pe lângă un telefon aşezat pe o măsuţă. Imaginea aceasta îi rămase întipărită în minte. Cunoştea camera; era întotdeauna aceeaşi. Intră pe coridorul îngust, ajunse la uşă şi năvăli în încăpere.

Oh, Iisuse! Era ceva mai presus de orice şi-ar fi putut imagina, mai presus de orice văzuse vreodată până atunci. Corpul gol al lui Blackburn acoperit cu sânge şi picturi obscene, fata moartă căzută peste el, cu faţa în organele lui genitale. Era o imagine de iad, dacă iadul ar putea fi atât de groaznic.

Maiorul nu va şti niciodată cum şi-a redobândit stăpânirea de sine, dar aşa a fost. A trântit uşa şi s-a postat pe coridor cu pistolul ridicat. A înşfăcat o femeie care fugea către scări şi a strigat:

— Faci cum îţi spun sau te împuşc! E un telefon acolo. Formezi numărul pe care ţi-l dau! Spui cuvintele pe care ţi le spun eu, exact cuvintele astea! Şi a împins-o brutal către telefonul din hol.

Preşedintele Statelor Unite intră pe uşa Camerei Ovale şi merse spre biroul său, afişând o figură severă. Erau deja acolo secretarul de stat şi directorul CIA.

— Cunosc faptele, spuse preşedintele aspru, cu vorbirea lui tărăgănată şi-mi întorc stomacul pe dos. Spuneţi-mi ce-aveţi de gând să faceţi?

Directorul CIA făcu un pas în faţă.

— Poliţia din New York cooperează. Am avut noroc cu aghiotantul generalului, care a rămas lângă uşă şi a ameninţat că ucide pe oricine vrea să treacă de el. Oamenii noştri au ajuns primii. Au curăţat totul cât au putut de bine.

— Rutina asta, fir-ar să fie, spuse preşedintele. Probabil că-i necesară, dar nu asta mă interesează acum. Ce părere aveţi? A fost unul din ucigaşii ăia îngrozitori ai New York-ului sau altceva?

— După părerea mea, răspunse directorul, a fost altceva. I-am spus acelaşi lucru şi lui Paul, aici de faţă. A fost un asasinat premeditat, analizat temeinic dinainte. Excelent executat. Chiar şi uciderea patroanei localului, care era singura persoană ce putea lămuri problema.

— Cine-i de vină?

— KGB, cred. Gloanţele au fost trase dintr-un Graz-Burya automat, una dintre armele lor favorite.

— Obiectez, domnule preşedinte, spuse secretarul de stat. Nu mă pot alătura concluziei lui Jim; o fi neobişnuită această armă, dar poate fi procurată în Europa. Am stat de vorbă o oră cu ambasadorul Sovietelor azi-dimineaţă. Era la fel de şocat ca şi noi. Nu numai că a negat orice posibil amestec rusesc, dar a indicat clar că generalul Blackburn era de departe mai acceptabil Sovietelor decât oricine i-ar

putea urma.

— KGB, întrerupse directorul, este de multe ori în contratimp cu corpul diplomatic al Kremlinului.

— Cum este CIA cu al nostru? întrebă secretarul.

— Nu mai mult decât Consular Operations, Paul, răspunse directorul.

— Fir-ar să fie, spuse preşedintele, n-am nevoie de discuţia asta dintre voi. Daţi-mi fapte. Mai întâi tu, Jim. Ce-ai descoperit de eşti aşa sigur pe tine?

— O mulţime.

Directorul deschise dosarul ce-l ţinea în mână, scoase o foaie de hârtie şi o puse în faţa preşedintelui:

— Am introdus în computere tot ce ştim despre noaptea trecută. Am reverificat conceptele de metodă, loc, ieşire, timp şi echipă pe ultimii cincisprezece ani. Le-am comparat cu toate asasinatele KGB-ului din această perioadă. Au ieşit la iveală trei profile. Trei dintre cei mai derutanţi ucigaşi ai serviciului de contrainformaţii sovietic. În fiecare caz, bineînţeles, omul acţionează după proceduri normale, secrete, dar toţi sunt asasini, i-am înregistrat în ordinea importanţei.

Preşedintele studie cele trei nume.

Taleniekov, Vasili. Ultimul post cunoscut: sectoarele sovietice de sud-vest.

Krilovici, Nikolai. Ultimul post cunoscut: Moscova, VKR.

Zukovski, Georgi. Ultimul post cunoscut: Berlinul de Est, ataşat al ambasadei.

Secretarul de stat se agita; nu putea să tacă.

— Domnule preşedinte, acest fel de speculaţii – bazate în cel mai bun caz pe cele mai largi probabilităţi – nu poate duce decât la o confruntare. Nu este momentul pentru aşa ceva.

— Hei, stai o clipă, Paul, spuse preşedintele. Am cerut fapte şi puţin îmi pasă dacă e sau nu momentul pentru o confruntare. Şeful Statului Major a fost ucis. Poate că în viaţa particulară a fost un netrebnic bolnav, dar a fost şi un soldat al dracului de bun. Dacă a fost un asasinat sovietic, vreau s-o ştiu.

Şeful Executivului puse hârtia pe birou, cu privirea îndreptată în continuare spre secretar.

— Şi apoi, adăugă, până se vor cunoaşte mai multe, nu va fi nici o confruntare. Sunt sigur că Jim a păstrat secretul la cel mai înalt nivel.

— Bineînţeles, spuse directorul CIA.

Se auzi o bătaie rapidă în uşa Camerei Ovale. Şeful comunicaţiilor intră fără să mai aştepte răspuns.

— Domnule, premierul Rusiei sovietice la telefonul roşu. Ni s-a confirmat legătura.

— Mulţumesc, spuse preşedintele întinzând mâna spre un telefon

din spatele scaunului.

— Domnul premier? Sunt preşedintele.

Cuvintele ruseşti erau vorbite repede, vioi, iar la prima pauză un interpret traducea. Aşa cum era obiceiul, interpretul rus se oprea şi altă voce – cea a interpretului american – spunea simplu „Corect, domnule preşedinte”.

Conversaţia în patru continua.

— Domnule preşedinte, spuse premierul, deplâng moartea – asasinarea – generalului Anthony Blackburn. A fost un bun soldat, care ura războiul, aşa cum şi dumneavoastră şi eu îl urâm. Era respectat aici, iar puterea sa şi înţelegerea problemelor globale au avut o influenţă binefăcătoare asupra comandanţilor noştri militari. I se va simţi lipsa.

— Mulţumesc, domnule premier. Şi noi deplângem moartea lui. Asasinarea sa. Nu ne-o putem explica.

— Acesta e motivul pentru care v-am sunat, domnule preşedinte. Trebuie să ştiţi, fără urmă de îndoială, că moartea, asasinarea generalului Blackburn n-ar fi fost niciodată dorită de conducerea responsabilă a Uniunii Sovietice. Aş putea spune chiar că fie şi a asista impasibili la un asemenea gest ar fi un blestem. Cred că am fost clar, domnule preşedinte.

— Cred că da domnule premier şi vă mulţumesc încă o dată. Dar, dacă-mi este îngăduit, excludeţi cu desăvârşire posibilitatea unei conduceri *iresponsabile* din afară?

— Nu mai mult decât cei din Senatul dumneavoastră care ar bombarda Ucraina. Asemenea idioţi sunt daţi afară, aşa cum se cuvine.

— Atunci nu sunt sigur că am înţeles subtilitatea spuselor dumneavoastră, domnule premier.

— Voi fi mai clar. Central Intelligence Agency a venit cu trei nume, despre care se spune că ar fi amestecate în moartea generalului Blackburn. Ei bine, nu sunt, domnule preşedinte. Aveţi cuvântul meu. Sunt oameni *responsabili,* ţinuţi sub control absolut de superiorii lor. De fapt, unul dintre ei, Zukovski, este spitalizat de o săptămână. Altul, Krilovici, a fost plasat la graniţa Manciuriei de unsprezece luni. Iar respectatul Taleniekov, practic, s-a retras. În momentul de faţă se află la Moscova.

Preşedintele făcu o pauză şi se uită fix la directorul CIA.

— Mulţumesc, pentru clarificare, domnule premier şi pentru acurateţea informaţiilor. Îmi dau seama că n-a fost uşor să-mi daţi acest telefon. Serviciul sovietic de informaţii trebuie lăudat.

— Cum trebuie să fie şi al dumneavoastră. Există puţine secrete în zilele noastre; unii spun că asta e bine. Am cântărit faptele şi a trebuit să vă vorbesc. Nu suntem implicaţi, domnule preşedinte.

— Vă cred. Mă întreb cine este.

— Sunt tulburat, domnule preşedinte. Cred că amândoi ar trebui să aflăm răspunsul.

2

— Dimitri Iuri Iurievici! strigă femeia plinuţă în timp ce se apropia de pe pat ţinând o tavă cu micul dejun. E prima zi a vacanţei tale. Zăpada se aşterne pe pământ, soarele o topeşte şi înainte de a-ţi scutura vodca din cap pădurile vor înverzi din nou!

Bărbatul îşi îngropă faţa în pernă, apoi se întoarse pe spate şi deschise ochii, clipind din cauza luminii puternice din cameră. Prin ferestrele mari se vedeau crengile copacilor atârnând sub greutatea zăpezii.

Iurievici îi zâmbi soţiei sale, în timp ce-şi mângâia barba mai mult căruntă decât neagră.

— Cred că mi-am dat foc azi-noapte.

— Ai ghicit, râse femeia. Din fericire, fiul nostru a moştenit instinctele mele de ţărancă. A văzut focul şi nu şi-a pierdut timpul analizându-i componentele, ci l-a stins.

— Îmi aduc aminte c-a sărit la mine.

— Aşa a făcut!

Soţia lui Iurievici puse tava pe pat şi împinse picioarele bărbatului la o parte ca să-şi facă loc. Se aşeză şi-i puse mâna pe cap.

— Eşti cald, dar ai să supravieţuieşti, cazacul meu.

— Dă-mi o ţigară.

— După ce bei sucul de fructe. Eşti o persoană foarte importantă; cupele sunt pline cu sucuri de fructe. Locotenentul nostru spune că-s acolo ca să stingă ţigările ce-ţi ard barba.

— Mentalitatea soldaţilor n-o să se schimbe niciodată. Noi, oamenii de ştiinţă, înţelegem asta. Cupele cu suc sunt acolo ca să fie amestecate cu vodcă.

Dimitri Iurievici zâmbi din nou, puţin deznădăjduit.

— O ţigară, dragostea mea? Am să te las chiar s-o aprinzi.

— Eşti imposibil!

Ridică un pachet de ţigări de pe măsuţa patului, scutură una afară şi i-o puse între buze.

— Fii atent să nu respiri când scapăr chibritul. Am exploda amândoi şi aş fi înmormântată în dezonoare, ca ucigaşa celui mai proeminent fizician atomist al Sovietelor.

— Munca mea rămâne după mine; lasă-mă să mă îngrop în fum. Iurievici inhala în timp ce soţia îi ţinea chibritul.

— Cum se simte fiul nostru acum, dimineaţa?

— E bine. S-a sculat devreme să ungă puştile. Oaspeţii lui vor fi aici în aproximativ o oră. Vânătoarea începe în jurul prânzului.

— Oh, Doamne, am uitat de ea, spuse Iurievici, ridicându-se mai

sus pe pernă. Chiar trebuie să mă duc?

— Tu şi cu el veţi face echipă. Nu-ţi aduci aminte că ai spus tuturor, aseară la cină, că tatăl şi fiul vor aduce acasă trofeul numărul unu?

Dimitri se crispă.

— Conştiinţa mea a vorbit. Toţi aceşti ani în laboratoare în timp ce el creştea cumva în spatele meu…

Soţia zâmbi.

— O să-ţi facă bine să ieşi afară la aer. Hai, termină-ţi ţigara, mănâncă-ţi micul dejun şi îmbracă-te.

— Ştii ceva? spuse Iurievici, luându-şi soţia de mână. Tocmai încep să simt. Sunt în vacanţă. Nu pot să-mi aduc aminte ultima noastră vacanţă.

— Nu ţin minte să fi existat vreuna. Lucrezi mai mult decât orice om pe care l-am cunoscut vreodată.

Iurievici ridică din umeri.

— A fost frumos din partea armatei să-i dea voie fiului nostru în permisie.

— El a cerut-o. A dorit să fie cu tine.

— Frumos din partea lui. Îl iubesc, dar îl cunosc foarte puţin.

— E un ofiţer straşnic. Toată lumea spune. Poţi fi mândru.

— Oh, sunt, bineînţeles. Numai că n-am ce să-i spun. Azi-noapte a fost mai uşor, cu atâta vodcă.

— Nu v-aţi văzut de aproape doi ani.

— Am munca mea, toată lumea ştie.

— Eşti savant, soţia îi strânse mâna. Dar nu astăzi. Nu în următoarele trei săptămâni! Fără laboratoare, fără cursuri, fără sesiuni cu tineri profesori zeloşi şi studenţi care vor să spună la toată lumea că au lucrat cu marele Iurievici. Îi luă ţigara dintre buze şi o stinse. Gata, mănâncă şi îmbracă-te. O vânătoare iarna n-o să-ţi facă decât bine.

— Scumpa mea femeie, protestă Dimitri râzând, va fi probabil înmormântarea mea. N-am mai tras cu o puşcă de mai bine de douăzeci de ani.

Locotenentul Nikolai Iurievici mergea cu greu prin zăpada adâncă spre casa veche ce fusese pe vremuri grajdul fermei. Se întoarse şi se uită înapoi la clădirea uriaşă cu trei etaje. Strălucea în soarele dimineţii ca un mic palat de alabastru aşezat într-o vâlcea de alabastru, tăiată prin pădurea încărcată cu zăpadă.

Moscova punea mare preţ pe tatăl lui. Toată lumea voia să-l cunoască pe marele Iurievici, acest sclipitor şi irascibil bărbat al cărui nume îi înfricoşa pe liderii Occidentului. Se spunea că Dimitri Iuri Iurievici avea în cap formulele a zeci de arme nucleare tactice; că lăsat singur într-un depozit de muniţii cu un laborator adiacent ar

putea face o bombă ce ar distruge un oraş mai mare ca Londra, tot Washington-ul şi cea mai mare parte din Beijing.

Acesta era marele Iurievici, un om imun la critică sau disciplină, în ciuda cuvintelor şi acţiunilor sale, care erau câteodată nestăpânite. Nu în ceea ce priveşte devotamentul său faţă de stat; asta nu s-a pus niciodată la îndoială. Dimitri Iurievici era al cincilea fiu al unor ţărani săraci din Kurov. Dacă n-ar fi fost statul, ar fi fost acum în spatele unui măgar pe pământul vreunui aristocrat. Nu, era comunist până în măduva oaselor, dar, ca toţi oamenii deosebiţi, nu suporta birocraţii. S-a opus cu fermitate amestecului lor şi n-a fost tras niciodată la răspundere.

Era unul din motivele pentru care toată lumea dorea să-l cunoască. Cu presupunerea, suspecta Nikolai, că doar făcând cunoştinţă cu marele Iurievici li s-ar transfera un pic din imunitatea lui.

Locotenentul ştia că aşa se petreceau lucrurile şi astăzi şi încerca un sentiment dezagreabil. „Musafirii”, care erau pe drum acum, practic s-au autoinvitat. Unul dintre ei era comandantul batalionului lui Nikolai din Vilnius, celălalt un bărbat pe care Nikolai nici nu-l cunoştea. Un prieten al comandantului din Moscova, despre care se zicea că ar putea face un serviciu unui tânăr locotenent când va veni vremea avansării. Pe Nikolai nu-l ademeneau astfel de lucruri. Era în primul rând el însuşi şi în al doilea rând fiul tatălui său. Îşi va vedea singur de propria soartă; asta era foarte important pentru el, Dar nu-l putea refuza pe acest comandant, fiindcă dacă exista vreun om în armata sovietică care ar fi meritat un pic de „imunitate”, acela era colonelul Janek Drigorin.

Drigorin dăduse pe faţă corupţia care exista în corpul ofiţerilor superiori: cluburile militare de la Marea Neagră finanţate cu fonduri deturnate, magaziile pline cu mărfuri de contrabandă, femeile aduse cu avioane militare împotriva tuturor regulamentelor.

A fost redus la tăcere de Moscova şi trimis la Vilnius să se stingă în mediocritate. În timp ce Nikolai Iurievici era un locotenent de douăzeci şi unu de ani cu o responsabilitate majoră într-un post minor, Drigorin era un talent militar major exilat într-un post de comandă minor. Dacă un asemenea om dorea să petreacă o zi cu tatăl său, Nikolai nu putea protesta. Şi, în afară de asta, colonelul era un tip încântător; se întreba ce fel de om o fi celălalt.

Nikolai ajunse la grajd şi deschise uşa mare ce dădea în coridorul staulelor. Balamalele fuseseră unse; bătrâna uşă se deschise fără un sunet. Trecu pe lângă ţarcurile curate, care adăpostiseră pe vremuri cele mai frumoase specii de cai şi încercă să-şi imagineze cum arăta Rusia. Aproape că putea să audă nechezatul armăsarilor cu ochi de foc, duduitul nerăbdător al copitelor, mârâitul câinilor dornici să iasă pe câmp.

Rusia aceea trebuie să fi fost ceva.

Ajunse în capătul coridorului, unde se afla altă uşă dublă. O deschise şi păşi din nou în zăpada de afară. Ceva îi atrase atenţia în depărtare; ceva nelalocul lui. *Păreau* nelalocul lor.

Schimbându-şi direcţia din colţul unui hambar către marginea pădurii, erau urme în zăpadă. Urme lăsate de oameni, probabil. Totuşi, cei doi îngrijitori trimişi de la Moscova nu părăsiseră dacha. Iar îngrijitorii câmpului erau în barăcile din josul drumului.

Pe de altă parte, se gândi Nikolai, căldura soarelui de dimineaţă ar fi putut să topească marginile oricărei amprente din zăpadă; iar lumina orbitoare îţi joacă feste. Erau fără îndoială urmele vreunui animal ierbivor. Animalele nu s-au schimbat; doar Rusia.

Nikolai se uită la ceas; era timpul să se întoarcă. Oaspeţii trebuie să sosească în curând.

Totul mergea, atât de bine încât lui Nikolai nici nu-i venea să creadă. Nu se simţea nimeni stingherit, mulţumită în mare măsură tatălui său şi bărbatului din Moscova. Colonelul Drigorin părea la început cam jenat – comandantul care s-a impus subordonatului – dar Iuri Iurievici nici n-a băgat de seamă. L-a primit pe superiorul fiului său ca un tată grijuliu, interesat numai de viitorul odraslei. Nikolai nu se putea abţine să nu surâdă; tatăl lui era aşa de direct! Vodca se servea cu suc de fructe şi cafea.

Surpriza a constituit-o prietenul colonelului din Moscova, Brunov, un înalt funcţionar din atelierele de proiectare ale industriei militare. Nu numai că Brunov şi tatăl lui Nikolai aveau prieteni comuni, dar se dovedi curând că amândoi împărtăşeau aceeaşi atitudine ireverenţioasă faţă de birocraţia Moscovei – pe care o avea, bineînţeles, majoritatea prietenilor lor. Râsetele au sporit, fiecare rebel încercând să-l depăşească pe celălalt cu comentarii usturătoare despre acel comisar-cu-cameră-de-ecou-în-loc-de-cap sau economistul-ce-nu-şi-putea-ţine-o-rublă-în-buzunar.

— Suntem imorali, Brunov! răcni tatăl lui Nikolai râzând cu gura până la urechi.

— Exact, Iurievici! aprobă omul din Moscova. E păcat că suntem atât de aproape de adevăr.

— Fii atent, suntem cu soldaţi de faţă. Ne vor raporta!

— Atunci o să le reţin salariile, iar dumneata vei proiecta o bombă cu explozie întârziată.

Râsul lui Dimitri Iurievici se opri pentru câteva momente.

— Aş vrea să nu fie nevoie de ele în stare de funcţiune.

— Şi eu aş vrea să nu fie nevoie de salarii aşa de mari.

— Destul, spuse Iurievici. Paznicii spun că vânatul de aici e superb. Fiul meu a promis să aibă grijă de mine, iar eu am promis să împuşc

cel mai mare exemplar. Orice vă lipseşte, avem aici. Cizme, blănuri… vodcă.

— Nu la vânătoare, tată.

— Doamne, dar l-aţi învăţat ceva, spuse Iurievici zâmbindu-i colonelului. Apropo, domnilor; nici să nu vă aud că vreţi să plecaţi astăzi. Veţi înnopta aici, bineînţeles. Moscova e generoasă; avem fripturi şi zarzavaturi proaspete de la Lenin-ştie-de-unde…

— Şi sticle de vodcă, sper.

— Nu sticle, Brunov, butoaie. Îţi citesc în ochi. Vom fi amândoi în vacanţă. Rămâi.

— Am să rămân, spuse omul din Moscova.

Ecoul împuşcăturilor fu însoţit de ţipătul şi bătăile de aripi ale uliul, Nikolai auzi vocile emoţionate, dar erau prea departe ca să le înţeleagă.

— Ar trebui să auzim fluierul în mai puţin de un minut dacă au împuşcat ceva, spuse îndreptând arma în jos.

— Am fost indus în eroare! replică Iurievici cu falsă furie. Paznicii mi-au jurat că tot vânatul e în partea asta a pădurii. Lângă lac. Nu era nimic acolo! De-aia am insistat să se ducă colo…

— Eşti un pişicher bătrân, spuse fiul studiind arma tatălui. N-ai siguranţa pusă. De ce?

— Mi s-a părut că aud un zgomot în spate. Am vrut să fiu pregătit.

— Cu tot respectul, tată, pune-o la loc. Înainte s-o ridici, aşteaptă ca privirea să-ţi confirme ce-ai auzit.

— Cu tot respectul, soldatul meu, atunci ar fi prea multe de făcut deodată. Iurievici văzu îngrijorarea din ochii fiului său. Da, probabil că ai dreptate. Aş putea să cad şi arma să se descarce singură.

— Mulţumesc, spuse locotenentul întorcându-se brusc. Tatăl lui avea dreptate; foşnea ceva în spatele lor. Pocnetul unei ramuri, trosnetul unei crengi. Ridică siguranţa armei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Iurievici excitat.

— Ssst, şopti Nikolai privind prin coridoarele albe ce-i înconjurau.

Nu văzu nimic. Siguranţa pocni la loc.

— Deci şi tu, ai auzit? întrebă Dimitri. N-au fost numai urechile astea de cincizeci şi cinci de ani.

— Zăpada e grea, sugeră băiatul. Crengile se rup sub greutate. Asta am auzit.

— Ei bine, un lucru n-am auzit. Fluierul… Au împuşcat pe dracu!

Încă trei împuşcături se auziră în depărtare.

— Au văzut ceva, spuse locotenentul. Probabil că acum o să le auzim fluierul…

Şi deodată îl auziră. Un sunet. Dar nu era un fluier. Era în schimb un ţipăt lung, de groază, slab, dar distinct. Un ţipăt teribil. Urmă un altul,

mai isteric.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat? Iurievici îşi apucă fiul de mână.

— Nu…

Replica fu tăiată de una al treilea ţipăt, teribil, ce-i împietri.

— Rămâi aici, strigă locotenentul către tatăl său. Mă duc la ei.

— Te urmez, spuse Iurievici. Du-te repede, dar fii atent!

Nikolai o luă la fugă prin zăpadă spre locul de unde se auzeau strigătele. Acum umpleau pădurea, mai puţin stridente, dar pline de durere. Lovind cu picioarele movilele de zăpadă, soldatul îşi croi potecă printre crengile groase cu ajutorul puştii. Picioarele îl dureau, aerul rece îi intra în plămâni; privirea se înceţoşa din cauza lacrimilor de oboseală.

Mai întâi auzi răgetele, apoi văzu ceea ce-i era teamă că o să vadă, ceea ce nici un vânător n-ar vrea să vadă vreodată.

Un urs brun enorm, cu faţa plină de sânge, îşi vărsa furia asupra celor ce-l răniseră, apucând cu ghearele, sfâşiind, rupând în bucăţi.

Nikolai ridică puşca şi trase până goli magazia.

Ursul uriaş căzu jos. Soldatul alergă spre cei doi bărbaţi; când ajunse lângă ei, i se tăie respiraţia.

Omul din Moscova era mort, cu gâtul rupt, aşa încât capul însângerat de-abia mai atârna de trup. Drigorin mai era viu, dar dacă nu murea în câteva secunde, Nikolai îşi dădu seama că-şi va încărca puşca şi va termina ceea ce începuse animalul. Colonelul nu mai avea faţă; nu mai era acolo. În locul ei, o privelişte ce ardea mintea soldatului.

„Cum? Cum s-a putut întâmpla?”

Şi apoi privirea locotenentului rătăci spre mâna dreaptă a colonelului, iar şocul fu mai presus decât orice şi-ar fi putut imagina.

Era pe jumătate despărţită din cot; metodă clară: gloanţe de calibru mare.

Fusese împuşcat în braţul cu care trăgea!

Nikolai alergă către cadavrul lui Brunov; se aplecă şi-l întoarse.

Braţul lui Brunov era intact, însă din mâna stângă rămăsese doar un rest de palmă noduroasă şi însângerată, cu degetele dezgolite până la os. Mâna *stângă.* Nikolai Iurievici îşi aminti dimineaţa; cafeaua şi sucul de fructe şi vodca şi ţigările.

Omul din Moscova era stângaci.

Brunov şi Drigorin au fost lăsaţi fără apărare de cineva înarmat, cineva care ştia ce se află în calea lor.

Nikolai se ridică cu grijă, soldatul din el căutând un inamic nevăzut. Şi exista un inamic pe care dorea din toată inima să-l găsească şi să-l ucidă. Îşi aminti urmele pe care le văzuse în spatele grajdurilor. Nu erau ale unui animal – deşi animal era! – erau urmele unui ucigaş obscen.

Cine să fie? Şi, mai ales, de ce?

Locotenentul văzu fulgerând o lumină. Lumina soarelui reflectată de o armă.

Făcu o mişcare spre dreapta, apoi brusc se aruncă spre stânga şi întinse la pământ, rostogolindu-se în spatele trunchiului unui stejar. Scoase magazia armei şi o înlocui cu una plină. Aruncă o privire către sursa de lumină. Venea de sus, dintr-un pin.

O siluetă, cu o puşcă cu lunetă în mână, încăleca două crengi la cincizeci de picioare deasupra solului. Ucigaşul purta o haină cu glugă din blană albă, iar faţa îi era ascunsă de nişte ochelari negri de soare.

Nikolai crezu că o să vomite de ură şi scârbă. Omul zâmbea şi locotenentul ştia că-i zâmbeşte lui.

Furios, îşi ridică puşca. O explozie de zăpadă îl orbi, însoţită de zgomotul puternic al unei arme de calibru greu. Urmă o a doua împuşcătură; glonţul se înfipse în lemnul de deasupra capului său. Se trase înapoi la adăpostul trunchiului.

Altă împuşcătură, de data asta în apropiere, nu de la ucigaşul din copac.

— Nikolai!

Sângele îi veni în cap. Nu mai rămăsese decât ura. Vocea care striga era a tatălui său.

— Nikolai!

Altă împuşcătură. Soldatul sări de la pământ, trase cu arma în copac şi o luă la fugă prin zăpadă.

Simţi în piept o incizie ca de gheaţă. Nu mai auzi nimic şi nu mai simţi nimic până când ştiu că are faţa rece.

Premierul Sovietului Suprem îşi puse mâinile pe masa lungă de sub fereastra ce dădea spre Kremlin. Se aplecă să studieze fotografiile, cu privirea încărcată de mânie şi stupoare.

— Oribil, şopti. Să moară în halul ăsta, oribil. Să zicem că de Iurievici ne-am fi putut lipsi – nu de viaţa lui, dar să moară astfel…

În partea cealaltă a încăperii, aşezaţi în jurul unei mese, stăteau doi bărbaţi şi o femeie cu figurile împietrite, privindu-l pe premier. În faţa fiecăruia se găsea un dosar cafeniu; păreau nerăbdători să înceapă conferinţa. Nu puteau întrerupe însă sau grăbi gândurile premierului; astfel de manifestări de nerăbdare i-ar fi putut stârni furia. Premierul avea o minte mai ascuţită decât a oricăruia din cei aflaţi în încăpere, cu toate acestea, însă, întârzia să ia o decizie, problemele fiind privite sub toate aspectele. Era un supravieţuitor într-o lume în care numai cei mai vicleni – şi subtili – supravieţuiau.

Frica era o armă pe care o folosea cu o pricepere extraordinară.

Se ridică în picioare, înlăturând fotografiile dezgustat şi se îndreptă cu paşi mari spre masa de conferinţe.

— Toate unităţile nucleare sunt în alarmă, submarinele noastre se apropie de poziţiile de foc, spuse. Vreau ca informaţia asta să fie transmisă tuturor ambasadelor. Folosiţi coduri pe care Washingtonul le cunoaşte.

Unul dintre bărbaţii de la masă se aplecă înainte. Era un diplomat mai bătrân decât premierul, evident un asociat vechi, un aliat care putea vorbi mai liber decât ceilalţi doi.

— Îţi asumi un risc şi nu cred că este înţelept. Nu putem fi siguri de reacţie. Ambasadorul american era profund şocat. Îl cunosc; nu minţea.

— Nu a fost informat, atunci, spuse scurt al doilea bărbat. Vorbind din punctul de vedere al VKR, *suntem* siguri. Gloanţele şi cămăşile au fost identificate: şapte milimetri – crestate de implozie. Urmele ghinturilor, de neconfundat. Au fost trase cu un Browning Magnum, Grade Four. Ce vreţi mai mult?

— Mult mai mult. O astfel de armă nu este chiar aşa de greu de obţinut şi mă îndoiesc că un asasin american şi-ar lăsa cartea de vizită.

— Şi-ar lăsa-o dacă este arma cu care este obişnuit. Am găsit probe.

Bărbatul de la VKR se întoarse către femeia între două vârste.

— Explicaţi, vă rog, tovarăşă director.

Femeia îşi deschise dosarul şi scrută cu privirea prima pagină înainte de a vorbi. Întoarse la pagina a doua şi se adresă premierului evitând privirea bătrânului diplomat.

— După cum ştiţi, au fost doi asasini, probabil amândoi bărbaţi. Unul trebuie să fi fost un ţintaş de elită, cu o iscusinţă şi coordonare deosebite, celălalt – cineva care avea fără îndoială aceleaşi calităţi, dar care era de asemenea expert în supraveghere electronică. Există dovezi care ne conduc la concluzia că toate conversaţiile din vilă au fost interceptate.

— Descrii metode CIA, tovarăşă, întrerupse premierul.

— Sau Consular Operations, replică femeia. E foarte important să nu-i omitem.

— Oh, da, fu de acord premierul. Mica bandă de „negociatori” a Departamentului de Stat.

— De ce nu chinezii Tao-pan? propuse diplomatul cu seriozitate. Sunt printre cei mai eficienţi ucigaşi de pe pământ. Chinezii se temeau de lurievici mai mult decât oricine.

— Fizionomia îi exclude, replică bărbatul de la VKR. Dacă unul ar fi fost prins, chiar şi după cianură, Beijing ştie că ar fi distrus.

— Să ne întoarcem la probele pe care le-aţi găsit, întrerupse premierul.

Femeia continuă:

— Am băgat totul în computerele KGB, concentrându-ne asupra personalului din serviciile secrete americane care au operat în Rusia, care vorbesc limba fluent şi sunt ucigaşi recunoscuţi. Ne-am oprit la patru nume. Iată-le, tovarăşe premier. Trei de la Central Intelligence Agency, unul de la Consular Operations – Departamentul de Stat.

Întinse pagina către reprezentantul VKR, care, la rândul lui, se ridică şi i-o dădu premierului.

Acesta se uită la nume.

Scofield, Brandon Alan. Departamentul de Stat, Consular Operations. Cunoscut a fi responsabil de asasinate la Praga, Atena, Paris, Munchen. Suspectat de a fi operat chiar la Moscova. Implicat în peste douăzeci de dezertări.

Randolph, David. Central Intelligence Agency. Acoperire: director al importului, Dynamax Corporation, filiala Berlinul de Vest. Toate fazele de sabotaj. Cunoscut a fi implicat în exploziile hidrocentralelor din Kazan şi Tagil.

Saltzman, George Robert, Central Intelligence Agency. Curier şi asasin în Vientiane sub acoperire AID de şase ani. Expert Oriental. Curent – ca acum cinci săptămâni – în sectoarele Taşkent. Acoperire: emigrant australian, director comercial la Perth Radar Corporation.

Bergstrom, Edward. Central Intelligence Agency…

— Tovarăşe premier, întrerupse cel de la VKR. Colega mea vrea să spună că numele sunt în ordinea priorităţii. După opinia noastră, regizarea execuţiei poartă semnătura primului om de pe listă.

— Acest Scofield?

— Da, tovarăşe premier. A dispărut acum o lună la Marsilia. A adus mai multe prejudicii, a compromis mai multe operaţii decât oricare alt agent pe care l-au avut Statele Unite de la război încoace.

— Adevărat?

— Da. Făcu o pauză, apoi vorbi cu ezitări, ca şi când n-ar fi vrut să continue, dar ştia că trebuie. Acum zece ani i-a fost omorâtă soţia, în Berlinul de Est. De-atunci este maniac.

— Berlinul de Est?

— A fost o cursă. KGB.

Telefonul de pe biroul premierului începu să sune; traversă repede încăperea şi ridică receptorul.

Era preşedintele Statelor Unite. Interpreţii se aflau pe linie; îşi începură lucrul.

— Deplângem moartea – teribilul asasinat – al marelui savant. Ca şi oroarea ce i-a lovit prietenii.

— Vă apreciem foarte mult cuvintele, domnule preşedinte, dar, aşa cum ştiţi, aceste crime au fost premeditate. Vă sunt recunoscător pentru simpatia ce o arătaţi, dar nu pot decât să mă întreb dacă nu vă simţiţi cumva mai uşuraţi că Uniunea Sovietică a pierdut pe cel mai

mare fizician atomist.

— Nu, domnule. Geniul său s-a ridicat deasupra deosebirilor dintre noi. A fost un om al tuturor popoarelor.

— Şi totuşi şi-a ales un popor, nu? Vă spun cinstit, îngrijorarea mea nu se ridică deasupra diferenţelor dintre noi. Mai mult, mă forţează să-mi privesc flancurile.

— Atunci, dacă mă iertaţi, vă uitaţi după fantome.

— Poate că le-am găsit, domnule preşedinte. Avem dovezi extrem de tulburătoare pentru mine. Cu atât mai mult cu cât...

— Iertaţi-mă din nou, întrerupse preşedintele Statelor Unite. Dovezile dumneavoastră m-au făcut să vă telefonez, în ciuda reţinerii mele naturale de a o face. KGB-ul a făcut o eroare uriaşă. Patru erori, mai precis.

— Patru?

— Da, domnule premier. Adică numele Scofield, Randolph, Sallzman, Bergstrom. Nici unul nu este implicat, domnule premier.

— Mă uimiţi, domnule preşedinte.

— Nu mai mult decât m-aţi uimit dumneavoastră săptămâna trecută. Sunt mai puţine secrete în zilele noastre, vă amintiţi?

— Cuvintele nu costă nimic; dovezile sunt incontestabile.

— Atunci, aşa a fost calculat. Daţi-mi voie să vă explic. Doi dintre cei trei bărbaţi de la CIA nu mai lucrează în ramură. Randolph şi Bergstrom sunt în mod curent la birourile lor din Washington. Domnul Saltzman a fost internat în spital la Taşkent; diagnosticul este cancer.

Preşedintele se opri.

— Mai rămâne un singur om, nu-i aşa? spuse premierul. Omul dumneavoastră de la acel infam Consular Operations. Atât de amabil în cercurile diplomatice, dar infam pentru noi.

— Acesta este cel mai delicat aspect al problemei. Este de neconceput ca domnul Scofield să fi fost implicat. Există o şansă mai mică decât a oricăruia din ceilalţi. Vă spun asta fiindcă nu mai contează.

— Cuvintele nu costă...

— Trebuie să fiu mai clar. De câţiva ani încoace, se exercită o urmărire foarte atentă asupra doctorului Iurievici, informaţiile fiind transmise aproape în fiecare zi, cu siguranţă în fiecare lună. După unele păreri, era timpul să-l contactăm pe Dimitri Iurievici cu oferte viabile.

— Cum?

— Da, domnule premier. Dezertare. Cei doi oameni care au sosit la vilă pentru a-l întâlni pe dr. Iurievici au făcut-o în interesul nostru. Sursa-control era Scofield. A fost operaţiunea lui.

Premierul Uniunii Sovietice se uita fix la teancul de fotografii de pe masă. Vorbi încet:

— Vă mulţumesc pentru sinceritate.
— Priviţi spre alte flancuri.
— Aşa voi face.
— Amândoi trebuie s-o facem.

3

Soarele după-amiezii târzii era o minge de foc, razele sale săltând pe apele canalului în unduiri orbitoare. Mulţimile ce se îndreptau spre vest, pe Kalverstraat din Amsterdam, mijeau ochii în timp ce se grăbeau de-a lungul trotuarului, recunoscători soarelui de februarie şi rafalelor de vânt ce veneau de deasupra nenumăratelor canale desprinse din Amstel River. Mai întotdeauna, februarie aducea ceaţă şi ploaie, umezeală peste tot; nu era cazul astăzi, iar cetăţenii celui mai important port al Mării Nordului păreau bucuroşi de aerul curat şi cald.

Un bărbat, totuşi, nu era bucuros. Nu era nici cetăţean al Amsterdamului, nu se găsea nici pe stradă. Numele său era Brandon Alan Scofield, ataşat plenipotenţiar, Consular Operations, Departamentul de Stat al Statelor Unite. Stătea la o fereastră de la etajul patru, deasupra canalului şi a străzii Kalver, uitându-se printr-un binoclu la mulţimea de jos, în special la locul de pe trotuar unde o cabină telefonică de sticlă reflecta razele soarelui. Lumina îl făcea să mijească ochii, dar pe faţa palidă a lui Scofield – o faţă îngrijită, cu trăsături bine conturate – nu se citea nici un pic de energie. În părul castaniu, pieptănat aproximativ, avea câteva fire cenuşii.

Continua să-şi focalizeze lentilele, blestemând lumina şi mişcările încete de dedesubt. Avea ochii obosiţi, cu cearcăne întunecate, rezultatul somnului prea puţin din prea multe motive, la care Scofield nu mai făcea efortul să se gândească. Era o treabă de făcut şi el era un profesionist; nu-şi putea permite să şovăie, să se relaxeze.

În cameră mai erau doi bărbaţi. Un tehnician stătea la o masă, lângă un telefon demontat, cu firele conectate la un magnetofon, iar receptorul scos afară. Undeva, sub străzi, într-un complex telefonic, fuseseră făcute aranjamentele necesare; era singura colaborare pe care ar fi oferit-o poliţia din Amsterdam, o veche datorie pe care o cerea acum ataşatul Departamentului de Stat american.

Cea de-a treia persoană din cameră era mai tânără decât ceilalţi doi, în jur de treizeci de ani, iar pe faţa sa nu se citea lipsa de energie sau oboseala din ochii celorlalţi. Era un tânăr dornic să ucidă. Arma sa era un aparat de luat vederi cu teleobiectiv, montat pe un trepied. Ar fi preferat altfel de armă.

Jos, în stradă, o siluetă intră în raza binoclului lui Scofield. Silueta ezită lângă cabina telefonică şi în momentul acela fu îmbrâncită de mulţime în afara trotuarului, în faţa geamului strălucitor, blocând reflexia cu corpul său, o ţintă înconjurată de un halo de lumină. Ar fi fost mult mai confortabil pentru toţi cei interesaţi dacă ţinta ar fi fost

atinsă exact unde se afla acum. O puşcă de calibru mare, reglată pentru şaptezeci de yarzi, ar fi putut s-o facă; bărbatul de la geam ar putea apăsa trăgaciul. Făcuse aşa ceva de multe ori. Dar nu asta era soluţia. O lecţie trebuia predată, altă lecţie învăţată şi o astfel de instruire depindea de concentrarea factorilor vitali. Cei care predau şi cei care învăţau trebuiau să-şi înţeleagă rolurile. Altfel, o execuţie era fără sens.

Silueta de jos era a unui bărbat în vârstă, în jur de şaizeci şi cinci de ani, era îmbrăcat în haine şifonate, cu gulerul paltonului gros ridicat în jurul gâtului, pălăria uzată trasă pe frunte. Avea barba nerasă de câteva zile; era un bărbat urmărit, iar pentru americanul ce-l privea prin binoclu nu exista nimic mai teribil sau mai obsedant decât un bărbat bătrân urmărit. Exceptând poate o femeie bătrână. Le-a văzut pe amândouă. Cu mult mai des decât era dispus să se gândească.

Scofield aruncă o privire la ceas.

— Dă-i drumul, îi spuse tehnicianului de la masă. Apoi, întorcându-se către tânărul ce stătea lângă el: Eşti gata?

— Da, răspunse scurt. Îl am pe ticălos în cadru. Washingtonul a avut dreptate; tu ai dovedit-o.

— Nu sunt încă sigur de ce am dovedit. Aş vrea să fiu. Când va fi în cabină, să-i prinzi buzele.

— În regulă.

Tehnicianul formă numerele şi apăsă pe butoanele magnetofonului. Se ridică repede de pe scaun şi-i întinse lui Scofield o cască semicirculară cu microfon şi un singur receptor.

— Sună, spuse.

— Ştiu. Se uită prin geam. Nu este sigur că vrea să-l audă. Asta mă nedumireşte.

— Mişcă, nemernicule! spuse bărbatul mai tânăr.

— O va face, spuse Scofield ţinând ferm binoclul şi casca. E speriat. Fiecare jumătate de secundă e o eternitate pentru el şi nu-mi dau seama de ce... A pornit; deschide uşa. Linişte. Scofield continua să se uite prin binoclu, ascultă şi vorbi rar în microfon.

— *Dobri dien, priatiel...*

Conversaţia, purtată în întregime în ruseşte, dură optsprezece secunde.

— *Dasvidania,* spuse Scofield, adăugând, *zavtra nocin... Na mostie. Con*tinuă să ţină casca la ureche şi să privească bărbatul speriat de dedesubt. Ţinta dispăru în mulţime; motorul aparatului de filmat se opri, iar ataşatul puse jos binoclul şi-i întinse casca tehnicianului.

— Ai reuşit să prinzi tot? întrebă.

— Destul de clar pentru o amprentă vocală, spuse tehnicianul, controlându-şi aparatele.

— Tu? Scofield se întoarse spre tânărul cu aparatul de filmat.

— Dacă aş înţelege limba mai bine, aproape că i-aş citi pe buze.

— Bun. Alţii o vor face; vor înţelege foarte bine.

Scofield băgă mâna în buzunar, scoase un carneţel cu coperţi din piele şi începu să scrie.

— Vreau să duci banda şi filmul la ambasadă. Developează filmul imediat şi fă duplicate după amândouă. Vreau miniaturi; ai aici specificările.

— Îmi pare rău, Bray, spuse tehnicianul, aruncând o privire spre Scofield în timp ce desfăşura un colac de fir de telefon. Nu-mi este permis să ies mai departe de cinci blocuri în afara teritoriului; ştii asta.

— Vorbeam cu Harry, replică Scofield înclinând capul spre tânăr. Rupse pagina din carneţel.

— Când reducerile sunt gata, le introduci într-o cutie plată antiacvatică. Destul de bună pentru o săptămână în apă.

— Bray, spuse tânărul, luând foaia de hârtie. Am prins aproape fiecare al treilea cuvânt pe care l-ai spus la telefon.

— Te perfecţionezi, întrerupse Scofield, îndreptându-se înapoi spre fereastră şi binoclu. Când o să ajungi la fiecare cuvânt, vom recomanda o avansare.

— Omul acela voia să se întâlnească în noaptea asta, continuă Harry. N-ai vrut.

— Exact, spuse Scofield, ridicând binoclul la ochi.

— Instrucţiunile sunt să-l omorâm cât de repede putem. Cifrul e clar în privinţa asta. Nici un timp pierdut.

— Timpul e relativ, nu-i aşa? Când bătrânul a auzit telefonul sunând, fiecare secundă era un minut de agonie pentru el. Pentru noi, o oră poate fi o zi. La Washington, pentru numele lui Hristos, o zi se măsoară în mod normal cu un calendar anual.

— Ăsta nu-i un răspuns, insistă Harry, uitându-se la notă. Putem să reducem şi să împachetăm marfa asta în patruzeci de minute. Putem lua contact în noaptea asta. De ce n-am putea?

— Vremea e infectă, spuse Scofield cu binoclul la ochi.

— Vremea e perfectă. Nici un nor pe cer.

— Asta voiam să spun. E infectă. O noapte senină înseamnă o mulţime de oameni umblând de-a lungul canalelor, pe vreme proastă n-o fac. Buletinul meteo spune că mâine va ploua.

— Dar n-are sens. În zece secunde blocăm un pod, îl aruncăm peste balustradă şi e mort în apă.

— Spune-i clovnului să tacă din gură, Bray! strigă tehnicianul de la masă.

— Ai auzit omul, spuse Scofield focalizând clădirile de afară. Tocmai ai pierdut avansarea. Sângeroasa ta afirmaţie că am intenţiona să facem rău cuiva îi întunecă pe prietenii noştri din Companie.

Tânărul se strâmbă. Mustrarea era meritată.

— Îmi pare rău. Tot n-are sens, spuse. Cifrul acela era o alertă prioritară, ar trebui să-l omorâm în noaptea asta.

Scofield coborî binoclul şi se uită la Harry.

— Am să-ţi spun eu ce are sens, spuse. Pe undeva mai mult decât frazele alea tâmpite pe care le-a găsit cineva pe spatele unei lăzi cu cereale. Omul acela de jos era îngrozit. Nu a dormit de zile întregi. Are nervii încordaţi la maximum şi vreau să ştiu de ce.

— Pot fi o mulţime de motive, replică tânărul. E bătrân. Fără experienţă. Poate se gândeşte că suntem pe urmele lui, că suntem pe punctul de a-l prinde. Ce mai contează?

— Viaţa unui om, atâta tot.

— Hai, Bray, nu din partea ta. E otravă sovietică; agent dublu.

— Vreau să fiu sigur.

— Iar eu vreau să ies de aici, izbucni tehnicianul, întinzându-i lui Scofield banda şi ridicându-şi maşinăriile. Spune-i clovnului că n-o să ne mai întâlnim niciodată.

— Mulţumesc, domnule-Fără-Nume. Îţi rămân dator.

Omul de la CIA plecă salutându-l pe Bray şi evitând orice contact cu asociatul lui.

— Harry, nu eram aici decât noi, puişorii, spuse Scofield după ce uşa se închise. Trebuie să înţelegi asta.

— E un bastard nemernic…

— Care ar putea să înregistreze şi toaletele Casei Albe, dacă n-a făcut-o deja, spuse Bray aruncându-i lui Harry rola cu bandă. Du, te rog, acuzaţiile noastre nesolicitate la ambasadă. Scoate filmul şi lasă aparatul aici.

Harry nu era genul să se lase concediat aşa uşor; prinse rola, dar nu făcu nici o mişcare spre aparat.

— Şi eu sunt în afacerea asta. Cifrul acela mi se adresa şi mie la fel de bine. Vreau să ştiu răspunsurile în caz că mi se pun întrebări; în caz că se întâmplă ceva de azi până mâine.

— Dacă Washingtonul are dreptate, nimic n-o să se întâmple. Ţi-am spus. Vreau să fiu sigur.

— Ce-ţi trebuie mai mult? „Ţinta” crede că tocmai a contactat KGB-Amsterdam! Tu ai pus-o la cale. Ai dovedit-o.

Scofield îşi studie colegul un moment, apoi se întoarse şi se îndreptă din nou spre fereastră.

— Ştii ceva, Harry? Tot antrenamentul pe care-l faci, toate cuvintele pe care le auzi, toate experienţele prin care treci nu înlocuiesc niciodată prima regulă. Bray luă binoclul şi-l focaliză undeva departe, deasupra orizontului. Învaţă-te să gândeşti aşa cum gândeşte inamicul. Nu cum ţi-ar plăcea să gândească, ci cum gândeşte într-adevăr. Nu e uşor; poţi să te amăgeşti singur că este uşor.

Exasperat, tânărul vorbi mânios:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce legătură are asta? Avem dovada!

— Chiar o avem? Aşa cum spui, dezertorul nostru a luat legătura cu ai lui. E un nătăfleţ care şi-a găsit drumul spre Mama Rusie. E în siguranţă: e în afară de pericol.

— Asta crede el, da!

— Atunci de ce nu crezi că e un om fericit? întrebă Bray Scofield, coborând binoclul spre canal.

Ceaţa şi ploaia confirmau condiţiile proprii iernii la Amsterdam. Cerul nopţii era ca o pătură de nepătruns, cu marginile tărcate de luminile licărinde ale oraşului. Nu se plimba nimeni pe pod, nici vapoare nu treceau pe canalul de dedesubt; vârtejuri de aer se răsuceau deasupra capului, dovadă că vânturile Mării Nordului călătoreau nestingherite spre sud. Era ora trei dimineaţa.

Scofield se sprijini de balustrada de fier de la intrarea vestică a podului de piatră. În mâna stângă avea un radio mic cu tranzistor – nu pentru comunicări verbale, doar pentru recepţie de semnale. Mâna dreaptă o ţinea în buzunarul pardesiului, degetele întinse atingând ţeava unui automat calibrul 0,22, nu cu mult mai mare decât un pistol de start şi cu un zgomot cam tot atât de puternic. La distanţă mică, era o armă foarte convenabilă. Trăgea repede, cu o acurateţe suficientă pentru distanţe măsurate în inch şi de-abia dacă se auzea peste zgomotele nopţii.

Două sute de yarzi mai departe, tânărul asociat al lui Bray era ascuns în ancadramentul unei uşi pe Sarphatistraat. Ţinta urma să treacă pe lângă el în drum spre pod; nu exista altă cale. Când rusul bătrân o va face, Harry va apăsa un buton al transmiţătorului său; semnalul. Execuţia era în progres; victima parcurgea ultimele sute de metri către locul din mijlocul podului unde călăul personal îi ura bun venit, introducea un pachet impermeabil în buzunarul victimei, îndeplinindu-şi astfel misiunea.

Într-o zi-două, pachetul îşi va găsi drumul spre KGB-Amsterdam. O bandă va fi ascultată, un film va fi vizionat îndeaproape. Şi o altă lecţie va fi predată.

Şi, bineînţeles, nu va fi luată în considerare, cum toate lecţiile sunt neluate în considerare, cum niciodată nu sunt luate în considerare. Acolo se afla zădărnicia, se gândea Scofield. Nesfârşita zădărnicie care paraliza judecata sănătoasă cu fiecare repetiţie.

Ce mai contează? O întrebare concretă, pusă de un coleg mai tânăr.

NICI UNA, Harry. *Absolut nici una. Nu de-acum încolo.*

Dar, în noaptea asta, pe Ray îl urmărea îndoiala. Nu-l mustrau principiile sale morale; cu mult în urmă fuseseră înlocuite de principii

practice. Dacă mergea, era moral, dacă nu, nu era practic şi asta era imoral. Ceea ce îl deranja în noaptea asta avea rădăcinile în această filosofie utilitară. Era practică execuţia? Lecţia ce urma a fi învăţată era ea cea mai bună, cea mai convenabilă opţiune? Merita riscurile ce apăreau odată cu moartea unui bătrân ce şi-a petrecut viaţa adultă în inginerie spaţială?

La o privire superficială, s-ar părea că răspunsul este da. Acum şase ani, inginerul sovietic dezertase la Paris în timpul unei expoziţii internaţionale. A cerut şi i s-a acordat azilul; a fost bine primit la Houston, i s-a dat o slujbă, casă şi protecţie. Oricum, nu era considerat o achiziţie remarcabilă. De fapt, ruşii s-au amuzat de deviaţia sa ideologică, insinuând că talentele lui ar putea fi apreciate de mai puţin pretenţioasele laboratoare capitaliste decât de ale lor. Foarte repede a fost dat uitării.

Până în urmă cu opt luni, când s-a descoperit că staţiile de urmărire sovietice bruiau sateliţii americani cu o frecvenţă alarmantă, reducând valoarea verificărilor fotografice printr-un camuflaj sofisticat al terenului. Era ca şi cum ruşii ar fi ştiut dinainte marea majoritate a traiectoriilor orbitale.

Ştiau. Şi s-a găsit o urmă; ducea la omul dat uitării din Houston. Ce a urmat a fost relativ simplu: o conferinţă tehnică, tratând în exclusivitate aria redusă de expertiză a omului nostru, a fost convocată la Amsterdam; a fost adus cu un avion al guvernului, iar restul a fost lăsat în seama unui specialist în astfel de probleme. Brandon Alan Scofield, ataşat plenipotenţiar, Consular Operations.

Scofield descifrase de mult cifrurile şi metodele de contact ale KGB-Amsterdam. Le pusese în mişcare şi fusese uşor surprins de reacţia „ţintei" lor; aşa se explica profunda sa îngrijorare de acum. Bătrânul nu s-a arătat uşurat în urma convocării. După şase ani de activitate, avea tot dreptul să aştepte onoruri, recunoştinţa guvernului şi ultimii ani ai vieţii să şi-i petreacă confortabil. Să aştepte pe dracu'!

Dar bătrânul rus nu era un om fericit. Şi nu avea relaţii personale care să-i depăşească, evident, atribuţiile la Houston. Scofield ceruse dosarul Patru-Zero asupra subiectului, un teanc de hârtii atât de complet încât erau prevăzute până şi viitoarele ore de scaun. Nu exista nimic la Houston; omul era o cârtiţă – aparent, în amândouă sensurile cuvântului. Şi asta, de asemenea, îl deranja pe Bray. O cârtiţă în spionaj nu-şi asuma caracteristicile echivalentului său social.

Ceva nu era în regulă. Totuşi evidenţa era acolo, dovada duplicităţii confirmată. Lecţia trebuia predată.

Un şuierat scurt, ascuţit se auzi din transmiţătorul pe care îl ţinea în mână. Se repetă după trei secunde; Scofield confirmă recepţia apăsând un buton. Puse radioul în buzunar şi aşteptă.

Trecu mai puţin de un minut; zări silueta bătrânului venind prin

pâcla de ceaţă şi ploaie, luminat din spate în aşa fel încât avea o înfăţişare stranie. Mersul era ezitant, dar totuşi determinat, ca şi când venea la un rendez-vous dorit şi urât în acelaşi timp. Nu avea sens.

Bray aruncă o privire spre dreapta. Aşa cum se aştepta, nu se afla nimeni pe stradă la ora aceea. Se întoarse spre stânga şi porni pe rampă spre mijlocul podului, de partea opusă locului unde se afla bătrânul rus. Se ţinu în umbră; era uşor s-o facă, cele trei lumini de deasupra balustradei din stânga fiind stinse.

Ploaia cădea pe pavajul vechi de piatră. De partea cealaltă a podului, bătrânul se ţinea cu mâinile de balustradă, privind apa de dedesubt. Scofield traversă şi se apropie din spate, zgomotul ploii acoperindu-i paşii. În buzunarul din stânga, degetele sale se strânseră pe o cutie rotundă cu diametrul de şase milimetri şi mai puţin de trei milimetri grosime. Era acoperită cu plastic impermeabil, iar marginile conţineau o substanţă care, scufundată în apă, devenea în treizeci de secunde un adeziv puternic; în condiţiile astea va rămâne acolo unde va fi pusă până va fi tăiat plasticul. În cutie se găseau probele: o rolă de film şi o rolă de bandă magnetică. Amândouă puteau fi studiate de KGB-Amsterdam.

— *Plakhaia noci, stări priatiel,* spuse Bray spre spatele rusului în timp ce-şi scotea automatul din buzunar.

Bătrânul se întoarse, tresărind.

— De ce m-ai chemat? întrebă în ruseşte. S-a întâmplat ceva? Văzu pistolul şi se opri. Apoi, cu un calm straniu în voce, care înlocuise brusc frica, continuă:

— Deci aşa stăm, nu mai sunt de folos. Dă-i drumul, tovarăşe. Îmi faci o favoare enormă.

Scofield se uită lung la el; la ochii pătrunzători în care nu se mai citea frica. Mai văzuse privirea asta. Bray răspunse în engleză.

— Ai avut şase ani de activitate. Din păcate, nu ne-ai făcut nici un serviciu. N-ai fost atât de recunoscător cum ne-am fi aşteptat să fii.

Rusul dădu din cap.

— American, spuse. Mă întrebam. O conferinţă neaşteptată la Amsterdam, cu probleme la fel de uşor de analizat şi la Houston. Permisiunea de a părăsi ţara, cu toate că eram păzit – protecţia asta mai mult inexistentă odată ajunşi aici… Dar ai avut toate codurile, ai spus corect toate cuvintele. Iar rusa ta este fără cusur, *priatiel.*

— Asta e meseria mea. Care era a ta?

— Ştii răspunsul. D-aia eşti aici…

— Vreau să ştiu de ce.

Bătrânul zâmbi cu amărăciune.

— Oh, nu. Nu mai obţii nimic în afară de ceea ce-ai aflat. Ştii, am vorbit serios. Îmi faci o favoare. E singura soluţie.

— Soluţie la ce?

— Îmi pare rău.

Bray ridică pistolul; ţeava scurtă străluci în ploaie. Rusul se uită la ea şi inspiră adânc. Frica i se citea din nou în ochi, dar nu se agită şi nu scoase un cuvânt. Deodată, Scofield împinse arma sub ochiul stâng al bătrânului, oţel şi carne făcând contact. Rusul tremură, dar nu spuse nimic.

Lui Bray i se făcu rău.

Ce mai contează?

Nimic, Harry. Absolut nimic.

O lecţie trebuie predată...

Scofield coborî arma.

— Cară-te de-aici, spuse.

— Cum?...

— M-ai auzit. Cară-te de-aici. KGB-ul operează la schimbul de diamante de pe Tolstraat. Acoperirea e o firmă Hasidim, Diamant Bruusteen. Întinde-o.

— Nu înţeleg, spuse rusul cu o voce şoptită. Ăsta e alt truc?

— Fir-ar a dracului! ţipă Bray, tremurând. Cară-te de-aici!

Pe moment bătrânul se împiedică, apoi se apucă de balustradă ca să se îndrepte. Merse cu spatele, şovăielnic, apoi o rupse la fugă prin ploaie.

— *Scofield!*

Strigătul era al lui Harry. Era la intrarea dinspre vest a podului, drept în drumul rusului.

— Scofield, pentru numele lui Dumnezeu!

— Lasă-l să plece! strigă Bray.

A fost ori prea târziu, ori cuvintele s-au pierdut în zgomotul ploii; n-avea să ştie care din ele. Auzi trei focuri de armă surde şi privi cu dezgust cum bătrânul se apuca de cap cu mâinile şi se îndoia peste balustradă.

Harry era un profesionist. Susţinu corpul, trase un ultim foc în gât şi cu o mişcare ascendentă îl aruncă peste balustradă în canalul de dedesubt.

Ce mai contează?

Nimic. Absolut nimic.

Scofield se întoarse şi porni spre partea de sud a podului. Puse automatul în buzunar; părea greu.

Auzi zgomot de paşi repezi apropiindu-se prin ploaie. Se simţea teribil de obosit şi nu voia să-l audă. Şi nici vocea aspră a lui Harry.

— Bray, ce dracu s-a întâmplat acolo? Era gata să scape!

— Dar n-a scăpat, spuse Scofield, mergând mai repede. Ai avut tu grijă.

— Fii sigur de asta! Pentru numele lui Hristos, ce se întâmplă cu tine?

Harry se găsea la stânga lui Bray; ochii îi căzură asupra mâinii lui Scofield. Putea să vadă marginea cutiei impermeabile.

— Isuse! N-ai pus-o!

— Ce?

Apoi Bray înţelese despre ce vorbea Harry. Ridică ochii, se uită la cutia rotundă, apoi o aruncă peste capul tânărului, dincolo de balustradă.

— Ce faci?

— Du-te dracu', spuse Scofield liniştit.

Harry se opri, Bray îşi continuă drumul. În câteva secunde Harry îl ajunse şi-l apucă de reverul pardesiului.

— Pe Hristos Atotputernicul! L-ai lăsat să fugă!

— Ia-ţi mâinile de pe mine!

— Nu, fir-ar a naibii! Nu poţi…

Mai mult n-a apucat să spună. Bray îşi ridică brusc mâna dreaptă, apucă degetul mare al tânărului şi-l smuci spre stânga cu o mişcare de rotaţie.

Harry ţipă; degetul se rupsese.

— Du-te dracu', repetă Scofield.

Continuă drumul spre capătul podului.

Casa „conspirativă" se găsea lângă Rosengracht, iar întâlnirea urma să aibă loc la etajul doi. Camera era încălzită de un cămin în care ardea focul, care servea şi la distrugerea oricăror note ce se puteau lua. Un oficial de la Departamentul de Stat sosea cu avionul de la Washington; dorea să vorbească cu Scofield la faţa locului, în caz că existau circumstanţe ce nu se puteau găsi decât aici. Era important să se înţeleagă ce se întâmplase, în special cu cineva ca Brandon Scofield. Era cel mai bun din câţi existau; un om extraordinar pentru serviciile secrete americane, un veteran de douăzeci şi doi de ani al celor mai complicate „negocieri" pe care ţi le-ai putea imagina. Trebuia tratat cu grijă… la sursă. Nu chemat la ordin datorită plângerii unui subordonat. Era un specialist şi se întâmplase ceva.

Bray înţelegea asta, iar aranjamentele îl amuzau. Harry a fost luat din Amsterdam a doua zi dimineaţă, în aşa fel încât Scofield n-a avut nici cea mai mică şansă să-l vadă. Printre puţinii din ambasadă care ar fi trebuit să ştie de incident, Bray era tratat totuşi ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. I s-a spus să-şi ia liber câteva zile; cineva din Washington venea să discute o problemă la Praga. Asta spunea cifrul. Nu era Praga unul din vechile lui terenuri de vânătoare?

Acoperire, bineînţeles. Şi nu una din cele mai bune. Scofield ştia că acum îi este urmărită fiecare mişcare în Amsterdam, probabil de echipe ale Companiei. Şi dacă s-ar fi dus la bursa de diamante de pe Tolstraat, ar fi fost împuşcat fără îndoială.

În casa „conspirativă” a fost introdus de o subretă căreia nu-i ghiceai vârsta, o servitoare convinsă că locuinţa aparţine celor doi bătrâni ce trăiau acolo şi o plăteau. Îi spuse că are o întâlnire cu proprietarul şi cu avocatul său. Subreta încuviinţă din cap şi îl conduse pe scări în camera de zi de la etajul doi.

Bătrânul era acolo, dar nu şi omul de la Departamentul de Stat. După ce subreta a închis uşa, bătrânul vorbi.

— Am să aştept câteva minute şi o să plec în apartamentul meu. Dacă aveţi nevoie de ceva, apăsaţi pe butonul de la telefon; o să sune sus.

— Mulţumesc, spuse Scofield, uitându-se la olandezul ce-i amintea de un alt bătrân, cel de pe pod. Colegul meu nu mai întârzie mult. Nu vom avea nevoie de nimic.

Omul îşi înclină capul şi plecă. Bray se plimbă prin cameră, pipăind absent cărţile din rafturi. Îşi dădu seama că nici măcar nu încerca să citească titlurile; de fapt, nici nu le vedea. Apoi observă că nu simte nimic, nici cald, nici rece, nici măcar mânie sau resemnare. Nu simţea nimic. Era undeva într-un nor, toropit, cu toate simţurile adormite. Se întrebă ce-i va spune omului care a zburat trei mii cinci sute de mile să-l vadă.

Nu-i păsa.

Auzi zgomot de paşi pe scări, în spatele uşii. Subreta fusese îndepărtată de un om care cunoştea drumul în această casă. Uşa se deschise şi reprezentantul Departamentului de Stat intră.

Scofield îl cunoştea. Lucra la Plan şi Dezvoltare, un strateg al operaţiilor de acoperire. Avea cam vârsta lui Bray, ceva mai scund, mai slab şi afişa exuberanţa revederii unui vechi coleg de şcoală, exuberanţă pe care nu o simţea, dar care spera că îi ascunde ambiţia. Nu i-o ascundea.

— Bray, cum te mai simţi, bătrâne? spuse aproape strigând, cu mâna întinsă entuziast. Dumnezeule, trebuie să fie vreo doi ani. Am să-ţi spun o mulţime de lucruri!

— Adevărat?

— O grămadă!

O afirmaţie plină de elan, ce nu admitea dubii.

— Am fost la Cambridge pentru întâlnirea de douăzeci de ani şi bineînţeles m-am întâlnit cu foşti prieteni de-ai tăi. Ei bine, bătrâne, m-am ameţit şi nu mai puteam să-mi amintesc ce minciuni am spus şi cui despre tine. Te-am făcut specialist în import în Malaya, expert în lingvistică în Noua Guinee, subsecretar în Canberra. A fost de groază. Vreau să spun că nu-mi mai aduceam aminte nimic.

— De ce-ar fi întrebat cineva de mine, Charlie?

— Eii, ştiau că amândoi eram în Departamentul de Stat; eram prieteni, asta ştia toată lumea.

— Încetează, n-am fost niciodată prieteni. Bănuiesc că-ţi sunt antipatic la fel de mult cât îmi eşti şi tu mie. Şi nu te-am văzut beat în viaţa mea.

Omul de la D.S. rămase nemişcat; zâmbetul exuberant dispăru încet de pe buzele sale.

— Vrei să joci tare?

— Vreau s-o joc aşa cum este.

— Ce s-a întâmplat?

— Unde? Când? La Harvard?

— Ştii despre ce vorbesc. Noaptea trecută. Ce s-a întâmplat noaptea trecută?

— Spune-mi tu. Tu ai pus totul în mişcare, tu ai învârtit primele rotiţe.

— Am descoperit o scurgere de informaţii periculoasă. Dovezi ale unui spionaj activ ce dura de câţiva ani, care a redus eficienţa supravegherilor spaţiale până la punctul de a fi o batjocură. Am vrut confirmarea; tu ai confirmat-o. Ştiai ce trebuia făcut şi ai plecat.

— Am plecat, aprobă Scofield.

— Şi confruntat cu acest fapt de un coleg, i-ai adus prejudicii corporale. *Propriului tău om!*

— Exact aşa am făcut. Dacă aş fi în locul tău, aş scăpa de el. Transferă-l în Chile; şi-aşa nu mai faceţi mare brânză acolo.

— Cum?

— Dar n-o să faci asta. Îţi seamănă prea mult, Charlie. N-o să înveţe niciodată. Fii atent. O să-ţi ia locul într-o zi.

— Eşti beat?

— Nu, îmi pare rău. M-am gândit la asta, dar am un pic de aciditate în stomac. Desigur, dacă aş fi ştiut că te trimit pe tine, poate c-aş fi încercat. În sănătatea timpurilor trecute, natural.

— Dacă nu eşti beat, eşti sărit de pe linie.

— Camionul a derapat; roţile pe care le-ai învârtit tu n-au luat bine curba.

— Termină cu palavrele!

— Ce expresie demodată, Charlie. În zilele noastre se spune „termină cu textele astea”!

— Destul! Acţiunea ta – sau mai degrabă inacţiunea ta – a compromis un aspect vital al contraspionajului.

— Acum termină tu cu palavrele! mugi Bray, făcând un pas spre el. Am auzit tot ce-ai avut de spus! N-am compromis nimic. Tu ai compromis totul. Tu şi cu restul bastarzilor de acolo. Aţi găsit o gaură în sita voastră blestemată şi trebuia s-o astupaţi cu un cadavru. Ca apoi să vă puteţi duce la Comitetul celor Patruzeci şi să le arătaţi acelor bastarzi cât de eficienţi sunteţi.

— Despre ce vorbeşti?

— Bătrânul a fost dezertor. Era influenţat, dar era dezertor.

— Ce vrei să spui prin „influenţat”.

— Nu sunt sigur; aş vrea să fiu. Undeva, în acel dosar Patru-Zero, ceva a scăpat. Poate o nevastă care n-a murit, dar era într-o ascunzătoare. Sau nepoţi pe care nu s-a obosit nimeni să-i înregistreze. Nu ştiu, dar e acolo. Ostatici, Charlie! De-asta a făcut ce a făcut. Iar eu am fost *listok* pentru el.

— Ce-nseamnă asta?

— Pentru numele lui Hristos, învaţă limba. Se presupune că eşti un expert.

— Nu mai arunca vrăjelile astea de limbă cu mine. Sunt un expert. Nu există nici o dovadă în sprijinul teoriei şantajului, nici un membru al familiei la care subiectul să facă vreo referire. A fost un agent devotat al spionajului sovietic.

— Dovadă? Oh, hai Charlie, chiar şi tu ştii bine. Dacă a fost destul de bun să reuşească o dezertare, a fost şi destul de deştept să îngroape ce era de îngropat. Bănuiesc că sincronizarea era cheia şi n-a mers. Secretul său – sau secretele – au fost aflate. A fost influenţat; reiese din tot dosarul lui. Trăia anormal, chiar pentru o existenţă anormală.

— Am respins această abordare a problemei, spuse Charlie emfatic. Era un excentric.

Scofield se opri şi se uită fix la Charlie.

— Aţi respins?... Un excentric? Lua-v-ar dracu’, ştiaţi. Puteaţi să vă folosiţi de asta, să-l alimentaţi cu ce vroiaţi. Dar nu, voiaţi o soluţie rapidă, ca să vadă ăia de sus ce buni sunteţi. Puteaţi să vă folosiţi de el, nu să-l ucideţi! Dar nu ştiaţi cum, aşa că aţi tăcut din gură şi aţi chemat călăii.

— E absurd. Nu poţi dovedi în nici un fel că era „influenţat”.

— Să dovedesc? N-am nevoie să dovedesc nimic, ştiu.

— Cum?

— I-am citit în ochi, pui de lele.

Omul de la D.S. făcu o pauză, apoi vorbi încet:

— Eşti obosit Bray. Ai nevoie de odihnă.

— Cu o pensie, întrebă Scofield, sau cu un sicriu?

4

Taleniekov ieşi afară din restaurant într-o rafală de vânt rece care împrăştia zăpada, ridicând-o de pe trotuar cu atâta forţă încât deveni pentru moment o ceaţă ce difuza lumina becului de stradă de deasupra. Buletinul meteo de la Radio Moscova anunţase scăderea temperaturii la minus opt grade.

Totuşi ninsoarea s-a oprit încă de dimineaţă, devreme; pistele de la aeroportul Şeremetievo au fost curăţate şi asta era tot ce-l interesa pe Vasili Taleniekov pe moment. Air France, zborul 85, a decolat spre Paris în urmă cu zece minute. La bordul acelui avion se afla un evreu care ar fi trebuit să plece două ore mai târziu cu Aeroflot către Atena.

N-ar fi plecat spre Atena dacă ar fi apărut la locul de îmbarcare al Aeroflot-ului. Ar fi fost în schimb invitat într-o cameră. O echipă de la Vodennaia Kontra Razvedka l-ar fi întâmpinat şi absurditatea ar fi început.

Era stupid, gândea Taleniekov, în timp ce o lua la dreapta, ridicându-şi gulerul paltonului şi trăgând pălăria pe frunte. Stupid, în sensul că VKR n-ar fi realizat decât o situaţie penibilă. N-ar fi prostit pe nimeni, cu atât mai puţin pe cei pe care ar fi vrut să-i impresioneze. Un dizident ce-şi retractează dizidenta! Ce literatură comică citeau tinerii fanatici de la VKR? Unde erau bătrânele minţi înţelepte când tâmpiţii au venit cu asemenea scheme? Când Vasili a auzit de plan, a râs, a râs de-adevărat. Obiectivul era ducerea unei scurte, dar puternice campanii împotriva acuzaţiilor sioniste, pentru a arăta celor din Vest că nu toţi evreii din Uniunea Sovietică gândesc la fel.

Scriitorul evreu prezentase un oarecare interes pentru presa americană – presa din New York, mai exact. Se numărase printre cei are vorbiseră cu un senator în vizită, în căutare de voturi la 8.000 de mile de corpul electoral. Făcând abstracţie de cursa electorală, pur şi simplu nu era un scriitor bun şi, de fapt, simţea un fel de stinghereală faţă de cei de aceeaşi religie cu el.

Nu numai că scriitorul era o alegere proastă pentru un astfel de exerciţiu, dar pentru raţiuni intime, în vederea unei alte operaţii, era imperativ să i se permită să părăsească Rusia. Era o influenţă politică mascată pentru senatorul din New York. Senatorul fusese făcut să creadă că Biroul sovietic de emigrări a aprobat viza datorită cunoştinţei sale cu un ataşat de la consulat; senatorul va valorifica incidentul şi un mic „cârlig” va exista acolo unde nu existase nimic înainte. Destule „cârlige” şi o relaţie neplăcută vor exista deodată între senator şi „cunoştinţe” din cadrul structurii de conducere a

sovietelor, evreul trebuia să părăsească Moscova în noaptea asta; senatorul programase o conferinţă de presă de bun-venit la aeroportul Kennedy.

Dar tinerii agresivi de la VKR aveau alte gânduri. Scriitorul urma să fie reţinut, dus la Lubyanka şi procesul de transformare va începe. Nimeni din afara VKR nu trebuia să ştie de operaţie; succesul depindea de dispariţia bruscă, secretul total. Chimicale urmau să fie administrate până când subiectul va fi pregătit pentru un alt gen de conferinţă de presă. O conferinţă în care va arăta că terorişti israelieni l-au ameninţat cu represiuni împotriva rudelor din Tel Aviv dacă nu urmează instrucţiunile lor şi cere public să plece din Rusia.

Schema era iraţională, iar Vasili i-a spus-o omului său de la VKR, dar i s-a transmis confidenţial că nici măcar extraordinarul Taleniekov nu se poate amesteca în treburile Grupului Nouă, Vodennaya Kontra Razvedka. Şi, în numele tuturor ţarilor discreditaţi, cine era acest Grup Nouă?

Era noul Grup Nouă, i-a explicat prietenul său. Era urmaşul Secţiei a Noua, KGB. Smert Spiononam – acea diviziune a Securităţii sovietice specializată exclusiv în distrugerea minţii şi voinţei oamenilor prin teroare, tortură şi cea mai teribilă dintre metode – uciderea celor dragi în faţa celor dragi.

Uciderea nu-i era străină lui Vasili Taleniekov, dar acest fel de a ucide îi întorcea stomacul. *Ameninţarea* unui astfel de omor era de multe ori folositoare, dar nu actul în sine. Statul nu îl solicita şi numai sadicii îl impuneau. Dacă exista cu adevărat un succesor al lui Smert Spiononam, atunci îi va arăta cu cine are de-a face în sfera mai largă a KGB. Adică cu „extraordinarul Taleniekov”. Ar trebui să înveţe să nu contrazică un om care şi-a petrecut douăzeci şi cinci de ani cutreierând toată Europa în interesul statului.

Douăzeci şi cinci de ani. Se împlinea un sfert de secol de când un student de douăzeci şi unu de ani cu talent pentru limbi străine a fost luat de la cursurile Universităţii din Leningrad şi trimis la Moscova pentru trei ani de antrenament intensiv. Era un antrenament la care fiul profesorilor de „socialism ştiinţific” nu s-ar fi gândit niciodată. Fusese smuls dintr-o casă liniştită, unde cărţile şi muzica constituiau fundalul şi aruncat într-o lume a conspiraţiei şi violenţei, unde cifrurile, codurile şi brutalitatea erau ingredientele principale. Unde toate formele de supraveghere şi sabotaj, spionaj şi luarea vieţii – nu asasinarea; asasinatul era un termen ce nu se folosea – erau subiectele de studiu.

Poate că ar fi dat greş dacă n-ar fi avut loc un incident care i-a schimbat viaţa şi i-a dat prilejul să se autodepăşească. A fost produs de animale – animale americane.

Fusese trimis în Berlinul de Est într-un exerciţiu de antrenament, ca

observator al tacticilor de acoperire în plin război rece. Se împrietenise cu o tânără, o nemţoaică deplin încrezătoare în cauza statului marxist şi care fusese recrutată de KGB. Poziţia ei era atât de minoră, încât nici nu era trecută pe un stat de plată; era un organizator neimportant de demonstraţii, plătită cu Reichmarks false pe o rubrică de cheltuieli. Era de fapt o simplă studentă mult mai pasionată în convingerile sale decât inteligentă, o radicală cu ochi sălbatici care se considera un fel de Jeanne d'Arc. Dar Vasili o iubise.

Trăiseră împreună câteva săptămâni, pline de excitaţia şi aşteptările iubirilor tinere. Şi-apoi, într-o zi, a fost trimisă prin punctul de control Kasimir. Era un lucru atât de mărunt, un protest la un colţ de stradă pe Kurfurstendam. Un copil conducând alţi copii, strigând cuvinte pe care de-abia le înţelegeau, lozinci pe care nu erau pregătiţi să le accepte. Un ritual fără însemnătate. Insignifiant.

Dar nu şi pentru animalele din armata Americană de Ocupaţie, filiala G2, care au trimis alte animale asupra ei.

Corpul i-a fost trimis înapoi într-un car funebru, faţa zdrobită, de nerecunoscut, sfâşiată în bucăţi, sângele îmbibat de praf roşu uscat. Iar doctorii au confirmat ce era mai rău. Fusese violată de mai multe ori.

Pe o notă înfiptă cu un ac în braţ erau scrise cuvintele: *Drept în curul vostru comunist. Exact ca al ei.*

Animale!

Animale americane care au mers spre victorie fără ca un singur obuz să cadă pe pământul lor, a căror putere era dată de o industrie ce scotea profituri uriaşe din vlăguirea pământurilor străine, ai căror soldaţi vindeau conserve alimentare copiilor flămânzi pentru a-şi satisface alte pofte. În toate armatele existau animale, dar cele americane erau mai ofensive; proclamau atâta dreptate. Ipocriţii erau întotdeauna cei mai ofensivi.

Cu imaginea vie a morţii obscene a fetei în minte, Taleniekov se întoarse la Moscova. Indiferent ce fusese, acum devenise alt om. După părerea multora, devenise cel mai bun din câţi existau. Văzuse inamicul şi era scârbit. Dar acest inamic avea resurse mai presus de orice imaginaţie, putere mai presus de orice închipuire; deci era necesar să fii mai bun decât inamicul în direcţii ce scăpau de sub control. Trebuia să înveţi să gândeşti ca el. Apoi să-l depăşeşti. Vasili a înţeles asta; a devenit maestrul strategiei şi contrastrategiei, dirijorul capcanelor şi al loviturilor neaşteptate – moarte în plin soarele dimineţii, într-un colţ de stradă populat.

Moarte pe Unter den Linden la ora cinci după-amiază, la acea oră când traficul este aglomerat la maximum.

A făcut şi asta. A răzbunat moartea unei tinere, câţiva ani mai târziu, când – director al KGB-Berlinul de Est – a ademenit dincolo de

punctul de control soţia unui ucigaş american. I s-a luat viaţa curat, profesional, cu minimum de durere; a fost o moarte cu mult mai uşoară decât cea provocată de animale în urmă cu patru ani.

Aprobase mulţumit vestea acestei morţi, totuşi nu avusese nici o bucurie. Ştia prin ce trece acel bărbat şi, deşi meritată, moartea nu i-a produs nici o mândrie. Pentru că Taleniekov ştia şi că acel bărbat nu se va odihni până nu se va răzbuna.

S-a răzbunat. Trei ani mai târziu, la Praga.

Un frate.

Unde o fi Scofield acum? se întrebă Vasili. A trecut aproape un sfert de secol şi pentru el. Fiecare şi-a servit cauza foarte bine, asta se poate spune despre amândoi. Scofield era însă mult mai norocos; lucrurile erau mai puţin complicate la Washington, duşmanii din interior mai vizibili. Scofield nu putea să se plângă de asemenea maniaci amatori cum este Grupul Nouă, VKR. Departamentul de Stat american avea partea lui de nebuni, dar se exercita un control mai sever, Vasili trebuia să admită asta. În câţiva ani, dacă Scofield supravieţuise în Europa, s-ar putea retrage într-un loc uitat, să crească pui sau să-şi bea minţile. Nu trebuie să se gândească la supravieţuire la Washington, doar în Europa.

Dar Taleniekov trebuie să se gândească la supravieţuire în Moscova.

Lucrurile… lucrurile s-au schimbat într-un sfert de secol. Şi el s-a schimbat; seara asta era un exemplu şi nu era primul. Zădărnicise pe ascuns obiectivele unei unităţi colege. N-ar fi făcut asta acum cinci ani – poate nici chiar cu doi ani în urmă. S-ar fi confruntat cu strategia acestei unităţi şi ar fi protestat energic pe plan profesional. Era un expert şi, după aprecierea sa, operaţia nu era numai prost calculată, dar şi mai puţin viabilă decât o alta cu care se interfera.

Nu mai făcea asemenea lucruri acum. Nu mai proceda astfel de doi ani, de când era directorul Sectoarelor de Sud. A luat singur toate deciziile, fără să-i pese de reacţiile tâmpiţilor care ştiau mult mai puţine decât el. Încetul cu încetul, aceste reacţii au provocat mici seisme la Moscova; totuşi continua să facă ce credea el că e bine. În cele din urmă, seismele minore au devenit prejudicii majore şi a fost rechemat la Kremlin, la un birou unde strategiile erau comandate de la distanţă, ocupându-se cu abstracţii progresive, cum ar fi introducerea unor „cârlige” imaginare într-un politician american.

Taleniekov era terminat, ştia asta. Era numai o chestiune de timp. Cât timp îi mai rămăsese? I se va da o fermă mică la nord de Grasnov şi i se va spune să-şi crească recoltele şi să-şi păstreze secretele? Sau maniacii se vor amesteca şi aici? Vor pretinde oare că „extraordinarul Taleniekov” este, într-adevăr, prea periculos?

În timp ce mergea pe stradă, Vasili se simţea obosit. Chiar şi ura pe

care o simţea faţă de ucigaşul american care îi omorâse fratele era înăbuşită de sentimentele sale care curgeau unul câte unul. Îi rămăseseră foarte puţine sentimente.

Furtuna de zăpadă atinse proporţiile unui viscol, făcând să se ridice uriaşe valuri albe pe întinderea Pieţei Roşii. Mormântul lui Lenin va fi probabil acoperit mâine dimineaţă. Taleniekov lăsă particulele reci să-i maseze faţa în timp ce se târa împotriva vântului spre apartamentul său. KGB-ul fusese amabil; apartamentul lui se afla la zece minute de biroul din Piaţa Dzerjinski, a treia stradă de la Kremlin.

Intră în clădire tropăind în timp ce închidea uşa grea, făcând să nu se mai audă şuierul aspru al vântului. Ca întotdeauna, controla cutia de scrisori de pe perete şi, tot ca întotdeauna, nu găsi nimic. Era un ritual inutil, devenit obişnuinţă de mulţi ani, cu multe cutii de scrisori, în multe clădiri.

Singura poştă personală pe care o primea era în ţări străine – sub nume stranii – când se găsea în acoperire. Şi atunci, corespondenţa era codificată şi cifrată, înţelesul ei nu avea nici o legătură cu cuvintele de pe hârtie. Totuşi, câteodată, acele cuvinte erau calde şi prieteneşti şi se prefăcea pentru câteva minute că sunt reale. Dar numai pentru câteva minute; nu era deloc recomandabil să te prefaci. Afară de cazul când se analizează inamicul. Începu să urce pe scara îngustă, deranjat de lumina slabă a becurilor. Era sigur că proiectanţii instalaţiilor electrice din Moscova nu locuiau în astfel de clădiri.

Apoi auzi scârţâitul. Nu era rezultatul solicitărilor construcţiei; n-avea nimic de-a face cu frigul sau cu vântul de afară. Era zgomotul făcut de o fiinţă omenească ce îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul. Urechile sale erau ale unui meseriaş antrenat, distanţele fiind apreciate repede. Sunetul nu venea de la etajul de jos, ci din susul scării. Apartamentul său era la etajul următor; cineva îl aştepta să se apropie. Cineva îl voia înăuntrul camerei probabil, cursa fiind întinsă.

Vasili îşi continuă drumul cu ritmul paşilor neschimbat. Anii l-au învăţat să-şi ţină astfel de articole cum ar fi chei şi bani în buzunarul din stânga, eliberând dreapta pentru a apuca repede o armă sau pentru a fi ea însăşi folosită ca armă. Ajunse pe palier şi coti la dreapta; uşa lui era la câţiva paşi.

Se auzi din nou scârţâitul, slab, amestecat cu şuieratul vântului de afară. Indiferent cine era pe scară, se trăsese înapoi şi asta îi spunea două lucruri: intrusul va aştepta până va intra în apartament şi oricine ar fi fost era ori neglijent, ori neexperimentat, ori amândouă. Nu trebuie să te mişti când eşti aşa de aproape de vânat; aerul este un conductor de mişcare.

În mâna stângă avea cheia; cu dreapta desfăcuse nasturii paltonului şi acum o strângea pe mânerul pistolului automat, aflat într-o teacă la piept. Băgă cheia în broască, deschise uşa, apoi o trânti

la loc şi păşi înapoi repede, în tăcere, în umbra scării. Rămase lipit de zid, cu arma ridicată în faţă, spre balustradă.

Sunetul paşilor precedă silueta ce alerga spre uşă. În mâna stânga avea un obiect; nu putea să-l vadă, fiind ascuns de trupul înfofolit. Secundele erau preţioase acum. Dacă obiectul era un explozibil, trebuie să fie cu explozie întârziată. Silueta ridică mâna dreaptă să bată la uşă.

— Lipeşte-te de uşă! Cu mâna stângă în faţa ta! Între stomac şi lemn. Acum!

— Vă rog! Silueta se întoarse pe jumătate; Taleniekov era în spatele lui, împingându-l în uşă. Era un tânăr, un băiat de fapt, în jur de cincisprezece ani, gândi Vasili. Era înalt pentru vârsta lui, dar vârsta se citea pe faţă; avea ochii mari, curaţi şi speriaţi.

— Dă-te înapoi încet, spuse Taleniekov aspru. Ridică mâna stângă, încet.

Tânărul se dădu înapoi, cu mâna stângă ridicată; ţinea pumnul strâns.

— N-am făcut nimic rău, domnule. Vă jur! Şoapta tânărului tremura de frică.

— Cine eşti?

— Andreev Danilovici, domnule. Locuiesc în Ceremuşki.

— Eşti departe de casă, spuse Vasili. Cartierul la care se referise se află la aproape patruzeci şi cinci de minute la sud de Piaţa Roşie. Vremea e groaznică şi la vârsta ta ai putea fi cules de miliţie.

— Trebuia să vin aici, domnule, răspunse Andreev. Un om a fost împuşcat; e rănit foarte rău. Cred că o să moară. Trebuie să vă dau asta.

Deschise mâna stânga; în ea ţinea o emblemă de alamă, o insignă militară trădând gradul de general. Modelul nu mai fusese folosit de mai bine de treizeci de ani.

— Bătrânul a spus să vă spun numele Krupskaia. Aleksei Krupskaia. M-a pus să-l spun de mai multe ori ca să nu-l uit. Nu e numele pe care îl foloseşte la noi, dar aşa m-a pus să vă spun. Mi-a cerut să vă aduc la el. E pe moarte, domnule!

La auzul numelui, gândurile lui Taleniekov se întoarseră cu mulţi ani în urmă. Aleksei Krupskaia! Un nume pe care nu-l mai auzise de foarte mult timp, un nume pe care foarte puţini mai voiau să şi-l amintească. Krupskaia fusese pe vremuri cel mai mare profesor din KGB, cu un talent extraordinar pentru ucidere şi supravieţuire. Era ultimul din Istrebiteli – un nume notoriu – acel grup specializat de exterminatori format din elita vechiului NKVD, cu originea în aproape uitatul OGPU.

Dar Aleksei Krupskaia a dispărut – aşa cum foarte mulţi au dispărut cu cel puţin zece ani în urmă. Au circulat zvonuri ce legau persoana lui

de moartea lui Beria, Jukov şi chiar Stalin. Odată, într-un moment de mânie – sau frică – Hruşciov s-a ridicat în Congres şi i-a numit pe Krupskaia şi oamenii săi o bandă de criminali maniaci. Nu era adevărat; n-a existat niciodată aşa ceva în munca lor, era prea metodică. Pe nesimţite, dintr-o dată, Aleksei Krupskaia n-a mai fost văzut la Lubianka.

Existau şi alte zvonuri. Acelea legate de documentele pregătite de Krupskaia, ascunse într-un loc retras, care erau garanţiile sale pentru bătrâneţe. Se spunea că acele documente incriminează diverşi lideri ai Kremlinului în legătură cu crime – comunicate, necomunicate sau deghizate. De aceea se presupunea că Aleksei Krupskaia se retrăsese undeva la nord de Grasnov, la o fermă probabil, cultivând pământul şi ţinându-şi gura.

Fusese cel mai bun profesor pe care Vasili l-a avut vreodată; fără sfaturile răbdătoare ale bătrânului maestru, Taleniekov ar fi fost mort de mult.

— Unde e? întrebă Vasili.

— L-am adus jos, în apartamentul nostru. Bătea întruna în duşumea – tavanul nostru. Am alergat sus şi l-am găsit.

— Nostru?

— Sora mea şi cu mine. E un bătrânel de treabă. A fost bun cu noi. Părinţii noştri au murit. Şi cred că va muri şi el în curând. Vă rog, grăbiţi-vă, domnule!

Bătrânul din pat nu semăna deloc cu Aleksei Krupskaia pe care îl ţinea minte Taleniekov. Părul tuns scurt şi faţa proaspăt rasă, care degajau cândva atâta vigoare, nu mai existau. Pielea era palidă, zbârcită sub barba albă, iar părul alb şi lung, încâlcit în şuviţe subţiri şi rare, lăsa să se vadă pielea cenuşie a capului. Era pe moarte şi abia mai putea vorbi. Ridică păturile cu care era acoperit şi schimbă cârpa îmbibată cu sânge de pe o rană de glonţ.

N-au pierdut timp cu îmbrăţişări; respectul şi afecţiunea din ochii fiecăruia era suficientă.

— I-am speriat pe copii, spuse Krupskaia zâmbind uşor. Credeau că am murit. Puştiul şi-a făcut bine treaba şi a fugit.

— Cine a fost?

— Un asasin. Trimis de corsicani.

Bătrânul îşi trase cu greu răsuflarea, cerându-i prin gesturi lui Vasili să se apropie.

— O să mor până într-o oră şi sunt lucruri pe care trebuie să ţi le spun. Nimeni altcineva nu ţi le va spune; eşti cel mai bun din câţi avem şi trebuie să ştii. Mai mult decât oricine, tu ai calităţile necesare să-i distrugi. Tu şi un altul, câte unul din fiecare tabără. Probabil că sunteţi singura soluţie care a mai rămas.

— Despre ce vorbeşti?

— Matarese.

— Ce?

— Matarese. Ei ştiu că eu ştiu… ce fac, ce au de gând să facă. Sunt singurul rămas care ar recunoaşte existenţa lor, care ar îndrăzni să vorbească despre ei. Am tăiat contactul odată, dar n-am avut nici curajul, nici ambiţia să-i expun.

— Nu te înţeleg.

— Am să-ncerc să-ţi explic. Krupskaia se opri ca să mai câştige putere. Cu puţin timp în urmă, un general pe nume Blackburn a fost ucis în America.

— Da, ştiu. Şeful Statului Major. N-am fost implicaţi, Aleksei.

— Dar înţelegi că tu eşti cel pe care americanii îl credeau cel mai probabil asasin?

— Nu mi-a spus nimeni. E ridicol.

— Nimeni nu-ţi mai spune multe, nu?

— Nu mă amăgesc singur, bătrâne prieten. Sunt terminat. Nu ştiu cât timp mi-a mai rămas. Grasnov nu e prea departe probabil.

— Dacă ţi se va permite, îl întrerupse Krupskaia.

— Cred că mi se va permite.

— Nu contează… Luna trecută, savantul, Iurievici, a fost omorât în timpul vacanţei ce şi-o petrecea la Provasoto, împreună cu colonelul Drigorin şi Brunov, de la Institutul de proiectare al armatei.

— Am auzit, spuse Taleniekov. Bănuiesc că a fost oribil.

— Ai citit raportul?

— Care raport?

— Cel făcut de VKR…

— Nebuni şi proşti, exclamă Taleniekov.

— Nu întotdeauna, îl corectă Krupskaia. În cazul ăsta au venit cu fapte clare, foarte precise.

— Şi care sunt aşa-zisele fapte precise?

Krupskaia respiră greu, înghiţi şi continuă:

— Cămăşi de gloanţe, şapte milimetri, americane. Urmele ţevii de la un Browning Magnum, Grade Four.

— O armă brutală, spuse Taleniekov, dând din cap. Foarte sigură. Şi ultima pe care ar folosi-o cineva trimis de Washington.

Bătrânul părea că nici n-a auzit.

— Arma folosită în asasinatul generalului Blackburn era un Graz-Burya.

Taleniekov îşi ridică sprâncenele.

— O armă de preţ, când o poţi obţine. Făcu o pauză şi adăugă liniştit: Favorita mea.

— Exact. Cum Magnum, Grade Four, este arma favorită a altuia.

Taleniekov înţepeni.

— Oh?

— Da, Vasili. VKR a indicat câteva nume despre care crede că pot fi responsabile de moartea lui Iurievici. În capul listei era un om pe care-l urăşti: Beowulf Agate.

Taleniekov vorbi monoton:

— Brandon Scofield, Consular Operations. Nume de cod, Praga – Beowulf Agate.

— Da.

— El a fost?

— Nu. Bătrânul se luptă să-şi ridice capul pe pernă. Nu mai mult decât ai fost tu amestecat în moartea generalului Blackburn. Nu vezi? Ştiu totul; chiar şi despre agenţi a căror pricepere este dovedită, dar au minţile obosite. Care, probabil, au nevoie de o crimă semnificativă. Testează cele mai înalte nivele ale puterii înainte de a acţiona.

— Cine? Cine sunt?

— Matarese. Febra corsicană.

— Ce înseamnă asta?

— Se întinde. S-a schimbat, mult mai mortală în noua formă. Bătrânul Istrebiteli căzu înapoi pe pernă.

— Trebuie să fii mai clar, Aleksei. Nu înţeleg nimic. Ce e cu febra asta corsicană, cu acest Matarese?

Ochii lui Krupskaia, larg deschişi, priveau în tavan. Şopti:

— Nimeni nu vorbeşte; nimeni nu îndrăzneşte să vorbească. Congresul nostru, Ministerul de Externe al Angliei cu consiliul lor MI-6; Societatea franceză Diable d'Etat. Şi americanii. Oh, niciodată să nu-i uiţi pe americani!... Nimeni nu vorbeşte. Cu toţii ne-am folosit de el! Suntem pătaţi de Matarese.

— Pătaţi? Cum? Ce încerci să-mi spui? Ce este acest Matarese, pentru numele lui Dumnezeu?

Bătrânul întoarse capul încet; buzele îi tremurau.

— Unii spun că a început la Sarajevo. Alţii jură că pe listele lor s-au aflat Dollfuss, Bernadotte... chiar Troţki. Despre Stalin ştim; am contractat moartea lui.

— Stalin? E adevărat deci ce se spune?

— Oh, da. Beria la fel; am plătit. Acum ochii păreau să-i iasă din orbite.

— În patruzeci şi cinci... lumea a crezut că Roosvelt a murit de un atac de inimă. Krupskaia îşi clătină capul încet; la colţurile gurii îi apăruse salivă. Anumite persoane susţineau că politica sa cu Sovietele era dezastruoasă din punct de vedere economic. Nu-i mai puteau îngădui nici o decizie. Au plătit şi i-a fost administrată o injecţie.

Taleniekov înmărmurise.

— Vrei să spui că Roosevelt a fost ucis? De acest Matarese?

— Asasinat, Vasili Vasilievici Taleniekov. Ăsta e cuvântul şi ăsta e unul din adevărurile de care nu va vorbi nimeni. Aşa de mulţi... de atâţia ani. Nimeni nu îndrăzneşte să vorbească de contracte, plăţi. Recunoaşterea ar fi catastrofală... pentru guvernele de oriunde.

— Dar de ce? De ce a fost folosit acest Matarese?

— Fiindcă era disponibil. Şi scotea clientul din scenă.

— E iraţional! Asasinii au fost prinşi. Niciodată nu s-a menţionat numele ăsta!

— Ar trebui să ştii mai bine, Vasili Vasilievici. Tu însuţi ai folosit astfel de tactici; la fel cu ale lui Matarese.

— Ce vrei să spui?

— Ai ucis... şi ai programat asasini. Matarese a dispărut ani în şir. Apoi a revenit, dar nu mai era acelaşi. Au avut loc crime fără clienţi, fără plată. Măcel fără sens, fără un model, o schemă. Oameni de valoare răpiţi şi ucişi; avioane furate sau aruncate în aer, guverne paralizate – plătesc sau rezultatul e un adevărat masacru. Incidentele au devenit mult mai rafinate, mai profesionale.

— Descrii maniera de lucru a teroriştilor, Aleksei. Terorismul nu are un aparat central.

Încă o dată, bătrânul Istrebiteli se luptă să-şi ridice capul.

— Are acum. Are de câţiva ani. Baader-Meinhof, Brigăzile Roşii, palestinienii, maniacii arabi – toţi gravitează în jurul lui Matarese. Omoară cu impunitate. Şi acum aruncă cele două superputeri în haos înainte de a face cea mai îndrăzneaţă mişcare. Să-şi asume controlul uneia sau alteia. În cele din urmă, al amândurora.

— Cum poţi fi sigur?

— Un om a fost prins, avea o pată pe piept, un soldat al lui Matarese. I s-au administrat chimicale, toată lumea fiind scoasă din cameră, cu excepţia sursei mele. L-am prevenit.

— Tu?

— Ascultă-mă până la capăt. Există un plan conceput în timp, dar a vorbi de el înseamnă a recunoaşte trecutul; nimeni nu îndrăzneşte asta! Moscova prin asasinat, Washington prin manevră politică, crimă dacă e necesar. Două luni, trei cel mult; totul e în mişcare acum. Efectele şi reacţiile au fost testate la cel mai înalt nivel, oameni necunoscuţi puşi în poziţii importante ale puterii. În curând se va întâmpla şi atunci vom fi pierduţi. Vom fi distruşi, supuşi ai lui Matarese.

— Unde e omul ăsta?

— Mort. Chimicalele şi-au încetat efectul; avea o pastilă de cianură sub piele. Şi-a sfâşiat carnea şi a ajuns la ea.

— Asasinat? Manevră politică, crimă? Trebuie să fii mai clar.

Respiraţia lui Krupskaia deveni sacadată în timp ce cădea din nou pe pernă. Dar, ciudat, vocea îi deveni mai fermă.

— Nu mai e timp – nu mai am timp. Sursa mea e cea mai de încredere din Moscova – din toate Sovietele.

— Iartă-mă, dragă Aleksei, ai fost cel mai bun, dar nu mai exişti acum. Toată lumea ştie asta.

— Trebuie să ajungi la Beowulf Agate, spuse bătrânul Istrebiteli. Tu şi cu el trebuie să-i găsiţi. Să-i opriţi. Tu şi Scofield. Voi sunteţi cei mai buni acum, e nevoie de cei mai buni.

Taleniekov se uită impasibil la muribundul Krupskaia.

— Ăsta e un lucru pe care nu poate să mi-l ceară nimeni. Dacă Beowulf Agate ar fi în calea mea, l-aş ucide. Cum ar face şi el dacă ar putea.

— Voi nu prezentaţi nici un interes! Bătrânul trebui să respire încet, cu disperare, ca să-şi recapete suflul. Nu aveţi timp pentru voi, nu înţelegi? Se găsesc în serviciile noastre secrete, în cele mai puternice cercuri ale ambelor guverne. V-au folosit pe amândoi odată; vă vor folosi din nou şi din nou. Se folosesc numai de cei mai buni şi-i vor ucide numai pe cei mai buni! Sunteţi diversiunile lor, voi şi oameni ca voi!

— Unde-i dovada?

— În model, în schemă, şopti Krupskaia. L-am studiat. Îl ştiu bine.

— Ce model?

— Cartuşele de Graz-Burya la New York; cămăşile de şapte milimetri ale unui Browning Magnum la Provasoto. În mai puţin de câteva ore, Moscova şi Washington se luau de gât. Aşa acţionează Matarese. Niciodată nu ucide fără să lase dovezi – de multe ori ucigaşii înşişi – dar niciodată adevăratele dovezi, niciodată adevăraţii ucigaşi.

— Au fost prinşi oameni care au apăsat pe trăgaci, Aleksei.

— Pentru false motive. Pentru motive procurate de Matarese... Acum ne duce pe culmile haosului şi ruinei.

— Dar de ce?

Krupskaia întoarse capul, cu ochii holbaţi, implorând.

— Nu ştiu. Modelul e acolo, nu şi motivele. Asta mă sperie. Trebuie să te întorci în timp pentru a înţelege. Rădăcinile lui Matarese sunt în Corsica. Nebunul din Corsica; cu el a început. Febra Corsicană. Guillaume de Matarese.

— Când? întrebă Taleniekov. Cât de demult?

— La începutul secolului. Guillaume de Matarese şi consiliul său. Înaltul preot şi executorii săi. S-au întors. Trebuie opriţi. Tu şi Scofield!

— Cine sunt? întrebă Vasili. Unde sunt?

— Nimeni nu ştie. Vocea bătrânului scădea acum. Febra corsicană. Se întinde.

— Aleksei, ascultă-mă, spuse Taleniekov, tulburat de o posibilitate ce nu putea fi trecută cu vederea: fanteziile unui muribund nu puteau

fi luate în serios. Cine este această sursă de încredere a ta? Cine este omul atât de bine informat din Moscova, din toate Sovietele? Cum ai obţinut informaţiile pe care mi le-ai dat? Despre uciderea lui Blackburn, despre raportul VKR în cazul Iurievici?

Prin ceaţa ce se lăsa odată cu apropierea morţii, Krupskaia înţelese. Un zâmbet slab apăru pe buzele palide.

— Odată la trei-patru zile, spuse străduindu-se să fie auzit, un şofer vine să mă vadă, câteodată să mă ia într-o plimbare la ţară. Câteodată ca să mă întâlnesc în linişte cu un altul. Este amabilitatea statului pentru un bătrân soldat pensionat. Sunt ţinut la curent.

— Nu înţeleg, Aleksei.

— Premierul Uniunii Sovietice este sursa mea.

— Premierul? Dar de ce tu?

— E fiul meu.

Taleniekov simţi cum i se încreţeşte pielea. Asta explica foarte multe. Krupskaia trebuia luat în serios; bătrânul Istrebiteli a avut informaţiile – muniţia – necesară eliminării celor care au stat în calea marşului fiului său spre preşedinţia Uniunii Sovietice.

— O să vrea să vorbească cu mine?

— Niciodată. La prima menţiune a cuvântului Matarese, va ordona să fii împuşcat. Încearcă să înţelegi, n-ar avea de ales. Dar ştie că am dreptate. E de acord, dar nu va mărturisi niciodată. Pur şi simplu se întreba care dintre ei – el sau preşedintele american – e în bătaia puştii.

— Înţeleg.

— Acum lasă-mă, spuse Krupskaia. Fă ceea ce trebuie să faci, Taleniekov. Nu mai pot să respir. Du-te la Beowulf Agate, găseşte-i pe Matarese. Trebuie opriţi. Febra corsicană nu trebuie să se mai răspândească.

— Febra corsicană?... În Corsica?

— Răspunsul ar putea fi acolo. E singurul loc de unde ai putea să începi. Nume. Primul consiliu! Cu mulţi ani în urmă.

5

O deficienţă coronariană l-a făcut pe Robert Winthrop să folosească un scaun cu rotile, dar asta nu i-a redus defel agerimea minţii, iar el n-a atras atenţia asupra infirmităţii.

Şi-a petrecut viaţa în serviciul guvernului; n-a existat nici o problemă pe care să n-o considere mai importantă decât el însuşi.

Oaspeţii casei sale din Georgetown uitară în curând scaunul cu rotile. Silueta subţire, cu gesturi graţioase şi figura interesantă le aminteau de bărbatul de altădată: un aristocrat energic, care şi-a folosit averea pentru a se dedica avocaturii. În locul unui infirm în vârstă, cu păr rar, cenuşiu şi mustaţă tăiată perfect, te făcea să te gândeşti mai degrabă la Yalta sau Potsdam şi la tânărul agresiv de la Departamentul de Stat, veşnic aplecat peste scaunul lui Roosevelt sau umărul lui Truman pentru a clarifica vreun punct de vedere sau a face vreo obiecţie. Erau mulţi oameni la Washington – ca la Londra şi Moscova – care afirmau că lumea ar fi fost mai bună dacă Robert Winthrop ar fi fost numit secretar de stat de către Eisenhower, dar curenţii politici şi-au schimbat cursul, iar alegerea lui n-a mai fost posibilă. Mai târziu, Winthrop n-a mai putut fi luat în consideraţie; se ocupa de o altă arie de acţiune a guvernului, care-i solicita întreaga putere de concentrare. A fost păstrat consultant principal pentru relaţii diplomatice, la Departamentul de Stat.

În urmă cu douăzeci şi cinci de ani, Robert Winthrop a organizat o divizie selectă în interiorul Departamentului de Stat, numită Consular Operations. După şaisprezece ani şi-a dat demisia – era îngrozit de ceea ce devenise propria creaţie, spun unii, în timp ce alţii pretind că era prea conştient de direcţia ce trebuia urmată, dar nu mai putea să ia unele decizii. Cu toate acestea, în timpul ultimilor zece ani de la plecarea sa, a fost căutat mereu pentru sfaturi. Aşa ca în seara asta.

Consular Operations avea un director nou. Un ofiţer de carieră pe nume Daniel Congdon a fost mutat de pe o poziţie înaltă a Consiliului Naţional de Securitate în fotoliul secret al Departamentului de Stat. L-a înlocuit pe succesorul lui Winthrop şi s-a familiarizat repede cu deciziile aspre cerute de Cons Op. Dar era nou; avea de pus întrebări. Avea de asemenea o problemă cu un om pe nume Scofield şi nu era sigur că ştie să o rezolve. Ştia numai că îl vrea pe Brandon Alan Scofield terminat, scos din Departamentul de Stat pentru totdeauna. Acţiunile sale din Amsterdam nu puteau fi tolerate; trădau un om periculos şi instabil. Cât de periculos va fi odată dat afară din Consular Operations? Era o întrebare serioasă; cel cu numele codificat Beowulf Agate ştia mai multe despre reţelele secrete ale D.S. decât oricare

altul. Şi din moment ce Scofield a fost adus iniţial la Washington de ambasadorul Robert Winthrop, Congdon a venit la sursă.

Winthrop a acceptat cu plăcere să se pună la dispoziţia lui Congdon, dar nu într-un birou neprimitor sau într-o cameră de lucru. De-a lungul anilor, ambasadorul învăţase că oamenii implicaţi în operaţiuni secrete sunt instinctiv influenţaţi de locul în care se găsesc. Fraze scurte, şoptite luau locul unei conversaţii libere, cu multe divagaţii, din care se puteau afla mult mai multe. De aceea l-a invitat pe noul director la cină.

Au terminat de mâncat fără să fi discutat nimic concret. Congdon a înţeles: ambasadorul încerca suprafaţa înainte de a săpa mai adânc. Dar acum venise momentul.

— Să trecem în bibliotecă, spuse Winthrop împingându-şi scaunul de lângă masă.

Odată intraţi în camera plină de cărţi, ambasadorul nu mai pierdu nici un moment.

— Vrei deci să vorbim despre Brandon.

— Exact, replică noul director al Cons Op.

— Cum mulţumim unor astfel de oameni pentru tot ce au făcut? întrebă Winthrop. Pentru ce au pierdut? Câmpul de luptă cere un preţ teribil.

— N-ar fi acolo dacă n-ar vrea să fie, spuse Congdon. Dacă, pentru un anume motiv, n-ar avea nevoie de el. Dar odată acolo şi supravieţuind, se naşte o altă întrebare. Ce facem cu ei? Sunt explozive umblătoare.

— Ce vrei să spui?

— Nu sunt sigur, domnule Winthrop. Vreau să ştiu mai multe despre el. Cine este? Ce este? De unde a venit?

— Copilul fiind cel din care se naşte bărbatul?

— Ceva în genul ăsta. I-am citit dosarul – de mai multe ori de fapt, dar trebuie totuşi să vorbesc cu cineva care îl cunoaşte într-adevăr.

— Nu cred că ai putea găsi asemenea persoană. Brandon… bătrânul se opri puţin şi continuă zâmbind. Incidental i se spune Bray, pentru raţiuni pe care nu le-am înţeles niciodată. E ultimul lucru pe care l-ar face. Bray[1], vreau să spun.

— Ăsta e un lucru pe care l-am aflat, îl întrerupse directorul zâmbind la rândul lui. Când era copil, avea o surioară care nu-i putea spune Brandon; îl striga Bray. Numele i-a rămas.

— Asta trebuie să se fi adăugat la dosar după ce-am plecat eu. Îmi imaginez, într-adevăr, că s-au adăugat o mulţime de lucruri la acel dosar. Cu excepţia prietenilor. Este un lup singuratic, chiar ceva mai mult de când i-a murit soţia.

---

[1] A zbiera în limba engleză (n.t.).

— A fost ucisă, nu-i aşa? spuse Congdon încet.

— Da.

— De fapt, a fost ucisă în Berlinul de Est; luna viitoare se împlinesc zece ani. E corect?

— Da.

— Şi luna viitoare se împlinesc zece ani de când aţi demisionat din postul de director al Consular Operations, unitatea specializată pe care aţi construit-o.

Winthrop se întoarse, ridicând ochii spre noul director.

— Ceea ce am conceput şi ceea ce a rezultat în final erau două lucruri diferite. Consular Operations fusese proiectat ca un instrument umanitar, pentru a uşura dezertarea miilor de oameni dintr-un sistem politic pe care îl găseau intolerabil. Cu timpul – şi circumstanţele păreau să o îndreptăţească – obiectivele s-au împuţinat. Miile au devenit sute, iar în final sutele au devenit zeci. Nu ne mai interesau mulţimile de oameni care apelau zilnic la noi, ci numai acei câţiva ale căror talente şi informaţii erau considerate mult mai importante decât ale oamenilor obişnuiţi. Unitatea s-a concentrat către o mână de savanţi şi soldaţi şi specialişti ai serviciilor secrete. Aşa cum face astăzi. Nu cu asta am început.

— Dar aşa cum aţi arătat, domnule, spuse Congdon, circumstanţele justificau schimbarea.

Winthrop aprobă din cap.

— Nu mă înţelege greşit, nu sunt un naiv. Am tratat cu ruşii la Yalta, Potsdam, Casablanca. Am fost martorul brutalităţii lor din Ungaria în ’56 şi am văzut ororile din Cehoslovacia şi Grecia. Cred că ştiu de ce sunt capabili sovieticii la fel de bine ca orice strateg din serviciile secrete. Şi ani de zile am permis acelor voci mai agresive să vorbească cu autoritate. Am înţeles necesitatea. Crezi că nu?

— Bineînţeles că nu cred. Am vrut doar… Congdon ezită.

— Ai făcut pur şi simplu o legătură între asasinarea soţiei lui Scofield şi demisia mea, spuse blând omul de stat.

— Da, domnule, aşa e. Îmi pare rău, n-am vrut să par curios. Numai că circumstanţele…

— Justificau schimbarea, completă Winthrop. Aşa s-a întâmplat, ştii. Eu l-am recrutat pe Scofield; sunt sigur că e în dosar. Bănuiesc că de aceea eşti aici.

— Atunci legătura…?

— Corectă. M-am simţit răspunzător.

— Bine, dar cu siguranţă au existat şi alte incidente, alţi bărbaţi… şi femei.

— Nu la fel, domnule Congdon. Ştii de ce soţia lui Scofield a fost aleasă drept ţintă în acea după-amiază în Berlinul de Est?

— Bănuiesc că i-au întins o cursă lui Scofield însuşi. Numai că ea a

apărut şi el nu. Se întâmplă.

— O cursă pentru Scofield? În Berlinul de Est?

— Avea legături în sectorul sovietic. Făcea penetraţii frecvente, îşi forma propriile celule. Îmi imaginez că voiau să-l prindă împreună cu oamenii lui. Corpul ei a fost căutat, poşeta i-a fost luată. Nu e neobişnuit.

— Adică bănuieşti că îşi folosea soţia în operaţii? întrebă Winthrop.

Congdon dădu din cap.

— Nici în asta nu-i nimic neobişnuit.

— Nimic neobişnuit? Mi-e teamă că în cazul lui Scofield e imposibil. Făcea parte din acoperirea lui de la ambasadă, dar n-a fost amestecată niciodată în activităţile lui secrete. Nu, domnule Congdon, greşeşti. Ruşii ştiau că nu vor putea niciodată să-i întindă o capcană lui Bray Scofield în Berlinul de Est. Era prea bun, prea eficient... prea derutant. Aşa că i-au atras soţia dincolo de punctul de control şi au ucis-o cu un alt scop.

— Poftim?

— Un om înfuriat este neatent. Aici au vrut să ajungă sovieticii. Dar şi ei, ca şi tine, au subapreciat subiectul. Odată cu furia a apărut şi hotărârea fermă de a distruge inamicul cu orice chip. Dacă a fost un profesionist brutal până la moartea soţiei, a devenit vicios după aceea.

— Încă nu sunt sigur că am înţeles.

— Încearcă, domnule Congdon, spuse Winthrop. Acum douăzeci şi doi de ani am dat peste un absolvent al Universităţii Harvard. Un tânăr cu talent pentru limbi străine şi o oarecare autoritate, indicii pentru un viitor strălucit. A fost recrutat prin biroul meu, trimis la Maxwell School în Siracuza, apoi adus la Washington ca să facă parte din Consular Operations. Era un început frumos pentru un posibil consilier în Departamentul de Stat.

Winthrop se opri cu privirea rătăcită, ca pierdut într-o reverie.

— Nu m-am aşteptat niciodată ca el să rămână în Cons Op; nu m-am gândit decât că ar putea fi o trambulină pentru el. Către corpul diplomatic, ambasadă, poate. Calităţile lui cereau să fie folosite la mesele conferinţelor internaţionale... Dar s-a întâmplat ceva, continuă omul de stat privindu-l absent pe noul director. În timp ce Cons Op se schimba, acelaşi lucru se întâmpla şi cu Brandon Scofield. Cu cât creştea importanţa acestor dezertări specializate, cu atât sporea, creştea şi violenţa. De ambele părţi. Scofield avea nevoie de antrenament de comando; a stat cinci luni în America Centrală, trecând prin cele mai dificile tehnici de supravieţuire – ofensive şi defensive. A învăţat să descifreze o mulţime de coduri şi cifruri; era la fel de priceput ca oricare criptograf din NSA. Apoi s-a întors în Europa şi a devenit expertul.

— A înţeles imperativele muncii sale, spuse Congdon impresionat. Lăudabil, aş spune.

— Oh, da, foarte, aprobă Winthrop. Fiindcă, vezi tu, se întâmplase: atinsese apogeul. Nu mai putea fi acceptat la o masă de conferinţă; prezenţa sa ar fi fost respinsă în cei mai energici termeni diplomatici, fiindcă reputaţia lui era stabilită. Strălucitul absolvent pe care l-am recrutat pentru Departamental de Stat era acum un ucigaş. Nu mai contau justificările, era un ucigaş profesionist.

Congdon îşi schimbă poziţia pe scaun.

— Mulţi ar fi spus că era un soldat pe câmpul de bătaie, teren de luptă vast, periculos... nesfârşit. Trebuia să supravieţuiască, domnule Winthrop.

— Trebuia şi a reuşit, conchise bătrânul gentleman. Scofield a fost capabil să se schimbe, să se adapteze noilor reguli. Eu nu. Când soţia i-a fost ucisă, mi-am dat seama că nu mai sunt pentru Cons Op. Fusese de altfel uitat şi conceptul binefăcător al Consular Operations – de circumstanţe care justificau acele schimbări de care am mai vorbit. A trebuit să-mi recunosc incapacitatea. Nu mai puteam să continui. Am văzut ce făcusem: am luat un student talentat pentru un scop şi am văzut dispărând acel scop.

— Dar aţi cerut să fiţi informat despre activitatea lui Scofield mulţi ani la rând. E în dosar. V-aş putea întreba de ce?

Winthrop tresări ca şi când asta s-ar fi întrebat şi el.

— Nu sunt sigur. Un interes pentru el – chiar fascinaţie. Câteodată rapoartele stăteau în seiful meu zile întregi până să le citesc. Şi, bineînţeles; după Praga n-am mai vrut să mi se trimită. Sunt sigur că şi asta e în dosar.

— Da, este. Prin Praga, bănuiesc că vă referiţi la incidentul curierului.

— Da, răspunse Winthrop încet. „Incident” este un cuvânt atât de impersonal, nu? Se potriveşte cu Scofield din acel raport. Ucigaşul profesionist, motivat de nevoia de a supravieţui – cum supravieţuieşte un soldat, s-a schimbat într-un ucigaş cu sânge rece, călăuzit numai de răzbunare. Schimbarea a fost completă.

Din nou, actualul director al Cons Op îşi schimbă poziţia în fotoliu.

— S-a stabilit că acel curier din Praga era fratele agentului KGB care a ordonat uciderea soţiei lui Scofield.

— Era fratele, nu omul care a dat ordinul. Era un puşti, un simplu mesager.

— Putea să ajungă altceva.

— Atunci unde se sfârşeşte?

— N-aş putea răspunde. Dar îl înţeleg pe Scofield. Nu sunt sigur că n-aş fi făcut la fel.

— Cu nici un pic de simţ al dreptăţii. Nu sunt sigur că aş fi făcut-o.

Şi sunt convins că tânărul de la Cambridge de acum douăzeci şi doi de ani n-ar fi făcut-o. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da, domnule. Dar, în apărarea mea – şi în apărarea actualului Scofield – nu noi am creat lumea în care trăim. Cred că e corect ce spun.

— Da, domnule Congdon. Dar o perpetuaţi.

Winthrop îşi manevră scaunul către birou şi luă o cutie cu ţigări de foi. Întinse cutia spre director, care refuză dând din cap.

— Nici mie nu prea îmi plac, dar de la Jack Kennedy încoace, cu toţii ne-am obişnuit să avem o rezervă de havane. Dezaprobi asta?

— Nu. Din câte îmi amintesc, canadianul care-l aproviziona pe preşedintele Kennedy era una din cele mai exacte surse de informaţii despre Cuba.

— Eşti de aşa de multă vreme în branşă?

— Am intrat în National Security Agency când era senator… Ştiţi că Scofield a început de curând să bea?

— Nu ştiu nimic de actualul Scofield, cum l-ai numit.

— Dosarul său arată că obişnuia să bea, dar nici o dovadă de exces.

— Cred că nu; i-ar fi făcut imposibilă munca.

— S-ar putea să i-o facă imposibilă acum.

— S-ar putea? E ori da ori ba. Nu cred că-i un lucru chiar atât de greu de stabilit. Dacă bea foarte mult şi des, ăsta e exces; ar trebui să i-o facă imposibilă. Îmi pare rău să o aud, dar nu pot spune că mă surprinde.

— Oh? Congdon se aplecă înainte. Se părea că e pe cale de a obţine informaţia pe care o căuta. Când îl cunoşteaţi bine, aţi observat la el semne ale unei instabilităţi potenţiale?

— Absolut deloc.

— Bine, dar tocmai aţi spus că nu vă surprinde.

— Nu. N-aş fi surprins de nici o fiinţă cu raţiune care ar cădea în patima asta după atâţia ani de viaţă de-a dreptul anormală. Scofield este – sau a fost – un om cu raţiune şi numai Dumnezeu ştie cât de anormal a trăit. Dacă mă surprinde ceva este că a trecut ceva timp ca să ajungă aici. Ce ai de gând cu el?

— A fost chemat aici. Îl vreau scos din activitate.

— Bun. Daţi-i un birou şi o secretară frumoasă şi puneţi-l să analizeze probleme teoretice. Nu se obişnuieşte aşa?

Congdon ezită înainte de a răspunde.

— Domnule Winthrop, cred că îl vreau scos definitiv din Departamentul de Stat.

Creatorul lui Cons Op ridică din sprâncene.

— Adevărat? Douăzeci şi doi de ani sunt insuficienţi pentru o pensie adecvată?

— Nu asta-i problema; s-au aprobat alocaţii generoase. E ceva

obişnuit în zilele noastre.

— Atunci ce va face? Câţi ani are? Patruzeci şi cinci… şase?

— Patruzeci şi şase.

— Nu-i departe de unul din ăsta, spuse Winthrop arătând roata scaunului său. Pot să te întreb de ce ai ajuns la concluzia asta?

— Nu vreau să se afle în preajma personalului implicat în activităţi secrete. După ultimele informaţii, a afişat ostilitate faţă de politica de bază. Poate avea o influenţă negativă.

Winthrop zâmbi.

— Probabil că cineva a călcat în străchini. Bray n-a avut niciodată prea multă răbdare cu proştii.

— Am spus politica de bază, domnule. Nu personalităţile au creat litigiul.

— Personalităţile, domnule Congdon, sunt din nefericire parte integrantă din politica de bază. Ele o formează. Dar asta-i probabil altceva… De ce ai venit la mine? Se vede că ai luat o hotărâre. Ce aş mai putea adăuga?

— Părerea dumneavoastră. Cum va primi vestea? Se poate avea încredere în el? Ştie despre operaţiile, contactele, tacticile noastre mai mult decât orice om din Europa.

Ochii lui Winthrop îşi schimbară dintr-o dată expresia.

— Şi care-i alternativa dumneavoastră, domnule Congdon? întrebă cu răceală.

Noul director roşi; înţelesese implicaţia.

— Supraveghere, control. Telefonul şi poşta interceptate. Sunt sincer cu dumneavoastră.

— Eşti? Winthrop îl privea acum pieziş pe omul din faţa sa. Nu cumva cauţi vreun cuvânt de-al meu – sau o întrebare – pe care să le foloseşti pentru o altă soluţie?

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi?

— Ba cred că înţelegi. Am auzit incidental cum se procedează şi mă îngrozeşte. Se anunţă la Praga, sau Berlin, sau Marsilia, că un om nu mai este în activitate. E terminat, dat afară. Dar n-are linişte, bea mult. Nume de legătură pot fi trădate, reţele întregi expuse. În concluzie, vestea se răspândeşte: vieţile voastre sunt în pericol. Deci, se ajunge la înţelegerea ca un om, sau poate doi, sau trei, să se urce în avion din Praga, sau Berlin sau Marsilia. Se întâlnesc la Washington cu un singur ţel: reducerea la tăcere a acelui om. Toată lumea e mult mai relaxată, iar comunitatea serviciilor secrete americane – care nici n-a fost implicată – respiră uşurată. Da, domnule Congdon, mă îngrozeşte.

Directorul lui Cons Op rămase nemişcat în scaun. Răspunse pe un ton plat:

— Din câte ştiu eu, domnule Winthrop, despre această soluţie s-a

vorbit exagerat de mult comparativ cu aplicarea ei practică. Am să fiu din nou sincer cu dumneavoastră. În ultimii cincisprezece ani am auzit că a fost folosită numai de două ori şi în amândouă… incidentele… agenţii scoşi din activitate erau irecuperabili. Se vânduseră sovieticilor; denunţau nume.

— Scofield este „irecuperabil”? Ăsta-i cuvântul, nu?

— Dacă vreţi să spuneţi că eu cred că a trădat, bineînţeles că nu. E ultimul lucru pe care l-ar face. Am venit aici ca într-adevăr să aflu mai multe despre el. Sunt sincer în privinţa asta. Cum va reacţiona când îi voi spune că s-a terminat?

Winthrop tăcu puţin, uşurat, apoi se înfiora din nou.

— Nu ştiu, fiindcă nu-l cunosc pe actualul Scofield. E drastic; ce-o să facă acum? Nu există vreo jumătate de măsură?

— Dacă găseam una acceptabilă pentru amândoi, nu mi-aş mai fi făcut probleme.

— Dacă aş fi în locul dumitale, aş încerca să găsesc una.

— Nu poate sta la sediu, spuse Congdon ferm. Sunt convins de asta.

— Atunci, aş putea sugera ceva?

— Vă rog.

— Trimiteţi-l cât de departe se poate. Un loc unde va fi dat uitării în linişte. Sugerează-i-o chiar dumneata; va înţelege.

— Credeţi?

— Da. Bray nu se amăgeşte singur, până acum cel puţin n-a făcut-o niciodată. Era una din calităţile lui de bază. Va înţelege, pentru că şi eu aş înţelege. Cred că mi-ai descris un muribund.

— Nu există nici o probă medicală care să susţină asta.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Robert Winthrop.

Scofield închise televizorul. Nu mai văzuse un program de ştiri american de ani de zile – de când fusese chemat ultima oară pentru instructajul unei operaţiuni combinate – şi nu era sigur c-ar mai fi vrut să vadă vreunul încă alţi câţiva ani. Nu că ar fi vrut ca toate ştirile să fie transmise pe un ton de înmormântare, dar chicotelile şi ocheadele care însoţeau descrierea focului şi violului le găsea intolerabile.

Se uită la ceas: şapte şi douăzeci. Ceasul lui arăta douăsprezece şi douăzeci; era încă pe ora Amsterdamului. Întâlnirea de la Departamentul de Stat fusese fixată pentru ora opt.

P.M. Asta era standard pentru specialişti de rangul său, dar ceea ce nu era standard era locul de întâlnire însuşi. Ataşaţii plenipotenţiari ai Consular Operations ţineau invariabil conferinţe de strategie în case secrete, de obicei în Maryland, sau poate în camerele vreunui hotel din suburbiile Washingtonului.

Niciodată la Departamentul de Stat. Nu pentru specialişti care ar

trebui să se întoarcă pe câmpul de luptă. A fost adus aici cu un singur scop. Terminare.

Douăzeci şi doi de ani şi gata. O fărâmă infinitezimală de timp în care era comprimat tot ce ştia – tot ce-a învăţat şi predat. Continua să-şi aştepte reacţiile, dar nu venea nici una. Era ca şi când ar fi fost un spectator, privind imaginea altcuiva pe un ecran alb, concluziile inevitabile fiindu-i la îndemână, fără a fi însă amestecat în evenimentele ce aveau loc. Era doar uşor curios. Cum se va proceda?

Pereţii biroului subsecretarului de stat Daniel Congdon erau albi. Era ceva confortabil în asta, gândea Scofield, abia ascultând monologul lui Congdon. Putea vedea imaginile. Figură după figură, zeci de figuri apărând clar şi dispărând repede. Figurile unor oameni uitaţi, privind fix, gândind, plângând, râzând, murind… moarte.

Soţia sa. Ora cinci după-amiază. Unter den Linden.

Bărbaţi şi femei alergând, oprindu-se. În lumină, în umbră.

Dar el unde era? Nu era acolo. Era spectator.

Şi dintr-o dată imaginile dispărură. Nu era sigur că a auzit bine cuvintele. Ce a spus acest subsecretar rece şi competent? Berna, Elveţia?

— Poftim?

— Fondurile vor fi depuse în numele dumneavoastră, făcându-se anual alocaţii proporţionale.

— Adăugându-se la pensia ce mi se cuvine?

— Da, domnule Scofield. În privinţa asta, foaia dumitale matricolă a fost analizată. Vei căpăta maximum.

— E foarte generos.

Era. Calculând rapid, Bray îşi estimă venitul anual la peste 50.000 $.

— Mai degrabă practic. Aceste fonduri vor lua locul profiturilor pe care le-aţi putea obţine din vânzarea de cărţi sau articole bazate pe activitatea dumneavoastră în Consular Operations.

— Aha, spuse Bray încet. Au fost o mulţime în ultimul timp, nu? Marchetti, Agee, Snepp.

— Exact.

Scofield nu se mai putu stăpâni. Bastarzii ăştia n-or să înveţe niciodată.

— Vreţi să spuneţi că dacă aţi fi depus bani în numele lor n-ar mai fi scris nimic?

— Motivele variază, dar nu excludem posibilitatea.

— Excludeţi-o, spuse Bray scurt. Îi cunosc pe doi din ei.

— Respingeţi banii?

— Drace, nu. Îi primesc. Când voi decide să scriu vreo carte, veţi fi primii care veţi afla.

— Nu v-aş sfătui, domnule Scofield. Asemenea infracţiuni sunt interzise. Vei fi urmărit pe cale juridică, închisoarea urmând inevitabil.

— Şi dacă pierdeţi la tribunal, ar putea urma anumite pedepse în afara legii. O împuşcătură în cap, în timp ce conduc maşina, de exemplu.

— Legile sunt clare, spuse subsecretarul. Nu-mi pot imagina altceva.

— Eu pot. Uitaţi-vă în dosarul meu Patru-Zero. M-am antrenat cu un tip în Honduras. L-am ucis la Madrid. Era din Indianapolis şi îl chema…

— Nu mă interesează activităţile trecute, îl întrerupse Congdon aspru. Vreau doar să ne înţelegem.

— Relaxaţi-vă, ne înţelegem. N-am să comit nici o infracţiune. Nu-mi arde de asta. Şi apoi, nu sunt chiar atât de curajos.

— Uite ce e, Scofield, spuse subsecretarul, lăsându-se pe spate în scaun, cu o expresie mulţumită. Ştiu că sună banal, dar vine o vreme pentru fiecare dintre noi când trebuie să părăsim zonele mai active ale muncii noastre. Vreau să fiu sincer cu tine.

Bray zâmbi un pic posomorit.

— Întotdeauna devin nervos când cineva spune asta.

— Ce?

— Că vrea să fie sincer cu tine. Ca şi cum sinceritatea ar fi ultimul lucru la care ar trebui să te aştepţi.

— Sunt sincer.

— Şi eu. Dacă vrei o discuţie în contradictoriu, n-ai să reuşeşti cu mine. Voi dispărea în linişte.

— Dar nu vrem să faci asta, spuse Congdon aplecându-se înainte, cu coatele pe birou.

— Oh?

— Bineînţeles că nu. Un om cu cunoştinţele tale este extraordinar de folositor pentru noi. Crizele vor continua să sporească; ne-ar plăcea să-ţi putem folosi experienţa.

Scofield îl studie pe omul din faţa lui.

— Dar nu din interior.

— Nu. Nu oficial. Bineînţeles, vrem să ştim unde locuieşti, ce călătorii faci.

— Cred şi eu, spuse Bray încet. Dar pentru foaia mea matricolă, sunt terminat.

— Da. În orice caz, vrem să rămână neoficial. O înregistrare Patru-Zero.

Scofield nu mişcă. Avea senzaţia că este pe câmpul de luptă, punând la punct un schimb foarte delicat.

— Stai puţin, lasă-mă să înţeleg. Sunt retras oficial, dar nimeni nu trebuie să ştie asta. Şi, deşi în mod oficial sunt terminat, vreţi să menţinem un contact permanent.

— Cunoştinţele tale sunt inestimabile pentru noi, ştii asta. Şi cred că plătim pentru ele.

— De ce Patru-Zero atunci?

— Credeam că o să apreciezi asta. Fără responsabilităţi oficiale, îţi menţii totuşi un oarecare statut. Faci încă parte dintre noi.

— Aş vrea să ştiu de ce în felul ăsta.

— Voi fi… Congdon se opri, zâmbind încurcat. Chiar nu vrem să te pierdem.

— Atunci de ce sunt dat afară?

Zâmbetul se şterse de pe faţa subsecretarului.

— Ţi-o spun aşa cum o văd eu. Ţi-o poate confirma un vechi prieten de-al tău, dacă vrei. Robert Winthrop. I-am spus acelaşi lucru.

— Winthrop? Ce i-ai spus?

— Că nu te mai vreau prin preajmă. Şi sunt gata să plătesc pensie şi o alocaţie din buget pentru asta. Ţi-am ascultat spusele; ai fost înregistrat de Charles Englehart la Amsterdam.

Bray fluieră încetişor.

— Bătrânul Charlie. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Credeam că ţi-ai dat. Mă gândeam că ne trimiţi un mesaj personal. În orice caz, l-am primit. Avem o grămadă de lucruri de făcut aici, iar felul tău de a fi, încăpăţânarea şi cinismul tău nu ne trebuie.

— Acum mai înţeleg şi eu ce vrei să spui.

— Restul e perfect adevărat. Chiar avem nevoie de experienţa ta. Trebuie să fim în stare să te contactăm oricând. Trebuie să fii în stare să iei legătura cu noi.

Bray dădu din cap.

— Iar Patru-Zero vrea să spună că excluderea mea este strict secretă. Zonele active nu ştiu că sunt terminat.

— Exact.

— În regulă, spuse Scofield, băgând mâna în buzunar după o ţigară. Cred că vă faceţi, totuşi o mulţime de probleme inutile ca să păstraţi legătura cu mine, dar, cum spuneaţi, plătiţi pentru asta. O simplă directivă şi obţineţi acelaşi lucru: schimbare totală până la noi ordine. Categorie specială.

— Prea multe întrebări s-ar pune. E mai uşor aşa.

— Zău? Bray îşi aprinse ţigara amuzat. *All right.*

— Bun. Congdon îşi schimbă poziţia pe scaun. Mă bucur că ne înţelegem. Ai câştigat pe merit absolut tot ce ţi-am dat şi sunt sigur că vei continua la fel şi de-acum încolo… Mă uitam în dosarul tău azi-dimineaţă; îţi place apa. Trecutul tău e plin cu sute de întâlniri în bărci sau vapoare pe timpul nopţii. De ce n-ai încerca şi în timpul zilei? Bani ai. De ce nu te-ai duce într-un loc cum ar fi Caraibele, să te bucuri de viaţă? Te invidiez.

Bray se sculă de pe scaun; întâlnirea luase sfârşit.

— Mulţumesc, probabil că aşa voi face. Îmi place clima caldă, întinse mâna; Congdon se ridică şi o întinse la rândul lui. În timp ce-şi strângeau mâinile, Scofield continuă:

— Ştii, afacerea aia cu Patru-Zero m-ar fi neliniştit dacă nu m-ai fi chemat aici.

— Ce vrei să spui? Mâinile rămăseseră împreunate, dar mişcarea încetase.

— Ei bine, personalul nostru activ n-o să ştie că s-a terminat cu mine, dar sovieticii vor şti. N-or să mă mai sâcâie acum. Când unul ca mine este scos în afara strategiilor, totul se schimbă. Contacte, coduri, cifruri, locurile sigure; nimic nu mai rămâne la fel. Ştiu regulile; mă vor lăsa în pace. Mulţumesc foarte mult.

— Nu sunt sigur că te-am înţeles, spuse subsecretarul.

— Oh, ce naiba, am spus că sunt recunoscător. Ştim amândoi doar că KGB-ul ţine locul ăsta sub observaţie douăzeci şi patru de ore pe zi. Nici un specialist care urmează să rămână în branşă nu este adus vreodată aici. Aşa că de o oră ştiu că sunt terminat. Încă o dată mulţumesc, domnule Congdon. Ai fost foarte amabil.

Subsecretarul de stat, Consular Operations, privi cum Scofield traversează biroul şi iese pe uşă.

Gata. Totul se terminase. Nu trebuia să se mai grăbească spre camera septică a vreunui hotel ca să vadă ce mesaj secret sosise. N-o să mai fie nevoie să aranjeze schimbări triple de vehicule ca să ajungă din punctul A în punctul B. Deşi îl minţise pe Congdon, ruşii ştiau probabil de pe acum că era terminat. Dacă nu, vor şti în curând. După câteva luni de inactivitate, KGB-ul va accepta faptul că nu mai reprezintă nimic. Regula era constantă; tacticile şi codurile se schimbau, Sovieticii îl vor lăsa în pace; nu-l vor ucide.

Trebuia însă să-l mintă pe Congdon, dacă nu pentru altceva, măcar ca să-i vadă mutra. *Vrem să rămână neoficial. Înregistrare Patru-Zero.* Tipul nu e deloc subtil! Crede într-adevăr că a creat climatul necesar execuţiei propriului său om, un om pe care îl consideră periculos. Că un presupus agent activ ar fi ucis de ruşi de dragul de a ucide. Apoi – indicând pensionarea oficială – Departamentul de Stat va nega orice responsabilitate, insistând fără îndoială asupra faptului că mortul a refuzat gardă personală.

Bastarzii nu s-au schimbat niciodată, dar ştiau atât de puţin. O execuţie de dragul execuţiei era fără sens, consecinţele fiind adesea primejdioase. Întotdeauna se ucide cu un scop: pentru a afla ceva tăind o verigă vitală dintr-un lanţ sau pentru a împiedica să se întâmple un lucru. Sau pentru a învăţa o anume lecţie. Dar întotdeauna cu un scop. Cu excepţia unor cazuri cum ar fi Praga, dar

chiar şi ăsta poate fi considerat o lecţie. Frate pentru soţie.

Dar se terminase. Nu mai trebuiau create strategii, nu mai trebuiau luate decizii ce aveau ca rezultat o dezertare sau o revenire a cuiva care trebuia să trăiască sau să moară. Se terminase.

Poate se va termina acum şi cu camerele de hotel. Şi cu paturile împuţite din casele mahalalelor a sute de oraşe. Se scârbise în aşa hal de ele! Le ura pe toate. Cu excepţia unei singure scurte perioade – prea scurtă, prea teribil de scurtă – nu mai locuise într-un loc de care ar fi putut spune că-i al lui de douăzeci şi doi de ani.

Dar acea perioadă dureros de scurtă, douăzeci şi şapte de luni dintr-o viaţă de om, a fost suficientă pentru a-l face să treacă prin agonia a mii de coşmaruri. Amintirile nu i-au dat pace niciodată; nu-l vor părăsi până în ziua morţii.

Nu fusese decât un mic apartament în Berlinul de Vest, dar fusese locul viselor şi iubirii şi râsului pe care nu credea că o să le cunoască vreodată. Frumoasa lui Karine, adorabila lui Karine. Ea, cea cu ochii mari şi curioşi şi cu râsul ce venea din adâncul fiinţei ei şi cu momentele de linişte când îl atingea. Era al ei şi era a lui şi…

Moarte pe Unter den Linden.

Oh, Dumnezeule! Un telefon şi o parolă. Soţul ei avea nevoie de ea. Cu disperare. Un corp de gardă, postul de control. Repede!

Şi un porc din KGB a râs fără îndoială. Până la Praga. N-a mai râs niciodată după Praga.

Scofield simţi o durere ascuţită în ochi. Câteva lacrimi spontane făcuseră contact cu vântul nopţii. Le şterse cu mănuşa şi traversă strada. Pe partea cealaltă era faţada luminată a unei agenţii de voiaj, reclamele din spatele geamului etalând nişte trupuri idealizate, nereale, prăjindu-se la soare. Amatorul de la Washington, Congdon, avea dreptate – Caraibele erau o idee bună. Nici un serviciu secret care se respectă nu trimite agenţi în insulele Caraibe. Acolo vor şti că e în afara strategiilor. Dorise să stea un timp în Grenadine; de ce nu acum? Mâine dimineaţă va…

Silueta se reflectă în geam – subţire, obscură, pe fundalul caselor de pe partea opusă a bulevardului larg, aproape invizibilă. De fapt, Bray n-ar fi observat-o dacă omul n-ar fi ocolit conul de lumină format de un neon de stradă. Oricine ar fi fost, voia să treacă neobservat prin umbră; oricine ar fi fost, îl urmărea pe el. Şi era bun. Nu făcea mişcări bruşte, salturi subite pentru a se retrage din lumină. Mersul era obişnuit, discret. Se întrebă dacă e vreunul pe care-l antrenase el.

Scofield aprecia profesionalismul; îl va lăuda pe individ şi-i va ura un subiect de importanţă mai mică de supravegheat data viitoare. Departamentul de Stat nu pierdea nici o clipă. Congdon voia ca rapoartele să înceapă imediat. Bray zâmbi; îi va furniza subsecretarului primul raport. Dar nu cel pe care îl aştepta.

Amuzamentul începu, o întrecere între profesionişti. Scofield plecă de lângă vitrina agenţiei, mărind viteza până ce ajunse la intersecţie, unde conurile de lumină ale celor patru lămpi cu neon se întretăiau. Se întoarse brusc spre stânga, ca şi cum ar fi vrut să traverseze înapoi pe partea opusă, apoi la dreapta prin intersecţie şi se opri. Din mijlocul liniei de trafic se uită la plăcuţele cu numele străzilor – un om încurcat, care nu ştie sigur unde se află. Apoi se întoarse şi merse repede spre colţul străzii, iuţind pasul până începu practic să fugă când ajunse pe trotuar. Alergă după colţ până la prima intrare neluminată de magazin, apoi se lipi de uşă şi aşteptă.

Prin geamul curbat din dreapta avea o vedere foarte bună asupra intersecţiei. Tipul care îl urmărea ar fi trebuit să treacă prin lumină acum; nu o mai putea ocoli. Vânatul scăpa; nu mai avea timp să caute umbrele.

Aşa se întâmplă. Silueta apăru alergând de pe partea cealaltă a bulevardului. Lumina îi căzu pe faţă.

Lumina îi căzu pe faţă.

Scofield se cutremură. Îl dureau ochii; sângele îi urca în cap. Tremura din tot corpul, iar ceea ce mai rămăsese din raţiunea lui încerca cu disperare să stăpânească furia şi durerea ce-l străbăteau. Individul nu era din Departamentul de Stat, figura din lumină nu aparţinea nimănui din serviciile secrete americane.

Aparţinea KGB-ului. KGB, Berlinul de Est!

Era figura de pe una din zecile de fotografii pe care le studiase – până ajunsese să cunoască fiecare pată, fiecare fir de păr la Berlin, cu zece ani în urmă.

Moarte pe Unter den Linden. Frumoasa lui Karine, adorabila lui Karine. Prinsă în cursă, dincolo de punctul de control, de o echipă formată de cel mai obscen ucigaş al sovietelor. V. Taleniekov. Animal.

Era unul din acei oameni. Unul din călăii lui Taleniekov.

Aici! La Washington! La câteva minute după excluderea lui din D.S.!

Deci KGB-ul a aflat. Şi cineva din Moscova a hotărât să încheie năucitor cariera lui Beowulf Agate. Un singur om putea gândi cu o asemenea precizie dramatică. V. Taleniekov. Animal.

În timp ce Bray se uita prin geam, ştiu ce avea de făcut, ce trebuia să facă. Va trimite un ultim mesaj Moscovei; va fi o cheie de boltă, un gest final marcând sfârşitul unei vieţi şi începutul unei alteia – indiferent ce o să se întâmple cu ea.

Îi va întinde o cursă ucigaşului din KGB. Îl va ucide.

Scofield ieşi din uşa magazinului alergând în zigzag pe trotuarul pustiu. Putea auzi paşi fugind în urma lui.

6

Cursa de noapte din Moscova a Aeroflotului se apropia de Marea Azov pe la nord-est de Crimeea. Va ajunge în Sevastopol la ora unu dimineaţa, adică peste aproximativ o oră şi ceva. Avionul era plin, pasagerii veseli că-şi părăseau birourile şi fabricile pentru o vacanţă de iarnă. Un grup de militari – soldaţi şi marinari – era mai puţin exuberant; pentru ei. Marea Neagră nu însemna vacanţă, ci întoarcerea la lucru, la bazele navale sau militare. Vacanţa lor a fost la Moscova.

Pe unul din locurile din spate stătea un bărbat ce ţinea strâns între genunchi o cutie neagră de vioară. Hainele îi erau uzate, comune, pe undeva în contrast: cu figura dură şi ochii inteligenţi cu care s-ar fi potrivit parcă altfel de veşminte. Din actele sale reieşea că este Piotr Ridukov, muzician. Din biletul de avion – că merge să se alăture orchestrei simfonice din Sevastopol ca violonist.

Ambele erau false. Bărbatul era Vasili Taleniekov, maestru strateg, KGB.

Fost maestru strateg. Fost director al KGB-ului din Berlinul de Est, Varşovia, Praga, Riga şi sectoarele de sud ale Sovietelor, adică Sevastopol, Marea Marmara, Bosfor şi Dardanele. Tocmai acest ultim post a hotărât natura hârtiilor care îl aduseseră în avionul de Sevastopol. Era începutul zborului său din Rusia.

Existau o mulţime de căi de evadare din Uniunea Sovietică şi în calitatea sa de director le-a demascat pe toate pe măsură ce le-a descoperit. Fără milă, mai des decât uciderea agenţilor din vest care le ţineau deschise, ispitindu-i pe nemulţumiţi să trădeze Rusia. Minciuni şi bani. Întotdeauna bani. Niciodată nu a ezitat în lupta sa împotriva minciunilor şi lăcomiei; nici o cale de evadare nu era destul de neînsemnată pentru a nu-i atrage atenţia.

Cu excepţia uneia. O reţea minoră ce folosea drumul prin Bosfor, Marea Marmara, Dardanele. O descoperise cu câteva luni în urmă, în timpul ultimelor lui săptămâni ca director al KGB-Sectoarele Sovietice de Sud. În acele zile când se găsea într-o continuă confruntare cu demenţii de la bazele militare şi ordinele tâmpite de la Moscova.

Atunci nu era prea sigur de ce nu a demascat-o; un timp a încercat să se convingă că, lăsând-o deschisă şi supraveghind-o cu atenţie, îl va conduce la o reţea mai importantă. În subconştient ştia însă că nu-i adevărat.

Îi sosise timpul; începuse să-şi facă prea mulţi duşmani în prea multe locuri. Ar putea exista unii care să creadă că o retragere liniştită la nord de Grasnov nu era corespunzătoare pentru un om care deţinea

toate secretele KGB-ului. Acum cunoştea un alt secret, mai înspăimântător decât orice altceva legat de spionajul sovietic. MATARESE. Şi acest secret îl obliga să părăsească Rusia.

Totul se petrecuse aşa de repede, se gândea Taleniekov în timp ce-şi sorbea cafeaua adusă de steward. Discuţia cu Aleksei Krupskaia şi lucrurile uluitoare pe care i le-a spus muribundul. Asasini trimişi să ucidă elita naţiunii – a ambelor naţiuni. Împingând Sovietele şi Statele Unite una împotriva celeilalte, până o va stăpâni pe una sau pe cealaltă. Un premier şi un preşedinte, unul ori amândoi vor fi în cătarea puştii, cine erau? Ce era asta, această febră ce a început în primele decenii ale secolului în Corsica? Febra corsicană. Matarese.

Dar exista; funcţiona – activă şi mortală. Acum ştia asta. Rostise numele şi pentru asta se pusese în mişcare un plan care cerea arestarea lui; sentinţa de execuţie va urma la scurt timp.

Krupskaia îi spusese că n-are nici un rost să se ducă la premier, aşa că a căutat patru foşti mari lideri ai Kremlinului, acum retraşi cu toate onorurile, ceea ce însemna că nimeni nu îndrăznea să se atingă de ei. Cu fiecare din ei a vorbit despre fenomenul straniu numit Matarese, a repetat vorbele şoptite de muribundul Istrebiteli.

Unul din ei, era evident că nu ştie nimic; a fost la fel de şocat cum fusese el însuşi, Taleniekov. Doi dintre ei nu au spus nimic, dar faptul că ştiau li se citea în ochi şi în vocile speriate cu care au protestat. Nici unul dintre ei nu voia să se facă părtaş la răspândirea unei asemenea nebunii; amândoi l-au dat afară pe Vasili.

Ultimul, un georgian, era şi cel mai bătrân – mai bătrân decât Krupskaia – dar în ciuda faptului că-şi ţinea capul drept nu mai avea mult de trăit. Avea nouăzeci şi şase de ani, o judecată alertă, dar tremura de frică. La auzul numelui Matarese, mâinile subţiri, pline de vene, îi tremurară, apoi mici spasme musculare păreau că-i acoperă faţa. Gâtul se uscă dintr-o dată; vocea răguşită, cuvintele abia perceptibile.

— Este un nume dintr-un trecut aproape uitat, şopti bătrânul georgian, un nume pe care nimeni n-ar trebui să-l audă. Supravieţuise revoluţiilor, supravieţuise nebunului Stalin, perfidului Beria, dar nimeni nu-i putea supravieţui lui Matarese. În numele tuturor lucrurilor sacre Rusiei, imploră bătrânul, îndepărtează-te de Matarese!

— … Am fost proşti, dar n-am fost singurii. Oameni puternici de peste tot au fost seduşi de avantajele ce le-ar avea eliminându-şi duşmanii şi obstacolele. Garanţia era absolută: acţiunile nu-i vor implica niciodată pe cei care le-au cerut. Krupskaia a văzut pericolul; ştia. Ne-a prevenit în ’48 să nu-i mai contactăm niciodată.

— De ce a făcut asta? întrebă Vasili. Dacă garanţiile s-au dovedit a fi adevărate. Vorbesc din punct de vedere profesional.

— Pentru că Matarese a adăugat o condiţie; consiliul Matarese şi-a

revendicat dreptul să aprobe. Aşa mi s-a spus.

— Prerogativa ucigaşilor plătiţi, cred, exclamă Taleniekov. Anumite contracte pur şi simplu nu erau realizabile.

— O astfel de aprobare nu fusese niciodată cerută în trecut. Krupskaia nu credea că se baza pe posibilitatea realizării.

— Pe ce atunci?

— Şantaj.

— Cum se lua legătura cu acest consiliu?

— N-am ştiut niciodată. Nici Aleksei.

— Cineva trebuie s-o fi luat.

— Dacă sunt în viaţă, nu vor vorbi. Krupskaia a avut dreptate în privinţa asta.

— Numea fenomenul ăsta „febra corsicană”. Spunea că răspunsul poate fi în Corsica.

— E posibil. Acolo a început, cu maniacul din Corsica. Guillaume de Matarese.

— Încă mai aveţi influenţă pe lângă liderii partidului. Mă ajutaţi? Krupskaia spunea că aceşti Matarese trebuie să fie…

— Nu! a ţipat bătrânul. Lasă-mă în pace! Am spus mai mult decât trebuia, am admis mai multe decât aş fi avut dreptul. Dar numai ca să te previn, să te opresc!

— M-aţi înţeles greşit. Eu sunt cel care vreau să-i opresc pe ei. Acest consiliu al lui Matarese. Mi-am dat cuvântul lui Aleksei că…

— Dar n-ai vorbit nimic cu mine! a strigat fostul lider cu vocea unui copil cuprins de panică. Am să neg că ai fost vreodată aici, am să neg orice vei spune! Eşti un străin şi nu te cunosc!

Vasili a plecat tulburat, perplex. S-a întors în apartamentul său, aşteptându-se să-şi petreacă noaptea analizând enigma Matarese, încercând să decidă care va fi următorul pas. Ca de obicei, aruncă o privire în cutia poştală; făcuse deja un pas spre trepte când şi-a dat seama că era ceva înăuntru.

Era o notă de la omul său din VKR, scrisă într-unul din codurile aranjate între ei. Cuvintele erau inofensive: o înţelegere de a lua cina la 11:30 semnată cu un nume de fată. Amabilitatea notei ascundea adevăratul înţeles. Era o problemă de importanţă majoră; folosirea lui unsprezece însemna urgenţă. Nu mai trebuia pierdut nici un minut ca să ia legătura cu el; prietenul său îl va aştepta la locul obişnuit.

A fost acolo. La o *piva kafe* lângă Universitatea Lomonosov. S-au aşezat în fundul sălii; amicul său a trecut direct la subiect.

— Fă-ţi planuri, Vasili, eşti pe lista lor. Nu înţeleg, dar aşa s-a transmis.

— Din cauza evreului?

— Da şi n-are nici un sens! Când s-a ţinut idioata aia de conferinţă de presă din New York, noi, oamenii de la birouri, am râs. Am numit-o

„surpriza Taleniekov”. Chiar şi un şef de secţie de la Grupul Nouă a spus că admiră ce-ai făcut; că ai dat o lecţie capetelor pătrate. Apoi, ieri totul s-a schimbat. Ce ai făcut nu mai era o glumă, ci mai degrabă o interferenţă serioasă în politica de bază.

— Ieri? l-a întrebat Vasili.

— După-amiază târziu. După ora patru. Nemernica aia de directoare a trecut prin birouri ca o gorilă în călduri. A transmis fiecăruia să se prezinte în biroul ei la ora cinci. Când am ascultat acolo ce ne spunea, nu ne-a venit să credem. Era ca şi cum tu ai fi fost personal responsabil pentru fiecare eşec pe care l-am avut în ultimii doi ani. Maniacii ăia de la Grupul Nouă erau acolo, dar nu şi şeful de secţie.

— Cât timp am?

— Trei sau cel mult patru zile. Se strâng probe împotriva ta. Dar în tăcere, nimeni nu trebuie să spună nimic.

— Ieri?…

— Ce s-a întâmplat, Vasili? Asta nu e o operaţiune VKR. E altceva.

Este altceva, iar Taleniekov şi-a dat imediat seama. Ieri a fost ziua când i-a văzut pe cei doi foşti oficiali ai Kremlinului care l-au dat afară. Acel altceva era Matarese.

— Într-o zi îţi voi spune, prietene, a răspuns Vasili. Crede-mă.

— Bineînţeles. Eşti cel mai bun pe care îl avem. Pe care l-am avut vreodată.

— Acum am nevoie de treizeci şi şase, poate patruzeci şi opt de ore. Le am?

— Cred că da. Îţi vor capul, dar vor fi grijulii. Se vor documenta cât mai bine.

— Cred şi eu. Au nevoie de text de citit deasupra cadavrului. Mulţumesc. Ţinem legătura.

Vasili nu s-a întors acasă, ci s-a dus la biroul lui. A stat ore întregi în întuneric, ajungând în cele din urmă la o decizie extraordinară. Cu câteva ore în urmă ar fi fost de neconceput, dar nu acum. Dacă Matarese poate corupe cele mai înalte nivele ale KGB-ului, poate face acelaşi lucru şi la Washington. Dacă doar menţionarea numelui său duce la execuţia unui profesor de strategie de rangul lui – şi nu era nici un dubiu în privinţa asta: moartea era obiectivul – atunci puterea ce o aveau era inimaginabilă. Dacă, într-adevăr, erau responsabili de moartea lui Iurievici şi Blackburn, atunci Krupskaia avea dreptate. Matarese se apropiau de ţel, premierul sau preşedintele urmând să intre în cătarea puştii.

Trebuia să ajungă la un om pe care îl ura. Trebuia să ajungă la Brandon Alan Scofield, ucigaşul american.

A doua zi dimineaţă, Taleniekov a început să învârtească câteva rotiţele din marele angrenaj care era spionajul sovietic. Cu obişnuita

sa libertate de decizie, a lăsat să se afle că va călători spre Marea Baltică pentru o conferinţă. A căutat apoi în anuarul muzicienilor şi a găsit numele unui violonist care se retrăsese cu cinci ani în urmă în Munţii Urali; în regulă. Mai târziu, a pus computerele la lucru pentru a găsi vreun indiciu despre unde ar putea fi Brandon Scofield. Americanul a dispărut la Marsilia, dar la Amsterdam a avut loc un incident care purta semnătura de neconfundat a lui Scofield. Vasili a trimis un cifru unui agent din Bruxelles, un om în care putea avea încredere fiindcă îi salvase viaţa în mai multe ocazii.

Apropie-te de Scofield, statut alb. Trebuie făcut contactul. Imperativ. Rămâi cu el. Raportezi în codul sectoarelor de sud-vest.

Totul s-a petrecut foarte repede, iar Taleniekov era recunoscător anilor ce l-au făcut capabil să ia decizii rapide. Sevastopol era la mai puţin de o oră distanţă. La Sevastopol – şi după aceea – experienţa căpătată în toţi anii aceia va fi pusă la încercare.

A luat o cameră la un hotel de pe bulevardul Cersonesus şi a sunat la un număr de telefon de la cartierul general KGB, un telefon ce nu era legat la nici un magnetofon; îl instalase el însuşi.

VKR-Moscova nu lansase încă nici o alarmă în ceea ce-l priveşte; asta se putea aprecia după căldura cu care a fost întâmpinat. Un prieten vechi s-a întors; asta îi dădea lui Vasili libertatea de mişcare de care avea nevoie.

— Să fiu cinstit, îi spuse ofiţerului de serviciu, un fost coleg, avem o problemă cu VKR. Iar se amestecă. S-ar putea să primeşti un telex. N-ai vorbit cu mine, în regulă?

— Nici o problemă din moment ce nu te arăţi aici; ai sunat la telefonul care trebuie. Rămâi în „acoperire”?

— N-o să te mai încarc cu locul unde mă aflu. Suntem amestecaţi într-o anchetă, convoaie de camioane ce se îndreaptă spre Odessa, apoi către sud, spre munţi. E o reţea CIA.

— E mai uşor decât cu vase de pescuit prin Bosfor. Apropo, Amsterdam se potriveşte în planurile tale?

Taleniekov fu surprins. Nu se aştepta la un răspuns aşa de rapid de la omul său de acolo.

— S-ar putea. Ce ai primit?

— A venit acum două ore; tot cam atât a luat şi descifrarea. Criptograful nostru – cel pe care l-ai adus tu din Riga – a recunoscut un cod mai vechi de-al tău. Vroiam să-l trimitem la Moscova cu raportul de dimineaţă.

— Nu face asta, spuse Vasili. Citeşte-mi-l.

— Un moment. Se auziră hârtii foşnind. Iat-o: „*Beowulf scos de pe orbită. Nori de furtună Washington. În virtutea mesajului imperativ urmărire şi contact alb. Instrucţiuni la cartierul general.”* Asta e.

— E destul, spuse Taleniekov.

— Sună impresionant, Vasili. Un contact alb? Ai dat peste o dezertare la cel mai înalt nivel, probabil. Se leagă de ancheta ta?

— Cred că da, minţi Taleniekov. Dar nu spuse nimic, mai ales VKR-ului.

— Cu plăcere. Vrei să trimitem mesajul în numele tău?

— Nu, replică Taleniekov. Pot s-o fac singur. E rutină. O să te sun în seara asta, să zicem pe la nouă jumate; transmite-i salutări prietenului meu din Riga. Nimănui altuia, în orice caz. Şi mulţumesc.

— Când îţi termini ancheta, să luăm masa împreună. Îmi pare bine să te avem la Sevastopol.

— Da, o să mai vorbim. Taleniekov închise, concentrându-se la mesajul din Amsterdam.

Scofield a fost rechemat la Washington, dar circumstanţele erau anormale. Beowulf Agate a intrat într-o furtună puternică în Departamentul de Stat. Faptul în sine era suficient să propulseze un agent din Bruxelles într-o urmărire peste Atlantic. Un statut de „contact alb" era un armistiţiu momentan; un armistiţiu însemna în general că cineva era pe cale să acţioneze drastic. Şi dacă exista şi cea mai mică şansă ca legendarul Scofield să dezerteze, merita luat orice risc. Omul care îl va aduce pe Beowulf Agate va avea întreg serviciul de spionaj sovietic la picioare.

Dar dezertarea nu era posibilă pentru Scofield… la fel ca şi pentru el. Inamicul era inamic; asta nu se va schimba niciodată.

Vasili ridică receptorul din nou. Exista un telefon de noapte în cartierul Lazarev, pe cheu, folosit de oamenii de afaceri iranieni şi greci pentru a trimite mesaje la birourile de acasă. Spunând anumite cuvinte, ţi se dă prioritate faţă de traficul existent; în câteva ore mesajul va ajunge la „capitol depot". Era un hotel pe Nebraska Avenue din Washington, D.C.

Se va întâlni cu Scofield pe un teren neutru, un loc unde nici unul nu va putea obţine vreun avantaj. În interiorul porţilor de îmbarcare ale unei linii aeriene, unde măsurile de securitate sunt dintre cele mai aspre – Berlinul de Vest sau Tel Aviv, n-are importanţă; distanţele nu contează. Dar trebuia să se întâlnească, iar Scofield trebuia convins de necesitatea acestei întâlniri. Cifrul către Washington îl instruia pe agentul din Bruxelles să-i transmită următoarele lui Beowulf Agate:

„Ne-au fost ucise cele mai dragi fiinţe. De fapt, mie mai mult decât ţie, dar tu n-ai de unde şti. Acum există altcineva care vrea să ne facă răspunzători de masacre internaţionale la o scară la care nici unul din noi nu poate subscrie. Acţionez în afara autorităţii şi singur. Trebuie să ne vedem – indiferent câtă ură avem unul faţă de celălalt. Alege un teren neutru, în interiorul unui aeroport cu securitate maximă. Sugerez El Al, Tel Aviv sau liniile interne germane, Berlinul de Vest. Curierul va şti cum să răspundă.

Numele meu îţi este cunoscut.”

Era aproape patru dimineaţa când a reuşit să închidă ochii. Nu dormise de aproape trei zile, iar când a adormit, somnul a fost adânc si lung. Se culcase înainte de a apărea soarele şi când s-a trezit apusese de o oră. Era bine. Mintea şi corpul aveau nevoie de odihnă şi trebuia să meargă neapărat după lăsarea întunericului în locul acela din Sevastopol.

Mai erau trei ore până când ofiţerul de serviciu ajungea la KGB; era mai bine să nu mai amestece pe nimeni din cartierul general. Cu cât mai puţini ştiau că e în oraş, cu atât mai bine. Bineînţeles, criptograful ştia, a dedus din cifrul care a venit de la Amsterdam, dar el nu va spune nimic. Taleniekov l-a antrenat, l-a adus din austeritatea Rigăi într-o viaţă mai liberă la Sevastopol.

Timpul trebuie petrecut cu folos, se gândi Taleniekov. Va mânca, apoi va face aranjamentele necesare pentru a călători în cala unui vas comercial grecesc care va traversa marea, apoi va urma coasta de sud prin Bosfor şi Dardanele. Dacă vreo unitate greacă sau iraniană în serviciul CIA sau SAVAK îl va recunoaşte – şi e posibil – va fi în exerciţiul funcţiunii. Ca fost director al KGB-ului din acest sector, nu a expus ruta asta din motive personale. Totuşi, dacă un muzician pe nume Piotr Ridukov nu telefona la Sevastopol în două zile de la plecare, demascarea era garantată, represaliile KGB-ului urmând fără întârziere. Ar fi păcat; alţi oameni deosebiţi s-ar putea folosi de această rută, talentele şi informaţiile lor putând fi utile.

Taleniekov îşi puse paltonul şi pălăria uzată. Adăugă o pereche de ochelari cu rame de metal şi-şi luă o ţinută gârbovită. Îşi controlă înfăţişarea în oglindă – satisfăcătoare. Îşi luă cutia cu vioara; îi completa deghizarea, fiindcă nici un muzician nu-şi lasă instrumentul într-o cameră dubioasă de hotel. Ieşi din cameră, o luă în jos pe scări – niciodată cu liftul – şi ieşi în stradă. Va merge pe cheu; ştia unde să meargă şi ce să spună.

Ceaţa venea dinspre mare, învolburându-se prin razele reflectoarelor de pe cheu. Era o activitate intensă peste tot cât timp se încărca vasul. Macaralele gigantice îşi răsuceau cablurile, basculând peste bord containere enorme cu mărfuri. Echipele de încărcare erau ruseşti, supravegheate de greci. Soldaţi forfoteau pe de lături, cu armele atârnând la întâmplare pe umăr, patrule ineficiente, mai interesate să privească decât să se uite după nereguli.

Dacă vor să ştie, medita Vasili în timp ce se apropia de ofiţerul de la poarta de intrare, le-ar putea spune. Neregulile se găseau în containerele uriaşe ce erau ridicate peste bordul vaporului. Bărbaţi şi femei împachetaţi în fâşii de carton, ţevi pentru aer fiind necesare, ca

şi instrucţiunile de a urina câteva ore mai înainte; nu se vor putea uşura decât târziu după miezul nopţii, când vor fi pe mare.

Ofiţerul de lângă intrare era un locotenent tânăr, plictisit de munca sa, iritaţia citindu-i-se pe faţă. Îl privi amenințător pe bătrânelul gârbovit din faţa lui.

— Ce doreşti? N-ai voie pe cheu fără permis. Arătă spre cutia în care se găsea vioara. Ce-i aia?

— Obiectul cu care îmi câştig existenţa, locotenente. Sunt din orchestra simfonică din Sevastopol.

— N-am auzit de nici un concert programat pentru docuri.

— Numele, te rog? spuse Vasili.

— Cum?

Lui Taleniekov începu să-i dispară încetul cu încetul ţinuta cocoşată.

— Ţi-am cerut numele, locotenent.

— Pentru ce? Ofiţerul era acum mai puţin ostil. Vasili îşi scoase ochelarii şi se uită dur în ochii lui.

— Pentru laudă sau mustrare.

— Despre ce vorbeşti? Cine eşti?

— KGB-Sevastopol. Sunt într-o misiune de inspecţie a docurilor.

Tânărul locotenent ezită; nu era prost.

— Mi-e teamă că nu mi s-a spus nimic. Trebuie să vă cer legitimaţia.

— Dacă n-ai fi făcut-o, ar fi fost prima mustrare, spuse Taleniekov, în timp ce băga mâna în buzunar după legitimaţie. A doua va veni dacă vei vorbi de faptul că am fost pe aici. Numele, te rog.

Locotenentul îi spuse cum îl cheamă, apoi adăugă:

— Vă aşteptaţi la necazuri pe aici? Studie legitimaţia din plastic şi i-o dădu înapoi.

— Necazuri? Taleniekov zâmbi, în ochi cu o sclipire de umor şi un pic conspirativ. Singurul necaz, locotenente, este că am fost privat de o cină caldă în compania unei doamne. Cred că noii directori din Sevastopol se simt obligaţi să-şi câştige rublele. Voi faceţi aici o treabă; se ştie asta, dar nimeni nu catadicseşte s-o admită.

Uşurat, ofiţerul zâmbi şi el.

— Mulţumesc. Ne dăm toată silinţa într-o meserie monotonă.

— Dar nu spune nimic de faptul că am fost aici, vorbesc foarte serios în privinţa asta. Doi ofiţeri din gardă au fost raportaţi săptămâna trecută. Vasili zâmbi din nou. În secretul directorilor stă adevărata lor securitate. Posturile lor.

Locotenentul rânji.

— Înţeleg. Aveţi o armă în cutia aia?

— Nu. De fapt, este o vioară foarte bună. Aş vrea să pot cânta la ea.

Amândoi dădură din cap. Taleniekov îşi continuă drumul pe cheu printre grămada de maşini, muncitori şi supraveghetori. Căuta un anume supraveghetor, un grec din Kavalla pe nume Zaimis. Căuta de fapt un om de naţionalitate greacă, al cărui nume după mamă era Zaimis, dar cetăţean american.

Karas Zaimis era agent al CIA, fostul şef al secţiei din Salonic, în prezent şeful rutei de evadare. Vasili îi cunoştea înfăţişarea din mai multe fotografii extrase din dosarele KGB-ului. Se uita prin ceaţă şi printre oameni fără să-l poată zări.

Printre stivuitoare şi echipele de muncitori ce înjurau întruna, Taleniekov îşi croi drum către magazia imensă din care se încărca cargoul. În încăperea uriaşă, lumina era obscură, becurile fiind agăţate prea sus în tavan ca să ajute la ceva. Raze de lumină se încrucişau pe containere; oamenii controlau numerele. Vasili se întrebă un moment câte talente se găseau în cutiile alea. Câte informaţii se scoteau din Rusia. De fapt, nu mare lucru, îşi reaminti el. Asta era o rută minoră de evadare; pentru marile talente şi pentru deţinătorii de importante date secrete se asigurau locuri mult mai confortabile.

Cu mersul gârbovit şi cu ochelarii puşi cu stângăcie la ochi, se scuză trecând pe lângă un grec ce se certa cu un muncitor rus. Hoinări prin spatele magaziei, trecând pe lângă cutii şi căi de acces blocate cu mărfuri, studiind figurile celor ce ţineau lanternele. Începuse să se plictisească; nu avea timp de pierdut. Unde era Zaimis? Statutul nu se schimbase; vasul era cel cu care se expediau, agentul era încă „canalul”. Citise fiecare raport trimis din Sevastopol; nu se făcuse niciodată vreo menţiune despre ruta de evadare. Unde era?

Deodată Taleniekov simţi o durere ascuţită produsă de ţeava unei arme împinsă brutal în rinichi. Degete puternice apucară stofa paltonului larg, strivindu-i în acelaşi timp plexul solar; fu împins într-un coridor pustiu. Cuvintele erau şoptite cu asprime în engleză.

— N-o să mă obosesc să-ţi vorbesc în greceşte sau în ruseşte. Mi s-a spus că engleza ta e la fel de bună ca a oricui din Washington.

— Chiar mai bună decât a majorităţii, spuse Vasili printre dinţi. Zaimis?

— N-am auzit de el. Credeam că nu eşti în Sevastopol.

— Sunt. Unde-i Zaimis? Trebuie să vorbesc cu Zaimis. Americanul nu luă în seamă întrebarea.

— Ai ceva curaj, nu zic. Nu-i nimeni din KGB pe o rază de o milă.

— Eşti sigur?

— Foarte. Avem un cârd de bufniţe aici. Văd în întuneric. Te-au zărit imediat. O cutie de vioară, Hristoase!

— Se uită şi spre apă?

— Pescăruşii fac asta.

— Sunteţi foarte bine organizate voi, păsările.

— Iar tu eşti mai puţin deştept decât spune lumea. Ce voiai să faci? O mică recunoaştere personală?

Vasili simţi slăbind apăsarea pe coaste, apoi auzi zgomotul unui obiect scos din cauciuc. O seringă cu ser. Un ac.

— Nu! spuse ferm. Nu face asta! De ce crezi că sunt singur aici? Vreau să ies afară.

— Exact acolo o să mergi. Bănuiesc că într-un spital, undeva prin Virginia, pentru vreo trei ani.

— Nu. Nu înţelegi. Trebuie să iau contact cu cineva. Dar nu în felul ăsta.

— Spune-o scumpilor doctori. Vor asculta tot ce-o să spui.

— Nu e timp!

Nu mai era timp. Taleniekov simţi greutatea omului schimbându-se; în câteva secunde un ac îi va străpunge haina şi-i va intra în carne. Nu trebuia să se întâmple în felul ăsta. Nu putea trata cu Scofield în mod oficial!

Nimeni nu îndrăzneşte să vorbească. Urmările ar fi catastrofale... PENTRU TOATE GUVERNELE – *Matarese.*

Vasili îşi ridică umărul drept – un gest de durere provocat de ţeava armei împinsă în rinichi. Omul îi împinse brusc arma mai tare în spate – o reacţie la mişcare. În acea fracţiune de secundă, punctul de presiune al mâinii ce ţinea arma era în podul palmei, nu pe degetul arătător. Mişcarea lui Taleniekov era calculată pentru asta.

Se răsuci spre stânga, braţul descrise un arc izbindu-se de cotul americanului şi trase spre şoldul său până trosni antebraţul. Îşi înfipse degetele mâinii drepte în gâtul lui, strivindu-i mărul lui Adam. Pistolul căzu pe jos, clinchetul fiind acoperit de vacarmul din magazie. Vasili îl ridică şi îl împinse pe agent cu spatele lipit de un container. De durere, acesta ţinea seringa moale în mână; apoi o scăpă. Ochii americanului erau ceţoşi, dar nu părea inconştient.

— Acum ascultă-mă tu pe mine, spuse Taleniekov, cu faţa lipită de faţa lui Zaimis. Ştiam de „Operaţia Dardanele” de aproape şapte luni. Ştiu că tu eşti Zaimis. Te ocupi de un trafic mediocru; nu ai importanţă prea mare. Dar nu ăsta-i motivul pentru care nu v-am desfiinţat. M-am gândit că într-o bună zi o să-mi fii de folos. A venit ziua. Poţi să crezi sau nu.

— Taleniekov dezertează? spuse Zaimis, ţinându-se de gât. Nici o şansă. Eşti o otravă sovietică. Agent dublu, dar nu dezertor.

— Ai dreptate. Nu dezertez. Şi dacă cumva acest lucru inimaginabil mi-ar trece vreodată prin cap, i-aş contacta pe englezi sau pe francezi înaintea voastră. Am spus că vreau să ies din Rusia, nu s-o trădez.

— Minţi, spuse americanul, în timp ce mâna îi aluneca în josul

reverului paltonului său. Poţi merge oriunde vrei.

— Nu şi în momentul de faţă. Există complicaţii.

— Ce ai făcut, ai devenit capitalist? O ştergi cu punguliţele cu bani?

— Hai, Zaimis. Care dintre noi n-are cutiuţa proprie cu resurse? Cel mai adesea legale; unde-s ale tale? Mă îndoiesc că la Atena sau Roma, e prea instabil. Bănuiesc că la Berlin sau Londra. Ale mele sunt extrem de obişnuite: certificate de depunere, Chase Manhattan, New York City.

Expresia agentului rămase impasibilă, degetul mare stând acum ascuns în spatele reverului.

— Deci ai fost prins, spuse absent.

— Pierdem timpul, izbucni Vasili. Du-mă la Dardanele. O să-mi găsesc singur drumul de acolo. Dacă nu şi dacă nu se va primi un telefon aici, la Sevastopol, la momentul fixat, operaţiunea ta se va sfârşi. Vei fi…

Zaimis îşi duse brusc mâna la gură; Taleniekov înşfacă degetele agentului şi le răsuci violent. De degetul mare al americanului era lipită o tabletă mică.

— Tâmpitule! Ce dracu faci?!

Zaimis se crispa, durerea era de nesuportat.

— Mai bine aşa decât la Lubianka.

— Eşti cretin! Dacă cineva o să ajungă la Lubianka, ăla sunt eu! Fiindcă există maniaci, exact ca tine, stând la birourile lor din Moscova. Şi proşti – exact ca tine – care ar prefera o tabletă decât să asculte adevărul! Vrei să mori, îţi fac acest serviciu. Dar mai întâi du-mă la Dardanele!

Agentul, respirând cu dificultate, se uită la Taleniekov. Vasili îi dădu drumul la mână, luându-i tableta de pe degetul marc.

— Vorbeşti pe bune, nu? spuse Zaimis.

— Vorbesc pe bune. Mă ajuţi?

— N-am nimic de pierdut, spuse agentul. Vei fi pe vapor.

— Nu uita. Trebuie dat un telefon din Dardanele. Dacă nu, eşti terminat.

Zaimis făcu o pauză, apoi dădu din cap.

— M-am prins. Ne-am înţeles.

— Ne-am înţeles, aprobă Taleniekov. Acum, poţi să mă duci la un telefon?

Biroul micuţ din magazie avea două telefoane – instalate de ruşi şi fără îndoială monitorizate electronic de SAVAK şi CIA pentru interceptări. Erau „sterile”; putea vorbi. Agentul american îl ridică pe al lui când Taleniekov termină de făcut numărul. În momentul în care cineva ridică receptorul, Vasili vorbi.

— Tu eşti, bătrânul meu tovarăş?

Era şi nu era. Nu era ofiţerul cu care vorbise mai devreme; în

schimb, era criptograful pe care Taleniekov îl antrenase cu ani în urmă la Riga şi-l adusese la Sevastopol. Avea o voce joasă, înfricoşată.

— Prietenul nostru comun a fost convocat în camera codurilor; era planificată ora. I-am spus că o să aştept eu telefonul tău. Trebuie să te văd imediat. Unde eşti?

Zaimis se aplecă înainte, degetele rănite apucând microfonul telefonului lui Vasili. Taleniekov dădu din cap; în ciuda faptului că avea încredere în criptograf, nu avea intenţia să-i dezvăluie locul.

— N-are importanţă. A sosit cablul de la „depou”?

— Mult mai mult decât atât, bătrâne prieten.

— Dar a sosit? presă Vasili.

— Da. Dar nu este în nici un cifru de care să fi auzit vreodată. Nimic din ce-am folosit noi înainte. Nici în timpul petrecut de noi la Riga, nici aici.

— Citeşte-mi-l.

— Este altceva, insistă el. Te urmăresc deschis acum. Am trimis telexul înapoi la Moscova pentru confirmare şi am ars originalul. Va apărea înapoi în mai puţin de două ore. Nu pot să cred!

— Calmează-te. Ce s-a întâmplat?

— S-a dat o alarmă pentru tine de la Baltică la graniţele Manciuriei.

— VKR? întrebă Vasili, alarmat, dar calm; se aştepta ca Grupul Nouă să acţioneze repede, dar nu chiar aşa.

— Nu numai VKR, KGB – ci fiecare unitate secretă pe care o avem! La fel şi cele militare. Peste tot. Nu eşti tu cel despre care vorbesc; nu se poate. Nu pot s-o cred!

— Ce spun?

— Că ai trădat statul. Trebuie să fii prins, dar nu va fi nici detenţie, nici un interogatoriu. Trebuie să fii… executat… fără întârziere.

— Îmi dau seama, spuse Taleniekov. Şi îşi dădea; se aştepta. Nu era VKR. Erau oamenii puternici care l-au auzit rostind un nume pe care nimeni nu trebuie să-l audă. Matarese. N-am trădat pe nimeni. Crede-mă!

— Te cred. Te cunosc.

— Citeşte-mi cablul de la „depou”.

— În regulă. Ai un creion? N-are nici un sens.

Vasili băgă mâna în buzunar după stilou; pe masă era hârtie.

— Dă-i drumul.

Omul vorbi încet, clar.

— Fii atent: Invitaţie Kasimir. Schrankenwarten cinci goluri… Criptograful se opri; Taleniekov auzi voci îndepărtate în telefon.

— Nu pot continua. Vin oameni, spuse.

— *Trebuie* să am restul cablului!

— Treizeci de minute. *Amar Magazin.* Voi fi acolo. Legătura se

întrerupse.

Vasili lovi cu pumnul în masă, apoi puse receptorul în furcă.

— *Trebuie să-l am,* repetă în engleză.

— Ce este *Amar Magazin* – Lobster Shop? întrebă agentul CIA.

— Un restaurant pescăresc pe strada Kerenski, cam la şapte străzi de cartierul general. Nimeni dintre cei care cunosc Sevastopolul nu se duce acolo; mâncarea e groaznică. Dar se potriveşte cu ce încerca să-mi spună.

— Ce anume?

— De câte ori criptograful voia să-mi arate un anumit material înainte de a-l vedea altcineva, îmi sugera să ne întâlnim la Amar.

— Nu venea pur şi simplu la tine în birou să-ţi vorbească?

Taleniekov aruncă o privire spre american.

— Tu ce zici?

Agentul se uită lung la Vasili.

— Chiar vor să te lichideze, nu?

— E o greşeală uriaşă.

— Întotdeauna este, spuse Zaimis. Ai încredere în el?

— L-ai auzit. Când ridici ancora?

— Unsprezece jumate. Două ore. Aproape în acelaşi timp cu confirmarea de la Moscova.

— Voi fi aici.

— Ştiu că vei fi, spuse agentul. Fiindcă o să merg cu tine.

— Ce?

— Am protecţie în oraş. Bineînţeles, îmi vreau arma înapoi. Şi a ta. Vom vedea cât de mult doreşti să treci prin Bosfor.

— De ce vrei asta?

— Am bănuiala că s-ar putea să reconsideri acel lucru inimaginabil de care vorbeai. Vreau să te „aduc”.

Vasili scutură încet din cap.

— Nimic nu se schimbă. Nu se va întâmpla aşa ceva. Pot încă să te demasc şi n-ai idee cum. Şi, demascându-te, se va desfiinţa şi reţeaua Mării Nordului. Vor trece ani până să o restabiliţi. Timpul e întotdeauna soluţia, nu?

— Vom vedea. Vrei să ajungi la Dardanele?

— Bineînţeles.

— Dă-mi pistolul, spuse americanul.

Restaurantul era plin, iar uniformele chelnerilor la fel de murdare ca şi praful de pe jos.

Taleniekov stătea singur la masă lângă peretele din spate, Zaimis două mese mai încolo, în compania unui negustor grec în slujba CIA. Pe faţa grecului se citea scârba faţă de ce era în jurul lui. Vasili sorbea vodcă cu gheaţă; îl ajuta să suporte gustul caviarului de categoria a

cincea.

Criptograful intră pe uşă, îl zări pe Taleniekov şi-şi făcu drum cu stângăcie printre chelneri şi oameni spre masa lui. În ochii săi din spatele lentilelor groase de ochelari se citeau în acelaşi timp şi bucurie şi frică şi o sută de întrebări nerostite.

— E incredibil, spuse aşezându-se la masă. Ce ţi-au făcut?

— Mie, nimic, îşi fac singuri, replică Taleniekov. Nu vor să asculte, nu vor să audă ce trebuie spus, ce trebuie oprit. Asta-i tot ce-ţi pot spune.

— Bine, dar să ceară execuţia ta? E de neconceput!

— Nu te-ngrijora, prietene. Mă voi întoarce şi – cum se spune – reabilitat cu toate onorurile. Taleniekov zâmbi şi atinse braţul omului. Să nu uiţi niciodată. Există oameni de bun simţ în Moscova mult mai preocupaţi de ţara asta decât de propriile ambiţii şi temeri. Vor exista întotdeauna şi la ei trebuie să ajung. Mă vor primi şi-mi vor mulţumi pentru ce am făcut. Crede-mă... Acum n-avem nici un minut de pierdut. Unde-i mesajul?

Criptograful deschise mâna. Hârtia era împăturită cu grijă în palma sa.

— Vroiam să-mi fie uşor să o arunc dacă ar fi fost nevoie. Ştiu cuvintele.

Îi întinse cifrul lui Vasili.

Un fior de groază îl trecu pe Taleniekov în timp ce citea mesajul din Washington.

Invitaţie Kasimir. Schrankenwarten cinci goluri. Unter den Linden. Przseslvac zero. Praga. Repet text. Zero. Repet din nou. Zero.

Beowulf Agale.

Când termină de citit, fostul maestru al strategiei din KGB şopti:

— Nimic nu se schimbă.

— Ce este acolo? întrebă criptograful. Nu înţeleg nimic. Nu e în nici unul din codurile folosite de noi vreodată.

— Nici n-ai putea să înţelegi, răspunse Vasili cu mânie, dar şi cu tristeţe în voce. E o combinaţie de două coduri. Al nostru şi al lor. Al nostru din Berlinul de Est, al lor din Praga. Cablul ăsta n-a fost trimis de omul nostru din Bruxelles, ci de un ucigaş care vrea să ucidă în continuare.

Se întâmpla extrem de repede, iar grecul reacţiona primul. Se întoarse spre ei şi scuipă cuvintele:

— Atenţie! Caprele sunt scârboase!

Taleniekov îşi ridică privirea; criptograful se răsuci în scaun. La zece metri de ei, într-un culoar populat de chelneri, erau doi bărbaţi care nu veniseră să mănânce; expresiile feţelor erau posomorâte, iar privirile lor scrutau camera, dar nu după prieteni.

— Oh, dumnezeule, şopti criptograful întorcându-se spre Vasili. Au

găsit telefonul şi l-au înregistrat. Mi-era teamă de asta.

— Te-au urmărit, spuse Taleniekov, aruncând o privire spre Zaimis care era pe jumătate sculat din scaun, idiotul. Ştiu că suntem prieteni; ai fost urmărit. N-au găsit telefonul. Dacă erau siguri că sunt aici, ar fi dat buzna cu o duzină de soldaţi. Sunt agenţi de sector; VKR. Îi cunosc. Cu calm, acum, scoate-ţi pălăria şi ridică-te. Ia-o spre holul din spate, spre toaleta bărbaţilor. E o ieşire prin spate, ţi-aduci aminte?

— Da, da, mi-aduc aminte, îngăimă omul. Se ridică, cu umerii gârboviţi şi porni spre coridorul îngust.

Era însă un teoretician, nu agent activ şi Vasili înjură în barbă că a încercat să-l instruiască. Unul din cei doi VKR îl zări şi porni înainte, împingând chelnerii în lături.

Apoi îl văzu pe Taleniekov şi mâna i se strecura în spaţiul deschis al paltonului spre o armă nevăzută. În timp ce făcea asta, grecul se ridică clătinându-se de la masă, dând din mâini ca unul care a băut prea multă vodcă. Se ciocni de agentul din VKR care încercă să-l împingă în lături. Grecul simula o indignare de beţiv şi-l împinse înapoi cu asemenea forţă, încât rusul căzu pe o masă, aruncând farfuriile şi mâncarea pe jos.

Vasili sări în picioare şi alergă pe lângă prietenul său din Riga, împingându-l spre coridorul strâmt; apoi îl văzu pe american. Zaimis era în picioare, cu pistolul în mână. Idiot!

— Ascunde-l! strigă Taleniekov. Nu-ţi expune...

Era prea târziu. O împuşcătură explodă prin zgomotele haotice, transformându-le instantaneu în infern. Agentul CIA îşi duse mâinile la piept în timp ce cădea. Cămaşa de sub haină i se umplu imediat de sânge.

Vasili îl apucă pe criptograf de umăr, trăgându-l spre ieşirea îngustă. Se auzi o a doua împuşcătură; prietenul său se arcui spasmodic, iar din gât îi sări o bucată de carne. Fusese împuşcat în ceafă.

Taleniekov se aruncă pe podeaua din hol, uimit de ceea ce a urmat. Auzi o a treia împuşcătură, urmată de un ţipăt ascuţit străbătând prin cacofonia de strigăte din jurul lui. Apoi apăru negustorul grec cu un pistol în mână.

— E vreun drum p-aci pân spate? răcni într-o engleză stricată. Trebuie să fugim. Prima capră a întins-o. Vor veni altele!

Taleniekov se ridică şi-i făcu semn grecului să-l urmeze. Fugiră împreună printr-o bucătărie plină de bucătari şi chelneri îngroziţi şi ieşiră afară, într-o alee. Cotiră la stânga şi alergară printr-un culoar întunecos ce lega clădirile între ele până ajunseră pe străzile Sevastopolului.

Continuară să alerge aproape o milă. Vasili cunoştea fiecare centimetru din oraş, dar grecul era cel care striga întruna pe unde să

o ia. După ce intrară pe o străduţă luminată mai prost, negustorul îl apucă de mânecă pe Taleniekov; omul nu mai avea suflu.

— Putem să ne odihnim un minut aici, spuse trăgându-şi răsuflarea. N-or să ne găsească.

— Nu e un loc la care ne-am gândi în primul rând, fu de acord Vasili, uitându-se la şirurile de clădiri bine întreţinute.

— Întotdeauna să te ascunzi într-un cartier select, spuse grecul. Rezidenţii te vor raporta imediat. Toată lumea ştie asta, deci nu mai caută în astfel de locuri.

— Spuneai că ne putem odihni „un minut”, spuse Taleniekov. N-am idee unde o să mergem de aici. Îmi trebuie timp să mă gândesc.

— Nu te mai bazezi pe vapor deci? întrebă grecul. Mă gândeam la fel.

— Da. Zaimis avea acte la el. Mai rău, avea una din armele mele. VKR-ul se va îmbulzi pe cheu în mai puţin de o oră.

Grecul îl studie pe Vasili în lumina obscură.

— Deci marele Taleniekov zboară din Rusia. Nu poate rămâne decât sub formă de cadavru.

— Nu din Rusia, numai departe de oameni înfricoşaţi. Dar trebuie să plec – pentru un timp. Trebuie să mă gândesc cum.

— Există o cale, spuse negustorul simplu. O luăm spre coasta de nord-vest, apoi spre sud, în munţi. Vom fi în Grecia în trei zile.

— Cum?

— E un convoi de camioane care merge mai întâi la Odessa…

Taleniekov stătea pe banca tare din spatele camionului, lumina zorilor strecurându-se prin pânza ce-i acoperea laturile. În curând el şi ceilalţi se vor târî sub scândurile podelei, rămânând acolo nemişcaţi, într-o cutie ascunsă între osii, până ce vor trece de următorul punct de control. Dar pentru o oră şi ceva puteau să se întindă şi să respire un aer ce nu mirosea a ulei şi unsoare.

Băgă mâna în buzunar şi scoase cifrul din Washington, telegrama care costase deja trei vieţi.

Invitaţie Kasimir. Schrankenwarten cinci goluri. Unter den Linden. Przseslvac zero. Praga. Repet text. Zero. Repet din nou. Zero.

Beowulf Agate.

Două coduri. Un singur înţeles. Cu stiloul, Vasili îl scrise sub cifru.

Vino să mă omori, aşa cum ai omorât pe altcineva dincolo de punctul de control pe Unter den Linden. Ţi-am omorât curierul aşa cum un alt curier a fost omorât la Praga, Repet: Vino la mine. Te voi ucide.

Scofield.

Dincolo de brutala decizie a americanului, cel mai interesant aspect al cablului lui Scofield era faptul că nu se mai afla în serviciul ţării

sale. Fusese îndepărtat de serviciul secret. Şi luând în consideraţie ceea ce făcuse şi forţele patologice care l-au împins s-o facă, îndepărtarea fusese fără îndoială sălbatică. Pentru că nici un profesionist nu ar ucide un curier în condiţiile acestui extraordinar contact sovietic. Iar Scofield era un profesionist.

Norii de furtună de deasupra Washingtonului au fost catastrofali pentru Beowulf Agate. L-au distrus.

Aşa cum furtuna de deasupra Moscovei a distrus un maestru al strategiei pe nume Taleniekov.

Era straniu, frizând macabrul. Doi inamici care se urau de moarte au fost aleşi de Matarese ca primele lor momeli ucigaşe – de diversiuni, cum îi numise bătrânul Krupskaia. Totuşi, numai unul din inamici o ştia; celălalt nu. Era preocupat numai de ruperea cicatricelor, lăsând iarăşi să curgă sângele între ei.

Vasili puse hârtia la loc în buzunar şi inspiră adânc. Zilele următoare vor fi pline de mişcare şi contramişcare, doi experţi urmărindu-se reciproc până la confruntarea inevitabilă.

Numele meu este Taleniekov. Ne vom ucide sau vom vorbi.

7

Subsecretarul de stat Daniel Congdon sări de pe scaun cu telefonul în mână. De pe vremea când era la NSA învăţase că o modalitate de a controla o criză era mişcarea fizică în momentul crizei. Iar controlul era cheia în profesia sa; cel puţin aparenţa lui. Acum asculta definirea acestei crize particulare de către un secretar de stat mâniat.

Fir-ar a dracu' de treabă, el era controlat.

— Tocmai m-am întâlnit în particular cu ambasadorul sovietic şi am fost amândoi de acord că accidentul nu trebuie dat publicităţii. Lucrul cel mai important acum este să-l „aducem" pe Scofield.

— Sunteţi sigur că Scofield a fost, sir? Nu pot să cred!

— Să zicem că până nu neagă cu dovezi incontestabile că în ultimele patruzeci şi opt de ore se găsea la peste o mie de mile, trebuie să presupunem că era Scofield. Nimeni altcineva din serviciile secrete n-ar fi comis un asemenea act. E de neconceput.

De neconceput? Incredibil. Corpul unui rus a fost livrat ambasadei sovietice pe locul din spate al unui taxi, la ora 8,30 dimineaţa, când traficul este cel mai intens. Iar şoferul nu ştia absolut nimic decât că a luat doi beţivi, nu unul – totuşi unul era într-o stare mai jalnică decât celălalt. Ce dracu s-a întâmplat cu celălalt tip? Cel care vorbea cu accent rusesc şi purta pălărie şi ochelari fumurii, spunând că lumina soarelui e prea puternică după o noapte întreagă de vodcă. Unde era? Şi tipul din spate era *all right?* Arăta groaznic.

— Cine era cel din spate, domnule secretar?

— Un agent sovietic din Bruxelles. Ambasadorul a fost sincer; KGB n-avea idee că se găsea la Washington.

— O posibilă dezertare?

— Nu există nici o dovadă în acest sens.

— Atunci ce îl leagă de Scofield? În afara metodei de expediere şi livrare.

Secretarul de stat făcu o pauză, apoi răspunse cu grijă:

— Trebuie să înţelegi, domnule Congdon, că ambasadorul şi cu mine suntem legaţi printr-o relaţie de prietenie ce durează de zeci de ani. Vorbim adesea mai sincer între noi decât pe cale diplomatică. Întotdeauna cu certitudinea că nici unul din noi nu vorbeşte oficial.

— Înţeleg, sir, spuse Congdon, dându-şi seama că nici la ce-i va spune acum nu se va putea referi oficial.

— Agentul despre care e vorba a fost membrul unei unităţi KGB din Berlinul de Est, acum aproape zece ani. Bănuiesc că în urma deciziilor tale recente, eşti familiarizat cu dosarul lui Scofield.

— Soţia lui? Congdon se aşeză pe scaun. Individul era unul din cei

ce i-au ucis soţia?

— Ambasadorul n-a făcut nici o referire la soţia lui Scofield; a menţionat în treacăt că mortul a făcut parte dintr-o secţie relativ autonomă a KGB-ului în Berlinul de Est acum zece ani.

— Acea secţie era condusă de un strateg pe nume Taleniekov. El a dat ordinul.

— Da, spuse secretarul de stat. Am discutat despre domnul Taleniekov şi incidentul de la Praga care a avut loc câţiva ani mai târziu. Am căutat legătura pe care o aveai în vedere. Poate că exista.

— Cum aşa, sir?

— Vasili Taleniekov a dispărut acum două zile.

— Dispărut?

— Da, domnule Congdon. Gândeşte-te la asta. Taleniekov află că va fi retras oficial, montează o acoperire simplă, dar eficientă şi dispare.

— Scofield a fost retras… Congdon vorbi încet, mai mult pentru el decât în telefon.

— Exact, aprobă secretarul de stat. Această paralelă ne îngrijorează. Doi specialişti retraşi care se pot dedica lucrului pe care nu-l puteau face oficial până acum. Să se ucidă. Au contacte pretutindeni, oameni care le sunt loiali pentru o mulţime de motive. Vendetă lor personală poate crea probleme incalculabile pentru ambele guverne în timpul acestor luni preţioase de concilieri. Asta nu trebuie să se întâmple.

Directorul lui Cons Op se înfiora; era o greşeală în concluziile secretarului.

— Am vorbit personal cu Scofield acum trei zile. Nu părea mânat de răzbunare, sau mânie, sau ceva în genul ăsta. Era un agent obosit care a trăit… anormal… foarte mult timp. Ani de zile. Mi-a spus că vrea pur şi simplu să dispară şi l-am crezut. Am vorbit şi cu Robert Winthrop despre Scofield, fiindcă veni vorba şi avea aceeaşi părere despre el. Spunea…

— Winthrop nu ştie nimic, îl întrerupse secretarul de stat cu o asprime neaşteptată. Robert Winthrop este un om strălucit, dar n-a priceput niciodată înţelesul confruntării, cu excepţia formelor ei rafinate. Bagă-ţi în cap, domnule Congdon, Scofield l-a ucis pe acel ofiţer de securitate din Bruxelles.

— Poate există circumstanţe pe care noi nu le ştim.

— Daa? Din nou secretarul de stat făcu o pauză, iar când vorbi înţelesul din spatele cuvintelor sale era neîndoielnic. Dacă există asemenea circumstanţe, atunci avem de-a face cu o situaţie mult mai periculoasă decât ar putea-o produce o duşmănie personală. Scofield şi Taleniekov ştiu despre operaţiile ambelor servicii secrete mai multe decât oricare alţi doi oameni în viaţă. Nu li se poate permite să ia legătura. Atât ca duşmani ce intenţionează să se omoare, cât şi

pentru acele circumstanţe de care nu ştim nimic. Am fost clar, domnule Congdon? Ca director al Consular Operations, este responsabilitatea ta. Cum exerciţi această responsabilitate, nu mă interesează. S-ar putea să ai un om irecuperabil. Tu eşti cel care decizi.

Daniel Congdon rămase nemişcat după ce auzi declicul de la celălalt capăt al liniei. În toţi anii săi de serviciu nu mai auzise un ordin atât de transparent. Limbajul se putea discuta, nu şi comanda. Puse receptorul la loc în furcă şi luă altul din stânga biroului. Apăsă un buton şi formă trei numere.

— Securitatea internă, spuse o voce de bărbat.

— Sunt subsecretarul Congdon. Ridică-l pe Brandon Scofield. Adu-l imediat aici.

— Un moment, sir, răspunse bărbatul, politicos. Cred că o supraveghere de gradul doi a început acum câteva zile. Staţi să controlez în Computer. Toate datele sunt acolo.

— Acum câteva zile?

— Da, domnule. E pe ecran acum. Scofield a plecat din hotelul său la ora unsprezece p.m. pe şaisprezece.

— Şaisprezece? Azi e nouăsprezece.

— Da, domnule. Altă „intrare” nu mai există.

— Unde-i acum?

— A lăsat două adrese, dar nici o dată. Reşedinţa unei surori în Minneapolis şi un hotel în Charlotte Amalie, St. Thomas, U.S. Virgin Islands.

— Au fost verificate?

— Ca acurateţe, da, domnule. O soră locuieşte în Minneapolis, iar hotelul din St. Thomas ţine o rezervare plătită anticipat pentru Scofield pentru data de şaptesprezece. Banii au fost trimişi din Washington.

— Deci e acolo.

— Nu până azi la prânz, sir. S-a dat un telefon de rutină; n-a sosit încă.

— Dar sora? îl întrerupse Congdon.

— Tot un telefon de rutină. A confirmat faptul că Scofield a sunat-o şi i-a spus că va trece pe la ea, dar nu i-a spus când. A adăugat că nu era ceva neobişnuit; era normal la el să facă vizite întâmplătoare. Îl aşteaptă cândva în timpul săptămânii.

Directorul Cons Op simţi nevoia să se ridice din nou, dar se abţinu.

— Vrei să-mi spui că de fapt nu ştii unde se află?

— Păi, domnule Congdon, O S-gradul-doi operează numai pe baza rapoartelor primite, nu pe contact vizual continuu. Vom trece pe gradul unu imediat. Minneapolis nu va fi nici o problemă; Virgin Islands ar putea fi totuşi.

— De ce?

— Nu avem surse demne de încredere acolo, sir. Nimeni nu are.

Daniel Congdon se sculă de pe scaun.

— Lasă-mă să te înţeleg. Ai spus că Scofield se află într-o supraveghere de gradul doi, totuşi instrucţiunile mele au fost clare; mişcările sale trebuiau cunoscute în orice moment. De ce nu s-a făcut gradul unu? De ce nu s-a menţinut un contact vizual permanent?

Bărbatul de la Securitatea Internă răspunse cu unele ezitări:

— Nu este decizia mea, sir, dar cred că o înţeleg. Dacă s-ar fi întrebuinţat gradul unu cu Scofield, ar fi observat şi… ei bine, din pură perversitate ne-ar fi indus în eroare.

— Ce dracu' crezi că tocmai a făcut? Găseşte-l! Raportează în fiecare oră, la telefonul ăsta, cum progresezi!

Congdon se aşeză supărat în scaun, punând receptorul la loc cu atâta forţă încât sună clopoţelul. Se uită fix la el, îl ridică şi formă alt număr.

— Comunicaţiile transatlantice, Miss Andros, spuse vocea de femeie.

— Miss Andros, aici e subsecretarul Congdon. Trimite-mi te rog un specialist în cifruri la biroul meu. Clasificare Cod A maxim de securitate şi prioritate.

— O urgenţă, sir?

— Da, Miss Andros, o urgenţă. Cablul va fi trimis în treizeci de minute. Eliberează liniile spre Amsterdam, Marsilia… şi Praga.

Scofield auzi zgomotul de paşi din hol şi se ridică din scaun. Merse spre uşă şi aruncă o privire prin discul mic din centru. Silueta unui bărbat trecu prin dreptul uşii; nu se opri la uşa de vizavi, intrarea în apartamentul folosit de curierul lui Taleniekov. Bray se întoarse la scaun şi se aşeză. Îşi sprijini capul de spetează, uitându-se în tavan.

Trecuseră trei zile de la alergarea de pe stradă, trei nopţi de când omorâse mesagerul lui Taleniekov – mesager acum trei nopţi, ucigaş pe Unter den Linden acum zece ani. Fusese o noapte stranie, o cursă ciudată, un finiş care ar fi putut fi altul.

Omul ar fi putut trăi; hotărârea de a-l omorî şi-a pierdut gradat urgenţa, aşa cum multe şi-au pierdut urgenţa. Curierul şi-a căutat singur moartea. A intrat în panică, a scos un cuţit şi a atacat. Moartea i s-a datorat reacţiei lui Scofield; nu a fost crima premeditată din stradă.

Nimic nu se schimbă niciodată prea mult. Curierul KGB-ului era convins că Beowulf Agate dezertează, iar rusului care îl va aduce i se va da medalia de aur la Moscova.

— Ai fost înşelat, i-a spus Bray curierului.

— Imposibil! a strigat sovieticul. E Taleniekov!

— Cu siguranţă că e. Şi a ales un om din Unter den Linden pentru a lua legătura, un om a cărui figură ştie că n-o voi uita niciodată. A mizat pe faptul că-mi voi pierde controlul şi te voi ucide. La Washington. Sunt expus, vulnerabil… Iar tu eşti fraierul.

— Greşeşti! E un contact alb!

— La fel ca-n Berlinul de Est, ticălosule.

— Ce-ai de gând să faci?

— Să câştig ceva din prima de pensionare. Vii cu mine.

— Nu.

— Da.

Omul s-a aruncat spre Scofield.

Au trecut trei zile de la acel moment de violenţă, trei dimineţi de când Scofield a depozitat pachetul la ambasadă şi a trimis cifrul la Sevastopol. Totuşi nimeni nu a venit la uşa de vizavi; şi asta nu era normal. Camera era închiriată de o agenţie din Berna, Elveţia, pentru a fi disponibilă pentru executorii ei. Procedură standard pentru o ascunzătoare sovietică.

Bray a forţat nota. Cifrul şi cadavrul curierului trebuiau să provoace pe cineva să cerceteze apartamentul. Totuşi nimeni n-a făcut-o; situaţia era fără sens.

Numai dacă o parte din cablul lui Taleniekov era adevărat: acţiona singur. Dacă aşa stăteau lucrurile, nu exista decât o explicaţie: ucigaşul rus fusese scos la pensie şi înainte de a se retrage într-o viaţă izolată în vecinătatea Grasnovului, a decis să-şi achite o datorie neplătită.

Jurase asta, după Praga; mesajul fusese clar: *Eşti al meu, Beowulf Agate. Într-o zi, într-un loc. Am să te văd dându-ţi ultima suflare.*

Un frate pentru o soţie. Soţul pentru frate. Era răzbunare înrădăcinată în ură, iar ura nu l-a părăsit niciodată. Nu va exista pace pentru nici unul din ei până ce unul nu va muri. Era mai bine de ştiut acum, se gândea Bray, decât să afli pe o stradă aglomerată sau pe o plajă pustie, cu un cuţit în coaste sau un glonţ în cap.

Moartea curierului a fost un accident, a lui Taleniekov nu va fi. Nu va exista pace până nu se vor întâlni şi-atunci va veni moartea – într-un sens sau în celălalt. Problema era acum să-l tragă pe rus afară; el a făcut prima mişcare. El era vânătorul, rolul fiind stabilit.

Strategia era clasică: urme lăsate clar pentru ca vânătorul să le urmărească, iar la momentul ales – pe neaşteptate – urmele nu vor mai fi acolo, vânătorul nedumerit, expus – cursa se va închide.

Ca şi Bray, Taleniekov putea călători oriunde dorea, în calitate oficială sau particulară. De-a lungul anilor, amândoi au învăţat multe metode; sumedenie de acte false existau peste tot de cumpărat, sute de oameni gata să procure ascunzători sau transport, acoperire sau arme – orice şi totul. Erau doar două cerinţe de bază: identităţi şi bani.

Nici el şi nici Taleniekov nu duceau lipsă de nici una. Amândoi veneau cu profesia, identităţile apăreau de la sine, iar bani se găseau din belşug. Fiecare specialist demn de rangul lui are propria sa sursă de fonduri. Plăţi exagerate, bani deturnaţi şi depozitaţi în teritorii stabile. Obiectivul nu era nici furtul, nici bunăstarea, mai degrabă supravieţuirea. Un om pe câmpul de luptă trebuia să se ardă o dată sau de două ori pentru a-şi da seama de necesitatea depunerilor bancare.

Bray avea conturi sub diverse nume la Paris, Munchen, Londra, Geneva şi Lisabona. Se evitau Roma şi lagărul socialist; trezoreria italiană era instabilă şi a depune în Est, prea corupt.

Scofield se gândea rar la banii pe care-i avea de cheltuială; undeva în subconştient bănuia că-i va da înapoi într-o zi. Dacă rechinul de Congdon n-ar fi flirtat cu propriile sale tentaţii şi n-ar fi făcut ieşirea sa oficială atât de complicată, poate că a doua zi s-ar fi dus la biroul lui şi i-ar fi întins conturile bancare.

Nu acum. Acţiunile subsecretarului au exclus posibilitatea asta. Nu se puteau da câteva sute de mii de dolari unui om care a încercat să-ţi orchestreze eliminarea rămânând în afara actului. Era un concept foarte profesional. Scofield îşi amintea cum, cu ani în urmă, a fost dus la apogeu de ucigaşii Matarese. Dar ei erau asasini plătiţi; n-a mai fost nimeni ca ei de secole, de pe timpul lui Hasan ibn-al-Sabbah. Nu va mai fi nimeni ca ei niciodată, iar unul ca Daniel Congdon era o glumă palidă în comparaţie.

Congdon. Scofield râse şi băgă mâna în buzunar după ţigări. Noul director al Consular Operations nu era prost şi numai un prost l-ar fi subestimat, dar avea mentalitatea cercurilor înalte ale Washington-ului, atât de răspândite în serviciile clandestine. Nu înţelegea ce făcea de fapt dintr-un om lupta în câmp; putea eventual să rostească frazele corecte, dar nu vedea linia simplă a acţiunii şi reacţiunii. Puţini puteau, sau vroiau, fiindcă a recunoaşte asta însemna a admite anormalul la un subordonat fără de care departamentul sau compania nu-şi puteau duce activitatea. O comportare patologică pentru un agent activ era un mod normal de viaţă şi nu i se dădea nici o atenţie deosebită. Cel de pe câmpul de luptă accepta faptul că este un criminal înainte de a se comite vreo crimă. Prin urmare, la simpla apreciere că este posibilă lupta, îşi lua măsuri de protecţie înainte ca ceva să se întâmple; era o a doua natură.

Exact asta a făcut şi Bray. În timp ce mesagerul lui Taleniekov era în camera de vizavi în hotelul de pe Nebraska Avenue, Scofield a dat câteva telefoane. Primul, sorei lui din Minneapolis: zbura spre Midwest peste câteva ore şi va veni pe la ea peste o zi sau în cursul săptămânii. Al doilea, unui prieten din Maryland, care era pescar de profesie şi avea o cameră ticsită cu trofee: unde ar putea găsi un loc

micuţ şi discret în Caraibe, care l-ar putea primi imediat? Prietenul avea un prieten în Charlotte Amalie; era proprietarul unui hotel şi întotdeauna păstra două-trei camere libere pentru astfel de urgenţe. Pescarul din Maryland îl va suna în numele lui Bray.

Aşa că, în mod practic, în noaptea de şaisprezece era pe drum spre Midwest... sau Caraibe. Amândouă la mai mult de o mie cinci sute de mile de Washington – unde rămânea neobservat, fără măcar să părăsească odaia de hotel aflată vizavi de ascunzătoarea sovietică.

De câte ori i-a pisat la cap cu lecţia asta pe agenţii mai tineri, fără experienţă. De prea multe ori ca să mai ţină socoteala. Un om stând nemişcat într-o mulţime era greu de observat.

Dar fiecare oră mărea complexitatea. Toate explicaţiile posibile trebuiau examinate. Cea mai clară era că rusul a activat o ascunzătoare inactivă cunoscută de el şi de mesagerul său; instrucţiunile puteau fi trimise în tăcere la Berna, apartamentul pus la dispoziţie prin telex. Ar dura săptămâni înainte ca informaţia să fie filtrată înapoi la Moscova – o ascunzătoare printre miile din jurul lumii.

Dacă aşa stăteau lucrurile – şi era probabil singura explicaţie – Taleniekov nu numai că acţiona singur, dar acţiona în conflict cu interesele KGB-ului. Vendetă lui nu mai ţinea cont de credinţa în guvernul său, dacă termenul mai avea vreun sens; mai avea foarte puţin pentru Scofield. Era singura explicaţie. Altfel apartamentul de peste hol ar fi roit de sovietici. Poate c-ar fi aşteptat douăzeci şi patru sau treizeci şi şase de ore pentru a controla supravegherea FBI-ului, dar nu mai mult de atât; existau prea multe căi de a o combate.

Bray avea instinctul că are dreptate, un instinct dezvoltat de-a lungul anilor până la punctul în care, implicit, avea încredere în el. Acum trebuia să se pună în locul lui Taleniekov, să gândească cum al gândi Vasili Taleniekov. Era apărarea sa împotriva cuţitului în coaste sau a glonţului unei arme cu bătaie lungă. Era calea de a grăbi sfârşitul, pentru a nu trece în fiecare zi prin asta, întrebându-se ce se ascunde în umbră. Sau în mulţime.

Taleniekov n-avea de ales: era la mutare şi trebuia s-o facă în Washington. Punctul de plecare era legătura fizică şi ea indica ascunzătoarea inactivă de peste hol. În câteva zile – poate ore acum – Taleniekov va ateriza pe aeroportul Dulles şi vânătoarea va începe.

Dar rusul nu era idiot; nu va intra singur într-o capcană. În schimb va intra altul, cineva care nu ştia nimic, care va fi plătit spre a fi o momeală inocentă. Un pasager a cărui prietenie a fost cu grijă cultivată în zborul transatlantic; sau unul din zecile de oameni pe care i-a folosit Taleniekov la Washington. Bărbaţi şi femei care nu bănuiau că europeanul căruia îi făceau servicii foarte bine plătite era un strateg al KGB-ului. Printre ei se va afla momeala, sau momelile şi păsările. Momelile nu ştiau nimic; erau nada. Păsările priveau, dând

alarma când momeala va fi apucată. Păsări şi momeli; vor fi armele lui Taleniekov.

Cineva va veni în hotelul de pe Nebraska Avenue. Oricine va fi, nu va avea alte instrucţiuni în afară de a intra în apartament; nici un telefon, nici un nume care înseamnă ceva. Iar în apropiere, păsările vor aştepta ca vânatul să înghită nada.

Când vânatul va fi zărit, păsările îl vor anunţa pe vânător. Ceea ce înseamnă că şi vânătorul e prin apropiere.

Asta va fi strategia lui Taleniekov, fiindcă alta nu va avea la îndemână; era şi strategia pe care ar fi folosit-o Scofield. Trei sau patru – cel mult cinci – persoane disponibile spre a fi întrebuinţate. Simplu de aranjat: telefoane date de la aeroport, o întâlnire într-un restaurant de la periferie. O acţiune ieftină, având în vedere valoarea personală a vânatului.

Se auziră voci în spatele uşii. Voci. Bray se ridică de pe scaun şi merse repede spre vizorul din uşă.

Vizavi, o femeie bine îmbrăcată vorbea cu recepţionerul care îi ducea sacoşa. Nu o valiză, nici un bagaj pe care l-ai lua într-un zbor transatlantic, ci o sacoşă cu lucruri de stat peste noapte. Momeala a sosit, păsările trebuie să fie prin apropiere. Taleniekov a aterizat; a început.

Femeia şi recepţionerul au dispărut în apartament.

Scofield se duse spre telefon. Era momentul începerii contraacţiunii. Avea nevoie de timp; două sau trei zile.

Îl sună pe pescarul din Maryland, fiind atent să formeze corect. Apucă receptorul cu mâna dreaptă, filtrând vocea printre degetele abia desfăcute. Salutul a fost scurt, cel care suna fiind grăbit.

— Sunt în Keys şi nu pot să prind hotelul ăla blestemat din Charlotte Amalie. Sună-l din partea mea, vrei? Spune-le că sunt într-un charter din Tavernier şi o să ajung în câteva zile.

— Sigur, Bray. O vacanţă în toată puterea cuvântului, nu?

— Mai mult de-atât. Şi mulţumesc.

Următorul telefon n-avea nevoie de asemenea artificii. O franţuzoaică cu care trăise un timp la Paris acum câţiva ani. Fusese una din cele mai eficiente persoane de acoperire din Interpol până când a fost deconspirată; acum lucra pentru o ramură a CIA din Washington. Nu mai exista nici o atracţie sexuală între ei, dar rămăseseră prieteni. N-a pus nici o întrebare.

I-a dat numele hotelului de pe Nebraska Avenue.

— Dă telefon în cincisprezece minute şi cere apartamentul doi-unsprezece. Va răspunde o femeie. Mă ceri pe mine.

— Va fi furioasă, dragă?

— Nu va şti cine sunt. Dar va şti altcineva.

Taleniekov se sprijini de zidul aleii întunecoase de vizavi de hotel. Pentru câteva momente îşi lăsă corpul să se relaxeze şi îşi răsuci capul înainte şi înapoi, încercând să reducă tensiunea şi oboseala. Călătorise aproape trei zile, zburase mai mult de optsprezece ore, mergând în oraşe şi sate pentru a-i găsi pe cei care i-au dat documentele necesare pentru a trece prin trei puncte de emigrare. De la Salonic la Atena, de la Atena la Londra, de la Londra la New York. În fine, un ultim zbor după-amiaza târziu spre Washington, după vizite la trei bănci din Manhattan.

Reuşise; oamenii săi se aflau la locurile indicate. O târfă scumpă pe care a adus-o din New York şi alţi trei din Washington, doi bărbaţi şi o femeie în vârstă. Toţi, în afară de unul, erau nişte *nicivo* (nimeni, în limba rusă) ceea ce americanii numeau „hustlers". Fiecare făcuse în trecut servicii generosului „businessman" din Haga, ce avea o înclinaţie să-şi controleze asociaţii şi căruia îi plăceau confidenţele, pentru amândouă plătind cu sume mari.

Acum aveau şi spor de noapte. Târfa se afla în apartamentul care era „depoul" Berna-Washington; în câteva minute Scofield va afla. Dar Beowulf Agate nu era un amator; va primi vestea – de la un funcţionar de noapte, sau de la telefonistă – şi va trimite pe cineva să vorbească cu femeia.

Oricine ar fi, va fi văzut de una din păsările lui Taleniekov. Cei doi bărbaţi şi femeia în vârstă. Îi înzestrase pe toţi cu câte un walkie-talkie miniaturizat; cumpărase patru de la complexul Mitsubi de pe Fifth Avenue. Îl puteau anunţa imediat, fără să fie văzuţi. Cu excepţia târfei. Nu-şi putea asuma riscul ca un asemenea dispozitiv să fie găsit asupra ei.

Unul din cei doi bărbaţi stătea într-un separeu din barul luminat discret de veiozele de pe fiecare masă. Avea în faţă o geantă deschisă şi hârtii scoase şi puse la lumina becului; un negustor ce-şi făcea socotelile după o călătorie de afaceri. Celălalt se găsea în restaurant, la o masă aşezată pentru două persoane, rezervarea fiind făcută de o persoană importantă de la Casa Albă. Oaspetele a fost nevoit să întârzie; telefonul a sunat de câteva ori, cerându-i-se scuze şefului de restaurant. Invitatul va fi tratat aşa cum merită cineva care primeşte asemenea scuze de pe Pennsylvania Avenue, nr. 1600.

Femeia în vârstă era însă cea pe care Taleniekov conta cel mai mult; era mult mai bine plătită decât ceilalţi şi merita toţi banii. Nu era deloc o *nicivo.* Era un ucigaş.

Arma surpriză. O femeie graţioasă, rostind cuvintele clar şi corect, care n-avea nici o remuşcare când descărca o armă într-o ţintă din partea opusă a camerei sau când înfigea cuţitul în abdomenul unui comesean. Putea să-şi schimbe dintr-o dată înfăţişarea dintr-una demnă într-una de cotoroanţă bătrână. Vasili a plătit-o cu mii de dolari

în ultimii şase ani, de câteva ori a adus-o şi în Europa pentru treburi care se potriveau talentelor ei extraordinare. Nu-l trădase niciodată; nu-l va trăda nici în noaptea asta. A luat legătura cu ea imediat după ce a aterizat pe aeroportul Kennedy; a avut o zi întreagă să se pregătească pentru seară. Era suficient.

Taleniekov se îndepărtă de zidul de cărămidă, scuturându-şi capul, respirând adânc, alungând somnul. Şi-a acoperit flancurile; acum avea doar de aşteptat. Dacă Scofield voia să fie prezent la întâlnirea care, după părerea americanului, avea să-i fie fatală unuia din ei. Şi de ce n-ar vrea? Era mai bine să închei conturile decât să fii obsedat de fiecare pată de întuneric sau de fiecare stradă aglomerată, întrebându-te cine s-o ascunde poate... ochind, aruncând un cuţit. Nu, era de dorit ca vânătoarea să se încheie; asta va fi părerea lui Beowulf Agate. Şi totuşi cât de mult greşea! Dacă ar exista un mod de a ajunge la el, de a-i spune! Matarese! Existau oameni pe care trebuia să-i vadă, să-i convingă! Împreună puteau s-o facă; existau oameni de bun simţ la Moscova şi la Washington, oameni cărora nu le va fi frică.

Nu exista nici un mijloc de a ajunge la Brandon Scofield pe teren neutru, fiindcă nici un teren nu va fi neutru pentru Beowulf Agate. De cum va da ochii cu inamicul său, americanul va folosi instantaneu prima armă care îi va fi la îndemână pentru a-l desfiinţa. Vasili îşi dădea seama de asta, pentru că şi el ar fi făcut la fel. Era deci o problemă de aşteptare, încercuire, ştiind că fiecare crede că acela va fi prada care se va expune primul; fiecare manevrând ca să-şi facă adversarul să comită această greşeală.

Ironia teribilă era că singura greşeală semnificativă ar fi survenit dacă câştiga Scofield. Taleniekov nu-şi putea permite asta. Oriunde s-ar fi găsit Scofield, trebuia prins, imobilizat, forţat să asculte.

De aceea aşteptarea era atât de importantă acum. Iar maestrul în strategie din Berlinul de Est şi Riga şi Sevastopol era un expert în ceea ce priveşte răbdarea.

— Aşteptarea a meritat, domnule Congdon, se auzi o voce surescitată în receptor. Scofield este într-un charter din Tavernier în Florida Keys. Apreciem că va ajunge în Virgin Islands poimâine.

— Care-i sursa informaţiei voastre? întrebă directorul de la Consular Operations, scuturându-şi somnul şi mijindu-şi ochii la ceasul de pe măsuţa patului. Era trei dimineaţa.

— Hotelul din Charlotte Amalie.

— Care-i sursa informaţiei lor?

— Au primit un telefon cerând ca rezervarea să fie păstrată. Că va fi acolo în două zile.

— Cine a dat telefonul? De unde?

La capătul celălalt al liniei se făcu o pauză.

— Presupunem că Scofield. Din Keys.

— Nu mai presupuneţi. Aflaţi.

— Confirmăm fiecare lucru, bineînţeles. Omul nostru din Key West e acum în drum spre Tavernier. Va controla toate locurile de pe chartere.

— Verifică telefonul ăla. Dă-mi de ştire.

Congdon puse receptorul în furcă şi se ridică pe pernă. Se uită spre soţia lui din patul îngust alăturat. Îşi trăsese cearceaful peste cap. De-a lungul anilor se învăţase să doarmă cu toate apelurile telefonice de peste noapte. Congdon se gândi la cel pe care tocmai îl primise. Era prea simplu, prea uşor de crezut. Scofield îşi crea o acoperire întâmplătoare sub impulsul de moment al călătoriei; un om istovit plecând în vacanţă pentru un timp. Dar exista contradicţia: Scofield nu era un om istovit până la punctul de a proceda întâmplător cu orice. Şi-a ascuns cu bună-ştiinţă mişcările... ceea ce însemna că l-a ucis pe ofiţerul din Bruxelles.

KGB. Bruxelles. Taleniekov.

Berlinul de Est.

Taleniekov şi omul din Bruxelles au lucrat împreună în Berlinul de Est. Într-o „secţie relativ autonomă a KGB" – ceea ce înseamnă Berlinul de Est... şi în partea cealaltă.

La Washington? A trimis oare această unitate „relativ autonomă" oameni la Washington? Nu era exclus. Cuvântul „autonomă" avea două sensuri. Nu fusese inventat numai pentru a absolvi superiorii de anumite acte ale subordonaţilor, dar însemna şi libertate de mişcare. Un agent CIA din Lisabona putea urmări un om la Atena. De ce nu? Era familiarizat cu operaţia. Respectiv, un agent KGB din Londra va urmări un suspect de spionaj la New York. Făcea parte din atribuţiile lui profesionale. Taleniekov a operat la Washington; se făceau speculaţii cum că ar fi făcut zeci de călătorii în Statele Unite în ultimii zece ani.

Taleniekov şi omul din Bruxelles; asta era legătura ce trebuia examinată. Congdon se aplecă înainte şi întinse mâna după telefon, apoi se opri. Acum totul era timpul. Mesajele au ajuns la Amsterdam, Marsilia şi Praga de aproape douăsprezece ore. Surse de încredere transmiteau că ele i-au uimit pe toţi. Echipele secrete din cele trei oraşe au reacţionat intrând în panică la vestea „irecuperabilităţii" lui Scofield. Puteau fi dezvăluite nume, puteau fi torturaţi, ucişi bărbaţi şi femei, reţele întregi demascate; nici un moment nu mai trebuia pierdut pentru a-l elimina pe Beowulf Agate. S-a aflat că doi oameni au fost deja aleşi ca ucigaşi. La Praga şi Marsilia; erau în avion acum, în drum spre Washington. Al treilea va pleca din Amsterdam înaintea dimineţii; acum era dimineaţă la Amsterdam.

La prânz, o echipă de execuţie în întregime din afara guvernului

Statelor Unite va fi la Washington. Fiecare avea acelaşi număr de telefon la care să sune, un telefon neînregistrat din ghetto-ul din Baltimore. Orice informaţie despre Scofield le va fi dată de persoana de la numărul acela. Şi numai un om putea da aceste informaţii în Baltimore. Directorul Consular Operations. Nimeni altcineva din guvernul Statelor Unite nu avea numărul.

În concluzie, se putea face o legătură? se întrebă Congdon. Era atât de puţin timp şi se cerea o cooperare extraordinară. Se putea cere această cooperare? Nu s-a întâmplat aşa ceva niciodată. Dar dacă se putea face, atunci se putea descoperi un loc, se putea garanta o execuţie dublă.

Era pe punctul de a-l suna pe secretarul de stat pentru a-i sugera o întâlnire cu ambasadorul Sovietelor, dimineaţă devreme. Dar se va pierde prea mult timp cu complicaţiile diplomatice, nici una din părţi nedorind să admită ca obiectiv violenţa. Exista o cale mai bună; era periculoasă, dar infinit mai directă.

Congdon se dădu jos din pat în tăcere, coborî la parter şi intră în camera mică ce reprezenta camera lui de lucru. Se îndreptă spre biroul prins în podea, în sertarul de jos din dreapta având ascuns un seif cu cifru. Aprinse lampa, deschise sertarul şi învârti discul. Încuietoarea produse un clinchet; uşa se deschise. Întinse mâna înăuntru şi scoase un carton cu un număr scris pe el.

Nu se gândise niciodată că va ajunge să sune la numărul acesta. Codul sectorului era 902 – Nova Scoţia – şi întotdeauna răspundea cineva; era numărul unui complex de computere, sediul central al tuturor operaţiunilor securităţii sovietice din America de Nord. Sunând la acest număr expunea informaţii ce n-ar fi trebuit date la iveală; complexul din Nova Scoţia era presupus a nu fi cunoscut de U.S. Intelligence, dar circumstanţele extraordinare depăşeau securitatea. Era un om în Nova Scoţia care va înţelege; nu-l vor nelinişti aparenţele. Fusese chemat pentru prea multe sentinţe la moarte. Era ofiţerul cu gradul cel mai mare din KGB din afara Rusiei.

Congdon întinse mâna după telefon.

— Cabot Strait Exporters, spuse vocea de bărbat din Nova Scoţia. Dispecerul de noapte.

— Aici e Daniel Congdon, subsecretar de stat, Consular Operations, United States Government. Vă rog să puneţi sub urmărire acest telefon pentru a verifica cum că mă aflu într-o reşedinţă particulară din Herndon Falls, Virginia. În timp ce faceţi asta, activaţi, vă rog, sistemul de baleiaj electronic pentru înregistrările magnetice de pe linie. Nu veţi găsi nimic. Am să aştept oricât doriţi, dar trebuie să vorbesc cu Voltage One, Vol't Adin, cred că-i spuneţi voi.

La capătul celălalt al firului, în Nova Scoţia, telefonistul amuţi. Nu-ţi trebuia cine ştie ce imaginaţie ca să-ţi închipui un operator înmărmurit

apăsând butoanele de alarmă. În sfârşit, vocea răspunse:

— Se pare că sunt interferenţe. Vă rog, repetaţi mesajul.

Congdon îl repetă.

Din nou, tăcere. Apoi:

— Dacă rămâneţi la aparat, şeful va vorbi cu dumneavoastră. În orice caz, cred că aţi nimerit greşit aici, în Cape Breton.

— Nu vă aflaţi în Cape Breton. Sunteţi în Saint Peter's Bay, insula Prince Edward.

— Un moment, vă rog.

Aşteptarea dură aproape trei minute. Congdon se aşeză; treaba mergea.

Voltage One veni la aparat.

— Vă rog să aşteptaţi un moment, spuse rusul. Urmă sunetul sec al unei legături încă existente, dar suspendate; s-au activat dispozitivele electronice. Rusul reveni.

— Telefonul acesta provine, într-adevăr, de la o reşedinţă particulară din Herndon Falls, Virginia. Baleiajul electronic confirmă lipsa înregistrărilor pe linie, dar asta, bineînţeles, poate fi fără nici o importanţă.

— Nu ştiu ce altă dovadă să vă dau…

— M-aţi înţeles greşit, domnule Congdon. Faptul că posedaţi acest număr nu este zguduitor; faptul că aveţi îndrăzneala să-l folosiţi şi să mă cereţi pe mine după numele de cod, poate că este. Am dovada necesară. Despre ce este vorba?

Congdon îi comunică totul în cât mai puţine cuvinte posibil.

— Îl vreţi pe Taleniekov. Noi îl vrem pe Scofield. Locul de întâlnire este Washington, sunt convins de asta. Cheia localizării este omul vostru din Bruxelles.

— Dacă-mi aduc bine aminte, corpul său a fost livrat ambasadei acum câteva zile.

— Da.

— Aţi făcut legătura cu Scofield?

— Ambasadorul dumneavoastră a făcut-o. A indicat faptul că omul făcea parte dintr-o secţie a KGB din Berlinul de Est în 1968. Unitatea lui Taleniekov. A fost un incident în legătură cu soţia lui Scofield.

— Aha, spuse rusul. Deci Beowulf Agate încă omoară din răzbunare.

— E puţin cam mult spus, nu? Daţi-mi voie să vă reamintesc că se pare că Taleniekov e pe urmele lui Scofield şi nu invers.

— Fiţi mai clar, domule subsecretar; din moment ce ne-am înţeles în principiu, ce doriţi de la noi.

— E în computerele voastre sau undeva într-un dosar. Probabil e o chestie de ani de zile, dar e acolo; ar putea fi şi în ale noastre, dar nu suntem siguri. Credem că, odată, omul din Bruxelles şi Taleniekov au operat la Washington. Avem nevoie de adresa „vizuinei". E singura

legătură pe care o avem între Scofield şi Taleniekov. Credem că acolo se vor întâlni.

— Aha, repetă rusul. Şi presupunând că există o asemenea adresă, sau adrese, care va fi poziţia guvernului dumneavoastră?

Congdon era pregătit pentru întrebarea asta.

— Nici o poziţie, replică monoton. Informaţia va fi încredinţată altora, oameni foarte îngrijoraţi de purtarea recentă a lui Beowulf Agate. În afara mea, nimeni din guvernul meu nu va fi implicat.

— Un cablu cifrat, identic în substanţă, a fost trimis către trei celule contrarevoluţionare din Europa. Praga, Marsilia şi Amsterdam. Asemenea cabluri pot produce ucigaşi.

— Vă felicit pentru intercepţie, spuse directorul lui Cons Op.

— Faceţi acelaşi lucru ca şi noi în fiecare zi. Nu-i nevoie de complimente.

— N-o să vă amestecaţi?

— Bineînţeles că nu, domule subsecretar. Dar dumneavoastră?

— Nu.

— E ora unsprezece la Moscova. Vă sun în maximum o oră.

Congdon puse receptorul în furcă şi se lăsă pe spetează. Dorea cu disperare o băutură, dar se stăpâni. Pentru prima dată într-o lungă carieră trata cu inamici invizibili din Moscova. Nu era vorba de iresponsabilitate; era singur şi în acest contact solitar se găsea protecţia sa. Închise ochii şi încercă să nu se gândească la nimic.

Douăzeci şi două de minute mai târziu sună telefonul. Se aplecă înainte şi-l ridică.

— Există un hotel mic, exclusivist, pe Nebraska Avenue…

8

Scofield lăsă apa rece să curgă, se aplecă peste chiuvetă şi se uită în oglindă. Avea ochii roşii din lipsă de somn, barba îi crescuse ca o perie. Nu se răsese de aproape trei zile, iar perioadele de somn acumulate nu depăşeau cu mult trei ore. Era trecut de ora patru dimineaţa şi nu se putea pune problema somnului.

Vizavi de camera sa, momeala lui Taleniekov nu reuşise să doarmă mai mult decât el; telefonul suna acum din cincisprezece în cincisprezece minute.

— *Mr. Brandon Scofield, vă rog.*

— Nu cunosc nici un Scofield! Nu mai suna! Cine eşti?

— O prietenă a lui Scofield. Trebuie să vorbesc cu el foarte urgent.

— Nu e aici! Nu-l cunosc. Încetează! O să ajung la balamuc. Am să spun operatorului să nu mai dea legătura aici!

— N-aş face asta dacă aş fi în locul tău. Prietenului tău n-o să-i placă. N-o să mai fi plătită.

— Ajunge!

Fosta iubită a lui Bray din Paris îşi făcea bine treaba. A pus o singură întrebare când a rugat-o să continue să sune.

— Ai necazuri, dragă?

— Da.

— Atunci o să fac ce-mi ceri. Spune-mi ce poţi ca să ştiu ce să vorbesc.

— Nu vorbi mai mult de douăzeci de secunde. Nu ştiu cine e la centrală.

— Ai necazuri.

Într-o oră sau mai puţin, femeia de vizavi va intra în panică şi va zbura din hotel. Orice i s-a promis, nu va mai rezista telefoanelor macabre, nu va mai suporta pericolul pe care îl simţea crescând.

Taleniekov va fi forţat să-şi trimită păsările, iar procesul va începe iar. Telefonul va suna mai rar, poate din oră în oră, exact când venea şi somnul. Eventual păsările vor zbura şi ele; există o limită pentru cât pot sta în aer. Resursele vânătorului erau mari, dar nu chiar aşa de mari. Opera pe teritoriu străin; câte momeli şi păsări avea disponibile? Nu putea să cheme la infinit oameni, să aranjeze întâlniri rapide, să dea instrucţiuni şi bani.

Nu, nu putea face asta. Frustrarea şi oboseala vor veni şi vânătorul va fi singur, la capătul resurselor. În final se va arăta. N-avea de ales; nu putea lăsa ascunzătoarea necontrolată. Era singură capcană pe

care o avea, singura legătură dintre el şi vânat.

Mai devreme sau mai târziu, Taleniekov va păşi pe culoarul hotelului şi se va opri la uşa camerei 211. Atunci va fi ultimul lucru pe care-l va mai vedea.

Ucigaşul sovietic era bun, dar va pieri de mâna celui pe care-l numea Beowulf Agate, se gândi Scofield. Opri robinetul şi îşi băgă capul în apa rece.

Se ridică; pe coridor se auzeau mişcări. Se îndreptă spre vizor. Vizavi, o cameristă a hotelului descuia uşa. Pe antebraţul drept avea câteva cearceafuri şi prosoape. O cameristă la patru dimineaţa? Bray aprobă în tăcere imaginaţia lui Taleniekov; angajase o cameristă de noapte pentru a-i raporta mişcările. Era o manevră abilă, dar se putea defecta. O asemenea persoană era prea limitată, prea uşor de îndepărtat; putea fi chemată la recepţie. Un oaspete a avut un accident, o ţigară arzând, un robinet uitat deschis. Prea limitată. Şi cu o posibilitate şi mai mare de defectare.

Dimineaţa va ieşi din serviciu. Şi atunci va fi chemată de un oaspete al hotelului.

Scofield era pe punctul de a reveni la chiuvetă când auzi mişcarea; se uită din nou prin vizor.

Femeia bine îmbrăcată ieşise din cameră cu sacoşa în mână. Camerista stătea în uşă. Scofield putea auzi cuvintele celei care servea de momeală.

— Spune-i să se ducă dracului! ţipă femeia. E nebun, dragă. Tot hotelul ăsta blestemat e plin de nebuni!

Camerista privi în tăcere cum femeia pleca repede în josul coridorului. Apoi închise uşa, rămânând înăuntru.

Camerista, ce semăna cu o matroană de bordel, fusese plătită bine, va fi plătită şi mai bine dimineaţă, de oaspetele de vizavi. Negocierile vor începe repede, în secunda în care va ieşi din apartament.

Cercul se strângea, totul era să ai răbdare acum. Şi să rămâi treaz.

Taleniekov mergea pe străzi, conştient că picioarele sunt gata să cedeze, luptând să fie atent şi să nu se ciocnească cu lumea de pe trotuar. Încerca să-şi păstreze concentrarea vie, numărând paşii şi crăpăturile din asfalt şi intersecţiile dintre cabinele de telefon. Radiourile nu se mai puteau folosi; benzile de frecvenţă erau bruiate de emisiunile pentru cetăţeni. Înjură faptul că nu a avut timp să cumpere un echipament mai sofisticat. Dar nu s-a gândit niciodată că putea să dureze atât de mult. Nebunie!

Era unsprezece şi douăzeci dimineaţa, Washingtonul vibra, oamenii se grăbeau, automobilele şi autobuzele umpleau străzile… şi telefoanele continuau să zbârnâie în apartamentul din Nebraska Avenue.

Brandon Scofield, vă rog. Trebuie să vorbesc urgent cu el...

Nebunie!

Ce făcea Scofield? Unde era? Unde se găseau intermediarii lui?

Numai femeia în vârstă rămăsese în hotel. Târfa se revoltase, cei doi bărbaţi obosiseră de mult, prezenţa lor fiind mai mult stânjenitoare, neavând nimic de făcut. Femeia rămăsese în cameră, odihnindu-se cât putea între telefoane, transmiţând fiecare cuvânt rostit. O femeie cu un pronunţat accent străin, probabil franţuzesc, nu rămânea la telefon mai mult de cincisprezece secunde, nu era chip s-o faci să-şi piardă cumpătul şi foarte repezită. Ori o profesionistă, ori a fost instruită de un profesionist; nu se putea depista locul sau numărul de la care telefona.

Vasili se apropie de cabina telefonică ce se găsea la şaizeci de metri nord de hotel şi pe partea cealaltă a străzii. Era al patrulea telefon pe care îl dădea de la această cabină şi memorizase numerele de telefon scrijelite pe metalul cenuşiu. Intră înăuntru, închise uşa de sticlă şi introduse o monedă; auzi tonul şi întinse mâna spre disc.

Praga!

Avea vedenii! De partea cealaltă a bulevardului, un om se dădea jos dintr-un taxi şi se uita de-a lungul străzii spre hotel. Îl cunoştea pe omul acela!

Adică îi ştia figura. Şi era Praga!

Tipul avea un trecut încărcat de violenţe, atât politice, cât şi apolitice. Cazierul său era plin cu atacuri, furturi şi omucideri fără dovezi: ani de închisoare – mai degrabă zece decât cinci. A lucrat împotriva statului mai mult pentru profit decât pentru ideologie; a fost foarte bine plătit de americani. Trăgea foarte bine cu pistolul, iar cu cuţitul nu-şi greşea niciodată ţinta.

Faptul că se găsea la Washington şi la mai puţin de cinzeci de metri de acest hotel nu putea să însemne decât că exista o legătură cu Scofield. Totuşi legătura n-avea nici un sens! Beowulf Agate avea o mulţime de oameni pe care putea să-i cheme în ajutor, dar n-ar fi chemat pe cineva din Europa acum şi cu siguranţă nu l-ar fi chemat pe tipul ăsta; sadismul nu i-ar fi folosit. De ce se găsea aici? Cine l-a chemat?

Cine l-a trimis? Şi erau şi alţii?

De ce-ul îl punea în încurcătură pe Taleniekov. În afara faptului că „depoul” Berna-Washington a fost dezvăluit – fără îndoială, inconştient, de însuşi Scofield – cineva care-l ştia a trimis la Praga după o armă care a tras multe gloanţe pentru americani.

De ce? Cine era ţinta?

Beowulf Agate?

Oh, Dumnezeule! Era o metodă; fusese folosită şi înainte de Washington... şi destul de straniu, exista o vagă similitudine cu felul

de a acţiona al lui Matarese. Nori de furtună deasupra Washingtonului... Scofield a intrat într-o furtună atât de puternică, încât nu numai că a fost dat afară, dar a fost ordonată chiar execuţia lui. Vasili trebuia să fie sigur; omul din Praga ar fi putut reprezenta el însuşi o combinaţie, o combinaţie strălucită, proiectată să prindă în cursă un rus, nu să ucidă un american.

Mâna îi atârna încă suspendată în dreptul discului. Apăsă pe furcă şi se gândi un moment dacă merită să rişte. Apoi îl văzu pe omul de vizavi consultându-şi ceasul şi îndreptându-se spre intrarea unei cafenele; urma să se întâlnească cu cineva. Erau şi alţii şi Vasili ştiu atunci că nu-şi putea permite să nu-şi asume riscul. Trebuia să afle; nu avea altă cale de a ştii cât timp a mai rămas. Puteau fi minute.

Exista un *pradaviet* la ambasadă, un asistent diplomat al cărui picior stâng fusese tăiat în timpul unei operaţii contrainsurecţionale la Riga, în urmă cu câţiva ani. Era un veteran al KGB şi fuseseră prieteni într-un timp. Poate nu era momentul să testeze această fostă prietenie, dar n-avea de ales. Ştia numărul de la ambasadă; nu se schimbase de ani de zile. Introduse din nou moneda şi formă numărul.

— A trecut mult timp de la acea teribilă noapte din Riga, bătrâne, spuse Taleniekov după ce i s-a făcut legătura cu biroul lui.

— Vreţi să rămâneţi la telefon, vă rog, auzi replica. Mai am un telefon.

Vasili se uită fix la telefon. Dacă aşteptarea va dura mai mult de treizeci de secunde, avea răspunsul; fosta prietenie nu servea la nimic. Existau căi chiar şi pentru sovietici de a depista un telefon în capitala Statelor Unite. Întoarse mâna şi se uită la acul secundar. Douăzeci şi opt, douăzeci şi nouă, treizeci, treizeci şi unu, treizeci şi doi... Ridică mâna să întrerupă legătura când auzi vocea.

— Taleniekov? Tu eşti?

Vasili recunoscu sunetul de activare a unui dispozitiv de blocare plasat pe microfonul telefonului. Opera pe principiul baleiajului electronic; orice interceptare era neutralizată cu electricitate statică. „Da, prietene. Aproape c-am închis."

— Riga n-a fost chiar aşa de demult. Ce s-a întâmplat? Am aflat nişte versiuni demente.

— Nu sunt trădător.

— Nimeni de aici nu s-a gândit vreo secundă că ai fi. Presupunem că ai călcat pe o bătătură moscovită mai mare. Dar poţi să te întorci?

— Într-o zi, da.

— Nu pot crede capetele de acuzare. Totuşi, eşti aici!

— Fiindcă trebuie să fiu. De dragul Rusiei, de dragul nostru, al tuturor. Ai încredere în mine. Am nevoie de informaţii, repede. Dacă le are cineva din ambasadă, tu eşti ăla.

— Despre ce e vorba?

— Tocmai am văzut un individ din Praga, un tip pe care l-au folosit americanii. Avem un dosar mare pentru el. Ştii cumva ceva…

— Beowulf Agate, îl întrerupse diplomatul. Scofield, nu? Răzbunarea te mai mână încă.

— Spune-mi ce ştii!

— Dă-o uitării, Taleniekov. Lasă-l în pace. Lasă-l propriilor lui tovarăşi; s-a sfârşit cu el.

— Dumnezeule, aveam dreptate, spuse Vasili cu ochii la cafeneaua de pe partea cealaltă a străzii.

— Nu ştiu despre ce anume crezi tu că ai dreptate, dar ştiu că au fost interceptate trei cabluri. Pentru Praga, Marsilia şi Amsterdam.

— Au trimis o echipă, întrerupse Taleniekov.

— Stai deoparte. Ţi-ai căpătat revanşa, cea mai frumoasă ce ţi-o poţi imagina. După o viaţă întreagă, e omorât chiar de-ai lui.

— Nu trebuie să se întâmple! Sunt lucruri pe care tu nu le ştii.

— Trebuie să se întâmple faţă de ce ştiu eu. Nu putem opri nimic. Deodată atenţia lui Taleniekov fu atrasă de un pieton gata să traverseze intersecţia la mai puţin de zece metri de cabina lui de telefon. Era ceva la el, expresia posomorâtă a feţei, ochii care-i fugeau în toate direcţiile în spatele ochelarilor uşor fumurii – uimit poate, dar nu rătăcit, studiind împrejurimile. Şi hainele lui, largi, ieftine, groase şi făcute să ţină… erau franţuzeşti. Ochelarii erau franţuzeşti, însăşi faţa omului galică. Se uită peste drum la numele hotelului şi grăbi pasul.

Marsilia a sosit.

— Vino la noi. Vorbea diplomatul. Orice s-ar fi întâmplat, nu poate fi ireparabil în lumina contribuţiilor tale extraordinare. Fostul tovarăş din Riga era persuasiv. Prea persuasiv. Nu se obişnuia între profesionişti. Faptul că o să te predai de bunăvoie va fi în favoarea ta. O să te sprijinim. Vom pune fuga ta pe seama unei aberaţii temporare, a unei stări emoţionale înalte. La urma urmei, Scofield ţi-a ucis fratele.

— I-am ucis soţia.

— Soţia nu-i rudă de sânge. Lucrurile astea sunt de înţeles. Fă ceea ce trebuie. Vino încoace, Taleniekov.

Persuasiunea era acum ilogică. Nimeni nu se predă voluntar până când dovezile de achitare nu devin mai concrete. Nu cu un ordin de execuţie deasupra capului. Poate, la urma urmei, fostul prieten nu-l va ajuta la nevoie.

— Ai să mă aperi? îl întrebă pe *pradaviet.*

— Bineînţeles.

O minciună. Nu se poate promite aşa ceva. Ceva nu era în regulă.

Vizavi, bărbatul cu ochelari fumurii se apropia de cafenea, încetini pasul şi se duse spre fereastră, ca şi când ar fi studiat un meniu fixat

pe geam. Îşi aprinse o ţigară. Dinăuntru, abia vizibilă în lumina soarelui, Taleniekov observă flacăra unui chibrit. Francezul intră în cafenea. Praga şi Marsilia au făcut contact.

— Îţi mulţumesc pentru sfat, spuse Vasili în microfon. O să mă mai gândesc şi o să te sun.

— Ar fi mai bine dacă n-ai întârzia, răspunse diplomatul. În locul tonului persuasiv simpatic apăruse graba. Situaţia n-o să ţi se îmbunătăţească dacă te amesteci cu Scofield. Nu trebuie să fii văzut acolo.

Văzut acolo? Taleniekov reacţiona ca şi când i s-ar fi tras un glonte drept în faţă. Din cuvintele vechiului său prieten răzbătea trădarea. Văzut unde? Colegul său din Riga ştia! Hotelul de pe Nebraska Avenue. Scofield nu a demascat „depoul" Berna – inconştient sau altfel. KGB-ul a făcut-o! Soviet Intelligence participa la execuţia lui Beowulf Agate. De ce?

Matarese? Nu mai era timp de gândit, doar de acţionat... Hotelul! Scofield nu stătea singur lângă telefon, aşteptând să primească veşti de la intermediari. Era în hotel. Nimeni nu trebuia să aibă posibilitatea să-i raporteze lui Beowulf Agate, nici o pasăre nu putea fi urmărită până la ţintă. Ţinta a executat o manevră sclipitoare; se găsea în direcţia focului – dar nevăzută, observând – dar neobservabilă.

— Trebuie neapărat să mă asculţi, Vasili. *Pradaviet-ul* vorbea mai repede acum; se vedea clar că simte nehotărârea. Dacă fostul său coleg din Riga trebuia omorât, asta se putea face într-o multitudine de feluri în interiorul ambasadei. Era mai bine decât să i se găsească cadavrul într-un hotel american, în legătură cumva cu moartea unui intelligence officer american ucis de agenţi străini. Ceea ce însemna că KGB-ul a destăinuit locul „depoului" americanilor, dar n-au ştiut când este programată execuţia.

O ştiu acum. Cineva din Departamentul de Stat le-a spus, mesajul fiind clar. Oamenii lor trebuiau să stea departe de hotel – la fel ca şi americanii. Nimeni nu putea fi implicat. Vasili trebuia să câştige minute, fiindcă probabil că numai câteva minute au mai rămas. Diversiune.

— E-n regulă. Vocea lui Taleniekov era foarte sinceră, un om obosit venindu-şi în fire. Ai dreptate. N-am nimic de câştigat acum, numai de pierdut. Mă pun în mâinile tale. Dacă găsesc un taxi în traficul ăsta nebun, ajung la ambasadă în treizeci de minute. Aşteaptă-mă. Am nevoie de tine.

Vasili întrerupse legătura şi băgă altă monedă. Formă numărul hotelului; nu mai trebuia pierdută nici o secundă.

— E aici? spuse bătrâna neîncrezătoare, răspunzând afirmaţiei lui Taleniekov.

— Bănuiesc că pe aproape. Ar explica sincronizarea, telefoanele,

faptul că ştia când era cineva în apartament. Poate să audă zgomotele prin pereţi, să deschidă o uşă când cineva e pe coridor. Mai eşti încă în uniformă?

— Da. Sunt prea obosită ca s-o scot.

— Controlează camerele dimprejur.

— Doamne Dumnezeule, şti ce-mi ceri? Ce se întâmplă dacă el…

— Ştiu ce plătesc; o să fie mai mult dacă faci asta. Fă-o! Nu mai trebuie pierdută nici o secundă! Te sun din nou peste cinci minute.

— Cum o să-l recunosc?

— N-o să te lase să intri în cameră.

Bray stătea fără cămaşă între fereastra deschisă şi uşă, făcând să-i treacă frisoane prin corp. Coborâse temperatura camerei la treisprezece grade, frigul fiind necesar ca să-l menţină treaz. Un om obosit căruia îi este frig e cu mult mai treaz decât unul care stă în căldură.

Auzi sunetul subţire, tocit, al metalului lovindu-se de metal, apoi răsucirea unei clanţe. Afară, în hol, se deschidea o uşă. Scofield merse spre fereastră şi o închise, apoi se duse repede la uşă. Trebuia să se termine repede; nu ştia cât de mult mai putea să reziste.

Vizavi, femeia în vârstă cu figură plăcută ieşise din cameră, încă având cearceafuri şi prosoape pe mână. Expresia feţei era perplexă, dar resemnată. Fără îndoială, din punctul ei de vedere, o sumă uriaşă de bani îi fusese oferită de un străin, care dorea ca ea să rămână într-un apartament şi să stea trează pentru a primi o serie de telefoane ciudate.

Şi altcineva a rămas treaz pentru a da acele telefoane. Cineva căruia Bray îi datora mult; o să-i plătească într-o zi. Dar acum se concentra asupra păsării lui Taleniekov. Pleca; nu mai era în stare să stea „în aer”.

A abandonat vizuina. Era doar o chestiune de timp acum şi mai rămăsese foarte puţin. Vânătorul va fi silit să examineze cursa. Şi va fi prins în ea.

Scofield merse spre raftul cu bagaje şi-şi alese o cămaşă curată. Apretată, nu moale; o cămaşă aspră şi apretată e ca o cameră rece: te ţine treaz.

O îmbrăcă şi traversă camera spre măsuţa de lângă pat pe care pusese pistolul, un Browning Magnum, Grade 4, cu amortizor.

Bray se răsuci spre uşă în urma unui zgomot neaşteptat. Un ciocănit uşor. De ce? Plătise pentru izolare totală. Recepţia comunicase celor câţiva angajaţi care ar fi putut avea vreun motiv să intre în camera 213 că avizul de pe uşă trebuie respectat.

Do Not Disturb. Nu deranjaţi.

Totuşi, cineva nu ţinea seama de acest ordin, neţinând cont de

dorinţa unui oaspete, dorinţă care a fost subliniată şi de câteva sute de dolari. Oricine ar fi fost, era ori surd, ori analfabet, ori…

Era camerista. Pasărea lui Taleniekov, încă „în aer”. Scofield se uită prin vizorul care mărea trăsăturile ca şi când ar fi fost la câţiva centimetri. Ochii obosiţi, cu cearcăne mari din cauza lipsei de somn, se uitară întâi la dreapta, apoi la stânga, apoi în jos. Femeia era conştientă de avizul de pe uşă, dar pentru ea nu însemna nimic. În afara purtării contradictorii, era ceva straniu în figura ei… dar Bray nu avea timp s-o mai studieze. În aceste noi circumstanţe, negocierile trebuiau să înceapă repede. Împinse pistolul în centură, sub cămaşa apretată care reducea umflătura la minimum.

— Da? întrebă.

— Camerista, sir, veni răspunsul. Conducerea a cerut ca în toate camerele să fie schimbată lenjeria, sir.

Era o minciună slabă, pasărea fiind prea obosită să se gândească la una mai bună.

— Intră, spuse Scofield, întinzând mâna spre clanţă.

— Nu răspunde nimeni la doi-unsprezece, spuse operatoarea de la centrală, plictisită de insistenţa celui care telefona.

— Încercaţi încă o dată, replică Taleniekov cu ochii ţintă la cafeneaua de peste drum. Poate au ieşit un moment, dar vor veni înapoi. Ştiu sigur. Lăsaţi-l să sune, rămân la aparat.

— Cum doriţi, sir, izbucni operatoarea.

Dementă. Au trecut nouă minute de când bătrâna a început să caute, nouă minute pentru a controla patru uşi de pe hol. Chiar dacă toate erau ocupate şi camerista trebuia să dea explicaţii fiecăruia, nouă minute era mult mai mult decât avea nevoie. Una din conversaţii va fi scurtă. Pleacă. Nu vreau să fiu deranjat. Numai dacă…

Flacăra unui chibrit în soare, reflectat scurt în geamul întunecat al cafenelei. Vasili clipi şi se uită atent; de la una din mesele nevăzute dinăuntru se văzu un semnal identic, stins repede.

Amsterdam a sosit; echipa de execuţie era completă. Taleniekov studie silueta ce mergea spre micul restaurant. Era înalt şi îmbrăcat într-un palton negru cu o eşarfă gri de mătase la gât. Pălăria, tot gri, îi ascundea chipul.

Sunetul telefonului zgâria acum urechea. Pauze tot mai scurte şi neregulate, rezultatul furiei unei operatoare apăsând pe un buton din centrală. Nu răspundea nimeni şi Vasili începu să se gândească cum că incredibilul s-a produs: Beowulf Agate i-a interceptat momeala. Dacă-i aşa, americanul se afla într-un pericol mai mare decât îşi imagina. Trei bărbaţi au aterizat din Europa ca să-l lichideze şi – nu mai puţin mortală – o femeie în vârstă, cu prezenţă plăcută, cu care s-ar putea să vrea să cadă la înţelegere şi care îl va ucide în momentul

în care se va simţi încolţită. Nu va şti niciodată de unde va veni împuşcătura, nici chiar că a avut o armă.

— Îmi pare rău, sir! spuse operatoarea supărată. Tot nu răspunde nimeni în apartamentul doi-unsprezece. Sunaţi mai târziu.

Nu aşteptă răspunsul; deconecta linia.

Centrala telefonică? Operatoarea?

Era o tactică disperată, pe care n-ar fi întrebuinţat-o niciodată, decât ca o ultimă măsură extremă; riscul demascării era prea mare. Dar era ultima măsură şi dacă ar fi existat şi alte alternative se simţea prea obosit ca să se mai gândească la ele. Din nou îşi dădu seama că trebuie să acţioneze, fiecare decizie fiind acum un reflex instinctiv, o formă a instinctelor în care avea încredere. Băgă mâna în buzunar după bani şi scoase cinci hârtii de câte o sută de dolari. Apoi îşi scoase paşaportul şi extrase dinăuntru o scrisoare bătută la o maşină de scris englezească, în urmă cu cinci zile la Moscova. Atentul scrisorii era al unei agenţii imobiliare din Berna; identifica purtătorul ei ca unul din partenerii firmei. Nu se ştie niciodată…

Ieşi din cabina telefonică şi intră în fluxul pietonilor până ajunse exact vizavi de intrarea hotelului. Aşteptă un gol în trafic, apoi traversă repede Nebraska Avenue.

Două minute mai târziu, un administrator plin de solicitudine îl prezenta pe Monsieur Blanchard operatoarei de la centrală. Acelaşi administrator – la fel de impresionat de scrisorile de acreditare ale domnului Blanchard, cât şi de cele două sute de dolari pe care omul de afaceri elveţian a insistat să le ia pentru osteneală – a adus o operatoare liberă, în timp ce femeia vorbea singură cu generosul Monsieur Blanchard.

— Vă rog să iertaţi grosolănia de la telefon a unui om îngrijorat, spuse Taleniekov în timp ce presa trei hârtii de o sută de dolari în mâna ei nervoasă. Felul de a acţiona al finanţelor internaţionale poate fi îngrozitor în zilele noastre. Este un război fără sânge, o luptă permanentă pentru stoparea oamenilor fără scrupule ce vor să profite de pe urma agenţilor cinstiţi şi a instituţiilor legale. Compania mea are tocmai o asemenea problemă. Există cineva în acest hotel…

Un minut mai târziu, Vasili citea o listă a plăţilor de telefon, înregistrată la un computer. Îşi îndreptă atenţia asupra telefoanelor date de la etajul doi; existau două coridoare, apartamentele 211 şi 212 vizavi de trei camere duble în aripa de vest, patru camere în aripa cealaltă. Studie toate plăţile pentru telefon de la camerele 211 la 215. Numele nu însemnau nimic; telefoanele date local nu erau identificate prin număr; plăţile pentru interurban erau singurele lucruri care ar fi putut da vreo informaţie. Beowulf Agate trebuia să-şi creeze o acoperire şi nu putea fi la Washington. A ucis un om la Washington.

Hotelul era, după câte ştia Taleniekov, unul scump. Faptul se

confirma şi prin mulţimea de telefoane date de oaspeţi, care nu făceau nici o deosebire între a vorbi cu Londra sau cu un restaurant din apropiere. Se uită peste hârtii, concentrându-se asupra telefoanelor interurbane.

212... London, U.K. Chgs: dolari 26.50
214... Des Moines, Ia. Chgs: dolari 4.75
214... Cedar Rapids, Ia. Chgs: dolari 6.20
213... Minneapolis, Minn. Chgs: dolari 7.10
215... New Orleans, La. Chgs: dolari 11.55
214... Denver, Col. Chgs: dolari 6.75
213... Easton, Md. Chgs: dolari 8.05
215... Atlanta, Ga. Chgs: dolari 3.15
212... Munich, Germ. Chgs: dolari 41.10
213... Easton, Md. Chgs: dolari 4.30
212... Stockholm, Swed. Chgs: dolari 38.25

Unde era cheia? Camera 212 a dat telefon frecvent în Europa, dar era prea clar, prea periculos. Scofield n-ar fi dat asemenea telefoane uşor de urmărit. Camera 214 dăduse telefoane în Midwest, camera 215 în sud. Era ceva, dar nu putea prinde. Ceva ce nu-i venea în minte.

Apoi înţelese şi începu efortul de memorie. Singura cameră posibilă: 213. Două telefoane: în Easton, Maryland, unul în Minneapolis, Minnesota. Vasili vedea cuvintele din dosar ca şi când le-ar fi citit: Bray avea o soră în Minneapolis.

Taleniekov memora ambele numere în caz că ar fi fost nevoie să le folosească, dacă ar fi avut timp să le folosească, să le confirme. Se întoarse spre operatoare.

— Nu ştiu ce să spun. Mi-aţi fost de mare folos, dar nu cred că mă poate ajuta ceva de aici.

Telefonista intrase în mica conspiraţie şi-i plăcea importanţa pe care i-o dădea elveţianul.

— Dacă observaţi, Monsieur Blanchard, camera doi-doisprezece a dat un număr de telefoane transatlantice.

— Da, am văzut. Din nefericire, nimeni din oraşele astea nu are nimic de-a face cu criza actuală. Ciudat, totuşi. Camera doi-treisprezece a telefonat în Easton şi Minneapolis. O coincidenţă stranie, dar am prieteni în ambele oraşe. Totuşi, nimic edificator... Vasili lăsă cuvintele în suspensie, invitând la comentariu.

— Între noi fie vorba, Monsieur Blanchard, nu cred că domnul din camera doi-treisprezece e în întregime acolo, dacă înţelegeţi ce au să spun.

— Oh?

Femeia explică. DND-ul de la 213 era un ordin permanent; nimeni nu trebuia să-l deranjeze. Chiar şi „room service” avea instrucţiuni să

lase tăvile în hol, iar serviciul cameristelor era întrerupt până nu va fi cerut. Din câte ştia operatoarea, nu existase o astfel de cerere în ultimele trei zile. Cine putea trăi astfel?

— E foarte dificil.

— O vezi din ce în ce mai des, spuse femeia confidenţial. În special în guvern; toată lumea e jefuită. Dar când te gândeşti că taxele pe care plătim sunt pentru asta… Nu ale dumneavoastră, Monsieur…

— E în guvern? întrerupse Taleniekov.

— Oh, credem că da. Administratorul de noapte n-ar fi trebuit să spună la nimeni, dar lucrăm aici de ani de zile, înţelegeţi ce vreau să spun.

— Vechi prieteni, bineînţeles. Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, un om a venit azi-noapte – de fapt dimineaţa devreme, în jur de ora cinci – şi i-a arătat administratorului o fotografie.

— O fotografie a bărbatului din camera doi-treisprezece?

Telefonista se uită în jurul ei; uşa de la birou era deschisă, dar nu putea fi auzită.

— Da. Aparent e într-adevăr bolnav. Un alcoolic, sau ceva în genul ăsta, un caz de psihiatrie. Nimeni nu trebuie să spună nimic; nu vor să-şi dea seama. Un medic va veni în cursul zilei.

— În cursul zilei? Şi, bineînţeles, omul care a venit cu fotografia s-a legitimat ca fiind din guvern, nu? Vreau să spun, aşa aţi aflat că tipul de sus este din guvern?

— Când ai petrecut atâţia ani la Washington, Monsieur Blanchard, nu ai nevoie să legitimezi pe nimeni. Li se citeşte pe faţă.

— Da, îmi imaginez. Vă mulţumesc foarte mult. Mi-aţi fost de mare ajutor.

Vasili ieşi grabnic din birou şi se repezi în holul de la intrare. Avea confirmarea. Îl găsise pe Beowulf Agate.

Dar îl găsiseră şi alţii. Călăii lui Scofield se găseau doar la câteva sute de metri, pregătindu-se să vină spre condamnat.

Să dai buzna în camera americanului ca să-l previi era o invitaţie la un schimb de focuri; unul din ei sau amândoi ar muri. Să-i dai telefon, n-ar provoca decât neîncredere; cum putea fi crezută o asemenea alarmă, dată de un inamic pe care îl urai, despre un nou inamic de care nu ştiai că ar exista?

Trebuia să existe o cale şi trebuia găsită repede. Numai dacă ar avea timp să trimită pe altcineva cu o dovadă care l-ar face pe Scofield să creadă…

Nu mai avea timp. Vasili îl văzu pe tipul cu palton negru intrând în holul hotelului.

9

În momentul în care camerista intră pe uşă, Scofield îşi dădu seama ce îl tulbura la figura ei. Ochii. Exista o inteligenţă în ei cu mult deasupra unei servitoare care îşi petrece nopţile spălând murdăria după oaspeţii hotelului. Era speriată – sau poate mai degrabă curioasă – dar, oricum, stările astea nu aparţineau unei minţi obişnuite.

O actriţă poate?

— Iertaţi-mă că v-am deranjat, domnule, spuse femeia, observându-i barba nerasă şi camera rece în timp ce se îndrepta spre baie. Sunt gata imediat.

O actriţă. Accentul irlandez era afectat, fără rădăcini în Irlanda. De asemenea, mersul era uşor; nu avea muşchii unei femei bătrâne, obişnuită cu căratul rufelor şi aplecatul peste paturi. Iar mâinile le avea albe şi curate, nu ca cele ale uneia obişnuite cu detergenţi.

Lui Bray îi păru rău de ea, gândindu-se la greşeala lui Taleniekov. O cameristă adevărată ar fi fost o, alegere mai bună.

— Aveţi prosoape curate acum, domnule, spuse femeia ieşind din baie şi îndreptându-se spre uşă. Iertaţi-mă că v-am deranjat.

Scofield o opri cu un gest.

— Domnule? întrebă femeia.

— Spune-mi, din ce parte a Irlandei vii? Nu pot să localizez dialectul. County Wicklow, cred.

— Da, domnule.

— Din sud?

— Da, domnule; foarte bine, domnule, spuse repede, în timp ce mâna stângă atingea clanţa.

— Vrei să mai îmi laşi un prosop, te rog? Pune-l pe pat, nu-l mai duce în baie.

— Oh? Femeia se întoarse, cu o expresie perplexă. Da, domnule, bineînţeles.

Porni spre pat.

Bray se duse la uşă şi o încuie. În timp ce făcea asta, vorbi cu ea, însă cu blândeţe; n-avea nimic de câştigat alarmând pasărea speriată a lui Taleniekov.

— Aş vrea să vorbesc cu tine. Vezi tu, te-am observat azi-noapte, la patru dimineaţa, ca să fiu mai exact…

Un suflu de aer, foşnetul ţesăturii. Sunete cu care era obişnuit. În spatele lui, în cameră.

Se răsuci, dar nu la timp. Auzi un trosnet sec şi simţi o tăietură ca de lamă pe pielea gâtului. Sângele îi ţâşni pe umărul stâng. Se aruncă spre dreapta; urmă a doua împuşcătură, glonţul înfigându-se în

perete, deasupra lui. Îşi răsuci violent mâna într-un arc de cerc, aruncând o lampă de pe masă spre ţinta imposibilă de la patru metri, din mijlocul camerei.

Femeia dăduse drumul prosoapelor şi avea o armă în mână. Uimirea blândă dispăruse de pe chipul ei, înlocuită de expresia calmă, hotărâtă a unui ucigaş cu experienţă. Ar fi trebuit să-şi dea seama!

Se aruncă sub masă, apucând-o cu amândouă mâinile; se răsuci din nou spre dreapta, apoi spre stânga şi ridică masa de picioare ca pe un berbec pentru spargerea zidurilor. Se ridică aruncându-se înainte; încă două împuşcături trecură prin lemn la câţiva centimetri deasupra capului său.

Împinse femeia, lovind-o cu spatele de perete cu atâta forţă, încât un şuvoi de salivă acompanie expiraţia forţată.

— Lepră! ţipă scurt, iar arma se izbi de duşumea. Scofield dădu drumul mesei, lovind femeia peste picioare în timp ce se întindea după pistol.

Îl apucă, se ridică şi o apucă de păr, trăgând-o de lângă perete. Peruca roşie de sub boneta de cameristă îi rămase în mână, făcându-l să-şi piardă echilibrul. De undeva, de sub uniformă, ucigaşa scoase un cuţit – un stilet subţire. Bray mai văzuse asemenea arme; erau la fel de mortale ca orice pistol, lamele fiind înmuiate în succinyl choline. Paralizia se producea în câteva secunde, moartea în alte câteva secunde mai târziu. O zgârietură sau o înţepătură superficială era suficientă.

Se aruncă spre el, cu cuţitul drept înainte, cea mai dificilă lovitură de parat, folosită de cei mai experimentaţi. Se dădu înapoi izbind în acelaşi timp antebraţul femeii cu pistolul. Trase mâna de durere, dar nu renunţă la luptă.

— Opreşte-te! strigă ridicând arma spre capul ei. S-au tras patru focuri; au mai rămas două cartuşe! Te omor!

Femeia se opri şi coborî cuţitul. Rămase nemişcată, tăcută, respirând greu, uitându-se la el cu un soi de neîncredere. Scofield îşi dădu seama că nu mai fusese în postura asta niciodată. Câştigase întotdeauna.

Pasărea lui Taleniekov era un vultur vicios deghizat într-o găinuşă bătrână. Acest camuflaj era siguranţa ei. Nu o trădase niciodată.

— Cine eşti? KGB? întrebă Bray, apucând prosopul de pe pat şi aplicându-l pe rana de la gât.

— Ce? şopti ea cu ochii pierduţi.

— Lucrezi pentru Taleniekov. Unde este?

— Sunt plătită de un bărbat care foloseşte multe nume, veni răspunsul ei; cuţitul îi atârna în continuare în mână. Furia pierise, înlocuită acum de frică şi oboseală.

— Nu ştiu cine e. Nu ştiu unde se află.

— Ştia unde să te găsească. Eşti cineva. Unde ai învăţat. Când?

— Când? repetă în şoaptă, pierită. Când tu erai un copil. Unde? Scoase de la Belsen şi Dachau… În alte lagăre, alte fronturi. Toate.

— Cristoase… vorbi Scofield încet. Toate. Erau o legiune. Fete luate din lagăre, trimise pe front, pe aeroporturi, peste tot. Supravieţuind ca târfe, dezonorate de compatrioţii lor, nedorite, ostracizate. Deveniseră gunoierii Europei. Taleniekov ştia unde să-şi găsească oamenii.

— De ce lucrezi pentru el? Nu e cu nimic mai bun decât cei care te-au trimis în lagăr.

— Trebuie. Mă va ucide. Acum spui şi tu la fel.

— Acum treizeci de secunde te-aş fi ucis. Nu mi-ai dat de ales; poţi s-o faci acum. O să am grijă să nu păţeşti nimic. Eşti în contact cu el. Cum o faci?

— Sună el. În camera de vizavi.

— Cât de des.

— La zece sau cincisprezece minute. Va suna în curând.

— Să mergem, spuse Scofield cu grijă. Mişcă-te spre dreapta şi dă drumul cuţitului pe pat.

— Atunci o să tragi, şopti femeia.

— Dacă aş vrea s-o fac, aş trage acum, spuse Scofield. Avea nevoie de ea, avea nevoie de încrederea ei. N-are rost să mai aşteptăm, nu? Să mergem la telefonul ăla. Oricât îţi plăteşte, dublez.

— Nu cred că pot merge. Cred că mi-ai rupt piciorul.

— Te ajut. Bray aruncă prosopul şi făcu un pas spre ea. Întinse mâna. Sprijină-te.

Femeia puse piciorul stâng înainte cu durere. Apoi, deodată, se aruncă înainte ca o leoaică înfuriată, cu faţa contorsionată şi ochii sălbatici.

Lama venea şuierând spre abdomenul lui Scofield.

Taleniekov îl urmă pe bărbatul din Amsterdam în lift. Mai era un cuplu în cabină. Americani tineri, bogaţi, hrăniţi bine; îndrăgostiţi sau însurăţei, conştienţi numai de ei şi de poftele lor. Băuseră.

Olandezul îşi scoase pălăria, în timp ce Vasili, cu faţa întoarsă în partea cealaltă, stătea lângă el, rezemat de peretele cabinei. Uşile se închiseră. Fata râse încet; prietenul ei atinse butonul pentru etajul cinci. Omul din Amsterdam făcu un pas înainte şi apăsă pe numărul 2.

Când se dădu înapoi, se uită spre stânga, ochii săi întâlnindu-i pe ai lui Taleniekov. Omul îngheţă, şoc total, recunoaştere imediată. Şi în acest şoc, această recunoaştere, Vasili văzu un alt adevăr: cursa era întinsă şi pentru el. Echipa avea o prioritate şi aceasta era Beowulf Agate, dar dacă un agent al KGB-ului, cum ar fi Taleniekov, apare pe scenă, trebuie lichidat la fel ca şi Scofield.

Bărbatul din Amsterdam îşi trase pălăria în faţa pieptului, băgând în

acelaşi timp mâna în buzunar. Vasili îl împinse, proptindu-l de perete, mâna stângă îi agăţă încheietura, trăgând-o în jos, separând mâna de armă, apucând degetul mare, răsucindu-l înapoi până când osul trosni, iar omul deveni livid. Căzu în genunchi.

Fata ţipă. Taleniekov vorbi cu voce puternică. Se adresă cuplului:

— N-o să vi se facă nici un rău. Repet, n-o să vi se facă nici un rău dacă faceţi ce vă spun eu. Nu faceţi gălăgie şi duceţi-ne în camera voastră.

Olandezul se aruncă spre dreapta; Vasili îl lovi cu genunchiul în faţă, dându-l cu capul de perete. Îşi scoase pistolul din buzunar şi ţinu în sus, cu ţeava spre tavan.

— N-o să-l folosesc. Nu îl voi folosi decât dacă nu vă supuneţi. Nu aveţi nici o legătură cu disputa noastră şi nu vreau să vă fac vreun rău. Dar trebuie să faceţi ce spun.

— Isuse. Isuse Cristos!... Buzele tânărului tremurau.

— Scoate cheia, ordonă Taleniekov aproape amabil. Când se deschid uşile, o iei înainte liniştit către camera voastră. N-ai să păţeşti nimic dacă faci cum îţi spun. Dacă nu, dacă încerci să dai vreo alarmă, sau ţipi, va trebui să trag. N-o să te ucid; în schimb, voi trage în şira spinării. Vei fi paralizat pe viaţă.

— Oh, Cristoase, te rog!... Tremurul tânărului îi cuprinse capul, gâtul şi umerii.

— Vă rog, domnule! Vom face orice spuneţi! Fata, cel puţin, era lucidă; luă cheile din buzunarul vestei iubitului ei.

— Ridică-te! îi spuse Vasili omului din Amsterdam. Băgă mâna în buzunarul paltonului şi îi luă arma.

Uşile liftului se deschiseră. Cuplul merse ţeapăn înainte, trecând pe lângă un bărbat în vârstă ce citea un ziar şi o luă pe coridorul din dreapta. Taleniekov, cu pistolul său Graz-Burya ascuns într-o parte, apucă paltonul olandezului, împingându-l înainte.

— Un singur sunet, Dutchman, şopti şi n-o să mai scoţi altul. Îţi zbor creierii. Nici timp să ţipi n-o să mai ai.

Ajunşi în apartament, Vasili îl împinse pe olandez într-un scaun, ţinu pistolul îndreptat spre el şi dădu din nou ordine celor doi tineri:

— Intraţi în debaraua de haine. Repede!

Pe obrazul bucălat al tânărului curgeau lacrimi; fata îl împinse în celula lor temporară. Taleniekov propti un scaun sub clanţă şi-l lovi cu piciorul până se înţepeni bine între metal şi covor. Se întoarse spre olandez.

— Ai exact cinci secunde ca să explici cum trebuie făcut, spuse ridicând automatul spre faţa lui.

— Trebuie să fii mai clar, veni răspunsul profesional.

— Cu orice preţ.

Taleniekov lovi fulgerător cu ţeava pistolului, sfâşiind carnea de e

faţa asasinului. Sângele ţâşni; omul îşi ridică mâinile. Taleniekov se plecă peste scaun şi îl lovi peste încheieturile mâinilor.

— Nu atinge! De-abia am început. Bea-l! În curând n-o să mai ai buze. Apoi dinţi, obraji! La sfârşit îţi scot ochii! Ai văzut vreodată un om arătând aşa? Faţa este o sursă teribilă de durere. Vasili lovi din nou, de jos în sus, zdrobindu-i nările.

— Nu… Nu! Am urmat ordi*nele!*

— Unde am mai auzit eu asta?

Taleniekov ridică arma; din nou mâinile se duseră spre faţă şi din nou le respinse cu lovituri.

— *Care sunt acele ordine,* Dutchman? Sunteţi trei, iar cele cinci secunde au trecut! Trebuie să fim serioşi acum.

Ţeava pistolului Graz-Burya se abătu cu violenţă peste ochiul stâng al olandezului, apoi peste dreptul.

— Nici o secundă în plus!

Trase arma înapoi, apoi o înfipse ca pe un cuţit în gâtul lui Amsterdam.

— *Stop!* ţipă omul sugrumat. Îţi spun… Ne trădează, ia bani pentru numele noastre. E vândut inamicilor noştri!

— Fără judecăţi. *Ordinele!*

— Nu m-a văzut niciodată. Eu trebuie să-l scot afară.

— *Cum?*

— *Tu.* Am venit să-l avertizez. Eşti pe urmele lui.

— Nu te-ar crede. Te-ar ucide! O schemă transparentă. Cum aţi aflat camera?

— Avem o fotografie.

— *A lui.* Nu şi a mea.

— Pentru amândoi, de fapt. Administratorul de noapte l-a identificat.

— Cine v-a dat fotografia?

— Prieteni din Praga, care operează la Washington, cu legături la sovietici. Foşti prieteni de-ai lui Beowulf Agate, care ştiu ce a făcut.

Taleniekov se uită lung la omul din Amsterdam. Spunea adevărul, fiindcă explicaţia se baza pe o parte din adevăr. Scofield va căuta cusururi, dar nu va respinge cuvintele lui Amsterdam; nu-şi putea permite luxul ăsta. Îl va lua ostatic pe olandez, apoi îşi va întări poziţia. Aşteptând, pândind, nevăzut. Vasili apăsă ţeava Graz-Burya-ului în ochiul drept al olandezului.

— Marsilia şi Praga. Unde sunt? Unde se vor afla?

— În afara lifturilor principale nu mai sunt decât două ieşiri de la etaj. Scara şi liftul de serviciu. În locurile astea.

— Care, în ce loc?

— Praga pe scară, Marsilia la liftul de serviciu.

— Care-i programul? Pe minute.

— A început. Mă apropii de uşă la douăsprezece şi zece. Taleniekov aruncă o privire la ceasul de pe masă. Era douăsprezece şi unsprezece.

— Sunt în poziţie acum.

— Nu ştiu. Nu pot vedea ceasul, am sânge în ochi.

— Care-i finalul? Dacă minţi, o să-mi dau seama. Vei muri într-un mod la care nu te-ai fi gândit niciodată. Descrie-l!

— *Zero-lock* e la douăsprezece şi treizeci şi cinci. Dacă Beowulf Agate nu apare în nici unul din locuri, camera trebuie să fie rasă. Cinstit să fiu, nu mai am încredere în Praga. Cred că ne va arunca pe noi înainte pentru a primi primul glonte. E un maniac.

— Judecata îţi depăşeşte talentele.

— Ţi-am spus totul! Nu mă mai lovi. Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să-mi şterg ochii. Nu pot să văd.

— Şterge-i. Vreau să vezi clar. Ridică-te!

Olandezul se ridică, cu mâinile pe faţă, ştergându-şi sângele, în timp ce ţeava pistolului era în continuare înfiptă în gât.

Taleniekov stătu nemişcat un moment, privind telefonul din partea cealaltă a camerei. În curând va vorbi cu un duşman pe care îl ura de un deceniu, îi va auzi vocea.

Va încerca să salveze viaţa acestui duşman.

Scofield se răsuci într-o parte în timp ce lama îi tăia cămaşa, oprindu-se în metalul armei pusă sub pânza scrobită doar cu câteva minute mai devreme. Femeia era nebună, sinucigaşă! Va trebui s-o omoare şi nu voia s-o omoare!

Pistolul.

El a spus că s-au tras patru cartuşe şi două au mai rămas. Ea ştia cu totul altfel!

Venea spre el acum, cu cuţitul tăind diagonale prin aer; urma să atingă, să zgârie orice în drumul lui – în condiţii normale o zgârietură neînsemnată, dar nu cu o astfel de lamă. Îndreptă arma spre capul ei şi apăsă trăgaciul; nu se auzi decât clic-ul percutorului.

O lovi cu piciorul drept între sân şi subsuoară, făcând-o să se clatine pentru moment, dar numai pentru moment. Era sălbatică, ţinând cuţitul ca şi cum ar fi fost paşaportul ei pentru viaţă; dacă îl atingea, era liberă. Se îndoi, aruncând mâna în faţă, protejând cuţitul din dreapta. Scofield sări înapoi, căutând ceva, orice ar fi putut folosi ca să-i pareze asalturile.

De ce a întârziat atâta? De ce s-a oprit dintr-o dată şi a vorbit cu el, i-a spus lucruri care să-l facă să se gândească? Apoi îşi dădu seama. Bătrânul vultur nu era numai vicios, ci şi înţelept; ştia când să-şi adune puterile, ştia că putea câştiga numai angajându-şi adversarul, prostindu-l, aşteptând momentul de neatenţie… o atingere cu lama

înveninată.

Se aruncă din nou, cuţitul arcuind dinspre podea spre picioarele lui. Lovi din nou cu piciorul; femeia trase lama înapoi, apoi lovi lateral, ratând rotula cu câţiva centimetri. În timp ce braţul ei se rotea spre stânga odată cu lovitura, o izbi în şold cu piciorul drept, zvârlind-o înapoi.

Căzu; Bray apucă obiectul cel mai la îndemână – o lampă de podea cu bază grea din alamă – aruncând-o în jos spre ea, în timp ce-i dădea încă un picior în mâna care ţinea stiletul.

Încheietura mâinii se îndoi; vârful lamei străpunse ţesătura uniformei, înţepând pielea de deasupra sânului stâng.

Ceea ce a urmat era o privelişte pe care nu voia să şi-o mai amintească vreodată. Ochii femeii se măriră ieşind din orbite, buzele se lărgiră într-un rânjet macabru, oribil, ce nu era zâmbet. Corpul începu să-i tremure şi să se convulsioneze pe podea. Se rostogoli în poziţia de fetus, trăgându-şi picioarele subţiri în stomac – agonie completă. Gemete prelungi îi ieşeau din gât în timp ce se rostogolea din nou, înfigând degetele în covor; din gură începu să i se scurgă salivă şi mucus, iar respiraţia i se întrerupse pentru că îşi înghiţea limba.

Deodată răsuflă oribil – o expiraţie finală. Corpul îi tremură spasmodic pe duşumea; înţepeni. Ochii erau larg deschişi, privind în gol, buzele depărtate. Procesul a durat mai puţin de şaizeci de secunde.

Bray se aplecă peste ea şi-i desfăcu degetele osoase. Luă cuţitul, se ridică şi merse spre biroul pe care se găsea o cutie de chibrituri.

Aprinse unul şi puse lama sub el. Se formă o flacără atât de înaltă încât îi arse părul şi faţa. Dădu drumul stiletului şi-l calcă cu piciorul.

Telefonul sună.

— Aici e Taleniekov, spuse rusul în liniştea ce se făcuse. Receptorul fusese ridicat, dar nu se auzea nici o voce pe linie. Presupun că nu-ţi cade rangul dacă confirmi contactul nostru.

— Confirmat, fu singurul cuvânt de răspuns.

— Ai respins mesajul meu, steagul meu alb şi dacă aş fi fost în locul tău, aş fi făcut acelaşi lucru. Dar greşeşti şi aş fi greşit. Îţi jur că te-aş ucide, Beowulf Agate şi poate o voi face într-o zi, dar nu acum şi nu în felul ăsta.

— Citeşte cifrul meu, veni răspunsul dat cu un glas monoton. Mi-ai ucis soţia. Vino la mine. Sunt pregătit.

— Ajunge! Amândoi am ucis. Mi-ai omorât un frate… şi înainte de asta, o tânără inocentă care nu era nici o ameninţare pentru animalele care au violat-o şi ucis-o!

— Ce?

— Nu mai e timp! Sunt în hotel oameni care vor să te omoare, dar eu nu sunt printre ei! Am prins unul totuşi; e lângă mine acum…

— Ai trimis altul, întrerupse Scofield. A murit. Cuţitul a intrat în ea, nu în mine. Tăietura nu trebuia să fie prea adâncă.

— Probabil că ai provocat-o; nu ăsta era planul! Dar pierdem secunde şi nu ai timp. Ascultă ce spune tipul pe care ţi-l dau la telefon. E din Amsterdam. Faţa îi e rănită şi nu poate vedea prea bine, dar poate să vorbească. Taleniekov puse telefonul în faţa buzelor olandezului şi împinse Graz-Burya-ul în gâtul lui.

— Spune-i, Dutchman!

— Au fost trimise mesaje… Bărbatul şoptea tremurând de teamă. Amsterdam, Marsilia şi Praga. Beowulf Agate este irecuperabil. Dacă trăieşte, am putea fi ucişi toţi. Mesajele dădeau informaţiile obişnuite: alarme, îndemnându-ne să ne luăm precauţiile necesare, dar ştiam ce înseamnă. Nu luaţi precauţii, eliminaţi problema, eliminaţi-l pe Beowulf voi înşivă… Nu sunt lucruri noi pentru tine, Herr Scofield. Şi tu ai dat astfel de ordine; ştii că trebuie executate.

Taleniekov îi luă telefonul în timp ce ţinea în continuare ţeava pistolului în gâtul lui Amsterdam.

— Ai auzit? Cursa întinsă pentru mine e folosită ca să te omoare pe tine. Chiar tovarăşii tăi.

Linişte. Beowulf Agate nu spunea nimic. Răbdarea lui Vasili începea să se sfârşească.

— Nu înţelegeţi? Au schimbat informaţii; e singurul mod în care ar fi putut să găsească „depoul” – ceea ce voi numiţi *drop.* Moscova l-a dat, nu vezi? Pentru fiecare dintre noi s-au folosit de motivul că vrea să-l ucidă pe celălalt, pentru a ne ucide pe amândoi. Ai mei acţionează mult mai direct decât ai tăi. Ordinul de condamnare la moarte a fost trimis către toate unităţile sovietice, civile şi militare. Departamentul vostru de Stat a făcut-o într-un mod diferit; analiştii nu-şi iau responsabilitatea pentru asemenea acte neconstituţionale. Îi atenţionează pe cei cărora le pasă prea puţin de abstracţiuni, dar foarte puţin de viaţa lor.

Linişte. Taleniekov explodă.

— Ce mai vrei? Amsterdam trebuia să te scoată afară; n-ai fi avut de ales. Ar fi trebuit să încerci una din cele două ieşiri: liftul de serviciu sau scara. În momentul ăsta, Marsilia este lângă liftul de serviciu, Praga pe scară. Pe tipul din Praga îl cunoşti foarte bine, Beowulf. Ai folosit pistolul sau cuţitul lui în multe ocazii. Te aşteaptă. În mai puţin de cincisprezece minute, dacă nu apari în nici unul din cele două locuri, te vor ucide la tine în cameră. Ce vrei mai mult?

Scofield răspunse în sfârşit:

— Vreau să ştiu de ce-mi spui toate astea.

— Reciteşte-mi cifrul pe care ţi l-am trimis! Nu este prima oară

când se folosesc de noi. Se petrece un lucru incredibil şi este deasupra urii dintre noi. Câţiva oameni, foarte puţini, ştiu despre ce e vorba. La Washington şi Moscova. Dar nu spun nimic; nimeni nu poate spune nimic. Urmările ar fi catastrofale.

— Ce urmări?

— Angajările de asasini. De amândouă părţile. Datează de ani de zile, de decenii.

— Ce mă priveşte pe mine? Nu-mi pasă de tine.

— Dimitri Iurievici.

— Ce-i cu el?

— Se spune că tu l-ai ucis.

— Minţi, Taleniekov. Credeam că eşti mai bun. Iurievici începuse să încline spre noi, probabil c-ar fi venit încoace. Civilul ucis acolo era contactul meu, sub controlul meu. A fost o operaţie a KGB-ului. Mai bine un fizician mort decât unul dezertor. Repet, vino şi ucide-mă.

— Greşeşti!... Mai târziu! N-am timp să argumentez. Vrei dovada? Atunci ascultă! Bănuiesc că urechea îţi e mai încercată decât mintea.

Rusul băgă repede Graz-Burya-ul în centură şi ţinu receptorul în aer. Cu mâna stângă apucă gâtul lui Amsterdam, cu degetul mare pe inelele cartilagiului traheii. Strânse; mâna lui era o menghină, degetele – fălci care striveau fibra şi osul în timp ce menghina se închidea. Olandezul se răsuci violent, mâinile încercând să desfacă priza lui Vasili, efort inutil. Strigătul de durere era un ţipăt asurzitor, care se transformă într-un geamăt de agonie. Amsterdam căzu pe podea, inconştient. Taleniekov vorbi din nou în telefon.

— Există vreo momeală umană vie care mi-ar permite să-i fac asta?

— I s-a dat vreo alternativă?

— *Eşti un prost,* Scofield! Sinucide-te! Vasili îşi scutură capul de disperare; îşi pierduse stăpânirea de sine. Nu... Nu trebuie. Nu poţi să înţelegi, iar eu trebuie să pricep asta. Te urăsc cu toată fiinţa. Dar acum, noi putem face ceea ce foarte puţini alţii pot. Să-i facem pe oameni să ne asculte, să vorbească. Dacă nu pentru alt motiv, pentru că le este frică de noi, frică de ceea ce ştim. Frica e în ambele părţi...

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, îl întrerupse Scofield. Construieşti o drăgălaşă strategie a la KGB; probabil că-ţi vor da o *dacha* mare în Grasnov. Repet, vino şi ia-mă.

— Destul! strigă Taleniekov, privind ceasul de pe birou. Mai ai unsprezece minute! Ştii unde este dovada finală. O poţi găsi într-un lift de serviciu sau pe scări. Asta dacă nu vrei să mori în cameră. În caz că vrei să creezi o diversiune, poţi să aduci o mulţime de oameni acolo. Asta o să le convină, dar nu trebuie să-ţi spun eu asta; îl poţi recunoaşte pe Praga, nu-l vei recunoaşte pe Marsilia. Nu poţi chema poliţia sau să rişti să o cheme direcţiunea hotelului; asta ştim amândoi. Du-te să-ţi găseşti dovada, Scofield! Vezi dacă inamicul ăsta

te minte. Vei ajunge cel mult până la prima intersecţie a coridoarelor! Dacă trăieşti – ceea ce e puţin probabil – sunt la etajul cinci. Camera cinci-zero-cinci. Am făcut tot ce-am putut.

Vasili trânti receptorul, gestul său însemnând şi artificiu, dar şi mânie. Nu-i chip să-l fac pe american să gândească.

Taleniekov avea acum nevoie de fiecare secundă. Îi spusese lui Beowulf Agate că a făcut tot ce a putut, dar nu era adevărat. Îngenunche şi smulse paltonul negru de pe corpul inconştient al lui Amsterdam.

Bray puse receptorul în furcă. Dacă măcar ar fi dormit, sau dacă n-ar fi trecut prin acel moment total neaşteptat de violenţă al atacului femeii, sau dacă Taleniekov nu i-ar fi spus atât de multe adevăruri, lucrurile ar fi fost mai clare. Dar toate astea s-au întâmplat şi, aşa cum o făcuse de multe ori în trecut, trebuia să treacă într-o stare de acceptare oarbă şi să se gândească la acţiunile imediate.

Nu era prima oară ţinta unor acţiuni distincte una de alta. Trebuie să fii obişnuit cu aceste lucruri când lucrezi cu agenţi duşmani, totuşi moartea era rar obiectivul. Neobişnuită era sincronizarea atacurilor separate. Totuşi era atât de clar.

Subsecretarul de stat Daniel Congdon a făcut-o până la urmă! Aşa-zisul birocrat care avea oroare de sânge şi-a găsit curajul propriilor convingeri. Mai exact, l-a găsit pe Taleniekov şi mişcările lui spre Beowulf Agate. Ce alt motiv mai bun ar putea exista pentru a încălca regulile şi a elimina un specialist terminat, pe care îl considera periculos? Ce motiv mai bun pentru a lua legătura cu sovieticii, care nu puteau decât să ajute la dispariţia amândurora.

Atât de clar. Negările şi uimirea vor merge mână în mână, oficiali din Washington şi Moscova condamnând violenţa foştilor „intelligence officers" – din alte timpuri. Nişte timpuri în care animozităţile personale depăşeau de multe ori interesele naţionale. Cristoase! Parcă auzea platitudinile ipocrite ale unor oameni ca Congdon, care luase decizii dezgustătoare la adăpostul unor titluri respectabile.

Ceea ce îl înfuria cel mai mult era că platitudinile aveau o bază reală în cuvintele lui Taleniekov urmărind răzbunarea. *Jur că te-aş ucide, Beowulf Agate şi poate într-o zi o voi face.*

Acea zi era azi, „poate" fiind fără nici un înţeles pentru rus. Taleniekov îl voia pe Beowulf Agate pentru el; nu va admite amestecul ucigaşilor recrutaţi şi programaţi de oamenii de birou din Washington şi Moscova. *Am să te văd dându-ţi ultima răsuflare…* Aces*t*ea au fost cuvintele lui Taleniekov acum şase ani; vorbea serios, atunci şi acum la fel.

Cu siguranţă îşi va salva duşmanul de pistoalele lui Marsilia şi Praga. Duşmanul său era demn de un pistol mai bun, al lui. Şi nimic

nu părea iraţional pentru a-şi aduce duşmanul în bătaia acestui pistol.

Era obosit de toate astea, se gândea Scofield, luând mâna de pe telefon. Obosit de tensiunea mişcării şi contramişcării. În final, cui îi păsa? Cine dădea doi bani pe doi specialişti bătrâni, dedicaţi unui scop unic: celălalt trebuie să moară?

Bray închise ochii, strângând din pleoape, conştient că erau umezi. Lacrimi de oboseală; n-avea timp să admită extenuarea. Fiindcă lui îi păsa. Dacă trebuia să moară – şi exista întotdeauna o posibilitate nebănuită – nu avea de gând să sfârşească în faţa pistoalelor din Marsilia, Praga sau Moscova. Era mai bun decât ei; întotdeauna a fost mai bun.

După spusele lui Taleniekov, avea unsprezece minute; două au trecut. Capcana era camera lui şi dacă omul din Praga era cel pe care l-a descris Taleniekov, atacul va avea loc repede, cu minimum de risc. Tablete cu gaz vor preceda folosirea oricărei arme, fumul imobilizând pe oricine se afla în încăpere. Era una dintre tacticile favorite ale ucigaşului din Praga; nu-şi forţa niciodată norocul.

Obiectivul imediat era deci să iasă din cursă. Să meargă pe coridor nu era indicat, poate nici măcar să deschidă uşa. Din moment ce Amsterdam trebuia să-l scoată afară, iar el nu ieşise, Praga şi Marsilia vor veni aici. Dacă nu se afla nimeni pe coridor – şi absenţa zgomotelor indica asta – n-aveau nimic de pierdut. Programul lor nu se va amâna, dar putea fi accelerat.

Nimeni pe hol… cineva pe hol. Oameni mişunând, excitaţi, creând o diversiune. De cele mai multe ori, mulţimea era în avantajul ucigaşilor, nu al ţintei, mai ales când ţinta era identificabilă, iar unul sau mai mulţi ucigaşi nu. Pe de altă parte, o ţintă care ştia cu precizie când va avea loc atacul putea să folosească mulţimea pentru a-şi acoperi fuga de pe „terenul zero”. O evadare bazată pe confuzie şi pe schimbarea înfăţişării. Schimbarea nu trebuia să fie mare, doar atât cât să producă indecizia; focurile de armă trase fără discernământ în timpul unei execuţii trebuiau evitate.

Opt minute. Sau mai puţin. Totul depindea acum de felul cum pregătea evadarea. Îşi va lua doar lucrurile de pe el, fiindcă atunci când va începe să fugă, va trebui să continue aşa; cât de mult şi cât de departe – nu putea şti, nici n-avea timp să se gândească la asta acum. Trebuia să iasă din capcană şi să evite patru bărbaţi care voiau să-l omoare, unul din ei mult mai periculos decât ceilalţi trei pentru că nu fusese trimis de Washington sau Moscova. Venise singur.

Bray traversă rapid camera spre femeia moartă de pe podea, o târî spre baie, rostogoli cadavrul înăuntru şi închise uşa. Apucă lampa cu bază grea din alamă şi lovi clanţa; uşa nu va putea fi deschisă decât spărgând-o.

Hainele le putea lăsa. Nu aveau etichete sau urme evidente care să

facă legătura cu Brandon Scofield; amprentele o vor face, dar ridicarea lor şi analiza vor lua timp. Va fi departe atunci – dacă va ieşi viu din hotel. Cu geanta-diplomat era altceva; conţinea prea multe instrumente ale profesiei lui. O închise, învârti combinaţia cifrului şi o azvârli în pat. Îşi puse haina şi se întoarse la telefon. Ridică receptorul şi formă numărul centralei.

— Aici e camera doi-treisprezece, spuse într-o şoaptă, ca făcând un efort, pentru a părea că vine de la un om slăbit. Nu vreau să vă alarmez, dar cunosc simptomele. Am făcut un atac. Am nevoie de ajutor…

Lăsă receptorul să se lovească de masă, ca apoi să cadă pe podea.

10

Taleniekov îşi puse paltonul negru şi se aplecă după eşarfa gri, pe care Amsterdam o avea încă la gât. O smulse, o puse la gât şi ridică pălăria gri ce căzuse în spatele scaunului. Era prea largă; îi mai strânse panglica astfel încât să-i acopere capul mai puţin penibil, apoi porni spre uşă, trecând pe lângă dulapul de haine din perete. Se adresă cuplului dinăuntru:

— Rămâneţi acolo şi nu scoateţi un sunet! Voi fi afară, pe coridor. Dacă aud vreun zgomot, mă întorc şi o să vă pară rău.

Ajuns în hol, o luă la fugă spre lifturile principale, trecu pe lângă ele şi continuă spre uşa neagră a liftului din capul holului. Lângă perete se găsea o măsuţă folosită de „room service” pentru a aduce mâncăruri şi băuturi în camere. Îşi scoase Graz-Burya-ul de la centură, îl strecură în buzunarul paltonului şi apăsă butonul cu mâna stângă. Lumina roşie de deasupra uşii se stinse; liftul era la etajul doi. Marsilia se afla pe poziţie, aşteptându-l pe Beowulf Agate.

Lumina se aprinse în dreptul numărului 3, apoi 4. Vasili se întoarse cu spatele la uşa glisantă.

Uşa se deschise, dar nu se auzi nici un cuvânt de recunoaştere, nici surpriză exprimată la vederea paltonului negru sau a pălăriei gri. Taleniekov se răsuci, cu mâna pe patul pistolului, degetul pe trăgaci.

Nu era nimeni în lift. Intră şi apăsă pe butonul cu numărul 2.

— Domnule? Domnule? Doamne, e nebunul de la doi-treisprezece! Vocea operatoarei se auzea distinct din receptorul de pe covor. Trimiteţi nişte băieţi! Vedeţi ce se poate face! O să chem o ambulanţă. A avut un atac sau cam aşa ceva…

Legătura se întrerupse; începuse haosul.

Scofield se aşeză lângă uşă, o descuie şi aşteptă. Nu trecură mai mult de patruzeci de secunde şi auzi paşi alergând şi strigăte pe coridor. Uşa sări în lături; recepţionerul intră fugind, urmat de un tânăr solid, un liftier.

— Slavă domnului că nu era încuiată! Unde?…

Bray trânti uşa cu piciorul. În mâna dreaptă ţinea automatul său.

— Nimeni nu va fi rănit, spuse calm. Faceţi doar ce vă spun eu. Tu! îi ordonă Bray tânărului. Scoate-ţi jacheta şi boneta. Iar tu, continuă vorbindu-i recepţionerului, du-te la telefon şi spune-i telefonistei să-l trimită sus pe administrator. Eşti speriat; nu vrei să te atingi de nimic, s-ar putea să fie cu belele aici. Crezi că sunt mort.

Bărbatul mai în vârstă se cutremură cu ochii holbaţi la pistol, apoi fugi spre telefon. Vorbi convingător: omul era speriat ca de dracu.

Bray luă jacheta tivită cu fir auriu pe care i-o întinsese puştiul, îşi scoase haina şi puse jacheta, împachetând-o pe a sa la subsuoară.

— Boneta, ceru Scofield. O primi.

Recepţionerul termină, ţipând ultima frază:

— Pentru numele lui Dumnezeu, repede! Trimite-ţi pe cineva sus!

Scofield gesticula cu arma.

— Stai lângă uşă, alături de mine, îi spuse, apoi i se adresă tânărului: E o debara acolo, în spatele patului. Intră înăuntru. Acum!

Băiatul solid ezită, se uită la figura lui Bray şi se retrase repede în debara. Scofield, cu arma îndreptată spre recepţioner, făcu câţiva paşi spre uşă şi o trânti cu piciorul. Apucă lampa.

— Treci spre dreapta ta! Ai înţeles? Răspunde-mi!

— *Yeah,* veni răspunsul înfundat dinăuntru.

— Bate în uşă!

Ciocănitul veni din partea stângă, dreapta tânărului. Bray lovi cu baza lămpii în clanţă, care se rupse. Apoi ridică pistolul prevăzut cu amortizor de zgomot şi trase un glonţ în partea dreaptă a uşii.

— Ăsta a fost un glonţ! spuse. Indiferent ce auzi, ţine-ţi gura, altfel mai vine unul. Sunt în spatele uşii!

— Oh, Dumnezeule…

Băiatul va sta liniştit chiar dacă va fi cutremur. Scofield se întoarse spre recepţioner, ridicându-şi din mers geanta de pe pat.

— Unde sunt scările?

— În josul holului, spre lifturi, prima la dreapta. E la capătul coridorului.

— Liftul de serviciu?

— La fel, pe coridorul celălalt, în celălalt capăt. Prima la stânga după…

— Ascultă-mă, întrerupse Bray şi ţine minte ce-ţi spun. În câteva secunde îl vom auzi pe administrator şi probabil încă alţi câţiva venind încoace. Când deschid uşa, ieşi afară şi ţipi – vreau să spun zbieri din toţi bojocii, apoi o iei la fugă pe coridor alături de mine.

— Hristoase! Ce să spun?

— Că vrei să ieşi de aici, răspunse Bray. Spune-o cum vrei. Nu cred că-ţi va fi greu.

— Unde mergem? Am nevastă şi patru copii!

— Drăguţ. De ce nu te duci acasă?

— Cum?

— Care e drumul cel mai scurt spre holul de la intrare?

— Hristoase, nu ştiu!

— Liftul poate să ia o grămadă de timp.

— Scările? Scările! Recepţionerul pusese o notă de triumf în răspunsul lui.

— Foloseşte scările, spuse Scofield cu urechea pe uşă.

Vocile erau departe, dar intense. Putea să audă cuvintele poliţie şi ambulanţă, apoi urgenţă. Erau trei sau patru oameni. Bray deschise uşa şi-l împinse pe recepţioner în hol.

— Acum, spuse.

Taleniekov se întoarse cu spatele când liftul de serviciu îşi deschise uşile la etajul doi. Nici acum paltonul negru şi pălăria gri n-au declanşat cuvintele de recunoaştere şi din nou se întoarse, cu mâna pe Graz-Burya-ul din buzunar. Erau măsuţe cu mâncare pe jumătate consumată şi miros de cafea – resturi de la micul dejun adunate lângă lift – dar nici urmă de Marsilia.

Două uşi uriaşe de metal se deschideau spre coridorul de la etajul doi, iar în centrul fiecăreia se găsea câte o fereastră circulară. Vasili se apropie şi se uită prin cercul din dreapta.

Iată-l. Silueta în costum de tweed se furişa de-a lungul peretelui spre intersecţia coridoarelor. Taleniekov se uită la ceas. 12:31. Patru minute până la atac; o viaţă de om dacă Scofield nu-şi pierdea capul. Era nevoie de o diversiune; focul era cea mai sigură. Un telefon, o pernă în flăcări aruncată pe hol. Se întrebă dacă Beowulf Agate se gândise la asta.

Scofield se gândise la ceva. Pe hol, lumina de deasupra unuia din cele două lifturi principale se aprinse; uşa se deschise şi trei bărbaţi se repeziră afară vorbind cu aprindere. Unul era administratorul, aproape în panică; altul căra o geantă neagră: un doctor. Al treilea era corpolent, cu faţa posomorâtă, părul ca spicul… detectivul particular al hotelului.

Fugiră pe lângă Marsilia – care, perplex, se întoarse brusc cu faţa spre perete – şi o luară pe coridorul care ducea la camera lui Scofield. Francezul scoase un pistol.

În capul celălalt al coridorului, sub indicativul ieşire, cineva deschidea o uşă grea cu bară pe mijloc. Silueta lui Praga păşi în hol şi făcu un semn cu capul spre Marsilia. În mâna dreaptă avea un automat cu ţeava lungă de calibru mare, iar în mâna stângă – ceva ce semăna cu… era… o grenadă. Degetul mare, îndoit, presa maneta; cuiul fusese scos!

Şi dacă avea o grenadă, avea mai multe. Praga era un arsenal ambulant. Va omorî pe oricine se găsea în zonă dacă va fi şi Beowulf Agate acolo. O grenadă aruncată într-un coridor fără ieşire, o cursă rapidă printre victime după ce s-a ridicat fumul, pentru a trage în capetele supravieţuitorilor, asigurându-se ca Scofield să fie primul. Indiferent la ce se gândise americanul, era încolţit. Nu exista cale de ieşire.

Doar dacă Praga ar putea fi oprit acolo unde se afla şi grenada să explodeze sub el. Vasili îşi scoase Graz-Burya din buzunar şi împinse

uşile batante.

Era gata să tragă când auzi ţipătul… ţipetele unui om în panică.

— Afară! Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să ies de aici!

Ce a urmat a fost nebunie curată. Doi bărbaţi în uniformele hotelului veneau fugind de-a lungul coridorului, unul dintre ei luând-o la dreapta, ciocnindu-se de Praga, care îl împinse într-o parte lovindu-l cu ţeava pistolului. Praga strigă la Marsilia, ordonându-i să vină în mijlocul coridorului.

Marsilia nu era prost – la fel ca şi Amsterdam; văzuse grenada în mâna lui Praga. Cei doi bărbaţi ţipară unul la altul.

Uşile liftului se închiseră.

S-au închis. Lumina s-a stins. Liftul fusese acolo!

Beowulf Agate scăpase.

Taleniekov se trase înapoi în spatele uşilor de metal; în confuzia creată nu-l zăriseră. Dar Praga şi Marsilia văzuseră liftul; le venise cu siguranţă în minte imaginea unui al doilea bărbat într-o jachetă roşu închis, fugind drept înainte, fără panică, ştiind cu precizie ce face… şi cărând ceva sub braţ. Ca şi Vasili, cei doi călăi urmăriră numerele de deasupra liftului, aşteptându-se, cum şi Taleniekov se aştepta, să se aprindă litera P. Nu se aprinse.

Lumina ajunse la cifra 3. Se opri.

Ce făcea Scofield? Putea să fugă în stradă în câteva secunde, să se găsească în siguranţă în mulţimea de afară, să se îndrepte spre oricare din sutele de ascunzători pe care le putea găsi. El rămânea pe câmpul de execuţie! Iar, nebunie!

Apoi Vasili înţelese. Beowulf Agate venea după el.

Se uită prin fereastra circulară. Praga vorbea excitat. Marsilia dădea din cap, ţinând degetul pe butonul liftului din stânga, în timp ce Praga o luă la fugă spre scări şi dispăru în spatele uşii.

Taleniekov trebuia să ştie ce se vorbise. Putea economisi secunde – dacă putea afla în câteva secunde. Îşi puse Graz-Burya în buzunar, dădu buzna prin uşile batante, cu eşarfa de mătase îngrămădită sus, în jurul gâtului, pălăria cenuşie trasă pe ochi. Strigă.

— *Alors – vous avez decouvert quelque chose par hasard?*

Datorită stării de excitaţie a lui Marsilia, rapiditatea şi deghizarea şi-au făcut efectul. Paltonul negru, eşarfa, pălăria şi franceza cu inflexiuni guturale a unui olandez – toate astea erau suficiente pentru a-l determina să se înşele asupra unui om pe care nu-l întâlnise decât o dată, scurt timp, într-o cafenea. Era năucit; o luă la fugă spre Taleniekov, strigând în limba natală, atât de repede încât de-abia se înţelegeau cuvintele:

— Ce cauţi aici? S-a deschis iadul! În camera lui Beowulf sunt oameni care ţipă. Sparg uşile! A scăpat. Praga a…

Marsilia se opri. Văzu figura celui din faţa lui şi expresia de

năuceală se transformă într-una de şoc. Mâna lui Vasili se repezi înainte, apucă arma din mâna francezului şi o răsuci cu atâta forţă, încât Marsilia ţipă şi scăpă arma. Taleniekov îl împinse la perete, lovindu-l în acelaşi timp cu genunchiul în burtă. Cu mâna stângă îi trăgea capul pe spate, apucându-l de ureche.

— Praga ce? Ai o secundă să-mi spui! Îşi propti genunchiul cu forţă în testiculele francezului*. Acum!*

— Mergem spre acoperiş… Marsilia răspunse înăbuşit, scuipând cuvintele printre dinţii încleştaţi. Etaj cu etaj… spre acoperiş.

— De ce? Dumnezeule! gândi Vasili. Era o conductă de aer ce lega hotelul de clădirea alăturată. Oare ştiau? Lovi din nou cu genunchiul şi repetă: De ce?

— Praga crede că Scofield se gândeşte că ai oameni pe stradă şi la uşile hotelului. Va aştepta până vine poliţia… confuzie. A făcut ceva în cameră! Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te!

Vasili lovi cu pistolul francezului în tâmpla lui Marsilia. Din rană ţâşni sânge, iar asasinul leşină. Taleniekov împinse corpul de-a lungul zidului, lăsându-l să cadă la intersecţia celor două coridoare. Oricine va ieşi din camera 213 va fi întâmpinat de o altă privelişte neaşteptată. Panica va creşte, obţinându-se minute preţioase.

Liftul din stânga răspunsese la chemarea francezului. Vasili alergă înăuntru şi apăsă butonul pentru etajul trei. Uşile se închideau în timp ce în josul culoarului doi bărbaţi ieşeau fugind din camera 213. Unul dintre ei era administratorul hotelului; îl văzu pe francezul căzut pe covorul plin de sânge. Începu să ţipe.

Scofield îşi scoase jacheta şi boneta, le aruncă într-un colţ şi îşi puse haina. Liftul se opri la etajul trei; se crispa la vederea unei cameriste care intră cărând prosoape pe braţ. Îl salută; uşile se închiseră şi porniră spre etajul patru, unde camerista ieşi. Bray întinse mâna repede şi apăsă din nou butonul pentru etajul şase; era şi ultimul.

Dacă era posibil, se va termina o parte din nebunia asta! Nu avea de gând să fugă numai pentru a o lua din nou la goană, întrebându-se unde îi va fi întinsă următoarea cursă. Taleniekov se găsea în hol şi asta era tot ce avea nevoie să ştie.

Camera cinci-zero-cinci. Taleniekov a dat numărul la telefon; a spus că-l va aştepta. Bray încercă să se gândească în urmă, căută să-şi amintească un cifru sau un cod care să se potrivească cu cifrele astea, dar nu exista nici unul pe care să-l fi reţinut şi se îndoia că agentul KGB-ului i-a indicat locul unde se află.

Cinci – Zero – Cinci.

Cinci – Moarte – Cinci?

Te aştept la etajul cinci. Unul din noi va muri.

Chiar aşa de simplu? A redus Taleniekov totul la un duel? Era atât de încrezător sau oboseala atât de mare, încât nu-i mai rămăsese decât să-i comunice terenul de luptă?

Dumnezeule, să terminăm odată! Vin, Taleniekov! Oi fi tu bun, dar nu ai ac de cojocul celui pe care îl numeşti Beowulf Agate!

Liftul ajunse la etajul şase. Bray se crispa din nou în momentul în care intrară în lift doi bărbaţi bine îmbrăcaţi. Vorbeau despre afaceri. Amândoi îi aruncară o privire scurtă, dezaprobatoare; înţelese. Barba, ochii roşii. Apucă strâns geanta şi-şi feri privirea. Uşa începea să se închidă, iar Bray făcu un pas înainte, cu mâna în interiorul hainei.

— Scuzaţi, murmură. Etajul meu.

Nu se găsea nimeni pe coridorul din faţă, patru etaje deasupra camerelor 211 şi 213. Departe în dreapta erau două uşi batante cu ferestre. Liftul de serviciu. Una dintre uşi tocmai se închisese; se mai mişca încă. Scofield îşi trase puţin automatul de la centură, apoi îl băgă la loc când auzi zgomotul farfuriilor în spatele uşilor batante. Fusese ridicat un mic dejun; un om care se ascunde cu intenţia de a ucide nu face zgomot.

În dreapta, spre scară, o femeie de serviciu tocmai terminase o cameră. Închise uşa şi începu să împingă aspiratorul către următoarea.

Cinci-zero-cinci.

Cinci-moarte-cinci.

Dacă era locul de întâlnire, se găsea deasupra lui. Dar era un loc din care nu putea vedea, iar timpul trecea. Se gândi un moment să se apropie de femeie şi să o folosească într-un fel, dar înfăţişarea sa era un mare dezavantaj. Bărbieritul era un lux pe care nu şi-l putuse permite; chiar să se uşureze însemna să piardă momente preţioase, departe de sunetele cursei. Lucrurile mărunte erau atât de importante în timpul aşteptării. Iar el era atât de obosit.

Folosirea liftului de serviciu trebuia exclusă; era o incintă prea uşor de imobilizat, izolat. Scara nu era nici ea mai bună, dar avea un avantaj: cu excepţia acoperişului – dacă exista o ieşire pe acoperiş – nu mergea mai sus. Vederea îl favoriza pe cel de deasupra. Păsările de pradă se înalţă, atacă rar de dedesubt.

Rechinii o fac, totuşi.

Diversiune. Orice fel de diversiune. Se ştie că rechinii se aruncă spre obiecte neînsufleţite, rămăşiţe plutitoare.

Bray se îndreptă rapid spre uşile grele de la scară, oprindu-se puţin lângă căruciorul pe care femeia de serviciu strângea vesela. Luă patru scrumiere de sticlă, le înghesui în buzunare şi îşi ridică geanta în dreptul pieptului.

Pe cât era posibil fără zgomot, apăsă pe bara de la uşă; uşa grea de oţel se deschise. Porni în josul scărilor, lipit de perete, fiind atent la

orice zgomot care i-ar putea spune unde se găseşte inamicul.

Era acolo. Câteva etaje mai jos auzi paşi repezi pe scările de beton. Se opriră, iar Scofield rămase nemişcat. Ceea ce urmă îl puse în încurcătură. Era un zgomot de ceva care taie, o serie de mişcări rapide – zgomot de frecare, metalic. Ce să fie?

Se uită înapoi la uşa de metal prin care trecuse şi înţelese. Scara era de fapt o ieşire în caz de incendiu; uşile se deschideau din interior, nu dinspre scară, asta şi pentru a-i inhiba pe hoţi. Persoana de dedesubt se folosea de o bucată subţire de metal sau plastic, depărtând siguranţa de la încuietoare şi trăgând în sus şi în jos pentru a prinde zăvorul rotund şi a deschide uşa. Metoda era universală; majoritatea ieşirilor de incendiu puteau fi deschise în felul ăsta, dacă erau funcţionale. Trebuia să fie funcţionale şi în hotelul ăsta.

Zgomotul de frecare se opri; uşa fusese deschisă.

Linişte.

Uşa se închise. Scofield se mişcă spre marginea scării şi se uită în jos; nu văzu nimic decât balustradele, pătrate la colţuri, coborând în întuneric. În linişte, coborând câte o treaptă, ajunse la etajul de jos. Era la nivelul cinci.

Cinci-zero-cinci. Un număr fără înţeles, complicaţie verbală fără înţeles.

Strategia lui Taleniekov era clară acum. Şi logică. Bray ar fi folosit-o şi el. După începerea haosului, rusul a aşteptat în holul de la intrare, observând lifturile. Când a văzut că inamicul nu a apărut, însemna că i-a fost blocată ieşirea, iar Beowulf hoinărea prin hotel căutând o cale. Numai după ce Taleniekov s-a asigurat că inamicul nu a fugit în stradă şi-a reluat vânătoarea finală pe scări, repezindu-se pe coridoare cu pistolul ridicat.

Dar rusul nu putea începe din vârf, trebuia să pornească din hol. Era forţat să cedeze etajele superioare, un dezavantaj la fel de mortal pe scară şi într-un ţinut cu dealuri. Scofield puse jos geanta diplomat şi scoase două scrumiere din buzunar. Aşteptarea era pe sfârşit; acum se putea întâmpla oricând.

Uşa de dedesubt se deschise. Bray aruncă prima scrumieră printre balustrade; spargerea sticlei fu acompaniată de ecoul dat de zidurile de beton. Zgomot de paşi repezi. Zgomotul surd al unui corp luând contact cu peretele. Scofield sări spre spaţiul deschis dintre scări; aruncă cea de-a doua scrumieră. Se sparse chiar dedesubt; silueta de sub el se aplecă peste balustradă. Bray trase; duşmanul ţipă, răsucindu-se în aer, ieşind din câmpul lui vizual.

Lipit de perete, Scofield coborî trei trepte. Văzu un picior şi trase din nou. Se auzi sunetul glonţului ricoşând din oţel şi înfigându-se în beton. Greşise ţinta; îl rănise pe rus, dar nu-l scosese din acţiune.

Deodată se auzi un alt sunet. Sirene. Departe. Afară. Apropiindu-se.

Şi strigăte amortizate de uşile grele; ordine ţipate pe holuri.

Şansele de evadare scădeau cu fiecare sunet. Trebuia să termine acum. Nu mai rămăsese decât schimbul final de focuri. O sută de lecţii din trecut se reduceau la una: *Trage primul, expune arma – ceea ce înseamnă să expui o parte din tine. O rană superficială nu înseamnă nimic dacă îţi salvează viaţa.*

Secundele treceau; nu mai exista nici o alternativă.

Bray luă cele două scrumiere rămase şi le aruncă peste balustradă. Coborî încă o treaptă şi la primul sunet al sticlei sparte pivotă în jurul braţului şi umărului stâng, într-un arc de cerc, o parte din el în linia de tragere a rusului. Dar nu şi arma; era pregătită pentru propriul său atac.

Două explozii răsunară în tunelul vertical.

Pistolul îi zbură din mână! Din mâna dreaptă! Privi neputincios arma cum îi sare dintre degete, pete de sânge întinzându-i-se în palmă, totul acompaniat de sunetul ascuţit al unui glonţ care mai ricoşa încă din oţel în oţel.

Fusese dezarmat de un foc tras aiurea. Ucis de un ecou.

Automatul Browning căzu pe trepte. Se aruncă după el, deşi, în timp ce făcea asta, înţelegea că e prea târziu. Ucigaşul de dedesubt apăru, clătinându-se pe picioare, cu ţeava uriaşă a pistolului îndreptată direct spre capul lui Scofield.

Nu era Taleniekov, nu era faţa din cele o mie de fotografii, figura pe care o ura de un deceniu! Era omul din Praga, un tip pe care îl folosise foarte des pentru cauza liber-cugetătorilor. Omul ăsta îl va ucide acum.

Două gânduri îi trecură iute prin cap, unul după altul. Moartea va veni repede; era recunoscător pentru asta. Şi, în fine, îl lipsea pe Taleniekov de trofeul său.

— Cu toţii ne facem meseria, spuse tipul din Praga, cele trei degete strângându-se pe mânerul pistolului. Tu m-ai învăţat asta, Beowulf.

— N-ai să ieşi niciodată de aici.

— Uiţi propriile tale lecţii. „Aruncaţi-vă armele, plecaţi odată cu mulţimea.” O să ies. Dar tu nu vei mai ieşi. Altfel prea mulţi o să moară.

— *Padazdit!*

Vocea tună de deasupra, fără a fi precedată de vreo uşă trântită; cel care strigase venise repede, fără zgomot. Călăul din Praga se răsuci spre stânga, ridicând arma grea spre Vasili Taleniekov.

Rusul trase o singură dată, sfredelind o gaură în fruntea lui Praga. Cehul căzu peste Scofield în timp ce Bray se arunca după arma sa, înşfăcând-o de pe trepte, rostogolindu-se cu furie în jos, după cotitura balustradei. Trase cu sălbăticie în sus, spre agentul KGB. Nu-i putea permite lui Taleniekov să-l salveze de Praga numai pentru a-şi păstra

trofeul.

Am să te privesc dându-ţi ultima răsuflare.

Nu aici! Nu acum! Nu cât mai pot să mă mişc!

Şi apoi nu mai putu să se mişte. Impactul veni, iar lui Scofield i se păru că i-a crăpat capul. Fulgere de lumină albă îi treceau prin faţa ochilor, amestecându-se într-un fel cu sunetele haosului. Sirene, strigăte, voci ţipând undeva departe, în prăpăstiile de dedesubt.

În saltul său pentru a ieşi din linia de tragere a lui Taleniekov, se lovise cu capul de marginea ascuţită de oţel a balustradei de la palier. Un glonţ tras greşit, un ecou, o bucată de oţel din construcţie. Îl vor duce la moarte.

Imaginea era înceţoşată, dar de neconfundat. Silueta masivă a rusului venea alergând în josul treptelor. Bray încercă să-şi ridice pistolul pe care îl mai ţinea încă în mână. O talpă grea îi strivi mâna; arma îi fu smulsă.

— Dă-i drumul, şopti Scofield. Pe Dumnezeul meu, dă-i drumul acum! Ai câştigat printr-un accident. E singurul mod în care ai fi putut.

— *N-am câştigat nimic!* N-am nevoie de asemenea victorie. Vino! *Mişcă-te!* Poliţia e aici; se vor îmbulzi pe scări dintr-un moment în altul.

Bray simţi braţele puternice ridicându-l, trăgându-i braţul pe după gât, un umăr împins în coastele sale pentru sprijin.

— Ce dracu faci? Nu era sigur că cuvintele îi aparţin; nu putea gândi din cauza durerii.

— Eşti rănit. Rana de la gât s-a deschis; nu e gravă. Dar eşti tăiat la cap, nu ştiu cât de primejdios.

— Ce?

— Există o ieşire. Ăsta a fost „depoul” meu doi ani. Cunosc fiecare centimetru din clădire. Vino! Ajută-mă. Mişcă-ţi picioarele! Acoperişul.

— Geanta mea…

— Am luat-o!

Se aflau într-un spaţiu larg de metal, în întuneric beznă; curenţi puternici de aer rece făceau să pârâie pereţii, temperatura fiind aproape de punctul de îngheţ. Se târau în întuneric, pe podeaua zgrunţuroasă.

— Asta e conducta principală de aer, explică Taleniekov în şoaptă, conştient de ecoul puternic. Deserveşte hotelul şi clădirea de alături. Amândouă sunt proprietatea aceleiaşi companii.

Scofield începuse să-şi revină, mişcarea forţându-l să trimită impulsuri braţelor şi picioarelor. Rusul rupsese o eşarfă de mătase, legând cu una din jumătăţi capul lui Bray, iar cu cealaltă gâtul. Sângerarea nu se oprise, dar era redusă. Începuse să raţioneze, însă nu pricepea încă ce se întâmplă.

— Mi-ai salvat viaţa. Vreau să ştiu de ce?
— Vorbeşte încet! şopti agentul KGB. Şi mergi mai departe.
— Vreau un răspuns.
— Ţi l-am dat.
— N-ai fost convingător.
— Noi doi trăim numai în minciună. Nu vedem altceva.
— De la tine nu mă aştept la altceva.
— În câteva minute poţi să iei o hotărâre. Îţi acord asta.
— Ce vrei să spui?
— Vom ajunge la capătul conductei; este o fereastră la trei-patru metri de podea. Într-o magazie pe acoperiş. Odată acolo, pot să te scot în stradă, dar fiecare secundă contează. Dacă sunt oameni în vecinătatea ferestrei, trebuie alungaţi. Cu focuri de armă; să tragi deasupra capetelor.
— Ce?
— Da. Îţi dau pistolul înapoi.
— Mi-ai ucis soţia.
— Mi-ai ucis fratele. Şi înainte de asta, Armata de Ocupaţie ne-a trimis cadavrul unei tinere – un copil – pe care am iubit-o foarte mult.
— Nu ştiu nimic despre asta.
— Acum ştii. Decide-te.

Fereastra din plasă de metal avea cam patru picioare lărgime. Dedesubt se afla o cameră mare, întunecoasă, care servea ca magazie, plină cu cutii cu diverse provizii. Nu se zărea nimeni. Taleniekov îi întinse lui Scofield automatul şi începu să forţeze ecranul de metal cu umărul. Sări din ramă şi căzu pe podea. Taleniekov aşteptă câteva momente, să vadă dacă vine cineva; nimic.

Îşi răsuci corpul şi, cu picioarele înainte, începu să alunece afară din conductă. Umerii şi capul trecură de ramă, degetele apucară marginea; se legănă un pic, căutându-şi echilibrul, gata să aterizeze pe podea.

...Sunetul ciudat se auzi mai întâi slab, apoi mai tare. Pas... târşâit. Pas... târşâit. Pas... târşâit. Pas. Taleniekov se cutremură; se găsea încă suspendat între fereastră şi podea.

— Bună dimineaţa, tovarăşe, spuse vocea încet, în ruseşte. Mersul mi s-a îmbunătăţit de la povestea din Riga, nu? Mi s-a dat un picior nou.

Bray se trase înapoi în umbra conductei. Dedesubt, lângă o cutie mare, se afla un bărbat cu baston. Un infirm al cărui picior drept era o bucată de lemn. Bărbatul continuă în timp ce scotea un pistol din buzunar.

— Te cunoşteam prea bine, bătrâne prieten. Ai fost un mare profesor. Mi-ai dat o oră să-ţi studiez „depoul”. Existau mai multe căi de evadare, dar pe asta ai fi ales-o. Îmi pare rău, profesore. Nu-ţi mai

putem permite să trăieşti.

Ridică pistolul. Scofield trase.

Alergau pe aleea de pe partea cealaltă a străzii ce venea dinspre hotelul de pe Nebraska Avenue. Amândoi se sprijiniră de zidul de cărămidă, respirând din greu, cu ochii la activitatea din jur. Trei maşini de patrulare, cu luminile învârtindu-se continuu, blocau intrarea hotelului, împrejmuind o ambulanţă. Două tărgi erau scoase afară, corpurile fiind acoperite cu pături; o alta le urmă imediat. Taleniekov văzu capul plin de sânge al lui Praga. Poliţişti în uniformă ţineau la distanţă curioşii, în timp ce superiorii lor se plimbau încolo şi încoace, ţipând ordine în radioreceptoare portative.

O plasă se forma în jurul hotelului, toate ieşirile acoperite, toate ferestrele ţinute sub observaţie; armele erau scoase şi îndreptate împotriva suspecţilor.

— Când te simţi în putere, spuse Taleniekov, vorbind printre gâfâieli, ne strecurăm în mulţime şi mergem câteva sute de metri, unde va fi mai sigur de luat un taxi. În orice caz, voi fi cinstit cu tine. N-am idee unde să mergem.

— Eu am, spuse Scofield, îndepărtându-se de perete. Mai bine am merge cât mai e confuzie acolo. În curând vor începe să caute prin zonă. Se vor uita după oricine va fi rănit; s-au tras o mulţime de focuri.

— Un moment. Rusul se uită în ochii lui Bray. Acum trei zile eram într-un camion printre dealurile din afara Sevastopolului. Ştiam atunci ce-ţi voi spune dacă ne vom întâlni. Îţi spun acum. Ne vom ucide, Beowulf Agate, sau vom vorbi.

Scofield se uită fix la Taleniekov.

— Am putea să le facem pe amândouă, spuse. Să mergem.

11

Cabana se găsea în fundul provinciei Maryland, pe malul lui Patuxent River, înconjurată de câmp din trei părţi, apă în cea de-a patra. Era izolată, fără nici o casă pe o rază de o milă în jur şi cu un singur drum primitiv, plin de praf, pe care nici un taxi nu s-ar aventura. Nici unuia nu i s-a cerut de altfel.

În schimb, Bray a telefonat unui individ de la ambasada iraniană, un agent neînregistrat al SAVAK implicat în afaceri cu droguri, a cărui cădere ar fi stânjenitoare pentru binevoitorul şah.

Cabana aparţinea unui profesor de ştiinţe politice din Georgetown, un homosexual cu care Scofield se împrietenise cu ani în urmă când a rupt un fragment dintr-un dosar care nu avea nici o legătură cu abilitatea omului de a evalua informaţii clasate pentru Departamentul de Stat. Bray folosise cabana de mai multe ori în timpul cât era chemat la Washington, întotdeauna când voia să nu fie găsit de oamenii de birou, de obicei cu o femeie. Un telefon dat profesorului era suficient; nu i se punea nici o întrebare, i se spunea locul unde găseşte cheia. În după-amiaza asta se găsea într-un lăcaş imediat sub acoperiş. Bray a luat-o cu ajutorul unei vergele proptite de un copac din apropiere.

Înăuntru, decorul era rustic; bârne groase şi mobilă spartană, pereţi albi şi perdele roşii. Rafturi pline cu cărţi flancau căminul din piatră, diferitele coperţi adăugând cabanei culoare şi căldură.

— Este un om educat, spuse Taleniekov, uitându-se la titluri.

— Foarte, răspunse Bray. Sunt chibrituri pe poliţă, surcele adunate şi gata să fie aprinse.

— Ce convenabil, spuse agentul KGB, luând un chibrit, îngenunchind şi aprinzându-l.

— Face parte din chirie. Cine foloseşte cabana curăţă căminul şi-l umple.

— Parte din chirie. Care sunt celelalte aranjamente?

— Nu e decât una. Să nu spui nimic. Despre loc şi proprietar.

— Iar convenabil. Taleniekov îşi trase mâna în momentul în care focul se aprinse.

— Foarte, repetă Scofield. Se întoarse cu faţa spre rus. Nu vreau să discut nimic până nu dorm. Poate n-o să fii de acord, dar aşa voi face.

— N-am nici o obiecţie. Nu sunt sigur că voi fi capabil să fiu lucid acum şi trebuie să fiu când vom vorbi. Dacă e posibil, am dormit mai puţin decât tine.

— Acum două ore am fi putut să ne ucidem, spuse Bray, stând nemişcat. Nici unul din noi n-a făcut-o.

— Chiar dimpotrivă, aprobă Taleniekov. I-am împiedicat pe alţii să ne ucidă.

— Ceea ce anulează orice obligaţii între noi.

— Nu există asemenea obligaţii, bineînţeles. Totuşi, presupun că vei găsi una mai importantă când vom vorbi.

— S-ar putea să ai dreptate, dar mă îndoiesc. Tu poate că trebuie să trăieşti cu Moscova, dar eu nu trebuie să trăiesc cu ce se întâmplă azi aici, la Washington. Pot face ceva în sensul ăsta. Poate că asta-i diferenţa dintre noi.

— Pentru binele amândurora, pentru binele tuturora, sper din toată inima să ai dreptate.

— Am. Am de gând să trag şi un pui de somn. Scofield arătă spre o canapea de lângă perete. Asta se face pat; ai aşternuturi în dulapul de colo. Mă duc în dormitor.

Porni spre uşă, apoi se opri şi se întoarse spre rus:

— Apropo, uşa va fi încuiată şi dorm foarte uşor.

— O chestie similară la amândoi, sunt sigur, spuse Taleniekov. N-ai de ce să-ţi fie frică de mine.

— Nu mi-a fost niciodată, spuse Bray.

Scofield auzi trosnituri uşoare, dar distincte şi se răsuci sub pled, cu mâna pe automatul Browning de lângă genunchi. Îl ridică deasupra pledului în timp ce-şi trecea picioarele peste marginea patului; era pregătit de atac.

Nu se afla nimeni în cameră. Luna lumina camera prin ferestrele dinspre nord. Pe moment nu înţelese unde se găseşte, atât de profund dormise. Îşi dădu seama în momentul când atinse podeaua cu picioarele; inamicul său se găsea în camera de alături. Un duşman straniu care-i salvase viaţa şi căruia îi salvase viaţa câteva minute mai târziu. Bray se uită la cadranul luminos al ceasului de la mână. Era patru şi un sfert dimineaţa. Dormise aproape treisprezece ore, iar după greutatea ce-o simţea în braţe şi picioare, după urdorile de la ochi şi gustul din gură, se mişcase foarte puţin în timpul ăsta. Rămase un timp pe marginea patului, respirând adânc, scuturându-şi mâinile şi picioarele. Se uită la uşa încuiată a dormitorului.

Taleniekov se trezise şi făcuse focul, trosniturile fiind sunetul de neconfundat al lemnului arzând. Scofield decise să-l vadă pe rus puţin mai târziu. Faţa îl durea, creşterea bărbii îi iritase gâtul. În baie se găseau întotdeauna unelte de bărbierit; îşi va permite luxul de a se rade şi schimbarea bandajelor. Va amâna puţin discuţia cu fostul – dezertorul? – agent KGB.

Despre orice ar fi fost vorba, Bray nu voia să se amestece; totuşi, evenimentele şi deciziile neaşteptate din ultimele douăzeci şi patru de ore îi spuneau că era deja amestecat.

Era 4:37 când descuia uşa şi o deschidea. Taleniekov stătea în faţa focului şi sorbea dintr-o ceaşcă.

— Îmi cer scuze dacă te-a trezit focul, spuse rusul. Sau zgomotul uşii din faţă – dacă ai auzit-o.

— Încălzitorul s-a stins, spuse Scofield, uitându-se la cămin.

— Cred că s-a stins fiindcă s-a golit rezervorul de propan.

— D-aia ai ieşit afară?

— Nu. Am ieşit ca să mă uşurez; nu există toaletă aici.

— Am uitat.

— M-ai auzit ieşind? Sau întorcându-mă?

— Asta-i cafea?

— Da, răspunse Taleniekov. Un obicei prost luat aici, în Vest. Ceaiul vostru n-are nici un gust. Cana e pe policioară. Agentul KGB-ului arătă spre locul unde frigiderul şi maşina de gătit erau aliniate lângă perete. Mă surprinde că nu i-ai simţit mirosul în timp ce fierbea.

— Mi s-a părut mie ceva, minţi Scofield. Dar era slab.

— Acum am punctat amândoi copilăreşte.

— Copilăreşte, adăugă Bray, turnându-şi cafea. Tot spui că ai ceva să-mi spui. Dă-i drumul.

— Mai întâi trebuie să te întreb ceva. Ai auzit vreodată de o organizaţie numită Matarese?

Scofield se gândi puţin; dădu afirmativ din cap.

— Ucigaşi politici, plătiţi, conduşi de un consiliu din Corsica. A început cu mai bine de jumătate de secol în urmă şi a murit după al doilea război mondial. Ce e cu ea?

— N-a murit niciodată. A continuat în secret – a hibernat, dacă vrei – dar a revenit într-o formă mult mai periculoasă. A operat de la începutul anilor cincizeci. Operează acum. S-a infiltrat în cele mai rafinate şi puternice arii ale ambelor noastre guverne. Obiectivul ei este stăpânirea ţărilor noastre. Matarese e responsabilă de uciderea generalului Blackburn aici şi a lui Dimitri Iurievici în ţara mea.

Bray sorbi din cafea uitându-se la rus pe deasupra ceştii.

— Cum de ştii asta? De ce crezi asta?

— Un om bătrân, care a văzut în viaţa lui mai mult decât noi doi laolaltă, a făcut identificarea. Nu a greşit; a fost unul din puţinii care a recunoscut că a tratat cu Matarese.

— A văzut? A recunoscut? La timpul trecut.

— A murit. M-a chemat când îi mai rămăsese puţin de trăit; voia ca eu să ştiu. A avut acces la informaţii care nouă nu ni s-ar fi dat indiferent de circumstanţe.

— Cine era?

— Aleksei Krupskaia. Numele nu spune nimic, îmi dau seama, îţi explic.

— Nu spune nimic? îl întrerupse Scofield, în timp ce traversa

camera spre un fotoliu din faţa focului şi se aşează. Nu în întregime. Krupskaia, pisica albă din Krivoi Rog. Istrebiteli. Ultimul dintre exterminatorii de la Secţia Nouă, KGB. Originalul Nouă, bineînţeles.

— Îţi pregăteşti bine lecţiile, se spune de altfel că ai studiat la Harvard.

— Lecţiile de genul ăsta pot fi folositoare. Krupskaia a fost măturat acum douăzeci de ani. A devenit nimeni. Dacă trăia, bănuiesc că vegeta în Grasnov şi nu era un consultant hrănit cu informaţii de cei de la Kremlin. Nu cred povestea asta a ta.

— Crede-o acum, spuse Taleniekov, aşezându-se în faţa lui Bray. Fiindcă nu este vorba de „cei" de la Kremlin, ci de un singur om. Fiul său. De treizeci de ani, unul dintre supravieţuitorii cu cel mai înalt grad din Politbiuro. De şase ani, premierul Rusiei Sovietice.

Scofield puse ceaşca pe duşumea şi din nou studie faţa agentului KGB. Era figura unui mincinos exersat, un mincinos profesionist, dar nu a unui mincinos din fire. Nu minţea acum.

— Fiul lui Krupskaia e premierul? E… un şoc.

— Cum a fost şi pentru mine, dar nu atât de şocant dacă stai să te gândeşti la asta. Condus pas cu pas, protejat de uriaşa colecţie de… să-i zicem memorii, a tatălui său. Ipotetic se putea întâmpla şi aici. Să presupunem că John Edgar Hoover al vostru avea un fiu ambiţios în politică. Cine i-ar fi putut sta în cale? Dosarele secrete ale lui Hoover ar fi putut pava orice drum, chiar şi cel care duce la Camera Ovală. Peisajul e diferit, dar copacii sunt de acelaşi soi. Nu s-au schimbat prea mult de când senatorii i-au dat Roma lui Caligula.

— Ce ţi-a spus Krupskaia?

— Mai întâi trecutul. Lucruri pe care nu le-am crezut până n-am vorbit cu mai mulţi foşti lideri ai Politbiuro. Un bătrân înfricoşat le-a confirmat, ceilalţi au montat un plan care cerea execuţia mea.

— A ta…?

— Da. Vasili Vasilievici Taleniekov, profesor de tactică, KGB. Un om irascibil care o fi avut poate şi nişte ani buni, dar al cărui sfat putea fi cerut încă vreo câteva decenii, poate – de la ferma lui din Grasnov. Suntem oameni practici; asta ar fi fost soluţia cea mai practică. Făcând abstracţie de îndoielile minore pe care le avem cu toţii, ăsta cred că mi-ar fi fost viitorul. Dar nu după ce am pronunţat cuvântul Matarese. Brusc, totul s-a schimbat. Eu, care mi-am servit bine ţara, eram dintr-o dată duşman.

— Ce anume a spus Krupskaia? Ce anume – după părerea ta – s-a confirmat?

Taleniekov îi povesti ultimele cuvinte ale bătrânului Istrebiteli, care puneau în seama organizaţiei Matarese o mulţime de asasinate, inclusiv Stalin, Beria şi Roosevelt. Cum majoritatea guvernelor ţărilor mari s-au folosit de organizaţia corsicană atât în interiorul graniţelor,

cât şi în afara lor. Nici unul nu a rămas nepătat. Rusia Sovietică, Anglia, Franţa, Germania, Italia… şi Statele Unite; liderii fiecăreia, într-un moment sau altul, au făcut contracte cu Matarese.

— Toate astea s-au speculat şi până acum, spuse Bray. În mod tacit, recunosc, dar nimic concret n-a apărut niciodată la investigaţii.

— Fiindcă nimeni n-a îndrăznit niciodată să depună mărturie. După părerea lui Krupskaia, urmările ar fi catastrofale pentru toate guvernele. Acum, se întrebuinţează tactici noi, toate pentru a crea instabilitate în centrele puternice.

— Anume ce?

— Acte de terorism. Bombe, răpiri de persoane, deturnări de avioane; ultimatumuri date de bande de fanatici, care promit adevărate masacre dacă nu le sunt satisfăcute pretenţiile. Cresc la număr în fiecare lună şi majoritatea sunt subvenţionate de Matarese.

— Cum?

— Nu pot decât să presupun. Consiliul Matarese studiază obiectivele părţilor implicate, trimite experţii şi asigură acoperirea financiară. Nu li se acordă fonduri fiindcă sunt fanatici, ci datorită disponibilităţii lor. Cred că noi doi am folosit asemenea bărbaţi şi femei de nenumărate ori.

— Pentru scopuri explicabile, clare, spuse Bray, ridicând ceaşca de pe duşumea. Ce-i cu Blackburn şi Iurievici? Ce-au realizat Matarese prin uciderea lor?

— Krupskaia credea că este un test pentru lideri, pentru a vedea dacă propriii lor oameni pot controla reacţiile ambelor guverne. Nu mai sunt sigur acum. Cred că s-ar putea să fie altceva. Sincer să fiu, datorită celor spuse de tine.

— Ce anume?

— Iurievici. Ai spus că era operaţiunea ta. E adevărat?

Bray se încruntă.

— Adevărat, dar nu chiar aşa de simplu. Iurievici era bătrân; nu cred că avea de gând să dezerteze. Era un om de ştiinţă, convins că ambele tabere au mers prea departe. Nu avea încredere în maniaci. A fost o încercare; nu eram siguri ce-o să iasă.

— Tu ştii că generalul Blackburn, care a fost aproape omorât în Vietnam, a făcut ceea ce nici un şef de stat-major n-a făcut vreodată în toată istoria voastră? S-a întâlnit în secret cu inamicii voştri potenţiali, în Suedia, în oraşul Skellefeea, în golful Bothnia, călătorind incognito ca turist. Părerea noastră era că ar fi făcut orice pentru a evita repetarea unui măcel fără rost. Detesta războiul convenţional şi nu credea că armele nucleare vor fi folosite vreodată. Rusul se opri şi se aplecă înainte. Doi oameni care credeau cu pasiune în pace, care sperau într-o înlăturare a sacrificiilor umane – amândoi ucişi de Matarese. Deci s-ar putea ca testarea să fie doar o parte din exerciţiu.

Ar putea tot atât de bine să fie şi o altă latură: eliminarea unor oameni puternici, care credeau în stabilitate.

O vreme Scofield n-a avut replică; informaţia despre Blackburn era uluitoare.

— În testul ăsta, deci, m-au indicat pe mine la moartea lui Iurievici…

— Şi pe mine la moartea lui Blackburn, completă Taleniekov. Un Browning Magnum, Grade Four, a fost folosit pentru a-l ucide pe Iurievici; un Graz-Burya pentru Blackburn.

— Şi amândoi condamnaţi la execuţie.

— Exact. Fiindcă, mai mult decât orice om din ambele servicii secrete, nouă nu ni se poate permite să trăim. Asta n-o să se schimbe niciodată, fiindcă noi nu ne putem schimba. Krupskaia avea dreptate: suntem diversiuni; se vor folosi de noi şi vom fi ucişi. Suntem prea periculoşi.

— De ce cred asta?

— Ne-au studiat. Ştiu că nu-i putem accepta pe Matarese mai mult decât pe maniacii din propriile noastre sectoare. Suntem morţi, Scofield.

— Vorbeşte pentru tine! Bray se înfurie deodată. Eu sunt afara, terminat, sfârşit! Nu dau o para chioară pe ce se întâmplă acolo! Nu emite tu judecăţi despre mine!

— Au fost deja emise. De alţii.

— Fiindcă tu spui asta?

Scofield se ridică, puse cafeaua jos, cu mâna nu departe de Browningul de la centură.

— Fiindcă l-am crezut pe cel care mi-a spus. D-aia sunt aici, d-aia ţi-am salvat viaţa şi nu te-am omorât eu.

— Ar trebui să-mi pun nişte întrebări despre asta, nu?

— Ce?

— Totul sincronizat, chiar şi faptul că ştiai unde se afla Praga pe scări.

— Am omorât un om care te avea în faţa pistolului!

— Praga? Un sacrificiu minor. Sunt o enciclopedie terminată. N-am nici o dovadă că guvernul a luat legătura cu Moscova, numai nişte concluzii posibile bazate pe ce mi-ai spus tu. Poate nu-mi dau seama, poate marele Taleniekov se umileşte un pic pentru a-l aduce pe Beowulf Agate la Moscova.

— Lua-te-ar dracu', Scofield! răcni agentul KGB, sărind de pe scaun. Ar fi trebuit să te las să mori! Ascultă-mă bine. Ce spui este inimaginabil, iar KGB-ul o ştie. Sentimentele mele sunt prea adânci. Nu te-aş fi adus niciodată. Te-aş fi ucis!

Bray se uita fix la rus, sinceritatea lui Taleniekov fiind evidentă.

— Te cred, spuse Scofield, dând din cap, mânia trecându-i treptat.

Dar asta nu schimbă nimic. Nu-mi pasă. Nu dau o para chioară... Nici nu mai sunt sigur că vreau să te omor. Vreau să fiu lăsat în pace. Bray se întoarse. Ia cheile maşinii şi întinde-o de aici. Consideră-te... viu.

— Mulţumesc pentru generozitate, Beowulf, dar mi-e teamă că e prea târziu.

— Ce? Scofield se întoarse spre rus.

— Nu am terminat. A fost prins un om, i s-au administrat chimicale. Există un program, două luni, cel mult trei. Cuvintele erau: Moscova prin asasinat; Washington prin manevră politică – omor, dacă e necesar. Când se va întâmplă, nici tu, nici eu nu vom supravieţui. Ne vor urmări până la capătul lumii.

— Stai puţin, spuse Bray, furios. Vrei să spui că ai tăi au un om?

— Au avut, corectă Taleniekov. Avea cianură implantată sub piele. A ajuns la ea.

— Dar a fost auzit. A fost înregistrat. Cuvintele lui sunt acolo!

— Auzit. Nu înregistrat. Şi numai de un singur om – care a fost avertizat de tatăl său să nu permită nimănui să asculte.

— Premierul?

— Da.

— Atunci ştie!

— Da, ştie. Şi tot ce poate face e să încerce să se apere – nimic nou în poziţia sa – dar nu poate vorbi despre asta. Pentru că a vorbi, cum spunea Krupskaia, înseamnă a confirma trecutul. Astea sunt timpurile conspiraţiei, Scofield. Cui îi pasă să aducă pe tapet contracte vechi? În ţara mea există un număr de crime neexplicate; nu ne deosebim prea mult în privinţa asta. Şi la voi există Kennedy, Martin Luther King; poate cel mai uimitor, Franklin Roosevelt. Am putea să fim cu toţii la beregata celorlalţi – mai precis la butoanele nucleare – dacă ar fi destăinuit trecutul nostru. Ce ai face dacă ai fi premier?

— M-aş apăra, spuse Bray încet. Oh, Dumnezeule...

— Acum înţelegi?

— Nu vreau, chiar nu vreau. Sunt în afară!

— Nu poţi fi. Nici eu. Dovada am avut-o ieri pe Nebraska Avenue. Suntem însemnaţi; ne vor. Au convins pe alţii să ne ucidă – pentru alte motive – dar au fost în spatele strategiei. Te mai îndoieşti?

— Aş vrea. Cei care manipulează pe alţii sunt întotdeauna cel mai uşor de manipulat, cei mai mari fraieri. Iisuse.

Scofield se îndreptă spre plită ca să-şi mai toarne cafea. Deodată îi trecu prin minte ceva ce nu fusese spus, ceva neclar.

— Nu înţeleg. Din puţinul care se ştie despre Matarese, a început ca un cult şi s-a transformat într-o afacere. Accepta contracte – sau se presupune că accepta contracte – pe baza posibilităţii de realizare şi a preţului. Ucidea pentru bani; n-au fost niciodată interesaţi de putere *per se.* De ce sunt acum?

— Nu ştiu, spuse agentul KGB-ului. Nici Krupskaia nu ştia. Era pe moarte şi nu prea lucid, dar spunea că răspunsul s-ar putea găsi în Corsica.

— Corsica? De ce?

— Acolo a început totul.

— Nu acolo există. Dacă există. Se spune că Matarese s-a mutat din Corsica pe la jumătatea anilor treizeci. Contractele se negociau la Londra, New York… Chiar şi la Berlin. Centrele traficului internaţional.

— Atunci poate că răspunsul ar fi unul şi mai potrivit. Consiliul Matarese s-a format în Corsica şi numai un singur nume se cunoaşte. Guillaume de Matarese. Cine au fost ceilalţi? Unde s-au dus? Cine sunt acum?

— Există un mijloc mai rapid de a afla decât să te duci în Corsica. Dacă există măcar o şoaptă despre Matarese la Washington, e o persoană care ne-o poate spune. I-aş fi telefonat oricum. Vreau să-mi lămuresc situaţia.

— Cine e?

— Robert Winthrop, spuse Bray.

— Creatorul lui Consular Operations. Rusul încuviinţă. Un om de valoare care n-a mai putut suporta ceea ce a creat.

— Cons Op la care te referi nu este cel pe care l-a creat la început. Este încă singurul om de care am auzit că se poate duce la Casa Albă şi este primit de preşedinte în cel mult douăzeci de minute. Există foarte puţine lucruri pe care să nu le cunoască. Sau să le afle. Scofield se uită la foc, aducându-şi aminte. E straniu. Într-un fel e răspunzător de ceea ce-am ajuns acum şi nu mă aprobă. Dar cred că va asculta.

Cea mai apropiată cabină telefonică se afla la trei mile de cabană. Era ora opt şi zece când Bray intră înăuntru şi închise uşa de sticlă. Găsise numărul de acasă al lui Winthrop în geantă; nu-l sunase de ani de zile. Formă numărul, sperând că era acelaşi.

Era. Vocea plăcută de la celălalt capăt îi trezi multe amintiri.

— Scofield! Unde eşti?

— Mi-e teamă că nu vă pot spune asta. Încercaţi să mă înţelegeţi.

— Înţeleg că eşti într-un mare bucluc şi nu ajută la nimic să fugi. Mi-a telefonat Congdon. Bărbatul ucis în hotel a fost împuşcat cu un pistol rusesc…

— Ştiu. Rusul care l-a ucis mi-a salvat viaţa. Bărbatul a fost trimis de Congdon; ca şi ceilalţi doi. Erau o echipă formată pentru a mă executa. Din Praga, Marsilia şi Amsterdam.

— Oh, Dumnezeule… Bătrânul om de stat tăcu un moment, iar Bray nu-i întrerupse tăcere. Îţi dai seama ce spui? întrebă Winthrop.

— Da, domnule. Mă cunoaşteţi destul de bine ca să vă daţi seama că n-aş spune-o dacă n-aş fi sigur. Nu greşesc. Am vorbit cu omul din Praga înainte să moară.

— A confirmat?

— În cuvinte indirecte, da. Dar, ştiţi, aşa se trimit cablurile astea; cuvintele sunt întotdeauna indirecte.

Urmă un nou moment de pauză înainte ca bătrânul să vorbească:

— Nu pot să cred, Bray. Pentru un motiv pe care n-ai de unde să-l ştii. Congdon a venit să mă vadă acum o săptămână. Era îngrijorat de felul în care o să reacţionezi la anunţarea retragerii tale. Avea grijile obişnuite: un agent ce cunoaşte multe secrete, retras împotriva voinţei lui, cu prea mult timp la dispoziţie, poate şi prea multă băutură. E un tip rece, acest Congdon şi mi-e teamă că m-am cam înfuriat. După ce-ai trecut prin atâtea, să se aibă aşa de puţină încredere în tine... Chiar am menţionat caustic ceea ce mi-ai descris – nu că aş fi visat vreodată că ar lua în consideraţie o asemenea alternativă, ci că m-ar îngrozi atitudinea lui. De aceea nu pot să cred. Nu-ţi dai seama? Ar ştii că aş recunoaşte asta. Nu şi-ar asuma riscul.

— Atunci cineva i-a dat ordin, domnule. Despre asta trebuie să vorbim. Cei trei ştiau unde să mă găsească şi într-un singur fel puteau afla. Era o ascunzătoare a KGB-ului, iar ei erau oameni ai Cons Op. Moscova i-a dat-o lui Congdon; el le-a transmis-o.

— Congdon a ajuns la sovietici? Nu e plauzibil. Chiar dacă ar fi încercat, de ce ar fi cooperat ruşii?

— Propriul lor agent făcea parte din negociere; voiau să-l vadă mort. Încerca să mă contacteze pe mine. Am schimbat cabluri.

— Taleniekov?

Era rândul lui Scofield să facă o pauză. Răspunse liniştit.

— Da, domnule.

— Un contact alb?

— Da. Nu l-am înţeles, dar asta a fost. Sunt convins acum.

— Tu... şi Taleniekov? Extraordinar...

— Circumstanţele sunt extraordinare. Vă aduceţi aminte de o organizaţie de prin anii patruzeci care se numea Matarese?

S-au înţeles să se întâlnească la ora nouă seara, la o milă spre nord de ieşirea din Rock Creek Park, pe partea de est a lui Missouri Avenue. Era o întindere asfaltată în afara drumului, unde puteau parca automobilele, iar oamenii se puteau plimba pe diferitele poteci ce duceau spre o prăpastie. Winthrop intenţiona să-şi amâne întâlnirile din timpul zilei şi să caute să afle cât mai mult posibil despre informaţiile uluitoare pe care i le dăduse Bray.

— Va convoca Comitetul celor Patruzeci, dacă va trebui, îi spuse Scofield lui Taleniekov în drumul spre cabană.

— Poate face asta? întrebă rusul.

— Preşedintele poate, răspunse Bray.

Cei doi bărbaţi vorbiră puţin toată ziua, vecinătatea fiind incomodă pentru amândoi. Taleniekov citi din cărţile din biblioteca uriaşă,

aruncând din când în când spre Scofield o privire în care se amestecau furia şi curiozitatea.

Bray simţea privirile; se făcea că nu le observă. Ascultă la radio ştirile despre carnajul de la hotelul de pe Nebraska Avenue şi moartea unui diplomat rus în clădirea alăturată. Nu se făcea prea multă vâlvă, iar despre moartea celui de la ambasadă, nici un cuvânt. Cei ucişi erau străini – atât li se permisese să spună – şi fără îndoială crimele se legau de narcotice. Departamentul de Stat s-a mişcat repede, cenzurând totul.

Cu fiecare raport, Scofield se simţea prins în capcană. Începea să facă parte din ceva de care nu mai vroia să audă; noua sa viaţă nu-i mai era la îndemână. Se întreba chiar dacă o va mai trăi vreodată. Era atras inexorabil într-o enigmă numită Matarese.

La ora patru plecă să se plimbe pe câmp şi pe malul râului Patuxent. Când ieşea din cabană, făcu în aşa fel încât rusul să-l vadă cum îşi bagă automatul Browning la centură. Agentul KGB-ului văzu; puse Graz-Burya-ul său pe masa de lângă scaun.

La ora cinci, Taleniekov făcu o observaţie.

— Cred că ar trebui să fim pe poziţie cu cel puţin o oră înaintea întâlnirii.

— Am încredere în Winthrop, replică Bray.

— Şi ai motive, sunt sigur. Dar poţi avea încredere în cei cu care o să vorbească?

— Nu va spune nimănui că se întâlneşte cu noi. Vrea să vorbească o mulţime cu tine. Va avea întrebări. Nume, poziţii mai vechi, ranguri militare.

— Voi încerca să dau răspunsuri unde există legături cu Matarese. Nu voi discuta alte domenii.

— Bravo ţie.

— Totuşi, cred în continuare…

— Plecăm într-un sfert de oră, întrerupse Scofield. Luăm masa pe drum; vom mânca separat.

La 7:35, Bray se aşeza la volanul maşinii în parcarea de la marginea Rock Creek Park-ului. Împreună cu agentul KGB, făcu patru incursiuni în pădure, observând copacii, potecile, pietrele şi prăpastia de dedesubt. Noaptea era foarte rece; nu era nimeni pe nicăieri. Se întâlniră într-un mic luminiş. Taleniekov vorbi primul.

— N-am văzut nimic; locul e O.K.

Scofield se uită la ceas.

— E aproape opt-treizeci. O să aştept lângă maşină; rămâi aici, la capătul ăsta. O să mă întâlnesc cu el, apoi o să-ţi semnalizez.

— Cum? Sunt câteva sute de yarzi.

— Scapăr un chibrit.

— Foarte asemănător.

— Cum?

— Nimic. E fără importanţă.

La nouă fără două minute, limuzina lui Winthrop apărea la ieşirea din Rock Creek, intra în parcare şi se oprea la mai puţin de douăzeci de picioare de maşina închiriată. Vederea şoferului îl încurcă pe Bray pe moment, dar numai pe moment. Scofield recunoscu bărbatul uriaş aproape instantaneu; era cu Robert Winthrop de mai bine de două decenii. Pe seama şoferului circulaseră nişte zvonuri potrivit cărora o carieră în Marine Corps fusese scurtată prin mai multe sentinţe în Curtea Marţială. Dar Winthrop nu vorbea despre el altfel decât numindu-l „prietenul meu Stanley”. Nimeni n-a insistat niciodată.

Bray ieşi din umbră, îndreptându-se spre limuzină. Stanley deschise uşa şi ajunse pe asfalt dintr-o mişcare, cu mâna dreaptă în buzunar şi cu o lanternă în mâna stângă. O aprinse. Scofield închise ochii. Lanterna se stinse în câteva secunde.

— Hello, Stanley? spuse Bray.

— A trecut ceva timp, domnule Scofield, răspunse şoferul. Îmi pare bine să vă văd.

— Mulţumesc. Şi mie la fel.

— Ambasadorul vă aşteaptă, continuă şoferul aplecându-se şi ridicând siguranţa de la uşă. E deschisă acum.

— Mulţumesc. Apropo, în câteva minute voi ieşi din maşină şi voi scăpără un chibrit. E un semnal pentru cineva care va veni spre noi. E la capătul celălalt; va apărea pe una din poteci.

— ’Nţeles. Ambasadorul a spus că veţi fi doi. *Okay.*

— Ceea ce vreau să spun e că dacă încă mai fumezi ţigările acelea de foi subţiri, aşteaptă până ies înainte de a aprinde. Aş vrea câteva momente singur cu domnul Winthrop.

— Aveţi o memorie a naibii de bună, spuse Stanley, bătându-se cu lanterna peste buzunarul de la haină. Tocmai voiam să fumez.

Bray se sui pe locul din spate al maşinii şi se întoarse cu faţa spre cel ce era răspunzător de soarta sa. Winthrop îmbătrânise, dar în lumina obscură ochii săi se vedeau încă strălucitori, încă plini de îngrijorare. Îşi strânseră mâinile, bătrânul om de stat prelungind momentul.

— M-am gândit deseori la tine, spuse încet, încercând să-l privească în ochi pe Scofield, apoi observă bandajele şi clipi. Am sentimente amestecate, dar nu cred că mai e nevoie să-ţi spun asta.

— Nu, domnule, nu e nevoie.

— Atât de multe lucruri s-au schimbat, nu-i aşa, Bray? Idealurile, ocaziile favorabile de a face atât de mult pentru atât de mulţi. Eram ca nişte cruciaţi, într-adevăr. La început. Bătrânul lăsă mâna lui Bray şi zâmbi. Îţi aduci aminte? Ai venit cu un proiect de plan ce trebuia coroborat cu un *lend-lease.* Datorii în teritoriile ocupate, contra unei

emigrări în masă. Un concept strălucit în economia diplomatică, întotdeauna am spus asta. Vieţi omeneşti în schimbul unor bani care oricum nu ar mai fi fost plătiţi.

— Ar fi fost respins.

— Probabil, dar în arena internaţională i-ar fi pus pe sovietici la zid. Îmi aduc aminte de cuvintele tale: „Dacă se spune despre noi că suntem un guvern capitalist, nu fugiţi de asta. Folosiţi-l, definiţi-l. Cetăţenii americani au plătit pentru jumătate din Armata Roşie. Forţaţi obligaţia psihologică. Obţineţi ceva, luaţi oameni.” Astea erau cuvintele tale.

— Ăsta era un absolvent expunând o teorie naivă de politică internaţională.

— Există mult adevăr în asemenea naivităţi. Ştii, parcă mai văd încă proaspătul absolvent. Mă întreb...

— N-avem timp acum, domule, îl întrerupse Scofield. Taleniekov aşteaptă. Incidental, am controlat zona; e curată.

Ochii bătrânului clipiră.

— Credeai că ar putea fi altfel?

— Eram îngrijorat de o înregistrare la telefonul dumneavoastră.

— Nu era nevoie, spuse Winthrop. Asemenea dispozitive trebuie să fie trecute pe listă undeva, înregistrate undeva. N-aş vrea să fiu în pielea persoanei care face asta. Prea multe convorbiri particulare au loc la telefonul meu. E protecţia mea cea mai bună.

— Aţi aflat ceva?

— Despre Matarese? Nu... şi da. Nu, în sensul că nici cele mai secrete dosare nu îi menţionează, cel puţin în ultimii patruzeci şi trei de ani. Preşedintele m-a asigurat de asta şi am încredere în el. Era îngrozit; a pus oameni în alertă. Era furios şi speriat, cred.

— Ce e cu „da”-ul?

Bătrânul îşi alese cu grijă cuvintele.

— E tulbure, dar e acolo. Înainte de a mă decide să-l sun pe preşedinte, am stat de vorbă cu cinci oameni care de ani – decenii – au fost implicaţi în cele mai delicate probleme ale serviciilor secrete şi diplomatice. Din cinci, trei şi-au adus aminte de Matarese şi au fost şocaţi. S-au oferit să facă tot ce le stă în putinţă ca să ajute, spectrul unei întoarceri a lui Matarese fiind terifiant pentru ei... Totuşi, ceilalţi doi – oameni care sunt mult mai în temă decât colegii lor – au afirmat că n-au auzit niciodată de organizaţia asta. Reacţia lor n-are sens; trebuie să fi auzit. Ca şi mine – informaţia mea fiind minimă, dar cu siguranţă de neuitat. Când le-am spus asta, când am insistat, amândoi s-au comportat extrem de straniu şi, ţinând seama de vechile noastre legături, chiar jignitor. Fiecare m-a tratat ca şi când aş fi un fel de patrician senil, cu fantezii senile. Am rămas uluit.

— Cine sunt?

— Din nou, straniu…

O flacără în depărtare; ochii lui Scofield fură atraşi de ea. Apoi alta… şi alta. Chibriturile erau scăpărate într-o succesiune rapidă. Taleniekov.

Agentul KGB-ului rupea chibriturile şi le aprindea unul după altul cu furie. Era un avertisment. Taleniekov îl avertiza că s-a întâmplat ceva – se întâmpla. Deodată flacăra deveni constantă, dar întreruptă de o mână ţinută în faţa ei – în secvenţe rapide, mai multă lumină, mai puţină lumină. Morse. Puncte şi linii. Trei puncte repetate de două ori S. O linie, repetată odată T.

S. T.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Winthrop.

— O secundă, răspunse Scofield..

Trei puncte urmate de o linie. Literele S şi T se repetau. S.T.

Supraveghere. Terminat.

Flacăra se mişcă spre dreapta, către drumul ce trecea pe lângă pădure. Agentul sovietic îşi schimbă poziţia. Bray se întoarse înapoi spre Winthrop.

— Cât de sigur sunteţi de telefonul dumneavoastră?

— Foarte. N-a fost niciodată pus sub urmărire. Am căile mele de a afla.

— S-ar putea să nu fie destul de bune.

Scofield atinse butonul care acţiona geamul; îl strigă pe şoferul ce stătea în faţa limuzinei.

— Stan, vino încoace! Şoferul veni. Când ai condus prin parc, ai verificat să nu te urmărească nimeni?

— Bineînţeles! Nici o şansă. Păstrez mereu un ochi pentru oglinda retrovizoare. Întotdeauna fac aşa, mai ales când ne întâlnim cu cineva noaptea… aţi văzut lumina de acolo? Era omul dumneavoastră?

— Da. Îmi transmitea că mai e cineva aici.

— Imposibil, spuse Winthrop, emfatic. Dacă este, nu ne priveşte pe noi. La urma urmei, este un parc public.

— Nu vreau să vă alarmez, domnule, dar Taleniekov are experienţă. Nu se văd lumini de maşină pe drum. Oricine e acolo nu vrea ca noi să ştim asta şi nu este o noapte pentru o plimbare întâmplătoare. Mi-e teamă că ne priveşte. Bray deschise uşa. Stan, o să-mi iau geanta din maşină. Când mă întorc, conduci maşina afară de aici. Te opreşti scurt la capătul dinspre nord.

— Şi rusul? întrebă Winthrop.

— De asta oprim. Îşi va da seama că trebuie să sară înăuntru.

— Staţi puţin, spuse Stanley, fără urmă de politeţe în glas. Dacă există vreun bucluc, n-am de gând să opresc pentru nimeni. N-am decât o sarcină. Să-l scot pe el de aici. Nici pe dumneavoastră, nici pe altcineva.

— N-avem timp de argumentări. Porneşte maşina.

Bray o luă la fugă spre maşina închiriată, ţinând cheile în mână. Descuie uşa, luă geanta de pe locul din faţă şi porni înapoi spre limuzină.

Nu mai ajunse la ea. O rază puternică de lumină străbătu întunericul, oprindu-se pe automobilul uriaş al lui Robert Winthrop. Stanley era la volan, ambalând motorul, gata să iasă din zonă. Cine ţinea lumina aceea nu avea de gând să permită asta. Voia maşina aceea… şi pe oricine ar fi fost în ea.

Roţile limuzinei se învârtiră, scrâşnind pe asfalt, în timp ce maşina ţâşnea înainte. Un „staccato” de focuri de armă erupse; geamuri se sparseră, gloanţe intrară în metal. Limuzina se legănă înainte şi înapoi înjumătăţi de cercuri abrupte, părând scăpată de sub control.

Două focuri de armă puternică se auziră din pădurea din faţă; reflectorul explodă, urmat de un strigăt de durere. Maşina lui Winthrop se redresa scurt, apoi porni într-un viraj strâns spre dreapta. Prinşi în luminile din faţă ale maşinii, se vedeau doi oameni cu armele în mâini, al treilea la pământ.

Bray avea deja pistolul în mână; se aruncă pe pavaj şi trase. Unul din cei doi căzu. Limuzina termină virajul şi ţâşni din parcare pe şosea.

Scofield se rostogoli spre dreapta; două împuşcături şi gloanţele ricoşară pe asfalt în locul în care tocmai se aflase. Se ridică şi o luă la fugă prin întuneric spre balustrada care împrejmuia prăpastia.

Se aruncă peste ea, geanta lovindu-se de stâlpul de lemn şi producând un sunet distinct. Următorul foc de armă era de aşteptat; veni în momentul când atingea pământul.

Lumini. Faruri de maşină! Două fascicule trecându-i pe deasupra capului, acompaniate de sunetul unei maşini gonind. Zgomotul făcut de un geam spărgându-se veni concomitent cu scrâşnetul cauciucurilor frânate. Un ţipăt – neclar, isteric… retezat de o explozie puternică – precedară liniştea.

Motorul se oprise, luminile erau încă aprinse, iar pe jos zăceau două corpuri imobile, al treilea în genunchi, uitându-se împrejur cu spaimă. Omul auzi ceva; se răsuci şi ridică pistolul.

O armă trase din pădure. Era sfârşitul; asasinul căzu.

— Scofield! Taleniekov striga.

— Aici!

Bray sări peste balustradă şi alergă spre locul de unde se auzea vocea rusului. Taleniekov ieşi din pădure; nu se găsea la mai mult de zece metri de automobilul oprit. Amândoi se apropiară precaut de maşină; parbrizul fusese spart de un singur glonţ tras de automatul rusului. Capul din spatele resturilor de geam era însângerat, dar se putea recunoaşte. Mâna dreaptă înfăşurată într-un bandaj strâns – încă bandajată din cauza unui deget rupt pe un pod din Amsterdam, la

ora trei dimineaţa, de un bărbat mai în vârstă, furios şi obosit.

Era tânărul şi agresivul agent Harry, care ucisese atât de inutil în noaptea aceea ploioasă.

— Nu pot să cred, spuse Scofield.

— Îl cunoşti? întrebă Taleniekov cu o notă de curiozitate în voce.

— Îl chema Harry. A lucrat pentru mine la Amsterdam.

Rusul tăcu un moment, apoi vorbi:

— Era cu tine la Amsterdam, dar nu a lucrat pentru tine şi nu îl chema Harry. Tânărul acesta a fost un ofiţer al serviciului sovietic, antrenat de la vârsta de nouă ani în Tabăra americană de la Novgorod. Era agent al VKR-ului.

Bray se uită atent la chipul lui Taleniekov, apoi privi din nou la Harry prin geamul spart.

— Felicitări. Lucrurile se explică mai clar acum.

— Mi-e teamă că nu şi pentru mine, spuse agentul KGB. Crede-mă, este extrem de improbabil ca un ordin venit de la Moscova să includă un atac asupra lui Robert Winthrop. Nu suntem proşti. Este în afara oricăror represalii – o voce şi un talent ce trebuie păstrate, nu eliminate şi cu siguranţă nu pentru asemenea personal ca noi.

— Ce vrei să spui?

— Asta a fost o echipă de execuţie, la fel de sigur ca şi cei de la hotel. Tu şi cu mine trebuia să fim izolaţi, ucişi separat. Winthrop trebuia şi el executat şi din câte ştim s-ar putea să fi fost. Afirm că ordinul nu vine de la Moscova.

— Nu vine nici de la Departamentul de Stat, sunt al dracului de sigur de asta.

— De acord. Nici Washington, nici Moscova, ci o sursă capabilă să dea ordine în numele unuia, sau alteia, sau al amândurora.

— Matarese? spuse Scofield.

Rusul încuviinţă din cap:

— Matarese.

Bray îşi ţinu respiraţia, încercând să se gândească, să perceapă totul.

— Dacă Winthrop este încă în viaţă, va fi închis, prins într-o cursă, ţinut sub microscop. Nu voi mai fi în stare să ajung lângă el. Mă vor ucide fără somaţie.

— De acord. Sunt alţii în care ai încredere şi se poate ajunge la ei?

— E o nebunie, spuse Scofield, trecându-l un fior de frig – şi la gândul ce-i veni acum. Ar trebui să fie, dar nu ştiu cine sunt. La oricine m-aş duce trebuie să mă denunţe, legile sunt clare în privinţa asta. Dând la o parte avertismentele poliţiei, e o chestiune de securitate naţională. Cazul împotriva mea va fi construit repede, legal. Suspect de trădare, spionaj intern, dând informaţii duşmanului. Nimeni nu se va atinge de mine.

— Cu siguranţă sunt oameni care te vor asculta.

— Să asculte ce? Ce să le spun? Ce am? Pe tine? Vei fi aruncat într-un spital cu securitate maximă înainte de a avea timp să-ţi spui numele. Cuvintele unui Istrebiteli muribund? Un ucigaş comunist? Unde-i verificarea, chiar logica? Fir-ar a dracului, nu mai avem nimic. Doar umbre!

— Poate că bătrânul Krupskaia avea dreptate; poate răspunsul e în Corsica, la urma urmei.

— Oh, Hristoase…

— Ascultă-mă bine. Spui că avem numai umbre. Dacă-i aşa, avem nevoie de mult mai mult. Dacă am avea mai mult, am găsi măcar câteva nume, am construi o ţesătură de probabilităţi – am clădi propriul nostru caz, dacă vrei. Atunci te-ai putea duce la cineva, să-l forţezi să te asculte?

— De la distanţă, răspunse Bray încet. Numai de la distanţă.

— Natural.

— Cazul va trebui să fie mai mult decât o probabilitate. Va trebui să fie al dracului de concludent.

— Aş putea urni oameni la Moscova dacă aş avea o asemenea probă. Sperasem că aici o anchetă se poate face cu dovezi mai puţine. Sunteţi notorii pentru audierile fără sfârşit din Senat. Presupuneam că poţi să faci asta.

— Nu acum. Nu eu.

— Atunci, Corsica?

— Nu ştiu. Trebuie să mă mai gândesc. Mai este încă Winthrop.

— Chiar tu ai spus că nu poţi ajunge la el. Dacă încerci, te vor ucide.

— Au mai încercat şi alţii. O să mă acopăr. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat. A văzut singur; dacă e în viaţă şi pot să vorbesc cu el, va şti ce să facă.

— Şi dacă nu este în viaţă, sau nu poţi să ajungi la el?

Scofield se uită la bărbaţii morţi de pe asfalt.

— Poate singurul lucru care a mai rămas: Corsica.

Agentul KGB-ului scutură din cap.

— Privesc şansele mai realist decât tine, Beowulf. Nu mai aştept. N-am să risc să ajung în „spitalul” de care vorbeai. Plec în Corsica acum.

— Dacă pleci, începe de pe coasta de sud, la nord de Porto Vecchio.

— De ce?

— Acolo a început totul. E pământul lui Matarese.

Taleniekov dădu din cap.

— Din nou lecţiile de la şcoală. Mulţumesc. Poate ne întâlnim în Corsica.

— Poţi ieşi din ţară? întrebă Bray.

— Să intri, să ieşi… nu e mare lucru. Nu astea sunt obstacolele. Dar

tu? Dacă te decizi să mi te alături acolo!

— Pot ajunge uşor la Londra, la Paris. Am conturi acolo. Dacă ajung, numără trei zile, cel mult patru. Sunt hanuri mici pe dealuri. O să te găsesc…

Scofield se opri. Amândoi se întoarseră repede la sunetul unui automobil ce se apropia. O limuzină intră întâmplător din drum în parcare. Pe locurile din faţă se afla un cuplu, mâna bărbatului pusă pe umerii femeii. Luminile căzeau direct pe corpurile imobile de pe pavaj, pe parbrizul spart al automobilului şi pe corpul dinăuntru.

Bărbatul îşi trase mâna de pe umărul femeii, împingând-o în scaun şi apucând volanul cu ambele mâini. Îl răsuci violent spre dreapta şi acceleră spre drum.

— Se vor duce la poliţie, spuse Bray. S-o ştergem de aici.

— Eu zic că ai fi mai bine să nu folosim maşina aceea, replică agentul KGB-ului.

— De ce nu?

— Şoferul lui Winthrop. Tu poate ai încredere în el. Nu sunt prea sigur că am şi eu.

— E o nebunie! Era gata să fie ucis.

Taleniekov gesticula spre bărbaţii de pe pavaj.

— Ăştia erau trăgători de elită, ruşi sau americani, nu contează, erau experţi – Matarese nu-i mai poate folosi. Parbrizul limuzinei avea cel puţin cinci picioare lăţime, şoferul din spatele lui – o ţină uşoară chiar şi pentru un novice. De ce n-a fost împuşcat? De ce n-a fost oprită maşina aceea? Ne uităm după capcane, Beowulf. Am fost conduşi într-una şi n-o vedem. Poate chiar de către însuşi Winthrop.

Bray simţi că-i vine rău; n-avea răspuns.

— Ne despărţim. E mai bine pentru amândoi.

— Corsica, poate?

— Poate. O să afli dacă ajung acolo.

— Foarte bine.

— Taleniekov?

— Da?

— Îţi mulţumesc că ai folosit chibriturile.

— În aceleaşi circumstanţe, cred că ai fi făcut acelaşi lucru pentru mine.

— În aceleaşi condiţii… da, aş fi făcut.

— Ţi-a dat prin gând? Nu ne-am ucis, Beowulf Agate. Am vorbit.

— Am vorbit.

O sirenă se auzi prin aerul rece al nopţii. Altele se vor auzi curând; maşinile patrulelor vor ajunge în curând acolo. Amândoi se întoarseră şi o luară la fugă, Scofield în josul potecii din spatele maşinii închiriate, Taleniekov către balustrada ce împrejmuia prăpastia din Rock Creek Park.

12

Vasul de pescuit brăzda hula agitată ca un animal greoi şi stângaci, abia conştient că apele sunt neprietenoase. Valurile loveau bordul, trimiţând pânze de apă peste punte şi peste oamenii ce mânuiau plasele.

Un bărbat, totuşi, nu era amestecat în corvoada prinsului peştelui. Nu trăgea de nici o frânghie, nu mânuia nici un cârlig, dar nici nu se alătura înjurăturilor şi râsului ce însoţeau viaţa pe mare. În schimb, stătea singur pe punte cu un termos cu cafea într-o mână, o ţigară în cealaltă. Dacă s-ar fi apropiat vreun vas de patrulă, francez sau italian, ar fi devenit pescar, dar dacă nu se întâmpla aşa ceva, trebuia să fie lăsat în pace. Nimeni nu obiecta faţă de prezenţa acestui străin ciudat, fără nume, fiindcă datorită acestei prezenţe fiecare membru al echipajului era mai bogat cu 100.000 de lire. Vasul l-a luat de pe un cheu din San Vicenzo. Era planificată o plecare în zori de pe coasta italiană, dar străinul a sugerat că dacă Corsica se va vedea în zori, căpitanul şi echipajul vor avea o răsplată mult mai bună pentru munca lor. Rangul avea privilegiile lui; căpitanul a primit 150.000 de lire. Au plecat din San Vicenzo înainte de miezul nopţii.

Scofield înşuruba capacul termosului şi aruncă ţigara peste bord. Se întinse şi privi prin ceaţă linia coastei. Era un timp bun.

După spusele căpitanului, Solenzara se va vedea în câteva minute şi în mai puţin de o oră îl vor lăsa pe stimatul lor pasager între Sainte-Lucie şi Porto Vecchio. Nu se anticipau necazuri; erau o mulţime de canale pustii pe ţărmul stâncos, în care se putea adăposti temporar un vas de pescuit.

Bray trase de coarda înfăşurată în jurul mânerului genţii sale şi o legă de încheietura mâinii; ţinea bine şi era udă. Strânsoarea îi ardea încheietura iritată de sarea mării, dar se va vindeca repede, de fapt ajutată de aceeaşi sare. Precauţia ar putea părea neavenită, dar aparenţa ei era de aceeaşi valoare ca şi legătura. Omul mai aţipeşte, iar corsos erau cunoscuţi că lasă călătorii fără obiectele de valoare – mai ales pe călătorii care merg fără identitate, dar cu bani.

— *Signore!* Căpitanul se apropie, zâmbetul său larg dezvăluind absenţa unui dinte din faţă. *Ecco Solenzara! Ci arriveremo subito – trenta minuti. E nord di Porto Vecchio!*

— *Benissimo, grazie.*

— *Prego!*

Într-o jumătate de oră va fi pe pământ, în Corsica, pe dealurile unde s-a născut Matarese. Faptul că s-a născut nu se punea la îndoială, că a produs asasini plătiţi până la mijlocul anilor treizeci era acceptat ca o

probabilitate foarte posibilă. Dar atât de puţin se ştia despre asta, încât nu ştia cu adevărat cât din poveste era mit şi cât se baza pe realitate. Legenda era în acelaşi timp încurajată şi luată în zeflemea; la bază se afla o enigmă, fiindcă nimeni nu-i înţelegea originea. Numai că un nebun pe nume Guillaume de Matarese a adunat un consiliu – de unde, nu s-a înregistrat niciodată – şi a dat naştere unei bande de asasini, bazată, spun unii, pe ideea societăţii ucigaşe a lui Hasan ibn-al-Sabbah din secolul al unsprezecelea.

Totuşi acest iz de orientare spre cult hrănea şi diminua realitatea. Nici o mărturie în faţa Curţii nu s-a depus vreodată, nici nu s-a prins vreodată vreun asasin despre care s-ar fi putut dovedi că face parte dintr-o organizaţie numită Matarese; dacă a existat vreo confesiune, nici una nu a fost făcută vreodată publică. Rumorile persistau încă. În cercurile înalte circulau tot felul de poveşti; apăruseră articole în ziare serioase, dar au fost negate în ediţiile următoare. Au fost începute mai multe studii independente; dacă vreunul a fost încheiat, nimeni n-a aflat nimic despre el. Şi pe lângă toate astea, guvernele n-au făcut nici un comentariu. Niciodată. Rămâneau mute.

Iar pentru un tânăr „intelligence officer” ce studia cu câţiva ani în urmă istoria asasinatelor, tocmai această tăcere dădea o anumită veridicitate organizaţiei Matarese.

La fel cum o altă tăcere, impusă brusc cu trei zile în urmă, l-a convins că întâlnirea din Corsica nu era o propunere făcută în grabă, ci singurul lucru care rămăsese. Matarese rămânea o enigmă, dar nu mai era un mit. Era o realitate. Un om influent s-a dus la alţi oameni influenţi şi a rostit numele; nu mai putea fi tolerat.

Robert Winthrop a dispărut.

Bray a fugit din Rock Creek Park cu trei nopţi în urmă şi s-a înregistrat într-un motel din împrejurimile Fredericksburg-ului. Timp de şase ore a călătorit în susul şi-n josul autostrăzii, sunându-l pe Winthrop de la o serie de cabine telefonice, niciodată aceeaşi de două ori, făcând autostopul sub pretextul unei maşini stricate pentru a pune distanţă între ele. A vorbit cu soţia lui Winthrop, alarmând-o, era sigur, dar fără să spună nimic concret, numai că voia să vorbească cu ambasadorul. Până în zori, apoi nu a mai răspuns nimeni la telefon, se auzeau numai sunetele intermitente, din ce în ce mai rare – sau aşa îi păreau – şi nimeni pe linie.

Nu mai avea la cine să se ducă; reţelele secrete îl căutau. Dacă l-ar fi găsit, ar fi fost definitiv terminat; ştia. Dacă i s-ar fi permis să trăiască, asta s-ar fi petrecut între cei patru pereţi ai unei celule sau, mai rău, datorită chimicalelor, cu creierul golit, ca un animal. Dar nu credea că i se va permite să trăiască. Taleniekov avea dreptate; erau amândoi însemnaţi.

Dacă exista vreun răspuns, acesta se găsea la patru mii de mile, în

Mediterană. În geanta diplomat avea o duzină de paşapoarte false, cinci carnete de bancă sub diverse nume şi o listă cu bărbaţi şi femei care îi puteau găsi orice mijloc de transport. A plecat din Fredericksburg în zori, cu două zile în urmă, s-a oprit la câteva bănci din Londra şi Paris, iar noaptea trecută, târziu, a ajuns pe cheul pescarilor din San Vicenzo.

Acum mai avea câteva minute şi punea piciorul în Corsica. Lunga şedere în aer liber pe apă i-a lăsat timp să se gândească, sau cel puţin să-şi organizeze gândurile. Trebuia să înceapă cu indiscutabilul; două lucruri erau sigure:

Guillaume de Matarese a existat, după cum a existat un grup de bărbaţi care alcătuiau Consiliul Matarese, dedicaţi teoriilor nebuneşti ale naşului lor. Lumea înainta prin schimbări de putere violente. Şocul şi moartea bruscă mergeau mână în mână cu evoluţia istoriei. Cineva trebuia să le dea un scop. Guvernele de peste tot vor plăti pentru asasinatul politic. Asasinatul – înfăptuit după cele mai verificate metode, imposibil de urmărit până la cei care l-au contractat – poate deveni o sursă de bogăţii şi influenţă inimaginabilă. Asta era teoria lui Guillaume de Matarese.

O minoritate din serviciile secrete internaţionale susţineau că Matarese a fost răspunzător de zeci de asasinate politice din al doilea deceniu al secolului, de la Sarajevo la Mexico City, de la Tokyo la Berlin. După ei, colapsul organizaţiei Matarese se datorează exploziei celui de-al doilea război mondial, concomitent cu creşterea numărului serviciilor secrete, unde asemenea crime erau legitimate, sau absorbţiei consiliului de către Mafia siciliana, întinsă peste tot acum, dar centralizată în Statele Unite.

Dar acesta era punctul de vedere al unei minorităţi. Marea majoritate a profesioniştilor din Interpol, MI-6 şi Central Intelligence Agency susţineau că se exagera puterea lui Matarese. Au ucis fără îndoială un număr de figuri proeminente din pasionata şi ineficienta viaţă politică a Franţei şi Italiei, dar nu exista nici o dovadă sigură în afară de asta. Era, în esenţă, o colecţie de paranoici, conduşi de un excentric bogat, la fel de greşit informat în privinţa problemelor de filosofie pe cât era în legătură cu guvernele care ar accepta contractele sale insultătoare. Dacă ar fi altceva, susţineau aceşti profesionişti mai departe, de ce ei nu au fost contactaţi niciodată?

Pentru că, credea Bray acum câţiva ani, cum credea şi acum, *voi eraţi – noi eram – ultimii oameni de pe pământ cu care Matarese ar fi făcut vreo afacere. De la început noi eram concurenţa – într-o formă sau alta.*

— *Ancora quindici minuti,* strigă căpitanul din căsuţa timonei – la costa e molto vicina.

— *Grazie tante, capitano.*

— Prego.

Matarese. Să fie posibil? Un grup de oameni selectând şi controlând asasinatele pe glob, dând o structură terorismului, împrăştiind haosul peste tot?

Pentru Bray răspunsul era da. Cuvintele unui Istrebiteli pe moarte, sentinţa dată de sovietici pentru Vasili Taleniekov, propria sa echipă de execuţie recrutată din Marsilia, Amsterdam şi Praga… toate erau un preludiu la dispariţia lui Robert Winthrop. Toate se legau de acest modern Consiliu al lui Matarese. El era regizorul din umbră.

Cine erau aceşti oameni care aveau resurse să ajungă în cele mai înalte locuri din guverne şi care finanţau terorişti, alegând în acelaşi timp oameni celebri pentru a fi ucişi? Cea mai importantă întrebare era de ce. De ce? Care le erau scopurile?

Cine – asta era problema ce trebuia rezolvată prima… şi, oricine ar fi ei, trebuie să existe o legătură cu fanaticii chemaţi iniţial de Guillaume de Matarese; de unde altundeva puteau să vină, cum altfel puteau să ştie? Oamenii ăştia au venit pe dealurile din Porto Vecchio; şi aveau nişte nume. Trecutul era singurul loc de pornire pe care îl avea.

Ar mai fi fost unul, reflectă el, dar flacăra unui chibrit în pădurile din Rock Creed Park l-a şters. Robert Winthrop era pe punctul de a numi doi oameni puternici din Washington care au negat cu vehemenţă că ar şti ceva despre Matarese. În negaţia aceea zăcea complicitatea lor; ar fi trebuit să fi auzit de Matarese – într-un fel sau altul. Dar Winthrop n-a mai spus numele acelea; s-a interpus violenţa. Acum s-ar putea să nu le mai spună niciodată.

Nume din trecut puteau conduce la nume din prezent; în cazul ăsta trebuia să o facă. Oamenii îşi lăsau munca, amprentele asupra timpurilor lor… banii. Totul se putea urmări pentru a-l duce undeva. Dacă existau chei care să descuie seifurile ce ţineau secretul Matarese, le va găsi pe dealurile din Porto Vecchio. Trebuia să le găsească… cum şi duşmanul său, Vasili Taleniekov, trebuia să le găsească. Nu va mai există nici o fermă în Grasnov pentru rus, nici o viaţă nouă pentru Beowulf Agate, până nu vor găsi răspunsurile.

— La costa si avvicina! mugi căpitanul, învârtind timona. Se întoarse zâmbind spre pasagerul său. *Ancora cinque minuti, signore, e poi la Corsica.*

— Grazie, capitano.

— Prego.

Corsica.

Taleniekov alerga pe dealul stâncos în lumina lunii, aplecându-se prin peticele de iarbă înaltă pentru a-şi ascunde mişcările, dar nu şi poteca pe care o croia. Nu voia ca cei care îl urmăreau să renunţe la

vânătoare, doar să fie întârziaţi, separaţi dacă era posibil; dacă ar putea prinde unul, ar fi ideal.

Bătrânul Krupskaia avusese dreptate cu Corsica, Scofield la fel cu dealurile de la nord de Porto Vecchio. Erau secrete aici; i-a trebuit mai puţin de două zile pentru a afla asta. Acum oamenii îl urmăreau prin întuneric pentru a-l împiedica să afle mai multe.

Cu patru nopţi în urmă, Corsica era o speculaţie, o alternativă nesigură, iar Porto Vecchio un oraş oarecare pe coasta de sud a insulei, cu dealuri necunoscute deasupra.

Dealurile erau încă necunoscute; oamenii care trăiau acolo erau distanţi, ciudaţi şi necomunicativi, dialectul oltramontan greu de înţeles, dar speculaţia fusese înlăturată. Era suficient să pronunţe cuvântul Matarese şi privirile deveneau ostile; era suficient să încerce să capete cele mai nevinovate informaţii şi discuţia abia începută se termina. Era ca şi cum numele însuşi făcea parte dintr-un ritual de care nimeni nu vorbea în afara tribului şi niciodată în prezenţa unor străini. Vasili a înţeles asta în câteva ore de la venirea lui aici.

Cu patru zile în urmă n-ar fi crezut asta; acum ştia că aşa e. Matarese era mai mult decât o legendă, mai mult decât un simbol mistic pentru oamenii primitivi de pe dealuri; era o formă de religie. Trebuia să fie aşa; oamenii erau gata să moară ca să-i păstreze secretul.

Patru zile şi lumea se schimbase pentru el. Nu mai lucra cu oameni cunoscuţi ce aveau la dispoziţie echipamente sofisticate. Nu mai existau benzi de computer învârtindu-se în spatele geamurilor la atingerea unui buton, nici litere verzi afişate pe ecrane negre, dând informaţii imediate, necesare pentru decizia următoare. Sonda trecutul printre oameni din trecut.

De aceea dorea cu disperare să prindă pe unul din cei care îl urmăreau pe dealuri. Trei la număr; creasta dealului era lungă şi largă, plină de pâlcuri de copaci şi roci colţuroase. Trebuia să se separe pentru a putea acoperi povârnişurile ce duceau spre celelalte dealuri şi platourile de la poalele munţilor. Dacă ar putea să prindă unul şi să aibă câteva ore la dispoziţie ca să-l lucreze, ar putea afla o mulţime. N-avea nici o remuşcare pentru asta. Cu o noapte înainte, un pat de lemn fusese spulberat de un corsican cu o puşcă Lupo. Se presupunea că Taleniekov se găsea în acel pat... Doar un om – acel om – se gândea Vasili, stăpânindu-şi furia, în timp ce fugea prin întuneric într-un pâlc mic de brazi, chiar sub coama dealului. Putea să se odihnească câteva momente.

Jos, departe, putea vedea razele slabe ale lanternelor. Una, două... trei. Trei oameni şi se separau. Cel din partea stângă acoperea aria în care se găsea el; o să-i ia zece minute de urcuş ca să ajungă la pâlcurile de brazi. Taleniekov spera să fie cel cu Lupo. Se sprijini de un

copac, respirând greu şi-şi relaxa corpul.

Totul s-a petrecut atât de repede, excursia în această lume primitivă. Totuşi exista o simetrie într-un fel. Începuse să fugă noaptea de-a lungul malurilor împădurite ale unei prăpăstii din Rock Creek Park din Washington şi acum se găsea într-un refugiu împădurit, sus, pe dealurile din Corsica. Noaptea. Călătoria a fost rapidă; ştiuse cu precizie ce să facă şi când să facă..

Ieri după-amiază, la ora cinci, era pe aeroportul Leonardo da Vinci din Roma, unde a aranjat o cursă particulară spre Bonifacio, în extremitatea sudică a Corsicăi. A ajuns la Bonifacio la ora şapte, iar un taxi l-a dus spre nord, de-a lungul coastei, spre Porto Vecchio şi mai departe, la un han pe dealuri. S-a aşezat la o cină corsicană, angajând o conversaţie cu proprietarul.

— Sunt un fel de cercetător, spuse el. Caut informaţii despre un *padrone* de-acum câţiva ani buni. Un oarecare Guillaume de Matarese.

— Nu înţeleg, răspunse hangiul. Aţi spus un fel de cercetător. Mie mi se pare că cineva este sau nu este. Sunteţi la vreo universitate mare?

— O fundaţie privată, de fapt. Dar universităţile au acces la studiile noastre.

— *Un' fondazione?*

— *Un' organizzazione accademica.* Secţia mea se ocupă de istoria mai puţin cunoscută din Sardinia şi Corsica de la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea şi începutul secolului douăzeci. Aparent, a existat acest *padrone...* Guillaume de Matarese... care stăpânea majoritatea pământurilor de pe dealurile astea de la nord de Porto Vecchio.

— Stăpânea aproape tot, *signore.* A fost bun cu oamenii care trăiau pe pământurile lui.

— Natural. Şi am vrea să-i facem un loc în istoria Corsicăi. Nu sunt sigur să ştiu de unde să încep.

— Poate...

Hangiul se lăsă pe spate în scaun, cu ochii privind în sus, vocea sa dintr-o dată ciudată.

— Ruinele Vilei Matarese. E o noapte senină, *signore.* Sunt extrem de frumoase în lumina lunii. Pot găsi pe cineva să vă ducă. Doar dacă, bineînţeles, nu sunteţi prea obosit după drum.

— Deloc. A fost un zbor rapid.

A fost dus mai departe pe dealuri, către rămăşiţele unei moşii întinse, numai ruinele casei acoperind o suprafaţă de un acru. Ziduri fărâmiţate şi hornuri sparte erau singurele structuri intacte. Pe pământ se puteau distinge urmele unui drum circular enorm. De ambele părţi ale casei principale, poteci de piatră tăiau iarba înaltă, presărată cu bucăţi de lemn sfărâmate, amintirile unei grădini demult

distruse.

Ruinele aveau o înfăţişare stranie în lumina lunii. Guillaume de Matarese şi-a construit un monument, iar aspectul impunător al edificiului n-a pierdut nimic prin distrugere şi trecerea timpului. Mai degrabă avea o forţă a lui însuşi.

Vasili a auzit vocile din spatele lui; băiatul care-l însoţea dispăruse. Apăruseră doi oameni, iar cuvintele lor erau începutul unui interogatoriu care dură mai bine de o oră. Ar fi fost simplu să-i neutralizeze pe amândoi, dar Taleniekov ştia că poate învăţa mai mult printr-o rezistenţă pasivă; anchetatorii de ocazie mai mult se dau de gol atunci când au de-a face cu oameni antrenaţi. A ţinut-o cu povestea sa cu *organizzazione accademica;* în final i s-a dat sfatul la care se aştepta:

— Du-te înapoi de unde vii, *signore.* Nu ai ce afla aici, noi nu ştim nimic. Au fost nişte calamităţi prin munţii ăştia acum câţiva ani; n-a rămas nimeni care te-ar putea ajuta.

— Trebuie să mai existe oameni mai în vârstă pe dealurile astea. Poate dacă mai hoinăresc pe aici şi pun câteva întrebări…

— Suntem oameni în vârstă, *signore şi* nu putem să-ţi răspundem la întrebări. Du-te acasă. Suntem oameni ignoranţi în locurile astea, călăuze. Nu ne convine când străinii se amestecă în felul nostru simplu de viaţă. Du-te acasă.

— Voi lua în consideraţie sfatul vostru…

— Nu vă faceţi asemenea necazuri, *signore.* Lăsaţi-ne în pace. Vă rog.

De dimineaţă, Vasili s-a dus din nou pe dealuri, spre Villa Matarese şi mai departe, oprindu-se la numeroase case, punându-şi întrebările, observând ochii negri plini de mânie ai corsicanilor în timp ce nu-i răspundeau nimic, conştient în acelaşi timp că este urmărit.

Nu i s-a spus nimic, bineînţeles, dar din reacţiile din ce în ce mai dure la prezenţa sa a învăţat ceva. Oamenii nu numai că îl urmăreau, dar i-o luau înainte, alertând familiile de pe dealuri că vine un străin. Trebuie să nu i se spună nimic, să fie alungat.

În noaptea aceea – noaptea trecută, se gândea Taleniekov, în timp ce privea cum raza de lumină urca încet dealul spre stânga sa – hangiul s-a apropiat de masa lui.

— Mi-e teamă, *signore,* că nu vă mai pot permite să staţi aici. Am închiriat camera.

Vasili s-a uitat spre el şi i-a vorbit fără nici o ezitare de data asta:

— Păcat. Am nevoie doar de un fotoliu sau un balansoar, dacă-mi puteţi da. Voi pleca la prima oră mâine dimineaţă. Am găsit ce căutam.

— Adică ce, *signore?*

— O să aflaţi în curând. Vor veni alţii după mine, cu echipament

adecvat şi cu registrele proprietăţilor de pământ. Va avea loc o investigaţie foarte exactă, foarte amănunţită. Ce se petrece aici este fascinant. Vorbesc din punct de vedere academic, bineînţeles.

— Bineînţeles... Poate încă o noapte.

Şase ore mai târziu, un bărbat a dat buzna în camera lui şi a tras două focuri din ţevile groase ale unei puşti mortale, cu ţeava tăiată, numită Lupo – „lup”. Taleniekov aştepta; privise din spatele unei uşi deschise parţial în timp ce patul de lemn exploda, iar aşternuturile îngrămădite sub pătură erau aruncate în peretele negru.

Sunetul a fost cutremurător, ecoul exploziei auzindu-se prin tot hanul, totuşi nimeni nu a fugit să vadă ce s-a întâmplat. În schimb, bărbatul cu Lupo stătuse în cadrul uşii şi vorbise încet în oltramontană, ca şi cum ar fi rostit un jurământ:

— *Per nostro circolo,* spusese; apoi fugise.

Nu însemna nimic, totuşi Vasili ştia că însemna totul. Cuvinte spuse ca o formulă magică după luarea unei vieţi... Pentru cercul nostru.

Taleniekov şi-a adunat lucrurile şi a întins-o din hotel. A ajuns la singurul drum ce venea dinspre Porto Vecchio şi şi-a găsit o poziţie în tufişuri, la douăzeci de metri de el. La câteva sute de metri mai jos, a văzut sclipirea unei ţigări. Drumul era păzit; a aşteptat. Trebuia s-o facă.

Dacă Scofield venea, va folosi drumul acesta; erau zorii celei de-a treia zi. Americanul a spus că dacă Corsica era singurul lucru care mai rămânea, va fi acolo în trei sau patru zile.

La trei după-amiază nu apăruse încă şi o oră mai târziu Vasili îşi dădu seama că nu mai poate să aştepte. Oamenii se împrăştiaseră în lungul drumului. Misiunea lor era clară; intrusul scăpase. Să-l găsească şi să-l ucidă.

Potere au început să cutreiere pădurile; doi corsicani au trecut la mai puţin de treizeci de metri de el; în curând patrulele se vor concentra, căutarea va deveni mai amănunţită. Nu-l mai putea aştepta pe Scofield; nu avea nici o garanţie că Beowulf Agate a scăpat din plasă ce i se întindea în propria lui ţară, cu atât mai mult în drumul său spre Corsica.

Vasili îşi petrecu orele până la apusul soarelui creând diversiuni printre cei care voiau să-l prindă în cursă. Ca o vulpe, urma sa părea că se îndreaptă într-o direcţie, iar silueta sa era văzută în altă parte; ramuri rupte şi urme adânci erau dovada că este încolţit într-o mlaştină din faţa unui perete stâncos, iar în timp ce oamenii se apropiau, putea fi văzut alergând pe câmp la o milă spre vest. Era ca un miraj de care dacă te apropiai apărea în zece alte locuri deodată.

Când întunericul veni, Taleniekov îşi începu strategia care îl duse în locul în care se găsea acum, ascuns într-un pâlc de brazi, sub creasta unui deal, aşteptând să se apropie un om cu o lanternă. Planul era

simplu şi trebuia dus la îndeplinire în trei etape, fiecare fază decurgând logic din cea precedentă. Mai întâi diversiunea, atrăgând un număr cât mai mare posibil de oameni; expunerea în raza vizuală a celor câţiva rămaşi; în final, separarea acestora şi prinderea unuia. A treia fază era în curs de îndeplinire în timp ce focurile se înălţau la o milă şi jumătate spre est.

Şi-a croit drum prin pădure, coborând în direcţia lui Porto Vecchio, mergând pe partea dreaptă a drumului de ţară. A adunat într-un loc crengi uscate şi frunze, a rupt câteva cartuşe de Graz-Burya, împrăştiind pulberea printre ele şi a dat foc; aşteptă până se ridicară flăcările şi auzi strigătele corsicanilor. Alergă apoi spre nord, peste drum, într-o parte mai deasă şi cu mai multe uscături a pădurii şi repetă acţiunea aprinzând o grămadă mai mare de crengi şi frunze lângă un stejar uscat. S-a întins ca o bombă incendiară, flăcările ajungând la copac şi cuprinzând şi laturile. O luă din nou la fugă spre nord şi aprinse un ultim foc, cel mai mare, alegând un copac distrus de insecte. În mai puţin de o jumătate de oră, dealurile erau luminate în trei zone diferite, vânătorii alergând de la una la alta, căutarea pierzând din prioritate. Foc. Totdeauna foc. Traversă înapoi în diagonală spre sud, urcând printre copaci spre drumul ce ducea la han. Se duse din nou pe drum, văzând mai mulţi bărbaţi cu puşti, stând, vorbind neliniştiţi. Garda din spate, încurcată de haosul de deasupra, nesiguri dacă trebuie să rămână unde se aflau, sau să meargă în ajutorul tovarăşilor lor.

Ironia coincidenţei îl făcu pe Vasili să zâmbească amar în timp ce scapără un chibrit. Flacăra unui chibrit a pornit totul acum câteva zile pe Nebraska Avenue; era semnalul unei curse. Însemna o altă cursă pe dealurile din Corsica.

— Ecco!

— Il fiammifero!

— E lui!

Vânătoarea a început; acum se apropia de sfârşit. Bărbatul cu lanterna era foarte aproape; va ajunge la pâlcul de brazi în mai puţin de treizeci de secunde. Dedesubt, pe panta dealului, lanterna din centru era la câteva sute de metri spre sud, raza ei făcând zigzaguri pe pământ în faţa corsicanului ce o ţinea. Departe, în dreapta, a treia lanternă, care numai cu câteva secunde înainte se învârtea dezordonat înainte şi înapoi, stătea acum ciudat de nemişcată, raza ei fiind îndreptată în jos, spre un singur punct. Poziţia lanternei şi brusca ei imobilitate îl nelinişteau pe Taleniekov, dar nu era timp pentru evaluarea fiecărui fapt. Corsicanul ce se apropia a ajuns la primul copac din adăpostul său natural.

Bărbatul ridică raza de lumină spre pâlcul de trunchiuri şi crengi. Taleniekov rupsese mai multe ramuri, curăţindu-le de coajă astfel ca

lumina să indice imediat lemnul alb. Corsicanul păşi înainte urmărind semnele; Vasili păşi spre stânga sa, ascuns de copac. Vânătorul trecu la mai puţin de douăzeci de inch, cu puşca gata de tragere. Taleniekov îi privi picioarele, pândind momentul în care piciorul stâng se va mişca înainte.

Piciorul stâng părăsi pământul şi Vasili se aruncă; apucă gâtul omului, degetele sale zburând spre garda trăgaciului şi smulse puşca din mâna corsicanului. Raza de lumină se înălţă spre copaci; Taleniekov îşi abătu genunchiul drept în rinichii victimei, trăgându-l pe spate spre pământ. Încinse mijlocul bărbatului cu picioarele, forţându-i gâtul într-un arc dureros, cu urechea lângă buzele sale.

— Noi doi vom petrece împreună o oră! şopti în italiană. Când timpul se va termina, tu îmi vei fi spus ce vreau să ştiu, sau nu vei mai vorbi niciodată. Mă voi folosi de propriul tău cuţit. Faţa îţi va fi aşa de desfigurată, încât nimeni nu te va mai recunoaşte. Acum ridică-te încet. Dacă ridici vocea, eşti mort!

Vasili slăbi gradat presiunea asupra mijlocului şi gâtului omului. Amândoi începură să se ridice, degetele lui Taleniekov apucând gâtul bărbatului.

Deodată se auzi un crac deasupra, zgomotul producând ecou printre copaci. Un picior călcase pe o creangă căzută. Vasili se răsuci, privind prin ramurile dese. Ce văzu îl făcu să-şi piardă răsuflarea Un bărbat stătea între doi copaci, o siluetă familiară, văzută ultima oară în cadrul uşii unui han. Şi, la fel ca atunci, ţevile groase ale Lupo-ului erau ridicate drept înainte. Dar acum erau ridicate spre el.

În acel moment Taleniekov înţelese că nu toţi profesioniştii erau antrenaţi la Moscova şi Washington. Raza de lumină ce se legăna la poalele dealului era dintr-o dată nemişcată, încremenită. O lanternă legată de o creangă, trasă înapoi şi lăsată să arcuiască pentru a da iluzia mişcării, în timp ce proprietarul ei fugea în întuneric pe o pantă ce-i era familiară.

— Aţi fost foarte şmecher ieri-noapte, *signore,* spuse omul cu Lupo. Dar nu există aici nici un loc unde să te ascunzi.

— *Matarese!* strigă Vasili din toată puterea. *Per nostro circolo,* mugi din nou.

Se aruncă spre stânga. Explozia din cele două ţevi ale puştii Lupo se auzi departe peste dealuri.

13

Scofield sări peste marginea bărcii şi înainta cu greu prin valuri spre coastă. Nu exista plajă, numai bolovani ce formau un zid neregulat de piatră. Ajunse la un promontoriu din piatră netedă, alunecoasă şi-şi aduna forţele pentru a învinge apa.

Trecu apoi de această barieră şi alergă într-un tufiş care-l ascundea de orice patrulă ce ar trece pe faleza de deasupra. Căpitanul îl avertizase că poliţia era inconsecventă; unii puteau fi cumpăraţi, alţii nu.

Îngenunche, scoase un briceag din buzunar şi tăie legătura de la încheietura mâinii, eliberând geanta. Apoi deschise sacul şi scoase o pereche de pantaloni uscaţi, o pereche de ghete, un pulover negru, o bască şi o jachetă de lână aspră, toate cumpărate la Paris, iar etichetele rupte. Arătau destul de urât pentru a fi acceptate ca port autohton.

Se schimbă, împături hainele ude şi le îngrămădi în sac împreună cu geanta diplomat, apoi porni urcuşul spre drumul de deasupra. Fusese în Corsica de două ori – la Porto Vecchio o singură dată – de ambele daţi în legătură cu un tip nesuferit, care transpira tot timpul, un proprietar de vase de pescuit din Bastia aflat în plata Departamentului de Stat ca „observator” al operaţiunilor sovietice pe mare. Scurta vizită la sud de Porto Vecchio era în legătură cu posibilitatea finanţării secrete a unor proiecte de resort în Marea Tireniană; n-a aflat niciodată ce s-a mai întâmplat apoi. În timp ce era la Porto Vecchio, a închiriat o maşină şi s-a dus pe dealuri. A văzut ruinele Vilei Matarese în lumina unui soare arzător de după-amiază şi s-a oprit la un pahar de bere la o taverna de lângă drum, dar excursia i-a dispărut repede din minte. Nu s-a gândit că o să se mai întoarcă vreodată. Legenda Matarese nu era mai actuală decât ruinele vilei. Atunci.

Ajunse la drum şi-şi trase basca peste sprâncene pentru a ascunde rana de pe frunte, unde se lovise de o balustradă de metal pe o scară a hotelului de pe Nebraska Avenue.

Taleniekov. A, ajuns în Corsica? Era pe undeva, pe aici, pe dealurile de lângă Porto Vecchio? Un străin punând întrebări despre o legendă va fi uşor de urmărit. Pe de altă parte, rusul va fi prevăzător; dacă le-a venit lor în minte să vină la sursa legendei, s-ar putea tot atât de bine să le fi venit şi altora acelaşi lucru.

Bray se uită la ceas; era aproape unsprezece şi jumătate. Scoase o hartă şi-şi aprecie poziţia ca fiind la două mile sud de Santa Lucia; cel mai scurt drum spre dealuri – spre dealurile lui Matarese, se gândi el –

era spre vest. Dar trebuia să mai găsească ceva înainte de a pătrunde pe dealuri. O bază de operaţii. Un loc unde să-şi ascundă lucrurile şi să le găsească la întoarcere. Asta excludea orice oprire normală pentru un călător. N-ar fi putut să imite dialectul oltramontan în câteva ore; va fi etichetat drept străin. Va trebui să-şi stabilească tabăra în pădure, lângă apă dacă era posibil şi de preferat nu la mare distanţă de un magazin sau han în care ar putea găsi de mâncare.

S-ar putea să stea la Porto Vecchio câteva zile. Se putea întâmpla orice după ce îl va fi găsit pe Taleniekov – dacă îl va găsi – dar deocamdată trebuia să se gândească la necesităţi înainte de a formula vreun plan. Preţioasele lucruri mărunte.

Găsi o potecă – prea strâmtă pentru a putea intra o maşină pe ea, o rută a călăuzelor probabil – care tăia peste nişte câmpuri cu pante uşoare; mergea spre vest. Îşi ridică sacul pe umărul stâng şi intră pe potecă împingând crengile joase până ajunse în iarba înaltă.

La 12:45 nu mersese mai mult de cinci sau şase mile în interiorul insulei, dar călătorise special în zigzag pentru a evita zonele prea deschise. Găsi ceea ce căuta, o parte a pădurii care se ridica lângă un izvor, ramurile groase de pini corsicani atârnând până la pământ. Un om şi lucrurile sale vor fi în siguranţă în spatele acelor ziduri de verdeaţă. La o milă şi ceva spre sud-vest se vedea un drum care ducea în sus, pe dealuri. Din câte îşi amintea, era drumul ce duce la ruinele vilei Matarese; doar unul. Din nou, dacă memoria îl ajuta, îşi aducea aminte că drumul trece pe lângă un număr de ferme izolate şi un han, unde se oprise pentru o bere autohtonă în după-amiaza fierbinte. Bray îşi consultă din nou harta; se vedea drumul. Ştia unde se găseşte.

Trecu peste râu şi urcă malul celălalt spre pinii impunători. Deschise sacul şi scoase o lopată mică, zâmbind că împreună cu instrumentul respectiv se rostogoliră afară două pachete de hârtie igienică. Lucrurile mărunte, se gândi, în timp ce începea să sape în pământul moale.

Era aproape ora patru. Îşi instalase tabăra în spatele ecranului de ramuri verzi, îngropase sacul, îşi schimbase bandajul de la gât şi îşi spălase faţa şi mâinile în pârâu. De asemenea, se odihnise uitându-se la lumina soarelui filtrată prin păienjenişul de ace de pin. Mintea îi hoinărea, un răsfăţ pe care încerca să-l oprească, dar nu putea. Somnul nu va veni; doar gândurile.

Se găsea sub un copac pe malurile unui pârâu din Corsica, o călătorie care a început pe un pod din Amsterdam. Şi acum nu se mai putea întoarce decât dacă el şi Taleniekov găseau ceea ce căutau pe dealurile de lângă Porto Vecchio.

N-ar fi fost chiar aşa de greu să dispară. Aranjase o mulţime de astfel de dispariţii în trecut, cu mai puţini bani şi mai puţină

experienţă decât acum. Erau aşa de multe locuri – Malaysia, Fiji, Noua Zeelandă, Tasmania, câmpurile mari din Australia, sau oricare din mulţimea insulelor Sunda. A trimis oameni în asemenea locuri, a ţinut cu grijă legătura cu ei de-a lungul anilor. Şi-au reconstruit vieţile, trecutul fiind ascuns pentru asociaţii prezenţi; prieteni noi, ocupaţii noi, chiar familii.

Ar fi putut face la fel, se gândi Bray. Poate va face; avea hârtiile şi banii necesari. Îşi putea plăti drumul până în Polinezia sau insulele Cook, putea cumpăra un iaht pentru chartere, putea probabil să-şi câştige existenţa decent. Ar fi putut fi o viaţă bună, o existenţă anonimă, un sfârşit.

Apoi văzu figura lui Robert Winthrop, ochii săi căutându-i pe-ai lui, auzi neliniştea din vocea bătrânului în timp ce vorbea de Matarese.

Auzi şi altceva, de asemenea. Mai puţin depărtat, chiar aici, pe cer. Păsări ce se învârteau frenetic în cercuri, ţipetele lor având un ecou aspru, mâniat. Intruşi le-au deranjat din culcuşuri. Auzi oameni alergând, le auzi strigătele.

Fusese zărit? Se ridică repede în genunchi, scoţând Browningul din buzunarul jachetei şi uitându-se printre crengile pinilor.

Dedesubt, la o sută de metri spre stânga, doi bărbaţi îşi croiseră drum cu securi spre amontele pârâului. Rămaseră un moment nemişcaţi, cu pistoalele la brâu, aruncând priviri rapide în toate direcţiile, ca şi cum n-ar fi fost siguri de următoarea mişcare. Încet, Bray răsuflă uşurat; nu-l urmăreau pe el; nu fusese văzut, totuşi cei doi bărbaţi vânau – un animal care le atacase caprele, probabil, sau vreun câine sălbatic. Nu pe el. Nu un străin hoinărind pe dealuri.

Apoi auzi cuvintele şi-şi dădu seama că avea numai în parte dreptate. Strigătul nu venea de la nici unul din cei doi corsicani cu securile; venea din partea cealaltă a pârâului, de pe câmpul de dedesubt.

— *Ecco la – nel campo!*

Nu se urmărea un animal, ci un om. Un om fugea de alţi oameni, iar judecind după furia urmăritorilor, acel om fugea să-şi salveze viaţa.

Taleniekov? Era Taleniekov? Şi dacă da, de ce? Aflase rusul ceva aşa de repede? Ceva pentru care corsicanii din Porto Vecchio ar ucide?

Scofield se uită cum cei doi îşi scot pistoalele de la brâu şi aleargă dispărând din vedere în spatele unui deal. Se târî înapoi spre trunchiul copacului şi încercă să-şi adune gândurile. Instinctul îi spunea că *il uomo* era Taleniekov. Dacă era aşa, avea mai multe posibilităţi de ales. Se putea îndrepta spre drum, mergând în sus pe dealuri – un marinar italian cu vasul de pescuit acostat pentru reparaţii şi cu timp la dispoziţie; putea rămâne unde era până la căderea nopţii, apoi să-şi croiască drum la adăpostul întunericului, sperând să ajungă destul de

aproape pentru a auzi discuţiile oamenilor; sau putea să plece acum şi să urmărească vânătoarea.

Ultima era cea mai puţin atrăgătoare – dar părea să fie cea mai productivă. O alese.

Era ora 5:35 când Bray îl văzu prima oară, alergând de-a lungul crestei unui deal, o siluetă în apusul soarelui în care se trăgeau focuri de armă. Cum era de aşteptat, Taleniekov făcea exact ce te aşteptai cel mai puţin. Nu încerca să scape; mai degrabă folosea vânătoarea pentru a semăna confuzie şi din acea confuzie să afle ceva. O tactică bună; cel mai bun mijloc de a-l face pe inamic să descopere informaţii vitale era de a-l face să le apere.

Dar ce putea să fi aflat atât de repede pentru a justifica riscul? Cât timp va putea să păstreze ritmul pentru a scăpa de inamic? Răspunsurile erau la fel de clare ca şi întrebările: izolează, întinde o cursă şi fă-l să vorbească. Chiar pe câmpul de luptă.

Scofield studie terenul cât putu mai bine din poziţia culcat. Briza uşoară a serii îi înlesnea sarcina; iarba se apleca cu fiecare adiere de vânt. Încercă să analizeze posibilităţile lui Taleniekov, unde ar fi fost mai bine să-l intercepteze. Agentul KGB-ului fugea înapoi spre nord; încă o milă şi ceva şi va ajunge la poalele munţilor, unde se va opri. Nu realiza nimic urcând mai departe. Se va întoarce, îndreptându-se spre sud-vest pentru a evita să fie încercuit. Şi undeva va crea o diversiune, destul de importantă pentru a transforma confuzia într-un moment de haos, urmând cursa imediat după aceea.

Ar trebui să-l intercepteze pe Taleniekov în acel moment, se gândi Bray, dar preferă să n-o facă încă; va fi prea multă activitate comprimată într-o perioadă scurtă de timp. Aşa se făceau greşeli. Ar fi fost mai bine să ajungă la rus înainte. În felul ăsta puteau dezvolta strategia împreună. Mergând aplecat, Scofield porni prin iarba înaltă spre sud-vest.

Soarele apunea în spatele munţilor; umbrele se întinseră până ajunseră pete mari de cerneală, împrăştiată pe dealuri. Veni şi întunericul şi încă nu apăru nici un semn, nici un sunet de la Taleniekov. Bray se mişcă rapid în interiorul perimetrului în care în mod logic s-ar fi găsit Taleniekov, obişnuindu-şi ochii cu întunericul, cu urechile la pândă pentru a prinde orice sunet ce nu aparţine câmpului sau pădurilor. Nici urmă de Taleniekov.

Şi-a luat oare agentul KGB-ului riscul de a folosi drumul pentru o mobilitate mai mare? Dacă da, era prea temerară acţiunea, doar dacă nu cumva concepuse o tactică mai uşor de îndeplinit în partea de jos a dealurilor. Întregul teren era acum plin de potere formate din doi până la şase oameni, toţi înarmaţi; cuţite, pistoale şi topoare de munte le atârnau la brâu, razele lanternelor care se intersectau având efectul unor lasere. Scofield alergă mai departe spre vest, razele de lumină

fiind o protecţie împotriva corsicanilor furioşi; ştia când să se oprească, când să fugă.

Alergă, tăind printre două echipe de oameni, oprindu-se brusc la vederea unui animal cu blană grasă şi cu ochii mari, privind fix. Era gata să-şi folosească cuţitul când îşi dădu seama că era un câine de călăuză, mirosul său nefiind interesat de oameni. Asta nu-l împiedică să-şi piardă răsuflarea; mângâie câinele, apoi se feri de raza unei lanterne ce ieşea din pădure şi se caţără mai departe pe panta dealului.

Ajunse la un bolovan pe jumătate îngropat în pământ şi se aruncă în spatele lui. Se ridică încet, cu mâinile pe piatră, gata să sară înainte şi să fugă din nou. Se uită pe deasupra bolovanului la scena de dedesubt, unde razele lanternelor îi arătau locul în care se afla. Se vedea şi clădirea de lemn a hanului la care se oprise acum câţiva ani. În faţa lui se găsea drumul primitiv pe care îl traversase pentru a ajunge aici. La o sută de metri în dreapta hanului se afla drumul mai larg, care cobora de pe dealuri spre Porto Vecchio.

Corsicanii erau împrăştiaţi pe câmpuri. Ici şi colo, Bray auzea lătratul câinilor, strigătele oamenilor şi loviturile topoarelor. Era o privelişte stranie, nu se vedeau siluete, numai raze de lumină plecând în toate direcţiile; păpuşi invizibile dansând pe sârme luminate în întuneric.

Deodată apăru o altă lumină, galbenă, nu albă. Foc. O explozie bruscă de flăcări la distanţă, în dreapta drumului ce ducea la Porto Vecchio.

Diversiunea lui Taleniekov. Avu efectul scontat. Oamenii alergau ţipând, fâşiile de lumină convergând spre drum, alergând spre focul ce se întindea. Scofield rămase pe loc, întrebându-se din punctul de vedere al profesionistului – cum va folosi agentul KGB-ului diversiunea. Ce va face acum? Ce metodă va folosi pentru a întinde cursa unui singur om?

Începutul răspunsului veni trei minute mai târziu. O a doua erupţie de flăcări, mai mare, se înălţă spre cer la un sfert de milă la stânga drumului spre Porto Vecchio. O singură diversiune se transformase acum în două, împărţind corsicanii, îngreunând căutarea; focul era ucigător pe dealuri.

Acum putea vedea siluetele, fâşiile de lumină împletindu-se cu strălucirea flăcărilor. Alt foc apăru, acesta mai masiv, un copac întreg explodând într-o minge de foc galben-alb, ca şi cum ar fi fost napalm. Era la trei sau patru sute de metri mai departe spre stânga; o a treia diversiune, mai mare decât precedentele. Harababura se răspândi la fel de repede ca şi flăcările, amândouă în pericol să scape de sub control. Taleniekov îşi acoperea toate flancurile; dacă nu reuşea să-i atragă într-o cursă, putea să scape în confuzia creată.

Dar dacă mintea rusului lucra ca a lui, se gândi Bray, cursa va fi întinsă peste câteva clipe. Se târî în jurul bolovanului şi porni în jos, cu umerii aproape de pământ, înaintând ca un animal.

O flacără apăru brusc, departe, în josul drumului. Nu dură mai mult de o secundă, o erupţie mică de lumină. Fusese scăpărat un chibrit. Părea a fi fără sens până când Bray văzu o rază de lanternă apărând din dreapta, urmată imediat de altele două. Cele trei raze porniră în direcţia chibritului; câteva secunde mai târziu se despărţiră la baza dealului ce mărginea drumul de dedesubt.

Scofield ştia acum care este tactica. Cu patru nopţi în urmă, un chibrit fusese scăpărat pentru a demasca o cursă în Rock Creek Park; era scăpărat acum pentru a executa una. De acelaşi om. Taleniekov reuşise să paralizeze vânătoarea datorită zăpăcelii; acum îi atrăgea pe cei câţiva rămaşi în urmă. Vânătoarea finală începuse; rusul va prinde pe unul din cei trei.

Bray îşi scoase automatul din teaca legată sub jachetă şi băgă mâna în buzunar după amortizor. Îl înşuruba la locul lui, ridică siguranţa şi începu să fugă în diagonală spre stânga, sub creasta dealului. Undeva în interiorul acestui perimetru de iarbă şi pădure va fi întinsă cursa. Întrebarea era unde anume, iar dacă era posibil, să imobilizeze pe unul din urmăritori, favorizând în felul acesta succesul capcanei, încă şi mai bine, să prindă unul din corsicani; două surse de informaţii erau mai bune decât una.

Alergă în viteză, rămânând aproape de pământ, cu ochii la cele trei raze de lanternă de dedesubt. Fiecare acoperea câte o parte a dealului, iar la legănarea lor în jos putea vedea clar armele; la primul semn al vârfului se vor trage focuri…

Scofield se opri. Ceva nu i se părea în regulă; era raza de lumină din dreapta, la aproximativ două sute de metri, chiar sub el. Se legăna înainte şi înapoi prea rapid, fără ţintă. Şi nu se vedea nici un reflex – nici măcar întunecat – al luminii pe metal, chiar metal negru. Nu exista nici o armă.

Lanterna aceea nu era ţinută de o mână! Fusese legată de o ramură groasă sau o nuia; un loc care să dea o mişcare falsă pentru a acoperi o altă mişcare. Bray zăcu la pământ, ascuns de iarbă şi de întuneric, privind, ascultând să audă un om alergând.

Se întâmplă atât de repede, atât de neaşteptat, încât Scofield fu gata să tragă instinctiv. Silueta unui corsican mare fu deodată deasupra lui, trecând la mai puţin de cincizeci de centimetri de capul lui. Se rostogoli spre stânga, în afara potecii.

Inspiră adânc, încercând să se elibereze de şoc şi de frică, apoi se ridică prudent şi urmări cât putea mai bine corsicanul ce alerga. Bărbatul se îndrepta spre nord de-a lungul dealului, sub creastă, aşa cum avea de gând să facă şi Bray, bazându-se pe razele de lumină şi

pe sunete – sau absenţa bruscă a amândurora – pentru a-l găsi pe Taleniekov. Corsicanul cunoştea terenul. Scofield mări pasul, trecând de lumina din mijloc, încă departe dedesubt, ştiind în felul acesta că Taleniekov s-a fixat pe al treilea om: lanterna – abia vizibilă – din partea de nord a dealului.

Bray începu să alerge; instinctul îi spunea că nu trebuie să-l piardă din ochi pe corsican. Dar omul dispăruse. Totul era liniştit, prea liniştit. Scofield se aruncă la pământ şi intră în acea linişte, scrutând întunericul, cu degetul pe trăgaciul automatului. Se va întâmplă dintr-un moment într-altul. Dar cum? Unde?

Aproape la o sută cincizeci de metri înainte, în diagonală spre dreapta, a treia rază de lumină părea că se aprinde şi se stinge într-o serie neregulată de flash-uri. Nu... Nu se aprindea şi se stingea rapid; lumina era blocată. Copaci. Cel ce ţinea lanterna mergea printr-un pâlc de arbori de pe latura dealului.

Deodată, raza de lumină se înălţă în sus, dansând scurt spre vârfurile trunchiurilor, apoi căzu, strălucirea ei fiind înghiţită de tufişurile de pe sol. Asta era! Cursa se închisese, dar Taleniekov nu ştia că un corsican aştepta un semn în legătură cu capcana aceea.

Bray se ridică în picioare şi alergă cât putea de repede. Nu avea la dispoziţie decât câteva secunde şi era aşa de mult teren de străbătut şi atât de întuneric; nu ştia unde încep copacii. Dacă ar fi existat măcar o siluetă în care să tragă, sunetul unei voci... Voce. Era gata să strige, să-l prevină pe rus, când auzi o voce. Cuvintele erau rostite în italiana aceea stranie, vorbită de corsicanii din sud; sunetul pluti în briza nopţii.

Douăzeci de metri sub el! Văzu bărbatul stând între doi copaci, corpul lui pus în evidenţă de lumina lanternei de pe pământ; corsicanul ţinea o puşcă în mâini. Scofield pivotă spre dreapta, către bărbatul înarmat, cu automatul ridicat.

„*Matarese”!* Numele fusese strigat de Taleniekov, la fel ca şi fraza enigmatică ce urmă. „*Per nostro circolo”!*

Bray trase în spatele corsicanului trei împuşcături rapide, acoperite de o explozie din puşca lui. Bărbatul căzu înainte. Scofield îşi propti picioarele în pământ, aplecându-se, aşteptând un atac. Văzu apoi ceea ce se aştepta să vadă; corsicanul prins de Taleniekov fusese omorât de viitorul său salvator.

— Taleniekov?

— Tu! *Tu* eşti, Scofield?

— Stinge lumina aia! strigă Bray.

Rusul se întinse spre lumina de la pământ, stingând-o.

— E un om pe deal; nu se mişcă. Aşteaptă să fie chemat.

— Dacă vine, trebuie să-l ucidem. Dacă nu, se va duce după ajutoare. Va veni cu alţii încoace.

— Nu cred că prietenii lui mai au timp de aşa ceva, replică Scofield, privind lumina din întuneric. I-ai îmbrobodit frumuşel… Uite-l! Fuge în josul dealului.

— Vino! spuse rusul, apropiindu-se de Bray. Ştiu o mulţime de locuri unde ne putem ascunde. Am o mulţime să-ţi spun.

— Cred şi eu!

— Da. E aici!

— Ce?

— Nu sunt sigur… răspunsurile, probabil. O parte din ele în orice caz. Ai văzut şi tu. Mă vânează; m-ar ucide imediat. M-am amestecat…

— *Fermate!*

Comanda neaşteptată răsunase din spatele lui Scofield, de pe deal. Bray se răsuci; rusul îşi ridică pistolul.

— Basta!

A doua comandă fu însoţită de mârâitul unui animal, un câine întinzând de lesă.

— Am o puşcă cu două ţevi în mână, signori, continuă vocea… vocea de neconfundat a unei femei, vorbind în engleză acum. Ca şi cea care a tras adineauri, este un Lupo şi ştiu s-o folosesc mai bine decât bărbatul de la picioarele voastre. Dar nu vreau. Păstraţi-vă armele, signori. Nu le aruncaţi; s-ar putea să aveţi nevoie de ele.

— Cine eşti? întrebă Scofield, mijindu-şi ochii la femeia de deasupra.

Din cât putea vedea în lumina nopţii, era îmbrăcată în pantaloni şi cu o jachetă. Câinele mârâi din nou.

— Îl caut pe cercetător.

— Pe cine?

— Eu sunt, spuse Taleniekov. De la *organizzazione accademica.* Omul acesta este asociatul meu.

— Ce naiba eşti…?

— Basta, spuse rusul încet. De ce mă cauţi în loc să mă ucizi?

— Zvonurile circulă peste tot. Pui întrebări despre *padrone of padrones.*

— Da. Guillaume de Matarese. Nimeni nu vrea să-mi răspundă.

— Cineva vrea, răspunse fata. O femeie bătrână din munţi. Vrea să vorbească cu cercetătorul. Are nişte lucruri să-i spună.

— Dar ştii ce se întâmplă aici, spuse Taleniekov, încercând-o. Oamenii mă vânează; vor să mă ucidă. Vrei să-ţi rişti viaţa pentru a mă duce – a ne duce – la ea?

— Da. E un drum lung şi greu. Cinci sau şase ore până sus, în munţi.

— Te rog să-mi răspunzi. De ce îţi asumi riscul ăsta?

— Este bunica mea. Toţi cei de pe dealuri o dispreţuiesc; nu poate

trăi aici, jos. Dar eu o iubesc.

— Cine este?

— I se spune târfa de la Villa Matarese.

14

Au mers repede peste dealuri către poalele munţilor, iar apoi pe potecile din păduri. Câinele i-a mirosit pe amândoi; îi dăduse drumul şi-i urma pe poteci.

Scofield se gândi că este acelaşi câine cu care s-a întâlnit pe dealuri. Îi spuse asta femeii.

— Probabil, *signore.* Eram acolo de multe ore. Vă căutam şi l-am lăsat liber, dar era mereu aproape în caz că aveam nevoie de el.

— M-ar fi atacat?

— Numai dacă ai fi ridicat mâna asupra lui. Sau asupra mea.

Era trecut de miezul nopţii când ajunseră pe un platou cu iarbă, la capătul căreia începeau nişte păduri impunătoare. Norii se împrăştiaseră; lumina lunii scălda platoul, luminând şi vârfurile din depărtare, dându-le şi mai multă măiestrie. Bray văzu cămaşa lui Taleniekov de sub jacheta descheiată; era la fel de transpirată ca şi a lui; iar noaptea era rece.

— Ne putem odihni puţin acum, spuse femeia, arătând în direcţia în care fugea câinele. Acolo e o peşteră de piatră. Nu este adâncă, dar e un adăpost.

— Câinele tău o ştie, adăugă agentul KGB-ului.

— Aşteaptă să-i aprind un foc, râse fata. Când plouă, ia beţe în gură şi mi le aduce înăuntru. Îi place foarte mult focul.

Peştera era săpată în rocă, nu mai mare de trei metri adâncime, dar cel puţin un metru nouăzeci înălţime. Intrară.

— Pot să aprind un foc? întrebă Taleniekov.

— Dacă doreşti. Uccello te va iubi pentru asta. Sunt prea obosită.

— Uccello? întrebă Scofield. Pasăre?

— Zboară pe deasupra pământului, *signore.*

— Vorbeşti foarte bine engleza, spuse Brav, în timp ce rusul aduna ramuri în interiorul unui cerc din pietre în care se vedea că se mai făcuse focul şi înainte. Unde ai învăţat?

— Am fost la şcoala teologică din Vescovato. Cei dintre noi care doresc să participe la programele guvernamentale studiază franceza şi engleza.

Taleniekov scapără un chibrit sub surcele; focul se aprinse instantaneu, flăcările făcând să trosnească lemnul, răspândind lumină şi căldură în peşteră.

— Eşti foarte bun la chestia asta, spuse Scofield adresându-se agentului KGB.

— Mulţumesc. E un talent minor.

— N-a fost deloc minor acum câteva ore.

Bray se întoarse spre femeia care îşi scosese şapca şi îşi scutura părul despletit, lung şi negru. Pentru un moment îşi ţinu respiraţia şi se uită fix la ea. Era din cauza părului? Sau din cauza ochilor mari şi căprui, ca nişte ochi de căprioară, sau a obrajilor înalţi, sau a nasului frumos cizelat deasupra unor buze senzuale ce păreau gata să râdă în orice clipă? Asta să fi fost, sau era pur şi simplu obosit şi mulţumit la vederea unei femei frumoase? Nu; ştia doar că această fată corsicană de pe dealuri îi reaminteşte de Karine, soţia a cărei moarte a fost ordonată de omul ce se găsea la mai puţin de un metru de el. Îşi alungă gândurile şi respiră din nou.

— Şi, o întrebă el, ai intrat în programul guvernamental?

— Atât cât m-au ţinut.

— Unde asta?

— *La scuola media* din Bonifacio. Restul l-am realizat cu ajutorul altora. Cu bani acordaţi din *fondos.*

— Nu înţeleg.

— Sunt absolventă a Universităţii din Bologna, *signore.* Sunt comunistă. O spun cu mândrie.

— Bravo… spuse Taleniekov încet.

— Într-o zi o să punem lucrurile la punct în toată Italia, continuă fata, cu ochii strălucind. Vom sfârşi cu haosul, cu stupizenia creştină.

— Sunt sigur că veţi reuşi, aprobă rusul.

— Dar niciodată ca păpuşile alea din Moscova; aşa nu vom fi niciodată. Suntem independenţi. Nu vom asculta de acei urşi vicioşi care ne-ar devora şi ar crea un stat fascist. Niciodată!

— Bravo, spuse Bray.

Conversaţia lâncezea, tânăra femeie eschivându-se să mai răspundă la alte întrebări despre sine. Le spuse că o cheamă Antonia, dar în afară de asta mai adăugă foarte puţin. Când Taleniekov o întrebă de ce ea, un activist politic din Bologna, s-a întors în această regiune izolată a Corsicăi, îi răspunse că voia numai să stea un timp cu bunica ei.

— Vorbeşte-ne despre ea, spuse Scofield.

— Vă va spune ea ce vrea să vă spună, zise fata, ridicându-se. V-am spus ce m-a instruit ea să vă spun.

— Târfa de la Villa Matarese, repetă Bray.

— Da. N-ar fi fost nişte cuvinte pe care să le folosesc eu vreodată. Să mergem, mai avem încă două ore până acolo.

Ajunseseră pe un vârf tăiat de munte şi priviră spre o pantă lină care cobora mai departe spre o vale. Nu era mai mult de o sută de metri de la creasta muntelui până în fundul văii. Luna se făcuse din ce în ce mai strălucitoare; se putea vedea o căsuţă în mijlocul pajiştii din

vale, un hambar la capătul unei poteci. Se putea auzi şi sunetul unei ape curgătoare; un pârâu ieşea din munte, curgând în josul pantei printre stânci, trecând la mai puţin de patruzeci de metri de micuţa casă.

— E foarte frumos, spuse Taleniekov.

— E singura lume pe care o cunoaşte de aproape o jumătate de secol, răspunse Antonia.

— Aici ai crescut? întrebă Scofield. A fost şi casa ta?

— Nu, spuse fata. Veniţi. Ne aşteaptă.

— La ora asta din noapte?

Taleniekov era surprins.

— Nu există zi sau noapte pentru bunica mea. A spus să vă duc la ea de cum ajungem. Am ajuns.

Nu exista nici zi, nici noapte pentru femeia bătrână ce stătea într-un scaun lângă soba fierbinte, nu în sensul acceptat – de lumină şi întuneric. Era oarbă, ochii săi, două orbite goale, albastre, privind fix spre sunete şi spre imagini ştiute odată. Trăsăturile feţei erau ascuţite sub pielea zbârcită; fusese cândva o femeie de o frumuseţe extraordinară.

Avea o voce uşoară, o şoaptă care-l forţa pe cel ce o asculta să-i privească cu atenţie buzele subţiri. Vorbea repede, o minte simplă, sigură pe cunoştinţele sale. Avea de spus nişte lucruri, iar moartea se apropia, o realitate ce părea să-i grăbească gândurile şi percepţiile. Vorbea italieneşte, dar era un dialect dintr-o vreme trecută.

Începu prin a-i întreba atât pe Taleniekov, cât şi pe Scofield – să răspundă fiecare în cuvintele lui – de ce erau atât de interesaţi de Guillaume de Matarese. Vasili răspunse primul, repetând povestea fundaţiei academice din Milano, departamentul său concentrându-se în istoria Corsicăi. O ţinu aşa, simplu, dându-i lui Scofield posibilitatea să inventeze ce dorea. Era un procedeu standard când doi sau mai mulţi agenţi erau deţinuţi şi chestionaţi împreună. Nici unul nu trebuia să se pregătească dinainte; minciuna era o a doua natură pentru amândoi.

Bray îl ascultă pe rus şi corobora informaţiile de bază, adăugind detalii şi date pe care le credea aparţinând lui Guillaume de Matarese. Când sfârşi, se simţi nu numai încrezător în răspunsul său, dar şi superior agentului KGB-ului; îşi făcuse „lecţia” mai bine decât Taleniekov.

Totuşi, bătrâna şedea liniştită pe scaunul ei, clătinând din cap în tăcere, dând la o parte o şuviţă de păr alb ce-i căzuse pe faţă. În sfârşit, vorbi:

— Amândoi minţiţi. Al doilea domn este mai puţin convingător, încearcă să mă impresioneze cu fapte pe care orice copil de pe dealurile din Porto Vecchio le poate afla.

— Poate în Porto Vecchio, protestă Scofield cu blândeţe, dar nu şi la Milano.

— Da. Înţeleg ce vrei să spui. Dar nici unul din voi nu-i din Milano.

— Foarte adevărat, întrerupse Vasili. De-abia am început să lucrăm la Milano. Eu m-am născut în Polonia... În nordul Poloniei. Sunt sigur că vă daţi seama de vorbirea mea imperfectă.

— Nu-mi dau seama de nimic de genul ăsta. Numai de minciunile voastre. În orice caz, nu vă îngrijoraţi, nu contează.

Taleniekov şi Scofield se uitară unul la altul, apoi la Antonia, care stătea ghemuită de oboseală pe o pernă în faţa ferestrei.

— Ce nu contează? întrebă Bray. Suntem îngrijoraţi. Vrem să vorbiţi fără reţineri.

— Aşa voi face, spuse femeia oarbă. Fiindcă minciunile voastre nu sunt ale unor oameni care caută pentru ei înşişi. Oameni periculoşi, poate, dar nu oameni care au venit aici pentru profit. Nu îl căutaţi pe *padrone* pentru interesul vostru personal.

Scofield nu se putu abţine; se aplecă înainte:

— Cum de ştiţi?

Ochii albaştri şi goi, dar totuşi autoritari, îi susţinură privirea; era greu să accepţi faptul că nu vede.

— E în vocile voastre, spuse. Vă este frică.

— Avem motiv să ne fie? întrebă Taleniekov.

— Asta depinde de ce credeţi, nu?

— Credem că s-a întâmplat un lucru teribil, spuse Bray. Dar ştim foarte puţin. Asta v-o spun cât se poate de cinstit.

— Ce ştiţi, *signori?*

Din nou Scofield şi Taleniekov schimbară priviri; rusul dădu din cap primul. Bray observă că Antonia se uită atent la ei. Vorbi atât pentru ea, cât şi pentru bătrână:

— Înainte de a vă răspunde, cred că ar fi mai bine dacă nepoata dumneavoastră ne lasă singuri.

— Nu! spuse fata atât de aspru, încât Uccello îşi ridică brusc capul.

— Ascultă-mă, continuă Scofield. E una să ne aduci aici, doi străini pe care vrea bunica ta să-i întâlnească şi alta-i să fii amestecată cu noi... Asociatul meu... şi cu mine avem experienţă în problemele astea. E pentru binele tău.

— Lasă-ne, Antonia. Femeia oarbă îşi întoarse scaunul. N-are de ce să-mi fie frică de aceşti bărbaţi şi tu trebuie să fii obosită. Ia-l pe Uccello cu tine; odihneşte-te în hambar.

— În regulă, spuse fata, ridicându-se, dar Uccello va rămâne aici. Deodată, de după pernă, apucă puşca Lupo şi o ridică în faţa ei.

— Amândoi aveţi pistoale. Aruncaţi-le pe podea. Nu cred că o să plecaţi de aici fără ele.

— E ridicol, strigă Bray, în timp ce câinele se ridica în picioare

mârâind.

— Fă cum spune doamna, vorbi Taleniekov, aruncând Graz-Burya-ul său de-a curmezişul camerei.

Scofield îşi scoase Browningul, îi controla siguranţa şi aruncă arma pe covor, în faţa Antoniei. Aceasta se aplecă şi culese cele două automate în timp ce ţinea puşca ferm într-o mână.

— După ce terminaţi, deschideţi uşa şi strigaţi-mă. O să-l chem pe Uccello. Dacă nu vine, n-o să vă mai vedeţi armele. Decât uitându-vă în interiorul ţevilor.

Ieşi repede din casă; câinele emise un mârâit şi se aşeză iar.

— Nepoata mea e foarte iute la mânie şi plină de viaţă, spuse bătrâna rezemându-se de spetează. Sângele lui Guillaume este încă vizibil.

— Este nepoata lui? întrebă Taleniekov.

— Este strănepoata lui, născută din copilul fiicei mele. Dar acea primă fată a fost rezultatul iubirii *padrone-lui* cu tânăra sa târfă.

— Târfa de la Villa Matarese, spuse Bray. I-aţi spus Antoniei să ne spună nouă că aşa vi se spunea.

Bătrâna zâmbi, dând la o parte o şuviţă de păr alb. O clipă se revedea în lumea aceea, iar de vanitate nu se lecuise.

— Acum foarte mulţi ani. Vom vorbi despre zilele acelea, dar înainte de asta, răspunsurile voastre, vă rog. Ce ştiţi? Ce vă aduce aici?

— Asociatul meu va vorbi mai întâi, spuse Taleniekov. Ştie mai multe ca mine în privinţa asta, deşi eu am venit la el cu ceea ce credeam că sunt informaţii noi şi uimitoare.

— Numele dumneavoastră, vă rog, întrerupse bătrâna. Numele adevărat şi de unde veniţi.

Rusul aruncă o privire spre american; în privirea aceea citiră reciproc că nu avea nici un rost să mai mintă. Dimpotrivă chiar. Această bătrâna ciudată a ascultat voci mincinoase de aproape o jumătate de secol – în întuneric; nu putea fi prostită.

— Numele meu este Vasili Vasilovici Taleniekov. Fost strateg de afaceri externe, KGB, Securitatea sovietică.

— Şi dumneavoastră? Bătrâna îşi mută ochii orbi spre Scofield.

— Brandon Scofield. Fost agent secret, sectoarele euro-mediteraneene, Consular Operations, Departamentul de Stat al Statelor Unite.

— Înţeleg. Bătrâna curtezană îşi plimbă degetele delicate pe faţă, semn că se gândeşte. Nu sunt o femeie învăţată şi trăiesc o viaţă izolată, dar nu sunt fără nici o ştire din lumea de afară. Ascult de multe ori radioul ore întregi. Emisiunile din Roma se aud destul de clar, ca şi cele din Geneva şi frecvent şi Nisa. Nu pretind că aş avea ceva cunoştinţe, fiindcă n-am, dar venirea dumneavoastră în Corsica

împreună pare ciudată.

— Este, doamnă, spuse Taleniekov.

— Foarte, aprobă Scofield.

— Indică gravitatea situaţiei.

— Atunci lăsaţi-vă asociatul să înceapă.

Bray se aşează mai în faţă în scaun, cu mâinile pe genunchi, cu ochii în faţa ochilor fără vedere din faţa lui.

— Cândva, între anii 1909 şi 1913, Guillaume de Matarese a convocat un grup de bărbaţi pe domeniul său din Porto Vecchio. Nu s-a stabilit niciodată cine erau şi de unde veneau. Dar şi-au dat un nume…

— Data a fost aprilie 4, 1911, întrerupse bătrâna. Nu şi-au dat un nume, *padrone* l-a ales. Urmau să fie cunoscuţi sub numele de Consiliul Matarese… Continuaţi, vă rog.

— Aţi fost acolo?

— Continuaţi, vă rog.

Erau amândoi agitaţi; vorbeau despre un eveniment care de decenii făcuse obiectul speculaţiilor, fără înregistrări de date sau identităţi, fără martori. Acum – în câteva secunde – li se spusese anul corect, luna exactă, ziua precisă.

— *Signore?…*

— Iertaţi-mă. În următorii treizeci de ani, acest Matarese şi „consiliul” său au fost subiectul unor controversate…

Scofield îi spuse povestea repede, fără înfloriturі, vorbind într-o italiană simplă, astfel încât să nu existe neînţelegeri. Admise că majoritatea experţilor care studiaseră legenda Matarese au ajuns la concluzia că era mai mult mit decât realitate.

— *Dumneavoastră ce credeţi, signore?* Asta vă întreb pentru început.

— Nu ştiu ce să cred, dar ştiu că un mare om a dispărut acum patru zile. Cred că a fost ucis pentru că a vorbit despre Matarese unor oameni influenţi.

— Înţeleg. Bătrâna dădu din cap. Acum patru zile. Totuşi credeam că aţi spus treizeci de ani… de la acea primă întâlnire din 1911. Ce s-a întâmplat apoi, sign*ore? Sun*t mulţi ani de care trebuie să ţinem cont.

— După câte ştim noi – sau credem că ştim – după ce a murit Matarese, consiliul a continuat să opereze în afara Corsicii un număr de ani, apoi s-a mutat, negociind contracte la Berlin, Londra, Paris, New York şi Dumnezeu mai ştie unde. Activităţile lui s-au redus la începutul celui de-al doilea război mondial. După război a dispărut; de atunci nu s-a mai auzit nimic despre el.

O urmă de zâmbet apăru pe buzele femeii.

— Deci, de nicăieri, a apărut din nou, vreţi să spuneţi.

— Da. Asociatul meu vă poate spune de ce credem asta. Bray se

uită la Taleniekov.

— Acum câteva săptămâni, spuse rusul, doi oameni pacifişti din ţările noastre au fost asasinaţi brutal, fiecare guvern fiind făcut să creadă că celălalt este responsabil. Confruntarea a fost evitată printr-un rapid schimb de cuvinte între liderii noştri, dar au fost momente periculoase. Un prieten drag a trimis după mine; murea şi voia să-mi spună nişte lucruri. Avea foarte puţin timp la dispoziţie, judecata lui nu mai era limpede, dar ceea ce mi-a spus m-a făcut să-i caut pe alţii pentru ajutor şi îndrumare.

— Ce v-a spus?

— Că Consiliul Matarese este foarte actual. Că, de fapt, n-a dispărut niciodată, ci a continuat activitatea în umbră, unde a continuat să se dezvolte în tăcere şi să-şi mărească influenţa. Că se află în spatele a sute de acte de terorism şi asasinate din ultimii ani, pentru care lumea îi condamnă pe alţii. Printre ele şi cei doi pe care i-am menţionat. Dar Matarese nu mai ucide pentru bani; o face pentru scopurile sale personale.

— Care anume? întrebă bătrâna cu acea voce ciudată.

Nu ştia. Ştia numai că Matarese este o calamitate care trebuie oprită, dar nu putea să-mi spună cum sau la cine să apelez. Nici unul dintre cei care au tratat vreodată cu consiliul nu va vorbi.

— Nu v-a oferit nimic, deci?

— Ultimul lucru pe care mi l-a spus înainte de a pleca de la el a fost că răspunsul s-ar putea să fie în Corsica. Natural, n-am fost convins de asta până când evenimente ulterioare nu mi-au mai lăsat altă alternativă. Nici mie, nici asociatului meu, Scofield.

— Înţeleg motivul asociatului dumneavoastră: un mare om a dispărut acum patru zile fiindcă a vorbit despre Matarese. Care a fost al dumneavoastră, *signore?*

— Şi eu am vorbit despre Matarese. Acelor oameni de la care am cerut îndrumare şi eram un om în care se putea avea încredere în ţara mea. S-a dat ordin să fiu executat.

Bătrâna tăcu un moment şi, din nou, pe buzele ei apăru acea umbră de zâmbet.

— *Padrone* se reîntoarce, şopti.

— Cred că trebuie să ne explicaţi asta, spuse Taleniekov. Am fost cinstiţi cu dumneavoastră.

— Prietenul dumneavoastră drag a murit? întrebă ea.

— A doua zi. I s-au făcut funeraliile de soldat şi avea dreptul la ele. A trăit o viaţă de violenţă fără frică. Totuşi, la sfârşit, Matarese l-a speriat profund.

— *Padrone* l-a speriat, spuse bătrâna.

— Prietenul meu nu-l cunoştea pe Guillaume de Matarese.

— Îi cunoştea discipolii. Era destul; erau el. A fost Hristosul lor şi, ca

şi Hristos, a murit pentru ei.

— *Padrone* era Dumnezeul lor? întrebă Bray.

— Şi profesorul lor, *signore.* Îl credeau.

— Ce anume credeau.

— Că vor moşteni Pământul. Era răzbunarea lui.

15

Ochii goi ai Bătrânei fixau peretele în timp ce vorbea în şoaptă.

— M-a găsit în mânăstirea din Bonifacio şi a plătit un preţ bun pentru mine. „Render unto Caesar”, a spus şi maica stareţă a consimţit fiindcă era de acord că nu eram făcută pentru a fi dată lui Dumnezeu. Eram frivolă şi nu eram atentă la lecţii şi mă uitam în ferestre întunecate fiindcă îmi arătau faţa şi trupul. Eram făcută să fiu dată bărbaţilor, iar *padrone* era bărbat în toată puterea cuvântului.

Aveam şaptesprezece ani şi mi s-a dezvăluit o lume ce-mi depăşea imaginaţia. Trăsuri cu roţi de argint şi cai de aur cu coame fluturând mă duceau peste dealuri, în sate şi în magazine de lux, unde puteam cumpăra orice îmi trecea prin minte. Nu exista nimic ce nu puteam avea şi voiam totul, fiindcă eram dintr-o familie săracă de călăuză – un tată cu frica lui Dumnezeu şi o mamă care se ruga lui Hristos când am fost dusă la mânăstire şi pe care nu i-am mai văzut niciodată.

Şi tot timpul *padrone* se găsea lângă mine. El era leul, iar eu puiul său preferat. Mă ducea prin tot ţinutul, la toate casele mari şi mă prezenta ca pe *protetta* lui, râzând când folosea cuvântul. Toată lumea înţelegea şi râdea cu el. Vedeţi, nevastă-sa murise, iar el trecuse de şaptezeci de ani. Voia ca oamenii să ştie – iar fiii lui cu atât mai mult – că avea trupul şi vigoarea tinereţii, că putea să se culce cu o femeie tânără şi să o satisfacă cum puţini bărbaţi erau în stare.

A angajat profesori pentru a mă învăţa cum să mă port la curtea sa: muzică şi vorbire corectă, chiar şi istorie şi matematică, precum şi limba franceză, la modă pe atunci. A fost o viaţă minunată. Traversam deseori marea cu vaporul, spre Roma, apoi cu trenul spre Elveţia şi prin Franţa până la Paris. *Padrone* făcea călătoriile astea la cinci-şase luni. Avea acţiuni bancare în locurile acelea. Cei doi fii erau directorii săi şi-i raportau tot ce făceau.

Timp de trei ani am fost cea mai fericită fată din lume, fiindcă lumea îmi fusese oferită de *padrone.* Şi apoi totul s-a terminat. Într-o singură săptămână a dat faliment, iar Guillaume de Matarese a înnebunit.

Au venit să-i aducă vestea oameni din Zurich şi Paris, cât şi de la marea bursă din Londra. Era o perioadă a marilor investiţii bancare şi speculaţii de bursă. I-au spus că, în ultimele patru luni, fiii lui au făcut nişte lucruri teribile, au luat decizii proaste şi, mai teribil decât orice, au intrat în aranjamente necinstite, încredinţând sume mari de bani unor pungaşi care acţionau în afara legilor bancare şi ale ţării. Guvernele Franţei şi Angliei au pus mâna pe companii şi au oprit accesul la fonduri. În afara conturilor pe care le avea la Geneva şi

Roma, Guillaume de Matarese nu mai avea nimic.

Îşi chemă cei doi fii prin radio, ordonându-le să vină acasă în Porto Vecchio pentru a-i spune exact ce făcuseră. Ştirile pe care le-a primit au fost ca un trăsnet ce te loveşte în timpul unei furtuni; n-a mai fost niciodată acelaşi.

Autorităţile din Paris şi din Londra i-au transmis că ambii fii sunt morţi, unul s-a sinucis, celălalt omorât – se spunea – de un om pe care îl ruinase. Lui *padrone* nu-i mai rămăsese nimic; lumea lui se prăbuşea. S-a încuiat în bibliotecă, unde a stat zile întregi fără să iasă afară, fără să vorbească cu nimeni. Nu s-a mai culcat cu mine fiindcă nu-l mai interesau plăcerile trupeşti. Se distrugea pe zi ce trecea la fel de sigur ca şi când şi-ar fi băgat un cuţit în stomac.

Apoi, într-o zi, a venit un bărbat de la Paris şi a insistat să pătrundă în intimitatea *padrone-lui.* Era un ziarist care studiase căderea companiilor Matarese şi venise cu o istorie incredibilă. Dacă înainte de a o auzi *padrone* era pe punctul să înnebunească, după aceea nu mai rămăsese nici o speranţă.

Distrugerea sa fusese plănuită de bancheri împreună cu guvernele lor. Cei doi fii ai săi fuseseră păcăliţi şi puşi să semneze documente ilegale, apoi şantajaţi şi împinşi spre ruină. În final, fuseseră asasinaţi, iar poveştile despre moartea lor acceptate, pentru că, „oficial”, crimele lor teribile erau evidente.

Era de necrezut. De ce i se făcuseră asemenea lucruri îngrozitoare lui *padrone!* Companiile furate şi distruse; fiii ucişi. Cine îl ura atât?

Omul din Paris îi dădu o parte din răspuns. „Un corsican nebun i-a fost destul Europei pentru cinci sute de ani”, a fost fraza pe care a auzit-o. *Padrone* a înţeles. Edward murise în Anglia, dar înlesnise acordurile financiare anglo-franceze, deschizând calea unirii marilor companii, pentru a face averi din India, Africa şi Suez. *Padrone,* totuşi, era corsican. În afara profitului personal, n-avea nici un interes pentru francezi, cu atât mai puţin pentru englezi. Nu numai că a refuzat să se alăture companiilor şi băncilor, dar li se opunea de fiecare dată, instruindu-şi fiii să-şi păcălească concurenţii. Averea Matarese îi oprea pe cei puternici să-şi ducă planurile la îndeplinire.

Pentru *padrone* nu era decât un mare joc. Pentru companiile franceze şi engleze, jocul său era o mare crimă la care trebuia răspuns cu crime şi mai mari. Companiile şi băncile lor controlau guvernele. Tribunalul şi poliţia, politicieni şi oameni de stat, chiar şi regi şi preşedinţi – toţi erau lachei şi servitori ai oamenilor ce posedau sume mari de bani. Asta nu se va schimba niciodată. Acesta era începutul nebuniei lui definitive. Va găsi un mijloc de a-i distruge pe corupători şi pe cei corupţi. Va arunca în haos guvernele de peste tot, fiindcă liderii politici erau trădătorii încrederii. Fără cooperarea oficialilor din guverne, fiii săi ar fi trăit, lumea sa ar fi rămas aşa cum

era. Odată guvernele zguduite, companiile şi băncile îşi vor pierde protectorii.

— Caută un corsican nebun, a ţipat el. Nu-l vor găsi, totuşi va fi acolo.

Am făcut o ultimă călătorie la Roma – nu ca înainte, în trăsuri cu roţi de argint, ci ca doi oameni umili, locuind în camere ieftine pe Via Due Maccelh. *Padrone* a petrecut zile întregi hoinărind pe la Borsa Valori, citind istoriile marilor familii care au ajuns la ruină.

Ne-am întors în Corsica. A compus cinci scrisori către cinci oameni care trăiau în cinci ţări diferite, invitându-i să vină în secret la Porto Vecchio, pentru motive extrem de urgente, legate de propriul lor trecut.

Era fostul-mare Guillaume de Matarese. Nimeni nu a refuzat.

Pregătirile au fost magnifice, Villa Matarese a fost făcută mai frumoasă ca niciodată. Grădinile erau ornate cu statui şi strălucear de culori, pajiştile mai verzi decât ochii unei pisici negre, casa cea mare şi grajdurile vopsite în alb, caii ţesălaţi până ajunseseră să strălucească. Era din nou o ţară de vis, iar *padrone* alerga peste tot, controlând toate lucrurile, cerând perfecţiunea. Marea lui vitalitate îi revenise, dar nu era vitalitatea pe care i-o ştiam. Se observa acum la el o cruzime. „Să-i facem să-şi aducă aminte ce au avut odată", a strigat în dormitorul meu.

Pentru că revenise în patul meu, dar nu mai era acelaşi. Numai forţa brutei rămăsese din performanţa sa sexuală; fericirea nu mai exista.

Dacă noi – cei din casă şi de la grajduri sau de pe câmp – am fi ştiut ceea ce am aflat curând, l-am fi ucis în pădure. Eu, căreia *padrone* i-a dat totul, care l-am iubit atât ca tată, cât şi ca amant, aş fi înfipt cuţitul fără remuşcare.

Ziua cea mare a venit, vapoarele au sosit în zori de la Lido di Ostia şi trăsurile au fost trimise la Porto Vecchio pentru a-i aduce la Villa Matarese. A fost o zi măreaţă, cu orchestre în grădini, mese enorme încărcate cu delicatese şi mult vin. Cele mai fine vinuri din toată Europa, păstrate de decenii în pivniţele lui *padrone.*

Oaspeţilor de onoare li s-a dat propria lor cameră, fiecare cu balcon şi cu o privelişte magnifică şi în cele din urmă – dar nu în ultimul rând – fiecăruia i s-a dat o tânără pentru o după-amiază plăcută. Ca şi vinurile, erau cele mai fine, nu din Europa, ci din sudul Corsicii. Cinci dintre cele mai frumoase virgine ce puteau fi găsite pe dealuri.

A venit noaptea şi cel mai mare banchet care s-a văzut vreodată la Villa Matarese a început în holul cel mare. Când s-a terminat, servitorii au pus sticle cu coniac în faţa oaspeţilor şi li s-a poruncit să rămână în bucătărie. Muzicanţilor li s-a ordonat să-şi ia instrumentele şi să se ducă în grădină, unde vor continua să cânte. Nouă, fetelor, ni s-a spus

să intrăm în camere, unde să ne aşteptăm stăpânii.

Eram ameţite de vin, dar era o diferenţă între ele şi mine. Eu eram *protetta* lui Guillaume de Matarese şi ştiam că are loc un mare eveniment. Era *padrone-le* meu, iubitul meu şi voiam să iau parte la eveniment.

M-am depărtat de celelalte şi m-am ascuns în spatele unei balustrade deasupra imensului hol. Am privit şi am ascultat ore întregi, se pare, înţelegând foarte puţin din ce spunea *padrone* atunci; îmi dădeam seama însă că este din ce în ce mai persuasiv, iar vocea sa când de-abia se auzea, când ţipa de parcă ar fi fost posedat de diavol.

Vorbi despre generaţiile trecute, când oamenii conduceau imperii pe care li le încredinţase Dumnezeu. Cum le conduceau cu o mână de fier fiindcă erau capabili să se apere de cei care voiau să le fure regatele şi fructul muncii lor. Totuşi, acele zile au trecut, iar marile familii, cele care au construit acele imperii – cum sunt şi cei din camera aceea – erau acum jefuite de hoţi şi de guverne corupte. Ei – cei din camera aceea – trebuie să caute alte metode pentru a câştiga ceea ce era al lor de drept.

Trebuia să ucidă – cu grijă, judicios, cu pricepere şi îndrăzneală – şi să-i dezbine pe hoţi şi pe protectorii lor corupţi. Nu trebuie să ucidă niciodată ei înşişi, fiindcă ei erau cei care luau deciziile, oamenii care selectau victimele – dacă e posibil victime alese de alţii, de cei corupţi. Ei, din camera aceea, vor fi cunoscuţi sub numele de Consiliul Matarese, iar în cercurile puterii trebuie să ajungă informaţia că există un grup de bărbaţi necunoscuţi şi discreţi, care înţeleg necesitatea unei schimbări bruşte şi violente, cărora nu le este teamă să furnizeze mijloacele şi care vor garanta că niciodată nu se va putea ajunge la cei care cumpără prin cei care vor acţiona.

A continuat să vorbească despre lucruri pe care nu le puteam înţelege; despre ucigaşi antrenaţi de marii faraoni şi prinţii arabi în urmă cu secole. Cum oamenii puteau fi antrenaţi să facă lucruri teribile împotriva voinţei lor, chiar fără să ştie ce-au făcut. Cum alţii nu au nevoie decât de o încurajare pentru a ucide. Acestea vor fi metodele Matarese, dar la început, în cercurile puterii, vor semăna neîncredere, motiv pentru care trebuie date exemple.

În următorii câţiva ani, bărbaţi selecţionaţi vor fi asasinaţi. Vor fi aleşi cu grijă, ucişi în aşa fel încât să provoace neîncredere, împingând fracţiuni politice împotriva altor fracţiuni politice, guverne corupte împotriva altor guverne corupte. Va fi haos şi vărsare de sânge, iar mesajul va fi clar: Matarese există.

Padrone a distribuit fiecăruia câteva pagini pe care scrisese ce gândea. Acele scrieri aveau să asigure direcţia şi sursa de putere a consiliului, dar nu trebuia să fie văzute de alţi ochi decât ai lor. Aceste

pagini erau Ultima Dorinţă şi Testamentul lui Guillaume de Matarese… iar cei din camera aceea erau moştenitorii lui.

Moştenitori? întrebară oaspeţii. Erau înţelegători, dar sinceri, în afara frumuseţii vilei, a servitorilor şi muzicanţilor şi a festinului care le plăcuse, ştiau că e ruinat – ca fiecare dintre ei. Căruia dintre ei i-a rămas altceva decât pivniţele cu vinuri şi pământul cu dările de la ţărani pentru a păstra doar amintirea unei foste bogăţii? Un mare banchet din când în când, dar altceva nimic.

Padrone nu le-a răspuns imediat. În schimb le-a cerut fiecăruia în parte să-i spună dacă acceptă cele expuse de el, dacă sunt gata să devină toţi *consiglieri* ai lui Matarese.

Au răspuns da, fiecare mai apăsat decât cel dinainte, fiindcă fiecăruia i se făcuse un rău şi fiecare voia răzbunare. Se părea că în momentul acela Guillaume de Matarese reprezenta un sfânt pentru toţi cei de faţă.

Fiecare, în afara unuia, un spaniol profund religios, care vorbi despre Cuvintele lui Dumnezeu şi Poruncile sale. Îl acuză pe *padrone* de nebunie, îi spuse că este un monstru în ochii lui Dumnezeu.

— Sunt un monstru şi în ochii dumneavoastră, domnule? întrebă *padrone.*

— Sunteţi, domnule, răspunse omul.

Atunci se petrecu primul dintre cele mai teribile lucruri. *Padrone* scoase un pistol de la centură, îl îndreptă spre el şi trase. Oaspeţii se ridicară de pe scaune şi se uitară în linişte la spaniolul mort.

— Nu-i puteam permite să părăsească viu camera asta, spuse *padrone.*

Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, oamenii se aşezară din nou, cu ochii îndreptaţi spre bărbatul acela care putea ucide cu atâta dezinvoltură; poate şi fiindcă se temeau pentru propria lor viaţă, e greu de spus. *Padrone* continuă:

— Toţi cei din încăperea asta sunt moştenitorii mei, spuse. Fiindcă voi şi ai voştri sunteţi Consiliul Matarese şi voi şi ai voştri veţi face ceea ce eu nu mai pot. Sunt prea bătrân şi moartea e aproape – mai aproape decât vă imaginaţi. Veţi înfăptui ceea ce v-am spus, îi veţi dezbina pe corupători şi pe cei corupţi, veţi împrăştia haosul şi prin forţa realizărilor voastre veţi moşteni mult mai mult decât v-am lăsat eu. Veţi moşteni Pământul. Veţi avea din nou ce-i al vostru.

— Ce ne poţi lăsa? întrebă unul din oaspeţi.

— O avere la Roma şi una la Geneva. Conturile au fost transferate în maniera descrisă în documentul ce-l veţi găsi fiecare în camera voastră. Acolo veţi găsi şi condiţiile în care veţi primi banii. Despre aceste conturi nu ştia nimeni că există; vă vor furniza milioane pentru a putea începe munca voastră.

Oaspeţii rămăseseră înmărmuriţi, până când unul puse o întrebare:

— Munca „voastră”? Nu este munca „noastră”?

— Întotdeauna va fi a noastră, dar eu nu voi mai fi aici. Fiindcă vă las ceva mai preţios decât tot aurul din Transvaal. Secretul complet al identităţilor voastre. Vorbesc pentru fiecare din voi. Prezenţa voastră aici nu o va cunoaşte nimeni de pe pământ. Nici nume, nici descriere, nici fel de a vorbi nu vor putea fi recunoscute niciodată ca fiind ale voastre.

Câţiva din oaspeţi protestară – mai mult ca să fie siguri – dar cu îndreptăţire. Au fost mulţi oameni la Villa Matarese în ziua aceea. Servitorii, muzicanţii, fetele…

Padrone ridică mâna.

— Vă voi arăta calea. Nu trebuie să vă daţi în lături niciodată de la violenţă. Trebuie s-o acceptaţi la fel de uşor ca şi aerul pe care îl respiraţi, pentru că e necesar vieţii. Necesar vieţii voastre, muncii pe care trebuie să o faceţi.

Îşi coborî mâna şi lumea liniştită şi elegantă a Vilei Matarese explodă în focuri de armă şi ţipete de moarte. Veni mai întâi din bucătărie. Zgomote înfundate de focuri de armă, sticle sparte, metal zdrobit, servitori prăvălindu-se ca şi cum ar fi încercat să scape prin uşile ce dădeau în holul cel mare, faţa şi pieptul lor fiind acoperite cu sânge. Apoi din grădină: muzica se opri brusc, înlocuită de rugi către Dumnezeu, la care se răspundea cu focuri de armă. Şi apoi – cel mai oribil lucru – ţipetele ascuţite de teroare de la etaj, unde erau măcelărite fetele tinere şi ignorante de pe dealuri. Copile care doar cu câteva ore mai devreme erau virgine, fuseseră deflorate din ordinele lui Guillaume de Matarese de oameni pe care nu-i văzuseră niciodată, iar acum ucise la noi ordine.

M-am făcut una cu zidul în întunericul balconului, neştiind ce să fac, tremurând speriată cum nu-mi imaginam că o să fiu vreodată. Şi apoi focurile de armă s-au oprit, liniştea ce a urmat fiind mai teribilă decât ţipetele, pentru că însemna moarte.

Deodată am auzit alergând – trei sau patru bărbaţi, n-am putut să-mi dau seama – dar ştiam că sunt ucigaşii. Alergau în josul scărilor şi am crezut, o Dumnezeule din ceruri, că mă căutau pe mine. Dar nu era aşa. Alergau într-un loc unde aveau să se adune; părea a fi terasa dinspre nord, nu eram sigură, totul s-a întâmplat aşa de repede. Dedesubt, în holul cel mare, cei patru oaspeţi erau şocaţi, tremurând în scaune, dar nu se ridicau, pentru că *padrone* îi ţintuia cu ochii lui strălucitori.

Se auzi atunci ceea ce am crezut că vor fi ultimele focuri de armă înaintea morţii mele. Trei împuşcături – numai trei – printre strigăte teribile. Atunci am înţeles. Ucigaşii au fost ei înşişi ucişi de un singur bărbat care primise acest ordin.

Liniştea reveni. Moartea era peste tot – în umbrele ce dansau pe

pereţi, în flăcările tremurânde ale candelabrelor din hol. *Padrone* le vorbi oaspeţilor:

— S-a terminat, spuse. Sau aproape. Toţi sunt morţi, în afară de voi şi un singur om pe care n-o să-l mai vedeţi niciodată. El vă va conduce într-o trăsură acoperită la Bonifacio, unde vă veţi amesteca în mulţime şi veţi lua vaporul aglomerat ce merge la Neapole. Aveţi cincisprezece minute pentru a vă strânge lucrurile şi ca să vă întâlniţi la treptele de la intrare. Nu mai are cine să vă ducă bagajele.

Un oaspete îşi regăsi vocea sau o parte din ea:

— Şi dumneata, *padrone?* şopti.

— Vă voi da viaţa mea ca lecţie finală. Amintiţi-vă de mine! Eu sunt calea. Duceţi-vă şi deveniţi discipolii mei! Distrugeţi corupătorii şi corupţii!

Era aproape nebun; strigătele lui produceau un ecou lugubru prin casa morţii. *„Entrare!”* a mugit.

Un copil, un băiat-călăuză de pe dealuri, intră prin uşile mari ale terasei de nord. Ţinea un pistol cu amândouă mâinile; era greu, iar el era plăpând. Se apropie de stăpân.

Padrone ridică ochii spre ceruri:

— Fă ceea ce ţi s-a spus! a strigat. Un copil nevinovat să vă călăuzească paşii!

Băiatul-călăuză ridică pistolul greu şi trase în capul lui Guillaume de Matarese.

Ochii care nu clipeau se umplură de lacrimi; femeia terminase.

— Trebuie să mă odihnesc, spuse.

Nemişcat în scaunul său, Taleniekov vorbi încet:

— Avem întrebări de pus, doamnă. Vă daţi seama.

— Mai târziu, spuse Scofield.

16

Începuse să se crape de ziuă, iar dinspre câmpuri se ridicau ceţuri care se prelingeau pe lângă casă. Taleniekov găsi ceai şi cu permisiunea bătrânei fierse apă pe sobă.

Scofield sorbea din ceaşcă, uitându-se pe fereastră la apa agitată a pârâului. Era timpul să vorbească din nou; erau prea multe nepotriviri între cele ce le spusese bătrâna oarbă şi felul cum se presupunea că se petrecuseră faptele. Dar mai era şi cea mai importantă întrebare: de ce le-a povestit asta? Răspunsul putea să clarifice dacă povestirea ei era demnă de crezut.

Bray se întoarse de la fereastră şi se uită la bătrâna din scaunul de lângă sobă. Taleniekov îi dăduse ceai şi îl sorbea cu delicateţe, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de lecţiile de bună purtare în societate pe care le primise la şaptesprezece ani. Rusul se aplecase lângă câine şi-i mângâia blana, aducându-i aminte că sunt prieteni. Îşi ridică privirea în timp ce Scofield se îndrepta spre bătrână.

— V-am spus numele noastre, *signora,* spuse Bray vorbind în italiană. Care este al dumneavoastră?

— Sophia Pastorine. Dacă cineva ar vrea să caute, sunt sigură că pot fi găsită în arhivele mânăstirii din Bonifacio. D-aia întrebaţi, nu? Pentru a putea controla?

— Da, răspunse Scofield. Dacă o să credem că e necesar şi dacă vom avea ocazia.

— Veţi găsi numele meu. S-ar putea să găsiţi şi numele lui *padrone,* înregistrat ca binefăcătorul meu, care m-a luat ca viitoare mireasă pentru unul din fiii săi, probabil. N-am ştiut niciodată.

— Atunci trebuie să vă credem, spuse Taleniekov, ridicându-se. N-aţi fi atât de stupidă să ne indicaţi o asemenea sursă, dacă n-ar fi adevărat. Arhivele falsificate sunt uşor de detectat în zilele noastre.

Bătrâna zâmbi; un zâmbet trist.

— Nu mă pricep la astfel de lucruri, dar vă înţeleg că aveţi îndoieli. Puse ceaşca jos, lângă sobă. În memoria mea nu există îndoieli. Am spus adevărul.

— Atunci prima mea întrebare este la fel de importantă ca oricare alta pe care am putea să v-o punem, spuse Bray aşezându-se. De ce ne-aţi spus toate astea?

— Fiindcă trebuia să fie spuse şi nimeni nu mai putea face asta. Numai eu am supravieţuit.

— Mai era un bărbat, întrerupse Scofield. Şi un băiat-călăuză.

— Nu au fost în holul cel mare ca să audă ce am auzit eu.

— Aţi mai povestit vreodată? întrebă Taleniekov.

— Niciodată.

— De ce nu?

— Cui să-i fi spus? Am puţini vizitatori, iar cei care vin sunt de jos, de pe dealuri. Îmi aduc puţinele provizii de care am nevoie. Dacă le spuneam, le aduceam moartea, fiindcă ar fi spus cu siguranţă şi altora.

— Deci povestea este cunoscută, insistă agentul KGB-ului.

— Nu ceea ce v-am spus eu.

— Dar e un secret aici! Au încercat să mă trimită acasă şi, fiindcă n-am plecat, au încercat să mă ucidă.

— Nepoata mea nu mi-a spus asta. Părea surprinsă.

— Nu cred că a avut timp, spuse Bray.

Bătrâna părea că nu ascultă; ţinea ochii îndreptaţi spre Taleniekov.

— Ce le-aţi spus oamenilor de pe dealuri?

— Le-am pus întrebări.

— Trebuie să fi făcut mai mult decât atât.

Taleniekov se încruntă, aducându-şi aminte.

— Am încercat să-l provoc pe hangiu. I-am spus că mă voi întoarce cu alţi cercetători, specialişti în istoric, pentru a studia mai profund problema lui Guillaume de Matarese.

Femeia dădu din cap.

— Când veţi pleca de aici, să nu vă întoarceţi pe unde aţi venit. Nici să nu o luaţi pe nepoata mea cu voi. Trebuie să-mi promiteţi asta. Dacă vă găsesc, nu vă vor lăsa să trăiţi.

— Ştim asta, spuse Bray. Vrem să ştim de ce.

— Toate pământurile lui Guillaume de Matarese au fost lăsate oamenilor de pe dealuri. Iobagii au devenit moştenitorii a mii de hectare de câmpuri şi păşuni, râuri şi păduri. Aşa s-a înregistrat la tribunalul din Bonifacio şi a fost mare sărbătoare peste tot. Dar exista un preţ şi alte tribunale le-ar fi luat pământurile dacă acest preţ ar fi fost cunoscut.

Sophia se opri, ca şi când ar fi cântărit alt preţ, poate al trădării.

— Vă rog, *signora* Pastorine, spuse Taleniekov, aplecându-se înainte în scaun.

— Da, răspunse încet. Trebuie povestit…

— Totul trebuia făcut repede, de frica unor intruşi la Villa Matarese, fiindcă moartea era peste tot. Oaspeţii şi-au strâns hârtiile şi au zburat spre camerele lor. Am rămas în umbra balconului, cu trupul şi mintea încărcate de durere. Cât am stat aşa, nu pot să spun, dar curând am auzit paşii oaspeţilor care alergau spre locul de întâlnire. Apoi am auzit zgomotul făcut de trăsură şi sforăitul cailor; câteva minute mai târziu, trăsura se depărta.

Am început să mă târăsc spre uşa balconului, fără a fi capabilă să

gândesc, cu ochii înceţoşaţi, tremurând toată; abia am găsit drumul. Mi-am apăsat mâinile pe zid, dorind să am nişte scoabe de care să mă pot ţine, când am auzit un strigăt şi m-am aruncat din nou la podea. Era un strigăt teribil, fiindcă venea de la un copil, dar totuşi era rece şi poruncitor.

„Vieni subito!”

Băiatul-călăuză tipa la cineva de pe terasa din nord. Dacă totul era fără sens în momentul acela, ţipetele copilului intensificaseră nebunia peste orice închipuire. Pentru că era copil... şi ucigaş.

Am reuşit să mă ridic cumva şi am alergat spre capătul scărilor. Era gata să fug jos, la aer şi pe câmpuri, la adăpostul întunericului, când am auzit alte strigăte şi am văzut siluete de bărbaţi alergând în spatele ferestrelor. Cărau torţe şi în câteva secunde au năvălit prin uşi.

Nu mai puteam fugi jos fiindcă aş fi fost văzută, aşa că am fugit spre etaj, într-o asemenea panică încât nu mai ştiam ce fac. Numai să fug... să fug. Şi, ca şi cum aş fi fost condusă de o mână nevăzută care voia să trăiesc, am dat buzna în camera de croitorie şi am văzut morţii. Acolo erau, împrăştiaţi peste tot şi scăldaţi în sânge, cu gurile strâmbe de groază, mai că le auzeam încă ţipetele.

Ţipetele nu erau rele, dar strigătele oamenilor de pe scări erau; era sfârşitul meu. Voi fi ucisă...

Atunci, parcă aceeaşi mână nevăzută care m-a condus în prima cameră, m-a forţat să fac un lucru teribil – m-am alăturat morţilor.

Mi-am băgat mâinile în sângele surorilor mele şi m-am frecat pe faţă şi pe haine, m-am aruncat peste ele şi am aşteptat.

Bărbaţii intrară în croitorie, unii ciocnindu-se, alţii şoptind rugi, dar nici unul nu se abătea de la munca pe care o avea de făcut. Următoarele ore au fost un coşmar pe care numai diavolul l-ar putea concepe.

Trupul meu şi al surorilor mele au fost cărate pe scări şi aruncate pe treptele de marmură de la intrare. Din grajduri au fost aduse căruţe, dintre care câteva erau deja pline cu cadavre. Am fost şi noi aruncate într-una din ele, laolaltă cu alţi morţi.

Mirosul trupurilor şi al sângelui era atât de înfiorător, încât a trebuit să-mi muşc buzele ca să nu ţip. Printre cadavrele de deasupra mea puteam auzi oameni strigând ordine.

Nimic nu se va fura de la Villa Matarese; cine va fi prins se va alătura morţilor rămaşi în vilă. Pentru că rămăseseră acolo multe trupuri, mărturie fiind carnea şi oasele arse găsite mai târziu.

Căruţele au început să se mişte, încet la început, apoi am ajuns pe dealuri şi caii au fost biciuiţi fără milă. Alergau prin iarbă şi peste pietre cu viteză mare, ca şi cum fiecare secundă trebuia lăsată înapoi, în iad. Erau morţi sub mine, deasupra mea şi mă rugam Dumnezeului

Atotputernic să mă ia şi pe mine. Dar nu puteam striga, fiindcă, deşi voiam să mor, mi-era frică de durerea morţii. Mâna nevăzută mă ţinea de gât. Dar cerul a fost bun cu mine. Am căzut în nesimţire; cât timp, nu ştiu, cred însă că multă vreme.

M-am trezit; căruţele se opriseră şi m-am uitat pe furiş printre corpuri şi printre scânduri. Era lună şi eram departe, în pădurile de pe dealuri, dar nu în munţi. Nu recunoşteam nimic. Eram departe, departe de Villa Matarese, dar unde nu puteam spune nici atunci şi nu pot spune nici acum.

Ultimul coşmar începuse. Trupurile noastre au fost trase din căruţe şi aruncate într-o groapă comună, fiecare corp fiind ţinut de doi oameni pentru a putea fi aranjate bine. Îmi muşcam degetele pentru a nu înnebuni. Am deschis ochii şi mi-a venit din nou să vomit de cele ce am văzut. Jur împrejurul meu, feţe moarte, braţe inerte, guri schimonosite.

Groapa era enormă, largă şi adâncă – şi, straniu, în starea mea, mi se părea că este săpată în formă de cerc.

Deasupra auzeam vocile groparilor. Unii plângeau, alţii se rugau lui Hristos să-i ierte. Câţiva au cerut ca morţii să fie împărtăşiţi, să fie adus un preot pentru liniştea sufletelor celor ucişi. Dar alţi bărbaţi au spus nu, ei nu erau ucigaşii, ci doar cei aleşi să-i îngroape. Dumnezeu va înţelege.

Basta! *au spus. Nu se putea face. Era preţul pe care îl plăteau pentru binele generaţiilor viitoare. Dealurile erau ale lor; câmpurile şi râurile şi pădurile le aparţineau! Nu mai era cale de întoarcere acum. Făcuseră un pact cu* padrone *şi acesta le spusese clar celor mai în vârstă: numai dacă guvernul află de o* conspirazione *le poate lua înapoi pământurile.* Padrone *era cel mai învăţat dintre bărbaţi, cunoştea tribunalele şi legile; iobagii săi ignoranţi nu ştiau nimic. Aveau de gând să facă exact cum îi instruise el pe cei mai bătrâni, altfel tribunalele le vor lua pământurile.*

Nu putea fi vorba de nici un preot din Porto Vecchio sau Santa Lucia sau din altă parte. Cei care gândeau altfel se vor alătura morţilor; secretul nu trebuia să părăsească dealurile. Pământurile erau ale lor!

Era destul. Bărbaţii tăcură, îşi ridicară lopeţile şi începură să arunce pământ peste cadavre. Am crezut atunci că voi muri cu siguranţă, cu gura şi nările pline de pământ. Totuşi cred că toţi cei aflaţi în faţa morţii găsesc căi să-i ocolească atingerea, căi la care n-ar fi visat înainte. Mi s-a întâmplat şi mie.

Cu fiecare strat de pământ ce umplea mormântul circular, mi-am mişcat mâna în întuneric, strângând între degete pământul de deasupra mea pentru a putea respira. La sfârşit aveam o mică trecere de aer, dar era destul; aveam spaţiu în jurul capului, suficient pentru ca aerul Domnului să pătrundă. Mâna nevăzută a călăuzit-o pe a mea

şi am trăit.

Câteva ore mai târziu, cred, am început să-mi sap drumul spre suprafaţă, un... animal orb căutând viaţă. Când am ajuns cu mâna la suprafaţă, am început să plâng necontrolat şi o parte din mintea mea a intrat în panică, speriată că mi s-ar putea auzi plânsul.

Dumnezeu a fost milostiv; toată lumea plecase. M-am târât afară şi am ieşit din acea pădure a morţii într-un câmp şi am văzut soarele răsărind. Trăiam, dar pentru mine nu mai era posibilă întoarcerea, fiindcă aş fi fost ucisă; dar nici să mă duc în altă parte, să ajung într-un loc necunoscut şi să exist pur – şi simplu, nu era posibil pentru o fată tânără în ţara asta insulară. Nu aveam la cine să mă duc după ce petrecusem trei ani cu padrone. *Totuşi nu puteam să mor pe câmpul acela cu soarele Domnului ridicându-se pe cer. Vedeţi, îmi spunea să trăiesc.*

Am încercat să mă gândesc ce trebuie să fac, unde mă pot duce. Peste dealuri, pe coastele oceanului, erau alte case mari, aparţinând altor padrones, *prieteni cu Guillaume. M-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi apărut la una din ele şi aş fi cerut milă şi adăpost. Apoi am înţeles eroarea. Acei bărbaţi nu erau ca padrone al meu; erau bărbaţi cu neveste şi familii, iar eu eram târfa de la Villa Matarese. Cât timp Guillaume trăia, prezenţa mea era tolerată, fiindcă n-aveau încotro. Dar cu el mort, eram moartă şi eu.*

Apoi mi-am amintit. Era un bărbat care îngrijea grajdurile unei proprietăţi din Zonza. A fost drăguţ cu mine în timpurile acelea când mergeam în vizite şi am călărit pe caii stăpânului său. Zâmbea adesea şi îmi arăta cum să stau corect în şa, pentru că a văzut că nu eram făcută pentru vânătoare. Într-adevăr, am admis asta şi am râs împreună. Şi de fiecare dată am văzut privirea din ochii săi. Eram obişnuită cu priviri de dorinţă, dar în ochii lui se găsea mai mult de atât. Era duioşie şi înţelegere, poate chiar respect – nu pentru ce eram, ci pentru ce nu pretindeam că sunt.

M-am uitat la soarele de dimineaţă şi mi-am dat seama că Zonza era la stânga mea, probabil în spatele munţilor. Am pornit spre acele grajduri.

A devenit soţul meu şi cu toate că am născut copilul lui Guillaume, l-a acceptat ca pe al său, dându-ne amândurora dragoste şi protecţie pe tot parcursul vieţii lui. Anii aceia şi vieţile noastre de atunci nu vă interesează; nu-i aparţin lui padrone. E suficient să vă spun că nu ni s-a întâmplat nimic. Ani de zile am trăit departe, la nord de Vescovato, departe de pericolul pe care îl reprezentau oamenii dealurilor, fără să îndrăznesc niciodată să suflu ceva despre secretul lor. Vedeţi, morţii nu pot fi înviaţi, iar ucigaşul şi copilul său ucigaş – bărbatul şi băiatul-călăuză – au dispărut din Corsica.

V-am spus adevărul, tot adevărul. Dacă mai aveţi încă îndoieli, nu

mai am ce vă spune.

Din nou terminase.

Taleniekov se ridică şi se îndreptă încet spre sobă, către ibricul cu ceai.

— *Per nostro circolo,* spuse, privindu-l pe Scofield. Au trecut şaptezeci de ani şi încă ar mai ucide pentru pământul lor.

— *Perdona?*

Bătrâna nu înţelegea engleza, aşa că agentul KGB-ului îşi repetă afirmaţia în italiană. Sophia dădu din cap.

— Secretul se transmite din tată în fiu. S-au născut două generaţii de când pământul este al lor. Nu e chiar aşa de mult. Le este încă frică.

— Nu există nici o lege prin care li s-ar putea lua, spuse Bray. Mă îndoiesc că a existat vreodată. Poate că ar fi fost trimişi la închisoare oameni pentru că au ascuns unele informaţii despre masacru, dar cine i-ar mai urmări în zilele noastre? Au îngropat morţii, asta a fost conspiraţia lor.

— A fost şi o conspiraţie mai mare. N-au permis binecuvântarea morţilor.

— Ăsta e alt tribunal. Nu ştiu nimic despre el. Scofield se uită spre rus, apoi îşi întoarse ochii spre femeia oarbă din faţa lui.

— De ce v-aţi întors aici?

— Am fost în stare. Şi eram bătrână când am găsit această vale.

— Nu-i un răspuns.

— Oamenii de pe dealuri cred o minciună. Cred că *padrone* m-a protejat, m-a trimis departe înainte de a începe împuşcăturile. Pentru alţii sunt o sursă de frică şi ură. Se vorbeşte că am fost cruţată de Dumnezeu pentru a fi o amintire a păcatului lor, totuşi orbită de Dumnezeu pentru a nu dezvălui niciodată mormântul lor din pădure. Sunt târfa oarbă de la Villa Matarese, căreia i se permite să trăiască fiindcă le e frică să ia viaţa celui lăsat de Dumnezeu pentru aducere aminte.

Taleniekov vorbi din partea cealaltă a sobei:

— Dar aţi spus adineauri că nu ar ezita să vă omoare dacă aţi spune povestea. Poate şi numai dacă ar fi conştienţi că aţi ştiut-o. Totuşi acum ne-o spuneţi nouă şi vreţi să plecăm cu ea din Corsica. De ce?

— Nu v-a chemat un bărbat din ţara dumneavoastră şi v-a spus lucruri pe care voia să le ştiţi?

Rusul a dat să răspundă; Sophia Pastorine l-a întrerupt:

— Da, *signore.* Ca şi la acel bărbat, sfârşitul vieţii mele e aproape; o simt cu fiecare respiraţie. Se pare că moartea îi invită să vorbească pe aceia dintre noi care ştiu ceva despre Matarese. Nu sunt sigură că vă

pot spune de ce, dar a fost un semn pentru mine. Nepoata mea a fost jos, pe dealuri şi a venit cu vestea că un cercetător caută informaţii despre *padrone.* Aţi fost semnul meu. Am trimis-o înapoi să vă găsească.

— Ea ştie? întrebă Bray. I-aţi spus vreodată? Ar fi putut să spună povestea şi altora.

— Niciodată! E cunoscută pe dealuri, dar nu este de pe dealuri! Ar fi urmărită oriunde s-ar duce. Ar fi ucisă. V-am cerut să vă daţi cuvântul, signori şi trebuie să mi-l daţi. Nu trebuie să mai aveţi de-a face cu ea niciodată!

— Îl aveţi, aprobă Taleniekov. Nu se află în camera asta din cauza noastră.

— Ce speraţi să îndepliniţi vorbind cu asociatul meu? întrebă Bray.

— Cred că ceea ce spera şi prietenul lui. Să-i facă pe oameni să se uite sub valuri, la apele negre de dedesubt. Acolo se găseşte puterea în stare să mişte marea.

— Consiliul Matarese, spuse agentul KGB-ului, uitându-se fix în ochii orbi.

— Da… V-am spus. Ascult emisiunile de radio din Roma şi Geneva şi Nisa. Se întâmplă peste tot. Profeţiile lui Guillaume de Matarese se adeveresc. Nu trebuie să fii o persoană educată pentru a vedea asta. De ani de zile ascult radioul şi mă întreb. Poate fi aşa? E posibil să fi supravieţuit? Apoi, într-o noapte, acum multe zile, am auzit cuvintele şi parcă m-am întors în trecut. M-am regăsit dintr-o dată înapoi, în umbra balconului din holul cel mare, cu focurile de armă şi urletele de groază în urechi. Am fost acolo, cu ochii ce-i aveam înainte de a mi-i lua Dumnezeu, privind scena teribilă de dedesubt. Şi mi-am adus aminte ceea ce spusese padr*one înai*nte: „Voi şi ai voştri veţi face ceea ce eu nu mai pot”.

Bătrâna se opri, apoi vorbi din nou, cu frică în glas:

— *Era adevărat! Au* supravieţuit – nu ca un consiliu cum era atunci, ci cum este acum. Voi şi ai voştri. Ai voştri au supravieţuit! Conduşi de un bărbat a cărui voce era mai aspră decât vântul.

Sophia Pastorine se opri brusc, din nou, strângând braţele scaunului cu mâinile sale delicate. Se ridică şi întinse mâna stângă după bastonul ce se găsea după sobă.

— Lista. Trebuie să v-o dau, *signori!* Am luat-o dintr-un halat plin de sânge acum şaptezeci de ani, după ce m-am târât afară din groapă. A stat lângă trupul meu în timpul terorii. O ţineam cu mine pentru a nu uita numele lor şi titlurile, pentru ca *padrone* să fie mândru de mine.

Bătrâna merse în partea cealaltă a camerei, bătând cu bastonul dinaintea ei, până ajunse la un raft primitiv din perete. Cu mâna dreaptă pipăi diversele obiecte până ajunse la cel care o interesa. Se întoarse ţinând în mână o bucată de hârtie unsuroasă, îngălbenită de

timp.

— E a voastră. Nume din trecut. Este lista oaspeţilor onorabili care au călătorit în secret la Villa Matarese pe patru aprilie, în anul o mie nouă sute unsprezece. Dacă dându-v-o fac un lucru teribil, Dumnezeu să aibă milă de sufletul meu.

Scofield şi Taleniekov erau în picioare.

— N-aţi făcut nimic teribil, spuse Bray. Aţi făcut bine.

— Foarte bine, adăugă Vasili.

Îi atinse mâna.

— Îmi daţi voie?

Dădu drumul foii de hârtie; rusul o studie.

— Asta e cheia, îi spuse lui Scofield. Şi e mai presus de orice aşteptări.

— De ce? întrebă Bray.

— Spaniolul – omul pe care l-a ucis Matarese – a fost tăiat, dar două din numele astea te vor uimi. Sunt proeminente. Uite.

Taleniekov traversă camera spre Scofield, ţinând hârtia cu delicateţe între două degete pentru a nu o rupe. Bray o luă în palmă.

— Nu-mi vine să cred, spuse Scofield, citind numele. Aş vrea să-l dau asta la analiză, ca să fiu sigur că n-a fost scrisă acum cinci zile.

— N-a fost, spuse agentul KGB-ului.

— Ştiu. Şi asta mă sperie al dracului.

— *Perdona?* Sophia Pastorine stătea lângă raft.

Bray îi răspunse în italiană:

— Am recunoscut două din numele astea. Sunt oameni binecunoscuţi.

— Dar nu sunt ei! îl întrerupse bătrâna, lovind cu bastonul în duşumea. Nici unul! Sunt numai moştenitorii! Sunt conduşi de *altul.* El este omul!

— Despre ce vorbiţi? Cine?

Câinele mârâi. Nici Scofield, nici Taleniekov nu-i dădură atenţie; se auzi o voce furioasă. Câinele se ridică în picioare mârâind şi mai tare acum, cei doi bărbaţi ignorându-l şi acum, fiind concentraţi la răspunsul Sophiei. Bătrâna însă nu-l ignoră. Îşi ridică mâna, un gest de tăcere. Când vorbi, furiei îi luase locul panica.

— Deschideţi uşa. Chemaţi-o pe nepoata mea. *Repede!*

— Ce s-a întâmplat? întrebă rusul.

— Vin oameni. Trec prin boschete, i-a auzit Uccello.

— Cât de departe sunt? întrebă Bray, ducându-se repede spre uşă.

— De partea cealaltă a crestei, aproape de noi. Grăbeşte-te!

Scofield deschise uşa şi strigă.

— Hei, Antonia. Vino încoace. Repede!

Câinele mârâia acum cu dinţii complet dezgoliţi. Împinsese capul înainte şi ţinea picioarele depărtate şi întinse, gata de apărare sau de

atac. Lăsând uşa deschisă, Bray traversă spre masă şi luă o frunză de salată. O rupse în două şi puse bucata de hârtie galbenă între cele două jumătăţi.

— O pun la mine în buzunar, îi spuse agentului KGB.

— Am memorat numele şi ţările, îi răspunse Taleniekov. Dar sunt sigur că şi tu la fel.

Fata intră alergând, trăgându-şi răsuflarea, cu jacheta încheiată doar la câţiva nasturi, cu Lupo în mână şi cu cele două automate în buzunare.

— Ce s-a întâmplat?

Scofield se întoarse de lângă masă.

— Bunica… ta spune că vin nişte oameni. I-a auzit câinele.

— Pe partea cealaltă a dealului, întrerupse bătrâna. Nouă sute de paşi, chiar mai puţin.

— De ce-ar *face* asta? întrebă fata. De ce-ar veni?

— Te-au văzut, fata mea? L-au văzut pe Uccello?

— Probabil că da. Dar n-am spus nimic. Nu m-am amestecat cu ei. N-au nici un motiv să se gândească…

— Dar te-au văzut cu o zi înainte, spuse Sophia Pastorine întrerupând-o din nou.

— Da. Am cumpărat lucrurile pe care le doreai.

— Atunci de ce te-ai fi întors? Bătrâna vorbea retoric. Asta au încercat să înţeleagă şi au înţeles. Sunt oameni ai dealurilor; se uită la iarbă şi la praf şi văd că au venit trei oameni încoace, nu unul. Trebuie să pleci. Toţi!

— N-am să fac asta, bunico! strigă Antonia. Nu ne vor face nici un rău. Voi spune că am fost probabil urmărită, dar nu ştiu nimic.

Bătrâna se uită drept în faţă.

— Aveţi ceea ce căutaţi, signori. Luaţi lista. Luaţi-o şi pe ea. Plecaţi!

Bray se întoarse spre fată.

— Îi datorăm asta, spuse.

Îi smulse puşca din mâini. Încercă să se lupte, dar Taleniekov îi bloca braţele şi scoase din buzunarele ei Browningul şi Graz-Burya.

— Ai văzut ce s-a întâmplat acolo, jos, continuă Scofield. Fă cum ţi se spune.

Câinele alergă spre uşa deschisă şi lătră cu putere. Se auziră voci purtate de vântul de dimineaţă, oameni care strigau către alţii din spatele lor.

— Mergeţi! spuse Sophia Pastorine.

— Hai! Bray o împinse pe Antonia în faţa lui. Ne vom întoarce după ce vor fi plecat. N-am terminat.

— Un moment, *signori!* strigă bătrâna. Cred că am terminat. Numele pe care le aveţi s-ar putea să vă ajute, dar sunt numai moştenitorii. Căutaţi-l pe cel cu vocea mai aspră decât vântul. Am

auzit-o: Băiatul-călăuză. El este!

17

Alergară pe lângă marginea pădurii şi se căţărară în vârful crestei. Nu i-au văzut datorită umbrei aruncate de versantul de est. Puţin a lipsit să fie reperaţi; erau pregătiţi pentru asta, dar nu s-a întâmplat nimic. Oamenii de pe partea cealaltă a crestei erau preocupaţi de câinele care lătra, ezitând dacă să folosească puştile împotriva lui sau nu. Nu au tras fiindcă lătratul a încetat din cauza unui fluierat. Uccello era acum lângă Antonia, gâfâind la fel de repede ca şi ea.

Erau patru bărbaţi – întocmai ca pe bucata galbenă de hârtie din buzunarul său, se gândi Scofield. Voia să-i găsească; să-i prindă era la fel de uşor cum era să-i prindă şi pe cei patru care coborau acum în vale. Dar cei patru oameni de pe listă erau doar începutul.

Mai era de găsit un băiat-călăuză. „O voce mai aspră decât vântul”… vocea unui copil recunoscută după zeci de ani ca una şi aceeaşi… venind din gâtlejul cuiva care trebuie să fie acum un bărbat foarte, foarte bătrân. Am auzit cuvintele şi parcă m-am întors în trecut…

Ce cuvinte erau? Cine era acel *om?* Adevăratul urmaş al lui Guillaume de Matarese… şi un bătrân ce a pronunţat o frază care a şters şaptezeci de ani din memoria unei bătrâne oarbe din munţii Corsicăi. În ce *limbă?* Trebuie să fi fost franceză sau italiană; alta nu înţelegea.

Trebuia să vorbească din nou cu ea; trebuia să înţeleagă mult mai mult. *Nu* terminaseră cu Sophia Pastorine.

Bray privi cum cei patru corsicani se apropiau de casă, doi acoperind flancurile, doi mergând drept spre uşă, toţi cu armele pregătite. Bărbaţii de la intrare se opriră un moment; apoi cel din stânga îşi ridică piciorul şi lovi în uşă, dând-o de perete.

Linişte.

Se auziră două strigăte, întrebări puse cu glas aspru. Bărbaţii de afară alergară pe după colţurile casei şi intrară înăuntru. Se auziră alte strigăte… şi zgomotul de neconfundat al palmei lovind obrazul.

Cu furia întipărită pe faţă, Antonia încercă să se ridice. Taleniekov o trase jos de mâneca jachetei. Muşchii gâtului se încordaseră; era pe punctul să ţipe. Scofield n-avu de ales. Îi puse palma pe gură, strângând-o cu degetele de obraji; ţipătul s-a redus la o tuse înăbuşită.

— Stai liniştită! şopti Bray. Dacă te aud, se vor folosi de ea ca să te aducă acolo!

— Va fi mult mai rău pentru ea, spuse Vasili şi pentru tine. Vei vedea cum se chinuie şi te vor tortura şi pe tine.

Ochii Antoniei clipiră; încuviinţă dând din cap. Scofield slăbi strânsoarea, dar nu-i dădu drumul. Antonia şopti prin mâna lui.

— *Au lovit-o!* O femeie oarbă şi au *lovit-o!*

— Sunt speriaţi, spuse Taleniekov. Mai mult decât îşi pot imagina. Fără pământurile lor, n-ar mai avea nimic.

Degetele fetei îl apucară pe Bray de încheietură.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu acum! ordonă Scofield. E ceva în neregulă. Stau prea mult acolo.

— Probabil că au găsit ceva, aprobă agentul KGB-ului.

— Sau le spune ceva... Oh, Hristoase, nu trebuie!

— La ce te gândeşti? întrebă Taleniekov.

— Ea a spus că am terminat. Nu am terminat. Dar ea vrea să fie sigură de asta! Au să vadă urmele noastre pe duşumea; am mers pe pământ ud; nu poate să nege că am fost acolo. Cu auzul ei, ştie în ce direcţie am plecat. O să-i trimită în partea cealaltă.

— Asta-i foarte bine, spuse rusul.

— Blestemaţii, o vor ucide!

Taleniekov îşi întoarse brusc capul spre casa de dedesubt.

— Ai dreptate, spuse. Dacă o cred – şi o vor crede – n-o pot lăsa să trăiască. Ea e sursa; o să le spună şi asta, ca să-i convingă. Viaţa pentru băiatul-călăuză. Ca noi să-l putem găsi!

— Dar nu ştim destul! Hai să mergem!

Scofield se ridică în picioare, smulgându-şi automatul de la centură. Câinele mârâi; fata se ridică şi Taleniekov o împinse la pământ.

Era prea târziu. Trei împuşcături se auziră una după alta.

Antonia ţipă; Bray o cuprinse în braţe.

— *Te rog,* te rog! şopti.

Îl văzu pe rus scoţând un cuţit de undeva din haină.

— *Nu!* E în regulă!

Taleniekov palmă cuţitul şi îngenunche, cu ochii spre casă.

— Aleargă afară. Ai avut dreptate; se îndreaptă spre versantul de sud.

— Ucideţi-i! Cuvintele fetei erau înăbuşite de mâna lui Scofield.

— Cu ce scop, acum? spuse agentul KGB-ului. A făcut ce a dorit, ce a simţit ea că trebuie să facă.

Câinele n-a vrut să-i urmeze; chemările Antoniei n-avură nici un efect. A fugit repede în casă şi n-a mai vrut să iasă; urletul de jale i se auzea dincolo de creastă.

— La revedere, Uccello, spuse fata cu lacrimi în ochi. Voi veni înapoi, pe Dumnezeul meu că voi veni!

Au coborât din munţi, înconjurând dealurile dinspre Porto Vecchio prin nord-vest, apoi au luat-o spre sud spre Santa Lucia, urmărind

pârâul până ajunseră la pinul uriaş sub care-şi îngropase Bray geanta şi sacul. S-au deplasat cu grijă, folosindu-se de pădure cât mai mult posibil, separându-se şi mergând câte unul pe porţiunile deschise, astfel încât nimeni să nu-i vadă împreună.

Scofield trase lopata de sub un maldăr de crengi, săpă după lucrurile sale şi porniră din nou spre Santa Lucia. Au vorbit cât mai puţin posibil; n-au pierdut nici o secundă pentru a mări distanţa dintre ei şi dealuri.

Tăcerile lungi şi despărţirile scurte servesc la ceva, gândi Bray, privind fata în timp ce mergea înainte, uimită, urmând comenzile lor fără să se gândească, dar cu ochii plini de lacrimi din când în când. Mişcarea continuă îi ocupa mintea; trebuia să ajungă la un fel de acceptare a morţii „bunicii". Cuvintele unor străini n-o puteau ajuta; avea nevoie de singurătatea propriilor gânduri. Scofield bănuia că, în ciuda felului în care mânuia acel Lupo, Antonia nu era un produs al violenţei. La lumina zilei i se vedea şi vârsta, peste treizeci de ani şi se vedea şi că provine din lumea unor intelectuali radicali, nu din cea a revoluţiei. Se îndoia că ar şti ce să facă pe baricade.

— Trebuie să ne *oprim!* strigă ea la un moment dat. Puteţi face ce vreţi, eu mă întorc la Porto Vecchio. Vreau să-i văd *spânzuraţi!*

— Sunt o mulţime de lucruri pe care nu le şti, spuse Taleniekov.

— A fost ucisă! E tot ce *trebuie* să ştiu!

Nu e chiar aşa de simplu, spuse Bray. Adevărul este că s-a sinucis.

— *Au* ucis-o!

— I-a obligat. Scofield îi luă mâna, strângându-i-o tare. Încearcă să mă înţelegi. Nu te putem lăsa să te întorci; bunica ta ştia asta. Ce s-a întâmplat în ultimele patruzeci şi opt de ore trebuie să se şteargă cât mai repede posibil. O să fie panică acolo sus, pe dealuri; vor trimite oameni ca să ne găsească, dar în câteva săptămâni, când vor vedea că nu se întâmplă nimic, se vor linişti. Vor trăi cu frica în sân, dar nu vor spune nimic. E singurul lucru pe care-l pot face. Bunica ta a înţeles asta. Se baza pe asta.

— Dar de ce?

— Fiindcă avem alte lucruri de făcut, spuse rusul. Şi asta a înţeles. D-aia te-a trimis după noi.

— Ce anume? întrebă Antonia, apoi îşi răspunse singură: Spunea că aveţi nişte nume. Vorbea despre un băiat-călăuză.

— În schimb, trebuie să uiţi totul, ordonă Taleniekov. Dacă vrei ca moartea ei să însemne ceva. Nu te putem lăsa să te amesteci.

Scofield prinse nuanţa din vocea agentului KGB şi o clipă avu imboldul să-şi ducă mâna la centură. În acea fracţiune de secundă, amintirea Berlinului de acum zece ani a ieşit la suprafaţă; Taleniekov luase deja decizia: dacă rusul va avea cea mai mică bănuială, o va ucide.

— N-o să se amestece, spuse Bray, fără să ştie de ce dădea asemenea garanţie, dar făcând-o cu fermitate. Să mergem. Ne vom opri o singură dată; o să vorbesc cu un om la Murato. Apoi, dacă ajungem la Bastia, putem părăsi Corsica.

— Unde, *signore?* Nu-mi puteţi da ordine…

— Taci din gură, spuse Bray. Nu-ţi forţa norocul.

— Exact, adăugă agentul KGB-ului, aruncându-i o privire lui Scofield. Trebuie să vorbim. Ca şi până acum, trebuie să călătorim separat, să ne împărţim munca, să fixăm programul şi punctele de contact. Avem multe de discutat.

— După părerea mea, mai sunt nouăzeci de mile până la Bastia. Va fi timp destul pentru a vorbi.

Scofield se aplecă să-şi ia geanta; fata îşi smulse mâna şi o luă înainte mânioasă. Rusul se aplecă după sac.

— Cred că trebuie să vorbim singuri, îi spuse lui Bray. Nu ne este de folos, Beowulf.

— Mă dezamăgeşti. Scofield îi luă sacul. Nu te-a învăţat nimeni vreodată să transformi un potenţial într-un lucru folositor?

Antonia trăise la Vescovato, pe Golo River, la douăzeci de mile sud de Bastia. Contribuţia ei imediată era să-i ducă acolo fără să fie văzuţi. Era important să ia decizii, măcar pentru a nu se mai gândi la faptul că execută ordine cu care nu este de acord. A făcut-o repede, alegând drumuri lăturalnice primitive şi poteci de munte pe care le ştia de când era mică.

— Călugăriţele ne aduceau aici pentru picnic, spuse, uitându-se în jos la un pârâu. Făceam focul şi mâncam cârnaţi şi plecam cu rândul în pădure ca să fumăm.

Merseră mai departe.

— Pe dealul ăsta suflă un vânt minunat dimineaţa, spuse în continuare. Tata făcea zmeie foarte bune şi le înălţăm aici duminicile. După liturghie, bineînţeles.

— Le? întrebă Bray. Ai fraţi şi surori?

— Un frate şi o soră. Sunt mai mari ca mine şi mai trăiesc încă la Vescovato. Au familii şi nu îi văd prea des; nici nu prea avem ce vorbi.

— N-au fost la şcoli superioare, deci? spuse Taleniekov.

— Ziceau că astfel de lucruri sunt prostii. Sunt oameni buni, dar preferă o viaţă mai simplă. Dacă avem nevoie de ajutor, putem apela ei cu încredere.

— Ar fi mai bine să nu-l cerem, spuse rusul.

— Sunt familia mea, *signore.* De ce i-aş evita?

— Fiindcă s-ar putea să fie necesar.

— Ăsta nu-i un răspuns. Nu m-aţi lăsat să ajung la Porto Vecchio, pentru a se face dreptate; nu puteţi să-mi daţi ordine.

Agentul KGB se uită la Scofield; intenţia se citea în ochi. Bray se

aştepta ca rusul să-şi scoată arma. Se întrebă o clipă care va fi propria reacţie; nu-şi putu răspunde. Dar momentul trecu şi Scofield înţelese ceva ce nu înţelesese pe de-a întregul înainte. Vasili Taleniekov nu dorea să ucidă, dar profesionistul din el era într-un puternic conflict cu omul. Rusul îl implora. Voia să ştie cum să transforme un potenţial într-un lucru folositor. Şi Scofield ar fi dorit să ştie.

— Stai cuminte, spuse Bray. Nimeni nu vrea să-ţi spună ce să faci decât în propriul tău interes. Am mai spus asta şi înainte şi este de zece ori mai valabil acum.

— Cred că e vorba de altceva. Vreţi să nu vorbesc. Să nu vorbesc despre moartea unei bătrâne oarbe!

— Siguranţa ta depinde de asta, ţi-am mai spus-o. Ea a înţeles.

— E moartă!

— Dar tu vrei să trăieşti, insistă Scofield calm. Dacă oamenii aceia te găsesc, nu vei mai trăi. Şi dacă se ştie că ai vorbit şi cu alţii, vor fi şi ei în pericol. Înţelegi?

— Şi atunci ce trebuie să fac?

— Ce facem noi. Să dispari. Departe de Corsica. Fata încercă să obiecteze; Bray n-o lăsă.

— Şi să ai încredere în noi. Trebuie să ai încredere în noi. Bunica ta a avut. A murit pentru ca noi să trăim şi să putem găsi nişte oameni ce sunt amestecaţi în lucruri teribile, care depăşesc Corsica.

— Nu vorbeşti cu un copil. Ce vrei să spui cu „lucruri teribile”?

Bray îi aruncă o privire lui Taleniekov, îi acceptă dezaprobarea, dar n-o luă în seamă.

— Există oameni – nu ştim cât de mulţi – a căror viaţă este dedicată uciderii altor oameni, care răspândesc neîncrederea alegând victime şi finanţând crima. Nu există nici un tipar, nici un model, cu excepţia violenţei, violenţă politică, împingând partide împotriva altor partide, guverne împotriva altor guverne... oameni împotriva oamenilor.

Scofield se opri văzând concentrarea de pe faţa Antoniei.

— Spuneai că eşti un activist politic, un comunist. Frumos. Bun. La fel şi asociatul meu; a fost antrenat la Moscova. Eu sunt american, antrenat la Washington. Suntem duşmani; am luptat unul împotriva altuia mult timp. Amănuntele n-au importanţă, dar faptul că acum lucrăm împreună – are. Oamenii pe care încercăm să-i găsim sunt mult mai periculoşi decât orice deosebire dintre noi, dintre guvernele noastre. Fiindcă aceşti oameni pot mări aceste diferenţe până la un punct pe care nu-l doreşte nimeni; pot arunca în aer Pământul.

— Mulţumesc că mi-aţi spus, spuse Antonia pe gânduri. Apoi se încruntă. Dar cum putea ea să ştie asemenea lucruri?

— A fost acolo când a început totul, răspunse Bray. Acum aproape şaptezeci de ani la Villa Matarese.

Cuvintele ieşiră încet de pe buzele Antoniei.

— Târfa de la Villa Matarese… *Padrone,* Guillaume?

— Era la fel de puternic ca orice om din Anglia sau Franţa, un obstacol în calea cartelurilor şi concernelor. Stătea în calea lor şi câştiga prea des, aşa că l-au distrus. S-au folosit de guvernele lor pentru a-l răpune; i-au ucis fiii. A înnebunit, dar în nebunia lui – şi cu resursele ce i-au rămas – a pus în mişcare un plan cu bătaie lungă pentru a se răzbuna. A adunat câţiva oameni care fuseseră distruşi în acelaşi fel; au devenit Consiliul Matarese. Ani de zile specialitatea lor a fost asasinatul; apoi s-a crezut că au dispărut. Acum au revenit, mai ucigători ca niciodată. Scofield făcu o pauză; îi spusese destul. Ţi-am explicat cât am putut mai clar şi sper că ai înţeles. Vrei ca oamenii care ţi-au ucis bunica să plătească. Mi-ar plăcea să cred că într-o zi vor plăti, dar trebuie să-ţi spun că ei nu contează prea mult.

Antonia tăcu câteva clipe, iar ochii ei inteligenţi îl fixară pe Bray.

— Ai fost foarte clar, signor Scofield. Dacă ei nu contează, atunci nici eu nu contez. Asta vrei să spui?

— Cred că da.

— Iar tovarăşul meu socialist, adăugă, aruncând o privire spre Taleniekov, se va dispensa de prezenţa mea nesemnificativă ca de nimic.

— Caut un obiectiv, răspunse Vasili şi fac tot posibilul să analizez datele pentru a ajunge la el.

— Da, bineînţeles. Atunci pot să plec spre pădure şi să aştept împuşcăturile care îmi vor curma viaţa?

— Tu hotărăşti, spuse Taleniekov.

— Am de ales atunci? Mă veţi crede pe cuvânt că nu voi spune nimic?

— Nu, răspunse agentul KGB-ului. Nu te voi crede.

Bray îi studie faţa lui Taleniekov, ducând mâna dreaptă spre Browningul automat de la centură. Rusul urmărea ceva testând fata în felul ăsta.

— Atunci ce-mi rămâne de ales? continuă Antonia. Să mă ţină închisă unul din guvernele voastre până îi veţi găsi pe oamenii aceia?

— Mi-e teamă că nu e posibil, spuse Taleniekov. Acţionăm în afara guvernelor; nu avem aprobarea lor. Ca să fiu sincer, guvernele noastre ne caută la fel de asiduu cum îi căutăm noi pe acei oameni.

Fata reacţiona la cuvintele lui Taleniekov ca şi cum ar fi fost lovită:

— Sunteţi urmăriţi de ai voştri?! întrebă.

Taleniekov aprobă.

— Aha. Înţeleg foarte clar acum. Nu puteţi accepta cuvântul meu şi nu mă puteţi închide. Aşa că sunt un pericol pentru voi – mult mai mare decât mi-am imaginat eu. Deci n-am de ales, nu?

— Ai putea avea, răspunse agentul KGB-ului. Asociatul meu ţi-a spus-o.

— Ce anume?

— Să ai încredere în noi. Să ne ajuţi să ajungem la Bastia şi să ai încredere. S-ar putea să iasă ceva de aici.

Taleniekov se întoarse spre Scofield şi spuse un singur cuvânt:

— Legătură.

— Vom vedea, spuse Bray, luând mâna de pe centură.

Gândeau amândoi la fel.

Omul Departamentului de Stat din Murato nu era bucuros; nu avea nevoie de bătaia de cap cu care se confrunta. În calitate de proprietar de vase de pescuit, scria rapoarte americanilor despre manevrele navale ale sovieticilor. Washington-ul îl plătea bine, dar Washington-ul trimisese *alarme* către toate centrele cum că Brandon Alan Scofield, fost specialist la Consular Operations, este considerat dezertor. Cu o asemenea catalogare, regulile erau clare: luat prizonier, dacă e posibil, dar dacă nu, lichidat prin toate mijloacele posibile.

Silvio Montefiori se întrebă pentru moment dacă merita să încerce. Era însă un om practic şi, în ciuda tentaţiei, respinse ideea. Scofield deţinea proverbialul plasture pentru gura lui Montefiori, totuşi se afla şi un pic de miere pe el. Dacă Silvio refuza cererea americanului, activitatea sa urma să fie denunţată sovieticilor. Totuşi, dacă Silvio accepta să satisfacă dorinţele lui Scofield, dezertorul urma să-i dea zece mii de dolari. Iar zece mii de dolari – chiar la cursul prost de schimb actual – era probabil mai mult decât orice primă pe care ar fi primit-o pentru moartea lui Scofield.

Şi apoi va fi viu şi-i va putea cheltui.

Montefiori ajunse la magazie, deschise uşa şi merse prin întuneric până la peretele din fund, cum fusese instruit. Nu-l putea vedea pe american – era prea puţină lumină – dar ştia că Scofield e acolo. Era doar o chestiune de aşteptare în timp ce păsările se roteau, iar semnalele se transmiteau într-un fel.

Scoase o ţigară subţire de foi din buzunarul de la piept, căută prin buzunare cutia de chibrituri, scoase un băţ şi îl scăpără. În timp ce ţinea flacăra în dreptul ţigării, observă cu îngrijorare că îi tremură mâna.

— Ai transpirat, Montefiori. Vocea venea de undeva din stânga. Eşti transpirat pe toată faţa. Şi ultima oară când te-am văzut erai transpirat. Eram în misiune atunci şi ţi-am pus câteva întrebări.

— Brandon! exclamă Silvio cu efuziune în glas. Bunul şi dragul meu prieten! Ce bine îmi pare că te văd… daca te-aş putea vedea.

Americanul înalt ieşi din umbră la lumină. Montefiori se aştepta să-i vadă un pistol în mână, dar, bineînţeles, nu-l avea. Scofield nu făcea niciodată ce te aşteptai.

— Ce mai faci, Silvio? spuse „dezertorul”.

— Ei, dragul meu prieten! Montefiori ştia că nu e cazul să întindă mâna pentru a-l saluta. Totul e aranjat. Mi-am asumat un risc mare, am plătit echipajul înzecit, dar nimic nu e prea mult pentru un prieten pe care îl admir atât de mult. Tu şi *provocateur-ul* n-aveţi decât să mergeţi pe Cheul Şapte din Bastia la ora unu dimineaţa. Cel mai bun trauler al meu vă va duce la Livorno până-n ziuă.

— Ăsta e traseul normal?

— Bineînţeles că nu. Portul obişnuit e Piombino. Plătesc pentru combustibilul în exces fără să mă gândesc la ce pierd.

— Eşti foarte generos.

— Şi de ce nu? Întotdeauna ai fost cinstit cu mine.

— Şi de ce nu? Întotdeauna ai făcut ce ţi-am cerut.

Scofield băgă mâna în buzunar şi scoase un teanc de bani.

— Dar mi-e teamă că vor fi câteva schimbări. Pentru început am nevoie de două vase; unul trebuie să navigheze spre sud de Bastia, altul spre nord, amândouă la mai puţin de o mie de yarzi de coastă. Fiecare se va întâlni cu o barcă cu motor. Eu voi fi într-una, rusul în alta; o să-ţi spun semnalele. Odată la bord, amândouă vor porni spre larg, unde traseul se va schimba, iar destinaţia va fi cunoscută numai de căpitani şi de noi.

— Atât de multe complicaţii, prietene! Nu sunt necesare, ai cuvântul meu!

— Îl depozitez în siguranţă, Silvio, dar în timp ce e încuiat în inima mea, fă cum îţi spun.

— Natural! spuse Montefiori, înghiţind. Dar îţi dai seama sper cât o să mă coste în plus.

— Vor fi acoperite cheltuielile, nu?

— Mă bucură că înţelegi.

— Oh, sigur că înţeleg, Silvio. Americanul scoase un număr de bancnote mari. Pentru început, vreau să ştii că activitatea ta în favoarea Washingtonului nu va fi niciodată dată în vileag de mine; chestia asta în sine este o plată considerabilă, dacă pui vreun preţ cât de mic pe viaţa ta. Şi vreau să iei şi asta. Sunt cinci mii de dolari.

Scofield îi întinse banii.

— Scumpul meu, ai spus *zece* mii! Pe *cuvântul* tău m-am bazat când am făcut aranjamentele asta scumpe!

Montefiori transpira prin toţi porii. Nu era vorba numai de relaţia sa cu Departamentul de Stat, dar porcul ăsta de trădător era pe cale să-l jefuiască pur şi simplu!

— N-am terminat, Silvio. Eşti mult prea neliniştit. Ştiu că am spus zece mii şi-i vei avea. Asta înseamnă încă cinci mii, fără să mai amintim de cheltuielile adiţionale. Aşa e?

— Exact, spuse corsicanul. Cheltuielile sunt ucigătoare.

— Toate sunt în ziua de azi, îl aprobă Bray. Să zicem...

cincisprezece la sută peste preţul iniţial, e satisfăcător?

— Cu alţii m-aş tocmi, dar niciodată cu tine.

— Atunci am stabilit pentru încă cincisprezece sute, O.K.? Asta înseamnă că mai ai de primit încă şase mii cinci sute de dolari.

— Asta e o frază care mă nelinişteşte. Implică o livrare ulterioară, iar cheltuielile mele sunt curente. Nu pot să le las deoparte.

— Hai, bătrâne. Cu siguranţă că cineva cu reputaţia ta poate fi păsuit câteva zile.

— Câteva zile, Brandon? Atât de vag iarăşi. „Câteva zile" şi poţi fi la Singapore. Sau la Moscova. Nu poţi fi mai clar?

— Sigur. Banii vor fi într-unul din vasele tale de pescuit, nu m-am decis încă în care. Vor fi sub partea din faţă a timonei, în dreapta pivotului central, ascunşi într-o bucată de lemn ataşată peretelui. Îi vei găsi uşor.

— Dumnezeule, îi vor găsi şi alţii la fel!

— De ce? Nimeni nu va căuta decât dacă dai de veste.

— E mult prea riscant! Nu e nici un om la bord care ar ezita să-şi ucidă mama în faţa preotului pentru asemenea sumă! Iubite prietene, să fim serioşi!

— Nu te nelinişti, Silvio. Du-te în port când vin vasele. Dacă nu şti bucata de lemn, caută un om fără o mână; la el vor fi banii.

— Va fi o *cursă?* întrebă Montefiori, transpirând şi mai abundent.

— Un şurub prins într-o parte; ai mai făcut asta. Îl scoţi şi încărcătura e dezactivată.

— Îl voi pune pe fratele meu…

Silvio era deprimat; americanul nu era o persoană drăguţă, parcă Scofield i-ar fi citit gândurile. Odată banii la bord, n-ar fi fost convenabil să scufunde ambele vase; s-ar putea ca Departamentul de Stat să nu plătească pe de-a-ntregul. Iar în momentul în care amândouă vor fi înapoi la Bastia, Scofield putea fi deja pe Volga. Sau pe Nil.

— N-ai vrea să reconsideri situaţia, bunul meu prieten?

— Mi-e teamă că nu pot. Şi nu voi spune nimănui cât de mult ţine Washington-ul la tine. Nu te speria, Silvio, banii vor fi acolo. Vei vedea, s-ar putea să ne mai întâlnim. Foarte curând.

— Nu te grăbi, Brandon. Şi, te rog, nu mai spune nimic altceva. Nu vreau să mai ştiu nimic altceva. Atâtea complicaţii! Care sunt semnalele pentru la noapte?

— Simplu. Două lumini, repetate de mai multe ori sau până se opreşte vasul de pescuit.

— Două lumini, repetate… Bărci rapide cerând ajutor. Nu pot fi tras la răspundere pentru accidente pe mare. Ciao, prietene.

Montefiori îşi şterse gâtul cu batista, se întoarse şi porni spre ieşire.

— Silvio?

Montefiori se opri.
— Da?
— Schimbă-ţi cămaşa.

Au supravegheat-o atent timp de aproape două zile, amândoi fiind conştienţi că trebuie luată o hotărâre. Va fi legătura lor sau va trebui să moară. Nu exista cale de mijloc, închisoare de securitate sau vreo tabără izolată în care putea fi trimisă. Va fi legătura lor, sau va avea loc un act rece, de strictă necesitate.

Aveau nevoie de cineva care să transmită mesajele între ei. Nu puteau comunica direct; era prea periculos. Trebuia să existe o a treia persoană, aşezată într-un loc, sub acoperire, familiarizată cu orice fel de cod ar fi aranjat ei – secret şi clar. Era Antonia capabilă să fie această persoană? Şi dacă era, ar fi acceptat riscurile care veneau odată cu asta? O studiau deci amândoi cu foarte mare atenţie, ca şi când ar fi fost vorba de un schimb între inamici pe teren neutru.

Era rapidă şi avea curaj de suprafaţă, calităţi pe care le observaseră pe dealuri. Era de asemenea alertă, conştientă de pericol. Rămânea totuşi o enigmă; era în apărare tot timpul, în gardă, tăcea perioade lungi de timp, ochii ei zburând în toate direcţiile, ca şi când s-ar fi aşteptat să o lovească un bici pe la spate, sau o mână să o apuce de gât. Dar nu existau nici una, nici alta în miezul zilei.

Antonia era o femeie stranie şi amândoi se gândiră că ar putea ascunde ceva. Orice ar fi fost – dacă era – nu ar fi dezvăluit nimic. Momentele de odihnă nu dezvăluiau nimic; se închidea în sine – se încuia practic – şi refuza să fie trasă la suprafaţă.

Dar făcea ceea ce-i ceruseră. I-a dus la Bastia fără nici un incident, chiar până la punctul unde ştia că se poate opri un autobuz care transportă muncitori în port. Taleniekov a stat cu Antonia în faţa, în timp ce Scofield a rămas în spate, supraveghindu-i pe ceilalţi pasageri. Au intrat pe străzile aglomerate, Bray ţinându-se în continuare în spatele lor, supraveghind, atent la orice schimbare în indiferenţa ce-i înconjura. O faţă devenită dintr-o dată rigidă, o pereche de ochi care să-l fixeze pe bărbatul înalt, între două vârste, mergând împreună cu femeia brunetă la treizeci de paşi în faţă. Era numai indiferenţă.

Îi spusese fetei să se îndrepte către un bar de pe cheu, o vizuină în care nimeni nu îndrăznea să se bage peste un tip care bea. Chiar şi majoritatea corsicanilor ocoleau locul; venea numai drojdia portului.

Intraţi înăuntru, s-au separat din nou, Taleniekov aşezându-se împreună cu Bray la o masă din colţ, Antonia la cinci metri mai departe la altă masă, scaunul de lângă ea aplecat peste masă, rezervat. Cei doi bărbaţi n-au făcut nici un gest pentru a intimida avansurile beţivilor. Şi ele făceau parte dintr-un test; era important să

se ştie cum se descurcă.

— Ce părere ai? întrebă Taleniekov.

— Nu sunt sigur, spuse Scofield. E derutantă. Nu o simt.

— Poate cauţi prea adânc. A trecut printr-o stare de emoţie puternică; nu te poţi aştepta de la ea să acţioneze nici măcar asemănător normalului. Cred că poate face faţă. Vom afla curând dacă nu poate; ne putem pune la adăpost cu un cifru prearanjat. Şi-apoi, cinstit, cui să i-o dăm? Ai vreun om, undeva, în care poţi avea încredere? Sau eu? Chiar şi ceea ce voi numiţi *drones;* care n-ar fi curios? Cine poate rezista presiunilor Washington-ului sau Moscovei?

— Starea emoţională mă nelinişteşte, spuse Bray. Cred că are loc cu mult înainte de a o găsi noi. Spunea că stă la Porto Vecchio pentru a evada un timp. A evada de ce?

— Pot exista o mulţime de explicaţii. Şomajul e masiv în toată Italia. Poate n-are slujbă. Sau un iubit infidel, o afacere ce s-a terminat prost. Lucrurile astea nu sunt importante pentru ce-i vom cere noi să facă.

— Nu asta am văzut eu. Şi apoi, de ce am avea încredere în ea şi chiar dacă ne asumăm riscul, de ce ar accepta?

— A fost de faţă când au ucis-o pe bătrână, spuse rusul. S-ar putea să fie suficient.

Scofield aprobă dând din cap.

— E un început, dar numai dacă e convinsă că există o legătură organică între ce facem noi şi ce a văzut ea.

— Asta am clarificat-o. A auzit cuvintele bătrânei; le-a repetat.

— În timp ce era încă şocată. Trebuie să fie convinsă.

— Atunci convinge-o.

— Eu?

— Are mai multă încredere în tine decât în „tovarăşul ei socialist”, asta e evident.

Scofield ridică paharul.

— Erai pe punctul de a o ucide?

— Nu. Decizia asta trebuia să vină din partea ta. Şi-acum la fel. Nu mă simţeam prea bine văzându-ţi mâna atât de aproape de centură.

— Şi eu la fel.

Bray puse paharul jos şi aruncă o privire fetei. Berlinul n-a dispărut niciodată prea departe în trecut – Taleniekov a înţeles asta – dar mintea lui Scofield şi ochii săi nu-i mai jucau feste acum; nu se mai găsea într-o peşteră privind o femeie cu părul despletit în lumina focului. Nu mai existau asemănări între Antonia şi soţia lui. O putea ucide acum dacă ar fi trebuit.

— Atunci va merge cu mine, îi spuse rusului. Voi şti în patruzeci şi opt de ore. Prima noastră comunicare va fi directă; următoarele două prin ea, într-un cod aranjat ca să putem controla acurateţea..., Dacă o

să o vrem şi acceptă, o va face.

— Şi dacă nu o să o vrem sau ea n-o să vrea?

— Va fi decizia mea, nu?

Bray a făcut o afirmaţie, nu a pus o întrebare. Apoi scoase frunza de salată din buzunarul jachetei şi o deschise. Bucata galbenă de hârtie era intactă, numele şterse puţin, dar citeţe. Fără să se uite, Taleniekov le repetă.

— Contele Alberto Scozzi, Roma. Sir John Waverly, Londra, Prinţul Andrei Voroşin, St. Petersburg – e adăugat Rusia şi, bineînţeles, oraşul e acum Leningrad. Senor Manuel Ortiz Ortega, Madrid – e tăiat. Josua – care se presupune a fi Joshua – Appleton, statul Massachusetts, America. Spaniolul a fost ucis de *padrone* la Villa Matarese, deci n-a făcut niciodată parte din consiliu. Ceilalţi patru au murit de mult, dar doi dintre descendenţii lor sunt oameni proeminenţi. David Waverly şi Joshua Appleton al patrulea. Secretarul de externe al Marii Britanii şi senatorul din Massachusetts. Aş zice să facem o confruntare imediată.

— Nu, spuse Bray, uitându-se la hârtie şi la scrisul ca de copil. Fiindcă ştim cine sunt, dar nu ştim nimic despre ceilalţi. Cine sunt urmaşii lor? Unde sunt? Dacă mai există şi alte surprize, să încercăm să le aflăm. Matarese nu se restrânge la doi oameni, iar ăştia doi, îndeosebi, s-ar putea să nu aibă nimic de-a face cu ei.

— De ce crezi asta?

— Tot ce ştiu despre amândoi pare să nege orice apropiere cu Matarese. Waverly a avut ceea ce în Anglia se cheamă un „good war”; un comandant tânăr cu decoraţii înalte. Apoi un trecut al naibii de frumos în Foreign Office. A fost întotdeauna de partea compromisurilor tactice, nu a forţei; nu se potriveşte... Appleton e un bostonian care a făcut abstracţie de diferenţele dintre clase şi a ajuns un reformator liberal, ales de trei ori în Senat. Protector al muncitorilor, dar şi al intelectualităţii. E un cavaler strălucit, călare pe un cal politic despre care majoritatea Americii crede că îl va duce la Casa Albă anul viitor.

— Ce reşedinţă mai bună pentru un *consigliere* al lui Matarese?

— E prea şocant. Nu-mi vine să cred.

— Arta convingerii – în amândouă cazurile, poate. Dar ai dreptate: n-o să dispară. Începem deci la Leningrad şi Roma, să urmărim ce putem.

— „Voi şi ai voştri veţi face ceea ce eu nu mai pot...” Astea sunt cuvintele pe care le-a folosit Matarese acum şaptezeci de ani. Mă întreb dacă e chiar aşa de simplu.

— Înţelegând prin „ai voştri” că ar putea fi şi aleşi, nu născuţi? întrebă Taleniekov. Nu moştenitori direcţi?

— Da.

— E posibil, dar astea sunt foste familii foarte puternice. Waverly şi

Appleton sunt şi acum. Există anumite tradiţii în asemenea familii, sângele primează întotdeauna. Să începem cu familiile. Ele vor moşteni lumea; şi astea au fost cuvintele lui. Bătrâna a spus că e răzbunarea lui.

Scofield dădu din cap.

— Ştiu. Şi a mai spus că ăştia sunt numai supravieţuitorii, că sunt conduşi de un altul… că trebuie să căutăm pe altcineva.

— „Cu o voce mai aspră decât vântul”, adăugă rusul. „El este”, a spus.

— Băiatul-călăuză, spuse Bray, uitându-se fix la bucata de hârtie. După atâţia ani, cine este? Ce este?

— Vom începe cu familiile, repetă Taleniekov. Dacă poate fi găsit, îl vom găsi prin ele.

— Poţi să te întorci în Rusia? La Leningrad?

— Uşor. Prin Helsinki. Va fi o întoarcere ciudată pentru mine. Am stat trei ani la Universitatea din Leningrad. Acolo m-au găsit.

— Nu cred să dea cineva o serată de bun venit în cinstea ta. Scofield împături bucata de hârtie în frunza de salată şi o puse în buzunar. Scoase un carneţel.

— Când ajungi la Helsinki, să te duci la Tavastian Hotel şi să aştepţi veşti de la mine. O să-ţi comunic pe cine să vezi acolo. Dă-mi un nume.

— Ridukov, Piotr, răspunse agentul KGB-ului fără ezitare.

— Cine-i ăsta?

— Un violonist din rândul trei din Orchestra simfonică a Sevastopolului. Am actele lui puţin schimbate.

— Sper că n-o să-ţi ceară nimeni să cânţi.

— Indispoziţie din cauza unei artrite severe.

— Să stabilim codurile, spuse Bray, aruncând o privire spre Antonia, care fuma o ţigară şi vorbea cu un marinar tânăr ce stătea lângă ea. Se comporta bine. Râdea politicos, dar rece, punând o distanţă uşoară între ea şi tânărul inoportun. De fapt, era mai mult decât o idee de eleganţă în comportarea ei, neobişnuită în cafeneaua aceea, dar foarte plăcută ochilor. Ochilor săi, reflectă Scofield, fără să se gândească mai departe.

— Ce crezi că o să se întâmple? întrebă Taleniekov privindu-l pe Bray.

— Voi şti în patruzeci şi opt de ore, răspunse Scofield.

18

Traulerul se apropia de coasta Italiei. Vânturile de iarnă fuseseră turbulente, contracurenţii puternici şi vasul încet; le-au trebuit aproape şaptesprezece ore pentru a ajunge aici din Bastia. În curând va fi întuneric şi o barcă de salvare va fi lăsată la apă pentru a-i duce pe Bray şi Antonia pe ţărm.

În afara faptului că i-a dus în Italia, unde va începe vânătoarea familiei contelui Alberto Scozzi, lenta călătorie a mai servit şi altui scop. Bray a avut timp să afle mai multe despre Antonia Gravet – fiindcă ăsta era numele ei de familie, tatăl ei fiind francez, fost sergent artilerist staţionat în Corsica în timpul celui de-al doilea război mondial.

— Aşa că vezi, i-a spus ea, cu o urmă de zâmbet pe buze, lecţiile mele de franceză au fost foarte ieftine. Era suficient să-l înfurii pe papa, care n-a fost niciodată în largul lui cu italiana mamei.

Cu excepţia momentelor în care gândurile îi fugeau înapoi la Porto Vecchio, se petrecuse o schimbare în ea. Începuse să râdă, ochii ei căprui luminându-se, un râs strălucitor, contagios, aproape maniac câteodată, ca şi cum râsul în sine era o uşurare de care avea nevoie. Era aproape imposibil pentru Scofield să-şi dea seama că fata ce stătea lângă el, îmbrăcată în pantaloni kaki şi o jachetă uzată, era aceeaşi femeie care fusese atât de morocănoasă şi tăcută. Sau care dăduse ordine pe dealuri, mânuind puşca cu eficienţă. Mai aveau câteva minute până să coboare în barca de salvare, aşa că a întrebat-o despre Lupo:

— Am trecut printr-o fază; toţi trecem, cred. Un moment în care schimbările sociale par posibile numai cu ajutorul violenţei. Maniacii din Brigăzile Roşii ştiau cum să ne folosească.

— Brigăzile? Ai fost în Brigăzile Roşii? Dumnezeule!

— Am stat câteva săptămâni într-o tabără a Brigăzilor în Medicina, învăţând cum să trag cu arma, escaladând ziduri sau învăţând cum se ascunde contrabanda – nici una nu am făcut-o ca lumea – până într-o zi când un student tânăr, un copil de fapt, a fost ucis în ceea ce liderii numesc un „accident de antrenament”. Un *accident de antrenament,* un cuvânt atât de *militar,* dar ei nu erau soldaţi. Erau brute lăsate libere, cu cuţite şi pistoale. A murit în braţele mele, cu sângele curgându-i din rană… cu nişte ochi atât de uimiţi şi speriaţi. Îl cunoşteam foarte vag, dar când a murit, n-am mai putut suporta; în noaptea aceea am plecat şi m-am întors la Bologna.

…Aşa că ceea ce ai văzut la Porto Vecchio era de formă. Era întuneric şi nu puteai vedea frica în ochii mei.

Avusese dreptate. Nu era făcută pentru baricade.

— Ştii, spuse el încet, vom fi împreună un timp. Nu se mai citea frica în ochii ei acum.

— N-am stabilit încă răspunsul la întrebarea asta, nu?

— Ce întrebare?

— Unde merg eu. Tu şi rusul aţi spus să am încredere în voi, să fac ce ziceţi voi, să plec din Corsica şi să nu spun nimic. Ei bine, *signore,* am părăsit Corsica şi am avut încredere în voi. N-am fugit.

— De ce?

Antonia tăcu un moment.

— De frică şi ştii asta. Nu sunteţi nişte bărbaţi obişnuiţi. Vorbiţi curtenitor, dar vă mişcaţi prea repede pentru nişte bărbaţi curtenitori. Lucrurile astea două nu se prea potrivesc. Cred că voi sunteţi ceea ce nebunii din *Brigate Rosse* ar vrea să fie. Mă speriaţi.

— Asta te-a oprit?

— Rusul voia să mă omoare. Mă supraveghea tot timpul; m-ar fi împuşcat în momentul în care ar fi crezut că vreau să fug.

— De fapt, nu voia să te ucidă şi n-ar fi făcut-o. Îţi trimitea doar un mesaj.

— Nu înţeleg.

— Nu e nevoie, erai în perfectă siguranţă.

— Sunt în siguranţă acum? Mă vei crede pe cuvânt că n-o să spun nimic şi îmi vei da drumul să plec?

— Unde?

— La Bologna. Pot oricând să lucrez acolo.

— Ce anume?

— Nimic impresionant. Sunt angajată cercetător la universitate. Caut statistici plicticoase pentru *professori* care-şi scriu cărţile şi articolele lor plicticoase.

— Cercetător? Bray zâmbi în sinea lui. Trebuie să fii foarte exactă.

— Ce înseamnă să fii exactă? Faptele sunt fapte. Mă laşi să mă întorc la Bologna?

— Slujba nu este permanentă deci?

— E munca ce-mi place, răspunse Antonia. Lucrez când vreau, având timp astfel şi pentru alte lucruri.

— Eşti de fapt un angajat liber, având afacerile tale personale, spuse Scofield amuzându-se. Asta-i esenţa capitalismului, nu?

— Iar tu eşti îngrozitor! Pui întrebări, dar nu răspunzi la ale mele!

— Iartă-mă. Trăsătură profesională. Care era întrebarea?

— Mă laşi să plec? Ai încredere în mine? Sau trebuie să aştept momentul în care nu mă vei putea păzi şi atunci să fug.

— N-aş face asta dacă aş fi în locul tău, răspunse Bray curtenitor. Uite, eşti o persoană cinstită. Nu întâlnesc multe. Acum un minut mi-ai spus că n-ai fugit înainte fiindcă ţi-a fost frică, nu fiindcă aveai

încredere în noi. Asta înseamnă că eşti cinstită. Ne-ai adus în Bastia. Fii cinstită şi acum. Ştiind ceea ce ştii – văzând ceea ce ai văzut la Porto Vecchio – cât de bun e cuvântul tău?

În mijlocul vasului, patru oameni ridicau peste bord barca de salvare; Antonia îi privea în timp ce vorbi:

— Nu eşti corect. Ştii ce am văzut şi ştii ce mi-ai spus. Când mă gândesc, îmi vine să strig şi…

Nu termină; în schimb îi întoarse spatele şi spuse cu o voce obosită:

— Cât de bun e cuvântul meu? Nu ştiu. Aşa că ce mi-a rămas? Tu vei fi cel care va trage glonţul?

— Aş putea să-ţi ofer o slujbă.

— Nu vreau nici o slujbă de la tine.

— Vom vedea, spuse Bray.

— *Venite subito, signori. La lancia va partire.*

Barca de salvare era la apă. Scofield apucă sacul şi se ridică în picioare. Întinse mâna Antoniei:

— Hai. Am avut de dus şi tratative mai uşoare până acum…

Afirmaţia era adevărată. Putea s-o ucidă dacă ar fi trebuit. Totuşi, va încerca să nu trebuiască.

Unde era acum viaţa nouă pentru Beowulf Agate?

Dumnezeule, o ura pe asta.

Bray a închiriat un taxi în Fiumicino, şoferul împotrivindu-se la început să meargă până la Roma, dar răzgândindu-se imediat ce văzu banii din mâna lui Scofield. S-au oprit să ia o cină rapidă şi au ajuns totuşi în oraş înainte de ora opt. Străzile erau aglomerate, afacerile magazinelor mergând din plin.

— Trage în parcarea aceea, îi spuse Bray şoferului. Erau în faţa unui magazin de îmbrăcăminte. Aşteaptă aici, adăugă, adresându-se şi Antoniei. O să-ţi ghicesc măsura.

Deschise uşa.

— Ce faci? întrebă fata.

— O schimbare, răspunse Scofield în engleză. Nu poţi intra îmbrăcată aşa într-un magazin ca lumea.

Cinci minute mai târziu se întoarse cărând o cutie cu nişte pantaloni, o bluză albă şi un pulover de lână.

— Îmbracă-le, spuse.

— Eşti nebun!

— Modestia te prinde, dar suntem grăbiţi. Magazinele se vor închide peste o oră. Eu am ce să îmbrac; tu nu. Se întoarse spre şofer, care se uita în oglinda retrovizoare. Înţelegi engleza mai bine decât credeam, îi spuse în italiană. Condu în cerc. O să-ţi spun unde vom merge.

Deschise sacul şi scoase o haină de tweed.

Antonia se schimbă pe locul din spate al taxi-ului, aruncând frecvent priviri spre Scofield. În timp ce-şi scotea pantalonii vechi şi îi punea pe cei noi, lumina străzilor se reflectă pe picioarele ei lungi. Bray se uita pe geam, conştient că îl afectează ceea ce vede cu colţul ochilor. Nu mai avusese o femeie de foarte mult timp; nu o va avea pe asta. Era posibil să trebuiască s-o omoare.

Fata îşi trase puloverul peste bluză; lărgimea lui nu reuşea să ascundă umflătura sânilor şi Scofield îşi forţă ochii să se uite în ai ei.

— Aşa-i mai bine. Faza întâi completă.

— Eşti foarte generos, dar nu asta ar fi fost alegerea mea.

— Poţi să le arunci peste o oră. Dacă te întreabă cineva, ai venit cu un vas charter în Ladispoli. Se adresă din nou şoferului. Ia-o spre Via Condotti. O să-ţi plătesc acolo; n-o să mai avem nevoie de tine.

Magazinul din Via Condotti era scump şi nu exista nici o îndoiala că Antonia nu mai intrase niciodată într-unul asemănător. Era clar pentru Bray; nu credea că alţii ar fi putut observa. Fiindcă fata avea un gust înnăscut – nu cultivat. Ar fi putut să sară în sus la vederea podoabelor scumpe ce i se prezentau, dar se controla minunat. Bray îi observase eleganţa în cafeneaua murdară de pe Cheiul din Bastia.

— Îţi place? întrebă ea, ieşind dintr-o cabină de probă îmbrăcată cu o rochie de mătase neagră, o pălărie albă cu boruri mari şi o pereche de pantofi albi cu tocuri înalte.

— Foarte frumos, spuse Scofield, sincer.

— Mă simt ca o trădătoare faţă de toate lucrurile în care am crezut atâta timp, adăugă şoptind. Preţurile astea ar putea hrăni zece familii timp de o lună! Să mergem în altă parte.

— N-avem timp. Ia-le şi mai ia şi o haină de blană sau orice crezi că mai ai nevoie.

— *Eşti* nebun.

— Sunt grăbit.

Dintr-o cabină telefonică de pe via Sistina telefonă la o *pensione* din Piazza Navona unde stătea frecvent când se afla în Roma.

Proprietarul şi soţia lui nu ştiau nimic despre Scofield – nu erau curioşi în legătură cu nici unul din oaspeţii lor – iar Bray îi plătea foarte generos de câte ori îl găzduiau. Proprietarul era bucuros să o facă şi în noaptea asta.

Piazza Navona era aglomerată; era întotdeauna aglomerată, fiind în felul ăsta un loc ideal pentru un om cu profesia lui. Fântânile Bernini erau ca nişte magneţi pentru cetăţeni şi turişti, mulţimea de cafenele cu terasă fiind excelente locuri de întâlnire, planificate sau spontane; ale lui Scofield au fost întotdeauna planificate. O masă într-o piaţă aglomerată era un punct avantajos din care se putea identifica o posibilă supraveghere. Acum nu era cazul să fie îngrijorat de asta.

Acum era cazul să doarmă, să-şi limpezească mintea. Mâine va

trebui luată o decizie. Viaţa sau moartea femeii de lângă el, pe care acum o conducea prin Piazza spre o clădire veche de piatră şi pe uşa unei *pensione.*

Tavanul camerei lor era înalt, ferestrele enorme deschizându-se spre piaţă. Bray împinse canapeaua în dreptul uşii şi arătă spre patul din partea cealaltă a camerei.

— Nici unul din noi n-a dormit prea mult pe vasul ăla nenorocit. Odihneşte-te puţin.

Antonia deschise una din cutiile de la magazinul din Via Condotti şi scoase rochia de mătase neagră.

— De ce mi-ai cumpărat lucrurile astea scumpe?

— Mâine vom merge în câteva locuri în care vei avea nevoie de ele.

— De ce mergem în locurile alea? Trebuie să fie cu siguranţă foarte extravagante.

— Nu neapărat. Trebuie să văd câteva persoane şi vreau să vii cu mine.

— Voiam să-ţi mulţumesc. N-am avut niciodată îmbrăcăminte atât de frumoasă.

— N-ai pentru ce.

Bray se duse spre pat şi luă cuvertura; se întoarse pe canapea.

— De ce ai plecat de la Bologna şi te-ai dus în Corsica?

— Alte întrebări? spuse ea încet.

— Sunt doar curios, atâta tot.

— Ţi-am spus. Voiam să plec un timp. Nu-i un motiv destul de bun?

— Nu e o explicaţie.

— E cea pe care prefer s-o dau.

Studie rochia din mâinile ei.

Scofield întinse cuvertura peste canapea.

— De ce Corsica?

— Ai văzut valea aceea. E retrasă, liniştită. Un loc bun pentru a reflecta.

— E cu siguranţă retras; asta îl face şi o bună ascunzătoare. Te ascundeai de cineva – sau de ceva?

— De ce spui astfel de lucruri?

— Trebuie să ştiu. Te ascundeai?

— Nu de ceva ce-ai putea înţelege.

— Încearcă-mă.

— *Opreşte-te!* Antonia îi întinse rochia. Ia-ţi hainele. Ia ce vrei de la mine, nu te pot opri! Dar lasă-mă în *pace.*

Bray se apropie de ea. Pentru prima oară îi citea frica în ochi.

— Cred că ar fi mai bine să-mi spui. Toată vorbăria aia despre Bologna… a fost minciună. Nu te-ai întoarce acolo nici dacă ai putea. De ce?

Se uită la el un moment, cu ochii strălucindu-i. Când începu să

vorbească, se întoarse şi merse spre fereastra ce dădea spre Piazza Navona.

— Aş putea să-ţi spun, nu mai contează acum... N-ai dreptate. Pot să mă întorc; mă aşteaptă să mă întorc. Şi dacă nu mă întorc, într-o zi vor începe să mă caute.

— Cine?

— Liderii Brigăzilor Roşii. Ţi-am spus pe vas cum am fugit din tabăra din Medicina. Asta a fost acum aproape un an şi de un an am trăit o minciună mai mare decât cea pe care ţi-am spus-o. M-au găsit şi m-au dus la judecată în faţa Curţii Roşii – ei o numesc Curtea Roşie a Dreptăţii Revoluţionare. Sentinţele la moarte nu sunt numai fraze goale, sunt execuţii adevărate, aşa cum le ştie lumea acum. Nu fusesem îndoctrinată, totuşi cunoşteam locul taberei şi asistasem la moartea băiatului. Mai rău, fugisem. Nu se putea avea încredere în mine. Bineînţeles, nici nu contam în comparaţie cu obiectivele revoluţiei; au spus că m-am dovedit a fi mai mult decât insignifiantă. Un trădător.

Am văzut ce ar urma, aşa că am pledat pentru viaţa mea. Am pretins că am fost iubita studentului şi că reacţia mea – poate totuşi nu admirabilă – era de înţeles. Am forţat lucrurile zicând că n-am spus nimic nimănui, că nu m-am dus la poliţie. Eram la fel de devotată revoluţiei ca şi oricare din Curtea aceea – mai mult chiar, fiindcă proveneam dintr-o familie săracă.

În felul meu, am fost persuasivă, dar m-a mai ajutat şi altceva. Pentru a înţelege, trebuie să ştii cum sunt organizate astfel de grupuri. Există întotdeauna o mână de oameni puternici, iar unul sau doi dintre ei rivalizează pentru conducere, ca lupii dintr-o haită – mârâind, dominând, alegându-şi diferiţii tovarăşi după dorinţă, fiindcă asta face parte din dominaţie. Un asemenea bărbat mă voia pe mine. Era probabil cel mai vicios din haită; celorlalţi le era frică de el – iar mie la fel. Dar putea să-mi salveze viaţa şi am făcut alegerea. Am trăit cu el aproape un an, urând fiecare zi, fiecare noapte când mă poseda, urându-mă pe mine la fel de mult cât îl uram şi pe el.

Totuşi nu puteam face nimic. Trăiam în frică; într-o frică teribilă, fiindcă la cea mai mică mişcare greşită mi-ar fi zburat capul... metoda lor favorită de execuţie. Antonia se întoarse de la fereastră. M-ai întrebat de ce n-am fugit de tine şi de rus. Poate înţelegi mai bine acum; condiţiile supravieţuirii nu erau noi pentru mine. A fugi înseamnă să mori; să fug de tine acum înseamnă tot moarte. Am fost captivă la Bologna, am devenit tot o captivă la Porto Vecchio... şi sunt captivă acum la Roma. Făcu o pauză, apoi vorbi din nou: M-am săturat de voi toţi. Nu mai pot suporta. Va veni momentul şi voi fugi... iar tu vei trage. Întinse iar rochia. Ia-ţi hainele, signore Scof*ield. S*unt mai iute în pantaloni.

Bray nu se mişcă, nici nu obiectă prin gest sau voce. Aproape că zâmbi, dar nu putu să facă nici asta.

— Sunt bucuros să aud că fatalismul tău nu include sinuciderea intenţionată. Vreau să spun, te aştepţi să dai o reprezentaţie de „fugă".

— Poţi conta pe asta. Dădu drumul rochii pe duşumea.

— N-am să te ucid, Antonia.

Fata râse încet, batjocoritor.

— Oh, da, o vei face. Tu şi cu rusul sunteţi soiul cel mai rău. La Bologna se ucid cu flăcări în ochi, strigându-se lozinci. Voi ucideţi fără furie… n-aveţi nevoie de ceva din interior.

„Odată o făceam. Am trecut de faza asta. Nu există constrângere, numai necesitate. Te rog nu vorbi de astfel de lucruri. Felul în care ai trăit îţi suspendă execuţia; e tot ce trebuie să ştii."

— N-o să mă contrazic cu tine. Nu spun că n-aş putea – sau că n-aş vrea – pur şi simplu nu mă voi contrazice. Încerc să-ţi spun că nu-i nevoie să fugi.

Fata se încruntă.

— De ce?

— Fiindcă am nevoie de tine. Scofield îngenunche, ridică rochia şi i-o întinse înapoi. Tot ce-mi mai rămâne e să te conving că şi tu ai nevoie de mine.

— Pentru a-mi salva viaţa?

— Ca să ţi-o dau înapoi, cu orice preţ. Sub ce formă, nu sunt încă sigur, dar mai bună decât înainte. Fără frică, eventual.

— „Eventual" înseamnă mult timp. De ce te-aş crede?

— Nu cred că ai de ales. Ţi-aş putea da orice alt răspuns până voi şti mai multe, dar să începem cu faptul că *brigatisti* nu-şi au hotarele la Bologna. Ai spus că dacă nu te vei întoarce, vor veni să te caute… Haitele lor… colindând toată Italia. Cât timp poţi să te ascunzi până te vor găsi – dacă doresc destul de tare să te găsească?

— Aş fi putut să mă ascund ani de zile în Corsica. În Porto Vecchio. Nu m-ar fi găsit niciodată.

— Acum nu mai e posibil şi chiar dacă ar fi fost, ăsta e felul de viaţă pe care ţi l-ai fi dorit? Să stai ca un sihastru pe dealurile alea nenorocite? Acei bărbaţi care au ucis-o pe bătrână nu diferă mult de cei din Brigăzi. Unii vor să-şi păstreze lumea lor – şi micul lor secret murdar – şi vor ucide pentru scopul ăsta. Ceilalţi vor să schimbe lumea cu ajutorul teroarei – şi ucid în fiecare zi pentru *asta.* Crede-mă, este o legătură între ei. Legătura asta o căutăm eu şi Taleniekov. Ar fi bine s-o găsim înainte ca maniacii să ne arunce pe toţi în aer. Bunica ta a spus: „Se întâmplă *peste tot."* Nu te mai ascunde. Ajută-ne. Ajută-mă.

— N-am cum să te ajut.

— Nu ştii ce vreau să-ţi cer.

— Ba da, ştiu. Vrei să mă duc înapoi!

— Mai târziu, poate. Nu acum.

— Nu! Sunt nişte porci. Iar el e cel mai mare porc din lume!

— Atunci suprimă-l. Suprimă-i. Nu-i lăsa să crească, nu-i lăsa să te facă prizonieră – indiferent că eşti aici sau în Corsica sau oriunde. Nu înţelegi? Te vor găsi dacă cred că eşti un pericol pentru ei. Aşa vrei să te întorci? La execuţie?

Antonia plecă de la fereastră şi se opri lângă canapeaua pe care Bray o pusese în faţa uşii.

— Cum mă vor găsi? Îi vei ajuta tu?

— Nu, spuse Scofield, rămânând nemişcat. Nu ar fi nevoie.

— Sunt sute de locuri în care m-aş putea duce…

— Şi există mii de căi pe care le au pentru a te urmări.

— Asta-i o minciună! Se întoarse cu faţa spre el: Nu au asemenea metode.

— Ba cred că au. Grupuri cum sunt Brigăzile sunt îndopate cu informaţii, finanţate, li se permite accesul la echipamente sofisticate şi, în majoritatea cazurilor, ele nu ştiu cum şi de ce. Sunt toţi nişte soldaţi infanterişti şi asta-i ironia, dar te vor găsi.

— Soldaţii cui?

— Matarese.

— *Demenţă!*

— Aş vrea să fie, dar tare mă tem că nu e. Prea multe s-au întâmplat pentru a mai fi simple coincidenţe. Oameni care credeau în pace au fost ucişi; un om de stat respectat de ambele tabere s-a dus la alţii şi a vorbit despre asta. A dispărut. Sunt la Washington, Moscova… În Italia şi Corsica şi Dumnezeu ştie unde e. Sunt acolo, dar nu-i putem vedea. Ştiu doar că trebuie să-i găsim, iar bătrâna aceea de pe dealuri ne-a dat prima informaţie concretă pe care s-o urmăm. A dat ceea ce mai rămăsese din viaţa ei pentru informaţia asta. Era oarbă, dar a văzut… fiindcă a fost acolo când a început.

— Cuvinte!

— Fapte. Nume.

Un sunet. Nu făcea parte din murmurul pieţei de dedesubt, ci din spatele uşii. Toate sunetele făceau parte dintr-un tipar, sau erau distincte, numai ale lor; acesta era distinct. Un pas, o schimbare de greutate, un foşnet de haine. Bray îşi duse arătătorul la buze, apoi gesticula spre Antonia să se ducă spre capul din stânga al canapelei, în timp ce el merse repede spre capul din dreapta. Era uimită; n-auzise nimic. Îl ajută să mute canapeaua de lângă uşă. Încet, în linişte.

Scofield îi făcu semn să treacă într-un colţ, îşi scoase Browningul şi adoptă un ton de conversaţie convenţională. Se duse spre uşă cu faţa întoarsă spre cameră.

— Restaurantele nu sunt prea aglomerate. Hai să mâncăm ceva la Trei Scalini. Cred că aş…

Deschise brusc uşa; nu era nimeni în hol. Totuşi nu se înşelase; ştia ce auzise; anii îl învăţaseră să nu *facă* greşeli cu asemenea lucruri. Şi anii îl învăţaseră de asemenea când să fie furios pe el însuşi pentru propria-i neglijenţă. Din Fiumicino fusese foarte neglijent, neţinând cont de posibilitatea spionării. Roma era un centru fără prioritate de la traficul intens de acum patru ani, activitatea CIA, Cons Op şi KGB scăzuseră la minimum. Fusese acum mai bine de unsprezece luni în oraş, iar computerele nu-i indicaseră nici un agent cu statut operaţional aici. Roma scăzuse considerabil în potenţialul serviciilor secrete, mai ales în ultimul an; cine ar putea fi primprejur?

Cineva era şi fusese zărit. Cineva a fost aproape de uşă acum câteva momente, ascultând, încercând să confirme ce văzuse. Oprirea bruscă a conversaţiei l-a alarmat, dar era acolo, undeva în umbra holului sau pe scări.

Fir-ar să fie, gândi Bray furios, în timp ce mergea fără zgomot pe palier; uitase că fuseseră alarmate toate staţiile din lume? Era un *fugitive* şi se purtase neglijent. Unde îl văzuseră? Pe Via Condotti? Traversând Piazza?

Auzi ca o răsuflare şi chiar când o auzi, instinctul îi spuse că e prea târziu să mai reacţioneze. Îşi încorda corpul în timp ce se roti spre dreapta, aruncându-se în jos pentru a micşora impactul loviturii.

O uşă din spatele său se deschise brusc şi o siluetă, doar ca o pată în spatele lui, ieşi repede, cu un braţ ridicat, dar numai pentru moment. Braţul coborî cu toată forţa, lovind; durerea ascuţită se răspândi de la baza craniului prin piept, coborând în genunchi, unde se opri, făcându-l să leşine şi să se scufunde în întuneric.

Clipi din ochi, unde avea lacrimi de durere care-l dezorientau, dar într-un fel îl uşurau. Câte minute zăcuse în hol? Nu putea spune, dar simţea că nu mult.

Se ridică încet şi se uită la ceas. Fusese inconştient aproape cincisprezece minute; dacă nu s-ar fi răsucit în momentul dinaintea loviturii, starea de inconştienţă ar fi durat spre o oră.

De ce se afla *acolo?* Singur? Unde era cel care-l prinsese? N-avea sens! Fusese scos din acţiune şi totuşi lăsat singur. *Ce sens* mai avea captura lui atunci?

Auzi un ţipăt slab, repede oprit şi se întoarse uimit spre sursă. Apoi uimirea încetă. Nu *el* era ţinta; nu fusese niciodată. *Ea* era. Antonia. *Ea* fusese zărită, nu el.

Scofield se îndreptă spre balustradă şi se uită în jos, pe scări. Browningul său dispăruse, bineînţeles şi nu avea altă armă. Avea în schimb altceva. Era conştient. Cel care-l atacase nu s-ar fi aşteptat la asta – omul ştia cu precizie unde să lovească cu tocul pistolului; în

mintea lui, victima ar trebui să fie inconştientă mult mai mult decât cele câteva minute scurse. Nu era o problemă să-l scoată pe omul acela din cameră.

Bray înainta fără zgomot spre uşă şi-şi lipi urechea de ea. Gemetele erau mult mai pronunţate acum. Ţipete ascuţite de durere, oprite imediat. O mână puternică pusă pe gură, degete apăsând obrajii, retezând orice zgomot în afara celor scoase din gât. Şi cuvinte rostite aspru în italiană:

— *Curvă! Căţea!* Trebuia să fii la Marsilia! Nouă sute de mii de *lire!* Două sau cel mult trei săptămâni! Am trimis oamenii noştri; nu erai *acolo.* Nici el nu era. Nici un curier de droguri n-a auzit de tine! *Mincinoaso!* Unde ai fost? Ce ai *făcut? Trădătoareo!*

Se auzi brusc un ţipăt, oprit şi mai brusc, urmat de un geamăt prelung. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmpla? Scofield bătu cu pumnul în uşă, strigând ca şi cum ar fi fost ameţit, incoerent, cu cuvinte ce de-abia se înţelegeau.

— Stop! Ajunge! Ce-i asta? Nu pot… nu pot… Stai! Mă *duc j*os! E poliţie în piaţă. Vin cu poliţia!

Începu să tropăie ca şi cum ar fi fugit, strigând din ce în ce mai încet, apoi tăcu. Se lipi cu spatele de perete şi aşteptă, ascultând mişcările dinăuntru. Auzi lovituri şi icnete de durere.

Apoi o buşitură puternică. Un corp – corpul ei – fusese izbit de uşă, apoi uşa se deschise şi Antonia fu aruncată pe culoar cu asemenea forţă, încât căzu în genunchi. Ceea ce văzu îl făcu pe Bray să-şi reprime orice reacţie. Nu exista emoţie, numai mişcare… şi inevitabilul; va pedepsi.

Bărbatul ţâşni prin uşa deschisă cu arma ridicată. Scofield se aruncă prinzând cu mâna dreaptă arma, pivotând în acelaşi timp, piciorul stâng descriind un arc perfect ce sfârşi în testiculele intrusului, Bărbatul se strâmbă din cauza şocului; pistolul îi căzu pe duşumea, Bray îl apucă de gât, lovindu-l cu capul de zid şi îi răsuci capul în cadrul uşii. Îl ţinu pe italian aşa şi îl lovi cu pumnul în plexul solar; auzi oasele trosnind. Îl lovi apoi cu genunchiul în spate şi cu amândouă mâinile îl aruncă în cameră. Italianul leşină, căzând dincolo de canapea. Scofield se întoarse şi alergă spre Antonia.

Acum avea timp să se emoţioneze; simţea că-i vine rău. Fata avea faţa rănită; un păienjeniş de vene subţiri şi roşii se întindeau de la umflăturile provocate de lovituri repetate în cap. Colţul ochiului fusese lovit atât de tare, încât plesnise pielea; două şuviţe de sânge îi curgeau pe obraji. Puloverul larg îi fusese scos cu forţa, bluza albă ruptă în bucăţi, sutienul, rupt, atârna numai într-o bretea.

Carnea albă care i se înfăţişă îl făcu să icnească de scârbă. Se vedeau arsuri de ţigară, cercuri urâte de carne arsă, mergând din regiunea pelviană, peste stomac, pe sânul drept şi pe sfârc.

Omul care făcuse asta nu era un anchetator care căuta informaţii; rolul ăsta era secundar. Era un sadic, dornic să provoace durerea cât mai repede posibil. Iar Bray nu terminase cu el.

Antonia gemu, scuturându-şi capul într-o parte şi în alta, implorând să nu mai fie lovită. O ridică în braţe, o duse în cameră, trânti uşa cu piciorul şi o puse pe canapea, trecând peste bărbatul ce zăcea inconştient. O aşeză jos cu grijă şi o trase spre el.

— *It's all right.* S-a terminat, nu te mai poate atinge.

Îi simţi lacrimile curgându-i pe obraji şi apoi îşi dădu seama că Antonia îi pusese braţele în jurul gâtului. Îl ţinea strâns în timp ce tremura din tot corpul, iar gemetele ce-i ieşeau din gât erau mai mult decât rugăminţi de a fi lăsată în pace din cauza durerii imediate. Implora să fie scoasă dintr-o tortură ce o suporta de prea mult timp. Nu era însă acum momentul să cerceteze; trebuia să-i examineze şi trateze rănile.

Avea două lucruri de făcut: un individ de care trebuia să se ocupe şi un doctor de pe Viale Regina pe care trebuia să-l vadă. Să o ducă pe Antonia la doctor ar fi putut fi imposibil dacă nu reuşea s-o calmeze; să termine sadicul de pe duşumea era simplu.

Va suna poliţia de la o cabină telefonică din oraş şi-i va trimite la *pensione.* Vor găsi un om şi arma sa şi un bilet pus pe trupul lui.

Brigatisti.

19

Doctorul închise uşa camerei de consultaţii şi vorbi în engleză. Învăţase în Anglia şi fusese recrutat de British Intelligence. Scofield îl cunoscuse în timpul unei operaţii în care *Cons Op* colaborase cu MI-6. Tipul era O.K. Gândea că toate serviciile clandestine sunt un pic demente, dar din moment ce englezii îi plătiseră ultimii doi ani de şcoală, acceptase să-şi joace rolul. Era pur şi simplu la dispoziţie pentru a trata persoane implicate în acţiunile astea nebuneşti. Lui Bray îi plăcea de el.

— E sub anestezie şi nevastă-mea e cu ea. O să poţi să te duci la ea în câteva minute.

— Cum e?

— Dureros, dar nu va dura. Am uns arsurile cu o alifie ce acţionează ca anestezic local. Doctorul aprinse o ţigară; nu terminase. Trebuie pusă o pungă cu gheaţă pe contuziile faciale; umflăturile vor dispărea la noapte. Tăieturile fiind mici, nu sunt necesare copci.

— Deci e *all right,* spuse Scofield uşurat.

— Nu, nu este, Bray. Doctorul trase din ţigară. Oh, din punct de vedere medical e sănătoasă şi cu un pic de machiaj şi ochelari de soare va fi fără îndoială gata să apară în lume mâine la prânz. Dar nu e *all right.*

— Ce vrei să spui?

— Cât de bine o cunoşti?

— Foarte puţin. Am găsit-o acum câteva zile, nu contează unde…

— Nu mă interesează, îl întrerupse doctorul. Niciodată nu m-a interesat. Vreau doar să ştii că ce i s-a întâmplat în seara asta nu e ceva nou pentru ea. Se văd urmele unor bătăi mai vechi, câteva foarte dure.

— Dumnezeule…

Scofield se gândi imediat la strigătele de durere pe care le auzise acum câteva ore.

— Ce fel de urme?

— Cicatrice de la lovituri multiple şi arsuri. Toate foarte mici şi plasate cu precizie pentru a crea maximum de durere.

— Recent?

— În ultimul an sau cam aşa ceva, cred. În unele părţi, pielea e subţire, cicatricea recentă.

— Vreo idee?

— Da. În timpul torturii, oamenii vorbesc. Doctorul se opri trăgând din ţigară. Nu trebuie să-ţi spun ţie asta, vă bazaţi pe aşa ceva.

— Mai departe, spuse Bray.

— Cred că în mod sistematic i s-a înfrânt rezistenţa. A repetat întruna sloganuri. Credinţă despre una, despre alta; loialitate sub tortură pentru camarazi. Genul ăsta de gunoaie.

— *Brigatisti... spu*se Bray.

— Poftim?

— Uită.

— Am uitat. E o întreagă harababură în capul ei drăgălaş.

— Nu aşa de multă cum crezi. A scăpat.

— Intactă şi întreagă la minte? întrebă doctorul.

— Aproape.

— E remarcabil.

— Mai bine spus, e exact ce-mi trebuie, spuse Scofield.

— N-o să încetaţi niciodată să mă dezamăgiţi. Mânia doctorului era evidentă. Cicatricele acestei femei nu sunt numai pe piele. A fost brutalizată.

— Trăieşte. Aş vrea să fiu acolo când o să-şi revină. Se poate?

— Ca să poţi s-o prinzi în timp ce mintea ei e numai pe *jumătate* trează, ca să afli ce te interesează pe *tine?* Doctorul se opri din nou. Iartă-mă, nu e treaba mea.

— Aş vrea să fie dacă are nevoie de ajutor. Dacă nu te superi. Doctorul îl studie îndelung.

— Serviciile mele sunt limitate la medicină, ştii asta.

— Înţeleg. Nu are pe nimeni, nu e din Roma. Poate veni la tine... dacă vreuna din cicatricele alea se vor deschide?

Italianul aprobă dând din cap.

— Spune-i că poate să vină la mine dacă are nevoie de îngrijire medicală. Sau de un prieten.

— Îţi mulţumesc foarte mult. Şi-ţi mai mulţumesc pentru ceva. Ai potrivit câteva lucruri într-o încurcătură căreia nu-i veneam de hac. Mă duc acum dacă e în regulă.

— Dă-i drumul. Trimite-o pe nevastă-mea încoace.

Scofield atinse obrazul Antoniei. Zăcea nemişcată în pat, dar la atingerea lui întoarse capul într-o parte şi scoase un geamăt de protest. Lucrurile erau mult mai clare acum, enigma pe care o reprezenta Antonia Gravet începea să se limpezească. Bray nu fusese în stare să vadă prin geamul opac pe care fata îl ridicase între ea şi lumea exterioară. Femeia autoritară de pe dealuri, care părea curajoasă fără a avea însă tăria esenţială; care putea totuşi să privească în ochi un bărbat despre care credea că vrea s-o ucidă şi să-l îndemne s-o împuşte. Şi femeia copil de pe trauler, cu momente neaşteptate de râs molipsitor. Râsul îl încurcase; nu îl mai încurca acum. Era felul ei de a se agăţa de puţinele momente de eliberare. Vasul fusese sanctuarul ei temporar; nu putea fi rănită cât timp se afla pe mare. Un copil de care s-a abuzat – sau un prizonier – căruia i s-au

permis câteva ore de aer curat şi soare. Trăieşte momentul şi găseşte bucurie în el. Măcar pentru a uita. Câteva clipe.

O minte rănită acţiona în felul ăsta. Scofield văzuse prea multe pentru a nu recunoaşte sindromul odată ce înţelegea rănile. Doctorul folosise expresia „e o întreagă confuzie în capul ei drăgălaş". La ce te-ai fi putut aştepta? Antonia Gravet şi-a petrecut propria eternitate într-un labirint al durerii. Faptul că supravieţuise nu era numai remarcabil... era semn de profesionism.

Straniu, se gândi Bray, dar concluzia asta era cel mai mare compliment pe care i-l putea face. Într-un fel îi producea greaţă.

Antonia deschise ochii, clipind de frică, cu buzele tremurânde. Apoi păru să-l recunoască; frica începu să se topească şi se relaxa. Bray îi atinse din nou obrazul, iar ochii ei reflectau recunoştinţă.

— *Grazie,* şopti. Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc...

Se aplecă peste ea.

— Ştiu aproape totul, îi spuse încet. Doctorul mi-a spus ce ţi-au făcut. Acum spune-mi restul. Ce s-a întâmplat la Marsilia?

Ochii i se umplură de lacrimi, iar buzele începură să-i tremure.

— Nu! Nu, nu trebuie să mă întrebi!

— *Te rog.* Trebuie să ştiu. Ei nu te pot atinge; nu te vor mai atinge niciodată.

— Ai văzut ce au *făcut!* Oh, Doamne, *durerea...*

— S-a *terminat.* Îi şterse lacrimile cu degetele. Ascultă-mă. Acum înţeleg. Ţi-am spus prostii fiindcă nu ştiam. Bineînţeles că voiai sa scapi, să te izolezi, să fugi de rasa umană, pentru numele lui Dumnezeu, *înţeleg.* Dar nu vezi? Nu *poţi.* Ajută-ne să-i oprim, ajută-*mă* să-i opresc. Te-au chinuit atâta... fă-i să plătească pentru asta, Antonia. Fir-ar să fie, *înfurie-te.* Mă uit la tine şi sunt furios ca dracu!

Nu înţelese imediat ce se petrecuse; poate faptul că era îngrijorat şi nu încercase să ascundă asta. Se vedea în ochii lui, se ghicea din cuvintele lui; era conştient de asta. Orice o fi fost, lacrimile se opriră, ochii ei negri străluceau cum străluciseră pe trauler. Apoi furia o răzbi, îi spuse şi restul povestirii.

— Trebuia să fiu târfă pentru droguri, spuse. Femeia care călătoreşte cu curierul, ţinând ochii deschişi şi cu trupul disponibil tot timpul. Trebuia să mă culc cu bărbaţi – sau femei, nu conta – şi să fac orice mi s-ar cere. Antonia se crispa, amintirile îi făceau rău. Târfa pentru droguri e de mare valoare pentru curier. Poate face lucruri care lui nu-i sunt accesibile, fiind, după caz, momeală, mită sau câine de pază. Am fost... antrenată. I-am lăsat să creadă că nu mai am nici un pic de voinţă. Mi-a fost ales curierul, un animal care de-abia aştepta să mă aibă, fiindcă am fost favorita celui mai puternic; i se dădea statut legal. Mi-era greaţă de ce mă aştepta, dar număram orele, ştiind că fiecare mă aducea mai aproape de ceea ce visasem de luni

de zile. Curierul şi cu mine am fost duşi în La Spezia, am urcat la bordul unui vas comercial cu destinaţia Marsilia, unde se găsea contactul ce avea să aranjeze cursele cu droguri.

Curierul nu mai avea răbdare, iar eu eram pregătită pentru el. Am fost băgaţi în cală într-un compartiment pentru mărfuri. Vaporul trebuia să plece abia peste o oră, aşa că i-am spus porcului că poate ar fi mai bine să aşteptăm şi să nu riscăm să intre cineva peste noi. Dar n-a vrut şi ştiam că n-o să vrea; dacă ar fi fost de acord, l-aş fi provocat. Fiindcă fiecare minut era preţios pentru mine. Ştiam că n-aş fi putut să ies în larg; odată pe mare, ce mai rămăsese din viaţa mea s-ar fi sfârşit. Îmi făcusem o promisiune. M-aş fi aruncat în apă noaptea şi m-aş fi dus la fund în pace, decât să ajung la Marsilia, unde coşmarul ar fi reînceput. Dar n-a fost nevoie…

Antonia se opri; amintirile dureroase erau şocante. Bray îi luă mâna şi o ţinu într-a lui.

— Mai departe, îi ceru.

Trebuia să povestească. Era momentul final căruia într-un fel sau altul trebuia să-i facă faţă pentru a se elibera; Bray simţea asta de parcă ar fi fost vorba de el însuşi.

— Porcul a tras haina de pe mine şi mi-a rupt bluza la piept. N-avea importanţă că eram gata să mi le scot chiar eu, trebuia să-şi arate forţa de taur; trebuia să violeze, fiindcă lua – nu i se dădea. Mi-a smuls fusta şi ce mai aveam pe mine până am rămas goală în faţa lui. Ca un maniac şi-a scos hainele şi s-a aşezat în lumină, bănuiesc pentru a mă îngrozi cu goliciunea lui.

M-a apucat de păr şi m-a forţat să stau în genunchi – în faţa lui – şi mi-era greaţă. Dar ştiam că venise momentul, aşa că am închis ochii şi mi-am jucat rolul şi m-am gândit la dealurile minunate din Porto Vecchio, unde trăia străbunica mea… unde voi trăi şi eu până la sfârşitul vieţii.

Apoi s-a aruncat peste mine. M-am mişcat spre colacul de frânghie, strigând scârboşeniile pe care voia el să le audă şi mi-am strecurat mâna în mijlocul colacului. Sosise momentul. Adusesem un cuţit – un cuţit de bucătărie pe care îl ascuţisem pe piatră – şi îl băgasem acolo. I-am atins mânerul şi m-am gândit din nou la dealurile frumoase din Porto Vecchio.

Şi în timp ce bestia zăcea gol peste mine, am ridicat cuţitul în spatele lui şi l-am înfipt cu toată forţa. A ţipat şi a încercat să se scoale, dar rana era prea adâncă. L-am scos şi l-am înfipt iar şi iar şi iar… şi, oh, Sfântă Fecioară, iar şi iar! Nu puteam să mă opresc să ucid!

O spusese şi acum plângea necontrolat. Scofield o ţinea, mângâindu-i părul, nespunând nimic, fiindcă nu era nimic de spus care ar fi putut alina durerea. Apoi vorbi:

— Aşa trebuia făcut. Înţelegi, nu?

Antonia dădu din cap. „Da”.

— Nu merita să trăiască, e clar, nu?

— Da.

— Ăsta-i primul pas, Antonia. Trebuie să accepţi asta. Nu ne găsim în faţa curţii cu juri, unde avocaţii se pot contrazice filosofând. Pentru noi e dinainte stabilit. E un război şi trebuie să ucizi fiindcă altfel eşti ucis.

Respiră adânc, plimbându-şi ochii pe faţa lui. Mâna îi rămăsese încă într-a lui.

— Eşti un bărbat ciudat. Spui cuvintele potrivite, dar am senzaţia că nu-ţi place să le spui.

Nu-mi place. Nu-mi place ce sunt. Nu mi-am ales singur viaţa, a venit peste mine. Sunt într-un tunel adânc în pământ şi nu pot să ies afară. Cuvintele potrivite sunt o alinare. Şi în majoritatea timpului am nevoie de ele pentru a nu înnebuni.

Bray îi strânse mâna.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— După ce l-am ucis pe curier?

— După ce l-ai ucis pe animalul care te-a violat – care te-ar fi ucis.

— *Grazie ancora,* spuse Antonia. M-am îmbrăcat în hainele lui, mi-am suflecat pantalonii, mi-am strâns părul sub bască şi am umplut jacheta cu ce-mi mai rămăsese din rochie. M-am urcat pe punte. Cerul era întunecat, dar pe cheu era lumină. Hamalii urcau şi coborau de pe punte, cărând cutii mari. A fost simplu. Am intrat în rând şi am coborât de pe vas.

— Foarte bine, spuse Scofield.

N-a fost greu. În afară de momentul în care am făcut primul pas pe pământ.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Voiam să ţip. Voiam să strig şi să râd şi să alerg pe cheu, ţipând către toată lumea că sunt liberă. Liberă! Restul a fost foarte uşor. Curierului i se dăduseră bani; erau în buzunarul pantalonilor. Era mai mult decât suficient ca să ajung la Genova, unde mi-am cumpărat haine şi un bilet pentru avionul spre Corsica. A doua zi la prânz eram la Bastia.

— Şi de acolo spre Porto Vecchio?

— Da. Liberă!

— Nu chiar. Dumnezeu ştie, închisoarea era altfel, dar erai încă prizonieră. Dealurile alea erau celula ta.

Antonia se uită în altă parte.

— Aş fi putut fi fericită acolo pentru tot restul vieţii. De când eram copil mi-au plăcut valea şi muntele.

— Păstrează amintirile, spuse Bray. Nu încerca să te întorci.

Antonia îşi întoarse capul spre el.

— Spuneai că într-o zi voi putea! Oamenii aceia trebuie să plătească pentru ce au făcut! Tu însuţi ai fost de acord cu asta!

— Am spus că sper să plătească. Poate că vor plăti, dar lasă-i pe alţii să facă treaba, nu tu. Cineva îţi va zbura creierii dacă pui piciorul pe dealurile alea.

Scofield îi dădu drumul la mână şi-i îndepărtă şuviţele de păr negru care îi căzuseră pe obraz când întorsese brusc capul spre el. Ceva îl tulbura; nu ştia sigur ce. Ceva lipsea, se făcuse un salt mic, dar lipsea un pas.

— Ştiu că n-ar trebui să te mai întreb, dar nu înţeleg ceva. Cursele cu droguri… cum se fac? Spuneai că se alege un curier, i se dă o femeie cu care să călătorească, amândoi trebuind să întâlnească un contact într-un loc dat.

— Da. Un anumit articol de îmbrăcăminte e îmbrăcat de femeie şi legătura o acostează. Plăteşte pentru o oră din timpul ei şi pleacă împreună, iar curierul îi urmează. Dacă se întâmplă ceva, cum ar fi apariţia poliţiei, curierul pretinde că este *mezzano…* peştele.

— Deci contactul şi curierul se întâlnesc prin intermediul femeii. Şi livrarea narcoticelor se face atunci?

— Nu cred. Adu-ţi aminte, n-am făcut de fapt nici o cursă, dar cred că contactul stabileşte numai programul distribuţiilor. Unde vor fi duse drogurile şi cine le va primi. După asta, îl trimite pe curier la sursă, folosind iarăşi târfa de protecţie.

— Deci dacă au loc arestări… târfa…. E cea care cade?

— Da. Autorităţile care se ocupă de droguri nu le prea dau importanţă unor asemenea femei; sunt repede eliberate.

— În schimb, sursa e cunoscută acum, programul stabilit şi curierul protejat…

Ce *era?* Bray se uită fix la zidul din faţa sa, încercând să sorteze faptele, să găsească acel ceva care lipsea şi îl deranja. Era pe drumul cel bun? Asta era schema?

— Majoritatea riscurilor sunt reduse la minimum, spuse Antonia. Chiar şi cursele de livrare se fac în aşa fel încât marfa poate fi abandonată în orice moment. Cel puţin aşa am înţeles de la celelalte fete.

— Majoritatea riscurilor… repetă Scofield. Reduse la minimum?

— Nu toate, bineînţeles, dar foarte multe. Este foarte bine organizată treaba. La fiecare pas există o cale de scăpare.

— Organizată? Scăpare?… Organizare! Asta era. Riscuri minime, profituri maxime! Aceasta era schema, întreaga schemă! Se întorcea la început… la conceptul însuşi.

— Antonia, spune-mi, de unde au venit contactele? Cum au ajuns la Brigăzi la început?

— Brigăzile scot o grămadă de bani din narcotice. Piaţa drogurilor e principala lor sursă de venituri.

— Dar cum a început? Unde?

— Acum câţiva ani, când Brigăzile au început să se extindă.

— Nu s-a *întâmplat* pur şi simplu. Cum s-a întâmplat?

— Nu-ţi pot spune decât ce-am auzit. Un bărbat a venit la lideri – câţiva erau în închisoare. Le-a spus să-l caute când vor ieşi. Putea să le procure sume importante de bani fără riscurile pe care le presupun jafurile şi răpirile.

— Cu alte cuvinte, spuse Scofield, gândind repede în timp ce vorbea, s-a oferit să-i finanţeze major cu eforturi minime. Echipe de câte doi oameni ieşind pentru două sau trei săptămâni – şi întorcându-se cu ceva în genul a nouă milioane de lire. Şaptezeci de mii de dolari pentru o lună de muncă. Riscuri minime, profituri maxime. Foarte puţine persoane implicate.

— Da. La început, contactele veneau de la el, acel bărbat. Apoi se îndreptau spre alţii. Cum spui, nu e nevoie de mulţi oameni şi se aduc sume mari de bani.

— Aşa că Brigăzile se pot concentra spre chemarea lor adevărată, completă Bray sardonic. Ruperea ordinii sociale. Într-un cuvânt, terorism.

Se ridică de pe pat.

— Omul acela care a venit în contact cu liderii în închisoare… A rămas în contact cu ei?

Antonia se încruntă.

— Iar nu pot să-ţi spun decât ce-am auzit. N-a fost niciodată văzut după a doua întâlnire.

— Puteam paria asta. Cursul fiecărei negocieri se schimba întotdeauna de cinci ori…. O progresie geometrică, nici o cale de revenire. Aşa au făcut.

— Cine?

— Matarese.

Antonia se uită ţintă la el.

— De ce spui asta?

— Fiindcă este singura explicaţie. Traficanţii serioşi de narcotice nu s-ar atinge de maniaci ca cei din Brigăzi. E clar. E modul în care Matarese continuă să finanţeze terorismul şi asasinatele. În Italia sunt Brigăzile Roşii; în Germania de Vest, Baader-Meinhof; în Liban, PLO; în ţara mea, Minuteman şi Weathermen, Ku Klux Klan şi JDL şi toţi idioţii care aruncă în aer bănici şi laboratoare şi ambasade. Fiecare finanţaţi altfel, secret. Toţi, pioni ai lui Matarese – pioni maniaci şi ăsta e lucrul cel mai înfricoşător. Cu cât sunt hrăniţi mai bine, cu atât cresc mai mult şi cu cât cresc mai mult cu atât fac mai mult rău.

Îi apucă mâna, conştient de faptul că o făcuse foarte des în ultimul

timp.

— Eşti convinsă, nu, că asta se întâmplă?

— Acum mai mult ca niciodată. Tocmai mi-ai arătat cum o mică parte din întreg este manipulată. Ştiam – sau credeam că ştiu – că este manipulată, dar nu ştiam cum. Acum ştiu şi nu-ţi trebuie multă imaginaţie ca să te gândeşti la variaţii. E un război de *guerrilla* cu o mie de câmpuri de luptă, nici unul clar.

Antonia îi ridică mână, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că e acolo, întinsă de bună-voie; apoi ochii ei negri se întoarseră spre el, întrebători.

— Vorbeşti ca şi cum războiul ăsta ar fi ceva nou pentru tine. Cu siguranţă că nu. Eşti agent de contrainformaţii…

— Am fost, o corectă Bray. Nu mai sunt.

— Asta nu schimbă cu nimic ce ştii. Mi-ai spus puţin mai înainte că anumite lucruri trebuie acceptate, că tribunalele şi *avvocati* n-au ce căuta, că ucizi pentru a nu fi ucis. Războiul ăsta este altfel acum?

— Cu totul altfel, răspunse Scofield, uitându-se iar spre zidul alb. Eram profesionişti şi existau reguli – majoritatea ale noastre, majoritatea aspre, dar erau reguli şi ne supuneam lor. Ştiam ce facem, nimic nu era fără scop. Cred că aş putea spune că ştiam când să ne oprim.

Se întoarse spre ea.

— Ăştia sunt animale sălbatice, lăsate libere pe străzi. Nu au reguli. Nu ştiu când să se oprească, iar cei care-i finanţează n-au nici cea mai mică intenţie să-i înveţe. Nu te amăgi, sunt capabili să paralizeze guvernele…

Bray se opri, vocea îi scăzu în intensitate. Şi-a auzit propriile cuvinte şi l-au uimit. *A spus-o.* Într-o singură frază, a rostit-o! A fost acolo tot timpul şi nici el, nici Taleniekov n-au văzut-o. S-au apropiat, s-au învârtit în jurul ei, au folosit cuvinte ce se apropiau, dar n-au rostit-o niciodată.

…sunt capabili să paralizeze guvernele…

Când paralizia se întinde, se pierde controlul, toate funcţiile se opresc. Se creează un gol pentru o forţă neparalizată care-şi asumă controlul.

Veţi moşteni lumea. Cuvinte rostite de un nebun acum şaptezeci de ani. Totuşi aceste cuvinte nu erau politice; erau, de fapt, apolitice. Nici nu se adresau unei naţiuni în ascensiune. În schimb, se adresau unui grup de oameni uniţi de un ţel comun.

Dar oamenii aceia erau morţi; cine le luase locul? Şi ce ţel îi ţinea laolaltă? *Acum? Astăzi?*

— Ce este? întrebă Antonia, văzându-i expresia încordată.

— *Există* un orar, spuse Bray aproape în şoaptă. Terorismul escaladează în fiecare lună, ca după un program. Blackburn,

Iurievici… au f*ost* te*s*te, au probat reacţia la cele mai înalte nivele. Winthrop a dat alarma în cercurile alea; trebuia să fie redus la tăcere. Totul se potriveşte.

— Iar tu vorbeşti cu tine însuţi. Îmi ţii mâna, dar vorbeşti cu tine însuţi.

Scofield se uită la ea, lovit de un alt gând. Auzise două povestiri remarcabile de la două femei remarcabile, amândouă istorisirile cu rădăcini în violenţă, aşa după cum amândouă femeile erau legate de lumea violentă a lui Guillaume de Matarese. Muribundul Istrebiteli spusese la Moscova că răspunsul s-ar putea să se găsească în Corsica. Răspunsul nu, dar primele elemente ale răspunsului – da. Fără Sophia Pastorine şi Antonia Gravet, amantă şi descendentă, n-ar fi fost nimic; în care în felul ei le-a dat informaţii uimitoare. Enigma Matarese rămânea, dar nu mai era inexplicabilă. Avea formă; avea un scop. Oameni uniţi laolaltă de o cauză comună, al căror obiectiv era paralizarea guvernelor şi obţinerea controlului… pent*ru a moşteni lumea.*

Aici zăcea posibilitatea catastrofei; aceeaşi lume putea sări în aer în procesul moştenirii.

— Vorbeam cu mine însumi, aprobă Bray, fiindcă m-am răzgândit. Ţi-am spus că vreau să mă ajuţi, dar ai trecut prin destule. Sunt alţii, îi voi găsi.

— Aşa. Antonia îşi presă coatele pe pat, ridicându-se. Chiar aşa, nu mai e nevoie de mine?

— Nu.

— De ce am fost luată în consideraţie atunci?

Bray făcu o pauză înainte de a-i răspunde; se întreba cum va primi adevărul.

— Ai avut dreptate înainte. Era ori… ori. Să fii recrutată sau ucisă.

Antonia se crispă.

— Şi acum nu mai e necesar să mă ucizi?

— Nu. Ar fi inutil. N-o să spui nimic. N-ai minţit; ştiu prin ce-ai trecut. Nu vrei să te întorci înapoi; erai gata să te sinucizi mai curând decât să ajungi în Marsilia. Te cred că ai fi făcut-o.

— Şi-atunci ce-o să se întâmple cu mine?

— Te-am găsit ascunzându-te, am să te trimit înapoi într-o ascunzătoare. Îţi voi da bani şi mâine de dimineaţă am să-ţi dau acte şi un bilet de avion spre un loc foarte îndepărtat. Am să scriu câteva scrisori; le vei înmâna oamenilor la care te trimit. O să fie O.K.

Bray se opri un moment. Nu se putea abţine; îi atinse obrazul umflat şi-i dădu la o parte o şuviţă de păr.

— S-ar putea să găseşti o altă vale, lângă un alt munte, Antonia. La fel de frumoasă ca cea pe care ai părăsit-o, dar cu o diferenţă. Acolo n-ai să fi o prizonieră. Nimeni pe lumea asta nu te va mai necăji

vreodată.

— Inclusiv tu, Brandon Scofield?

— Da.

— Atunci cred că ai face mai bine dacă m-ai omorî.

— Cum?

— *N-am* să plec! Nu mă poţi forţa, nu mă poţi trimite departe fiindcă aşa e convenabil… sau, mai rău, fiindcă ţi-e milă de mine!

Ochii negri ai Antoniei străluciră din nou.

— Ce *drept* ai? Unde erai tu când au fost făcute toate lucrurile alea oribile? Mie, nu ţie. Nu lua astfel de hotărâri pentru mine! Mai bine ucide-mă!

— Nu vreau să te ucid – *nu trebuie.* Voiai să fii liberă, Antonia. Nu fi proastă.

— *Tu* eşti prost! Te-aş putea ajuta aşa cum nimeni nu ar fi în stare!

— Cum? Târfa curierului?

— Dacă va fi nevoie, *da!* De ce nu?

— Pentru numele lui Dumnezeu, *de ce?*

Fata se cabra; răspunsul veni abia şoptit:

— Datorită lucrurilor pe care le-ai spus.

— Ştiu, o întrerupse Scofield. Ţi-am spus să te înfurii.

— Mai este ceva. Ai spus că în toată lumea, oameni care cred în cauze – multe neînţelepte, mulţi cu furie şi sfidare – sunt manipulaţi de alţii, încurajaţi spre violenţă şi crimă. Ei bine, am văzut câteva din cauze. Nu toate sunt neînţelepte şi nu toţi cei care cred în ele sunt animale. Există şi din aceia care doresc să schimbe lumea asta nedreaptă şi e dreptul nostru să încercăm! Şi nimănui nu-i este îngăduit să ne transforme în târfe şi ucigaşi. Îi numeşti pe aceşti manipulatori Matarese. Eu zic că sunt mai bogaţi, mai puternici, dar nu sunt mai buni decât Brigăzile, care ucid copii şi fac din oameni ca mine mincinoşi şi ucigaşi! Te voi ajuta. Nu mă vei trimite departe!

Bray îi studie faţa.

— Sunteţi toţi la fel, spuse. Nu vă puteţi opri să nu ţineţi discursuri.

Antonia zâmbi; era un zâmbet aspru, totuşi timid.

— De cele mai multe ori, este tot ce mai avem.

Zâmbetul dispăru, înlocuit de o tristeţe pe care Scofield nu era sigur că o înţelege.

— Mai e ceva.

— Ce anume?

— Tu. Te-am urmărit. Eşti un bărbat atât de trist… Se vede pe faţa ta la fel de clar cum se văd semnele de pe corpul meu. Dar eu pot să-mi aduc aminte când am fost fericită. Tu poţi?

— Întrebarea n-are sens.

— Are, pentru mine.

— De ce?

— Aş putea spune că mi-ai salvat viaţa şi ar fi destul, dar viaţa mea nu valorează prea mult. Mi-ai dat altceva: un motiv să părăsesc dealurile. Mi-ai oferit chiar acum libertatea, dar prea târziu. O am deja, mi-ai dat-o tu. Respir din nou. Deci eşti important pentru mine. Mi-ar făcea plăcere să-ţi aminteşti când ai fost fericit.

— Acum vorbeşte… femeia curierului?

— Nu este o târfă. N-a fost niciodată.

— Îmi pare rău, n-am vrut să spun asta.

— Să nu-ţi pară. Şi dacă ăsta e darul pe care îl vrei, ia-l. Mi-ar plăcea să cred că sunt şi altele.

Bray se crispa dintr-o dată. Ingeniozitatea ofertei ei îl mişcă, îl duru. Era rănită şi o rănise şi el din nou şi ştia de ce. Îi era frică; prefera târfele; nu voia să se culce cu cineva la care să ţină – era mai bine să nu-şi aducă aminte vreun chip sau vreo voce. Era mult mai bine să rămână adânc în interiorul pământului; era acolo de atâta timp. Iar acum această femeie voia să-l scoată afară şi-i era frică.

— Ţi-ai însuşit lucrurile pe care ţi le-am spus; e suficient.

— Atunci o să mă laşi să stau?

— Păi, ai spus că nu pot face nimic în privinţa asta.

— Am vorbit serios.

— Ştiu. Dacă gândeam altfel, aş fi vorbit deja la telefon cu unul din cei mai buni falsificatori din Roma.

— De ce ne găsim la Roma? Îmi spui acum?

Bray nu răspunse pe moment; apoi dădu din cap.

— De ce nu? Ca să găsesc ce-a mai rămas dintr-o familie pe nume Scozzi.

— E unul din numele pe care ţi le-a dat bunica mea?

— Primul. Erau din Roma.

— Sunt încă din Roma, spuse Antonia, ca şi când ar fi făcut un comentariu despre vreme. Cel puţin o ramură a familiei şi nu mult în afara oraşului.

Uimit, Scofield se uită la ea.

— De unde ştii?

— Brigăzile Roşii. Au răpit un nepot al lui Scozzi-Paravacini da pe un domeniu de lângă Tivoli. I-a fost tăiat arătătorul şi trimis familiei împreună cu cererea de răscumpărare.

Scofield îşi aminti relatările din ziare; i s-a dat drumul tânărului, dar Bray nu-şi amintea numele de Scozzi, numai Paravacini. Totuşi îşi aducea aminte altceva: nu s-a plătit nici o răscumpărare. Negocierile au fost intense; era o viaţă tânără în joc. Dar s-au rupt tratativele, cineva a dezertat, nepotul a fost eliberat de un bandit speriat, mai mulţi *brigatisti* ucişi succesiv, împinşi într-o capcană de către dezertor.

Li se dăduse o lecţie Brigăzilor Roşii de către unul din susţinătorii

lor nevăzuţi?

— Ai fost implicată? o întrebă. În vreun fel?

— Nu. Eram la tabăra din Medicina.

— Ai auzit ceva?

— Foarte multe. Se vorbea în special despre trădători şi cum să-i ucidem în cele mai brutale feluri pentru a fi exemple. Liderii vorbeau întotdeauna aşa. Iar răpirea nepotului Scozzi-Paravacini era foarte importantă pentru ei. Trădătorul a fost mituit de fascişti.

— Ce înţelegi prin „fascişti”?

— Un bancher care i-a reprezentat pe Scozzi cu ani în urmă. Paravacini a autorizat plata.

— Cum a ajuns la el?

— Cu sume mari de bani, există metode. Nimeni nu ştie cu precizie.

Bray se ridică de pe pat.

— Nu te întreb cum te simţi, dar crezi că poţi merge, ca să plecăm aici?

— Bineînţeles, răspunse, crispându-se în clipa în care se ridică. Era dureros; urmă o, inspiraţie scurtă. Rămase nemişcată un moment; Scofield o ţinu de umeri.

Din nou nu se putu abţine; îi atinse faţa.

— Cele patruzeci şi opt de ore au trecut. Îi voi trimite un cablu lui Taleniekov la Helsinki.

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă că trăieşti şi eşti sănătoasă şi stai la Roma. Hai, te ajut să te îmbraci.

Antonia îşi ridică mâna spre mâna lui.

— Dacă spuneai asta ieri, nu sunt sigură ce ţi-aş fi răspuns.

— Şi ce spui acum?

— Ajută-mă.

20

Pe Via Frascati se găsea un restaurant de lux, proprietatea celor trei fraţi Crispi, iar cel mai în vârstă dintre ei conducea restaurantul cu priceperea unui hoţ şi ochii unui şacal flămând, amândouă atributele mascate de o figură de heruvim şi o efervescenţă covârşitoare. Majoritatea celor ce-şi petreceau dolce vita la Roma îl adorau pe Crispi, fiindcă era întotdeauna înţelegător şi discret, discreţia fiind la mai mare preţ decât calitatea de simpatic. La el se lăsau mesaje între bărbaţi şi amantele lor, soţii şi iubiţii lor. Era ca o stâncă în vârtejul frivolităţii, iar copiii frivoli de toate vârstele îl iubeau.

Scofield s-a folosit de el. Cu cinci ani în urmă, când problemele NATO au pătruns în Italia, Bray l-a recrutat pe Crispi.

Crispi era unul dintre cei pe care voia să-i vadă Bray înainte de a-i spune Antonia despre Scozzi-Paravacini; acum era imperativ. Dacă cineva putea să facă lumină asupra unei familii aristocrate ca Scozzi-Paravacini, acela nu putea fi altul decât prinţul neîncoronat al frivolităţii care era Crispi. Vor lua masa la restaurantul din Via Frascati.

Un dejun matinal pentru Roma, se gândea Scofield, aşezând ceaşca de cafea pe masă şi uitându-se la ceas. Era aproape douăsprezece, soarele ce pătrundea prin fereastră încălzea camera de hotel, iar zgomotele traficului se auzeau din Via Veneto ce trecea pe dedesubt. Doctorul telefonase la hotelul Excelsior şi făcuse toate aranjamentele necesare, explicând administratorului că un pacient bogat de-al lui avea nevoie urgentă de un loc de dormit – confidenţial. Bray şi Antonia, întâmpinaţi la uşa de aprovizionare, au fost conduşi cu liftul de serviciu la etajul opt.

Au comandat o sticlă de coniac şi Bray i-a turnat Antoniei trei pahare. Efectul cumulativ al alcoolului, medicamentelor, durerii şi tensiunii au adormit-o. A dus-o în pat, a dezbrăcat-o, a învelit-o, i-a mângâiat faţa şi a rezistat dorinţei care l-ar fi tras lângă ea.

Întorcându-se în sufragerie şi-a adus aminte de hainele din Via Condotti; le împachetase în sacul său înainte de a pleca de la *pensione.* Pălăria albă a fost cel mai greu de împachetat, dar rochia de mătase era mai puţin şifonată decât crezuse. Le-a agăţat pe un umeraş înainte de a adormi.

S-a sculat la ora zece şi a coborât în hol de unde a cumpărat un fond de ten de culoarea pielii, ca să acopere vânătăile Antoniei şi nişte ochelari de soare Gucci, care semănau foarte mult cu ochii unei lăcuste. Le-a lăsat alături de haine pe scaunul de lângă pat.

Antonia s-a sculat din somn o oră mai târziu, iar rochia a fost primul

lucru pe care l-a văzut.

— Eşti *fanciulla* mea personală! a strigat. Sunt o prinţesă din basme, iar cameristele mă servesc! Ce-ar gândi oare tovarăşul meu socialist?

— Că ştii ceva ce ei nu ştiu, răspunse Bray. L-ar spânzura pe Marx pentru a schimba locul cu tine. Bea cafeaua şi îmbracă-te. Luăm masa cu un discipol al lui Medici. O să-ţi placă politica lui.

Antonia începu să se îmbrace, fredonând fragmente dintr-un cântec necunoscut, asemănător unui cântec marinăresc corsican. Îşi redobândise parţial raţiunea şi un oarecare sentiment de libertate. Spera că le va putea păstra pe amândouă. Nu exista nici o garanţie. Vânătoarea se va accelera la restaurantul din Via Frascati, iar Antonia făcea parte din ea acum.

Fredonatul a încetat, înlocuit de păcănitul tocurilor înalte pe pardoseala de marmură. Stătea în uşă acum şi în pieptul lui Scofield zvâcni iar o durere. Vederea ei îl mişca şi îl făcea să se simtă îngrozitor de neajutorat. Pentru moment ar fi dorit s-o audă vorbind, să-i asculte vocea, ca şi cum asta i-ar fi confirmat prezenţa. Ea nu vorbi însă. Stătea acolo, frumoasă şi vulnerabilă, un copil mare căutând aprobarea. Rochia de mătase era tivită cu roşu aprins, asortându-se perfect cu pielea ei bronzată de soarele corsican; pălăria mare îi încadra jumătate de faţă în alb, cealaltă jumătate fiind încadrată de părul negru. Trăsăturile franţuzeşti şi italieneşti se împletiseră în persoana Antoniei Gravet; rezultatul era uluitor.

— Arăţi minunat, spuse Bray, ridicându-se de pe scaun.

— Semnele de pe faţă sunt acoperite de machiaj?

— Am uitat de ele, aşa că bănuiesc că le acoperă. Din cauza durerii din piept chiar uitase.

— Cum te simţi?

— Nu sunt sigură. Cred că coniacul mi-a făcut la fel de rău ca şi *brigatisti.*

— Există un remediu. Câteva pahare cu vin.

— Cred că nu, mulţumesc.

— Cum vrei. Îţi aduc haina; e în debara.

Porni într-acolo, apoi se opri, văzând-o că se crispează.

— Nu eşti chiar *all right,* nu? Te doare.

— Nu, te rog, pe cuvânt, mă simt bine. Alifia pe care mi-a dat-o prietenul tău, doctorul, e foarte bună. E un om de treabă.

— Aş vrea să te duci la el ori de câte ori vei avea nevoie de ajutor. Ori de câte ori te supără ceva.

— Vorbeşti de parcă nu vom mai fi împreună, răspunse. Credeam că am stabilit asta. Ţi-am acceptat oferta, ţi-aduci aminte?

Bray zâmbi.

— Ar fi foarte greu de uitat, dar n-am definit încă munca ta. Vom

sta un timp împreună la Roma, apoi, în funcţie de ceea ce vom afla, eu o să plec. Misiunea ta va fi să stai aici şi să transmiţi mesaje între Taleniekov şi mine.

— O să fiu un fel de serviciu de telegraf? întrebă Antonia. Ce fel de muncă e asta?

— Una vitală. O să-ţi explic eu. Hai, îţi aduc haina. O văzu că închide ochii din nou. Antonia, ascultă-mă. Când te doare ceva, nu încerca să ascunzi, nu ajută la nimic. Cât de rău este?

— Nu chiar aşa de rău, o să treacă, ştiu eu. Am mai trecut prin asta.

— Vrei să te duc înapoi la doctor?

— Nu. Mulţumesc că-mi porţi de grijă.

Durerea se afla încă acolo, dar Scofield îi rezistă.

— Singura mea grijă este că o persoană nu poate să funcţioneze bine când este rănită. Se fac greşeli când te doare ceva. Nu îţi va fi permisă nici o greşeală.

— Cred că voi bea paharul ăla cu vin până la urmă.

— Te rog.

Stăteau în holul restaurantului, iar Bray era conştient de privirile pe care le atrăgea Antonia. Când Crispi îl văzu pe Bray, fu extrem de surprins; pentru o fracţiune de secundă ochii i se întunecară, deveniră serioşi, apoi îşi reveni şi se apropie de ei.

— Benvenuto, *amico mio!* strigă.

— A trecut mai bine de un an, spuse Scofield, dându-i mâna. Sunt aici pentru afaceri numai pentru o zi sau două şi am vrut ca prietena mea să încerce renumitul *fettucini.*

Cuvintele astea însemnau că Bray doreşte să vorbească între patru ochi cu Crispi, când se va ivi ocazia.

— E cel mai bun din Roma, *signorina!*

Crispi pocni din degete spre un frate mai mic, pentru a conduce cuplul la masă.

— De altfel, o să vă aud spunând acelaşi lucru imediat. Dar mai întâi gustaţi câteva pahare cu vin!

Făcu cu ochiul, lovindu-l în acelaşi timp pe Scofield peste mână ca să ştie că a înţeles. Crispi nu venea niciodată la masa lui Bray dacă nu era chemat.

Un chelner le aduse o sticlă rece de Pouilly Fume, dar Crispi nu veni la masa lor până ce nu terminară *fettucini.* Se aşeză pe al treilea scaun; introducerile şi conversaţia de convenienţă au fost scurte.

— Antonia lucrează cu mine, explică Scofield, dar nu trebuie pomenită cu nici o ocazie. Nimănui, ai înţeles?

— Bineînţeles.

— Şi nici eu. Dacă cineva de la ambasadă – sau din altă parte – întreabă de mine, nu m-ai văzut. E clar?

— Clar, dar neobişnuit.

— Adică, de fapt, nimeni nu trebuie să ştie că sunt aici. Sau că am fost aici.

— Chiar şi ai tăi?

— Mai ales ai mei. Ordinele mele depăşesc interesele ambasadei. E lucrul cel mai cinstit pe care ţi-l pot spune.

Crispi îşi ridică sprâncenele, dând încet din cap.

— Dezertori?

— Cam aşa.

Ochii lui Crispi deveniră serioşi.

— Foarte bine, nu te-am văzut, Brandon. Atunci de ce eşti aici? O să trimiţi oameni la mine?

— Numai pe Antonia. De câte ori va avea nevoie pentru a transmite cabluri pentru mine… şi către altcineva.

— De ce ar avea nevoie de ajutorul meu pentru a trimite telegrame?

— Vreau să fie retransmise din diferite locuri. Poţi s-o faci?

— Dacă idioţii de comunişti de la serviciul telefonic nu intră din nou în grevă, nu-i nici o problemă. Îl sun pe un văr din Florenţa şi el trimite una; un exportator din Atena sau Tunis sau Tel Aviv, acelaşi lucru. Toată lumea face ce-l roagă Crispi şi nimeni nu pune o singură întrebare. Dar cred că ştii asta.

— Dar propriile tale telefoane? Sunt „curate”?

Crispi râse.

— Cu ceea ce se ştie că se spune la telefonul meu, nu există nici un oficial în Roma care ar permite o asemenea impertinenţă.

Scofield îşi aduse aminte de Robert Winthrop la Washington.

— Cineva mi-a spus acelaşi lucru nu cu mult timp în urmă. N-a avut dreptate.

— Fără îndoială, spuse Crispi, amuzându-se. Iartă-mă, Brandon, dar voi lucraţi numai cu probleme de stat. Aici, pe Via Frascati, lucrăm numai cu probleme ce privesc inima. Ale noastre sunt mai presus în privinţa secretului. Întotdeauna va fi aşa.

Bray îi întoarse zâmbetul.

— Ştii, s-ar putea să ai dreptate. Îşi ridică paharul cu vin la buze, Ce zici de numele ăsta? Scozzi-Paravacini.

Crispi dădu din cap gânditor.

— Sângele caută bani, iar banii caută sânge. Ce altceva s-ar mai putea spune?

— Spune tot ce şti.

— Scozzi este una dintre cele mai nobile familii din Roma, Venerabila contesă este condusă cu Bugatti-ul său pe Veneto; din nefericire, nu au altceva decât pretenţii, nici măcar o mie de lire, Paravacini au bani, foarte mulţi, dar nici o picătură de sânge nobil în vene. A fost o căsătorie de convenienţă.

— A cui?

— Fata contesei cu signor Bernardo Paravacini. A fost demult de tot, zestrea câteva milioane şi o slujbă pentru băiatul ei, contele. Şi-a luat titlul tatălui său.

— Cum îl cheamă?

— Guillamo. Contele Guillamo Scozzi.

— Unde locuieşte?

— Acolo unde îl poartă interesele sale – financiare sau de orice alt fel. Are o proprietate lângă cea a sorei sale, în Tivoli, dar nu cred că se duce prea des acolo. De ce întrebi? E conectat cumva cu dezertori? E puţin probabil.

— S-ar putea să nu fie conştient. S-ar putea ca cei ce lucrează pentru el să-i folosească numele.

— E şi mai puţin probabil. Sub farmecul său personal se găseşte o minte de Borgia. Crede-mă pe cuvânt.

— Cum de ştii asta?

— Îl cunosc pe *el,* spuse Crispi zâmbind. El şi cu mine nu suntem chiar atât de deosebiţi.

Bray se aplecă înainte.

— Vreau să-l întâlnesc. Nu cu numele de Scofield, bineînţeles. Sub alt nume. Poţi aranja?

— Poate. Dacă este în Italia şi cred că este. Am citit undeva că soţia sa va patrona festivitatea de la Villa d'Este, ce va avea loc mâine seară. E o petrecere de binefacere pentru grădinile publice. Nu cred s-o piardă. Cum se spune, toată Roma va fi acolo.

— Roma ta, sper, spuse Scofield. Nu a mea.

O privea mişcându-se prin cameră, apoi scoţând fusta din cutie şi împăturind-o în poală, netezindu-i cusăturile ca şi cum i-ar fi căutat defecte. El nu înţelegea plăcerea de a cumpăra unele lucruri. Hainele erau o necesitate; era foarte simplu, dar chiar ştiind asta nu-şi putea opri valul de căldură ce-i cuprindea pieptul în timp ce o privea.

Prizonierul era liber, deciziile restabilite şi chiar dacă ea comentase preţurile exorbitante de la Excelsior, nu l-a refuzat când i-a cumpărat haine din alte magazine. Avusese loc un joc. Ea se uita la Bray; dacă el dădea afirmativ din cap, ea se încrunta, simulând dezaprobarea – uitându-se invariabil la eticheta cu preţul – apoi, încet, reevalua, în cele din urmă aprobând gustul lui.

Soţia lui obişnuia să facă aşa în Berlinul de Vest. În West Berlin fusese unul din jocurile *lor.* Karine era întotdeauna îngrijorată din cauza banilor. Urma ca într-o zi să aibă copii, banii erau importanţi, iar guvernul nu era o corporaţie generoasă. Nici un ofiţer străin de gradul doisprezece n-ar fi putut deschide un cont în Elveţia.

Bineînţeles, Scofield îl avea deja. La Berna. Şi la Paris şi la Londra

şi, bineînţeles, la Berlin. Nu-i spusese; adevărata lui profesie nu o atinsese pe ea. Până când a atins-o definitiv. Dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel, i-ar fi dat unul din conturile acelea. După ce s-ar fi transferat de la Consular Operations într-o secţie civilizată a Departamentului de Stat.

Fir-ar să fie! Era pe cale de a o face! Era doar o chestie de câteva săptămâni!

— Eşti atât de departe…

— Cum? Bray îşi duse paharul la buze; era un gest reflex, fiindcă de fapt îşi terminase băutura. Îi veni în minte gândul că începuse să bea prea mult.

— Te uitai la mine, dar cred că nu mă vedeai.

— Ba da. Nu văzusem pălăria. Îmi place pălăria albă.

— Nu porţi o pălărie înăuntru, zâmbi ea. Chelnerul care ne-a adus mâncarea m-ar fi crezut proastă.

— Ai purtat-o la Crispi. Chelnerul n-a remarcat.

— Într-un restaurant e altceva.

— Amândouă locurile sunt înăuntru.

Se ridică şi-şi mai turnă băutură.

— Îţi mulţumesc din nou pentru asta. Antonia aruncă o privire la cutiile de lângă pat. E ca în ajunul Crăciunului, nu ştiu pe care s-o deschid mai întâi. Râse. Dar n-am avut niciodată un astfel de Crăciun în Corsica! *Papa* s-ar încrunta o lună întreagă la vederea unor astfel de lucruri. Da, îţi mulţumesc.

— Nu-i nevoie. Scofield rămase lângă masă şi-şi mai turnă whisky în pahar. Este echipament. Ca o maşină de scris sau un dulap pentru dosare. Fac parte din meserie.

— Înţeleg. Puse fusta şi bluza înapoi în cutie. Dar tu?

— Poftim?

— *Niente.* Whisky-ul te ajută să te relaxezi?

— Exact. Vrei şi tu unul?

— Nu, mulţumesc. Sunt mai relaxată decât am fost vreodată.

— Fiecăruia după nevoi. Sau dorinţe, spuse Scofield, aşezându-se pe scaun. Poţi să te culci, dacă vrei. Mâine va fi o zi grea.

— Te deranjează compania mea?

— Nu, bineînţeles că nu.

— Dar ai prefera să fii singur.

— Nu m-am gândit la asta.

Obişnuia să spună asta. În West Berlin, când erau probleme şi eu stăteam gândindu-mă cum ar gândi alţii. Ea vorbea şi nu o auzeam. Devenea furioasă – nu furioasă, era rănită – şi spunea: „Ai vrea să rămâi singur, nu?” Iar eu aş fi vrut, dar nu puteam explica. Poate dacă i-aş fi explicat… Poate o explicaţie ar fi servit drept avertisment.

— Dacă te îngrijorează ceva, de ce să nu vorbim despre asta?

Oh, Dumnezeule, cuvintele ei. În West Berlin.

— Nu mai încerca să fii altcineva!

Auzi afirmaţia strigată de propria lui voce. Era whisky-ul, idiotul de *whisky!*

— Îmi pare rău, n-am vrut să spun asta, adăugă repede punând paharul jos. Sunt obosit şi am băut prea mult. N-am vrut să spun asta.

— Ba bineînţeles că ai vrut, spuse Antonia, ridicându-se. Cred că am înţeles acum. Dar ar trebui să înţelegi şi tu. Nu sunt altcineva. Sunt eu însămi, iar tu m-ai ajutat să redevin eu însămi.

Se întoarse şi intră repede în dormitor, închizând uşa după ea.

— Toni, îmi pare rău…

Bray stătea în picioare, furios pe el însuşi. Într-o izbucnire, dăduse în vileag mult mai mult decât ar fi vrut. Ura lipsa de control.

Se auzi o bătaie în uşă, uşa de la intrare; Scofield se răsuci. Instinctiv îşi pipăi tocul de piele de la subsuoară. Se aşează lângă uşă şi vorbi:

— Si? Chi e?

— Un messagio, signor Pastorine. Da vostro amico, Crispi. Di Via Frascati.

Bray băgă mâna sub jachetă, controlă lanţul de la uşă şi o deschise. În hol stătea chelnerul care-i servise la masă la Crispi. Ţinea în mână un plic pe care i-l întinse lui Scofield prin deschizătura uşii. Crispi nu voia să rişte nimic; mesagerul era omul lui.

— Grazie. Un momento, spuse Bray, băgând mâna în buzunar după o bancnotă.

— Prego, răspunse chelnerul, acceptând bacşişul.

Scofield închise uşa şi deschise plicul. Două bilete brodate împodobite cu reliefuri aurite erau ataşate la notă. Le scoase şi citi mesajul lui Crispi, al cărui scris era la fel de plin de înfloriturі ca şi limbajul.

„Contele Scozzi a fost anunţat de subsemnatul că un american pe nume Pastor se va prezenta la Villa d’Este. Contele crede că acest Pastor are extinse legături cu ţările din OPEC, acţionând frecvent ca agent de cumpărare pentru şeicii plini de petrol. Astea sunt lucruri pe care astfel de oameni nu le discută niciodată, aşa că este suficient să zâmbeşti şi să înveţi unde se află Golful Persic. Contele crede de asemenea că acest Pastor este în vacanţă şi caută distracţii plăcute.

Luând asta în consideraţie, contele i le poate oferi.

Sărut-mâna *belle-i signorina.*

Ciao.

Crispi”

Bray zâmbi. Crispi avea dreptate, nimeni dintre cei care execută servicii de legătură pentru şeici nu discută niciodată despre ele,

informaţiile sunt extrem de puţine, pentru că miza este extrem da mare. Va discuta alte lucruri cu contele Guillamo Scozzi.

Auzi descuindu-se uşa de la dormitor. A urmat apoi un moment de ezitare înainte ca Antonia să o deschidă. Când o făcu, Bray înţelese de ce. Era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte neagră, pe care i-o cumpărase de jos. Îşi scosese sutienul, iar picioarele lungi se întrezăreau prin mătasea diafană. Era desculţă, iar pielea bronzată de pe călcâie şi glezne avea aceeaşi nuanţă cu braţele şi faţa. O faţă frumoasă, izbitoare şi totuşi tandră, cu nişte ochi negri care priveau în ai lui fără să clipească.

— Trebuie s-o fi iubit foarte mult, spuse.

— Am iubit-o. A fost demult.

— Nu chiar aşa de demult, se pare. M-ai strigat Toni. Aşa o chema?

— Nu.

— Îmi pare bine. N-aş vrea să fiu luată drept altcineva.

— Ai mai spus-o şi foarte clar. Nu se va mai întâmpla.

Antonia tăcu din gură, rămânând nemişcată în uşă. Când vorbi din nou, puse o întrebare:

— De ce îţi refuzi orice plăcere?

— Nu sunt un animal băgat în cuşcă.

— Ştim amândoi asta. Te-am văzut uitându-te la mine, apoi uitându-te în altă parte ca şi cum nu ţi-ar fi permis. Eşti încordat, dar nu cauţi nici o uşurare.

— Dacă aş vrea genul ăsta de… uşurare… aş şti unde să o găsesc.

— Ţi-am oferit-o eu.

— Oferta va fi luată în consideraţie.

— *Ajunge!* strigă Antonia, făcând un pas înainte. Vrei o târfă? Atunci gândeşte-te la mine ca la târfa curierului!

— Nu pot face asta.

— Atunci nu te mai uita la mine aşa! O parte din tine aici, iar cealaltă departe de tot. Ce vrei?

Te rog nu face asta. Lasă-mă unde eram, jos, sub pământ, mă simt bine în întuneric. Nu mă atinge, fiindcă dacă o faci, vei muri. Nu poţi înţelege asta? Te vor chema nişte oameni dincolo de o barieră şi te vor ucide. Lasă-mă cu târfe, profesioniste – ca mine. Noi ştim regulile. Tu nu.

Stătea în faţa lui; n-o văzuse venind. Era pur şi simplu acolo. Se uită în jos spre ea. Avea faţa ridicată spre a lui, ochii închişi, lacrimi pe obraji, gura deschisă.

Tremura din tot corpul; o cuprinsese frica. Cicatricele se redeschiseseră; le-a redeschis el fiindcă i-a văzut durerea din ochi.

Ea nu-i putea şterge durerea *lui.* Ce o făcea pe ea să creadă că el o putea şterge pe a ei?

Apoi, ca şi când i-ar fi citit gândurile, Antonia şopti:

— Dacă ai iubit-o atât de mult, iubeşte-mă şi pe mine puţin. S-ar putea să ajute.

Se ridică spre el mângâindu-i obrajii cu mâinile, cu buzele foarte aproape de ale lui. A apucat-o de mijloc; buzele li s-au atins, iar durerea s-a stins. Era purtat de un vârtej; îşi simţea propriile lacrimi pe obraji, amestecându-se cu ale ei. Îşi lăsă mâinile să coboare pe spatele ei, trăgând-o spre el, strângând-o în braţe. Te rog, mai aproape; durerea era înlocuită cu o alta, aceea a dorinţei. Îşi întoarse mâna spre sânul ei; ea o trase pe a ei şi o aşeză peste a lui, apropiindu-se de el, lăsându-şi trupul în voia ritmului care se răspândea în corpurile lor.

Antonia îşi îndepărtă gura de a lui.

— Du-mă în pat. Te rog du-mă. Şi iubeşte-mă. Te rog iubeşte-mă puţin.

— Am încercat să te previn, spuse el. Am încercat.

Ieşea din pământ şi deasupra era soare. Totuşi, în depărtare se vedea încă întunericul. Şi frica; o simţea. Dar pe moment a ales soarele – măcar pentru puţin timp. Cu ea.

21

Frumuseţea maiestuoasă a Villei d’Este nu se pierdea în răcoarea serii. Reflectoarele erau aprinse, iar fântânile arteziene luminate – cascade de apă prinse în lumină în timp ce cădeau pe trepte de marmură. În mijlocul bazinelor uriaşe, gheizerele ţâşneau spre aerul nopţii, formând umbrele de apă ce străluceau în lumina reflectoarelor ca nişte diademe.

Grădinile erau oficial închise pentru public; numai cei mai faimoşi oameni din Roma erau invitaţi la Festa Villa d’Este. În aparenţă, scopul era colectarea fondurilor necesare menţinerii şi îngrijirii lor, dar Scofield avea impresia că mai exista un motiv, nu mai puţin important; organizarea unei seri în care de Villa d’Este să se bucure adevăraţii ei moştenitori, fără să-i stinghereasc prezenţa turiştilor, Crispi avea dreptate. Toată Roma era acolo.

Nu Roma lui, se gândea Bray, aranjându-şi smochingul de catifea. Roma lor.

Haine de blană ruseşti, chinchilla şi vulpi argintii învăluiau umeri îmbrăcaţi la Givenchy şi Pucci; diamante şi şiraguri de perle curgeau de-a lungul gâturilor lungi. Cavalieri supli şi tâmple argintii coexistau cu bărbaţi îndesaţi şi graşi, care ţineau între degete ţigări de foi şi erau mult mai puternici decât ai fi crezut după aparenţe. Nu mai puţin de patru orchestre asigurau muzica, cu un număr de şase până la douăzeci de instrumente, cântând de la Monteverdi până la disco. Villa d’Este aparţinea tuturor belii Romani.

Dintre toate persoanele frumoase, una dintre cele mai uimitoare era Antonia – Toni. Nu purta nici un fel de bijuterii. Într-un fel, ar fi umbrit frumuseţea pielii bronzate, pusă în evidenţă de rochia albă. Umflăturile de pe faţă scăzuseră, aşa cum spusese doctorul. Nu mai purta ochelari de soare acum. Era mai frumoasă decât majoritatea femeilor şi fiecare îşi dădea seama de asta cu cât se uita mai mult la ea.

Pentru convenienţă, Toni fusese prezentată ca prietena de la lacul Como a misteriosului Mr. Pastor. Anumite părţi ale lacului erau cunoscute ca locuri de retragere pentru copiii bogaţi de pe malurile Mediteranei. Crispi lucrase bine; dăduse exact informaţiile necesare pentru a intriga un număr de oaspeţi. Celor care ar fi dorit să afle mai multe despre liniştitul Mr. Pastor li s-a spus cel mai puţin, în timp ce celor prea preocupaţi de ei înşişi pentru a le păsa de Pastor, li s-a spus mai mult, deci puteau relata ceea ce ştiau, bârfind, ceea ce era oricum preocuparea lor majoră.

Cei ale căror preocupări erau mai directe – chiar exclusiv financiare

– îl luau de braţ şi îl întrebau încet despre proiectatul statut al dolarului sau despre stabilitatea investiţiilor la Londra, San Francisco şi Buenos Aires. Cu aceştia, Scofield înclina capul scurt la câteva din sugestiile lor şi îl scutura negativ la altele. Sprâncenele se ridicau a mirare. Bray împărţea informaţiile, cu toate că n-avea nici cea mai vagă idee.

După o astfel de întâlnire cu un individ foarte insistent, Bray o luă pe Toni de braţ şi o conduse printr-o boltă de marmură în încăperea următoare. După ce acceptă două pahare de şampanie de la un chelner, îi întinse unul lui Toni şi privi împrejur pe deasupra buzei paharului în timp ce bea.

Fără să-l mai fi văzut vreodată, Bray şi-a dat seama că tocmai l-a găsit pe contele Guillamo Scozzi. Italianul se afla într-un colţ, stând de vorbă cu două fete tinere şi înalte, aruncând priviri întâmplătoare în jur. Era un bărbat înalt şi suplu, un *cavaliere* desăvârşit, cu frac şi păr argintiu pe la tâmple. La rever purta panglici colorate, în jurul mijlocului o eşarfă subţire aurie, mărginită cu roşu. Dacă semnificaţia panglicilor ar fi scăpat cuiva, nu se putea trece cu vederea semnul distinctiv al eşarfei; Scozzi îşi purta blazoanele la vedere. Aproape în vârstă de şaizeci de ani, contele era întruchiparea unui *bello romano;* nici un siciliano nu s-a strecurat în patul strămoşilor săi.

— Cum ai să-l găseşti? întrebă Antonia, sorbind şampania.

— Cred că l-am găsit.

— Acela? De acolo? întrebă.

Bray dădu din cap.

— Ai dreptate. I-am văzut poza în ziare. E un subiect favorit al paparazzilor. Ai de gând să te prezinţi singur?

— Nu cred că va fi nevoie. Dacă nu mă înşel, cred că se uită după mine. Scofield arătă spre o masă-bufet. Să mergem spre masa aia. O să ne vadă.

— Dar cum crezi că te va recunoaşte?

— Crispi. Intermediarul nostru binevoitor probabil că nu m-a descris pe mine, dar pe tine te-a descris cu siguranţă. Mai ales cu unul ca Scozzi.

— Dar aveam ochelarii ăia de soare uriaşi.

— Erai foarte nostimă, spuse Bray.

N-a trecut mai mult de un minut când au auzit o voce mieroasă în spatele lor:

— *Signore* Pastor, bănuiesc.

Se întoarseră.

— Poftim? Ne cunoaştem? întrebă Scofield.

— Ar fi trebuit să facem cunoştinţă aici, cred, spuse contele, întinzând mâna. Scozzi. Guillamo Scozzi. E o mare plăcere să vă cunosc.

Titlul era accentuat tocmai prin absenţă.

— Oh, bineînţeles. Contele Scozzi. I-am spus tipului acela minunat care este Crispi că vreau să vă văd. Am sosit de aproape o ora şi totul a fost puţin cam agitat. V-aş fi recunoscut, cu siguranţă, dar sunt surprins că mă cunoaşteţi.

Scozzi râse, arătându-şi nişte dinţi atât de albi şi atât de regulaţi, încât era imposibil să-i fi pus acolo natura.

— Crispi este, într-adevăr, minunat, dar mă tem că este şi niţel pungaş. A fost încântat de la *bella signorina.* Contele îşi înclină capul spre Antonia. Am văzut-o şi v-am găsit. Ca întotdeauna, gustul lui Crispi este impecabil.

— Scuzaţi-mă. Scofield atinse mâna Antoniei. Contele Scozzi, prietena mea, Antonia… de la lacul Como.

Numele mic şi lacul spuneau totul; contele îi luă mâna şi i-o ridică spre buze.

— Adorabilă. Roma ar trebui să vă vadă mai des.

— Sunteţi foarte amabil, excelenţă, spuse Antonia, ca şi când ar fi fost născută pentru astfel de petreceri.

— *Mister* Pastor, continuă Scozzi, mi s-a spus că mulţi dintre invitaţii mei v-au plictisit cu întrebări. Îmi cer scuze pentru ei.

— Nu e nevoie. Mi-e teamă că descrierile lui Crispi au inclus mai multe probleme mondene. Bray zâmbi cu o umilinţă dezarmantă. Când lumea află ce fac, pune întrebări. Sunt obişnuit.

— Sunteţi foarte înţelegător.

— Nu e greu să fii. Aş vrea să ştiu atât de multe cât crede lumea că ştiu. De obicei încerc pur şi simplu să introduc decizii luate înainte de a ajunge eu acolo.

— Dar deciziile acelea presupun o cunoaştere a problemelor, nu?

— Sper. Altfel o mulţime de bani ar fi aruncaţi.

— Pierduţi pe apa sâmbetei, clarifică Scozzi. De ce am eu impresia că ne-am mai întâlnit, Mr. Pastor?

Bray era pregătit pentru această întrebare bruscă.

— Dacă ne-am fi întâlnit, cred că mi-aş fi adus aminte, dar s-ar putea să fie ambasada americană. Recepţiile de acolo nu erau niciodată atât de mari ca asta, dar exact la fel de populate.

— Deci sunteţi un obişnuit în lumea ambasadei.

— Nu chiar obişnuit, dar adesea un oaspete de ultimă oră. Bray zâmbi. Se pare că uneori compatrioţii mei sunt la fel de interesaţi în a-mi pune întrebări ca şi prietenii dumneavoastră de aici.

Scozzi chicoti.

— Informaţia este adesea drumul spre statutul de erou naţional. Sunteţi un erou reticent.

— Nu chiar. Trebuie să-mi câştig şi eu o pâine, asta-i tot.

— N-aş vrea să negociez cu dumneata. Detectez mintea unui

afacerist experimentat.

— Păcat, răspunse Scofield, schimbând tonul vocii exact cât trebuie pentru a fi captat de antena principală a italianului. Credeam că am putea sta puţin de vorbă.

— Oh? Contele aruncă o privire spre Antonia. Dar o plictisim pe *bella signorina.*

— Deloc, spuse Toni. Am aflat mai multe despre prietenul meu în ultimele minute decât în ultima săptămână. Dar mi-e foame…

— Nici un cuvânt în plus, întrerupse Scozzi, ca şi când foamea ei era o problemă de supravieţuire a unei corporaţii. Ridică mâna.

În câteva secunde, un bărbat tânăr cu părul negru, îmbrăcat în frac, apăru lângă ei.

— Ajutorul meu va avea grijă de dumneavoastră. Îl cheamă Paolo şi, întâmplător, dansează încântător. Cred că soţia mea l-a învăţat.

Paolo se înclină, evitând ochii contelui şi îi oferi braţul Antoniei. Îl acceptă, făcând un pas înainte, cu faţa întoarsă spre Scozzi şi Bray.

— *Ciao,* le spuse, în timp ce ochii îi urau lui Scofield vânătoare bună.

— Sunteţi de invidiat, Mr. Pastor, remarcă contele Guillamo Scozzi, uitându-se după silueta în alb ce se îndepărta. *Este* adorabilă. Aţi cumpărat-o în Como?

Bray îi aruncă o privire italianului. Scozzi voia să spună exact asta.

— Ca să fiu cinstit, nici nu sunt sigur că a fost vreodată acolo, îi răspunse, ştiind că minciuna dublă era obligatorie; contele ar fi putut să se intereseze mult prea uşor. De fapt, un prieten din Ar-Riyad mi-a dat un număr de telefon de la lac. S-a întâlnit cu mine la Nisa. De unde vine, n-am întrebat-o niciodată.

— V-aş ruga totuşi s-o întrebaţi de calendarul ei. Puteţi să-i spuneţi despre mine – cu cât mai repede, cu atât mai bine. Mă poate găsi prin birourile Paravacini din Torino.

— Torino?

— Da, uzinele noastre din nord. Fiat-ul lui Agnelli atrage mult mai multă atenţie, dar, vă asigur, Scozzi-Paravacini conduce Torino – ca şi o mare parte a Europei.

— Nu mi-am dat seama de asta niciodată.

— Nu? Credeam că asta doriţi de fapt, să… „vorbim puţin”, cred că aţi spus.

Scofield bău şi restul de şampanie, vorbind în timp ce lua paharul de la gură:

— Credeţi c-am putea ieşi un minut sau două? Am un mesaj confidenţial pentru dumneavoastră de la un client din – să-i zicem Golful Persic. De aceea sunt aici în seara asta.

Ochii lui Scozzi se întunecară.

— Un mesaj pentru mine? Bineînţeles, ca mulţi din Roma şi Torino,

mă întâlnesc întâmplător cu un număr de *gentlemen-i* din zona aceea, dar cu nici unul pe care să mi-l aduc aminte după nume. Dar, bineînţeles, vom face o plimbare. Mă intrigaţi.

Contele o luă înainte, dar Bray îl opri cu un gest.

— Aş zice că n-ar fi bine să fim văzuţi ieşind împreună. Spuneţi-mi unde vă veţi afla şi am să apar şi eu după douăzeci de minute.

— Extraordinar. Foarte bine. Italianul făcu o pauză. Fântâna lui Ippolito. O ştiţi?

— Am s-o găsesc.

— E destul de departe. N-ar trebui să fie nimeni pe aproape.

— Minunat. Douăzeci de minute.

Amândoi se întoarseră şi plecară în direcţii opuse prin mulţime.

Nu existau nici reflectoare, nu se auzeau nici zgomote suspecte la fântână în timp ce un bărbat se strecura printre pietre şi prin desişuri. Bray nu voia să rişte nimic, ca de exemplu Scozzi să-şi fi trimis nişte ajutoare prin apropiere. Dacă ar fi fost, Scofield i-ar fi trimis vorbă italianului, fixând imediat un al doilea loc de *rendez-vous.*

Erau singuri – sau vor fi în câteva minute. Contele mergea pe alee spre fântână. Bray se întoarse printr-o grădină plină de buruieni, intrând pe alee la cincizeci de paşi în urma contelui. Îşi drese vocea în momentul în care Scozzi ajunse la zidul înalt ce mărginea bazinul fântânii. Contele se întoarse; era exact atâta lumină de la terasele de deasupra cât să se vadă unul pe altul. Pe Scofield îl deranja întunericul. Scozzi ar fi putut alege oricare alt loc mai convenabil, mai puţin plin de umbre. Lui Bray nu-i plăceau umbrele.

— Era neapărat nevoie să venim atât de departe? îl întrebă. Voiam să ne vedem între patru ochi, dar nu mi-am imaginat că trebuie să străbat jumătate din distanţa până la Roma.

— Nici eu, Mr. Pastor, până când aţi făcut afirmaţia că n-aţi fi dispus să fim văzuţi ieşind împreună. Mi-a venit în minte ceva evident. Este, probabil, în dezavantajul meu să fiu văzut stând de vorbă între patru ochi cu dumneata. Sunteţi un broker pentru şeici.

— De ce v-ar deranja asta?

— De ce aţi dorit să plecăm separat?

Scozzi avea o minte iute, confirmând aluzia lui Crispi la o mentalitate de Borgia.

— Într-un fel aş spune că este prea evident. Dacă cineva hoinăreşte până aici şi ne vede, ar fi prea evident, nu? Există o cale de mijloc, o întâlnire întâmplătoare în grădină, de exemplu.

— Ne-am întâlnit şi n-o să ne vadă nimeni, spuse contele. Nu există decât o intrare spre fântâna Ippolito; e la patruzeci de metri în spatele nostru. Am un om postat acolo. Guillamo Scozzi se plimbă cu o doamnă pe o alee cu primule, să zicem. În asemenea momente nu-i

place să fie deranjat.

— Comportarea mea v-a făcut să luaţi asemenea precauţii?

Contele ridică mâna.

— Amintiţi-vă, Mr. Pastor. Scozzi-Paravacini încheie tranzacţii în toată Europa şi amândouă Americile. Căutăm în mod constant pieţe noi, dar n-avem nevoie de capital arab. Este extrem de suspect; peste tot se ridică bariere pentru a preveni infuzia lui excesivă. Nu ne-am putea permite să fim cercetaţi mai îndeaproape. Numai interesele evreilor la Paris şi New York ne-ar costa scump.

— Ce vreau eu să spun n-are nimic comun cu Scozzi-Paravacini, spuse Scofield. Interesează numai partea Scozzi, nu Paravacini.

— Vă referiţi la o sferă destul de sensibilă, Mr. Pastor. Vă rog să fiţi mai clar.

— Sunteţi fiul contelui Alberto Scozzi, nu?

— E un lucru bine cunoscut. Ca şi contribuţiile mele la creşterea industriilor Paravacini. Semnificaţia numelui corporaţiei *Scozzi-*Paravacini nu v-a scăpat, sper.

— Nu mi-a scăpat, dar chiar dacă mi-ar fi scăpat, n-avea nici o importanţă. Sunt un simplu mesager, probabil primul din cele câteva contacte, independente unul de celălalt. În ce mă priveşte, v-am întâlnit întâmplător la o acţiune de binefacere în Tivoli. N-am purtat această discuţie.

— Mesajul dumneavoastră trebuie să fie într-adevăr dramatic. Cine vă trimite?

Era rândul lui Bray să ridice mâna.

— Vă rog. Aşa cum înţelegem noi regulile, la prima întrevedere identităţile nu sunt niciodată semnificative. Numai o zonă geografică şi o ecuaţie politică ce implică antagonişti ipotetici.

Ochii lui Scozzi se îngustară:

— Mai departe, spuse.

— Sunteţi conte, deci voi încălca puţin regulile. Să zicem că există un prinţ care trăieşte într-o ţărişoară, un fel de şeicat de fapt, pe malul Golfului. Unchiul său, regele, are concepţiile unei ere apuse; e bătrân şi senil, dar cuvântul său e lege, exact ca pe vremea când conducea un trib de beduini prin deşert. Risipeşte milioane cu investiţii proaste, secătuind resursele şeicatului, fiindcă scoate prea mult din pământ şi prea repede. Acest ipotetic prinţ ar vrea să-l înlăture. Pentru binele tuturor. Face apel la consiliu prin fiul lui Alberto Scozzi, numit după numele corsicanului *padrone,* Guillaume... Acesta-i mesajul. Acum aş vrea să vorbesc în numele meu.

— Cine eşti? întrebă italianul, cu ochii larg deschişi acum. Cine te-a *trimis?*

— Lăsaţi-mă să termin, spuse Bray repede. Trebuia să treacă de surpriza iniţială, să sară pe un al doilea platou. Ca observator al

acestei… ecuaţii ipotetice, pot să vă spun că a ajuns într-o criză. Nu se mai poate pierde nici o zi. Prinţul are nevoie de un răspuns şi, să fiu cinstit, dacă i-l aduc, voi fi un om foarte bogat. Dumneavoastră, bineînţeles, puteţi numi preţul consiliului. Şi vă pot spune că… cincizeci de milioane, americani, sunt de luat în considerare.

— Cincizeci de *milioane.*

A mers; al doilea platou a fost atins. Chiar şi pentru un om ca Scozzi, suma era cutremurătoare. Buzele lui arogante se deschiseră de uimire. Era momentul de a complica, de a uimi iar.

— Suma este condiţională, bineînţeles. Este o cifră maximă, care presupune un răspuns imediat, eliminând contacte ulterioare şi predarea coletului în şapte zile. Nu va fi uşor. Bătrânul este păzit zi şi noapte de *sabathi* – sunt o adunătură de câini turbaţi care… Scofield făcu o pauză. Dar, nu eu trebuie să vă povestesc despre Hasan ibn-al-Sabbah, nu? Din ce-am prins eu, corsicanul s-a inspirat după el destul de mult. În orice caz, prinţul sugerează o sinucidere programată…

— Destul! şopti Scozzi. Cine eşti, Pastor? Numele trebuie să-mi sugereze ceva? Pastor? Preot? Eşti cumva un înalt preot trimis să mă testeze pe mine? Vocea italianului deveni dintr-o dată stridentă. Vorbeşti de lucruri îngropate în trecut. Cum îndrăzneşti?

— Vorbesc despre cincizeci de milioane de dolari americani. Şi nu-mi spuneţi mie – sau clientului meu – de lucruri îngropate în trecut. Tatăl său a fost îngropat cu gâtul tăiat până la vertebre de un maniac trimis de consiliu. Controlaţi rapoartele dacă le păstraţi; îl veţi găsi. Clientul meu vrea înapoi ceea ce-i aparţine şi doreşte să plătească de aproape cincizeci de ori mai mult decât a plătit fratele tatălui său.

Bray se opri pentru moment şi îşi scuturã capul în semn de dezaprobare.

— E o nebunie! I-am spus că pentru mai puţin de jumătate din sumă aş putea să-i cumpăr o revoluţie legitimă, autorizată de Naţiunile Unite. Dar el vrea în felul ăsta. Cu voi. Şi cred că ştiu de ce. Mi-a spus ceva; nu ştiu dacă face parte din mesaj, dar îl voi transmite oricum. A spus: „Modul Matarese este singura cale. Vor vedea fidelitatea mea”. Vrea să intre în rândurile voastre.

Guillamo Scozzi se dădu înapoi; lovi cu picioarele de zidul fântânii, braţele atârnându-i rigid pe lângă corp.

— Ce drept ai să-mi spui mie lucrurile astea? Nu eşti sănătos, eşti nebun! Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Chiar aşa? Atunci nu vorbesc cu cine trebuie. Îl vom găsi pe cel bun; îl voi găsi. Ni s-au spus cuvintele; ştim răspunsul.

— Ce cuvinte?

— *Per nostro*… Scofield coborî vocea, vorbind mai lent în acelaşi timp, cu ochii îndreptaţi spre buzele lui Scozzi.

Involuntar, buzele i s-au deschis. Italianul era pe punctul de a rosti

al treilea cuvânt, de a completa fraza care trăia de şaptezeci de ani între dealurile îndepărtate din Porto Vecchio…

Nu ieşi nici un cuvânt. În schimb, Scozzi şopti din nou, şocul fiind înlocuit de o îngrijorare atât de adâncă, încât abia putea fi auzit:

— *Dumnezeule!* Nu poţi… nu trebuie. De unde ai venit? Ce ţi s-a spus?

— Suficient pentru a şti că am găsit omul care trebuie. Unul dintre ei, în orice caz. Tratăm?

— Nu mai face presupuneri, Mr. Pastor! Sau oricare ţi-ar fi numele.

Vocea italianului era furioasă acum.

— Pastor merge. *All right,* am răspunsul. Nu vrei. Îi voi transmite clientului meu.

Bray se întoarse.

— *Alto!* Stai!

— *Perche? Che cosa?* Scofield vorbi pe deasupra umărului, fără să se mişte.

— Vorbeşti o italiană foarte rapidă, foarte fluentă.

— Ca şi multe alte limbi. Ajută când călătoreşti mult. Călătoresc mult. Ce doriţi?

— Vei sta aici până când îţi spun eu că poţi pleca.

— Zău? spuse Scofield, întorcându-se din nou cu faţa la Scozzi. În ce scop? Am primit răspunsul.

— Vei face cum îţi spun eu. Nu trebuie decât să-mi ridic vocea şi un om de-al meu va fi lângă tine, blocându-ţi orice ieşire.

Bray încercă să înţeleagă. Acest puternic *consigliere* putea nega totul – la urma urmei nu spusese nimic – punându-l pe american sub urmărire. Sau putea cere ajutor; sau putea pur şi simplu să plece şi să trimită oameni înarmaţi să-l găsească. Putea să facă oricare din aceste lucruri – făcea parte din Matarese; se citea în ochii lui – dar nu alese nici unul.

Atunci Scofield crezu că înţelege. Guillamo Scozzi nu era sigur ce trebuie să facă. Piratul industrial, cu mentalitate de Borgia, nu era sigur ce trebuie să facă. Era prins într-o dilemă care îl copleşi dintr-o dată. Totul se petrecuse prea repede, nu era pregătit să ia o hotărâre. Aşa că n-a luat nici una.

Ceea ce înseamnă că era altcineva – cineva pe aproape, accesibil – care putea să ia decizia.

Cineva din Villa d'Este în noaptea aceea.

— Asta înseamnă că vă mai gândiţi? întrebă Bray.

— Nu înseamnă *nimic!*

— Atunci de ce-aş rămâne? Nu cred c-ar trebui să-mi daţi ordine, nu sunt unul din pretorienii dumneavoastră. Nu încheiem târgul; e foarte simplu.

— Nu e chiar aşa de simplu! Scozzi ridică vocea din nou, frica fiind

mai pronunţată acum decât mânia.

— Eu spun că este şi la dracu cu tot, spuse Scofield întorcându-se din nou.

Era important ca italianul să-şi cheme garda nevăzută. Foarte important.

— *Veni! Presto!*

Bray auzi paşi fugind pe aleea întunecată; în câteva secunde, un bărbat mic de statură, lat în umeri, îmbrăcat în haine de seară, apăru alergând din umbră.

— *Sorveglia quest'uomo!*

Gardianul nu ezită. Scoase un revolver cu ţeava scurtă şi îl îndreptă spre Bray. Scozzi vorbi, ca şi cum ar fi încercat să-şi impună să se controleze, explicând fără a fi necesar:

— Sunt vremuri tulburi, *signore* Pastore. Toţi călătorim cu acei pretorieni de care vorbeai. Terorişti sunt peste tot.

Momentul era irezistibil. Era timpul să producă şocul final.

— Asta-i o chestie pe care voi trebuie să o ştiţi foarte bine. Mă refer la terorişti. Ca Brigăzile Roşii. De unde vin ordinele, de la băiatul-călăuză?

Era ca şi cum pe Scozzi l-ar fi lovit un ciocan nevăzut. Corpul i se convulsiona, simţind lovitura, încercând să-şi revină, dar nefiind sigur că este posibil. În lumina obscură, Scofield văzu cum se formează transpiraţia pe fruntea italianului. Avea ochii unui animal îngrozit.

— *Rimanere,* îi şopti gardianului, apoi se repezi pe alee.

Scofield se întoarse spre bărbat, mimând frica şi vorbind în italiană:

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. I-am oferit şefului tău o grămadă de bani de la cineva şi a înnebunit. Cristoase, sunt un simplu negociator!

Gardianul nu spuse nimic, însă frica evidentă a lui Bray îl uşura.

— Te superi dacă îmi aprind o ţigară? Armele mă sperie foarte rău.

— Dă-i drumul, spuse bărbatul lat în umeri.

Era ultimul lucru pe care l-a mai spus pentru câteva ore. Scofield îşi băgă mâna stângă în buzunar, dreapta ţinând-o pe lângă corp – în umbră, sub cotul gardianului. În timp ce scotea pachetul de ţigări, îşi repezi mâna dreaptă în sus, apucând cu degetele ţeava revolverului, rotind violent mâna şi arma într-o mişcare inversă acelor de ceas. Lăsând ţigările să-i cadă, apucă cu mâna stângă gâtul bărbatului, înăbuşind orice sunet, zvârlindu-l în desişul din spate. În timp ce omul cădea, Bray îi smulse pistolul din mână şi îl lovi cu mânerul în cap. Gardianul leşină; Scofield îl trase mai departe printre buruieni.

Nu mai putea pierde nici o secundă. Guillamo Scozzi a fugit să caute consiliul; era singura explicaţie. Undeva, pe o terasă, sau într-o cameră, acest *consigliere* dădea altuia nişte informaţii şocante. Sau altora.

Bray alergă pe alee, rămânând în umbră pe cât posibil, apoi încetini

într-un mers rapid când intră pe platoul de terase ce se găsea în faţa treptelor ce duceau în vilă. Undeva deasupra, undeva se găsea Scozzi în panică. Către cine fugea? Cine putea lua decizia pe care acest bărbat puternic şi speriat era incapabil s-o ia?

Scofield urcă treptele rapid, cu pistolul gardianului în buzunarul de la pantaloni, iar Browningul său în teaca de piele de sub haină. Trecu prin uşile batante într-o cameră suprapopulată; era locul în care se cânta muzică disco. Globuri, ce se roteau împrăştiind lumini colorate, atârnau de tavan, în timp ce dansatorii se legănau, cu feţele schimonosite, duşi de muzică şi alcool.

Era camera cea mai apropiată de aleea fântânii lui Ippolito. În starea în care se găsea Scozzi, asta trebuia să fie cea în care a intrat mai întâi; erau două intrări. Pe care a luat-o?

O scurtă întrerupere în mişcarea de pe ringul de dans şi Bray găsi răspunsul. La capătul unei mese lungi se găsea o uşă. Doi bărbaţi alergau spre ea; fuseseră chemaţi; se dăduse alarma.

Scofield se îndreptă spre uşă, scuzându-se în timp ce trecea printre corpurile dansatorilor; şi împinse uşa încet, cu mâna pe mânerul Browning-ului. În faţă se găsea o scară îngustă din piatră roşie; deasupra se auzeau paşi.

Mai erau şi alte sunete. Bărbaţi care strigau, două voci diferite, una mai puternică, mai calmă; cealaltă în pragul isteriei. Ultima voce era a contelui Guillamo Scozzi.

Bray porni pe trepte în sus, cu spatele lipit de perete, cu Browningul pe lângă corp, După prima curbă se afla o uşă, dar vocile nu veneau de acolo; erau mai departe, în spatele unei a doua uşi, în diagonală deasupra celui de-al doilea etaj. Scozzi ţipa acum. Scofield era destul de aproape ca să audă cuvintele clar.

— A vorbit despre *Brigăzi şi* – oh, *Dumnezeule* – despre *călăuză!* Despre *Corsicani! Ştie!* Sfântă Fecioară, *ştie!*

— *Linişte!* Sondează, nu ştie. Ni s-a spus că aşa va face; bătrânul l-a chemat, chiar *el* ştia câte ceva. Mai mult decât bănuiam şi asta este neliniştitor, sunt de acord.

— *Neliniştitor?* E *haos!* Un cuvânt, o respiraţie şi sunt *ruinat!* Peste tot!

— Tu? spuse compătimitor vocea mai puternică. Tu nu eşti nimic, Guillamo! Tu eşti numai ce-ţi spunem noi să fii. Nu uita asta... Ai plecat, bineînţeles. Nu i-ai dat nici un semn că ar exista vreo urmă de adevăr în ceea ce a spus?

O pauză.

— Am chemat garda, i-am spus americanului să rămână acolo. Este încă la fântână, sub ameninţarea pistolului.

— *Ce? L-ai lăsat cu un paznic?* Un *american?* Eşti nebun? Este *imposibil.* Nu este aşa ceva!

— Este american, bineînţeles că este! Engleza lui este americană – perfect americană. Foloseşte numele Pastor, ţi-am spus asta!

Altă pauză, mai evidentă, plină de tensiune.

— Întotdeauna ai fost cea mai slabă verigă, Guillamo; ştim asta. Dar acum ai mers prea departe. Ai lăsat loc pentru o întrebare acolo unde nu trebuia să existe nici una! Omul acela este Vasili Taleniekov! Schimbă limbile cum îşi schimbă un cameleon culoarea şi va ucide un paznic cu mai puţin efort decât i-ar trebui să strivească un vierme. Nu ne mai dă mâna să te lăsăm să trăieşti, Guillamo. Nu mai poate exista nici o verigă. Nici măcar una.

Linişte… scurtă, întreruptă de o împuşcătură şi o explozie guturală de respiraţie. Guillamo Scozzi era mort.

— Lăsaţi-l! comandă necunoscutul *consigliere* al lui Matarese. Va fi găsit mâine dimineaţă. Găsiţi-l pe acest „Pastor”, pe acest derutant Taleniekov! Nu va putea fi prins viu; nu încercaţi. Găsiţi-l. Ucideţi-l… Şi fata în alb. Ea, la fel. Ucideţi-i pe amândoi.

Scofield o luă la fugă în josul scării înguste. Ultimele cuvinte pe care le auzi din spatele uşii, totuşi, erau atât de stranii, încât aproape că se opri, tentat să tragă în ucigaşii care ieşeau şi să se ducă să-l vadă pe cel care le-a rostit.

*…Scozzi! Mai*că Precistă! Ia legătura cu Torino. Spune-le să telegrafieze vulturilor, pisicii. Înmormântarea trebuie să fie absolut…

N-avea timp să se gândească, trebuia să ajungă la Antonia; trebuia să iasă amândoi afară din Villa d’Este. Trase de uşă şi intră în nebunia disco. Deodată observă rândul de scaune aliniate lângă perete; multe erau goale, câteva ocupate cu pelerine şi blănuri.

Dacă ar putea elimina unul din urmăritori, avantajele ar fi mai multe. Un singur om dând alarma ar fi mult mai puţin eficient decât doi. Şi mai era ceva. Un om prins în cursă şi convins că este pe punctul să-şi piardă viaţa, mai mult ca sigur că va vorbi pentru a se salva. Se întoarse spre perete, sprijinindu-se cu mâinile de scaune, un *cavaliere* cu prea mult vin „la bord”.

Uşa grea se deschise şi primul ucigaş intră fugind, celălalt la mică distanţă în urma lui. Primul bărbat se îndreptă spre uşile batante ce dădeau spre terasa de dedesubt; al doilea porni spre arcada din stânga.

Scofield se aruncă înainte, răsucindu-şi corpul într-o serie de mişcări contorsionate, de parcă ar fi fost un dansator singuratic pierdut în sunetele percutante ale muzicii rock; nu era singurul care oferea o astfel de imagine; se găseau mulţi pe ringul aglomerat. Îl ajunse pe cel de-al doilea om, îi aruncă o mână peste umăr şi imobiliză arma din teaca de sub haină apucându-i mânerul, forţând ţeava în pieptul acestuia. Italianul încercă să lupte; era inutil şi în câteva secunde îşi dădu seama. Bray îşi înfipse degetele în plexul

solar, smulgând cu atâta forţă, încât bărbatul ţipă.

Strigătul trecu neobservat pentru că peste tot se striga, iar muzica asurzitoare şi luminile rotitoare te orbeau pentru moment. Scofield împinse omul spre rândul de scaune de lângă perete şi îl forţă să se aşeze. Îi înfipse degetele în gât în timp ce mâna dreaptă se afla sub haină, acum cu degetul pe trăgaci. Îşi lipi buzele de urechea italianului:

— Bărbatul de sus! Cine este? Spune-mi, sau propriul tău pistol îţi va scuipa plămânii afară! Împuşcătura nici măcar n-o să se audă aici! Cine este?

— *Nu!*

Omul încercă să se arcuiască şi să se smulgă de pe scaun; Bray îi înfipse genunchiul în testicule, sugrumându-l în acelaşi timp. Apăsă cu amândouă; durere fără încetare sau alinare.

— Te avertizez şi e pentru ultima oară! *Cine este?*

Din gura deschisă începuse să curgă salivă, ochii erau două cercuri de reţele roşii. Îşi abandonă cauza şi spuse numele într-o şoaptă gâtuită:

— *Paravacini.*

Bray strânse gâtul ucigaşului pentru ultima oară; aerul spre plămâni şi spre cap fu oprit doar trei secunde; bărbatul căzu moale, Scofield îl înclină spre scaunul de alături; încă un *bello romano* beat.

Se întoarse şi îşi croi drum pe culoarul îngust dintre scaune şi dansatori. Primul bărbat ieşise din clădire; Bray putea să se învârtă liber un minut sau două, dar nu mai mult. Intră într-o încăpere mai puţin gălăgioasă.

O văzu într-un colţ, cu Paolo lângă ea, alţi doi *cavalieri* în faţa ei, toţi încercând să-i atragă atenţia. Paolo, totuşi, părea cel mai puţin insistent; cunoştea viitoarele posesiuni când le vedea; unde contele său era interesat. Primul gând care-i veni lui Bray în minte era că rochia lui Toni trebuie acoperită.

…fata în alb. Şi ea, de asemenea, ucideţi-i pe amândoi…

Se îndreptă rapid spre cei patru, ştiind cu precizie ce are de făcut. Era nevoie de o diversiune, cu cât mai isterică, cu atât mai bine. Îi atinse braţul lui Paolo, cu ochii spre Antonia, semnalându-i să stea liniştită.

— Eşti Paolo, nu? îl întrebă în italiană pe bărbatul brunet.

— Da, domnule.

— Contele Guillamo vrea să te vadă imediat. E un fel de urgenţă, cred.

— Bineînţeles! Unde este, domnule?

— Treci de arcada de acolo şi o iei la dreapta, după un rând de scaune, intri pe o uşă. E o scară…

Tânărul italian o luă la fugă; Bray se scuză împreună cu Toni faţă de

cei doi rămaşi. O apucă de mână şi o împinse prin arcada ce dădea în încăperea disco.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă.

— Plecăm, îi răspunse. Sunt acolo câteva haine şi lucruri pe scaune. Apuc-o pe cea mai neagră şi mai mare pe care o poţi găsi. Repede, n-avem prea mult timp.

Fata găsi o pelerină lungă şi neagră, în timp ce Bray stătea între ea şi dansatori. O împături şi o puse la subsuoară, după care porniră spre uşile batante şi ieşiră pe treptele de afară.

— Îmbrac-o, ordonă Scofield, ajutând-o să şi-o pună pe umeri. Să mergem. O să tăiem prin terase spre dreapta şi prin holul principal spre parcarea…

Dinăuntru răsunară ţipete. Bărbaţii strigau, femeile ţipau şi în câteva secunde siluete în diferite stadii de beţie ţâşneau afară, ciocnindu-se unele de altele. Înăuntru era o adevărată harababură. Se auzeau clar cuvintele:

— *E stato ucciso!*

— *Terroristi!*

— *Fuggiamo!*

Trupul contelui Guillamo Scozzi fusese găsit.

Bray şi Antonia o rupseră la fugă spre primul nivel al terasei şi începură să alerge pe lângă un zid plin cu plante ornamentale.

— *Alto! Stai!*

Strigătul venea de deasupra; primul bărbat care ieşise pe uşă doar cu câteva minute mai înainte stătea pe treptele de piatră, ţinând un pistol în mână. Bray o împinse pe Antonia cu umărul, aruncând-o în perete. Plonja spre dreapta pe beton, se rostogoli spre stânga şi smulse Browningul din teacă. Împuşcăturile bărbatului loviră betonul deasupra capului lui Scofield; Bray ochi de pe spate, cu umerii pe pavaj, mâna dreaptă susţinută de stânga. Trase de două ori; ucigaşul căzu înainte, rostogolindu-se pe trepte.

Împuşcăturile au sporit nebunia; ţipete de spaimă se auzeau peste tot în Villa d’Este. Bray ajunse lângă Antonia; se sprijinea de zid.

— Eşti teafără?

— Trăiesc.

— Hai!

Au găsit o spărtură în zid prin care un jgheab ducea apă la bazinul de dedesubt. Trecură prin ea şi o luară la fugă spre o alee mărginită de ambele părţi de zeci de statui din care ţâşneau şuviţe de apă. Prin lumina filtrată de copaci, scena era straniu de liniştită faţă de haosul de deasupra.

— Drept înainte! spuse Scofield. La capăt e o cascadă şi alte trepte. Ne va scoate afară.

Au luat-o la fugă prin tunelul de crengi, transpiraţia de pe faţă

amestecându-se cu stropii de apă de la arteziene.

— *Damnazione!*

Antonia căzu, pelerina lungă fiindu-i smulsă de pe umeri de o creangă. Bray se opri şi o ridică.

— *Ecco la!*

— *La donna!*

Strigătele veneau de deasupra lor; împuşcăturile urmară imediat. Doi bărbaţi apărură pe alee; erau ţinte clare, luminate de fântâna din spate. Scofield trase de trei ori. Unul căzu ţinându-se de coapsă; al doilea îşi apucă umărul, iar pistolul îi zbură din mână în timp ce căuta să se adăpostească după o statuie.

Bray şi Antonia ajunseră la scara din capătul aleii. O intrare în vilă. Alergară sărind câte două trepte, până se amestecară în mulţimea în panică ce fugea spre parcarea uriaşă.

Peste tot, şoferii stăteau lângă automobilele elegante, apărându-le, aşteptându-şi patronii – şi, ca toţi şoferii din Italia în aceste timpuri, ţineau pistoalele la vedere; protecţia era totul. Fuseseră instruiţi, pregătiţi.

Unul, totuşi, nu era suficient pregătit. Bray se apropie de el.

— Asta-i maşina contelui Scozzi? îl întrebă dintr-o suflare.

— Nu, nu este, *signore!* Înapoi!

— Iartă-mă.

Scofield făcu un pas înapoi, suficient pentru a-i alunga temerile, apoi plonjă înainte, lovindu-l cu ţeava revolverului în cap. Şoferul leşină.

— Intră înăuntru! ţipă la Antonia. Încuie uşile şi stai pe duşumea până ieşim de aici.

Le-a trebuit aproape un sfert de oră ca să ajungă la autostrada ce ieşea din Tivoli. Merseră şase mile în josul drumului, apoi intrară pe un drum adiacent, necirculat. Bray trase pe dreapta, opri motorul şi câteva minute îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Bătăile inimii începură să se domolească; se ridică, băgă mâna în buzunar după ţigări şi îi oferi şi Antoniei una.

— De obicei nu fumez, dar acum o să încerc. Ce sa întâmplat?

Aprinse amândouă ţigările şi îi povesti, terminând cu uciderea lui Guillamo Scozzi, cuvintele enigmatice pe care le auzise de pe scară şi identitatea celui care le-a rostit. Paravacini. Datele erau clare, concluziile mai puţin. Putea doar să facă speculaţii.

— Credeau că sunt Taleniekov; au fost preveniţi în privinţa lui. Dar nu ştiau nimic de *mine,* numele meu n-a fost deloc menţionat. N-are sens; Scozzi a descris un american. Ar fi trebuit să ştie.

— De ce?

— Fiindcă atât Washington-ul, cât şi Moscova ştiau că Taleniekov venea după mine. Au încercat să ne prindă într-o cursă; au dat greş,

deci ar fi trebuit să presupună că am luat contact…

Aşa să fie? se întrebă Scofield. Singurul care ştia de fapt că el şi rusul s-au întâlnit era Robert Winthrop şi dacă se mai afla în viaţă se putea conta pe tăcerea lui. Restul comunităţii agenturii secrete nu se baza decât pe zvonuri şi presupuneri; nimeni nu i-a văzut de fapt împreună. Totuşi presupunerea trebuia făcută, doar dacă…

— Ei cred că am murit, spuse cu voce tare, uitându-se la parbriz prin fumul de ţigară. E singura explicaţie. Cineva le-a spus că sunt mort. Asta însemna acel „imposibil”.

— De ce ar face cineva asta?

— Aş vrea să ştiu. Dacă ar fi o manevră, ar putea fi, să zicem, pentru a se câştiga timp, derutând opoziţia, iar cursa să continue. Dar nu este aşa ceva, nu poate fi. Matarese are oameni în agenturile secrete ale sovieticilor şi Statelor Unite – nu mă îndoiesc nici o clipă dar nu şi invers. Nu înţeleg.

— Ar fi posibil să se creadă că eşti într-adevăr mort? Bray se uită la ea, gândindu-se intens.

— Nu văd cum. Sau de ce. E o idee bună, dar nu m-am gândit la ea. Să faci o înmormântare fără cadavru presupune o grămadă de lucruri…

Înmormântare… Înmormântarea trebuie să fie absolută.

la legătura cu Torino… Spune-le să telegrafieze vulturilor, pisicii.

Torino. Paravacini.

— Te-ai gândit la ceva? întrebă Antonia.

— La altceva, răspunse. Acest Paravacini. Conduce companiile Scozzi-Paravacini din Torino?

— Le-a condus odată. Şi din Roma şi din Milano, New York şi Paris. De peste tot. S-a căsătorit cu fata lui Scozzi şi pe măsură ce trecea timpul, fratele ei, contele, a preluat conducerea din ce în ce mai mult. Contele era cel care conducea companiile. Cel puţin aşa spun ziarele.

— Asta voia Paravacini să spună. Nu era adevărat. Scozzi era un om de paie.

— Atunci nu făcea parte din Matarese?

— Oh, ba da, într-un fel era cea mai importantă parte. Dar dacă nu mă înşel, a adus-o cu el. El şi mama lui, contesa, i-au prezentat-o lui Paravacini împreună cu noua lui soţie cu sânge albastru. Dar acum ajungem la întrebarea de bază. De ce un individ ca Paravacini i-ar asculta? Oameni ca Paravacini au nevoie înainte de orice de… stabilitate politică. Toarnă averi în guverne care o au şi în candidaţi care o promit – fiindcă pierd averi când este instabilitate. Ei caută regimuri puternice, autoritare, capabile să distrugă nişte Brigăzi Roşii sau Baader-Meinhof.

— Astfel de guvern nu există în Italia, îl întrerupse Antonia.

— Şi nici în multe alte locuri. De asta nu văd sensul. Toţi Paravacini

din lumea asta se bizuie pe lege şi ordine. N-au nimic de câştigat prin distrugerea lor. Iar Matarese este împotriva tuturor acestor lucruri. Ei vor să paralizeze guvernele; hrănesc teroriştii, îi finanţează, răspândesc paralizia cât mai repede posibil. Scofield îşi aruncă ţigara pe geam. Cu cât se clarifică unele lucruri, cu atât mai obscure devin altele.

— Te contrazici singur, Bray. Antonia îi atinse mâna; devenise un gest perfect natural în ultimele douăzeci şi patru de ore. Spui că Paravacini este Matarese. Sau face parte din el.

— Este. Asta lipseşte. Motivul.

— Unde o să-l cauţi?

— Nu aici. O să-l rog pe doctor să ne ia lucrurile de la „Excelsior". Plecăm.

— Noi?

Scofield îi luă mâna.

— Noaptea asta a schimbat o mulţime de lucruri. *La bella signorina* nu mai poate sta la Roma acum.

— Deci pot merge cu *tine.*

— Până la Paris, da, spuse Bray ezitând (nu din cauza îndoielii, ci fiindcă se gândea cum să aranjeze comunicaţiile la Paris). Vei sta acolo. Voi stabili procedura şi-ţi voi găsi un loc în care să stai.

— Unde o să te duci?

— Londra. Acum ştim despre Paravacini; urmează Londra.

— De ce acolo?

— Paravacini a spus că Torino trebuie să telegrafieze „vulturilor", „pisicii". Cu ce ne-a spus bunica ta în Corsica, nu e greu să-ţi imaginezi ce vrea să însemne codul ăsta. Un vultur este ţara mea, celălalt a lui Taleniekov.

— Nu se potriveşte, spuse Antonia. Rusia este ursul.

— Nu şi în cazul ăsta. Ursul rusesc este bolşevic, vulturul rusesc, ţarist. Al treilea oaspete la Villa Matarese în aprilie o mie nouă sute unsprezece a fost un bărbat pe nume Voroşin. Prinţul Andrei Voroşin. Din St. Petersburg. Acum e Leningrad. Taleniekov e în drum spre Leningrad.

— Şi „pisica"?

— Leul britanic. Al doilea oaspete, Sir John Waverly. Un urmaş, David Waverly, este secretarul de externe al Angliei.

— O poziţie foarte înaltă.

— Prea înaltă, prea vizibilă. Nici pentru el n-are sens să fie implicat. La fel ca şi pentru un om din Washington, un senator care anul viitor va fi probabil preşedinte. Şi fiindcă n-are sens, mă sperie al dracului de tare.

Scofield îi lăsă mâna şi o întinse pe a lui spre cheia de contact.

— Ne apropiem. Orice s-o găsi sub cei doi vulturi şi pisică, s-ar

putea să fie greu de găsit, dar e acolo. Paravacini a fost clar. A spus „înmormântarea” trebuie să fie „absolută”. Adică toate legăturile trebuie să fie reexaminate, ascunse mai bine.

— Vei fi în mare pericol. Antonia îi atinse din nou braţul.

— Nu mai mult decât Taleniekov. Eu sunt mort, ai uitat? El nu. De aceea vom trimite prima telegramă. La Helsinki. Trebuie să-l prevenim.

— Să-l prevenim de ce anume?

— Că oricine va patrula prin Leningrad, căutând informaţii despre o familie ilustră din vechiul St. Petersburg, pe nume Voroşin, va sfârşi probabil cu un glonte în cap.

Bray porni maşina.

— E o nebunie, spuse. Îi căutăm pe moştenitori pentru că le ştim numele. Dar este altcineva şi cred că nici unul din ei nu înseamnă ceva fără el.

— Cine e?

— Un băiat-călăuză. El este cel pe care trebuie într-adevăr să-l găsim şi n-am nici cea mai vagă idee cum.

22

Taleniekov mergea pe Ita Kaivopuisto, observând luminile de la ambasada americană din josul străzii. Vederea clădirii îi aduse din nou aminte de Beowulf Agate, pentru că se gândise la el aproape toată ziua. I-a trebuit de asemenea aproape toată ziua ca să pătrundă înţelesul veştilor din telegrama lui Scofield. Cuvintele, prin ele însele, erau inofensive; raportul unui comis voiajor către un oficiu din ţară privitor la importurile de cristal finlandez în Italia, dar informaţia nouă era uimitoare şi complexă. Scofield a făcut progrese extraordinare într-un timp foarte scurt.

A găsit prima legătură; *era* Scozzi – primul nume de pe lista oaspeţilor lui Guillaume de Matarese. Omul era mort, ucis de cei care îl conduceau. Deci, presupunerea pe care americanul o făcuse în Corsica, cum că membrii consiliului Matarese nu erau născuţi, ci aleşi, s-a dovedit justă. Coincidea cu cuvintele lui Aleksei Krupskaia.

Matarese a dormitat ani în şir. Nimeni n-a putut lua legătura. Apoi a revenit, dar nu mai era acelaşi. Crime... fără clienţi, măceluri fără sens şi fără nici un model... guverne paralizate.

Era, într-adevăr, un nou Matarese şi infinit mai mortal decât un cult al fanaticilor dedicat asasinatului politic plătit. Şi Beowulf a adăugat un avertisment în telegrama sa. Matarese presupune acum că a fost găsită lista oaspeţilor; investigaţia din Leningrad era mult mai complicată decât ar fi fost cu câteva zile în urmă.

La Leningrad erau oameni care aşteptau ca cineva să întrebe de Voroşin. Dar nu oamenii cu care se va întâlni el, se gândea Taleniekov, tropăind din picioare din cauza frigului, uitându-se după automobilul şi omul cu care trebuia să se întâlnească şi să-l ducă spre est, de-a lungul coastei, dincolo de Hamina, spre graniţa sovietică.

Scofield era în drum spre Paris cu fata, americanul urmând să continue în Anglia după ce făcea aranjamente în Franţa. Corsicana trecuse testele la care o supusese Beowulf Agate; va trăi şi va fi legătura lor. Dar, cum Vasili începuse să-şi dea seama, Scofield opera rar pe o singură linie; mai era şi administratorul de la hotelul Tavastian din Helsinki.

Odată în Leningrad, Taleniekov trebuia să-i telegrafieze administratorului, iar acesta, la rândul lui, va aştepta telefoanele din Paris şi va transmite codurile primite din Leningrad. Era apoi rândul femeii să ia legătura cu Scofield în Anglia. Vasili ştia că urmărirea şi înregistrarea cablogramelor era unul din talentele KGB-ului; singura modalitate sigură de a le elimina era folosirea echipamentului KGB. Va găsi cumva un mijloc să facă asta.

Un automobil trase lângă bordură, stingând faza mică. Şoferul purta un fular roşu înnodat peste o haină de piele neagră. Taleniekov traversă trotuarul şi urcă pe scaunul din faţă. Era în drum spre Rusia.

Oraşul Vainikala se află pe malul de nord al lacului; dincolo de lac se găsea Uniunea Sovietică, malurile de sud patrulate de echipe de soldaţi şi câini, torturate mai curând de plictiseală decât de ameninţări de pătrundere sau evadare. Când KGB-ul a aflat pentru prima oară, expunerea prelungită la vânturile reci din timpul lunilor de iarnă a făcut locul mult prea periculos pentru a putea fi folosit ca rută de evadare; iar în timpul verii fluxul interminabil de vize turistice în şi în afara Talhn-ului şi Rigăi, ca să nu mai pomenim nimic de Leningrad, a făcut din aceste oraşe cele mai uşoare autostrăzi spre libertate. Rezultatul: garnizoanele din nord, de-a lungul graniţei finlandeze, erau pline de cei mai slab pregătiţi militari ruşi, de cele mai multe ori o colecţie de rataţi şi beţivi, comandaţi de oameni pedepsiţi pentru diverse erori. Vainikala era un loc firesc pentru a intra în Rusia; până şi câinii erau de mâna treia.

Finlandezii nu erau însă, nici nu uitaseră ura faţă de invadatorii sovietici care pătrunseseră în ţara lor în ’39. Aşa cum fuseseră maeştri în a respinge divizii întregi cu ambuscade executate strălucit, aşa erau maeştri şi patruzeci de ani mai târziu, în a le evita pe ale celorlalţi. Abia după ce a fost escortat peste un pinten de gheaţă şi adus în spatele patrulelor, Taleniekov şi-a dat seama că Vainikala devenise o rută importantă de evadare. Nu mai era deloc minoră.

— Dacă vreodată, spuse finlandezul care îl dusese pe ultima parte a drumului, voi cei din Washington vreţi să ajungeţi în spatele bastarzilor ăştia bolşevici, aduceţi-vă aminte de noi. Pentru că noi nu uităm.

Ironia nu-i scăpă lui Vasili Vasilovici Taleniekov, fost maestru strateg al KGB-ului.

— Ar trebui să fii mai prudent cu asemenea oferte, replică. De unde şti că nu sunt plantat de sovietici?

Finlandezul zâmbi.

— Te-am urmărit la Tavastian şi am făcut cercetările noastre. Ai fost trimis de cel mai bun din câţi există. Ne-a folosit în zeci de operaţii la Marea Baltică. Transmite-i salutări din partea noastră. Au fost făcute aranjamentele necesare pentru a fi transportat spre sud prin Viborg spre Zelenogorsk, continuă escorta.

— *Ce?*

Taleniekov nu ceruse aşa ceva; fusese destul de clar că, odată în interiorul Uniunii Sovietice, prefera să fie singur.

— Nu v-am cerut aşa. N-am plătit pentru asta. Finlandezul zâmbi condescendent.

— Ne-am gândit mai bine; va fi mult mai rapid pentru tine. Mergi

doi kilometri pe drumul ăsta. Vei găsi o maşină parcată lângă un troian de zăpadă. Întreabă-l pe omul dinăuntru cât este ceasul şi spune-i că ai rămas cu maşina în pană – dar să vorbeşti ruseşte; se spune că o faci destul de bine. Dacă omul răspunde, apoi începe să-şi scuture ceasul, el este.

— Dar nu cred că este necesar, obiectă Vasili. Mă aşteptam să-mi fac propriile mele aranjamente – pentru binele tuturor.

— Indiferent ce ţi-ai aranja, ăsta este mai bun; va fi ziuă în curând şi drumurile vor fi păzite. N-ai de ce să te temi. Omul cu care te întâlneşti este pe lista de plată a Washington-ului de mult timp. Finlandezul zâmbi din nou. Este comandant adjunct, KGB-Viborg.

Taleniekov îi întoarse zâmbetul. Toate neliniştile pe care le avea se evaporaseră. Printr-o singură frază, escorta sa dăduse răspunsuri la mai multe probleme. Dacă a fura de la un hoţ era cea mai sigură formă de furt, un „dezertor" compromiţând un trădător era şi mai sigur.

— Sunteţi un popor remarcabil, îi spuse finlandezului. Sunt sigur că vom face afaceri din nou.

— De ce nu? Poziţia geografică ne ţine sub ocupaţie. Avem datorii de plătit.

Taleniekov trebuia să întrebe şi o făcu:

— Încă? După atâţia ani? Nu se termină niciodată. Voi sunteţi norocoşi, prietene, voi nu trăiţi cu un urs sălbatic şi imprevizibil în curtea din spate. Încercaţi câteodată, este deprimant. N-ai auzit? Bem prea mult.

Vasili văzu maşina de la distanţă, o umbră neagră în mijlocul altor umbre împrejmuite de zăpada de pe drum. Era în zori; într-o oră soarele îşi va arunca razele galbene peste ceţurile arctice, iar ceţurile vor dispărea. În copilărie se încălzise la soarele ăsta.

Era acasă. Dar nu simţea nici o bucurie a întoarcerii, nici o bucurie de a revedea un chip familiar... mult îmbătrânit, aşa cum şi el îmbătrânise.

Nu avea nici o emoţie, nu exista decât un scop. Prea multe se întâmplaseră; îi era frig, iar soarele de iarnă nu va aduce nici o căldură în călătoria asta. Nu exista decât o familie pe nume Voroşin. Se apropie de maşină, stând cât mai spre dreapta posibil, în unghiul mort, cu pistolul său Graz-Burya în mâna dreaptă. Păşi prin zăpadă, uşor aplecat, până ajunse paralel cu parbrizul. Ridică ochii şi se uită la omul dinăuntru.

Jarul unei ţigări ilumina parţial o figură vag familiară. Taleniekov o văzuse înainte... o fotografie într-un dosar, sau poate în timpul unui scurt interviu la Riga, prea insignifiantă pentru a fi reţinută. Îşi amintea chiar şi numele omului, iar numele îi aducea aminte şi de alte

lucruri.

Maletkin. Piotr Maletkin. Din Grodro, imediat la nord de graniţa poloneză. Era trecut de cincizeci şi cinci de ani, aproape de şaizeci. Cu vârsta, crescuse în grad, dar lipsa sa de iniţiativă l-a adus într-un post din Viborg.

Americanii făcuseră o alegere bună prin recrutarea sa. Era un om destinat ratării datorită propriei lipse de importanţă, totuşi cu acces la cifruri şi programe datorită rangului. Comandantul adjunct din Viborg ştia că ajunsese la sfârşitul unui drum neglorios. Poate avea remuşcări; promisiunea unei vieţi mai bogate era o ispită puternică. Putea fi oricând împuşcat traversând gheaţa într-o ultimă călătorie spre Vainikala. Nimeni nu-l va plânge, un succes minor pentru americani, o stinghereală minoră pentru KGB. Dar toate astea se schimbaseră acum. Piotr Maletkin era pe cale să devină o persoană foarte importantă. El însuşi se va convinge de asta în momentul în care Vasili va apărea în faţa ferestrei, pentru că dacă figura trădătorului îi era vag familiară lui Taleniekov, a „dezertorului” îi va fi perfect cunoscută lui Maletkin. Fiecare post al KGB-ului din lume era în urmărirea lui Vasili Vasilovici Taleniekov.

Ascuns de malul de zăpadă, se târî înapoi cam douăzeci de metri în spatele automobilului, apoi merse pe drum. Maletkin era ori cufundat în gânduri, ori pe jumătate adormit; n-a dat nici un semn c-ar fi văzut pe cineva, nici întoarcerea capului, nici stingerea ţigării. Doar când a ajuns la vreo trei metri de fereastră, trădătorul şi-a întors umerii, uitându-se pe geam. Taleniekov îşi întoarse capul ca şi când ar fi controlat să nu vină cineva de pe drum în timp ce mergea; nu voia să i se vadă faţa până ce nu se lăsa geamul în jos. Acum stătea exact lângă uşă, cu capul ascuns de acoperişul maşinii.

Auzi zgomotul mânerului, simţi o uriaşă adiere de căldură din interior. Aşa cum se aştepta, raza unei lanterne porni spre el; se aplecă şi-şi arătă faţa, dar şi Graz-Burya-ul prin fereastra deschisă.

— Bună dimineaţa, tovarăşe Maletkin. Maletkin e numele, nu?

— Dumnezeule, *tu!*

Cu mâna stângă, Taleniekov îi apucă lanterna şi o întoarse încet într-o parte, fără nici o grabă.

— Nu te nelinişti, spuse. Avem ceva în comun acum, nu-i aşa? De ce nu îmi dai cheile?

— Ce… ce?

Maletkin era paralizat; nu putea vorbi.

— Dă-mi cheile, te rog, continuă Vasili. O să ţi le dau înapoi imediat ce mă urc în maşină. Eşti nervos, tovarăşe, iar oamenii nervoşi fac lucruri necugetate. Nu vreau să pleci fără mine. Cheile, te rog.

Ţeava uriaşă a pistolului era la câţiva centimetri de faţa lui Maletkin, ochii acestuia plimbându-se rapid între Graz-Burya şi

Taleniekov. Moşmondi după chei şi i le întinse.

— Mulţumesc, tovarăşe. Suntem tovarăşi, ştii asta, nu-i aşa? N-ar avea nici un rost ca unul din noi să încerce să obţină un avantaj asupra celuilalt. Amândoi am pierde.

Taleniekov ocoli maşina, merse prin malul de zăpadă şi se urcă pe scaunul din faţă, lângă trădător.

— Hai colonele Maletkin – eşti colonel acum, nu? — n-ai nici un motiv să-mi fi ostil. Vreau să aud toate veştile.

— Sunt colonel temporar; gradul nu mi-a fost acordat definitiv.

— Păcat. Nu te-am apreciat niciodată, nu-i aşa? Ei, am greşit cu siguranţă. Uită-te doar la ce-ai realizat chiar sub nasurile noastre. Trebuie să-mi spui cum ai reuşit. La Leningrad.

— *Leningrad?*

— Câteva ore de condus din Zelenogorsk. Nu este mult şi sunt sigur că un comandant adjunct poate veni cu o explicaţie rezonabilă pentru călătorie. Am să te ajut. Sunt foarte bun la astfel de lucruri.

Maletkin înghiţi, iar în ochi i se citeau tot felul de presimţiri rele.

— Mâine dimineaţă trebuie să fiu la Viborg. Pentru un instructaj cu patrulele.

— Deleagă pe cineva, colonele! Tuturor le place să li se atribuie responsabilităţi. Dovedeşte că sunt apreciaţi.

— Mi-a fost delegată mie, spuse Maletkin.

— Vezi ce voiam să spun? Apropo, unde îţi ţii conturile? Norvegia, Suedia? New York? Cu siguranţă nu în Finlanda; ar fi o prostie.

— În oraşul Atlanta. O bancă patronată de arabi.

— Bine gândit. Taleniekov îi întinse cheile. Pornim, tovarăşe?

— E o *nebunie,* spuse Maletkin. Suntem ca şi morţi.

— Pentru un timp, nu. Avem treabă la Leningrad.

Era amiază când treceau peste podul Kirov şi se îndreptau spre bulevardul enorm Nevski Prospekt. Taleniekov rămase tăcut în timp ce se uita pe geam la monumentele Leningradului.

Ajunseră la capătul bulevardului sub strălucirea turnului clădirii Amiralităţii şi întoarseră la dreapta pe chei. Aici, de-a lungul malurilor râului, se afla Palatul de Iarnă; efectul lui asupra lui Vasili era acelaşi întotdeauna. Îl făcea să se gândească la Rusia de altădată care se sfârşise aici.

Nu avea timp pentru astfel de gânduri, cu toate că ironia făcea că acea Rusie îl adusese aici. Prinţul Andrei Voroşin făcuse parte din ea.

— Ia-o peste podul Anikov şi întoarce la stânga, spuse. Îndreaptă-te spre cartierul vechi. O să-ţi spun unde să opreşti.

— Ce este aici? întrebă Maletkin, teama sporindu-i pe măsură ce străbăteau cartierele, amplificându-se cu fiecare pod pe care îl traversau, intrând în inima oraşului.

— Sunt surprins că nu şti; ar fi trebuit. Un şir de case ilegale şi în acelaşi timp hoteluri ilegale care par a avea o atitudine colectivă revizionistă faţă de ziarele oficiale.

— La *Leningrad?*

— *Nu* ştii, nu? spuse Taleniekov. Şi nu ţi-a spus nimeni niciodată. *Ai fost* trecut cu vederea, tovarăşe. Când lucram la Riga, acei dintre noi care erau şefi de zone veneau frecvent aici şi foloseau districtul pentru conferinţe pe care doream să le păstrăm secrete, acelea în care era vorba despre propriul nostru personal din sector. Aici cred că ţi-am auzit numele prima oară, cred.

— *Eu?* Am fost divulgat?

— Nu te îngrijora, i-am îndreptat pe altă cale şi te-am protejat. Pe tine şi pe celălalt din Viborg.

— *Viborg?*

Maletkin pierdu controlul volanului; maşina devie, gata să se ciocnească de un camion ce venea din sens opus.

— Controlează-te! ţipă Vasili. Un accident ne-ar trimite pe amândoi în camerele întunecate din Lubianka!

— Dar Viborg! repetă trădătorul uimit. KGB-Viborg? Îţi dai seama ce *spui?*

— Sigur, răspunse Taleniekov. Doi informatori din aceeaşi sursă, neştiind unul de celălalt. Este cel mai sigur mijloc de a verifica o informaţie. Dar dacă unul află despre celălalt... ei, are tot ce-şi poate dori din amândouă lumile, nu? În cazul tău, avantajele ar fi incalculabile.

— Cine *este?*

— Mai târziu, prietene, mai târziu. Cooperezi deplin în legătură cu tot ceea ce-ţi cer şi vei avea numele lui când plec.

— De acord, spuse Maletkin.

Taleniekov se rezemă de spetează în timp ce înaintau spre străzile aglomerate ale cartierului vechi, *dom vaşen.* Se uită cu coada ochiului la trădătorul de lângă el; îl dispreţuia. Maletkin credea că i se va da un avantaj la care nici nu visase doar cu câteva minute mai înainte: numele unui ofiţer cu grad mare din propria lui garnizoană, nu trădător ca şi el, care va putea fi manipulat fără milă. Va face aproape orice pentru a obţine acest nume. I se va spune – în trei cuvinte, nefiind nevoie de altă identificare. Şi, bineînţeles, va fi fals. Piotr Maletkin nu va fi împuşcat de americani în timp ce traversa gheaţa spre Vainikala, ci într-o curte interioară din Viborg.

— Opreşte la intersecţia următoare, tovarăşe, spuse. Aşteaptă-mă. Dacă persoana pe care vreau s-o văd nu este aici, am să mă întorc imediat. Dacă este acasă, voi lipsi o oră şi ceva.

Maletkin trase pe dreapta, lângă nişte biciclete legate cu lanţuri de o bară.

— Adu-ţi aminte, continuă Taleniekov, că ai două alternative. Poţi să fugi la sediul KGB – este pe Ligovski Prospekt – şi să mă trădezi; asta va duce la o serie de revelaţii care se vor termina cu execuţia ta. Sau poţi să mă aştepţi, să faci ce îţi cer eu şi vei avea identitatea cuiva care îţi poate aduce recompense prezente şi viitoare. Vei avea la mână un om foarte important.

— Atunci nu prea am de ales, nu? spuse Maletkin. Voi fi aici.

Trădătorul schiţă un fel de zâmbet; îi transpirase faţa şi avea dinţii galbeni.

Taleniekov se apropie de treptele de piatră ale clădirii; era un bloc cu patru etaje, cu douăzeci până la treizeci de apartamente, foarte multe suprapopulate, dar nu al ei. Loţia Kroneska avea propriul ei apartament; decizia asta o luase KGB-ul acum cinci ani.

Cu excepţia unei conferinţe scurte de sfârşit de săptămână, acum un an şi două luni, la Moscova, nu o mai văzuse de când lucra la Riga.

În timpul conferinţei au petrecut o noapte împreună – prima noapte – dar au decis să nu se mai întâlnească din motive profesionale. „Strălucitorul Taleniekov” începuse să dea semne de oboseală, purtarea sa netemperată deranjând prea multe persoane – şi prea multe persoane vorbeau despre asta, şopteau tot felul de lucruri. Fiindcă în ciuda „curăţeniei” totale, ea era încă supravegheată. Nu era genul de bărbat cu care ar trebui să fie văzută; i-a spus asta, a insistat asupra acestui lucru.

Cu cinci ani în urmă, Loţia Kroneska avea necazuri; unii ziceau că sunt destul de serioase pentru a fi dată afară din postul său din Leningrad. Alţii nu erau de acord, pretinzând că erorile sale se datorau unei stări depresive temporare provocate de unele probleme familiale. Apoi, era extrem de eficientă în munca sa; cu cine s-o înlocuiască în perioada asta de criză? Loţia era un matematician de înaltă clasă, cu doctoratul luat la Universitatea din Moscova şi specializată la Institutul Lenin. Era unul dintre cei mai buni programatori de computere.

Deci a fost păstrată şi i s-au făcut observaţiile necesare privind responsabilitatea ei faţă de stat – care i-a făcut posibilă calificarea. A fost transferată la Operaţiunile de Noapte, secţia computere, KGB-Leningrad, Ligovski Prospekt. Asta a fost acum cinci ani; va rămâne aici cel puţin încă doi ani.

„Crimele” Loţiei ar fi putut fi considerate erori profesionale – o serie de variaţii matematice minore – dacă nu s-ar fi întâmplat un incident ciudat la o mie cinci sute de kilometri depărtare, la Viena. Fratele ei fusese ofiţer superior în apărarea antiaeriană şi s-a sinucis, motivele rămânând necunoscute. Totuşi, planurile de apărare antiaeriană pentru toată zona de sud-vest a graniţei Germaniei au fost schimbate. Iar Loţia Kroneska a fost chemată pentru întrebări.

Taleniekov, prezent, fusese intrigat de femeia liniştită adusă sub

lămpile KGB-ului. Îl fascinaseră răspunsurile ei calme, gânditoare, fără panică. Admisese că şi-a adorat fratele şi o afecta îngrozitor moartea lui şi felul în care a murit. Nu, nu ştia nimic deosebit din viaţa lui; da, a fost un membru de partid devotat; nu, nu i-a păstrat corespondenţa – nu i-a dat niciodată prin cap să facă aşa ceva.

Taleniekov a tăcut, ştiind ce ştia din instinct, dar şi din cele o mie de ocazii în care se întâlnise cu încercarea de a ascunde adevărul. Loţia minţise. De la început. Dar minciunile ei nu aveau legătură cu trădarea şi nici cu propria supravieţuire. Era altceva. Când supravegherea zilnică a KGB-ului a încetat, el a zburat frecvent de la Riga la Leningrad pentru a o continua pe cont propriu.

Urmărirea Loţiei de către Vasili a dat la iveală ceea ce bănuia că va găsi. Contacte extrem de ingenioase în parcurile Petrodvoreţ cu un agent american din Helsinki. Ea nu căuta întâlnirile, îi fuseseră impuse.

A urmărit-o până în apartamentul ei într-o seară şi a confruntat-o cu dovada lui. Instinctul i-a spus să se abţină de la o acţiune oficială. Era mult mai puţin decât trădare în acţiunile ei.

— Ce am făcut eu este *neesenţial!* a strigat ea cu lacrimi de oboseală şi nervi în ochi. Este nimic în comparaţie cu ce vor! Dar au dovada că am făcut *ceva;* nu vor face ceea ce mă ameninţă!

Americanul îi arătase fotografii, zeci de fotografii, majoritatea ale fratelui ei, dar şi ale altor ofiţeri superiori sau oficiali din Viena. Se vedeau acolo cele mai groaznice obscenităţi, comportamente sexuale extreme – bărbaţi cu femei şi bărbaţi cu bărbaţi – toate făcute în timp ce subiecţii erau beţi, toate arătând o Vienă în care figuri sovietice de primă mărime erau corupte de bună voie de indiferent cine voia să le corupă.

Ameninţarea era simplă; aceste fotografii vor fi împrăştiate în toată lumea. Fratele ei – ca şi ceilalţi superiori ai lui în rang – vor fi făcuţi de râsul lumii. Cum va fi şi Uniunea Sovietică.

— Ce sperai să obţii prin ce-ai făcut? a întrebat-o.

— Să-i îmbrobodesc! a răspuns ea. Mă vor ţine în şah, fără să ştie niciodată ce voi face, pot face.... Am făcut. Din când în când află de nişte erori de computer. Sunt minore, dar este destul. Nu-şi vor duce la îndeplinire ameninţările.

— Există o cale mai bună, a sugerat el. Cred că ar trebui să mă laşi pe mine. Este un om la Washington care a făcut războiul în Asia de sud-est, un general pe nume Blackburn. Anthony Blackburn.

Vasili s-a întors la Riga şi a trimis vorbă prin reţeaua din Londra. Washington-ul a primit informaţiile în câteva ore: indiferent ce anume vrea serviciul secret american să scoată din scandalul de la Viena, li se vor opune revelaţii ucigătoare – şi fotografii – în legătură cu unul din cei mai respectaţi oameni din armata americană.

Nimeni din Helsinki n-a mai deranjat-o vreodată pe Loţia Kroneska. Iar ea şi Taleniekov au devenit amanţi.

În timp ce Vasili urca treptele întunecate spre etajul al doilea, îi reveneau amintirile. Între ei fusese o problemă de nevoie reciprocă, fără ataşamente emoţionale febrile. Erau doi oameni singuratici, dedicaţi exclusiv profesiei lor; amândoi aveau nevoie de relaxarea minţii şi a trupului. Nici unul nu a cerut mai mult de la celălalt decât această relaxare, iar când el a fost transferat la Sevastopol, despărţirea lor s-a petrecut fără durere, ca între doi prieteni care se plăceau mult, dar nu se simţeau dependenţi. Se întreba ce va spune când îl va vedea, ce va simţi… ce va simţi el.

Se uită la ceas: unu fără zece minute. Dacă programul nu i s-a schimbat, a ieşit de la serviciu la ora opt dimineaţa, a ajuns la nouă acasă, a citit ziarele o jumătate de oră şi a adormit. Apoi îi trecu un gând prin minte. Dacă are un iubit? Dacă se confirma, nu o va pune în pericol; va pleca repede, înainte să-şi dea seama despre cine este vorba. Dar spera că nu este cazul; avea nevoie de Loţia. Omul la care trebuia să ajungă nu putea fi contactat direct; putea să-l ajute – dacă voia.

Bătu la uşă. În câteva secunde auzi zgomotul paşilor, sunetul tocurilor pe lemn. Straniu, dar nu se culcase. Uşa se deschise pe jumătate şi Loţia Kroneska stătea în cadrul ei, îmbrăcată complet – ciudat îmbrăcată – într-o rochie de bumbac în culori vii, o rochie de vară, cu părul şaten căzându-i pe umeri, cu o expresie rigidă pe faţă, cu ochii săi verzi-căprui uitându-se fix la el – *fixându-l* – ca şi când apariţia sa după atâta timp n-ar fi fost neaşteptată.

— Ce drăguţ din partea ta să treci pe aici, prietene, spuse ea fără nici o inflexiune în voce.

Îi transmitea ceva. Era cineva la ea. Cineva care îl aştepta pe el.

— Îmi pare bine că te văd, draga mea, spuse Taleniekov, dând din cap în semn că a înţeles, studiind crăpătura dintre uşă şi toc. Putea să vadă o jachetă, stofa maro a unei perechi de pantaloni. Nu era decât un om şi asta îi transmitea ea de asemenea. Îşi scoase pistolul, ridicând mâna stângă cu trei degete, făcând semn spre stânga. La a treia înclinare a capului, ea trebuia să se arunce spre dreapta ei; din ochi i-a răspuns că a înţeles.

— Au trecut multe luni, continuă el, pe un ton plat. Eram prin cartier, aşa că m-am gândit că aş fi…

Dăduse semnalul final; Loţia se aruncă spre dreapta. Vasili izbi cu umărul în uşă – în partea stângă a uşii, astfel ca arcul să fie curat, impactul total – apoi lovi din nou, zdrobind silueta din spatele ei de zid.

Năvăli înăuntru, pivotând spre dreapta, lovind din nou cu umărul uşa. Smulse un pistol din mâna bărbatului şi-i trase corpul de lângă

zid, lovindu-l cu genunchiul în gât, aruncându-l într-un fotoliu unde leşină.

— Ai *înţeles,* strigă Loţia, ridicându-se de jos. Eram aşa de îngrijorată că n-o să înţelegi!

Taleniekov închise uşa.

— Încă nu este ora unu, spuse atingându-i părul. Credeam că te-ai culcat deja.

— Speram că ai să-ţi dai seama de asta.

— De asemenea este foarte frig afară, nu prea-i sezonul pentru o rochie de vară.

— Ştiam că o să observi asta. Majoritatea bărbaţilor n-ar fi observat, dar tu da.

O apucă de umeri, vorbind repede.

— Ţi-am adus o grămadă de necazuri. Îmi pare rău. O să plec imediat. Rupe-ţi hainele, o să spui că ai încercat să mă opreşti. O să dau buzna într-un apartament de deasupra şi…

— Vasili, ascultă-mă! Omul ăsta nu este unul de-ai noştri. Nu este din KGB.

Taleniekov se întoarse spre bărbatul inconştient. Îşi venea în fire încet, încercând să se ridice şi să se orienteze în acelaşi timp.

— Eşti sigură?

— Foarte. Este englez, rusa lui are accent puternic. Când ţi-a pronunţat numele, am pretins că sunt şocată, furioasă că ai noştri mă cred capabilă să ajut un dezertor… Am spus că vreau să telefonez superiorului meu. Nu m-a lăsat. A spus „avem tot ce dorim de la tine”. Astea sunt exact cuvintele lui.

Vasili se uită la ea.

— I-ai fi telefonat superiorului tău?

— Nu sunt sigură, răspunse Loţia cu ochii ţintă într-ai lui. Bănuiesc că depindea de ce ar fi spus. E foarte greu pentru mine să cred ceea ce zic ei că eşti.

— Nu sunt. Pe de altă parte, trebuie să te protejezi.

— Speram să nu ajungem la asta.

— Mulţumesc… draga mea.

Taleniekov se întoarse spre bărbatul din fotoliu şi porni spre el.

A văzut-o. Era prea târziu!

Vasili se aruncă înainte, plonjând spre individul din fotoliu; cu mâinile îi deschise gura, îl lovi cu genunchiul în stomac, apăsându-l în plexul solar, încercând să provoace voma.

Mirosul acrişor de migdale. Cianură de potasiu. O doză masivă. Moartea în câteva minute.

Ochii albaştri şi reci ai englezului de sub el erau mari şi plini de satisfacţie. Soldatul Matarese scăpase.

23

— Trebuie să o luăm *din nou* de la început, insistă Taleniekov, uitându-se la corpul gol. Dezbrăcaseră cadavrul; Loţia stătea pe un scaun şi controla meticulos îmbrăcămintea pentru a doua oară. Repetă tot ce-a spus.

— N-am uitat nimic. N-a fost chiar aşa de vorbăreţ.

— Eşti matematician; trebuie să completezi numerele lipsă. Sumele sunt clare.

— Sumele?

— Da, sumele, repetă Vasili, întorcând cadavrul. Mă voia pe mine, dar era gata să se sinucidă dacă cursa dădea greş. Asta duce la două concluzii: prima, nu putea risca să fie prins viu din cauza a ceea ce ştia. Şi a doua, nu aştepta nici un ajutor. Dacă aş fi crezut altfel, tu şi cu mine n-am mai fi fost aici acum.

— Dar, pentru început, de ce să creadă că ar fi trebuit să vii aici?

— Nu ar fi trebuit, corectă Taleniekov, aş fi putut. Sunt sigur că trebuie să scrie într-un dosar, undeva la Moscova, că noi doi ne-am văzut de foarte multe ori. Iar cei care mă vor au acces la acele dosare, ştiu asta. Dar vor supraveghea numai persoanele de aici din Leningrad pe care cred ei că s-ar putea să le contactez. Nu se vor ocupa cu liderii de sectoare sau cu personalul din Ligovski. Dacă vreunul din ei va auzi doar o şoaptă despre mine, vor da alarma să se audă până în Siberia; aceia care mă vor, vor veni şi ei atunci. Nu, se vor ocupa numai de oameni despre care nu cred că mă vor trăda. Tu eşti unul din ei.

— Sunt şi alţii? Aici, la Leningrad?

— Trei sau patru, probabil. Un evreu de la universitate, un prieten bun cu care beam şi mă contraziceam toată noaptea; va fi păzit. Altul la Jdanov, un teoretician care predă Marx, dar se simte mai la largul lui cu Adam Smith. Unul sau încă alţi doi, bănuiesc. N-am fost niciodată îngrijorat cu cine voi fi văzut.

— Nu era nevoie să fii.

— Ştiu. Postul meu avea avantajele lui, erau zeci de explicaţii pentru un singur lucru pe care îl făceam, pentru orice persoană cu care mă întâlneam. Făcu o pauză. Cât de extinsă o fi supravegherea lor?

— Nu înţeleg.

— Este un om cu care vreau să iau legătura. Trebuie să se întoarcă înapoi foarte mulţi ani ca să-l găsească, dar s-ar putea să o fi făcut. Vasili făcu din nou o pauză, cu degetul pe spinarea bărbatului mort de sub el. Se uită la figura puternică, dar totuşi blândă a femeii pe care o

cunoscuse atât de bine. Care erau cuvintele, încă o dată? „Avem tot ce dorim de la tine.”

— Da. După care mi-a smuls telefonul din mână.

— Era convins că vrei să suni la sediu?

— Am fost foarte convingătoare. Dacă mi-ar fi spus să sun, poate că aş fi schimbat tactica, nu ştiu. Fii atent, ştiam că era englez. Nu cred că m-ar fi lăsat să sun. Dar nici n-a negat c-ar fi de la KGB.

— Şi mai târziu, când ţi-ai pus rochia, n-a obiectat?

— Dimpotrivă. Asta l-a convins că veneai aici de fapt, că vreau să cooperez.

— Care au fost cuvintele lui, atunci? Exact cuvintele lui. Zici că a zâmbit şi a spus ceva despre femei, că ar fi toate la fel; nu-ţi mai aduci aminte de altceva?

— Ceva trivial.

— Încearcă să-ţi aduci aminte. Ceva despre „trecerea orelor”, cam aşa ceva.

— Da. Limbajul era al nostru, dar fraza era foarte englezească, îmi aduc aminte de asta. A spus că „vor trece orele mai plăcut”… decât la ceilalţi. Că nu există „asemenea privelişti pe Cheu”. Ţi-am spus, a insistat să mă schimb în faţa lui.

— Cheul. Ermitajul. Holul de malahit. E o femeie acolo, spuse Taleniekov, încruntându-se. Au cercetat foarte amănunţit. Încă un număr care lipsea.

— Iubitul meu a fost necredincios?

— Frecvent, dar nu cu ea. Era o ţaristă reabilitată căreia i s-au dat în grijă turnurile arhitectonice. Delicioasă. Are aproape şaptezeci de ani. O luam destul de des să bem un ceai.

— Mişcător.

— Îmi plăcea compania ei. Era un instructor excepţional în privinţa unor lucruri despre care ştiam foarte puţin. De ce ar pune-o cineva pe listă într-un dosar?

— Vorbind ca o leningrădeancă, spuse Loţia amuzată, dacă am vedea concurenţa noastră din Riga cu o asemenea persoană, am trece lista la dosar.

— Probabil că motivul e la fel de stupid ca ăsta. Ce altceva a mai spus?

— Nimic de ţinut minte. În timp ce eram în lenjeria de corp a făcut o remarcă prostească în legătură cu faptul că matematicienii au un ascendent asupra academicienilor şi bibliotecarilor. Noi studiem cifre[2]…

Taleniekov ţâşni în picioare.

— Asta este, spuse. Numărul care lipsea. L-au găsit.

---

[2] Joc de cuvinte intraductibil. „Figures” înseamnă şi siluete şi cifre.

— Despre ce vorbeşti?

— Englezul nostru ori n-a putut să reziste bancului, ori sonda terenul. Cheul – Muzeul Ermitaj. Academicienii. Prietenii mei de băutură. Referirea la un bibliotecar – Biblioteca Saltikov-Scedrin… Omul la care trebuie să ajung este acolo.

— Cine este?

Vasili ezită.

— Un bătrân care cu ani în urmă s-a împrietenit cu un student şi i-a deschis ochii asupra unor lucruri despre care nu ştia nimic.

— Cine este? Dar studentul?

— Eram un tânăr tare năuc, spuse Taleniekov. Cum era posibil ca trei sferturi din glob să respingă învăţămintele revoluţiei? Nu puteam accepta faptul că atâtea milioane de oameni trăiesc în întuneric. Dar aşa citeam în cărţi, asta ne spuneau profesorii. *Dar de ce?* Trebuia să înţeleg de ce duşmanii noştri gândeau aşa cum gândeau.

— Şi omul acesta era în stare să-ţi spună?

— Mi-a *arătat.* M-a lăsat să găsesc singur. Ştiam destul de bine engleza şi franceza pe atunci, rezonabil spaniola. Mi-a deschis uşile, mi-a deschis la propriu uşile de oţel în spatele cărora erau cărţile interzise – mii de cărţi pe care Moscova le dezaproba – şi m-a lăsat cu ele. Mi-am petrecut săptămâni, luni, aplecat peste ele, încercând să înţeleg. Acolo a învăţat… „marele Taleniekov”… cele mai valoroase lucruri şi acolo a învăţat lecţia cea mai de preţ: cum să vezi lucrurile din punctul de vedere al duşmanului, cum să fii capabil să gândeşti ca el. Asta este cheia de boltă a fiecărui succes pe care l-am avut. Bătrânul meu prieten a făcut posibil asta.

— Şi trebuie să ajungi la el acum?

— Da. Toată viaţa şi-a trăit-o aici. A văzut totul şi a supravieţuit. Dacă cineva poate să mă ajute, el este.

— Ce cauţi? Cred că am dreptul să ştiu.

— Bineînţeles că-l ai, dar este un nume pe care trebuie să-l uiţi. Cel puţin să nu-l pomeneşti niciodată. Am nevoie de informaţii despre o familie pe nume Voroşin.

— O familie? Din Leningrad?

— Da.

Loţia îşi scutură capul exasperată.

— Câteodată am impresia că marele Taleniekov este un mare fraier! Pot să bag numele în computerele noastre!

— În momentul în care ai făcut-o, vei fi marcată – practic moartă. Omul ăsta de pe duşumea are complici peste tot.

Se întoarse şi se duse spre cadavru, îngenunchind pentru a-şi continua examinarea.

— În afară de asta, nu vei găsi nimic în computer; au trecut prea mulţi ani de-atunci, au avut loc prea multe schimbări. Dacă a fost

introdus vreodată, mă îndoiesc că s-ar mai găsi acolo. Ironia este că dacă ar fi ceva în datele computerelor, ar indica faptul că familia Voroşin nu mai este implicată.

— Implicată în *ce,* Vasili?

Nu răspunse imediat, fiindcă întorsese corpul gol cu faţa în sus. Pe pielea de pe piept, aproape în dreptul inimii, se vedea o mică decolorare, abia vizibilă din cauza părului. Era subţire, nu mai mare de zece-cincisprezece milimetri în diametru – semnul albăstrui al unui cerc. La prima vedere părea a fi un semn din naştere, un fenomen perfect natural. Dar nu era natural; fusese tatuat acolo de un ac foarte experimentat. Bătrânul Krupskaia spusese aceste cuvinte în timp ce era pe moarte: *a fost un om, avea un cerc albăstrui pe piept, un soldat al lui Matarese.*

— Implicată în asta. Taleniekov dădu la o parte părul negru pentru ca cercul zimţat să se vadă mai bine. Vino încoace.

Loţia se ridică, se apropie de cadavru şi îngenunche.

— Ce? Semnul din naştere?

— *Per nostro circolo,* spuse el. Nu era aici când englezul nostru s-a născut. L-a dobândit.

— Nu înţeleg.

— Vei înţelege. Îţi voi spune tot ce ştiu. Nu eram sigur că vreau asta, dar nu cred că mai am de ales acum. S-ar putea foarte uşor să mă ucidă. Dacă ei reuşesc, trebuie să iei legătura cu cineva, îţi voi spune cum. Să descrii semnul ăsta, a patra coastă, la marginea toracelui, aproape de inimă. Nu a fost plasat aici pentru a fi găsit.

Loţia nu scoase nici un cuvânt în timp ce se uita la semnul albăstrui şi apoi la Taleniekov. În final vorbi:

— Cine sunt cei care te-ar putea ucide?

— Sunt cunoscuţi sub numele de Matarese…

Îi povesti apoi totul. Absolut tot. După ce termină, Loţia nu vorbi foarte mult timp şi nici nu îi întrerupse gândurile. Fiindcă ascultase dezvăluiri şocante, printre care şi alianţa incredibilă dintre Vasili Vasilovici Taleniekov şi omul cunoscut în lumea KGB-ului sub numele de Beowulf Agate. Se apropie în cele din urmă de fereastră şi vorbi cu faţa la geam:

— Îmi închipui că te-ai întrebat de o mie de ori; te întreb şi eu. Era absolut necesar să iei legătura cu Scofield?

— Da, îi răspunse.

— Moscova nu voia să te *asculte?*

— Moscova a ordonat execuţia mea. Washington-ul a ordonat-o pe a lui.

— Da, dar spuneai că nici Moscova, nici Washington-ul nu ştiu de Matarese. Cursa aranjată pentru tine şi Beowulf trebuia să vă ţină departe. Nu înţeleg.

— Washington-ul *oficial* şi Moscova *oficială* nu ştiu nimic de Matarese. Altfel cineva ar fi pus o vorbă în favoarea noastră; am fi fost chemaţi să spunem ce ştim – ce i-am spus eu lui Scofield. În schimb, am fost etichetaţi ca trădători, s-a ordonat să fim împuşcaţi fără somaţie, nu ni s-a acordat nici o şansă. Matarese a orchestrat totul, folosindu-se de aparatele clandestine din ambele ţări.

— Deci acest Matarese *este* la Moscova, la Washington.

— Absolut. La, dar nu din. Capabil să manipuleze, dar nevăzut.

— Nu nevăzut, Vasili, obiectă Loţia. Oamenii cu care ai vorbit la Moscova…

— Bătrâni speriaţi, o întrerupse Taleniekov. Bătrâni cai de luptă puşi la iernat. Impotenţi.

— Atunci tipul cu care a vorbit Scofield, Winthrop. Ce-i cu el?

— Fără îndoială e mort acum.

Loţia se îndepărtă de fereastră şi se aşează în faţa lui.

— Atunci unde te duci? Eşti încolţit.

Vasili scutură din cap.

— Dimpotrivă, facem progrese. Primul nume de pe listă, Scozzi, era corect. Acum îl avem pe englezul nostru de aici mort. Nici un act, nici o dovadă pentru a dovedi cine este sau de unde vine, dar cu un semn mai grăitor decât un portmoneu plin cu documente false. Făcea parte din armata lor, ceea ce înseamnă că mai există un soldat aici, în Leningrad, care păzeşte un bătrân – îngrijitorul arhivelor de la biblioteca Saltikov-Scedrin. Îl vreau aproape la fel de mult cum vreau eu să ajung la bătrânul meu prieten; vreau să-l fac să vorbească, să obţin răspunsurile. Matarese sunt la Leningrad pentru a-i proteja pe Voroşini, pentru a ascunde adevărul. Ne apropiem de adevăr.

— Dar, presupunând că îl vei găsi, cui i-l poţi oferi? Nu poţi să te aperi, pentru că nu ştii cine sunt.

— Ştim cine nu sunt şi e destul. Premierul şi preşedintele pentru început.

— N-ai să ajungi la ei.

— Vom ajunge dacă vom avea dovada. Beowulf avea dreptate în privinţa asta; avem nevoie de o dovadă de netăgăduit. Vrei să ne ajuţi? Să *mă* ajuţi?

Loţia Kroneska se uită în ochii lui. Se întinse şi-i puse amândouă mâinile pe obraji.

— Vasili Vasilovici. Viaţa mea devenise atât de lineară şi acum te-ai întors tu…

— Nu ştiam încotro să merg în altă parte. Nu puteam să ajung la acest bătrân direct. Am depus mărturie în favoarea lui la nişte cercetări de securitate în 1954. Îmi pare teribil de rău, Loţia.

— Să nu-ţi pară. Mi-ai lipsit. Şi, bineînţeles, o să te ajut. Dacă n-ai fi fost tu, acum aş fi predat la cursul primar la Taşkent.

O mângâie pe faţă.

— Nu ăsta trebuie să fie motivul pentru care mă ajuţi.

— Nu este. Ce mi-ai spus mă sperie.

În nici un caz Maletkin, trădătorul, nu trebuia să ştie de Loţia. Ofiţerul din Viborg rămăsese în automobil la colţ, dar după ce trecuse mai mult de o oră, Taleniekov îl văzu cum se plimbă nervos pe trotuar.

— Nu-i sigur dacă asta este clădirea sau cea de alături. Mai există legătură între pivniţe?

— Când am fost eu ultima oară, erau.

— Mă duc jos şi am să ies în stradă la câteva uşi mai încolo. O să-i spun că omul cu care sunt mai are nevoie de o jumătate de oră. O să ne ajungă. Termină de îmbrăcat englezul, vrei?

Loţia avea dreptate. Nu se schimbase nimic în blocul acela vechi. Fiecare pivniţă era în legătură cu cea de la scara de alături, subsolul întunecat şi murdar extinzându-se pe sub aproape toate blocurile. Taleniekov ieşi în stradă la patru clădiri de apartamentul Loţiei. Merse spre Maletkin, speriindu-l.

— Credeam că ai intrat acolo! spuse trădătorul din Viborg, arătând cu capul spre scara din stânga sa.

— Acolo?

— Da, sunt sigur.

— Eşti încă prea excitat, tovarăşe, ţi s-a alterat spiritul de observaţie. Nu cunosc pe nimeni în clădirea aia. Am venit să-ţi spun că cel cu care mă întâlnesc mai are nevoie de ceva timp. Îţi sugerez să aştepţi în maşină; nu numai că este foarte frig, dar o să atragi şi mai puţin atenţia.

— N-ai să întârzii mai mult, da? întrebă Maletkin neliniştit.

— Vrei să te duci undeva? Fără mine?

— Nu, nu, bineînţeles că nu. Trebuie să mă duc la toaletă.

— Disciplinează-ţi vezica, spuse Taleniekov, plecând în grabă.

Douăzeci de minute mai târziu stabilise împreună cu Loţia detaliile contactului cu custodele arhivelor de la biblioteca Saltikov de pe Maiorov Prospekt. Ea îi va spune că un student de acum foarte mulţi ani, un om care a ajuns sus în birourile guvernului şi care a depus mărturie pentru el în 1954 – voia să-l întâlnească între patru ochi. Acel student, prieten acum, nu putea fi văzut în public; avea necazuri şi avea nevoie de ajutor.

Nu trebuia să existe nici o îndoială în ceea ce priveşte identitatea studentului sau a pericolului în care se găsea. Bătrânul trebuia să fie surprins, speriat, îngrijorat de soarta unui prieten drag forţat să iasă la lumină. Trebuia să comunice îngrijorarea oricui s-ar fi putut să-l supravegheze. Aranjamentele pentru întâlnire trebuiau să fie şi ele destul de complicate, ca să-l încurce şi mai rău. Pentru că frica şi

confuzia vor provoca porniri şi opriri bruşte, întoarceri neaşteptate, deciziile luate fiind imediat respinse. În astfel de circumstanţe, indiferent cine îl va urmări pe bătrân se va deconspira; fiindcă orice mişcare va face bătrânul, o va face şi cel care îl urmăreşte.

Loţia îl va instrui pe bătrân să părăsească enormul complex al bibliotecii prin ieşirea din sud la ora şase fără zece, în seara asta; străzile vor fi întunecate şi nu se aştepta ninsoare. I se va spune să meargă un număr de intersecţii într-un sens, apoi în altul. Dacă n-avea loc nici o întâlnire, trebuia să se întoarcă la bibliotecă şi să aştepte; dacă era posibil, prietenul său urma să ajungă acolo. În orice caz, nu i putea da nici o garanţie.

Într-o asemenea stare de stres, numerele aveau rostul să-l încurce şi mai rău pe cărturar, pentru că Loţia trebuia să încheie brusc convorbirea fără să le repete. Vasili va avea grijă de restul, iar Maletkin îi va servi drept complice fără să aibă habar.

— Ce vei face după ce o să-l vezi pe bătrân? întrebă Loţia.

— Depinde de ce îmi va spune sau de ceea ce pot afla de la cel care îl va urmări.

— Unde o să stai? O să te mai văd?

Vasili se ridică.

— Poate fi periculos pentru tine dacă mă întorc aici.

— Sunt de acord să risc asta.

— Eu nu sunt de acord. Şi-n afară de asta, lucrezi până dimineaţa.

— Pot să mă duc devreme şi să ies înainte de miezul nopţii. Lucrurile sunt mult mai relaxate decât ultima oară când ai fost tu la Leningrad.

— Cineva te va întreba de ce.

— Le voi spune adevărul. Un vechi prieten a venit de la Moscova.

— Nu cred că-i o idee atât de bună.

— Un secretar din prezidiu, însurat şi cu mai mulţi copii. Doreşte să rămână anonim.

— Cum spuneam, o idee splendidă, zâmbi Taleniekov. Voi fi prudent şi voi veni prin subsol.

— Ce-ai să faci cu el? Loţia arătă cu capul spre englezul mort.

— O să-l las în cea mai îndepărtată pivniţă pe care o să o găsesc. Ai o sticlă de vodcă?

— Ţi-e sete?

— Lui îi este. Încă un necunoscut care şi-a luat viaţa în paradis. Nu publicăm asemenea ştiri. Am nevoie de o lamă de ras.

Piotr Maletkin stătea lângă Vasili, în umbra unei arcade, vizavi de intrarea de sud a bibliotecii Saltikov. Reflectoarele din curtea interioară a complexului, din înaltul zidurilor, luminau în cercuri enorme, dând iluzia unei închisori. Dar arcadele care dădeau în strada

din faţă erau plasate din sută în sută de metri; „prizonierii” puteau să intre şi să iasă când voiau. Era o seară aglomerată la bibliotecă; şuvoaie de prizonieri intrau şi ieşeau.

— Şi zici că bătrânul acela este de-al nostru? întrebă Maletkin.

— Deosebeşte-ţi bine noii duşmani, tovarăşe. Bătrânul e din KGB, bărbatul care-l urmăreşte – ca să facă contact – este de-al *nostru.* Trebuie să ajungem la el înainte de a cădea în cursă. Cărturarul este una din cele mai eficiente arme pe care le-a creat Moscova în KGB; dacă îl cunoaşte altcineva, înseamnă că este informator american. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu cumva să-i menţionezi numele.

— N-am auzit niciodată de el, spuse Maletkin. Dar americanii cred că este al *lor?*

— Da. Raportează totul direct la Moscova pe o linie telefonica particulară.

— Incredibil, murmură trădătorul. Un bătrân. Ingenios.

— Foştii mei asociaţi nu sunt proşti, spuse Taleniekov, controlându-şi ceasul. Şi nici cei prezenţi. Uită că ai auzit vreodată de tovarăşul Mikovski.

— Aşa îl cheamă?

— Nici măcar eu n-aş îndrăzni să-l mai repet… Iată-l.

Bătrânul îmbrăcat în palton şi cu o căciulă neagră pe cap ieşi în stradă. Avea o barbă scurtă şi slabă, iar ce se putea vedea din faţa lui era brăzdată cu riduri.

Taleniekov studie şuvoiul de oameni ce ieşeau după el. Păreau a fi grupaţi câte doi-trei; Vasili căuta un bărbat singur care să-l urmărească pe custode. Nu era nici unul şi Vasili se simţi încurcat. Greşise oare? Se părea că nu, totuşi nu exista nici un bărbat singur în urmărirea lui Mikovski. Când cărturarul începu să meargă pe stradă, înţelese că nu mai are nici un rost să aştepte; greşise. Matarese nu-i găsiseră prietenul.

O femeie. *Nu* greşise. Era o *femeie.* O femeie singură se desprinse din mulţime şi coborî în grabă scările, cu ochii aţintiţi spre bătrân. Cât de normal, se gândi Taleniekov. O femeie singură stând ore întregi într-o bibliotecă va atrage mult mai puţin atenţia decât un bărbat. Printre soldaţii săi de elită, Matarese antrena şi femei.

Nu prea înţelegea de ce îl surprinde asta – câţiva dintre cei mai buni agenţi din KGB şi din Consular Operations erau femei, dar munca lor presupunea rar violenţă. *Asta* îl uimea pe el acum. Femeia care îl urmărea pe bătrânul Mikovski o făcea numai pentru a-l găsi pe *el.* Violenţa făcea parte din această însărcinare.

— Femeia aceea, îi spuse lui Maletkin. Aceea în palton maro şi căciulă cu cozoroc. Ea este informatorul. Trebuie să o oprim să ia legătura.

— O *femeie?*

— Este capabilă de o mulţime de lucruri de care tu nu eşti, tovarăşe. Hai acum, trebuie să fim prudenţi. N-o să se apropie de el imediat; va aştepta momentul cel mai prielnic, iar noi vom face la fel. Trebuie să o separăm, să o prindem când este suficient de departe de el ca să nu o poată identifica dacă va fi scandal.

— Scandal? îngână perplex Maletkin. De ce ar face scandal?

— Femeile acţionează întotdeauna neprevăzut. O ştie toată lumea. Să mergem.

Următoarele optsprezece minute au fost pe cât de dezorganizate, pe atât de dureros de privit, exact cum anticipase şi Taleniekov. Dureros fiindcă un bătrân îngrijorat devenea din ce în ce mai uimit pe măsură ce minutele treceau, agitaţia lui transformându-se în panică văzând că prietenul său mai tânăr nu se arată. Traversa străzile reci cu pas încet, cu mers nesigur. Se uita întruna la ceas, lumina fiind prea slabă pentru ochii lui; de câte ori se oprea, trecătorii se loveau de el. Şi se oprea des, pentru că începeau să-l părăsească puterile. De două ori porni spre un adăpost din staţia de autobuz, convins pe moment că numărase străzile greşit; la intersecţia unde se găsea teatrul Kirov se aflau trei adăposturi şi confuzia lui crescu. Trecu prin toate trei, din ce în ce mai uimit.

Strategia avu efectul aşteptat asupra femeii care îl urmărea pe Mikovski. Interpreta acţiunile bătrânului ca pe cele ale unui subiect conştient că s-ar putea să fie supravegheat, un subiect neînvăţat cu metode de evadare, dar în acelaşi timp bătrân şi speriat şi capabil să creeze o situaţie necontrolabilă. Aşa că femeia în palton maro şi cu căciulă cu cozoroc păstra distanţa, rămânând în umbră, devenind ea însăşi agitată din cauza imprevizibilităţii subiectului său.

Bătrânul cărturar porni înapoi spre bibliotecă. Vasili şi Maletkin priveau dintr-un punct avantajos, de la o sută de metri. Taleniekov studie ruta de vizavi de bulevardul larg; erau două alei, amândouă putând fi folosite de femeie în timp ce Mikovski va trece pe lângă ea în drumul său de întoarcere.

— Să mergem, ordonă Vasili, apucându-l pe Maletkin de braţ. Ne strecurăm în spatele lui în mulţime. Ea o să se întoarcă când o va depăşi, iar când va trece pe lângă a doua alee o să o ia pe acolo.

— De ce eşti aşa de sigur?

— Fiindcă a folosit-o înainte; e cel mai natural lucru de făcut. Şi eu aş fi folosit-o. O *vom* folosi şi noi.

— Cum?

— Îţi spun când vom fi pe poziţie.

Taleniekov îşi simţea bătăile inimii crescând în intensitate pe măsură ce se apropia momentul final. Dirijase evenimentele ultimelor şaisprezece minute, iar următoarele vor dovedi dacă avusese vreun rost. Ştia două lucruri indiscutabile: unu, femeia îl va recunoaşte

imediat; i se dăduseră fotografii şi o descriere fizică detaliată. Doi, dacă s-ar folosi violenţa asupra ei şi-ar lua viaţa la fel de repede şi eficient cum a făcut-o englezul din apartamentul Loţiei.

Intervenţia la momentul potrivit şi surpriza erau singurele instrumente la dispoziţia lui. El îl va folosi pe primul, trădătorul din Viborg pe al doilea.

Au traversat piaţa cu un grup de pietoni şi au intrat în mulţimea din faţa teatrului Kirov. Vasili se uită peste umăr şi îl văzu pe Mikovski croindu-şi drum cu stângăcie prin rândul format pentru bilete.

— Ascultă-mă şi fă exact cum îţi spun, spuse Taleniekov, ţinându-l pe Maletkin de braţ. Repetă cuvintele pe care ţi le spun…

S-au strecurat printre pietonii de pe trotuar, rămânând în spatele unui cvartet de soldaţi ale căror mantale largi serveau drept paravan. Bătrânul din faţă se apropie de prima alee; femeia dispăru tot acolo pentru moment, apoi reapăru în spatele lui.

Mai rămăseseră câteva secunde. Numai câteva.

A doua alee. Mikovski se găsea în dreptul ei, femeia chiar pe alee.

— *Acum!* ordonă Vasili, fugind cu Maletkin spre intrare.

Auzi cuvintele strigate de Maletkin în aşa fel încât să nu poată fi înţelese din cauza zgomotului străzii.

— Tovarăşă, stai. Stop! *Circolo! Nostro Circolo!*

Linişte. Surpriza era aproape totală.

— Cine *eşti?* întrebarea fusese pusă cu o voce încordată, rece.

— Opreşte totul! Am veşti de la călăuză!

— *Ce?*

Surpriza era acum deplină.

Taleniekov o luă la fugă pe alee, aruncându-se cu mâinile întinse spre femeie. Îi apucă braţele, degetele alunecându-i instantaneu spre încheieturile mâinilor, imobilizându-i-le; una din mâini o ţinea în buzunar, strânsă pe patul unui pistol. Femeia reacţiona imediat, răsucindu-se spre stânga şi lăsându-se moale în acelaşi timp, apoi se aruncă spre dreapta, lovindu-l cu piciorul, ca laba unei pisici turbate ce zgârie alt animal.

Vasili pară lovitura, atacă direct, ridicând-o de pe picioare, lovind-o cu umărul de zidul aleii.

Se petrecu atât de repede, încât nu fu conştient de ceea ce face până nu îi simţi dinţii înfigându-se în gât. Îşi băgase faţa în a lui, cu o mişcare atât de neaşteptată încât nu putu decât să se răsucească depărtându-se de ea de durere. Gura ei era larg deschisă, buzele roşii depărtate grotesc. Muşcătura era vicioasă, fălcile ca o menghină îl strângeau de gât. Simţea sângele curgându-i pe gulerul cămăşii; nu îi dădea drumul! Durerea era insuportabilă; cu cât o lovea mai tare de zid, cu atât mai adânc îşi înfigea dinţii în carne. *Nu mai putea să suporte.* Îi dădu drumul la mâini şi o apucă de faţă, împingând-o de

lângă el.

Explozia a fost puternică, distinctă, totuşi înăbuşită de stofa groasă a paltonului, ecoul fiind dus de vânt pe alee. Făcuse exact ce fusese programată să facă: îşi calculase şansele – doi bărbaţi împotriva ei şi şi-a descărcat pistolul din buzunar.

— E *moartă!* Dumnezeule, s-a *sinucis!* ţipă Maletkin. *Împuşcătura,* probabil c-au auzit-o oamenii! Trebuie să fugim! Miliţia!

Câţiva trecători curioşi stăteau nemişcaţi la intrarea aleii, uitându-se spre ei.

— Linişte! comandă Taleniekov. Dacă vine cineva, arată-i legitimaţia de KGB. E o problemă oficială; n-are voie nimeni aici. Am nevoie de treizeci de secunde.

Vasili scoase o batistă din buzunar şi o presă pe gât, reducând şuvoiul de sânge. Îngenunche lângă corpul femeii. Cu mâna dreaptă desfăcu paltonul, lăsând să se vadă o bluză înroşită peste tot. Rupse ţesătura înmuiată; gaura de sub sânul stâng era masivă, ţesuturi şi intestine amestecându-se în deschizătură. Controla pielea din jurul rănii; lumina era prea slabă. Îşi scoase bricheta.

O aprinse, curăţând sângele de deasupra sânului, ţinând lumina la câţiva centimetri deasupra; flacăra dansa în vânt.

— Pentru numele lui Dumnezeu, *grăbeşte-te!* Maletkin stătea la câţiva paşi mai încolo; vocea lui era o şoaptă speriată. Ce *faci?*

Taleniekov nu răspunse. În schimb, îşi mişcă degetele mai repede pentru a şterge sângele.

Îl găsi. Deasupra sânului stâng, înclinat spre centrul pieptului. Un cerc zimţat şi albastru înconjurat de pielea albă pătată cu roşu. O pată ce nu era pată deloc, ci blazonul unei armate incredibile.

Cercul Matarese.

24

Merseră repede spre capătul îndepărtat al aleii, amestecându-se cu mulţimea. Maletkin tremura. Mâna dreaptă a lui Vasili strângea umărul trădătorului, controlând panica ce l-ar fi putut face să o ia la fugă, atrăgând atenţia asupra amândurora. Taleniekov avea nevoie de omul din Viborg; trebuia să trimită o telegramă care să ocolească KGB-ul şi Maletkin putea s-o facă. Îşi dădea seama ca avea foarte puţin timp să compună cifrul pentru Scofield. Mikovski avea nevoie de zece minute până la biroul său, iar Vasili trebuia să ajungă curând după aceea. Un bătrân speriat putea spune ce nu trebuie, cui nu trebuie.

Taleniekov ţinea batista pe rana de la gât. Sângerarea scăzuse din cauza frigului, iar în curând va fi destul de redusă pentru un bandaj, lui Vasili îi veni în minte că trebuie să-şi cumpere un pulover pe gât pentru a-l ascunde.

— Mai încet! ordonă, strângându-l pe Maletkin de umăr. E o cafenea acolo, în faţă. Vom intra pentru câteva minute. Cere o băutura.

— Am *nevoie* de una, şopti Maletkin. Dumnezeule, s-a *sinucis!* Cine *era?*

— Cineva care a făcut o greşeală. Să nu faci şi tu alta.

Cafeneaua era plină; au împărţit o masă cu doua femei între două vârste, care obiectară că sunt deranjate şi rămaseră posomorâte, fără să vorbească; era un aranjament splendid.

— Du-te la şeful localului, spuse Taleniekov. Spune-i că prietenul tău a băut prea mult şi s-a tăiat. Cere-i un bandaj şi nişte leucoplast. Maletkin tocmai voia să obiecteze; Vasili îi apucă braţul. Fă cum îţi spun. Nu este nimic neobişnuit într-un loc ca ăsta.

Trădătorul se ridică şi plecă spre uşa şefului. Taleniekov reîmpături batista, puse partea curată pe rană şi băgă mâna în buzunar după un creion. Luă şerveţelul de masă din faţa lui şi începu să aleagă un cifru pentru Beowulf Agate.

Mintea i se bloca faţă de orice zgomot în timp ce se concentra la un alfabet şi o progresie de numere. Chiar şi când Maletkin se întoarse cu un bandaj şi o rolă mică, Vasili mai scria, ştergând greşelile la fel de repede pe cum le făcea. Le sosiră şi băuturile; trădătorul comandase trei. Taleniekov continua să scrie.

Opt minute mai târziu, terminase. Rupse şerveţelul în două şi copie cuvintele cu litere mari, de neconfundat. Îl întinse lui Maletkin.

— Vreau să trimiţi telegrama asta la Helsinki, la adresa scrisă în sus. O vreau pe linia albă, trafic comercial, fără posibilitatea de a fi

interceptată.

Trădătorul făcu ochii mari.

— Şi cum crezi că pot face eu asta?

— La fel cum transmiţi informaţii prietenilor noştri din Washington. Cunoşti bine programele fără monitor; cu toţii ne protejăm de ceilalţi. E unul din talentele noastre cele mai rafinate.

— E prin *Stockholm.* Ocolim Helsinki! Maletkin roşi: starea sa de agitaţie şi alcoolul îl făcuseră imprudent. Nu voise să dea în vileag legătura suedeză. Nu se obişnuia, nici măcar între dezertori.

Nici Vasili nu putea să folosească Stockholm-ul. Telegrama va fi în atenţia americanilor. Există altă cale.

— Cât de des vii aici, pe Ligovski, pentru conferinţe?

Trădătorul strânse din buze.

— Nu prea des. Probabil de trei sau patru ori în ultimul an.

— Te vei duce acum acolo, spuse Taleniekov.

— *Cum?* Ţi-ai pierdut minţile!

— O să-ţi pierzi tu capul dacă nu te duci. Nu fi îngrijorat, colonele. Rangul are încă privilegiile lui. Trebuie să trimiţi o telegramă urgentă unui agent din Viborg, care se află la Helsinki. Linie albă, fără circuit de urmărire. Totuşi, trebuie să-mi aduci o copie de verificare.

— Şi dacă *controlează* la Viborg?

— Ce ofiţer de serviciu de acolo s-ar băga la ora asta peste comandantul secund?

Maletkin se încruntă nervos.

— Vor veni întrebările mai târziu.

Vasili zâmbi. În vocea lui se distingeau promisiunile unor avantaje nebănuite:

— Crede-mă pe cuvânt, colonele. Când te vei întoarce la Viborg, n-o să existe nimic ce nu poţi avea…. Sau comanda.

Trădătorul rânji.

— Unde să aduc copia de verificare? Unde ne întâlnim? Când?

Taleniekov ţinea bandajul pe rană şi desfăcea leucoplastul, unul din capete ţinându-l între dinţi.

— Rupe-l, îi spuse lui Maletkin.

După ce îl lipi, desfăcu altă bucată în timp ce vorbea.

— Vei sta la noapte la hotelul Evropeiskaia de pe strada Brodski. O să iau legătura cu tine acolo.

— Va trebui să mă legitimez.

— Bineînţeles. Un colonel al KGB-ului va primi cu siguranţă o cameră mai bună. Chiar şi o femeie mai frumoasă, dacă te duci în bar.

— Amândouă costă bani.

— Fac cinste, spuse Taleniekov.

Era ora mesei de seară. Sălile uriaşe de lectură, cu tapiseriile lor şi

tavanele foarte înalte, nu erau prea aglomerate. Câţiva studenţi stăteau la mese lungi, câteva grupuri de turişti se plimbau studiind tapiseriile şi picturile în ulei, vorbind în şoaptă, copleşiţi de măreţie.

În timp ce Vasili străbătea culoarele de marmură către birourile din aripa de vest, îşi aminti de lunile petrecute în sălile acestea – în sala aceea – trezindu-se într-o lume despre care ştiuse foarte puţin. Nu exagerase cu nimic când vorbise cu Loţia; aici, datorită curajului unui bărbat luminat, învăţase despre inamic mai mult decât toată pregătirea de mai târziu la Moscova şi Novgorod.

Biblioteca Saltikov-Scedrin fusese cea mai bună şcoală, iar omul pe care urma să-l vadă acum, după atâţia ani, cel mai desăvârşit profesor. Se întreba dacă şcoala sau profesorul îi vor fi de folos acum. Dacă familia Voroşin făcea parte din noul Matarese, nu se vor găsi informaţii folositoare în dosarele Securităţii, de asta era sigur. Dar aici se găseau? Undeva, în miile de volume care descriau evenimentele revoluţiei, familiile şi ţinuturile mari pe care le deţineau, documente scrise de istorici ai timpului, care ştiau că acele timpuri nu se vor mai întoarce niciodată, începuturile explozive ale unei lumi noi... S-a petrecut aici, la Leningrad – Petersburg – iar prinţul Andrei Voroşin făcuse parte din cataclism. Arhivele revoluţiei din biblioteca Saltikov-Scedrin erau cele mai complete din întreaga Rusie; dacă exista ceva despre Voroşini, atunci aici se găsea. Dar a fi aici e una, a găsi ce cauţi e alta. Va şti bătrânul său profesor unde să caute?

O luă la stânga de-a lungul coridorului cu uşi de sticlă, toate camerele fiind întunecate, cu excepţia uneia din capăt. Era o lumină acolo, blocată intermitent de o siluetă ce trecea încolo şi încoace prin faţa unei lămpi de birou. Era biroul lui Mikovski, aceeaşi cameră pe care o ocupa de mai mult de un sfert de secol, iar silueta ce se plimba încet era a savantului.

Se apropie de uşă şi bătu încet; umbra se mişcă spre uşă aproape instantaneu.

Ianov Mikovski, cu faţa încă roşie de ger, cu ochii larg deschişi, întrebători şi speriaţi, îi făcu semn să intre repede înăuntru.

— Vasili Vasilovici! Vocea bătrânului era jumătate şoaptă, jumătate strigăt. Îşi întinse braţele şi-l îmbrăţişă pe prietenul său mai tânăr.

— Nu credeam că o să te mai văd vreodată.

Se trase înapoi, cu mâinile încă pe paltonul lui Taleniekov, uitându-se la el, încercând să formuleze cuvinte care nu voiau să iasă. Evenimentele din ultima jumătate de oră erau mai mult decât putea să suporte.

— Nu vă necăjiţi, spuse Vasili pe cât de convingător putea. Totul este în ordine.

— Dar *de ce?* De ce atâta secret? Fuga asta dintr-un loc în altul? Era nevoie? Dintre toţi oamenii din Soviete... tu. În timpul anilor cât ai

fost la Riga, n-ai venit niciodată să mă vezi, dar am auzit de la alţii cât de respectat eşti, că eşti responsabil cu multe probleme.

— Era mai bine să nu ne întâlnim în zilele acelea. V-am spus asta la telefon.

N-am înţeles niciodată.

— Erau doar nişte precauţii care păreau rezonabile atunci.

Erau mai mult decât rezonabile, se gândea Taleniekov. Aflase că bibliotecarul începuse să bea zdravăn, supărat din cauza morţii soţiei. Dacă şeful KGB-ului din Riga ar fi fost văzut cu el, oamenii s-ar fi putut să caute şi alte lucruri. Şi să le găsească.

— Nu mai contează acum, spuse Mikovski. A fost o perioadă grea pentru mine, cred că ţi s-a spus. Sunt momente când anumiţi oameni trebuie lăsaţi în pace, chiar şi de vechii prieteni. Dar asta este acum! Ce ţi s-a *întâmplat* ţie?

— E o poveste lungă; vă voi povesti tot ce pot. Trebuie, fiindcă am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Taleniekov se uită în spatele bătrânului; era acolo un ibric pus pe o plită electrică. Vasili nu putea fi sigur, dar se gândi că este acelaşi ibric, aceeaşi plită pe care le ştia de mulţi ani.

— Ceaiul făcut de dumneavoastră a fost întotdeauna cel mai bun din Leningrad. Vreţi să faceţi unul?

Trecuse mai bine de o jumătate de oră de când vorbea Taleniekov, bătrânul stând pe scaunul lui şi ascultând în tăcere. Când Vasili menţiona prima oară numele lui Andrei Voroşin, nu făcu nici un comentariu. Vorbi când studentul său termină.

— Moşiile lui Voroşin au fost confiscate de noul guvern revoluţionar. Bogăţiile familiei au fost reduse mult de Romanovi şi de partenerii lor industriali. Nikolai şi fratele său Mihai îi urau pe Voroşini, spunând că ei sunt cei mai mari hoţi din nordul Rusiei. Şi, bineînţeles, prinţul a fost însemnat de bolşevici pentru execuţie. Singura lui speranţă era Kerenski, prea nedecis sau corupt pentru a decapita toate familiile ilustre. Speranţa asta s-a şters odată cu căderea Palatului de Iarnă.

— Ce s-a întâmplat cu Voroşin?

— A fost condamnat la moarte. Nu sunt sigur, dar cred că numele lui figura pe lista de execuţii. De cei care au scăpat s-a auzit în următorii ani; mi-aş fi adus aminte dacă Voroşin se afla printre ei.

— De ce? Au fost sute numai în Leningrad. De ce Voroşin?

— Nu erau uşor de uitat pentru mai multe motive. Familia Voroşin era notorie. Tatăl şi bunicul prinţului au făcut afaceri cu sclavi de la Oceanul Indian până în America de Sud; manipulau băncile imperiale, forţându-i pe negustori şi companiile lor să dea faliment, absorbindu-le apoi. Se spune că atunci când Nikolai l-a chemat în secret pe prinţul Andrei Voroşin la curte, i-a spus: „Dacă Rusia noastră va cădea în mâinile maniacilor, va fi din cauza unora ca voi. O să-i faceţi să ne

sară la gât.” Asta a fost cu câţiva ani înaintea revoluţiei.

— Aţi spus „l-a chemat în secret”. De ce în secret?

— Nu era momentul să se dea pe faţă neînţelegerile dintre aristocraţi. Duşmanii lor puteau folosi asta pentru a justifica criza naţională. Revoluţia era în formare cu zeci de ani înaintea evenimentului. Nikolai înţelesese, ştia că o să se întâmple.

— Voroşin a avut fii?

— Nu ştiu, dar presupun că da – într-un fel sau altul. A avut multe amante.

— Dar familia? Ce-mi puteţi spune de ea?

— Nici aici nu ştiu nimic exact, dar bănuiesc că au murit. Aşa cum ştii, tribunalele erau de obicei indulgente când era vorba de femei şi copii. Li s-a permis la mii de oameni să zboare din ţară; numai cei mai fanatici voiau sângele lor. Dar nu cred că Voroşinilor li s-a permis să plece. De fapt, sunt aproape sigur, dar nu ştiu exact.

— Vreau să ştiu exact.

— Înţeleg asta şi după părerea mea e aproape sigur. Cel puţin destul de exact pentru a respinge orice teorie care să-l amestece pe Voroşin cu această incredibilă societate Matarese.

— De ce spuneţi asta?

— Fiindcă dacă prinţul ar fi scăpat, n-ar fi fost în avantajul său să tacă din gură. Albii în exil se organizau peste tot. Cei cu titluri erau primiţi cu braţele deschise de marile companii şi băncile internaţionale şi remuneraţi extraordinar; era o afacere bună. Nu era felul Voroşinilor să respingă asemenea afaceri. Nu, Vasili. A fost ucis.

Taleniekov ascultă spusele profesorului, căutând o breşă. Se ridică de pe scaun şi merse spre ceaşca de ceai.

— Doar dacă i s-a oferit ceva de valoare mai mare pentru a tăcea din gură, pentru a rămâne anonim.

— Matarese? întrebă Mikovski.

— Da. Banii erau disponibili. La Roma şi la Geneva. Erau fondurile lor iniţiale.

— Dar au fost alocate numai pentru asta, nu? Mikovski se aplecă înainte, încruntându-se. Din ce mi-ai spus, trebuia să fie folosiţi pentru angajarea asasinilor, răspândindu-se zvonul despre răzbunarea acestui Guillaume de Matarese, nu-i aşa?

— Asta a spus bătrâna, aprobă Taleniekov.

— Atunci nu trebuiau cheltuite pentru redobândirea averilor personale sau pentru finanţarea unor noi averi. Vezi, asta nu pot eu accepta acolo unde este implicat Voroşin. Dacă ar fi scăpat, nu ar fi întors spatele ocaziilor ce i s-ar fi oferit. Nu s-ar fi alăturat unei organizaţii axată pe răzbunare politică; era extrem de pragmatic.

Vasili porni înapoi spre scaun; se opri şi se întoarse, cu ceaşca ridicată, nemişcat.

— Ce-aţi spus adineauri?

— Că Voroşin era extrem de pragmatic…

— Nu, îl întrerupse Taleniekov. Înainte de asta. Banii nu trebuiau folosiţi pentru redobândirea averilor sau…?

— Finanţarea unora noi. Vezi tu, sume mari de bani *au fost* făcute disponibile pentru cei în exil.

Taleniekov ridică mâna.

— Finanţarea unora noi… repetă el. Sunt multe feluri de răspândire a unei noi religii. Cerşetorii şi lunaticii o fac pe străzi, preoţii din altar, politicienii din prezidiu. Dar cum poţi răspândi o religie ce nu stă în picioare la o privire atentă? Cum plăteşti pentru asta? Vasili puse ceaşca jos. Pe amândouă le faci anonim, folosindu-te de metodele şi procedeele complicate ale unei structuri existente. Una în care arii întregi de activitate operează ca entităţi separate, distincte una faţă de alta, totuşi ţinute împreună de o identitate comună.

Taleniekov se întoarse la birou şi se sprijini cu mâinile, aplecându-se înainte:

— Faci achiziţia necesară! Cumperi scaunul deciziei! Structura e a ta pentru a o folosi!

— Dacă te urmăresc bine, spuse cărturarul, banii lăsaţi de Matarese trebuia să fie împărţiţi, folosiţi pentru a cumpăra participarea în întreprinderi gigantice.

— Exact. Nu caut în locul potrivit, pardon, ba da, în locul *potrivit,* dar nu în ţara potrivită. Voroşin a scăpat. A plecat din Rusia probabil cu mult timp înainte să trebuiască, fiindcă Romanovii îi puneau piedici, îi urmăreau fiecare mişcare financiară. Înţelegeţi, nu avea nici un motiv să stea în Rusia. Decizia fusese luată mult înaintea revoluţiei; de aceea n-aţi auzit nimic de el în exil. A devenit altcineva.

— Greşeşti, Vasili. Numele lui a fost printre ale celor condamnaţi la moarte. Îmi amintesc că l-am văzut eu însumi.

— Dar nu sunteţi sigur că l-aţi văzut, mai târziu, pe listele celor executaţi de fapt.

— Erau foarte mulţi.

— Asta şi vreau să spun.

— Mai sunt şi comunicările lui cu guvernul provizoriu al lui Kerenski…

— Foarte uşor de înlăturat şi înregistrat.

Taleniekov se îndepărtă de lângă birou. Instinctul îi spunea că se apropie de adevăr.

— Ce prilej mai bun ar fi avut un om ca Voroşin pentru a-şi pierde identitatea decât haosul unei revoluţii? Mulţimile dezlănţuite; disciplina nu s-a instaurat săptămâni întregi şi a fost un miracol că a venit şi atunci. Haos absolut. Cât de uşor se putea face.

— Simplifici prea mult, spuse Mikovski. Cu toate că a fost o

perioadă de ieşiri violente, echipe de observatori au colindat oraşele şi satele, scriind tot ce vedeau şi auzeau. Nu numai fapte, ci şi impresii, opinii, interpretări ale lucrurilor la care au fost martori. Academicienii au insistat în privinţa asta, fiindcă era un moment istoric irepetabil şi nu voiau să se piardă nici un moment, nici o secundă. Totul a fost scris indiferent cât de aspră era observaţia. *Asta* a fost o formă de disciplină, Vasili.

Taleniekov dădu din cap aprobator.

— De ce credeţi că sunt aici?

Bătrânul se ridică în picioare.

— Arhivele revoluţiei?

— Trebuie să le văd.

— Uşor de spus, greu de făcut. Autorizaţia trebuie să vină de la Moscova.

— Cum se transmite?

— Prin Ministerul Culturii. Un om de la biroul din Leningrad este trimis cu cheia la camerele de dedesubt. Aici nu există nici o cheie.

Ochii lui Vasili rătăciră peste muntele de hârtii de pe biroul lui Mikovski.

— Omul acela este şi el un arhivar? Un cercetător ca şi dumneavoastră?

— Nu. Este doar un om cu o cheie.

— Cât de des se dă autorizaţia?

Mikovski se încruntă.

— Nu prea frecvent. Poate de două ori pe lună.

— Când a fost ultima oară?

— Acum vreo trei săptămâni. Un istoric care se documenta.

— Unde a citit?

— În camerele arhivei. Nu se permite să iei nimic de acolo.

Taleniekov ridică mâna.

— Ceva s-a luat. V-a fost trimis şi pentru binele tuturor trebuie sa se întoarcă la loc. Veţi telefona la biroul din Leningrad, mimând o oarecare agitaţie.

Omul ajunse în douăzeci şi unu de minute. Avea faţa roşie de frig.

— Ofiţerul de noapte a spus că este urgent, spuse tânărul pe nerăsuflate, deschizându-şi geanta şi scoţând o cheie atât de complicată încât ar fi fost nevoie de un instrument de mare precizie pentru a-i face dublura.

— De asemenea extrem de neregulamentar şi fără discuţie o problemă de domeniul justiţiei, răspunse Mikovski, ridicându-se din scaun. Dar totul este în regulă din moment ce eşti aici. Cărturarul ocoli biroul, ţinând un plic mare în mână. Mergem jos?

— Ăsta e materialul? întrebă tipul cu cheia.

— Da. Bătrânul coborî plicul.

— *Ce* material?

Vocea lui Taleniekov era puternică, întrebarea o acuzaţie.

Individul fusese prins. Dădu drumul la cheie şi duse mâna la centură. Vasili se aruncă spre el, îi prinse mâna împingând-o în jos îl lovi cu umărul în piept şi se rostogoliră pe duşumea.

— Nici un ofiţer de serviciu nu-i spune mesagerului particularităţile unei urgenţe. *Per nostro circolo!* Nu vor mai fi pilule de data asta! Nici pistoale. Te-am prins, *soldatule!* Şi pe Hristosul tău corsican, o să-mi spui ce vreau să ştiu!

— *Ich slerbe fur unser Verein. Fur unser Heiligtum,* şopti tânărul cu o grimasă, umflându-şi buzele, limba... limba. Dinţii. Îşi muşcă limba, fălcile se închiseră, rezultatul ireversibil.

Taleniekov se uită cu uimire şi furie cum lichidul din capsulă pătrunde în gât, paralizând muşchii. În câteva secunde se termină; o expiraţie puternică, respiraţia finală.

— Telefonaţi la minister! spuse Vasili. Spuneţi-i ofiţerului de noapte că va dura câteva ore introducerea materialului.

— *Nu înţeleg. Nimic!*

— Au pus sub urmărire telefonul ministerului. Ăsta de aici l-a interceptat pe omul cu cheia. Ar fi lăsat-o aici şi ar fi dispărut după ce ne ucidea pe amândoi.

Vasili rupse nasturii, desfăcându-i haina, apoi rupse şi cămaşa de dedesubt.

Era acolo. Pata care nu era pată, cercul zimţat şi albăstrui al lui Matarese.

Bătrânul învăţat apucă cele două dosare din susul raftului de metal şi i le întinse lui Taleniekov. Erau cel de-al şaptesprezecelea şi optsprezecelea volum pe care le cercetau, căutând numele Voroşin.

— Ar fi fost mult mai uşor dacă erau la Moscova, spuse Mikovski, coborând scara cu atenţie. Tot materialul ăsta a fost transcris şi indexat. Un singur volum ne-ar fi arătat exact unde să căutăm.

— *Trebuie* să găsim ceva. Taleniekov îi întinse un volum bătrânului şi îl deschise pe celălalt. Începu să urmărească titlurile scrise cu cerneală, întorcând paginile cu grijă.

Douăsprezece minute mai târziu, Ianov Mikovski spuse:

— E aici.

— Cum?

— Crimele prinţului Andrei Voroşin. Execuţia?

— Încă nu. Viaţa lui şi viaţa şi crimele tatălui şi bunicului său.

— Să văd şi eu.

Totul era acolo, înregistrat meticulos, cu scris egal şi curat. Voroşinii erau descrişi ca duşmani ai poporului, manipulatori ai bursei şi băncilor, aruncând mii de oameni în ghearele şomajului, făcând ca

alte mii să moară de foame. Asta pe lângă uciderea multor slugi şi ţărani. Prinţul fusese trimis în Europa de sud pentru o educaţie superioară, un turneu care a ţinut cinci ani, completându-i cunoştinţele în materie de dominaţie şi asuprire a maselor.

— Unde? întrebă Taleniekov.

— La ce te referi? întrebă bătrânul care citea aceeaşi pagină.

— Unde a fost trimis?

Mikovski întoarse pagina.

— Krefeld. Universitatea din Krefeld. Uite aici.

— Bastardul ăla vorbea *nemţeşte. Ich sterbe fur unser Verein! Fur unser Heiligtum!* E în Germania!

— *Ce* este?

— Noua identitate a lui Voroşin. Citiţi mai departe.

Au citit. Prinţul a petrecut trei ani la Krefeld, doi la studii superioare la Dusseldorf, întorcându-se frecvent în Germania mai târziu, când a făcut legături strânse cu industriaşi germani, cum ar fi Gustav von Bohlen-Holbach, Friedrich Schotte şi Wilhelm Habernicht.

— Essen, spuse Vasili. Dusseldorf duce la Essen. Era un teritoriu pe care Voroşin îl ştia, o limbă pe care o vorbea. Timpurile erau perfecte; război în Europa, revoluţie în Rusia, lumea întreagă în haos. Companiile de armament din Essen, aici a intrat şi el.

— *Krupp?*

— Sau Verachten. Concurentul lui Krupp.

— Crezi că a cumpărat acţiuni într-una din ele?

— Pe o uşă din spate sau cu o nouă identitate. Expansiunea industriei germane de atunci era la fel de haotică precum războiul Kaizerului. Circumstanţele erau ideale pentru Voroşin.

— Uite aici execuţia, îl întrerupse Mikovski, care întorsese paginile. Descrierea începe aici. Mi-e teamă că teoria ta pierde teren.

Taleniekov se aplecă să citească. Era descrisă moartea prinţului Andrei Voroşin, a soţiei lui, a doi fii şi a soţiilor lor şi a unei fiice, în după-amiaza de octombrie 21, 1917, pe moşia din Ţarskoie Selo, pe malurile râului Slovianka. Erau descrise ultimele minute ale bătăliei, Voroşinii prinşi în casa lor împreună cu servitorii, respingând mulţimea de atacanţi, trăgând cu armele de la ferestre, aruncând găleţi cu petrol aprins de pe acoperişuri – în final dând drumul servitorilor, într-un pact cu moartea – folosind pulberea pentru a se arunca în aer cu vilă cu tot. Nu mai rămăsese nimic decât ruinele arzânde ale unei moşii ţariste, resturile Voroşinilor pierind în flăcări.

Lui Vasili îi reveneau în minte imaginile de pe dealurile din Porto Vecchio. Ruinele Villei Matarese.

— Nu sunt de acord, îi spuse încet lui Mikovski. N-a avut loc nici o execuţie.

— Juriul tribunalelor o fi fost absent, răspunse savantul, dar aş

îndrăzni să spun că rezultatele au fost aceleaşi.

— N-a fost nici un rezultat, nici o dovadă a morţii. N-au fost decât ruine. Înregistrarea asta e falsă.

— Vasili Vasilovici! Aici sunt arhivele, fiecare document a fost cercetat şi aprobat de academicieni! La timpul lor.

— Unul a fost cumpărat. Sunt de acord că o moşie întreagă a fost complet arsă, dar asta e limita dovezii existente. Taleniekov întoarse câteva pagini înapoi. Uite. Raportul ăsta este extrem de descriptiv. Siluete cu arme la ferestre, bărbaţi pe acoperişuri, exploziile care au început în bucătărie, totul pare a fi înregistrat.

— De acord, spuse Mikovski, impresionat de detaliile pe care le citea.

— Nu-i în regulă. Lipseşte ceva. În fiecare înregistrare de genul acesta pe care am auzit-o – arderea palatelor şi moşiilor, oprirea trenurilor, demonstraţiile – sunt întotdeauna fraze ca: „plutonul din avangardă a fost condus de tovarăşul *Cutare,* retragerea sub focul gărzilor ţariste a fost comandata de căpitanul *Cutărică,* execuţia a fost îndeplinită la autorizaţia tovarăşului *Nu ştiu cum.* Aşa cum spuneaţi, înregistrările astea sunt pline de identităţi, totul scris pentru o confirmare viitoare. Ei bine, citiţi asta din nou. Vasili răsfoi paginile. Detaliile sunt extraordinare, chiar până la temperatura zilei şi culoarea cerului, la hainele de blană purtate de cei de pe acoperişuri. Dar nici o identitate. Numai Voroşinii sunt menţionaţi cu numele, nimeni altcineva.

Profesorul puse degetele pe paginile galbene, cercetând repede.

— Ai dreptate. Detaliile excesive ascund absenţa informaţiilor specifice.

— Întotdeauna e aşa, spuse Taleniekov. „Execuţia” familiei Voroşin este o cacialma. N-a avut loc niciodată.

25

— Tânărul dumneavoastră a fost chiar imposibil, îi spuse Mikovski la telefon, cu un ton aspru şi critic, ofiţerului de serviciu de la Ministerul Culturii. Am fost foarte clar – cum bănuiesc că şi *dumneavoastră* aţi fost clar – că trebuie să rămână aici până când materialul va fi introdus la loc. *Acum, ce găsesc? Omul a plecat, iar cheia a fost băgată pe sub uşa mea! Pe cuvânt, este extrem de neregulamentar. Cred că ar fi bine să trimiteţi pe cineva încoace să o ia.*

Bătrânul savant închise repede, nelăsându-i nici o şansă ofiţerului de serviciu să spună ceva. Se uită la Taleniekov cu inima uşurată.

— Cu reprezentaţia asta aţi fi meritat un certificat de la Stanislavski, zâmbi Vasili, ştergându-şi mâinile cu un şervet de hârtie luat din spălător. Suntem acoperiţi – sunteţi acoperit. Nu uitaţi, un corp fără acte va fi găsit în spatele cazanelor de calorifer. Dacă sunteţi interogat, nu ştiţi nimic, nu l-aţi văzut niciodată, singura dumneavoastră reacţie va fi de surpriză şi uimire.

— Dar cei de la minister, cu siguranţă că-l vor recunoaşte!

— Cu siguranţă că nu. Nu era cel trimis cu cheia. Ministerul va avea problema lui şi încă una destul de serioasă. Va primi înapoi cheia, dar va fi pierdut un mesager. Dacă telefonul ăsta este ascultat în continuare, vor presupune că omul lor a reuşit. Am câştigat timp.

— Pentru ce?

— Trebuie să ajung la Essen.

— Essen? După o presupunere, Vasili? După o speculaţie?

— E ceva mai mult decât o speculaţie. Două din numele menţionate în raportul Voroşin sunt semnificative. Shotte şi Bohlen-Holbach Friedrich Shotte a fost condamnat de tribunalul german la puţin timp după primul război mondial pentru că a transferat bani în afara ţării. A fost ucis în închisoare în prima noapte de detenţie. A fost o crimă în jurul căreia s-a făcut foarte multă vâlvă. Cred că a făcut o greşeală, iar Matarese l-a condamnat. Gustav Bohlen-Holbach s-a însurat cu singura supravieţuitoare a familiei Krupp şi a devenit patronul uzinelor Krupp. Dacă ăştia erau prietenii lui Voroşin acum o jumătate de veac, i-ar fi putut fi de un ajutor extraordinar. Totul se potriveşte.

Mikovski clătină din cap.

— Umbli după fantome de acum cincizeci de ani.

— Numai cu speranţa că vor conduce la ceva concret în prezent, Dumnezeu ştie dacă există. Mai ai nevoie şi de alte dovezi?

— Existenţa lor mă sperie pentru tine. Un englez te aşteaptă la cineva acasă, o femeie mă urmăreşte, un tânăr vine aici cu o cheie pe

care a furat-o de la altul…. Toţi făcând parte din acest Matarese. Se pare că te-au încolţit.

— Din punctul lor de vedere aşa este, da. Mi-au studiat dosarele şi-au trimis soldaţii pentru a-mi acoperi orice acţiune imaginabilă, ideea fiind că dacă unul dă greş, celălalt nu va da.

Cercetătorul îşi scoase ochelarii.

— Unde găsesc asemenea soldaţi, cum le spui tu? Unde se pot găsi aceşti oameni care sunt gata să-şi dea viaţa atât de uşor?

— Răspunsul la întrebarea asta s-ar putea să fie mai înfricoşător decât ne dăm noi seama. Rădăcinile lor se întind pe câteva secole, de la un prinţ islamic pe nume Hasan ibn-al-Sabbah. El a format cadre de asasini pentru a-l menţine la putere. Li se spunea *Fida'is.*

Mikovski scăpă ochelarii pe masă.

— *Fida'is?* Asasinii? Ştiu despre ce vorbeşti, dar conceptul este absurd. *Fida'is* – asasinii lui Sabbah – erau motivaţi de o religie stoică. Îşi schimbau sufletele, minţile, trupurile, pentru plăcerile unui Valhalla, cât erau pe pământ. Astfel de lucruri nu mai sunt credibile în timpurile noastre.

— În timpurile noastre? întrebă Vasili. Astea *sunt* timpurile. Casa mai mare, contul mai gras în bancă, sau folosirea unei case de odihnă pentru o perioadă mai mare de timp, alimente mai bune decât ale tovarăşilor tăi; o flotă mai mare sau un vas de război mai puternic, urechea unui superior sau o invitaţie la un eveniment la care alţii nu pot asista. Astea sunt timpurile noastre. Lumea în care trăim noi personal, profesional, este o societate plină de lăcomie, nouă locuitori din zece, un Faust. Cred că asta n-a înţeles niciodată Karl Marx.

— O omisiune deliberată şi tranzitorie, prietene. A înţeles foarte bine, erau alte lucruri ce trebuiau atacate mai întâi.

Taleniekov zâmbi.

— Sună periculos de asemănător cu o apologie.

— Preferi cuvinte de genul: guvernarea unei naţiuni este prea importantă pentru a fi lăsată poporului?

— O afirmaţie despotică. Greu de aplicat. A fost făcută probabil de ţar.

— Ba nu. A fost făcută de fostul preşedinte al Americii, Thomas Jefferson. Din nou făcând o omisiune tranzitorie. Vezi tu, amândouă ţările de-abia trecuseră prin revoluţiile lor; fiecare era o naţiune tânără, înfloritoare. Cuvintele şi deciziile trebuiau să fie practice.

— Erudiţia dumneavoastră nu-mi schimbă părerea. Am văzut prea multe, m-am folosit de prea mulţi.

— Nu vreau să schimb nimic, în ultimul rând spiritul tău de observaţie. Aş vrea doar să vezi lucrurile în perspectivă. Poate că suntem cu toţii într-o stare de tranziţie.

— Spre ce?

Mikovski îşi puse ochelarii.

— Spre rai sau iad, Vasili. N-am nici cea mai vagă idee spre care din ele. Singura mea consolare este că nu voi mai fi aici ca să aflu. Cum o să ajungi la Essen?

— Înapoi prin Helsinki.

— O să fie greu?

— Nu. E un individ din Viborg care o să mă ajute.

— Când pleci?

— Mâine dimineaţă.

— Poţi să stai la noapte la mine.

— Nu. S-ar putea să fie periculos pentru dumneavoastră.

Savantul îşi ridică sprâncenele surprins.

— Dar parcă ai spus că performanţa mea de la telefon a spulberat bănuielile.

— Aşa cred. Bănuiesc că nu se va spune nimic câteva zile. Bineînţeles că va fi chemată miliţia; dar din momentul acela – în ceea ce vă priveşte – cercetările vor ajunge în impas din cauza unei neplăcute lipse de probe.

— Atunci care-i problema?

— Că nu am dreptate. Şi în cazul ăsta suntem amândoi cu un picior în groapă.

Mikovski zâmbi.

— Cam totul se termină aşa.

— Trebuia să fac ce am făcut. Nu mai era nimeni altcineva. Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară. Bătrânul se ridică şi se îndreptă cu pas nesigur spre Vasili. Trebuie deci să pleci şi n-o să te mai văd. Îmbrăţişează-mă, Vasili Vasilovici. Raiul sau iadul, care va fi? Cred că ştii. E ultimul şi ai şi ajuns acolo.

— Am ajuns acolo cu mult timp în urmă, spuse Taleniekov îmbrăţişându-l pe bărbatul pe care nu-l va mai vedea niciodată.

— Colonelul Maletkin? întrebă Vasili, ştiind că vocea ezitantă de la capul celălalt al firului îi aparţinea într-adevăr trădătorului din Viborg.

— Unde eşti?

— La un telefon public, nu departe de tine. Ai ceva pentru mine?

— Da.

— Bun. Şi eu am ceva pentru tine.

— La fel de bine, spuse Maletkin. Când?

— Acum. Ieşi pe intrarea principală a hotelului şi ia-o la dreapta. Mergi înainte. O să te ajung din urmă.

— E aproape miezul nopţii, răspunde Maletkin după un moment de linişte.

— Îmi pare bine că ai un ceas aşa de bun. Trebuie să fie scump. E

cumva unul din cronometrele alea elveţiene atât de populare la americani.

— Sunt cu o femeie.

— Spune-i să aştepte. Ordonă-i, colonele. Eşti un ofiţer al KGB-ului.

Şapte minute mai târziu, Maletkin apăru pe trotuarul din faţa intrării, aruncând priviri în toate direcţiile, fără să pară că întoarce capul. Cu toate că era frig şi întuneric, Vasili aproape că putea să vadă transpiraţia pe pielea trădătorului; peste o zi sau două nu va mai exista nici o piele. Va fi găurită într-o curte din Viborg.

Maletkin porni spre nord. Nu era multă lume pe strada Brodski, câteva cupluri la braţ, inevitabilul trio de tineri soldaţi căutând căldură undeva, oriunde, înainte de a se întoarce la cazarmă. Taleniekov aşteptă, uitându-se pe stradă, căutând pe cineva suspect.

Nu era nimeni. Trădătorul nu se gândise să-l vândă, nici nu fusese observat de vreun soldat al lui Matarese. Vasili ieşi din umbra intrării şi se grăbi şi el spre nord; în şaizeci de secunde mergea paralel cu Maletkin. Începu să fluiere „Yankee Doodle Dandy”.

— Uite-ţi telegrama! spuse trădătorul, scuipând cuvintele. Este singurul duplicat. Acum spune-mi. Cine-i informatorul din Viborg?

— *Celălalt* informator, vrei să spui?

Taleniekov îşi aprinse bricheta şi se uită la copia mesajului pentru Helsinki. Era corectă.

— O să-i ai numele în câteva ore.

— Îl vreau *acum!* Din câte ştiu, cineva a controlat deja la Viborg. Vreau protecţia pe care mi-ai garantat-o! O să plec dimineaţă devreme.

— O să *plecăm,* îl întrerupse Vasili. Înainte de dimineaţă de fapt.

— Nu!

— Ba da.

— Nu vreau să mai am de-a face cu tine. Fotografia ta se găseşte pe toate buletinele din toate secţiile KGB-ului; erau *două* la cartierul general din Ligovski! M-am trezit transpirând.

— N-aş fi crezut. Dar, vezi, trebuie să mă duci înapoi şi să mă pui în legătură cu finlandezii. Treburile mele de aici, din Leningrad, s-au terminat.

— De ce *eu?* Am făcut destule!

— Fiindcă dacă nu mă duci, n-o să mai fiu în stare să-mi aduc aminte un nume pe care ar trebui să-l ştii la Viborg. Taleniekov îl bătu uşor pe obraz; Maletkin se dădu înapoi. Întoarce-te la femeie tovarăşe şi fii în formă. Dar n-o întinde prea mult. Vreau să părăseşti hotelul la trei-treizeci.

— Trei-*treizeci?*

— Da. Mergi cu maşina spre podul Anicikov; să nu ajungi mai târziu de patru acolo. Traversezi podul de două ori. Eu o să fiu pe una din

părţi.

— *Miliţia.* Opreşte vehiculele suspecte, iar o maşină mergând înainte şi înapoi pe Anicikov la patru dimineaţa nu este un lucru normal.

— Exact. Dacă este vreun miliţian prin zonă, să-mi spui.

— Şi dacă mă opresc?

— Trebuie să-ţi aduc întruna aminte că eşti colonel în KGB? Te afli în misiune. Strict secretă.

Vasili dădu să plece, apoi se întoarse.

— Tocmai mi-a trecut prin gând, spuse. S-ar putea să-ţi fi venit ideea să împrumuţi o armă şi să mă împuşti cu prima ocazie. Pe de o parte poţi fi răsplătit pentru asta şi pe de altă parte poţi jura că ai avut de înfruntat un risc enorm pentru a împiedica uciderea mea. Atâta timp cât eşti gata să renunţi la numele omului din Viborg, s-ar părea că ideea este bună. Foarte puţine riscuri, răsplată din ambele părţi. Dar trebuie să ştii că fiecare pas pe care îl fac împreună cu tine de acum înainte este urmărit de cineva.

Maletkin vorbi cu intensitate crescândă:

— Îţi *jur* că nu mi-a trecut prin cap aşa ceva!

Eşti într-adevăr un mare tâmpit, gândi Taleniekov.

— Deci, ora patru, tovarăşe.

Vasili se apropie de clădirea Loţiei, uitându-se la fereastra ei. Lumina ardea; era acasă.

Începu să urce scara unui imobil, al patrulea de la cel în care locuia ea. Încet, cum ar face-o un om obosit, întorcându-se într-o casă neprimitoare după ce a efectuat orele suplimentare neplătite în slujba unui nou plan economic pe care nu-l înţelege nimeni. Deschise uşa de sticlă şi intră în vestibulul mic.

Instantaneu se îndreptă; nu mai era necesară nici o ezitare acum. Reprezentaţia se terminase. Deschise uşa interioară, înainta spre scara clădirii şi coborî în pivniţele murdare. Trecu pe lângă uşa încăperii în care îl lăsase pe englezul mort, cu venele tăiate şi vodca turnata pe el. Îşi scoase bricheta, o aprinse şi împinse uşa.

Englezul dispăruse. Şi nu numai că dispăruse, dar nu mai era nici un semn de sânge: totul fusese curăţat.

Taleniekov împietri, incapabil să mai gândească. *Ceva groaznic se întâmplase. Greşise.*

Greşise enorm!

Totuşi fusese *sigur.* Soldaţii Matarese erau sacrificabili, dar ultimul lucru pe care l-ar face ar fi să se întoarcă acolo unde a avut loc o violenţă. Posibilităţile unei curse erau prea mari; Matarese nu ar fi putut să-şi asume un asemenea risc!

Dar s-au întors, ţinta lor meritând vânătoarea. Ce *făcuse?*

Loţia!

Lăsă uşa deschisă şi grăbi paşii prin subsol, cu pistolul în mână, cu mers tiptil şi cu atenţia mărită.

Ajunse la scara Loţiei şi începu să urce treptele spre vestibulul din hol. Deschise uşa încet şi ascultă; se auzea o explozie de râs pe scara de deasupra. O voce subţire de femeie, urmată imediat de râsul unui bărbat.

Vasili îşi puse Graz-Burya-ul în buzunar, intră în hol şi începu să urce scările după cei doi cu pas târşit. Se apropiară de al doilea etaj. Taleniekov vorbi cu un zâmbet prostesc:

— Nu vă supăraţi, vreţi să-i faceţi o favoare unui îndrăgostit întârziat? Mi-e teamă că am băut o vodcă în plus.

Cei doi se întoarseră, zâmbind.

— Care-i problema, prietene? întrebă tânărul.

— Iubita mea este problema, spuse Taleniekov arătând spre uşa Loţiei. Trebuia să mă întâlnesc cu ea după reprezentaţia de la Kirov. Mi-e teamă că am întârziat din cauza unui vechi tovarăş de armată. Bănuiesc că e supărată ca dracu. Te rog, bate la uşă pentru mine; dacă-mi aude vocea, probabil că n-o să-mi dea drumul în casă. Vasili zâmbi din nou, dar gândurile îi erau sumbre. Sacrificiul tinerilor devenea din ce în ce mai greu de suportat pe măsură ce îmbătrâneai.

— E cel mai mic serviciu pe care-l putem face unui soldat, spuse fata, râzând cu căldură. Du-te, bărbate, ajută şi tu armata.

— De ce nu?

Tânărul ridică din umeri şi se îndreptă spre uşa Loţiei. Taleniekov îl urmă şi se sprijini cu spatele de zid, ducând şi mâna dreaptă la buzunar. Bărbatul bătu.

— Nu se auzi nici un sunet dinăuntru. Aruncă o privire spre Vasili, care dădu din cap, indicându-i să mai încerce o dată. Tânărul bătu din nou, acum mai tare, mai insistent. Din nou nu se auzi nici un zgomot dinăuntru.

— Poate vă mai aşteaptă încă la Kirov, spuse fata.

— Sau poate, adăugă tânărul zâmbind, s-a întâlnit cu fostul tovarăş de arme şi acum vă evită amândoi.

Taleniekov încercă să zâmbească şi el, dar nu putu. Ştia prea bine ce s-ar putea să găsească în spatele uşii.

— Am să aştept aici, spuse. Mulţumesc foarte mult.

Bărbatul păru să-şi dea seama că făcuse un banc prost.

— Îmi pare rău, murmură, luându-şi nevasta de braţ.

— Succes, spuse fata cu stângăcie.

Amândoi începură să urce repede treptele.

Vasili aşteptă până ce auzi o uşă închizându-se cu două etaje mai sus. Îşi scoase automatul din buzunar şi întinse mâna spre clanţă, fiindu-i teamă că o va găsi descuiată.

Era descuiată şi frica îi spori. Deschise uşa, intră şi o închise la loc. Ceea ce văzu îi făcu inima să se strângă; ştia că o durere şi mai mare va urma în curând. Era o mizerie de nedescris în cameră, scaunele, masa, veiozele – răsturnate; cărţi şi lenjerie risipite pe jos. Scena era creată pentru a sugera o luptă violentă, dar era falsă, supraîncărcată, aşa cum sunt de obicei scenele astfel aranjate. Nu avusese loc nici o luptă, dar avusese loc altceva. Un interogatoriu bazat pe tortură.

Uşa de la dormitor era deschisă; merse spre ea, ştiind că durerea va veni în câteva momente. Intră şi se uită la ea. Era întinsă pe pat, cu hainele rupte, poziţia picioarelor indicând violul, făcut cu siguranţă după moarte şi numai pentru beneficiul unei eventuale autopsii. Avea faţa lovită, buzele şi ochii umflaţi, dinţii zdrobiţi. Şuviţe de sânge îi curseseră pe obraji, lăsând dâre pe pielea albă.

Taleniekov se întoarse, într-o stare de pasivitate nefirească. O simţise de atâtea ori înainte; voia numai să ucidă. Va ucide.

Apoi durerea începu să pună stăpânire pe el, atât de puternică încât îşi simţi ochii umezindu-i-se. Loţia Kroneşka nu vorbise; nu-i spusese animalului care o torturase că el trebuie să vină după miezul nopţii. Făcuse mai mult decât să păstreze secretul, mult mai mult: Îl trimisese pe animal în altă direcţie. Prin ce *trecuse* probabil!

Nu iubise pe nimeni de o jumătate de viaţă; iubea acum şi era prea târziu.

Prea târziu? Oh, Dumnezeule!

…unde-i problema?

…că am greşit. În care caz suntem amândoi cu un picior în groapă.

Ianov Mikovski.

Dacă un soldat a fost trimis de Matarese la Loţia Kroneşka, cu siguranţă că a mai fost trimis unul să-l caute pe savant.

Vasili alergă în sufragerie, spre telefonul ce nu fusese atins, cu mare grijă. Nu avea mare importanţă dacă linia era ascultată sau nu; va afla în câteva secunde ce voia şi va pleca peste câteva secunde, înainte ca oricine l-ar intercepta să aibă timp să trimită oameni.

Formă numărul lui Mikovski. Receptorul fu ridicat imediat… prea repede pentru un bătrân.

— Da? Vocea era înfundată, neclară.

— Dr. Mikovski, vă rog.

— Da? repetă vocea. Nu era a lui.

— Sunt un coleg al tovarăşului Mikovski şi vreau să vorbesc urgent cu el. Ştiu că nu se simţea bine mai devreme; are nevoie de asistenţă medicală? Îi vom trimite imediat, bineînţeles.

— *Nu.* Bărbatul vorbea prea repede. Cine este la telefon, vă rog?

Taleniekov forţă un râset.

— Sunt colegul lui de birou, Ridukov. Spuneţi-i că am găsit cartea pe care o căuta… ba nu, lăsaţi-mă pe mine să-i spun mai bine.

Linişte.

— Da?

Era Mikovski; îl lăsaseră să vină la telefon.

— Te simţi bine? Bărbaţii ăia îţi sunt prieteni?

— *Fugi, Vasili! Fugi! Sunt...*

O explozie asurzitoare se auzi pe linie. Taleniekov ţinu receptorul în mână, uitându-se fix la el. Rămase aşa câteva momente, îngăduind durerii să-i străbată pieptul. Iubise doi oameni în Leningrad şi îi ucisese pe amândoi.

Nu, nu-i adevărat. Matarese îi ucisese. Şi acum va ucide şi el la rândul lui. Va ucide... va ucide... şi va ucide.

Intră într-o cabină telefonică de pe Nevski Prospekt şi formă numărul hotelului Evropeiskaia. Nu va mai face bancuri; nu mai avea timp de pierdut cu persoane lipsite de importanţă. Trebuie să treacă lacul Vainikala, spre Helsinki, să ia legătura cu femeia din Paris şi să-i trimită vorbă lui Scofield. Era în drum spre Essen, pentru că secretul Voroşinilor era acolo, iar animalele erau în libertate, ucigând pentru a împiedica aflarea lui. Îi voia acum... atât de tare... pe aceşti soldaţi de elită ai lui Matarese. Erau cu toţii morţi în mâinile lui.

— Da, da, ce este? fură cuvintele repezite ale trădătorului din Viborg.

— Pleacă de acolo imediat, comandă Taleniekov. Mergi spre staţia Moskva. O să fiu după curbă, în faţa primei intrări.

— Acum? E de-abia ora două! Ai spus...

— Uită ce-am spus, faci cum spun acum. Ai făcut aranjamentele cu finlandezii?

— Un simplu telefon.

— Le-ai făcut?

— Se poate face într-un minut.

— Fă-le. Să fii la Moskva în cincisprezece minute.

Drumul spre nord avu loc în tăcere, întreruptă numai de tânguielile intermitente ale lui Maletkin referitoare la evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore.

Au trecut prin Viborg, Selzneva, spre graniţă. Vasili recunoscu drumul cu troiene pe care mersese, dinspre lacul îngheţat; în curând vor ajunge la intersecţia unde îl observase pe trădătorul de lângă el.

Era în zorii zilei atunci; în curând vor veni şi acum. Şi se întâmplaseră atâtea, aflase atâtea.

Era extenuat. Nu dormise deloc şi avea nevoie de odihnă. Va ajunge la Helsinki şi va dormi cât va putea de mult, apoi îşi va pregăti călătoria spre Essen.

Dar mai avea ceva de pus la punct acum, înainte de a părăsi iubita lui Rusie, pentru *Rusia* lui.

— În mai puţin de un minut vom ajunge la întâlnire, spuse Maletkin.

Te vei întâlni cu un finlandez pe poteca de lângă malul lacului. Totul este aranjat. Acum, *tovarăşe,* mi-am îndeplinit până la capăt misiunea, e timpul să-mi spui. Cine este celălalt informator din Viborg?

— N-ai nevoie de numele lui. N-ai nevoie decât de gradul lui. E singurul din sectorul tău care-ţi poate da ordine, singurul tău superior. Comandant şef la Viborg.

— *Cum?* E un tiran, un fanatic!

— Ce acoperire mai bună? Treci pe la el să-l vezi... între patru ochi. O să ştii ce să-i spui.

— Da, aprobă Maletkin, încetinind în timp ce se apropiau de o spărtură în malurile de zăpadă. Da, cred că voi şti ce să spun... Uite poteca.

— Şi uite-ţi pistolul, spuse Taleniekov, întinzându-i arma, mai puţin percutorul.

— Oh, da, mulţumesc, răspunse Maletkin, fără să asculte, cu gândurile la puteri neimaginate câteva secunde mai devreme.

Vasili coborî din maşină.

— La revedere, îi spuse închizând portiera.

În timp ce ocolea maşina spre potecă, auzi vocea lui Maletkin prin fereastra deschisă:

— E *incredibil,* spuse trădătorul, cu gratitudine în voce. *Mulţumesc.*

— Cu plăcere.

Fereastra se ridică la loc. Zgomotul motorului se împleti cu ţipătul cauciucurilor pe zăpadă. Maşina plecă în viteză; Maletkin nu va pierde nici o secundă pentru a ajunge înapoi la Viborg.

La locul execuţiei lui.

Taleniekov intră pe poteca unde urma să se întâlnească cu însoţitorul lui. Începu să fluiere încet; melodia era „Yankee Doodle Dandy”.

26

Bărbatul îmbrăcat în haine ieftine ţinea între genunchi o cutie de vioară şi mulţumea stewardess-ei finlandeze pentru ceaşca de ceai. Dacă cineva de la bord ar fi fost înclinat să ghicească vârsta violonistului, ar fi spus probabil ceva între cincizeci şi cinci şi şaizeci, posibil mai bătrân. Cei ce stăteau mai departe ar fi început cu şaizeci şi ceva, adăugând că este probabil şi mai bătrân.

Totuşi, cu excepţia şuviţelor de păr, nu folosise cosmetice. Taleniekov învăţase de-a lungul anilor că muşchii feţei şi ai corpului exprimau vârsta şi infirmitatea mult mai bine decât pudrele sau lichidele plastice. Trucul consta în a potrivi muşchii în poziţia dorită de efortul anormal, apoi să-ţi vezi de treabă cât mai normal posibil, luptând împotriva incomodităţii aşa cum luptă bătrânii cu vârsta sau infirmii cu infirmităţile lor.

Essen. Fusese la perla neagră de pe Ruhr de două ori, amândouă călătoriile nefiind înregistrate întrucât erau sarcini delicate, implicând spionaj industrial – operaţii pe care Moscova nu le nota nicăieri. În concluzie, Matarese nu aveau informaţii care să-i ajute în Essen. Nu existau legături ce se puteau ţine sub observaţie, prieteni pe care să-i caute şi să-l prindă în cursă. Nici un Ianov Mikovski, nici o… Loţie.

Essen. De unde ar putea începe? Savantul avusese dreptate: căuta o fantomă veche de cincizeci de ani, urma unui om într-un vast complex industrial, în timpul unei perioade de haos în toată lumea. Documentele legale de acum cincizeci de ani nu-i vor fi la îndemână – dacă au existat vreodată. Şi chiar dacă există şi vor fi disponibile, vor fi atât de obscure, încât s-ar putea să fie nevoie de săptămâni întregi pentru a da de urma banilor şi a identităţilor – iar în timpul căutării se va expune cu siguranţă.

De asemenea, înregistrările de notariat din Essen trebuie să fie cele mai mari şi mai complicate din lume. Unde e omul care şi-ar găsi drumul prin hăţişul ăsta?

Exista un om, un avocat ingenios, care fără îndoială şi-ar ridica braţele spre cer la gândul încercării de a găsi numele unui rus venit la Essen acum cincizeci de ani. Dar era avocat; era un punct de pornire. Dacă trăia şi dacă ar vrea să stea de vorbă cu el.

Vasili nu se mai gândise de mulţi ani la el. Heinrich Kassel avea treizeci şi cinci de ani şi lucra într-o firmă care se ocupa de cele mai proeminente companii din Essen. Dosarul lui din KGB descria un bărbat ce nu se înţelegea mai deloc cu superiorii lui, care se punea în slujba unor cauze extrem de liberale – unele dintre ele atât de liberale, încât a fost ameninţat cu concedierea. Dar era prea bun; nici

un superior nu-şi putea permite să-l dea afară.

Conspiratorii tâmpiţi din Moscova au decretat în înţelepciunea lor că Heinrich Kassel era o materie primă pentru spionaj industrial. Iar în superînţelepciunea lor, l-au trimis pe cel mai persuasiv negociator, Vasili Taleniekov, pentru a-l atrage pe avocat într-o lume mai bună.

Lui Vasili i-a trebuit mai puţin de o oră, în timpul unei cine pe care o luau împreună, pentru a-şi da seama cât de absurdă era misiunea lui. La un moment dat, Kassel s-a lăsat pe spate în scaun şi a exclamat:

— Ai înnebunit? Ceea ce fac eu este pentru a vă ţine pe voi, bastarzii, afară!

Nu era nimic de făcut. Negociatorul persuasiv şi avocatul neîndrumat cum trebuie s-au îmbătat, terminând seara în zorii zilei, privind răsăritul soarelui peste grădinile din Gruga Parc. Au făcui un pact la beţie: avocatul nu va raporta guvernului din Bonn încercarea Moscovei dacă Taleniekov va garanta că dosarul KGB-ului va fi schimbat substanţial. Avocatul a tăcut din gură, iar Vasili s-a întorc la Moscova, introducând în dosarul neamţului părerea că avocatul „radical” era probabil un provocator în plata americanilor. Kassel l-ar putea ajuta, sau cel puţin i-ar putea spune de unde să înceapă.

Dacă va putea să ajungă la Heinrich Kassel. Atâtea lucru s-ar fi putut întâmpla. Boală, moarte, mutare în altă localitate, diverse accidente; trecuseră doisprezece ani de la misiunea eşuată din Essen.

Mai avea ceva de făcut la Essen, gândea el. Nu mai avea pistol; va trebui să cumpere unul. Securitatea aeroporturilor vest-germane era de aşa natură în zilele astea, încât nu putea risca să-şi care cu el pistolul, chiar demontat.

Erau atâtea de făcut şi aşa de puţin timp. Totuşi începea să se contureze un plan. Era obscur, insesizabil, contradictoriu… dar era acolo. Febra corsicană se răspândea, cei care o propagau folosindu-se de sume mari de bani şi de metode ingenioase de finanţare pentru a crea puncte de haos peste tot, recrutând o armată de soldaţi de elită care şi-ar da viaţa imediat pentru a apăra cauza. Dar, din nou, ce cauză? În ce scop? Ce voiau să înfăptuiască violenţii moştenitori ai lui Guillaume de Matarese? Asasinate, terorism, bombe, răpiri şi crime… tot ceea ce oamenii cu scaun la cap trebuie să deteste. Asta era contradicţia uriaşă. De ce?

Simţi cum coboară avionul, în curând va ateriza la Essen.

Essen. Prinţul Andrei Voroşin.

— Nu-mi vine să cred! exclamă Heinrich Kassel la telefon, vocea sa exprimând acelaşi scepticism pe care şi-l amintea Taleniekov de acum doisprezece ani. De câte ori trec pe lângă grădinile din Gurga, mă opresc un moment şi râd. Soţia mea crede că îmi aduc aminte de vreo prietenă.

— Sper că ai lămurit problema asta.

— Oh, da. I-am spus că acolo era gata să devin un spion internaţional şi este *convinsă* că e vorba de o femeie.

— Aş vrea să ne întâlnim la Gruga, te rog. E urgent şi n-are nimic de-a face cu fosta mea profesie.

— Eşti sigur? Nu s-ar face pentru unul din cei mai proeminenţi avocaţi din Essen să aibă o legătură rusească. Sunt timpuri grele. Sunt zvonuri cum că Baader-Meinhof ar fi finanţat de Moscova, că vecinii noştri din nordul îndepărtat pun la cale nişte trucuri scârboase.

Taleniekov tăcu un moment, crispându-se din cauza coincidenţei:

— Ai cuvântul unui conspirator bătrân. Sunt concediat.

— Adevărat? Ce interesant. Gruga Parc, atunci. E aproape, amiază. Să zicem la ora unu. Undeva, în grădină, cu toate că nu vor mai fi flori acum.

Gheaţa de pe lac strălucea în soare, iar boschetele încărcate de zăpadă creau o imagine pe care şi-ar fi dorit-o orice fotograf artistic. Vasili stătea pe o bancă; era unu şi cincisprezece minute şi începuse să se îngrijoreze. Fără să se gândească, îşi atinse umflătura din buzunarul din dreapta unde se găsea automatul mic cumpărat în piaţa Kopstadt, apoi îndepărtă mâna când văzu silueta fără pălărie ce se apropia repede pe alee.

Kassel se mai împlinise şi era aproape chel. Îmbrăcat într-un palton mare, cu guler din blană neagră, era imaginea unui bărbat înstărit, cumva în contradicţie cu amintirea lui Taleniekov despre tânărul îndrăzneţ care voia să „îi ţină pe bastarzi afară din ţară”. Când se apropie, Taleniekov îi văzu figura plinuţă – o mulţime de crenvurşti şi bere alunecaseră pe gâtul lui, dar ochii erau vii, zâmbitori… şi atenţi.

— Îmi pare extrem de rău, dragul meu prieten, spuse neamţul în timp ce Taleniekov se ridica în picioare şi accepta mâna întinsă. O problemă apărută în ultimul minut cu un contract american.

— Există o anumită simetrie, răspunse Vasili. Când m-am întors la Moscova acum doisprezece ani, am scris în dosarul tău că bănuiesc că eşti pe statul de plată al americanilor.

— Extrem de exact. De fapt, sunt plătit din New York, Detroit şi Los Angeles.

— Arăţi bine, Heinrich. Foarte prosper. Ce s-a întâmplat cu oratorul celor asupriţi?

— L-au făcut un asupritor. Avocatul chicoti. Nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă aţi fi controlat voi Bundestagul. Sunt un capitalist neprincipial, care-şi răscumpără păcatele cu acte de caritate. Mărcile fac mult mai mult decât au făcut corzile mele vocale vreodată.

— O afirmaţie rezonabilă.

— Sunt un om rezonabil. Şi ce nu mi se pare rezonabil mie acum

este de ce mă cauţi tu. Nu că nu mi-ar plăcea compania ta, fiindcă îmi place. Dar de ce acum? Spuneai că nu mai eşti angajat în fosta ta profesie; ce aş putea avea eu care să te intereseze pe tine?

— Sfaturi.

— Ai probleme legale la *Essen?* Să nu-mi spui că un comunist convins are investiţii în Ruhr.

— Nu. Încerc să iau urma unui om, a unei familii din Leningrad care a venit în Germania – la Essen, sunt convins – acum şaizeci-şaptezeci de ani. Sunt de asemenea convins că au intrat legal şi au făcut investiţii secrete în industria Ruhr-ului.

Kassel se încruntă.

— Dragul meu, eşti nebun. Încerc să socotesc anii – n-am fost niciodată bun la socoteli – dar, dacă nu greşesc, te referi la perioada dintre 1910 şi 1920. Corect?

— Da. Au fost vremuri tulburi.

— Nu mai spune? Era doar marele război din sud, cea mai sângeroasă revoluţie din istorie la nord, o confuzie în masă în statele slave din est, porturile Atlanticului în haos, iar oceanul un cimitir. În concluzie, toată Europa era – dacă-mi permiţi – în flăcări, iar Essen-ul trăia experienţa unei expansiuni industriale nemaivăzută niciodată înainte sau de atunci, inclusiv în timpul lui Hitler. Totul, bineînţeles, era secret, averile se făceau în fiecare zi. În nebunia asta vine un rus alb, vânzându-şi bijuteriile – cum făceau sute – pentru a-şi cumpăra şi el o felie de plăcintă într-una din zecile de companii şi tu te aştepţi să-l găseşti?

— Bănuiam că asta o să fie reacţia ta.

— Ce altă reacţie aş fi putut avea? Kassel râse din nou. Cum îl cheamă pe bărbatul ăsta?

— Pentru binele tău, mai bine nu ţi-aş spune.

— Atunci cum aş putea să te ajut?

— Spunându-mi unde ai căuta mai întâi dacă ai fi în locul meu.

— În Rusia.

— Am căutat. Arhivele revoluţiei. La Leningrad.

— N-ai găsit nimic.

— Dimpotrivă. Am găsit o descriere detaliată a unei sinucideri în masă atât de neconformă cu realitatea, încât trebuie să fie falsă.

— Cum a fost sinuciderea descrisă? Nu cu amănunte, în general.

— Reşedinţa familiei a fost atacată de mulţime; s-au luptat toată ziua, iar în final s-au aruncat în aer cu explozibilul rămas.

— O familie ţinând piept unei hoarde întregi de bolşevici? O zi întreagă? Greu de crezut.

— Exact. Totul era descris ca într-un exerciţiu de von Clauswitz, chiar vremea şi norii de pe cer. Era descris fiecare centimetru din uriaşa lor moşie, dar în afară de numele familiei nu se mai pomenea

nici unul. Nu figura nici un martor care să confirme evenimentul. Avocatul se încruntă din nou.

— De ce ai spus că „era descris fiecare centimetru din moşia lor”?

— Chiar era.

— Dar de ce?

— Ca să dea veridicitate, presupun. O mulţime de detalii.

— Poate prea multe. Spune-mi, acţiunile acestei familii erau descrise în stilul vostru obişnuit, virulent critic, când este vorba de duşmani ai poporului?

Taleniekov încercă să-şi aducă aminte.

— Nu, sigur nu. Erau chiar descrise ca nişte acte individuale de curaj.

Apoi îşi aduse aminte:

— Au eliberat servitorii înainte de a se sinucide… i-au *eliberat.* Ăsta nu era *un* lucru normal.

— Iar includerea unui act atât de generos în arhivele revoluţiei nu este chiar acceptabilă, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Povestirea aceea s-ar putea să fi fost scrisă chiar de individul însuşi, sau de un membru al familiei şi apoi introdusă prin corupţie în arhive.

— Foarte posibil, dar tot nu înţeleg unde vrei să ajungi.

— De-a lungul anilor am învăţat că atunci când unui client i se cere să scrie o depoziţie, întotdeauna se arată în lumina cea mai favorabilă; e normal. Dar întotdeauna include amănunte care reprezintă ceva pentru el. Asta scapă inconştient: o soţie frumoasă sau un copil încântător, o afacere profitabilă sau… o casă frumoasă. „Fiecare centimetru din moşie”. Asta era pasiunea familiei, nu? Pământ. Proprietate.

— Da.

Vasili îşi aminti descrierea făcută de Mikovski referitor la moşia Voroşin, cum ei erau conducătorii absoluţi ai pământurilor, având chiar propriile lor curţi de judecată.

— Pot spune că erau pătimaşi în privinţa proprietăţii.

— S-ar fi putut să aducă pasiunea asta cu ei în Germania?

— S-ar fi putut. De ce?

Ochii avocatului se întunecară.

— Înainte de a-ţi răspunde la asta, trebuie să te întreb ceva foarte serios. Nu cumva e vorba de o represiune sovietică? Spuneai că nu mai eşti angajat, că nu mai lucrezi în fosta ta ocupaţie, dar ce dovadă am?

Taleniekov respiră adânc.

— Aş putea spune că ai cuvântul unui strateg al KGB-ului, care a schimbat un dosar acum doisprezece ani, dar o să merg mai

departe... Dacă ai legături cu serviciile secrete din Bonn şi poţi să te interesezi discret, întreabă-i de mine. Moscova m-a condamnat la moarte.

Ochii lui Kassel se mai luminară.

— N-ai spune asta dacă n-ar fi adevărat. Un avocat care lucrează în fiecare zi în domeniul afacerilor internaţionale ar putea verifica foarte uşor. Dar parcă erai un comunist convins?!

— Sunt şi acum.

— Atunci s-a făcut cu siguranţă o greşeală uriaşă.

— O greşeală manipulată, spuse Vasili.

— Deci n-am de-a face cu o operaţie a Moscovei, nu este în interesul Sovietelor?

— Nu. Este în interesul ambelor părţi, al tuturor şi asta-i tot ce-ţi pot spune. Acum, ţi-am răspuns foarte sincer şi serios la întrebarea ta. Răspunde-mi la a mea. Care e punctul tău de vedere în legătură cu preocuparea familiei pentru pământ?

— Spune-mi numele. S-ar putea să te pot ajuta.

— Cum?

— Notariatul Proprietăţilor. Sunt zvonuri că multe din moşiile din Rellinghausen şi Stadtwald – acelea de pe malurile de nord ale lacului Baldency – au fost cumpărate de ruşi cu zeci de ani în urmă.

— N-au fost cumpărate pe numele lor, de asta sunt sigur.

— Probabil că nu, dar multe lucruri scapă. Posesiunea pământului este aproape de viziunea omului despre el însuşi; în culturile unor popoare, *el* este pământul.

— De ce nu s-ar putea să caut eu singur? Dacă înregistrările sunt disponibile, spune-mi unde le pot găsi.

— Nu ţi-ar fi de nici un folos. Numai avocaţilor certificaţi li se permite să caute. Spune-mi numele.

— S-ar putea să fie periculos pentru oricine caută, spuse Taleniekov.

— Oh, *haide!* Kassel râse. O cumpărare de pământ de acum şaptezeci de ani.

— Cred că este o legătură directă între această achiziţie şi actele de violenţă ale extremiştilor care se petrec peste tot astăzi.

— Actele extremiştilor... Avocatul nu termină fraza; avea o expresie solemnă. Acum o oră am pomenit de Baader-Meinhof la telefon. Tăcerea ta a fost destul de apăsătoare. Sugerezi că...

— Mai bine n-aş sugera nimic, îl întrerupse Vasili. Eşti un om proeminent, cu multe resurse. Dă-mi o scrisoare de acreditare şi introdu-mă în Notariatul Proprietăţilor.

Neamţul scutură din cap.

— Nu, n-am să fac asta. N-ai şti ce să cauţi. Dar mă poţi însoţi.

— Vrei să faci asta? De ce?

— Îi dispreţuiesc pe extremiştii care fac acte de terorism. Îmi aduc prea bine aminte ţipetele şi sloganurile celui de-al treilea Reich. Am să caut eu însumi şi dacă vom avea noroc, poţi să-mi spui ce vrei. Kassel îndulci vocea, dar tristeţea rămăsese acolo. În afară de asta, orice condamnat la moarte de Moscova nu poate fi chiar atât de rău. Spune-mi numele.

Taleniekov se uită fix la avocat, văzând altă condamnare la moarte.

— Voroşin, spuse.

Funcţionarul în uniforma Notariatului îl tratã pe Heinrich Kassel cu deosebită consideraţie. Firma lui Kassel era una dintre cele mai importante din oraş. Îl asigură că femeia urâtă din spatele biroului din hol va fi încântată să facă copii după orice doreşte. Femeia se uită la ei cu o expresie de dezaprobare.

Fişetele mari de oţel din uriaşa încăpere semănau cu nişte roboţi gri aşezaţi unul peste altul, de jur împrejurul camerei, uitându-se în jos la avocaţii care făceau cercetări.

— Totul este înregistrat după dată, spuse Kassel. An, lună, zi. Fii cât mai exact cu putinţă. Care ar putea fi cea mai îndepărtată dată la care Voroşin ar fi putut cumpăra pământ în districtul Essen?

— Păi, să zicem sfârşitul lui mai sau începutul lui iunie, 1911. Dar, ţi-am mai spus, nu cred că a cumpărat cu numele lui.

— N-o să căutăm un nume. Nu pentru început.

— De ce nu? De ce n-ar fi putut cumpăra ce era disponibil sub alt nume, dacă avea fonduri?

— Din cauza timpurilor, care nu s-au schimbat prea mult. Un om cu familia lui nu intră pur şi simplu într-o comunitate şi cumpără o moşie mare fără să stârnească curiozitate. Acest Voroşin, cum l-ai descris tu, n-ar fi vrut asta în nici un caz. Şi-a stabilit o nouă identitate, foarte încet, cu mare grijă.

— Atunci ce căutăm?

— O cumpărare prin avocaţi pentru proprietari în *absentia.* Sau prin legaţia unui trust pentru o investiţie în agricultură; sau prin conducerea unei societăţi pe acţiuni în scopuri de achiziţie. Există o mulţime de feluri de a cumpăra camuflat, dar în cele din urmă proprietarii vor să se mute acolo. Întotdeauna e aşa, indiferent că este vorba de un magazin de bomboane, un concern sau o moşie mare. Nici o manevră legală nu este imposibilă pentru oameni. Kassel făcu o pauză, uitându-se la fişetele gri. Hai să începem cu luna mai, 1911. Dacă este ceva aici, nu va fi chiar aşa de greu de găsit. N-au fost mai mult de treizeci sau patruzeci de asemenea moşii în tot Ruhr-ul, poate zece-cincisprezece în districtul Rellinghausen-Stadtwald.

Taleniekov avu aceeaşi presimţire ca şi cu Ianov Mikovski în arhivele din Leningrad. Dar acum era îngrozit de mărunţişurile pe care

Heinrich Kassel le vedea şi le extrăgea dintre paginile groase. Avocatul era ca un copil în magazinul de bomboane la care se referise; un tânăr expert ai cărui ochi se plimbau peste jeleuri şi fructe necoapte, găsind lucrurile stricate.

— Fii atent! Învaţă ceva, spionul meu internaţional. Suprafaţa asta de pământ din Bredeney, treizeci şi şapte de acri în valea Baldeney – ideal pentru unul ca Voroşin. A fost cumpărată de Staatsbank din Duisburg pentru minorii unei familii din Remscheid. Ridicol!

— Care-i numele?

— Nerelevant. Inventat. O să vedem cine s-a mutat acolo peste un an sau mai târziu, ăla e numele care ne trebuie.

— Crezi că ar putea fi Voroşin, sub noua lui identitate?

— Nu sări. Sunt şi alţii ca ăsta. Kassel râse. Nu bănuiam că predecesorii mei cunoşteau atâtea chichiţe legale; e şocant. Uite, spuse trăgând altă hârtie, aici e încă o chestie. Un văr al lui Krupp transferă o proprietate din Rellinghausen unei femei din Dusseldorf în semn de recunoştinţă pentru anii mulţi de serviciu. Hmm!

— E posibil, nu?

— Bineînţeles că nu; familia n-ar fi permis. O rudă a găsit calea de a scoate un profit frumos vânzând cuiva care voia ca semenii săi – sau creditorii – să ştie că are banii. Cineva care avea o femeie în Dusseldorf, dacă a existat vreodată o femeie. Krupp şi-a felicitat vărul, probabil.

Şi aşa mai departe. 1911,1912,1913,1914... 1915.

August 20, 1915.

Numele era acolo. Pentru Heinrich Kassel nu însemna nimic, dar lui Taleniekov îi spunea ceva. Îi aducea aminte de un document de la 3000 de kilometri depărtare, din arhivele de la Leningrad, asociaţii intimi ai prinţului Andrei.

Friedrich Schotte.

— Stai puţin! Vasili puse mâna peste pagini. Unde este asta?

— Stadtwald. Nu e nimic ciudat aici. De fapt, este perfect legal, foarte curat.

— Probabil prea legal, prea curat. Exact cum masacrul Voroşinilor abunda în detalii.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Ce ştii despre acest Friedrich Schotte?

Avocatul se încruntă, încercând să-şi aducă aminte o poveste oarecare; nu asta căutau ei.

— A lucrat pentru Krupp, cred, într-o poziţie foarte înaltă. El trebuie să fie ca să-şi fi putut permite să cumpere asta. A avut necazuri după primul război mondial. Nu-mi aduc aminte exact – o sentinţă cu închisoare sau aşa ceva – dar nu văd ce contează.

— Eu văd, spuse Taleniekov. A fost condamnat pentru că a scos

sume mari de bani din Germania. A fost ucis în prima noapte de închisoare, în 1919. Moşia a fost vândută atunci?

— Cred că da. Se pare că era o moşie destul de scumpă pentru ca o văduvă să o poată întreţine.

— Cum putem afla?

— Uitându-ne la anul 1919. O să ajungem acolo…

— Să ne uităm acum. *Te rog.*

Kassel oftă. Se ridică şi se îndreptă spre fişete, întorcându-se un minut mai târziu cu un dosar uriaş.

— Când o expunere este întreruptă, se pierde continuitatea, murmură el.

— Indiferent ce pierdem, se poate recupera; am putea câştiga timp.

Au trecut aproape treizeci de minute înainte ca avocatul să extragă o foaie şi să o pună pe masă.

— Mi-e teamă că am pierdut o jumătate de oră.

— De ce?

— Moşia a fost cumpărată de familia Verachten la data de 12 noiembrie 1919.

— Uzinele Verachten? Concurentul lui Krupp?

— Nu atunci. Acum este concurentul lui Krupp. Verachten a venit la Essen de la Munchen, imediat după începutul secolului, cândva în jurul lui 1906 sau 1907. Ştie toată lumea că familia Verachten este muncheneză şi foarte respectabilă. Ai un *V,* dar nu Voroşin.

Vasili se gândi la cele ce le aflase deja. Guillaume de Matarese a chemat căpeteniile unor familii bogate cândva, jefuite – aproape de tot, dar nu chiar – de averile şi influenţa lor. După spusele lui Mikovski, Romanov a dus o lungă bătălie cu Voroşinii, etichetându-i drept hoţii Rusiei provocatorii revoluţiei… E clar! *Padrone* a chemat un om – şi, prin extensie, familia lui – care era deja angajat în *pro*c*esul* unei emigrări incognito, luând cu el cât putea mai mult din Rusia!

— *V-ul* imperial, asta am găsit, spuse Taleniekov. Dumnezeule, ce strategie! Şi toate încărcăturile de aur şi argint scoase din Leningrad cu *V-ul* imperial! Vasili ridică paginile din faţa avocatului. Ai spus-o tu însuţi, Heinrich. Voroşin şi-a construit o identitate falsă foarte încet, cu grijă. Exact asta a făcut; doar că a început cu cinci sau şase ani mai devreme decât mă gândeam. Sunt sigur că dacă s-ar fi păstrat nişte documente sau dacă şi-ar aduce cineva aminte, am vedea că Herr Verachten a venit mai întâi singur la Essen, până s-a stabilit. Un bărbat bogat, sondând terenul pentru investiţii, aducând cu el o poveste construită cu grijă în îndepărtatul Munchen, banii curgând din băncile austriece. Atât de simplu, iar timpurile erau perfecte! Deodată Kassel se încruntă.

— Soţia lui, spuse avocatul încet.

— Ce-i cu soţia lui?

— Nu era muncheneză. Era unguroaică, dintr-o familie înstărita din Debreţin, se spunea. N-a vorbit niciodată bine nemţeşte.

— Altfel tradus, era din Leningrad şi netalentată la limbi străine. Care era numele întreg al lui Verachten?

— Ansei Verachten, spuse avocatul, uitându-se acum la Taleniekov. *Ansei.*

— *Andrei.* Vasili lăsă paginile să cadă. Este incredibil cum ego-ul se străduieşte să fie sublim, nu? Fă cunoştinţă cu prinţul Andrei Voroşin.

27

Se plimbau prin Gilldenplatz pe lângă clădirea Kaffer Hag strălucind de lumini şi emblema Bosch, proeminentă, totuşi umbrită de enormul ceas. Era opt seara acum, deasupra un cer întunecat, iar aerul rece. Nu era o noapte bună de plimbare, dar Taleniekov şi Kassel petrecuseră aproape şase ore în Notariatul Proprietăţilor; vântul care bătea peste piaţă era răcoritor.

— Nimic n-ar trebui să-l şocheze pe un german din Ruhr, spuse avocatul, dând din cap. La urma urmei, suntem Zurich-ul nordului. Dar asta este incredibil. Şi ştiu doar o *parte* a poveştii ăsteia. Nu vrei să te răzgândeşti şi să-mi spui şi restul?

— Poate într-o zi.

— Ce vrei să spui?

— Dacă o să mai trăiesc. Vasili îl privi pe Kassel. Spune-mi tot ce ştii despre Verachten.

— Nu ştiu prea multe. Nevastă-sa a murit pe la mijlocul anilor treizeci, cred. Un fiu şi o noră au murit într-un bombardament în timpul războiului, mi-aduc aminte. Zile întregi nu le-au găsit trupurile îngropate sub dărâmături. Ansei a trăit până la adânci bătrâneţe, reuşind să evite pedepsele pentru crimele de război care s-au pus în cârca celor de la Krupp. A murit spectaculos, atac de cord în timp ce călărea, cam pe la mijlocul anilor cincizeci.

— Cine a rămas?

— Walter Verachten, soţia lui şi fata lor; nu s-a măritat niciodată, dar asta n-a împiedicat-o să se bucure de plăcerile conjugale.

— Ce vrei să spui?

— E o „figură” cum se spune, iar când era tânără avea ceva reputaţie. Americanii au o vorbă care i se potriveşte: era – într-un fel e şi acum – „mâncătoare de bărbaţi”. Avocatul făcu o pauză. E ciudat cum evoluează lucrurile. Odile este cea care conduce companiile acum. Walter şi soţia lui sunt trecuţi de mult de şaptezeci de ani şi sunt foarte rar văzuţi în public zilele astea.

— Unde locuiesc?

— Sunt tot în Stadtwald, dar bineînţeles nu în acelaşi loc. După cum am văzut, era unul din terenurile acelea vândute celor ce voiau să se dezvolte după război; de-aia n-am observat şmecheria. Acum au o casă mai departe, la ţară.

— Ce-i cu fata, această Odile?

— Asta, răspunse Kassel, râzând, depinde de toanele doamnei. Are o vila pe Werden Strasse, iar pe uşile ei intră mulţi adversari de afaceri care se scoală a doua zi prea obosiţi pentru a fi mai buni ca ea

la masa conferinţei. Când nu este în oraş, stă într-o căsuţă pe proprietatea părinţilor.

— Pare a fi o femeie grozavă.

— La patruzeci şi cinci de ani, puţine o întrec. Kassel făcu o pauză. Are un cusur, totuşi şi mi se spune că este înnebunitor. Cu toate că dirijează şi conduce firma Verachten cu fermitate, atunci când lucrurile nu merg bine şi când e nevoie de decizii rapide, anunţă de multe ori că trebuie să se sfătuiască cu tatăl său, amânând astfel acţiunile zile întregi. În suflet e femeie, forţată de împrejurări să poarte pălărie de bărbat, dar puterea se găseşte încă la bătrânul Walter.

— Îl cunoşti?

— L-am întâlnit, atâta tot.

— Ce crezi despre el?

— Nu prea pot spune că am vreo părere. Întotdeauna mi s-a părut un autocrat arogant, nu prea înzestrat.

— Uzinele Verachten prosperă, totuşi, spuse Vasili.

— Ştiu, ştiu. Asta mi se spune de câte ori îmi împărtăşesc opinia. Replica mea, destul de slabă, este că s-ar putea să meargă mult mai bine fără el; şi este o replică modestă. Dacă Verachten ar merge mai bine, ar fi proprietara întregii Europe. Aşa că presupun că este doar o antipatie personală şi deci greşesc.

Nu neapărat, se gândi Taleniekov. Matarese face nişte aranjamente ciudate şi eficiente. Au nevoie doar de aparat.

— Vreau să-l întâlnesc, spuse Vasili. Singur. Ai fost vreodată la el acasă?

— O dată, acum câţiva ani, răspunse Kassel. Avocaţii lui Verachten ne-au consultat într-o problemă. Odile nu era în ţară. Aveam nevoie de semnătura lui Verachten pe declaraţia sub stare de jurământ a plângerii – nu puteam să fac nimic fără ea, de fapt – aşa că l-am sunat pe bătrânul Verachten şi m-am dus să o iau. Scandalul a izbucnit când s-a întors Odile la Essen. A ţipat la mine la telefon, „Tatăl meu nu trebuia deranjat! Nu veţi mai lucra niciodată pentru Verachten!” Oh, era imposibilă. I-am spus cât am putut mai curtenitor că n-am fi servit-o niciodată dacă eu aş fi primit cererea iniţială.

Taleniekov privea faţa avocatului în timp ce vorbea; era furios.

— De ce i-ai spus asta?

— Fiindcă e adevărat. Nu-mi place compania – companiile. E ceva mârşav pe acolo. Kassel râse de el însuşi. Sentimentele mele sunt probabil un fel de reminiscenţe de la tânărul avocat radical pe care ai încercat să-l recrutezi acum doisprezece ani.

Sunt instinctele unui om cumsecade, se gândi Vasili. *Îi simţi pe Matarese, cu toate că nu ştii nimic.*

— Am o ultimă rugăminte, spuse Taleniekov. Două, de fapt. Prima

este să nu spui nimic nimănui despre întâlnirea noastră de astăzi, sau despre cele ce le-am descoperit. A doua, să-mi descrii locul unde se află casa Verachten şi tot ce-ţi poţi aduce aminte despre ea.

Colţul unui zid de cărămidă apăru în luminile maşinii. Vasili apăsă acceleraţia Mercedesului închiriat, cu ochii la kilometraj pentru a-şi da seama de distanţa dintre capătul zidului şi poarta de fier. Şase sute de metri. Poarta înaltă era închisă; se manevra electronic, era protejată electronic.

Ajunse la capătul zidului; era mai puţin lung decât în partea cealaltă, dinaintea porţii. Dincolo se prelungea pădurea în mijlocul căreia fusese clădită vila Verachten. Luă piciorul de pe pedală şi se uită după un loc unde să ascundă Mercedesul.

Îl găsi între doi copaci. Şi nişte tufişuri încă umede de la zăpada anterioară. Întoarse maşina, afundându-se în ascunzătoarea de verdeaţă, cât mai departe de drum. Opri motorul, coborî şi merse pe urmele cauciucurilor, potrivind crengile în urma lui până când ieşi la drum, câţiva metri mai departe. Se uită înapoi şi examina camuflajul; întuneric era suficient. Porni spre zidul proprietăţii.

Dacă ar fi putut trece peste zid fără să atingă vreo alarmă, ştia că poate să ajungă la casă. Nu exista nici o posibilitate de a pune alarme prin pădure. Firele şi celulele fotoelectrice erau repede acţionate sau distruse de animale şi păsări. Cu zidul va avea de lucru. Ajunse lângă el şi îl studie la lumina brichetei. Nu se zărea nimic care să aducă a alarmă. Era un zid obişnuit de cărămidă, înşelător de obişnuit, iar Vasili o ştia. La dreapta sa se înălţa un stejar măreţ, cu crengile aplecându-se deasupra zidului, fără a-l depăşi însă.

Începu să se caţere agăţându-se cu mâinile de scoarţă şi strângând trunchiul între genunchi; ajunse la prima cracă, o încălecă şi se rezemă cu spatele de copac. Se aplecă înainte până ajunse culcat şi studie vârful zidului în lumina obscură. Găsi ceea ce ştia că trebuie să fie acolo.

Îngropată în suprafaţa plată a betonului, se afla o reţea încâlcită de tuburi de plastic îmbrăcate în sârmă subţire prin care treceau aer şi curent electric. Curentul avea un voltaj suficient pentru a împiedica animalele să roadă plasticul, iar presiunea aerului era calibrată pentru a da alarma în momentul în care o anumită greutate cădea pe tuburi. Alarma se transmitea fără îndoială într-o cameră de urmărire din interiorul vilei, unde instrumentele indicau locul de pătrundere. Taleniekov ştia că sistemul era infailibil; dacă cineva tăia unul din tuburi, mai erau cinci sau şase care funcţionau în continuare, iar presiunea unui cuţit ar fi fost de-ajuns pentru a da alarma.

Dar practic sistemul nu era chiar perfect infailibil. Foc. Plasticul se topeşte şi lasă aerul să iasă fără presiunea unei lame. Singura alarma

care s-ar putea da în felul ăsta ar fi aceea a unei proaste funcţionări; pentru a o urmări ar fi de pornit de acolo de unde începe şi sistemul de alarmă, care trebuie să se găsească mult mai aproape de casă.

Aprecie distanţa dintre capătul crengii şi vârful zidului. Dacă ar putea înconjura creanga cu piciorul cât mai aproape de vârf, sprijinindu-se cu o mână de marginea de sus a zidului, mâna liberă ar putea ţine bricheta pe tuburile de plastic.

Îşi scoase bricheta – bricheta sa americană, reflectă el cu un soi de amărăciune – şi mişcă butonul de reglare a flăcării la maximum. O încercă; flacăra ţâşni şi rămase constantă; o micşoră puţin, fiindcă era prea puternică. Trase aer adânc în piept, îşi încordă muşchii de la piciorul drept şi se lasă să cadă spre stânga, sprijinindu-se cu mâna de marginea zidului în momentul când îl atinse. Se ancoră bine şi începu să respire încet, orientându-şi privirea spre priveliştea răsturnată. Sângele începu să-i coboare în cap; îşi răsuci gâtul pentru a uşura presiunea, apoi aprinse bricheta, ţinând flacăra pe primul tub.

Avu loc o mică descărcare electrică, apoi o explozie de aer, în timp ce tubul se înnegrea şi se topea. Mută imediat bricheta spre al doilea; acesta explodă ca o mică petardă udă, făcând zgomot cât o armă cu aer comprimat. Al treilea începu să se umfle formând o băşică. O *băşică.* Presiune! Greutate! Împinse bricheta mai aproape şi explodă; îşi ţinu respiraţia, aşteptând o alarmă. Nu se auzi nimic; tubul fusese străpuns la timp, înainte ca explozia şi căldura să atingă toleranţa maximă de greutate. Învăţase ceva; să ţină flama mai aproape la primul contact. Făcu astfel cu următoarele două, fiecare explodând la prima atingere. Mai rămăsese unul.

Deodată flacăra începu să scadă, retrăgându-se înapoi, la sursă. Se terminase gazul. Închise ochii o clipă, furios. Piciorul îl durea, iar capul congestionat îi dădea o stare de ameţeală. Apoi se gândi la un lucru evident, supărat pe el însuşi că nu l-a luat în considerare imediat. Tubul rămas putea foarte bine să prevină o alarmă de nefuncţionare totală; era mult mai bine să fie lăsat intact. Erau acum cel puţin şaizeci de centimetri liberi, mai mult decât suficient pentru a pune piciorul şi a sări peste zid.

Se ridică înapoi pe cracă şi se odihni puţin, pentru a-şi limpezi capul. Apoi îşi lăsă piciorul stâng pe zid foarte încet, cu multă grijă, aşezându-l pe tuburile arse. Cu aceeaşi prudenţă îşi ridică piciorul stâng de pe cracă, alunecând încet până când craca îi ajunse pe şira spinării. Trase adânc aer în piept, îşi încorda muşchii şi se aruncă înainte. Căzu pe pământ, rostogolindu-se pentru a amortiza şocul. Era în interiorul proprietăţii Verachten.

Se ridică în genunchi, ascultând atent dacă este vreun semn de alertă. Nu se auzea nimic, aşa că se ridică în picioare şi porni prin pădurea deasă spre locul unde bănuia că se găseşte vila. Faptul că se

afla pe direcţia bună se confirmă în mai puţin de un minut. Putea să vadă lumini filtrate printre copaci, iar începutul unei pajişti întinse apărea mai clar cu fiecare pas.

Jarul unei ţigări! Se aruncă la pământ. Drept în faţă, cam la cincisprezece metri, stătea un bărbat la marginea pajiştii. Instinctiv, Taleniekov ascultă să vadă dacă nu aude sunetele care să trădeze prezenţa unui animal.

Nimic. Nu erau câini. Walther Verachten avea încredere în porţile sale electronice şi în sistemul sofisticat de alarmă; nu avea nevoie decât de patrule umane pentru a face întunericul din jurul lui mai sigur.

Vasili se târî înainte, cu ochii pe paznicul din faţa lui. Bărbatul era în uniformă, cu o şapcă cu cozoroc şi o haină groasă de iarnă, strânsă la mijloc cu o curea lată de care atârna teaca cu pistol. Paznicul se uită la ceas şi scuturâ scrumul ţigării pe jos; fusese în armată. Merse câţiva paşi spre stânga, se întinse, căscă, mai merse douăzeci de paşi, apoi se întoarse fără ţintă spre locul unde stătuse înainte. Bucata aceea scurtă era postul lui, fără îndoială alţi bărbaţi erau postaţi din sută în sută de metri, înconjurând vila cum o făceau şi gărzile pretoriene ale lui Cezar. Dar acum nu erau timpurile lui Cezar şi nici pericolele de atunci; slujba era plictisitoare, paznicul îşi permitea să fumeze, să caşte şi să hoinărească prin post. Omul nu va fi o problemă.

O problemă s-ar putea să fie trecerea peste pajişte spre umbrele de pe drumul din dreapta vilei. Va trebui să meargă prin lumina reflectoarelor de pe acoperiş.

Un bărbat fără pălărie, îmbrăcat în pulover şi pantaloni negri, va fi fără îndoială oprit. Dar un paznic cu şapcă cu cozoroc, haină groasă şi pistol nu va stârni nici o îngrijorare. Iar dacă i s-ar spune ceva, acel paznic ar putea foarte bine să se întoarcă în post; era important de ţinut minte asta.

Taleniekov începu să se târască prin tufişuri, oprindu-se la fiecare trosnet de creangă. Era acum la trei metri de paznic, cu o tufă între ei. Bărbatul plictisit băgă mâna în buzunar şi scoase pachetul de ţigări.

Era momentul să se mişte. *Acum.*

Vasili ţâşni şi apucă gâtul paznicului cu mâna stânga, cu piciorul stâng înfipt bine în pământ. Dintr-o mişcare îl ridică de pe pământ şi-l aruncă în desiş, lovindu-l cu capul de rădăcinile de pe jos, strângându-şi degetele în jurul gâtului. Surpriza asaltului, combinată cu lovitura în cap şi lipsa de aer îl lăsară pe paznic inconştient. Altădată, Taleniekov ar fi terminat treaba, omorându-l, fiindcă era cel mai practic lucru; timpurile acelea trecuseră. Ăsta nu era un soldat al lui Matarese; n-avea nici un rost să-l ucidă. Îi scoase haina şi şapca, le îmbracă repede şi-şi puse centura. Trase paznicul mai în pădure, îi răsuci capul

într-o parte, scoase arma din teacă şi-l lovi puternic cu tocul deasupra urechii drepte. Va rămâne inconştient câteva ore.

Vasili se târî înapoi la marginea pajiştii, se ridică, respiră adânc şi porni peste iarbă. Privise mersul paznicului – puţin legănat, cu capul uşor pe spate, iar acum îl imita. Cu fiecare pas aştepta să audă un ordin sau o întrebare; dacă s-ar fi auzit vreuna, ar fi dat din umeri şi s-ar fi întors la post. Nu auzi nimic.

Ajunse la drum şi în umbră. La cincizeci de metri în josul aleii se vedea o lumină ieşind printr-o uşă deschisă şi silueta unei femei deschizând o cutie cu gunoi, având şi două plase de hârtie la picioarele ei. Vasili se decise şi începu să meargă mai repede. Se apropie de femeie; era îmbrăcată în uniformă albă, de cameristă.

— Scuzaţi-mă, căpitanul mi-a ordonat să transmit un mesaj lui *Herr* Verachten.

— Cine dracu' eşti tu? întrebă femeia solidă.

— Sunt nou. Daţi-mi voie să vă ajut. Taleniekov ridică pungile de jos.

— Chiar *eşti* nou. Toată ziua Helga încoace, Helga încolo. Ce le pasă! Care-i mesajul? I-l transmit eu.

— Aş vrea cu dragă inimă să vi-l spun. Nu l-am întâlnit niciodată pe bătrân şi nici nu aş vrea, dar aşa mi s-a spus.

— Toţi sunt nişte ciudaţi p-aici. *Kommandos!* O turmă de beţivi, aş zice eu. Dar tu arăţi mai bine decât mulţi din ei.

— *Herr* Verachten, vă rog? Mi s-a spus să mă grăbesc.

— Totul e o grabă încolo şi încoace. E ora zece. Nevasta bătrânului, nebun, e în camerele ei, iar el e în capelă, bineînţeles.

— Unde?…

— Oh, în fine. Hai să mergem, îţi arăt eu… Tu pari mai de soi şi mai politicos. Vino după mine.

Helga îl duse pe un coridor care se termina cu o uşă, de unde se intra într-un hol mare. Aici pereţii erau acoperiţi cu numeroase picturi renascentiste, ale căror culori erau însufleţite şi teatral puse în evidenţă de lumina unor proiectoare. Se întindeau pe peretele unei scări largi, în spirală, cu treptele din marmură italiană. În hol dădeau mai multe încăperi mari, iar o scurtă privire îi permise lui Taleniekov să confirme descrierea lui Heinrich Kassel, cum că vila era plină de antichităţi preţioase. Camerista dădu colţul pe sub scară şi se apropiară de o uşă din mahon, ornamentată cu încrustaţii biblice. O deschise şi începu să coboare treptele mochetate în roşu aprins, până ajunseră într-un soi de anticameră cu duşumeaua din marmură, la fel cu cea din hol. Pereţii erau tapetaţi cu picturi reprezentând scene creştine. La capătul micii încăperi era o uşă în spatele căreia se afla, evident, capela lui Walter Verachten.

— Poţi să întrerupi, dacă vrei, spuse Helga fără entuziasm. Şeful

Kommando va fi mustrat pentru asta, nu tu. Eu însă aş aştepta câteva minute; preotul o să termine cu sporovăială până atunci.

— Un *preot?*

Cuvântul îi scăpă fără să vrea lui Taleniekov; prezenţa unei asemenea persoane era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Un *consiglere* al Matarese cu un preot?

— Fă cum crezi, spuse Helga plecând. Eu nu dau lecţii nimănui ce are de făcut.

Taleniekov aşteptă ca uşa grea din mahon să se deschidă şi să se închidă. Apoi se îndreptă în linişte spre uşa capelei, îşi lipi urechea de ea, încercând să înţeleagă ceva din cuvintele cântate ce se auzeau dinăuntru.

Ruseşte. Limba în care se vorbea era rusa!

Nu ştia de ce e atât de uimit. La urma urmei, cel dinăuntru era singurul fiu în viaţă al prinţului Andrei Voroşin. Slujba în sine era cea care îl uimea.

Vasili puse mâna pe clanţă, o răsuci încet şi deschise uşa câţiva centimetri. Două lucruri îl frapară instantaneu: mirosul dulce de tămâie şi flăcările lumânărilor uriaşe, care îl făcură să-şi mijească ochii, ajustându-şi vederea la efectul de clarobscur format de focul strălucitor pe fondul umbrelor mişcătoare de pe pereţi. Peste tot, agăţate pe pereţi, erau icoane aparţinând bisericii ortodoxe ruse, cele de lângă altar ridicându-şi braţele sfinte spre crucea de aur din centru.

În faţa crucii se găsea preotul, îmbrăcat cu odăjdii albe, tivite cu aur şi argint. Ţinea ochii închişi, mâinile împreunate la piept, iar dintre buze ieşeau cuvintele unui cânt vechi de mai bine de o mie de ani.

Apoi Taleniekov îl văzu pe Walter Verachten – un bătrân cu păr alb ale cărui şuviţe cădeau peste gâtul lung şi slab. Se prosternase pe cele trei trepte de marmură ale altarului, la picioarele înaltului preot, cu mâinile împreunate, cu fruntea pe marmură, într-o supunere totala. Preotul ridică vocea, marcând sfârşitul cântului. Începea Liturghia Iertării; afirmaţii ale preotului urmate de răspunsurile păcătosului, un exerciţiu coral autoindulgenţă şi autoamăgire. Vasili se gândi la durerea provocată, cerută de Matarese şi se revoltă. Deschise uşa şi intră.

Preotul deschise ochii, uimit, indignat. Verachten se răsuci pe trepte tremurând. Greoi şi stângaci, se ridică în genunchi.

— Cum îndrăzneşti să intri? strigă în germană. Cine ţi-a dat voie să intri aici?

— Un istoric din Petrograd, Voroşin, spuse Taleniekov în ruseşte. E un răspuns la fel de bun ca oricare altul, nu-i aşa?

Verachten căzu înapoi pe trepte, agăţându-se de marginea uneia cu amândouă mâinile. Îndreptându-se apoi, le ridică spre faţă,

acoperindu-şi ochii ca şi cum ar fi fost loviţi sau arşi. Preotul căzu în genunchi, apucându-l pe bătrân de umeri, îmbrăţişându-l. Se întoarse apoi spre Vasili şi-i spuse cu voce aspră:

— Cine eşti tu? Cu ce drept…

— Nu-mi vorbi mie de drepturi! Îmi întorci stomacul pe dos. Parazitule!

Preotul rămase pe loc, ocrotindu-l pe Verachten.

— Am fost chemat cu ani în urmă şi am venit. Ca şi predecesorii ei din casa asta, nu cer nimic şi nu primesc nimic.

Bătrânul îşi coborî mâinile, luptându-se să-şi revină; preotul îi dădu drumul.

— Deci aţi venit până la urmă, spuse. Mi s-a spus tot timpul că veţi veni. Răzbunarea îi aparţine lui Dumnezeu, dar voi nu acceptaţi asta, nu-i aşa? L-aţi luat pe Dumnezeu oamenilor şi le-aţi dat aşa de puţin în schimb. N-am de ce să mă cert cu tine pe pământul ăsta. Poţi să mă omori, bolşevicule. Îndeplineşte-ţi ordinele, dar lasă-l pe acest preot să plece. El nu este Voroşin.

— Dar tu *eşti.*

— Este povara mea. Vocea lui Verachten deveni mai puternică. Şi secretul nostru. M-am născut cu amândouă, iar Dumnezeu mi-a dat viziunea de a acţiona astfel.

— Unul vorbeşte despre drepturi, altul despre Dumnezeu! strigă Taleniekov. Ipocriţilor! *Per nostro circolo!*

Bătrânul clipi; nici o reacţie în ochii lui.

— Poftim?

— M-ai auzit! *Per nostro circolo!*

— Te-am auzit, dar nu te înţeleg.

— Corsica! Porto Vecchio! *Guillaume de Matarese!*

Verachten se uită spre preot.

— Sunt cumva senil părinte? Despre ce vorbeşte?

— Explică, spuse preotul. Cine eşti? Ce doreşti? Ce înseamnă aceste cuvinte?

— *El* ştie!

— Ce ştiu? Verachten se aplecă înainte. Noi, Voroşinii, avem mâinile pătate de sânge, accept asta. Dar nu pot accepta ce nu ştiu.

— *Băiatul-călăuză,* spuse Taleniekov. Cu vocea mai aspră decât a vântului. Mai ai nevoie şi de altceva? Băiatul-călăuză!

— Dumnezeu este călăuza mea…

— Ajunge, *mincinos* neruşinat!

Preotul se ridică în picioare.

— *Destul!* Acest om bun şi onest a trăit toată viaţa în ispăşirea unor păcate care n-au fost niciodată ale *lui!* De mic copil a dorit să devină preot, dar nu i s-a permis. Totuşi, a devenit mai mult decât atât…

— Este un Matarese!

— Nu ştiu ce înseamnă asta, dar ştiu ce este el. Milioane cheltuite în fiecare an pentru cei înfometaţi, pentru cei bătuţi de soartă. Tot ceea ce cere în schimb este prezenţa noastră. Este tot ceea ce a cerut vreodată.

— Eşti un *prost!* Banii aceia sunt fondurile Matarese! Cu ele se cumpără moartea!

— Cumpără *speranţă.* Tu eşti mincinosul!

Uşa capelei se deschise brusc, lovindu-se de perete. Vasili se întoarse repede. În cadrul ei, un bărbat îmbrăcat într-un costum negru stătea cu picioarele depărtate, cu un pistol în mâna dreaptă.

— Nu mişca!

Vorbea nemţeşte.

Pe lângă el intrară două femei. Una era înaltă, suplă, îmbrăcată cu un halat de catifea lung până la genunchi, cu un guler de blana gât. Avea faţa albă, ascuţită, frumoasă. Cealaltă era scundă, urâtă, cu ochi înguşti şi speriaţi, îmbrăcată într-un palton ieftin. O mai văzuse doar cu câteva ore înainte; un funcţionar spusese că le putea sta la dispoziţie, dacă Heinrich Kassel dorea copii.

— El este, spuse femeia care stătuse în spatele unui birou la Notariatul Proprietăţilor.

— Mulţumesc, răspunse Odile Verachten. Poţi pleca acum, o să te ducă şoferul înapoi în oraş.

— *Eu* vă mulţumesc foarte mult, doamnă.

— Cu plăcere. Şoferul este în hol. Noapte bună.

— Noapte bună, doamnă.

Femeia plecă.

— *Odile!* strigă tatăl ei, luptându-se să se ridice. Bărbatul ăsta a intrat…

— Îmi pare foarte rău, tată, îl întrerupse fiica. Dacă vorbim despre lucruri neplăcute acum, nu facem decât să le complicăm; ceva ce n-ai înţeles niciodată. Sunt convinsă că acest… bărbat… ţi-a spus lucruri pe care n-ar fi trebuit să le auzi.

După aceste cuvinte, Odile Verachten dădu din cap spre escorta ei. Acesta mută pistolul spre stânga şi trase. Explozia fu asurzitoare; bătrânul căzu. Ucigaşul ridică pistolul şi trase din nou; preotul se răsuci cu fruntea plină de sânge.

Linişte.

— Ăsta a fost unul din cele mai brutale acte din câte am văzut, spuse Taleniekov. El va ucide… oricum.

— O afirmaţie surprinzătoare din partea lui Vasili Vasilovici Taleniekov, spuse femeia, făcând un pas înainte. Chiar credeai că acest bătrân neputincios – acest pseudopreot – ar fi putut fi de-al *nostru?*

— Greşeala mea a fost în om, nu şi în nume. Voroşin este Matarese.

— Pardon, Verachten. Noi n-am fost născuţi, am fost aleşi. Odile făcu un gest spre tatăl ei. El n-a fost niciodată. Când fratele lui a murit în timpul războiului, Ansel m-a ales pe mine! Se uită din nou la el. Ne întrebăm ce-ai aflat la Leningrad.

— Chiar ai vrea să ştii?

— Un nume, răspunse femeia. Un nume dintr-o perioadă haotică a istoriei. Voroşin. Dar contează prea puţin ceea ce ştii. Nu poţi să spui nimic, nu poţi aduce nici o acuzaţie pe care Verachten să nu o poate nega.

— N-ai de unde să ştii asta.

— Ştim destule, nu? spuse Odile, aruncându-i o privire bărbatului cu pistolul.

— Ştim destule, repetă ucigaşul. Te-am scăpat la Leningrad. Dar n-am scăpat-o pe femeie, Kroneşka, nu-i aşa? Înţelegi ce vreau să spun…

— *Tu!*

Taleniekov porni spre el; bărbatul trase cocoşul pistolului.

Vasili se opri. Corpul şi mintea îl dureau. Voia să ucidă; pentru asta trebuia să se stăpânească. *Loţia, Loţia mea, ajută-mă.*

Se uită fix la Odile Verachten şi vorbi rar, încet, apăsând pe fiecare cuvânt:

— *Per… nostro… circolo!*

Zâmbetul dispăru de pe buzele ei, iar pielea ei albă deveni mai palidă.

— Iar cuvinte din trecut. De la un popor primitiv care nu ştie ce spune. Trebuia să ne gândim că o să afli asta.

— Chiar crezi asta? Crezi că ei nu ştiu ce spun?

— Da.

Acum sau niciodată, gândi Taleniekov. Făcu un pas înainte spre femeie. Pistolul ucigaşului se ridică, ochind spre capul lui.

— Atunci de ce vorbesc despre băiatul-călăuză?

Făcu încă un pas; ucigaşul respiră scurt, pe nas – preludiu înainte de a apăsa pe trăgaci.

— *Stop!* strigă femeia.

Explozia veni în momentul în care Vasili se ghemui la pământ, Odile Verachten ridică mâna pentru a comanda să nu tragă şi în acel moment Taleniekov ţâşni, cu ochii şi mintea şi întreaga fiinţă spre un singur obiect. Pistolul, ţeava pistolului.

Îl ajunse şi apucă oţelul fierbinte cu degetele răsucindu-l spre stânga şi trăgând în jos pentru a produce cea mai mare durere. Îşi înfipse mâna dreaptă în stomacul bărbatului, cu degetele rigide şi îndoite, pipăind plexul solar. Trase în sus cu toată forţa lui; ucigaşul ţipă şi căzu.

Vasili se răsuci şi se aruncă spre Odile. În momentul acela de

violenţă ea ezitase; acum reacţiona cu precizie, scoţând un pistol ascuns în gulerul de blană. Taleniekov îi apucă mâna şi o trase pe podea, punându-i genunchiul în piept.

— N-o să mai fie nici o greşeală acum! Nici capsule în gură.

— O să fii ucis, şopti ea.

— Probabil, răspunse Vasili. Dar o să mori cu mine şi nu vrei asta. Am greşit. Nu eşti unul din soldaţii voştri; cei aleşi nu se sinucid.

— Sunt singura care-ţi poate salva viaţa. Se înecă din cauza pistolului înfipt în gât, dar continuă: *Călăuza... Und*e? Cum?

— Vrei informaţii? Bun! Şi eu la fel.

Taleniekov retrase pistolul din gâtul ei, iar cu mâna dreaptă îi pipăi gura, îi băgă degetele sub limbă şi pe lângă gingii. Odile tuşi, scuipând salivă şi mucus; nu avea pilule în gură. Avusese dreptate; cei aleşi nu se sinucid. Începu apoi să-şi plimbe mâna pe corpul ei, pe glezne, printre picioare, căutând o armă. Nu găsi nimic.

— Ridică-te! îi ordonă.

Se ridică numai în şezut, cu picioarele sub ea, pipăindu-şi gâtul.

— *Trebuie* să-mi spui! şopti ea. Ştii că nu poţi ieşi. Nu fi prost! Salvează-ţi viaţa! Ce *ştii despre călăuză?*

— Ce îmi oferi ca să-ţi spun?

— Ce *vrei?*

— Ce vor Matarese?

Femeia făcu o pauză.

— Ordine.

— Prin *haos?*

— Da! Călăuză? Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi!

— O să-ţi spun când vom ieşi afară.

— Ba nu! *Acum.*

— Chiar crezi că am să fac schimbul în felul ăsta?

O ridică în picioare.

— Plecăm acum. Prietenul tău de aici se va trezi foarte târziu, iar parte din mine şi-ar da viaţa pentru a o lua pe a lui. Încet, cu dureri mari, cum a făcut el cu altcineva. Dar nu voi face asta; trebuie să raporteze unor indivizi şi ei trebuie să acţioneze – iar noi trebuie să privim. Fiindcă Verachten este dintr-o dată fără conducător; tu vei fi foarte departe de Essen.

— Nu!

— Atunci o să mori, spuse Taleniekov simplu! Am intrat, o să ies.

— Am dat ordine! Nimeni n-are voie să plece!

— Cine pleacă? Un paznic în uniformă se întoarce la postul lui. Cei de afară nu sunt Matarese. Sunt exact ceea ce se presupune că ar fi: foşti *kommandos* angajaţi pentru a proteja nişte bogătaşi.

Vasili îi înfipse pistolul în gât.

— Ce alegi? Pentru mine n-are nici o importanţă.

Odile se feri; Vasili o apucă de gât, trăgând-o spre el.

— O să vorbim în maşina tatălui meu, şopti ea. Suntem doi oameni civilizaţi. Tu ai informaţii de care am nevoie, iar eu am o revelaţie pentru tine. N-ai unde să te mai duci acum decât la noi.

Se aşeză lângă ea pe scaunul din faţă al limuzinei lui Walter Verachen. Îşi scosese uniforma şi acum părea unul din amanţii lui Odile. Ea şedea la volan, cu mâna lui în jurul umerilor, cu automatul înfipt în şold. În timp ce gardianul de la intrarea principală se întorcea să apese pe un buton, Vasili se aplecă spre ea; un singur gest necugetat şi era moartă. O ştia şi ea; nu mişcă nici un deget.

Porni prin poarta deschisă, întorcând volanul spre stânga. Vasili îl apucă, puse piciorul, peste al ei, pe frână şi întoarse volanul la dreapta. Maşina se balansa; o îndreptă pe drum şi puse piciorul pe acceleraţie.

— *Ce faci?* ţipă ea.

— Mă feresc de orice întâlnire aranjată dinainte. I se citea în ochi: o maşină aştepta pe drumul spre Essen. Pentru a treia oară Odile Verachten era într-adevăr speriată.

Goneau pe drumul de ţară; la câteva sute de metri înainte se putea vedea în lumina farurilor o bifurcaţie. Vasili aşteptă; instinctiv, Odile întoarse volanul spre dreapta. Duse mâna peste a ei şi mişca volanul scurt, trimiţând maşina pe drumul din stânga.

— O să murim amândoi! ţipă Odile Verachten.

— N-o să murim, răspunse Taleniekov.

Pădurea începea să se răărească; în faţă se vedeau spaţii descoperite.

— Câmpul ăla din dreapta. Trage acolo.

— *Ce?*

Ridică pistolul şi i-l puse la tâmplă.

— Opreşte maşina, repetă.

Se dădură jos. Vasili luă cheile din contact şi le puse în buzunar. O împinse înainte prin iarbă şi merseră spre mijlocul câmpul. În depărtare se vedea o fermă, iar în spatele ei un grajd. Nu se zărea nici o lumină, fermierii din Stadtwald dormeau. În schimb, lumina lunii era mai puternică acum decât în Gilldenplatz.

— Ce ai de gând? întrebă Odile.

— Să văd dacă ai curajul pe care îl pretindeţi soldaţilor voştri.

— Taleniekov, *ascultă-mă!* Indiferent ce o să-mi faci, nu poţi schimba nimic. Am ajuns prea departe. Lumea are o nevoie disperată de noi.

— Lumea are nevoie de ucigaşi?

— Să o *salveze* de ucigaşi! Ai vorbit despre călăuză. *El* ştie; te *îndoieşti?* Vino cu noi. Intră în rândurile noastre.

— Poate o voi face. Dar trebuie să ştiu încotro mergeţi. Care-i

scopul vostru.

— Facem târgul?

— Poate…

— Unde ai auzit de călăuză?

Vasili îşi scutură capul.

— Îmi pare rău, tu mai întâi. Cine sunt Matarese? *Ce* sunt? Ce au de gând?

— Primul răspuns, spuse Odile dându-şi la o parte gulerul de blană şi trăgând de reverele halatului, dezgolindu-şi sânii. E un lucru pe care ştim că l-ai aflat, adăugă ea.

Taleniekov îl văzu în lumina lunii. Mai mare decât celelalte, un cerc zimţat, o parte din el pe sân, o parte pe piept. Semnul Matarese.

— Mormântul de pe dealurile Corsicăi, spuse Vasili. *Per nostro circolo.*

— Ar putea fi şi al tău, spuse Odile întorcându-se spre el. Câţi bărbaţi au pus capul pe aceşti sâni şi au admirat semnul meu din naştere. Tu eşti *cel mai bun,* Taleniekov. *Alătură-te* celor mai buni!

— Puţin mai devreme ai spus că n-am de ales. Că o să-mi destăinui ceva, că voi fi forţat să mă alătur vouă. Ce este?

Odile îşi strânse halatul la piept.

— Americanul este mort. Eşti singur.

— *Cum?*

— Scofield a fost ucis.

— *Unde?*

— La Washington…

Zgomotul unui motor îi întrerupse cuvintele. Două lumini străpunseră întunericul drumului ce intra în pădure spre sud; o maşină. Apoi, deodată, se opri la marginea şanţului, lângă limuzină. Înainte ca luminile să se stingă, Vasili văzu trei bărbaţi sărind afară şi şoferul după ei. Toţi erau înarmaţi; doi aveau puşti.

— M-au găsit, strigă Odile Verachten. Răspunde-mi, Taleniekov! N-ai absolut nici o şansă, vezi, nu? Dă-mi pistolul. Un ordin din partea mea îţi poate schimba viaţa. Fără el eşti mort.

Uimit, Vasili se uită în spatele lui; câmpul se întindea în întuneric, iar iarba era destul de înaltă. Nu era o problemă să scape, poate nici măcar nu era cea mai bună decizie. Scofield *mort?* La *Washington?* Era în drum spre Anglia; ce l-a trimis înainte de vreme la Washington? Dar Odile nu minţea; putea să jure asta! Spusese adevărul aşa cum îl ştia ea – aşa cum şi oferta ei era sinceră. Matarese s-ar putea folosi de Vasili Taleniekov.

Asta era calea? Singura cale?

— Răspunde-mi! Odile stătea nemişcată, cu mâna întinsă.

— Înainte de asta, spune-mi când a fost ucis Scofield? Cum?

— A fost împuşcat acum două săptămâni într-un loc numit Rock

Creek Park.

Minciună. O minciună *calculată!* Fusese şi ea minţită! Oare aveau un aliat în rândurile lui Matarese? Dacă-i aşa, trebuia să ajungă la el. Vasili roti automatul în mână, întinzându-l spre Odile.

— N-am unde să mă mai duc. Sunt cu voi. Dă ordinul.

Se întoarse şi strigă:

— Hei, voi! Nu trageţi!

Un singur fascicul de lumină ţâşni înainte şi Taleniekov văzu ceva ce ea nu văzuse – şi ştiu imediat ceea ce ea nu ştia. Lumina o ţinea un bărbat pentru a-i elibera pe ceilalţi; şi cu toate că şi el se găsea în calea ei, nu era îndreptată spre el, ci spre ea. Se aruncă spre stânga în iarbă. O rafală erupse din puştile lor.

Se dăduse alt ordin. Odile Verachten ţipă. Se frânse în două şi căzu pe spate sub impactul gloanţelor.

Urmară alte împuşcături, scurmând pământul în dreapta lui Taleniekov în timp ce el se strecura prin iarbă, ieşind din zona luminată. Împuşcăturile se auzeau din ce în ce mai puternic pe măsură ce oamenii atacau îndreptându-se spre locul unde doar cu câteva secunde mai înainte stătuse un membru al consiliului Matarese – dând un ordin pe care n-avea dreptul să-l dea.

Vasili ajunse în siguranţa relativă a pădurii. Se ridică şi începu să alerge în întuneric, ştiind că în curând se va opri, se va întoarce şi va ucide un om pe drumul spre limuzină. În alt întuneric. Dar acum continuă să alerge.

Bătrânul muzician stătea în ultimul rând al avionului, cu o cutie de vioară uzată între genunchi. Îi mulţumi absent stewardesei pentru ceaşca de ceai fierbinte.

Va ajunge într-o oră la Paris, se va întâlni cu fata corsicană şi va stabili comunicaţia directă cu Scofield. Era imperativ să lucreze împreună acum; lucrurile se precipitau. Trebuia să se întâlnească cu Beowulf Agate în Anglia.

Două din numele de pe lista invitaţilor lui Guillaume de Mătase de acum şaptezeci de ani se dovediseră exacte.

Scozzi. Mort.

Voroşin-Verachten. Mort.

Sacrificaţi.

Descendenţii direcţi nu contau prea mult, ceea ce însemna că nu mai erau adevăraţii moştenitori ai *padrone-lui* corsican. Erau doar nişte mesageri ce aduceau daruri pentru alţii mult mai puternici, mult mai capabili de a răspândi febra corsicană.

Lumea asta are nevoie de ucigaşi?

Ca s-o salveze de ucigaşi! spusese Odile Verachten.

Enigmă.

David Waverly, secretar de externe, Marea Britanie.

Joshua Appleton, IV, senator, Congresul Statelor Unite.

Erau şi ei mesageri sacrificabili? Sau ei erau altceva? Oare amândoi aveau semnul cercului albastru pe piept? Scozzi îl avea? Şi dacă l-ar avea amândoi şi Scozzi l-ar fi avut, era oare acest stigmat nenatural semnul mistic al unei distincţii, cum credea Odile Verachten, sau era şi el, de asemenea, altceva? Un simbol al sacrificiului. Fiindcă lui Vasili i se păru că de câte ori apărea semnul ăsta urma moartea.

Scofield căuta în Anglia acum. Acelaşi Beowulf Agate pe care cineva din interiorul lui Matarese l-a raportat mort în Rock Creek Park. Cine era şi de ce se dăduse drumul raportului fals? Era ca şi cum acea persoană l-ar fi vrut pe Scofield ferit de ucigaşii Matarese. Dar de ce?

Ai vorbit despre călăuză. El ştie! Te îndoieşti de asta?

Călăuza. Un băiat-călăuză.

Enigmă.

Taleniekov puse ceaiul pe măsuţa din faţa lui şi se lovi cu cotul de vecinul său de scaun. Omul de afaceri din Essen adormise şi-i căzuse mâna peste scaunul de alături. Vasili era pe cale să o dea la o parte când ochii îi căzură pe ziarul împăturit din poala neamţului.

Fotografia îl privea fix, iar lui i se opri respiraţia şi o durere ascuţită i se răsuci în piept.

Figura plăcută şi zâmbitoare era a lui Heinrich Kassel. Titlul mare de deasupra striga informaţia:

AVOCAT UCIS.

Taleniekov se aplecă şi ridică ziarul, durerea sporind pe măsură ce citea.

Heinrich Kassel, unul din cei mai proeminenţi avocaţi ai Essen-ului, a fost găsit mort în maşina sa seara trecută. Autorităţile au denumit crima bizară şi brutală. Kassel a fost găsit sugrumat, cu multiple lovituri şi sângerări pe faţă şi pe corp. Un aspect straniu al crimei este ruperea cămăşii victimei, dezgolind astfel pieptul pe care era un cerc albastru închis. Vopseaua nu se uscase încă în momentul în care a fost descoperit cadavrul, puţin după miezul nopţii.

Per nostro circolo.

Vasili închise ochii. Cu numele *Voroşin* pronunţase sentinţa la moarte a lui Kassel.

Fusese îndeplinită.

28

— Scofield?

Bărbatul negricios era înmărmurit, murmurase numele stupefiat.

Bray o luă la fugă prin mulţimea din staţia metroului londonez spre ieşirea Charing Cross. Se întâmplase; mai devreme sau mai târziu trebuia să se întâmple. Nici un bor de pălărie nu putea ascunde o faţă dacă nişte ochi exersaţi vedeau acea faţă şi nici o îmbrăcăminte, oricât de neobişnuită, nu putea înşela un profesionist odată ce faţa fusese însemnată.

Tocmai fusese însemnat. Bărbatul care făcuse identificarea – şi care, fără îndoială, fugea acum spre un telefon – era un agent veteran al CIA, staţionat la ambasada americană din Grosvenor Square. Scofield îl cunoştea vag; unul sau două prânzuri la The Guinea; două sau trei conferinţe între Consular Operations şi *Companie.* Nici o apropiere, simple contacte oficiale. Omul era un luptător pentru deciziile CIA, iar Beowulf Agate le încălcase frecvent.

Fir-ar al dracului! În câteva minute reţeaua Statelor Unite din Londra va fi în alarmă, în câteva ore fiecare om disponibil şi informator se va răspândi prin oraş, căutându-l pe el. S-ar fi putut ca şi englezii să fie anunţaţi, dar era puţin probabil. Cei din Washington care-l voiau pe Brandon Alan Scofield îl voiau mort, nu interogat, iar ăsta nu era stilul englezilor. Nu, britanicii vor fi evitaţi.

Bray se baza pe asta. Există un bărbat pe care îl ajutase în urmă cu câţiva ani, în împrejurări care aveau puţin de-a face cu profesia lor comuna, iar datorită acelui ajutor englezul a putut rămâne în *British Intelligence.* Nu numai să rămână, dar chiar să avanseze într-o poziţie cu responsabilitate considerabilă.

Roger Symonds lăsase 2.000 de lire din fondurile MI-6 la mesele de la Ambassadeurs. Bray a înlocuit suma dintr-unul din conturile lui. Banii n-au mai fost înapoiaţi niciodată – nu din greşeală, doar din cauză că Scofield nu se mai intersectase cu Symonds. În munca lor nu se lasă viitoarea adresă.

Îi cere acum un fel de plată. Totuşi Roger Symonds nu trebuie să afle că el se găseşte pe lista Washingtonului. Lăsând datoriile la o parte, englezul îşi lua munca foarte în serios; nu vor exista nici un Fuch sau Philby pe conştiinţa lui. Cu atât mai puţin un fost ucigaş al Consular Operations, transformat probabil în ucigaş plătit.

Bray dorea ca Symonds să aranjeze o întâlnire particulară între el şi secretarul de externe, David Waverly. Întâlnirea, oricum, trebuia aranjată fără să se rostească numele lui Scofield – agentul britanic se va opune la asta şi va refuza categoric dacă va afla ce gândeşte

Washington-ul despre el. Scofield ştia că trebuie să vină cu un motiv credibil; încă nu se gândise la el.

Ieşi fugind din staţia Charing Cross şi intră în şuvoiul de pietoni ce se îndrepta spre sud. În Trafalgar Square traversă intersecţia, amestecându-se în mulţimea din piaţă. Se uită la ceas. Era ora 6,15; 7,15 la Paris. În treizeci de minute trebuia să înceapă să o sune pe Toni la apartamentul ei din rue du Bac; era un centru de telefoane puţin mai departe, în Haymarket. Se va duce încet într-acolo, oprindu-se pe drum pentru a-şi cumpăra o pălărie şi o jachetă nouă. Agentul CIA va da o descriere precisă a îmbrăcăminţii lui; era absolut necesar să se schimbe.

Purta aceeaşi jachetă ca în Corsica, aceeaşi şapcă cu cozoroc. Le-a lăsat într-o cabină de probă, cumpărând un pardesiu închis şi o pălărie cu boruri largi şi moi. Merse din nou spre sud, mai repede acum şi tăie prin străzile din spate spre Haymarket.

Plăti la o operatoare, i se dădu o cabină, intră şi închise uşa de sticlă. Era şapte fără zece. Antonia trebuia să fie lângă telefon. Acordau întotdeauna o jumătate de oră pentru canalele de comunicaţii; dacă nu o găsea până la 8,15, ora Parisului, trebuia să aştepte telefonul lui între 11,45 şi 12,15. Singura condiţie pentru care a insistat Toni a fost ca ei să vorbească în fiecare zi. Bray n-a obiectat; ieşise din adâncurile pământului şi găsise ceva ce-i era de mare preţ, ceva ce crezuse că a pierdut pentru totdeauna. Putea să iubească din nou; excitaţia anticipării revenise. Sunetul unei voci îl mişca, atingerea unei mâini avea un înţeles. O găsise pe Antonia Gravet în cel mai nepotrivit moment din viaţa lui, totuşi găsirea ei dădea vieţii lui o semnificaţie pe care nu o avusese de foarte mulţi ani. Voia să trăiască şi să îmbătrânească lângă ea; foarte simplu. Şi remarcabil. Nu se gândise niciodată înainte că îmbătrâneşte; era timpul să o facă.

Dacă Matarese îi va permite.

Matarese. O putere internaţională invizibilă, cu lideri necunoscuţi, încercând să obţină *ce?*

Haos? *De ce?*

Haos. Scofield fu izbit deodată de înţelesul cuvântului. Starea de materie fără formă a corpurilor lovindu-se în spaţiu, înaintea creaţiei. Înaintea impunerii ordinii asupra universului.

Telefonul sună; Bray ridică repede receptorul.

— Vasili e aici, spuse Antonia.

— La *Paris?* Când a ajuns?

— În după-amiaza asta. E rănit.

— Cât de rău?

— La gât. Are nevoie de copci.

O mică pauză în timp ce receptorul trecea în altă mână.

— Are nevoie de somn, spuse Taleniekov în engleză. Dar mai întâi,

am să-ţi comunic câteva lucruri, câteva avertismente.

— Ce-i cu Voroşin?

— A păstrat V-ul pentru scopuri practice, dar puerile. A devenit Verachten din Essen. Ansei Verachten.

— Uzinele *Verachten?*

— Da.

— Isuse Hristoase!

— Fiul lui credea asta.

— Poftim?

— N-are importanţă; sunt prea multe de spus. Nepoata lui era cea aleasă. E moartă, ucisă din ordinul Matarese.

— Ca şi Scozzi, spuse Scofield.

— Exact, aprobă rusul. Erau vasali; duceau la îndeplinire planurile, dar erau comandaţi de alţii. Ar fi interesant de văzut ce se întâmplă cu companiile Verachten. N-au conducător acum. Trebuie să observăm cine va prelua controlul lor.

— Am ajuns la aceeaşi concluzie atunci, spuse Bray. Matarese lucrează prin intermediul unor corporaţii mari.

— Aşa s-ar părea, dar în ce scop, n-am nici cea mai vagă idee. E extrem de contradictoriu.

— Haos… Scofield spuse cuvântul încet.

— Poftim?

— Nimic. Spuneai că vrei să mă previi.

— Da. Ne-au studiat dosarele sub microscop. Se pare că ştiau fiecare om de care ne-am folosit, fiecare prieten vechi, fiecare contact, fiecare profesor şi iubită. Fii atent.

— N-au de unde şti ceea ce n-a intrat niciodată în dosare; nu pot acoperi pe toată lumea.

— Nu te baza pe asta. Ai primit telegrama mea despre semnele de pe corp?

— E o nebunie! Bande de ucigaşi identificându-se ei înşişi? Nu sunt sigur că pot crede aşa ceva.

— Ba aşa este, spuse Taleniekov. E altceva ce nu pot înţelege. Sunt sinucigaşi; nu-i poţi prinde vii. Ceea ce mă face să cred că nu sunt chiar atât de numeroşi cum ar dori liderii lor să credem. Sunt un fel de soldaţi de elită trimişi în zonele nesigure, de neconfundat cu asasinii plătiţi şi angajaţi la mâna a doua sau a treia.

Bray făcu o pauză, amintindu-şi:

— Ştii ce descrii, nu?

— Mult prea bine, răspunse Taleniekov. Hasan ibn-al-Sabbah. *Fida'is.*

— Cadre de asasini… până când viaţa ne va despărţi de plăcerile noastre. Cum vine asta modernizată?

— Am o teorie; s-ar putea să n-aibă nici o valoare. O vom discuta

când ne vom vedea.

— Când va fi asta?

— Mâine noapte – probabil dimineaţa următoare devreme. Pot să angajez un pilot şi un avion în districtul Cap Gris; am mai făcut-o şi înainte. E un aeroport particular între Hyth şi Ashford. Ar trebui să ajung la Londra în jur de ora unu, două sau trei cel mai târziu. Ştiu unde stai, mi-a spus fata.

— Taleniekov.

— Da?

— O cheamă Antonia.

— Ştiu asta.

— Dă-mi-o la telefon.

— Bineînţeles.

Găsi numele în cartea de telefon a Londrei: *R. Symonds, Brodbry In, Chelsea.* Memoră numărul şi telefonă prima oară de la o cabină din Piccadilly Circus. Femeia care răspunse îi spuse politicos ca Mr. Symonds era în drum spre casă de la biroul său.

— Trebuie să sosească dintr-un moment în altul. Să-i spun cine l-a căutat?

— Numele nu spune nimic. Am să sun puţin mai târziu, mulţumesc.

— Are o memorie minunată. Sunteţi sigur că nu doriţi să-i lăsaţi numele?

— Sunt sigur, mulţumesc.

— Vine direct de la birou.

— Da, am înţeles.

Scofield agăţă receptorul, puţin tulburat. Părăsi cabina şi merse în jos pe Piccadilly, pe lângă Fortnum şi Mason spre St. James Street. La intrarea în Green Park era o cabină telefonică; trecuseră zece minute. Voia să audă din nou vocea femeii.

— A sosit soţul dumneavoastră? întrebă.

— Tocmai a sunat de la local! Brace and Bit pe Old Church. Este extrem de iritat, aş putea spune. Trebuie să fi avut o zi *îngrozitoare.*

Bray închise. Ştia numărul de la MI-6 – Londra; era unul din acelea pe care aliaţii îl ţin minte. Începu să-l formeze.

— Mr. Symonds, vă rog. Urgent.

— Imediat, domnule.

Roger Symonds nu era în drum spre casă, nici într-un bar numit The Breace şi Bit. Făcea un joc de familie?

— Symonds, vocea englezească familiară lui Bray avea un timbru plăcut.

— Soţia ta mi-a spus că eşti în drum spre casă, dar că întârzii la The Brace and Bit. Ăsta e cel mai bun pretext pe care l-ai găsit?

— Cum?... Cine-i acolo?

— Un vechi prieten.

— Nu prea cred. Nu sunt căsătorit. Prietenii mei ştiu asta.

Bray făcu o pauză, apoi vorbi precipitat:

Repede. Dă-mi un număr steril sau unul *scrambler*[3]*. Repede.*

— Cine-i acolo?

— Două mii de lire.

Mai puţin de o secundă îi trebui lui Symonds să înţeleagă şi să se conformeze; spuse un număr, îl repetă, apoi adăugă.

— Subsolul. Patruzeci şi cinci de etaje mai sus.

Se auzi un clic; linia se închisese. Patruzeci şi cinci de etaje mai sus de subsol însemna să împartă numărul la doi minus unu. Trebuia să sune la numărul acela în exact douăzeci şi două de minute, în timpul cărora dispozitivele de bruiaj vor fi activate. Părăsi cabina pentru a găsi o alta, cât de departe îi permitea timpul şi mersul rapid. Intercepţia telefoanelor era posibilă în ambele sensuri; cabina din Green Park putea să se găsească sub observaţie în câteva minute.

Porni în sus pe Old Bond Street până ajunse la Oxford, unde o luă la dreapta şi începu să alerge pe Wardour Street. Încetini apoi, o luă din nou spre dreapta şi se amestecă în mulţimea din Soho. Timpul trecut: nouăsprezece minute şi jumătate. La colţul lui Shaftbury Avenue era o cabină; înăuntru, un tânăr îmbrăcat ţipător striga în aparat. Scofield aşteptă lângă uşă, uitându-se la ceas.

Douăzeci şi unu de minute.

Nu putea să rişte. Scoase o bancnotă de cinci lire şi bătu în geam. Tânărul se întoarse; văzu bancnota şi ridică degetul mijlociu într-un gest care nu era de colaborare.

Bray deschise uşa, puse mâna stângă pe şoldul tipului, îl strânse puternic şi în timp ce tânărul obraznic începu să ţipe, îl trase afara, punându-i piedică cu piciorul stâng şi dădu drumul bancnotei în creştetul lui; individul o luă şi fugi.

Douăzeci de minute şi treizeci de secunde.

Scofield inspiră de câteva ori adânc, încercând să încetinească bătăile rapide ale inimii. Douăzeci şi două de minute. Formă numărul.

— Nu te duce acasă, spuse Bray în momentul în care Symonds veni la telefon.

— Nu *sta* tu în Londra! veni răspunsul. Grosvenor Square a lansat o alarmă pentru tine.

— *Ştii?* Washington v-a anunţat şi pe voi?

— Nu prea. N-au spus un cuvânt despre tine. Personal eşti terminat. Ne-am interesat acum câteva săptămâni, când am primit prima oară vestea.

---

[3] Dispozitiv de bruiere a interceptărilor de orice fel, telefon, radio, imagini vizuale.

— Vestea de *unde?*

— Sursele noastre de la sovietici. În KGB. Şi ei sunt după tine, dar ei au fost mereu.

— Ce a spus Washington-ul când v-aţi interesat?

— N-ai vrut să raportezi locurile în care te găseai, cam aşa ceva.

— Cum de ştii despre alarmă? Asta de acum.

— Oh, ce naiba. O mulţime de oameni pe care Grosvenor îi are pe listele sale de plată nu sunt loiali.

Bray făcu o pauză, uimit.

— Roger, de ce-mi spui asta? Nu cred că două mii de lire te-ar convinge sa faci asta.

— Suma aceea stă într-o bancă din Chelsea, încasând dobânzi pentru tine chiar din dimineaţa care a urmat nopţii aceleia.

— Atunci de ce?

Symonds îşi drese glasul, un fel propriu al englezilor în faţa emoţiei.

— N-am idee ce probleme ai tu acolo şi nici nu mă interesează, dar am fost îngrozit să aflu că sursa noastră din Washington confirmă că departamentul de Stat subscrie la informaţia sovietică. Mi se pare nu numai un nonsens, dar o găsesc chiar jignitoare.

— Ce informaţie?

— Că ţi-ai unit forţele cu Şarpele.

— „Serpent”?

— Aşa îl numim noi pe Vasili Taleniekov, un nume de care sunt sigur că-ţi aduci aminte. Repet, nu ştiu ce probleme ai, dar ştiu să văd o minciună sfruntată, o minciună macabră ca asta, când o aud. Symonds îşi drese glasul din nou. Câţiva dintre noi îşi mai aduc aminte de Berlinul de Est. Şi eram aici când ai venit de la Praga. Cum pot îndrăzni… după tot ce ai făcu*t? Bas*tarzi nenorociţi!

Scofield respiră lung, adânc.

— Roger, nu te duce acasă.

— Da, ai mai spus asta. Symonds era uşurat că se întorceau din nou la lucruri practice; era vocea lui. Ziceai că-i cineva acolo, pretinzând că-i soţia mea?

— Probabil nu înăuntru, dar aproape, cu o vedere clară. Ţi-au interceptat telefonul, iar echipamentul este bun. Nici un ecou, nici un zumzăit static.

— Telefonul meu? Mă urmăresc pe *mine?* În *Londra?*

— Te acoperă pe tine; sunt pe urmele mele. Ştiu că am fost prieteni şi se gândesc că s-ar putea să te caut.

— Ce neobrăzare! Ambasada aia va primi un fulger ce-i va carboniza penele nenorocitului ăla de vultur ridicol! Merg prea departe!

— Nu sunt americanii.

— Nu sunt?… Bray, pentru numele lui Dumnezeu, despre ce

vorbeşti tu acolo?

— Tocmai despre asta e vorba. Trebuie să stăm de vorbă. Dar trebuie să găsim un drum foarte complicat. Două reţele sunt pe urmele mele, iar una dintre ele te are în vizor. Sunt buni.

— O să vedem noi asta, izbucni Symonds, iritat, întărâtat şi curios. Cred că trei, patru maşini, una sau două dubluri şi o acoperire oficiala pot realiza trucul. Unde eşti?

— Soho. Wardour and Shaftbury.

— Bun. Îndreaptă-te spre Tottenham Court. În douăzeci de minute, un Mini gri – cu numărul din spate strâmb – va intra pe la sud de Oxford şi va opri în curbă. Şoferul este negru; e legătura ta. Urcă în maşină.

— Mulţumesc, Roger.

— Pentru puţin. Dar să nu te aştepţi să am la mine cele doua mii de lire. Băncile sunt închise, ştii, nu?

Scofield urcă în maşină pe scaunul din faţă. Şoferul negru se uită atent la el, ţinându-şi mâna dreaptă ascunsă. I se dăduse cu siguranţă o fotografie s-o studieze. Bray îşi scoase pălăria irlandeză.

— Mulţumesc, spuse şoferul, ridicându-şi mâna repede spre buzunarul jachetei, apoi pe volan. Motorul porni imediat şi plecară spre Tottenham Court. Mă numesc Israel. Sunteţi Brandon Scofield evident. Îmi pare bine de cunoştinţă.

— Israel? întrebă Bray.

— Asta e, răspunse şoferul zâmbind. Nu cred că părinţii mei s-au gândit la înfrăţirea minorităţilor când mi l-au dat, dar erau nişte cititori avizi ai Bibliei. Israel Isles.

— E un nume simpatic.

— Nevastă-mea crede că au zbârcit-o, cum spuneţi voi, americanii. Îmi spune într-una că dacă mi-ar fi spus Ishmael, toate prezentările mele ar fi fost memorabile.

— „Spune-mi Ishmael”… Bray râse. E destul de aproape.

— Gluma asta ascunde un pic de nervozitate din partea mea, spuse Isles.

— De ce?

— Am studiat o mulţime din isprăvile dumneavoastră. Duc acum cu maşina un om pe care toţi am vrea să-l copiem.

Umbra de zâmbet dispăru de pe faţa lui Scofield.

— Mă flatezi. Sunt sigur că o să reuşeşti, dacă vrei.

Iar când ai să ajungi la vârsta mea, sper să gândeşti că a meritat.

Au mers spre sud, în afara Londrei, pe drumul spre Heathrow, ieşind din autostradă la Redhill şi s-au îndreptat spre vest. Israel Isles era suficient de perspicace pentru a nu prelungi gluma. Înţelese, evident, că duce un american foarte preocupat sau foarte obosit. Bray

îi era recunoscător pentru liniște; trebuia să ia o decizie dificilă. Riscurile erau enorme, indiferent ce hotărâre lua.

Totuşi, o parte a acestei decizii fusese forţată, ceea ce însemna că trebuia să-i spună lui Symonds că Washington-ul nu era problema imediată. Nu-l putea lăsa pe Roger să-şi verse furia pe ambasada americana; nu ambasada a luat măsura să-i intercepteze telefonul. Matarese a făcut-o.

Totuşi, să spună tot adevărul însemna să-l implice şi pe Symonds, care nu va tăcea din gură. Se va duce la alţii şi aceia la superiorii lor. Nu era încă momentul să se vorbească despre o conspiraţie atât de masivă şi contradictorie încât va fi etichetată drept produsul a doi agenţi terminaţi – amândoi căutaţi pentru trădare în ţările lor. Va *veni* timpul, dar nu acum. Fiindcă adevărul era că nu aveau nici o dovadă. Tot ce ştiau era la fel de uşor de negat ca şi spusele unui paranoic. Aparent, logica era împotriva lor. De ce să finanţeze haosul liderii unor corporaţii mamut, care depindeau în fond tocmai de stabilitate?

Haos. Materia fără formă, ciocnirea corpurilor în spaţiu…

— Peste câteva minute o să ajungem la prima noastră destinaţie, spuse Isles.

— Prima destinaţie?

— Da. Călătoria noastră are două stadii. Schimbăm maşinile; asta va fi condusă înapoi la Londra – şoferul va fi negru, pasagerul alb – iar noi mergem mai departe cu alta, o maşină diferită. Următorul pas durează mai puţin de un sfert de oră. Mr. Symonds s-ar putea să întârzie puţin, totuşi. Trebuie să facă patru schimburi de maşini prin garajele din oraş.

— Înţeleg, spuse Scofield, uşurat.

Negrul tocmai îi dăduse ideea. Aşa cum rendez-vous-ul cu Symonds avea loc în etape, tot aşa şi explicaţiile lui vor fi date în etape. Îi va spune o parte din adevăr, dar nimic care să-l implice pe secretarul de externe David Waverly. Totuşi, lui Waverly trebuie să i se transmită informaţii strict confidenţiale; deciziile politicii externe puteau fi afectate de ştirea unor masive mişcări de capital manipulate secret. *Asta* era informaţia peste care dăduse Scofield şi pe care o urmărea: schimburi masive de capital. Şi cu toate că manevrele economice clandestine făceau obiectul securităţii statului, acestea erau deasupra MI-5 şi 6, ca şi deasupra intereselor FBI-ului şi CIA.

La Washington se găseau cei care voiau să-l împiedice să dezvăluie ceea ce ştie, dar nu poate dovedi. Cel mai sigur mijloc de face asta era să-l discrediteze, să-l ucidă dacă se ajungea acolo. Symonds va înţelege.

Oamenii omoară uşor pentru bani; nimeni nu ştia asta mai bine ca un agent. Atât de frecvent era suportul… acţiunilor lor.

Isles încetini Mini-ul şi îl trase la marginea drumului. Întoarse

maşina, îndreptând-o cu botul în direcţia din care veniseră.

În mai puţin de treizeci de secunde, un alt automobil, mai mare, se apropie; îi „agăţase” pe drum şi-i urmărise la o distanţă discretă. Bray ştia ce urmează; se dădu jos împreună cu negrul. Bentley-ul se opri. Un şofer alb deschise uşa din spate pentru un tovarăş negru. Nimeni nu scoase o vorbă în timpul schimbării amândouă vehiculele fiind conduse de negri.

— Pot să vă pun o întrebare? spuse Israel Isles ezitând.

— Sigur.

— Am trecut prin tot antrenamentul, dar n-a trebuit niciodată să ucid un om. Mă îngrijorează câteodată gândul ăsta. Cum este?

Bray se uită pe geam la umbrele care alergau înapoi. *E ca şi cum intri printr-o uşă într-un loc în care n-ai mai fost niciodată. Sper să nu trebuiască să ajungi acolo, fiindcă este plin cu o mie de ochi – câţiva furioşi, mulţi speriaţi, cei mai mulţi rugători... toţi întrebându-se: De ce eu acum?*

— Nu este mare lucru, spuse Bray. Nu omori niciodată decât dacă este absolut necesar, ştiind că dacă faci asta salvezi mult mai multe vieţi. Asta este justificarea, singura care trebuie să existe vreodată. Scoate-o din minte, încuie-o undeva în spatele unei uşi în capul tău.

— Da, cred că înţeleg. Justificarea se găseşte în necesitate. Trebuie acceptat asta, nu?

— Exact. Necesitatea.

Până când îmbătrâneşti, iar uşa se deschide din ce în ce mai des. În final nu se va mai închide şi tu vei sta acolo, uitându-te fix înăuntru.

Au intrat într-un parking pustiu, în vecinătatea localităţii Guildford. O maşină îi aştepta, dar Roger Symonds nu era în ea; urma să apară dintr-un moment într-altul. Doi bărbaţi au sosit mai devreme pentru a se asigura că nu mai este nimeni în zonă, că n-a avut loc nici o interceptare la un telefon considerat steril.

— Hello, Brandon, spuse un bărbat scund şi solid, îmbrăcat într-un palton negru, întinzându-i mâna.

— Bună, ce mai faci?

Scofield nu-şi amintea numele agentului, dar figura da, părul roşu; era unul din cei mai buni oameni lăsaţi de MI-6. *Cons Op* l-a cerut – cu permisiunea britanicilor – atunci când inelul de spionaj Moscova-Paris-Cuba opera în Camera Deputaţilor. Bray era impresionat să-l vadă acum. Symonds folosea o echipă de mâna întâi.

— Au trecut opt sau zece ani, nu?

— Cel puţin, îl aprobă Scofield. Cum te-ai descurcat?

— Sunt încă aici. O să ies la pensie în curând. O aştept.

— Să te bucuri de ea.

Englezul ezită, apoi vorbi stingherit:

— Nu te-am mai văzut de la afacerea aia îngrozitoare din Berlinul de Est. Nu am fost noi chiar aşa prieteni, dar ştii ce vreau să spun. Condoleanţe, chiar dacă vin atât de târziu. Groaznic lucru. Animale scârboase!

— Mulţumesc. A fost demult.

— Nu chiar aşa demult. Sursa mea din Moscova ne-a adus ştirea aia tâmpită despre tine şi Şarpele. Beowulf şi Serpent! Dumnezeule, cum pot idioţii ăia din D.C. să înghită asemenea absurdităţi?

— E complicat.

Văzu mai întâi luminile, apoi auzi motorul. Un taxi londonez intra în parking. Şoferul, însă, era Roger Symonds.

Ofiţerul MI-6 se dădu jos şi pentru câteva secunde clipi şi se întinse, dezmorţindu-se. Bray îl privi, observând că Roger nu sa schimbat în anii care au trecut de când nu se văzuseră. Englezul avea doar câteva kilograme în plus, iar claia de păr castaniu era tot imposibil de pieptănat. Avea un aer dezorientat, care masca o minte analitica de mâna întâi. Nu era un om pe care să-l prosteşti uşor – cu o parte a adevărului sau deloc.

— Bry, ce mai faci? spuse Symonds cu mâna întinsă. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi răspunde la asta, o să ajungem şi acolo. Să ştii că astea nu sunt maşini uşor de condus. Mă simt de parca aş fi ieşit de la cel mai dur meci din Liverpool. Voi fi mult mai generos cu şoferii de acum înainte.

Roger se uită împrejur, dădu din cap spre oamenii lui, apoi, zărind deschizătura din gardul viu ce dădea spre un teren de joacă:

— Hai să facem o plimbare. Dacă eşti băiat bun, s-ar putea să-ţi fac vânt o dată sau de două ori într-unul din leagăne.

Englezul ascultă în linişte, rezemându-se de piciorul de fier al leagănului, în timp ce Bray stătea pe scaun şi îşi spunea povestea cu schimbările masive de fonduri. Când Scofield termină, Symonds trecu în spatele lui Bray şi îl împinse între omoplaţi.

— Ăsta e elanul pe care ţi l-am promis, cu toate că nu-l meriţi. N-ai fost băiat bun.

— De ce nu?

— Nu îmi spui ceea ce ar trebui, iar tactica ta mă nedumereşte.

— Înţeleg. Nu înţelegi de ce nu vreau să foloseşti numele meu cu Waverly?

— Oh, nu, asta e în regulă. Trebuie să trateze cu Washington-ul în fiecare zi. Acordarea unei întâlniri neoficiale unui fost agent secret american nu este ceva ce ar vrea să fie înregistrat la Ministerul de Externe. Vreau să spun că de fapt noi nu prea dezertăm de la unii la alţii. O să-mi iau eu responsabilitatea asta dacă trebuie luată.

— Atunci ce te nelinişteşte?

— Oamenii care te urmăresc. Nu Grosvenor, bineînţeles, ceilalţi. N-ai fost sincer; mi-ai spus că sunt buni, dar nu mi-ai spus *cât* de buni. Sau mărimea resurselor...

— Ce vrei să spui?

— Am scos dosarul tău şi am ales trei nume pe care le ştii, i-am sunat pe fiecare, i-am spus fiecăruia că cel de la telefon este un intermediar al tău şi i-am trimis pe fiecare într-un anumit loc. Toate trei mesajele au fost interceptate; cei sunaţi au fost urmăriţi.

— De ce eşti surprins? Ţi-am spus asta.

— Ce mă surprinde este că unul din acele nume era cunoscut numai de noi. Nu MI-5, nu Serviciul Secret, nici măcar Amiralitatea. Numai de noi.

— Cine era?

— Grimes.

— N-am auzit de el, spuse Bray.

— Te-ai întâlnit cu el o singură dată. La Praga. Sub numele de Brazuk.

— KGB, spuse Scofield, uimit. A dezertat în ’72. Vi l-am dat vouă. Nu voia să aibă de-a face cu noi şi n-avea rost să-l pierdem.

— Dar numai tu ştiai asta. N-ai spus nimic alor tăi şi, cinstit vorbind, noi, aici la Şase, ne-am asumat cumpărarea.

— Aveţi o scurgere, atunci.

— Aproape imposibil, răspunse Symonds. Cel puţin în ceea ce priveşte circumstanţele actuale, aşa cum le-ai descris.

— De ce?

— Ai spus că ai dat peste mişcările astea financiare cu puţin timp în urmă. Hai să zicem acum câteva luni, de acord?

— Da.

— Şi, de atunci, cei care vor să te reducă la tăcere au început să acţioneze împotriva ta, corect?

Bray încuviinţă din cap. Agentul MI-6 se aplecă înainte, cu mâna pe lanţul de deasupra capului lui Bray.

— Din ziua în care am luat biroul ăsta, acum doi ani şi jumătate, dosarul lui Beowulf Agate s-a găsit în seiful meu personal. Se poate scoate numai pe bază de două semnături, una din ele trebuie să fie a mea. Nu a fost scos şi este singurul dosar din Anglia care conţine legătura dintre tine şi dezertarea lui Grimes-Brazuk.

— Ce vrei să spui?

— Nu mai există decât un singur loc unde se poate găsi această informaţie.

— Unde?

— Moscova. Symonds dădu drumul cuvântului încet.

Bray scuturâ capul.

— Asta presupune ca Moscova să cunoască identitatea lui Grimes.

— Foarte posibil. Ca şi ceilalţi pe care i-aţi cumpărat, Brazuk era o muhaia. Noi nu-l voiam într-adevăr, dar nu-l puteam da nici înapoi. E un alcoolic cronic, a fost de ani de zile. Munca sa de la KGB era ornamentală, o datorie pentru un soldat cândva brav. Bănuiam că şi-a dat acoperirea în vileag mai demult. Nimănui nu-i păsa, până ai apărut tu. Cine sunt cei care te urmăresc?

— Se pare că nu v-am făcut nici o favoare când vi l-am dat pe Brazuk, spuse Scofield, evitând ochii agentului de la MI-6.

— N-ai ştiut asta şi nici noi. N-aveam de unde. Cine sunt oamenii aceia, Bray?

— Indivizi care au legături la Moscova. Evident. Ca şi noi.

— Atunci trebuie să te întreb ceva, continuă Symonds. Ceva ce ar fi fost de neînchipuit acum câteva ore. E adevărat ce crede Washington-ul? Lucrezi împreună cu „the Serpent”?

Scofield se uită la englez.

— Da.

Calm, Symonds dădu drumul lanţului şi se îndreptă.

— Cred c-aş putea să te omor pentru asta, spuse. Pentru numele lui Dumnezeu, *de ce?*

— Dacă problema se pune ori să mă ucizi, ori să-ţi spun, nu prea am de ales, nu?

— Există şi ceva la mijloc. Te iau cu mine şi te dau celor din Grosvenor Square.

— N-o face, Roger. Şi nu-mi cere să-ţi spun nimic acum. Mai târziu da. Nu acum.

— De ce aş fi de acord?

— Fiindcă mă cunoşti, nu mă pot gândi la alt motiv.

Symonds se întoarse. Câteva minute nu vorbi nici unul. Într-un târziu, englezul se întoarse cu faţa la Bray.

— O frază aşa de simplă. „Mă cunoşti.” Oare te cunosc?

— N-aş fi venit la tine dacă mă gândeam că nu mă cunoşti. Nu le cer unor străini să-şi rişte viaţa pentru mine. N-am glumit când ţi-am spus să nu te duci acasă. Eşti însemnat… la fel ca mine. Dacă te acoperi, o să fie în regulă. Dacă află că te-ai întâlnit cu mine, eşti ca şi mort.

— În momentul ăsta sunt înregistrat într-o întâlnire urgentă la Amiralitate. S-au dat telefoane la birou şi acasă, cerându-mă pe mine.

— Bun. Mă aşteptam la aşa ceva.

— *Fir-ai tu să fii,* Scofield! A fost dintotdeauna cadoul tău. Faci să sune telefonul până nu mai suportă nimeni! Da, *te* cunosc şi voi face ce-mi ceri – un timp. Dar nu fiindcă ai devenit melodramatic; nu mă impresionează. Din altă cauză, în schimb. Ţi-am spus că te-aş putea ucide fiindcă lucrezi cu Taleniekov. Cred că aş putea, dar bănuiesc că te ucizi singur de fiecare dată când te uiţi la el. E un motiv suficient

pentru mine.

29

Bray coborî treptele casei cu camere de închiriat în lumina soarelui de dimineaţă şi se amestecă în mulţimea care-şi făcea cumpărăturile pe Knightbridge. Era o zonă a Londrei în care puteai rămâne nevăzut; de la ora nouă dimineaţa, străzile gemeau de trafic. Se opri la un chioşc, îşi mută geanta în mâna stângă, luă un The Times şi intră într-un mic restaurant. Se aşeză pe un scaun, satisfăcut că avea o vedere clară asupra intrării şi că telefonul public de pe perete se afla la câţiva metri. Era zece fără un sfert; trebuia să-l sune pe Roger Symonds fix la 10:15 pe linia sterilă ce nu putea fi înregistrată sau interceptată.

Comandă micul dejun şi desfăcu ziarul. Găsi ceea ce căuta într-o singură coloană, în partea din stângă sus a primei pagini.

MOARTEA MOŞTENITOAREI VERACHTEN

Essen. Odile Verachten, fata lui Walter, nepoata lui Ansei Verachten, fondatorul uzinelor Verachten, a fost găsită moartă în casa sa din Werden Strasse noaptea trecută, aparent victima unui violent atac de inimă. De aproape zece ani, Fraulein Verachten şi-a asumat conducerea diverselor companii sub îndrumarea tatălui său, care nu mai participa activ în ultimii ani. Amândoi părinţii se retrăseseră la moşia lor din Stadtwald şi nu apăreau în public. O înmormântare în cadru restrâns va avea loc în incinta reşedinţei. O declaraţie a corporaţiei este aşteptată în curând, dar nimic de la Walter Verachten, despre care se raportează că este grav bolnav.

Odile Verachten era o femeie extrem de atrăgătoare, iar în tinereţe comportarea ei era foarte des în dezacord cu purtarea liderilor afacerilor de la Essen. Dar nimeni nu se îndoia de abilitatea ei în a conduce uriaşele uzine Verachten.

Scofield trecu repede peste hiperbolele biografice folosite de editor spre a descrie o târfă care fără îndoială se culca cu toată lumea cu frecvenţa, chiar dacă nu şi cu delicateţea unei curve din Soho.

Era un articol-urmare imediat dedesubt. Bray începu să citească şi înţelese imediat, instinctiv, că un alt fragment de adevăr iese la suprafaţă.

MOARTEA VERACHTEN INTERESEAZĂ TRANS-COMM

New York, N.Y. Printr-o mişcare care a luat Wall Street-ul prin surprindere, s-a aflat astăzi că o echipă de directori consultanţi de la Trans-Communications, Incorporated, a zburat la Essen, Germania, pentru conferinţe cu executivi ai uzinelor Verachten. Moartea

neaşteptată a lui Fraulein Odile Verachten, 47 şi retragerea virtuală tatălui ei, Walther, 76, au lăsat companiile Verachten fără o voce autorizată în fruntea lor. Ceea ce uimeşte sursele locale ce se presupun informate este mărimea numărului de acţiuni ale Trans-Comm în Verachten. În labirinturile legale ale Essen-ului, investiţiile americane sunt adesea greu de urmărit, dar foarte rar acţiunile depăşesc douăzeci de procente. Persistă rumori că Trans-Comm este în exces de cincizeci la sută, cu toate că dezminţiri etichetând asemenea cifre ca ridicole au fost date de cartierul general din Boston al conglomeratului...

Cuvintele ţâşniră din pagină spre Scofield. *Cartierul general din Boston...*

Oare două fragmente din adevărul nedetectabil ieşeau la suprafaţă? Joshua Appleton, IV era senatorul din Massachusetts, familia Appleton – cea mai puternică entitate politică din stat. Erau Kennedy-i episcopali, la fel de influenţi pe scena politică naţională. Ceea ce implică scena financiară internaţională.

Oare o retrospectivă a familiei Appleton include legături – secrete sau altfel – cu Trans-Communications? Trebuia aflat.

Telefonul de pe perete începu să sune; îşi controla ceasul. Era zece şi opt minute; încă şapte şi-l va suna pe Symonds la MI-6. Aruncă o privire spre telefon, agasat s-o vadă pe chelneriţă încruntându-se. Speră să ţină puţin conversaţia.

— Mister *Hagate?* Este aici un domn B. *Hagate?* Întrebarea a fost strigată cu supărare.

Bray se încruntă. B. *Hagate?*

Agate, B.

Beowulf Agate.

Se juca Symonds de-a urmărirea? Se hotărâse englezul să demonstreze superioritatea tehnicilor de urmărire ale British Intelligence?

Dumnezeule, ce tâmpit!

Scofield se ridică cât putu mai neobservabil, ţinându-şi geanta diplomat. Se îndreptă spre telefon şi vorbi.

— Ce este?

— Bună dimineaţa, Beowulf Agate, spuse o voce masculină cu vocale atât de pline şi consoane aşa de ascuţite, încât erau cu siguranţa formate la Oxford. Sperăm că te-ai odihnit de la călătoria din Roma.

— Cine e?

— Numele meu nu-ţi spune nimic; nu mă cunoşti. Am vrut doar să înţelegi. Te-am găsit; vom fi întotdeauna capabili să te găsim. Credem că ar fi mult mai bine pentru toată lumea interesată dacă am şterge

diferenţele dintre noi. S-ar putea să descoperi că nu sunt atât de mari la urma urmei.

— Nu mă simt în largul meu cu oameni care au încercat să mă ucidă.

— Trebuie să te corectez. *Unii* au încercat să te ucidă. Alţii au încercat să te salveze.

— Pentru ce? O şedinţă de terapie chimică? Să aflaţi ce am făcut, ce am găsit.

— Ce ai aflat e fără importanţă şi nu poţi *face* nimic. Dacă ai tăi te prind, ştii ce te aşteaptă. Nu va exista nici proces, nici audiere publică; eşti mult prea periculos pentru mult prea multe persoane. Ai colaborat cu inamicul, ai ucis un tânăr pe care superiorii tăi îl credeau agentul lor şi ai plecat din ţară. Eşti un trădător; vei fi executat la primul moment oportun. Te mai îndoieşti după evenimentele din Nebraska Avenue? Şi noi te putem executa în momentul în care ieşi din restaurantul ăla. Sau înainte de a pleca.

Bray se uită împrejur, studiind feţele de la mese, căutând inevitabila pereche de ochi, o privire din spatele unui ziar sau peste marginea unei ceşti de cafea. Erau mai mulţi candidaţi; nu putea fi sigur. Şi fără îndoială erau ucigaşi nevăzuţi în mulţimea de afară. Era prins în cursă; ceasul arăta zece şi unsprezece minute. Încă patru şi îl putea suna pe Symonds pe linia sterilă. Dar avea de-a face cu profesionişti. Dacă închidea şi forma numărul, exista acolo un bărbat – ducând o furculiţă la gură sau sorbind dintr-o ceaşcă – care va scoate o armă destul de puternică să-l facă una cu zidul? Sau cei dinăuntru erau doar nişte asasini plătiţi, nedispuşi să facă sacrificiul pe care Matarese îl cerea elitei sale? Trebuia să câştige timp şi să-şi asume riscul, privind mesele, pregătindu-se pentru momentul în care evadarea putea veni printr-o mişcare neaşteptată şi cu sacrificiul probabil – din nefericire – al oamenilor nevinovaţi.

— Vrei să ne întâlnim, eu vreau o garanţie că voi ieşi de aici.

— O ai.

— Faptul că o spui nu este destul. Identifică pe unul din angajaţii tăi de aici.

— Hai s-o luăm altfel, Beowulf. Te putem ţine acolo, telefonăm la ambasada americană şi înainte să apuci să clipeşti, te vor încolţi. Chiar dacă treci de ei, te aşteptăm noi.

Ceasul arăta ora zece şi douăsprezece minute. *Trei minute.*

— Atunci se pare că este evident faptul că nu sunteţi chiar atât de nerăbdători să vă întâlniţi cu mine.

Scofield ascultă, concentrat la maximum. Aproape sigur că individul de la telefon era un mesager, cineva de sus îl voia pe Beowulf Agate prins, nu ucis.

— Am spus că simt că ar fi mai bine pentru toţi cei interesaţi…

— Dă-mi o figură! întrerupse Bray. Vocea *era* a unui mesager. Altfel cheamă dracului ambasada aia. Îmi asum riscul. *Acum.*

— Foarte bine, veni răspunsul repede. E un bărbat cu obraji supţi, îmbrăcat într-un pardesiu cenuşiu…

— Îl văd.

Era la cinci mese de el.

— Părăseşte restaurantul; se va ridica şi te va urma. Iată-ţi garanţia.

Zece şi treisprezece minute. Două minute.

— El ce garanţie are? De unde pot şti că n-o să-l omorâţi împreună cu mine?

— Oh, hai, Scofield…

— Sunt fericit să aud că ai şi alt nume pentru mine. Care e numele *tău?*

— Ţi-am spus, n-are nici o importanţă.

— Nimic nu e fără importanţă. Bray făcu o pauză. Vreau să-ţi ştiu numele.

— Smith. Acceptă-l.

Zece şi paisprezece. Un minut. Era timpul.

— Trebuie să mă gândesc la asta. Vreau să-mi termin şi micul dejun. Agăţă telefonul repede, îşi mută geanta în mâna dreaptă şi se îndreptă spre bărbatul de la a cincea masă.

Individul se crispa pe măsură ce Scofield se apropia; mâna îi zbură repede sub pardesiu.

— Alarma a încetat, spuse Scofield atingând mâna ascunsă. Mi s-a spus să-ţi transmit asta; trebuie să mă scoţi afară de aici. Dar mai trebuie să dau un telefon. Mi-a dat numărul; sper că-l mai ţin minte.

Ucigaşul cu obrajii supţi rămase încremenit, fără grai. Scofield se duse înapoi la telefonul de pe perete.

Zece şi paisprezece minute şi cincizeci şi una de secunde. Nouă secunde. Se încruntă, ca şi cum încerca să-şi aducă aminte un număr, ridică receptorul şi formă. Trei secunde după 10,15 auzi ecoul cam urma după întreruperea clopoţelului; dispozitivele electronice erau activate. Introduse moneda.

— Trebuie să vorbim repede, îi spuse lui Roger Symonds. M-au găsit. Am o problemă.

— Unde eşti? Te ajutăm.

Scofield îi spuse.

— Trimiteţi doar două maşini de poliţie cu sirene. Spuneţi că e un incident irlandez, posibil să fie şi înăuntru. E suficient.

— Am scris. Sunt pe drum acum.

— Ce-i cu Waverly?

— Mâine noapte. Casa lui din Belgravia. Va trebui să merg cu tine, bineînţeles.

— Nu se poate mai devreme?

— Mai devreme? Dumnezeule mare, singurul motiv că este aşa de devreme e fiindcă am reuşit să deschid un memorandum de la amiralitate. De la aceeaşi conferinţă în care am fost prins noaptea trecută.

Bray încercă să vorbească, dar Symonds continuă repede:

— Din întâmplare, ai avut dreptate. Am fost căutat ca să se vadă dacă sunt acolo.

— Ai fost acoperit?

— I s-a spus celui care a sunat că nu pot fi deranjat din conferinţă, mi se va transmite mesajul când se va termina.

— Şi ai telefonat?

— Da. Din subsolul Amiralităţii, la o oră şi zece minute după ce ne-am despărţit. Am sculat din somn un individ din Kensington. O intercepţie, bineînţeles.

— Atunci, dacă te-ai întors acolo, te-au văzut plecând din clădirea Amiralităţii?

— Prin intrarea luminată din faţă.

— Bun. N-ai folosit numele meu cu Waverly, nu?

— Am folosit un nume, nu al tău.

Un fapt evident îi trecu prin minte lui Bray. Tactica lui Roger Symonds a avut succes. Matarese îl prinseseră în cursă în restaurantul din Knighsbridge, totuşi Waverly îi acordase un interviu confidenţial peste treizeci şi şase de ore. Deci, nu se făcuse nici o legătură între întâlnirea din Belgravia şi Beowulf Agate.

— Roger, la ce oră mâine noapte?

— Opt. Trebuie să-l sun pe el mai întâi. O să vin să te iau în jur de şapte. Ai idee pe unde ai să fii?

Scofield evită întrebarea.

— O să te sun la numărul ăsta la patru şi jumătate. E bine?

— Da, cred că da. Dacă nu sunt aici, lasă o adresă la două intersecţii mai la nord de unde ai să fii. O să te găsesc.

— Aduci şi fotografiile celor care ţi-au urmărit oamenii ieri?

— Trebuie să fie pe masa mea până la prânz.

— Bun. Şi încă un lucru. Gândeşte-te la un motiv foarte bun, foarte oficial, de ce nu mă poţi duce în Belgravia Square mâine noapte.

— *Cum?*

— Asta-i vei spune lui Waverly când îi vei telefona chiar înaintea întâlnirii. E o decizie a serviciului secret; te vei duce personal să-l iei şi-l vei conduce la MI-6.

— *MI-6?*

— Dar n-o să-l duci acolo; îl vei aduce la Connaught. O să-ţi spun numărul camerei la patru jumate. Dacă nu eşti acolo, o să las un mesaj. Scade douăzeci şi doi din numărul pe care îl las.

— Uite ce e, Brandon, ceri *prea* mult!

— Nu ştii asta. S-ar putea ca aşa să-i salvez viaţa. Şi pe a ta.

În depărtare, de undeva de afară, Bray auzi sunetul ascuţit, din două note, al unei sirene; puţin mai târziu se auzi şi al doilea.

— Ajutorul tău a sosit, spuse Scofield. Mulţumesc. Agăţă receptorul şi porni înapoi spre ucigaşul Matarese.

— Cu cine ai vorbit? întrebă bărbatul cu accent american. Sirenele se apropiau; le auzise şi el.

— Nu mi-a dat numele, răspunse Bray. Dar mi-a dat instrucţiuni. Trebuie să ieşim de aici repede.

— De ce?

— S-a întâmplat ceva. Poliţia a zărit o puşcă într-una din maşinile voastre; e reţinută. A fost o activitate intensă a I.R.A. prin magazinele de aici. Să mergem!

Bărbatul se ridică de pe scaun, făcând un semn cu capul spre dreapta sa. În partea cealaltă a restaurantului, Scofield văzu o femeie între două vârste ridicându-se, trecând cureaua unei genţi peste umăr şi pornind spre uşa restaurantului.

Bray ajunse la casă, calculându-şi mişcările, scormonindu-se după bani, privind scena din spatele ferestrei. Două maşini de poliţie opriră simultan în curbă. O mulţime de pietoni curioşi se strânseră, apoi se dispersară, frica luând locul curiozităţii când patru poliţişti cu pistoalele la brâu săriră din maşini şi se îndreptară spre restaurant.

Bray judecă distanţa, apoi se mişcă repede. Ajunse la uşa de sticlă şi o deschise cu câteva secunde înainte de a o bloca poliţia. Bărbatul cu obrajii supţi şi femeia între două vârste erau în spatele lui.

Scofield se întoarse deodată şi se aruncă spre dreapta, punându-şi geanta sub braţ, apucându-i de umeri pe cei doi şi împingându-i înainte.

— Ăştia sunt! strigă. Controlaţi-i de arme! I-am auzit că vor să pună o bombă la Parlament!

Poliţia se repezi spre cei doi Matarese. Bray se lăsă în genunchi, le dădu drumul de umeri şi se aruncă spre stânga… Se ridică în picioare, alergă prin mulţime spre colţ şi continuă să fugă printre maşini. Continuă să alerge rapid vreo trei sute de metri, oprindu-se câte puţin în faţa magazinelor, să vadă dacă nu este urmărit. Nu era, aşa că după două minute trecu la un mers rapid.

Începu să caute un telefon. Trebuia să vorbească cu Taleniekov în apartamentul din rue du Bac înainte ca rusul să plece spre Cap Gris. *Trebuia,* fiindcă Taleniekov, odată ajuns în Anglia, se va îndrepta spre o casă din Knightbridge. Dacă agentul KGB-ului ar face asta, ar fi prins de Matarese.

— Pe lângă farmacie spre sud, spuse un funcţionar imperturbabil. Sunt mai multe telefoane lângă un perete.

Liniile de telefon nu erau aglomerate dimineaţa; apelul porni imediat.

— Plec peste câteva minute, spuse Taleniekov, cu o voce stranie, ezitantă.

— Bine că n-ai plecat. Ce-i cu tine?

— Nimic. De ce?

— Ai o voce ciudată. Unde-i Antonia? De ce n-a răspuns ea la telefon?

— A ieşit după cumpărături. Se va întoarce în curând. Dacă am o voce ciudată e fiindcă nu-mi place să răspund la telefonul ăsta.

Vocea rusului era normală acum, explicaţia logică.

— Ce-i cu *tine?* Ce-i cu telefonul ăsta neprogramat?

— Îţi spun când ajungi aici, dar lasă Knightbridge.

— Unde o să fi?

Scofield era pe punctul să menţioneze hotelul Connaught, când Taleniekov îl întrerupse.

— Dacă stau să mă gândesc mai bine, când am să vin la Londra o să telefonez la Turnul Central. Ţii minte numărul, nu?

Turnul Central? Bray nu mai auzise numele de ani de zile, dar îşi aducea aminte. Era codul unei operaţii a KGB-ului pe Cheiul Victoria, abandonată când Consular Operations a descoperit-o cândva, pe la sfârşitul anilor şaizeci. Vaporaşele cu turişti care mergeau în susul şi în josul Tamisei, asta era.

— Mi-aduc aminte, spuse Scofield, uimit. Voi răspunde.

— Atunci o să plec…

— Stai puţin, întrerupse Bray. Spune-i Antoniei că o să sun mai târziu.

Urmă o scurtă pauză înainte ca Taleniekov să răspundă.

— De fapt, a spus că s-ar putea să viziteze şi Luvru; e foarte aproape. Pot ajunge în districtul Cap Gris într-o oră şi ceva. Nu ai de ce – repet – nu ai de ce să te îngrijorezi.

Se auzi un clic şi legătura se întrerupse. Rusul închisese.

Nu ai de ce – repet – nu ai de ce să te îngrijorezi. Cuvintele sunaseră ca explozia unui tun de calibru mare; exista ceva de care să se îngrijoreze şi era în legătură cu Antonia Gravet.

De fapt, a spus că s-ar putea să viziteze şi Luvru… Pot ajunge în districtul Cap Griş într-o oră şi ceva… Nu ai de ce să te îngrijorezi.

Trei afirmaţii fără legătură, precedate de o întrerupere care nu l-a lăsat să spună locul de întâlnire din Londra. Scofield încerca să analizeze secvenţa; dacă avea vreun înţeles, trebuia să fie în progresie. Luvrul era la câteva sute de metri de Rue du Bac – dincolo de Sena, dar aproape. Districtul *Cap Gris* nu era la o oră şi ceva de drum, două şi jumătate sau trei ore mai degrabă*. Nu ai de ce – repet – nu ai de să te îngrijorezi;* atunci de ce întrerupsese? De ce necesitatea

de a nu pomeni Cheiul Victoria?

Secvenţă. Progresie. Mai înapoi?

Nu-mi place să răspund la telefonul ăsta. Cuvinte spuse ferm aproape supărat. Asta era. Deodată Bray înţelese, iar uşurarea pe care o simţi era ca un duş rece pe un corp încins şi transpirat. Taleniekov văzuse ceva în neregulă – o faţă pe stradă, o întâlnire cu un fost coleg, o maşină care rămăsese prea mult pe Rue du Bac... Rusul decise să o mute pe Toni de pe malul stâng, pe partea cealaltă a râului, în alt apartament. Ea s*e v*a aranja acolo într-o oră *şi ceva şi* el nu va pleca până atunci; de asta nu avea de ce să se îngrijoreze. Deci, pe baza presupunerii că s-ar putea întâmpla ceva după cele observate de el, agentul KGB-ului acţionase cu grijă – întotdeauna grijă, acesta era adevăratul lor scut – iar telefonul era un instrument care putea fi interceptat. Nu trebuia spus nimic clar.

Secvenţă, progresie... Aşa era oare? Şarpele îi ucisese soţia... Oare se autoamăgea? Rusul a fost primul care a sugerat eliminarea fetei – iubirea care a intrat în viaţa lui în momentul cel mai inoportun. Oare? ...

Nu! Lucrurile erau altfel acum! Nu exista nici un Beowulf Agate care să treacă printr-o criză, fiindcă această criză garanta şi moartea Şarpelui, sfârşitul vânătorii. Cei mai buni profesionişti nu ucid fără să fie necesar.

Totuşi, se întrebă în timp ce punea receptorul în furcă, ce însemna necesitatea când un om era convins de nevoie. Alungă întrebarea din minte; trebuia să găsească un sanctuar.

Seriosul hotel Cormaught nu numai că avea una din cele mai bune bucătării din Londra, dar era şi o alegere ideală pentru o ascunzătoare, atâta timp cât stăteai în cameră şi testai bucătăria prin *room service.* Foarte simplu, era imposibil să obţii o cameră la Connaught dacă nu făceai rezervarea cu săptămâni înainte. Elegantul hotel din Carlos Place era unul din ultimele bastioane ale „imperiului", oferit în mare măsură celor care-i plângeau trecutul şi aveau bunăstarea să o facă cu graţie. Se găseau destui care să-l umple tot timpul; Connaught avea foarte rar o cameră liberă.

Scofield ştia asta şi cu ani în urmă hotărâse să folosească această exclusivitate a Cornnaught-ului. Şi-a cultivat astfel o relaţie cu unul din directorii grupului financiar care controla hotelul. Aşa cum toate teatrele aveau locuri „de-ale casei" şi majoritatea restaurantelor păstrau în mod constant mese rezervate pentru patronii care doreau din când în când să mănânce acolo, aşa şi hotelurile păstrau camere libere pentru astfel de scopuri. Bray era foarte convingător; o cameră va fi la dispoziţia lui de câte ori va avea nevoie.

— Camera şase-douăzeci-şase, au fost cuvintele directorului când

Scofield îi dădu cel de-al doilea telefon pentru confirmare. Te duci direct sus, ca de obicei. Poţi semna înregistrarea în cameră – ca de obicei.

Bray îi mulţumi şi începu să se gândească la altă problemă, destul de iritantă. Nu se putea întoarce la imobilul cu camere de închiriat şi toate hainele sale, cu excepţia celor de pe el, erau acolo. Într-un sac pe patul nefăcut. Nu avea nimic altceva important; banii, ca şi câteva scrisori cu antet, foarte folositoare, cărţi de vizită, legitimaţii, paşapoarte şi carnete de conturi, toate erau în geanta diplomat. Dar, în afară de pantalonii şifonaţi, pardesiul ieftin şi pălăria irlandeză, nu avea nici un lucru cu care să se îmbrace. Iar hainele nu erau numai nişte lucruri de acoperit corpul; erau uneltele, cu mult mai efective decât armele sau cuvintele. Părăsi telefoanele şi porni înapoi spre magazin. Alegerea va dura o oră; era bine. Îi va abate gândul de la Paris. Şi de la iubirea atât de inoportună din viaţa lui.

Era puţin trecut de miezul nopţii când Scofield părăsi camera de la Connaught, îmbrăcat într-un pardesiu negru de ploaie şi cu o pălărie de aceeaşi culoare. Luă liftul de serviciu şi ieşi în stradă prin intrarea salariaţilor. Găsi un taxi şi îi spuse şoferului să-l ducă la podul Waterloo. Se rezemă de banchetă şi fumă o ţigară, încercând să-şi stăpânească îngrijorarea crescândă. Se întrebă dacă Taleniekov înţelesese schimbarea ce a avut loc, o schimbare atât de ilogică, încât nu era sigur cum ar fi reacţionat dacă ar fi fost în locul rusului. Cheia longevităţii sale în muncă a fost întotdeauna abilitatea de a gândi aşa cum gândeşte duşmanul; era incapabil s-o facă acum.

— *Nu sunt duşmanul tău!*

Taleniekov strigase afirmaţia asta atât de ilogica la telefon în Washington. Poate – ilogic – avusese dreptate. Rusul nu îi era prieten dar nu era *duşmanul.* Acel duşman era Matarese.

Şi nebuneşte, atât de neraţional, prin Matarese o găsise pe Antonia Gravet. Dragostea…

Ce se *întâmplase?*

Se forţă să nu se mai gândească la întrebarea asta. Va afla în curând şi ceea ce va afla va aduce fără îndoială aceeaşi uşurare pe care o simţise la telefon, diminuată de faptul că avea prea mult timp la dispoziţie şi prea puţine de făcut. Telefonul de la 4,30 către Symonds fusese fără complicaţii. Roger nu era acolo, aşa că dădu informaţia operatorului de serviciu. Numărul care trebuia transmis era şase-patru-opt… minus douăzeci şi doi… camera 626, Connaught.

Taxiul coti din Trafalgar Square pe Strand, trecu de Savoy Court, spre intrarea pe Waterloo Bridge. Bray se aplecă înainte; nu avea rost să meargă mai departe; va tăia pe străzile secundare în jos, spre Tamisa şi spre Cheiul Victoria.

— Aici e în regulă, îi spuse şoferului, întinzându-i banii, îngrijorat să vadă că îi tremură mâna.

Coborî pe aleea pavată pe lângă hotelul Savoy, până la cheu. Dincolo de bulevardul larg şi bine iluminat se găsea cheul de beton şi zidul înalt de cărămidă ce mărgineau Tamisa. Un sfert de milă mai la sud se găseau vaporaşele robuste, cu puntea largă, care mişunau pe Tamisa aproape tot timpul anului, plimbând turiştii până la Turnul Londrei şi înapoi, spre Lambeth Bridge, înainte de a se întoarce în apele de la Acul Cleopatrei.

Cu ani în urmă, aceste vaporaşe erau cunoscute sub numele de Turnul Central, ascunzătoare a curierilor sovietici şi agenţilor KGB-ului care luau legătura cu informatori şi personal din reţeaua de spionaj. Consular Operations descoperise ascunzătoarea; cu timpul, ruşii şi-au dat seama. Turnul Central a căzut; o ascunzătoare fusese eliminată şi înlocuită cu alta, pentru care sunt necesare totuşi câteva luni spre a o pune la punct.

Scofield tăie prin parcul din spatele Savoy-ului; se auzea muzica din sala de bal de deasupra. Câteva cupluri erau împrăştiate prin jur, vorbind încet. Bray căuta un bărbat singur, fiindcă era în vecinătatea Turnului Central. Rusul trebuia să fie pe undeva, prin zonă.

Nu era; Scofield intră pe aleea largă ce ducea la bulevard. Ţâşni pe trotuar; traficul era constant, lumini orbitoare treceau în ambele direcţii. Bray se gândi că Taleniekov s-ar putea să fi închiriat o maşină. Se uită în susul şi în josul bulevardului, să vadă dacă nu era parcată vreuna; nu era. Pe partea cealaltă, oamenii se plimbau în cupluri, din când în când trecea şi un grup mai mare; nu era nici un bărbat singur. Scofield se uită la ceas; era unu fără cinci. Rusul spusese că s-ar putea să ajungă la două sau trei noaptea. Bray se înjură în gând pentru nerăbdarea lui, pentru neliniştea pe care o simţea de câte ori se gândea la Paris. La Toni.

Flacăra unei brichete se aprinse, rămase aşa două secunde, ca apoi să se stingă pentru a se aprinde din nou. În diagonală, de partea cealaltă a bulevardului, în dreapta porţilor cu lanţuri ale docurilor de unde plecau vaporaşele turiştilor, un bărbat cu părul alb ţinea flacăra sub ţigara unei blonde; amândoi se rezemau de zid şi se uitau la apă. Scofield studie silueta şi ce mai putea să vadă din figură şi trebui să se stăpânească să nu o ia la fugă. Taleniekov sosise.

Bray se întoarse spre dreapta şi merse până ajunse paralel cu rusul şi blonda-paravan. Ştia că Taleniekov îl văzuse şi se întreba de ce nu o concediază pe femeie, plătindu-i cât se înţeleseseră, pentru a o înlătura. Era o prostie – chiar foarte periculos – ca un paravan să vadă cele două părţi în momentul întâlnirii. Scofield aşteptă la curbă, văzându-l acum pe Taleniekov cu capul complet întors, uitându-se fix la el, ţinând mâna pe după mijlocul femeii. Bray gesticula întâi spre

stânga, apoi spre dreapta, înţelesul gesturilor fiind foarte clar. Trimite-o la plimbare! Mergi spre sud; ne întâlnim imediat dup-aia.

Taleniekov nu se mişcă. Ce *făcea* rusul? Nu aveau timp pentru târfe!

Târfa? *Târfa curierului?* Oh, *Dumnezeule!*

Scofield păşi în stradă, un automobil claxona şi viră spre mijlocul bulevardului pentru a nu-l lovi. Bray abia dacă auzi zgomotul, nici nu văzu maşina; se uita fix la femeia de lângă Taleniekov.

Braţul din jurul mijlocului nu era un gest de afecţiune simulată, rusul o ţinea în picioare. Taleniekov vorbi la urechea femeii; aceasta încercă să se întoarcă; capul îi căzu pe spate, gura era deschisă, un ţipăt gata să ţâşnească, dar nu se auzi nimic.

Faţa aceea contorsionată era a dragostei lui. Sub peruca blondă era Toni. Orice stăpânire de sine îl părăsi; o luă la fugă peste bulevardul larg, maşinile frânând, răsucindu-şi roţile, claxonând. Gândurile sale se adunau ca răpăitul unei mitraliere, un gând, o observaţie, din ce în mai dureroase.

Antonia era mai mult moartă decât vie.

30

— A fost *drogată,* spuse Taleniekov.

— De ce dracu ai adus-o aici? întrebă Bray. Sunt sute de locuri în Franţa, zeci în Paris, unde ar fi fost în siguranţă! Unde ar fi fost îngrijită! Le ştii la fel de bine ca *mine!*

— Dacă aş fi putut fi sigur, aş fi lăsat-o, răspunse Vasili cu o voce calmă. Am luat în considerare alte alternative.

Bray înţelese, scurta lui tăcere fiind o expresie de mulţumire, Taleniekov ar fi putut foarte uşor s-o omoare pe Toni, probabil că ar făcut-o dacă n-ar fi existat Berlinul de Est.

— Un doctor?

— Folositor atunci când ai timp, dar nu neapărat necesar.

— Ce chimicală a fost?

— Scopolamină.

— Când?

— Ieri dimineaţă, devreme. Peste optsprezece ore.

— *Optsprezece?...*

Nu era timp de explicaţii.

— Ai o maşină?

— N-am putut să risc. Un bărbat singur cu o femeie care nu poate să se ţină singură pe picioare; am fi fost uşor de găsit. Pilotul ne-a condus de la Ashford.

— Ai încredere în el?

— Nu, dar s-a oprit să pună benzină la zece minute în afara Londrei şi a intrat la toaletă. I-am pus un litru de ulei în rezervor; o să-şi facă efectul pe drumul de întoarcere la Ashford.

— Găseşte un taxi.

Privirea lui Scofield exprima complimentele nerostite.

— Avem multe de discutat, adăugă Taleniekov, îndepărtându-se de perete.

— Atunci grăbeşte-te, spuse Bray.

Respiraţia Antoniei era constantă, muşchii feţei relaxaţi în somn. Când se va trezi, va fi ameţită, dar îi va trece în timpul zilei. Scofield trase cuvertura peste umerii ei, se aplecă şi o sărută pe buzele palide, apoi se dădu jos din pat.

Plecă din dormitor, lăsând uşa deschisă. Dacă Toni se va agita, voia să o audă; scopolamina provoca isterie. Trebuia controlată; de aceea Taleniekov nu putea risca s-o lase singură, chiar şi pentru cele câteva minute necesare să găsească o maşină.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă pe rus, care stătea pe un scaun cu un

pahar de whisky în mână.

— Azi-dimineaţă – ieri dimineaţă, se corectă Taleniekov, lăsându-şi capul pe spetează şi închizând ochii; era extenuat. Ei spun că eşti mort, ştiai asta?

— Da. Ce legătură are?

— Aşa am luat-o înapoi. Rusul deschise ochii şi se uită la Bray. Sunt foarte puţine lucruri despre Beowulf Agate pe care să nu le ştiu.

— Şi?

— M-am dat drept tine. A trebuit să răspund la câteva întrebări; n-au fost prea grele. M-am oferit pe mine în schimbul ei. Au fost de acord.

— Ia-o de la început.

— Aş vrea să pot, aş vrea să ştiu ce a fost. Matarese, sau cineva din interiorul Matarese, te vrea viu. De aceea, anumitor persoane li s-a spus că nu mai exişti. Nu-l caută pe american, numai pe rus. Aş vrea să înţeleg.

Taleniekov bău.

— Ce s-a întâmplat?

— Au găsit-o. Nu mă întreba cum, nu ştiu. Poate Helsinki, poate aţi fost urmăriţi din Roma, poate fi orice, nu ştiu.

— Dar au găsit-o, spuse Scofield, aşezându-se. Apoi?

— Ieri dimineaţă devreme, cu patru sau cinci ore înainte de a suna tu, a coborât să cumpere ceva de mâncare; era la câţiva metri numai. O oră mai târziu nu se întorsese. Ştiam atunci că am două alternative. Puteam să mă duc s-o caut – dar de unde să încep, unde să caut. Sau puteam să aştept să vină cineva acolo. Vezi tu, ei nu aveau de ales, ştiam asta. Telefonul a sunat de mai multe ori, dar nu am răspuns, ştiind că de fiecare dată aduc pe cineva mai aproape.

— La telefonul meu ai răspuns, îl întrerupse Bray.

— Asta a fost mai târziu. Atunci deja negociam.

— Apoi?

— În final au venit doi bărbaţi. A fost unul din cele mai grele momente din viaţa mea; să nu îi ucid pe amândoi, mai ales unul. Avea semnul acela mic şi urât pe piept. Când i-am rupt hainele şi l-am văzut, aproape că am înnebunit.

— De ce?

— Au ucis la Leningrad. La Essen. O să înţelegi mai târziu. Face parte din cele ce trebuie să discutăm.

— Continuă.

Scofield îşi turnă în pahar.

— Îţi povestesc pe scurt, spaţiile goale le umpli tu; ai trecut şi tu prin asta. I-am ţinut pe soldat şi pe ucigaşul lui plătit legaţi şi inconştienţi aproape o oră. Telefonul a sunat şi de data asta am răspuns, folosind cel mai pronunţat accent american de care eram

capabil. Ai fi crezut că cerul a căzut peste Paris, atât de isteric era cel care sunase. „Un impostor la Londra!” a zbierat. Ceva despre „s-a făcut o greşeală gravă, informaţiile primite de ei erau complet eronate”.

— Cred că ai sărit peste ceva, îl întrerupse Bray din nou. Presupun că peste momentul când ai spus că eşti eu.

— Să zicem că am răspuns afirmativ când a fost pusă întrebarea isterică. Era o tentaţie la care nu puteam rezista, de când aflasem, de mai puţin de patruzeci şi opt de ore, că fuseseşi ucis. Rusul făcu o pauză, apoi adăugă: Acum două săptămâni la Washington.

Scofield se încruntă.

— Bine, dar bărbatul de la telefon ştia că sunt viu, aşa cum şi ăştia de aici, din Londra, ştiau că trăiesc. Deci ai avut dreptate. Numai anumitor persoane din Matarese li s-a spus că sunt mort.

— Asta îţi spune ceva?

— Acelaşi lucru ca şi ţie. Fac deosebiri.

— Exact. Când vrem ca un subordonat să nu facă nimic îi spunem că problema e rezolvată. Pentru aceste persoane nu mai eşti în viaţă, nu mai eşti urmărit.

— Dar de ce? *Sunt* urmărit. M-au prins în cursă.

— O întrebare cu două răspunsuri, cred, spuse rusul. Ca orice organizaţie, Matarese este imperfectă. Printre ei se găsesc şi cei nedisciplinaţi, violenţi, oameni care ucid numai pentru o crestătură pe răboj sau din fanatism. Aceştia sunt oamenii cărora li s-a spus că eşti mort. Dacă nu te urmăresc, nu te vor ucide.

— Ăsta e primul răspuns; care-i al doilea? De ce vrea cineva să trăiesc?

— Ca să te facă un *consigliere* al lui Matarese.

— *Ce?*

— Gândeşte-te la asta. Gândeşte-te ce ai putea tu aduce unei astfel de organizaţii.

Bray se uită fix la agentul KGB-ului.

— Nu mai mult decât ai putea şi tu.

— Oh, cu mult mai mult. Nu există multe surprize la Moscova, accept asta. Dar există revelaţii uimitoare ce se pot găsi în Washington. Tu le poţi oferi; ai fi o comoară pentru ei. Ipocriţii sunt întotdeauna mult mai vulnerabili.

— Accept asta.

— Înainte ca Odile Verachten să fie ucisă, mi-a făcut o ofertă. Nu era o ofertă pe care avea dreptul să o facă; nu-l voiau pe rus. Te vor pe tine. Dacă nu te vor avea, te vor ucide, dar cineva îţi oferă drept să alegi.

Ar fi mult mai bine pentru toată lumea interesată dacă am şterge deosebirile dintre noi. S-ar putea să descoperi că nu sunt atât de mari

la urma urmei. Cuvintele unui mesager.

— Să ne întoarcem la Paris, spuse Bray. Cum ai luat-o pe Toni?

— N-a fost aşa de greu. Bărbatul de la telefon era foarte nerăbdător; îşi imagina viitorul grad de general, sau propria execuţie. I-am spus ce i s-ar putea întâmpla soldatului cu semnul urât de pe piept; faptul că ştiam de el era aproape suficient. Am aranjat o serie de mişcări, oferind soldatul şi pe Beowulf Agate pentru fată. Beowulf era obosit şi dornic să asculte orice avea cineva de spus. El – eu – ştiam că sunt încolţit, dar profesionalismul cerea ca el – tu – să obţină câteva garanţii. Fata trebuia eliberată. Erau acţiunile mele în ton cu binecunoscuta ta îndărătnicie?

— Foarte plauzibil, răspunse Scofield. Să vedem dacă pot umple anumite spaţii goale. Ai răspuns întrebărilor: „Care era numele de fată al mamei mele?" sau „Când a schimbat tatăl meu profesia?"

— Nimic aşa de simplu, spuse rusul. Care a fost cea de-a patra ta victimă? Unde?

— Lisabona, spuse Bray încet. Un american „irecuperabil". Da, ştiai asta… Apoi mişcările tale au constat dintr-o succesiune de telefoane către apartamentul acela – telefonul meu din Londra a venit printre ele – şi cu fiecare telefon dădeai instrucţiuni noi; orice abatere ar fi dus la anulare. Terenul pe care s-a produs schimbul a fost în mijlocul traficului, preferabil pe sens unic, cu un singur vehicul, un singur om şi Antonia. Totul trebuie să fi avut loc între şaizeci şi o sută de secunde.

Rusul încuviinţă din cap.

— Amiază, pe Champs Elysees, la sud de Arc. Vehiculul şi fata luate, omul şi soldatul legaţi spate în spate, aruncaţi din maşină în intersecţia de la Place de la Concorde şi o goană rapidă în afara Parisului.

Bray puse whisky-ul jos şi se duse la fereastra hotelului ce dădea în Carlos Place.

— Puţin mai înainte ai spus că aveai două alternative. Să te duci după ea, sau să aştepţi în Rue du Bac. Mi se pare că era şi o a treia, dar n-ai luat-o în considerare. Puteai să pleci din Paris imediat.

Taleniekov închise ochii.

— Asta era singura alternativă pe care n-o aveam. Se vedea în vocea ei, în fiecare referire la tine. Mă gândeam ce am văzut în Corsica, în acea primă noapte din peştera de deasupra lui Porto Vecchio, când te-ai uitat la ea. Mă gândeam atunci cât de nebuneşte, cât de…

Rusul îşi scutură capul.

— Neraţional? întrebă Bray.

Taleniekov deschise ochii.

— Da. Neraţional… nenecesar, inoportun.

Agentul KGB-ului ridică paharul şi bău restul de whisky dintr-o înghiţitură.

— Răfuiala din Berlinul de Est s-a terminat de mult. Nu va mai exista aşa ceva niciodată.

— Nici n-o să fie nevoie.

— E-n regulă. Presupun că ai văzut ziarele.

— Trans-Communications? Acţiunile lor în Verachten?

— Proprietăţi, ar fi mai bine spus. Sper că ai notat locul cartierului general al corporaţiei. Boston, Massachusetts. Un oraş care-ţi este foarte familiar, cred.

— Mai interesant este faptul că este oraşul – şi statul – lui Joshua Appleton al patrulea, aristocrat şi senator, al cărui bunic a fost musafirul lui Guillaume de Matarese. Ar fi interesant de văzut care sunt – dacă există – legăturile lui cu Trans-Comm.

— Te îndoieşti că ar exista?

— Acum mă îndoiesc de tot, spuse Scofield. Poate o să gândesc altfel după ce punem la un loc toate faptele pe care le avem. Să începem cu momentul când am părăsit Corsica.

Taleniekov dădu din cap.

— Mai întâi Roma. Spune-mi despre Scozzi.

Bray îi povesti, inclusiv rolul pe care îl jucase Antonia în Brigăzile Roşii.

— D-aia era în Corsica, deci? întrebă Vasili. Fugea de Brigăzi.

— Da. Absolut tot ce mi-a spus despre felul lor de finanţare îi indică pe Matarese…

Scofield îşi clarifică teoriile, povestind repede evenimentele de la Villa d'Este şi uciderea lui Guillamo Scozzi, ordonată de Paravacini.

— A fost prima oară când am auzit că sunt mort. Credeau că sunt tu… Acum Leningrad. Ce s-a întâmplat acolo?

Taleniekov respiră adânc înainte de a vorbi.

— Au ucis la Leningrad, la Essen, spuse cu o voce pe care abia o auzeai. Oh, cum au ucis, aceşti *Fida'is* ai secolului douăzeci, contemporanii lui Hasan ibn-al-Sabbah. Trebuie să-ţi spun, soldatul pe care l-am aruncat din maşină în Place de la Concorde avea mai mult decât un stigmat pe piept. Hainele lui erau pătate de o împuşcătură care lăsase alt semn. I-am spus asociatului lui că este pentru Leningrad, pentru Essen.

Rusul îşi spuse povestea încet, profunzimea sentimentelor sale fiind clară, când vorbi despre Loţia Kroneşka, despre învăţatul Mikovski şi Heinrich Kassel. Mai ales Loţia; a fost nevoie să se oprească pentru a-şi mai pune whisky în pahar. Scofield nu spuse nimic; nu avea ce să-i vorbească. Rusul termină cu câmpia din noapte la Stadtwald şi moartea Odilei Verachten.

— Prinţul Andrei Voroşin a devenit Ansel Verachten, fondatorul

uzinelor Verachten, cea mai mare companie din Germania de Vest după Krupp, acum una din cele mai mari din Europa. Nepoata lui a fost cea aleasă la succesiune în Matarese.

— Şi Scozzi, spuse Bray, s-a unit cu Paravacini printr-o căsătorie de convenienţă. Sânge nobil, un oarecare talent şi farmec, în schimbul unui loc în consiliul directorial. Locul era însă de faţadă; dintotdeauna a fost aşa. Contele nu conta prea mult, a fost ucis fiindcă a făcut o greşeală.

— Cum era şi Odile Verachten. Neimportantă.

— Iar numele Scozzi-Paravacini induce în eroare. Controlul este la Paravacini.

— Adaugă şi aceste acţiuni ale Trans-Communications în Verachten. Deci doi descendenţi ai musafirilor lui *padrone* fac parte din Matarese, totuşi nici unul nu este important. Ce ne-a rămas?

— Ceea ce bănuiam, ceea ce a spus bătrânul Krupskaia la Moscova. Matarese a fost preluat – cu siguranţă în parte, posibil în întregime. Scozzi şi Voroşin erau folositori pentru ceea ce au adus, sau pentru ceea ce ştiau, sau pentru ceea ce posedau. Erau toleraţi – chiar li se dădea impresia că sunt importanţi – atâta timp cât erau folositori; dar eliminaţi în momentul în care nu mai erau folositori.

— Dar folositori la ce? Asta-i întrebarea! Taleniekov lovi cu paharul în masă. Ce vor Matarese? Finanţează intimidarea şi asasinate prin intermediul corporaţiilor; răspândesc panica, dar de ce? Lumea asta înnebuneşte din cauza unei terori cumpărate şi plătite de cei care pierd cel mai mult din cauza ei. Investiţia lor este în dezordinea totală! N-are nici un sens!

Scofield auzi sunetul – un geamăt – şi sări de pe scaun. Se duse repede spre uşa de la dormitor; Toni îşi schimbase poziţia, întorcându-se spre stânga, cu păturile răsucite peste umeri. Dormea încă; strigătul pornise inconştient. Se întoarse la scaun şi se aşeză în spatele lui.

— Dezordine totală, spune încet. Haos. Ciocnirea corpurilor în spaţiu. Creaţiunea.

— Ce spui acolo? îl întrebă Taleniekov.

— Nu sunt sigur, răspunse Scofield. Mă tot gândesc la cuvântul haos, dar nu sunt sigur de ce.

— Nu suntem siguri de nimic. Avem patru nume – dar două nu contează prea mult – şi posesorii lor sunt morţi. Vedem o alianţă a companiilor care sunt suprastructura – suprastructura esenţială – din spatele terorismului de peste tot, dar nu putem dovedi legătura şi nu ştim de ce îl finanţează. Scozzi-Paravacini finanţează Brigăzile Roşii, Verachten fără îndoială Baader-Meinhof, numai Dumnezeu ştie pe cine plăteşte Trans-Communications – şi ăştia pot fi doar puţini din cei implicaţi. I-am găsit pe Matarese, dar încă nu-i vedem! Orice acuzaţii

vom aduce acestor conglomerate vor fi etichetate drept delirurile unor nebuni sau mai rău.

— Mult mai rău, spuse Bray, aducându-şi aminte de vocea de la telefon. Trădători. Vom fi împuşcaţi.

— Cuvintele tale sună a profeţie. Nu-mi plac.

— Nici mie, dar şi mai puţin îmi place să fiu executat.

— Un *non sequitur.*

— Nu şi cuplat cu ceea ce tocmai ai spus. „l-am găsit pe Matarese, dar încă nu-i vedem", nu-i aşa?

— Da.

— Să presupunem că nu numai că găsim unul, dar îl şi avem. În mâinile noastre.

— Un ostatec?

— Exact.

— E o nebunie.

— De ce? Tu ai avut-o pe Odile Verachten.

— Într-o maşină. Pe câmpul unui fermier. Noaptea. Nu-mi făcusem nici o iluzie că o pot lua la Essen, pentru a aranja o bază de operaţii.

Scofield se aşează.

— Brigăzile Roşii l-au ţinut pe Aldo Moro la opt străzi de o secţie de poliţie din Roma. Totuşi nu exact asta am în minte.

Taleniekov se aplecă înainte.

— Waverly?

— Da.

— Cum? Reţeaua americană e pe urmele tale, Matarese aproape te-a prins; ce ai în minte? Să te duci la Ministerul de Externe şi să-i faci o invitaţie la ceai?

— Waverly o să fie adus aici – în această cameră – la ora opt în seara asta.

Rusul fluieră.

— Pot să te întreb cum ai reuşit asta?

Bray îi povesti despre Symonds.

— O face pentru că are impresia că orice m-a convins pe mine să lucrez cu tine este un motiv suficient de puternic pentru a obţine un interviu cu Waverly.

— Au o poreclă pentru mine. Ţi-a spus?

— Da, Şarpele.

— Bănuiesc că ar trebui să mă simt flatat, dar nu sunt. O găsesc urâtă. Symonds ştie că întâlnirea asta are o bază solidă? Că îl bănuieşti pe Waverly de a fi ceva mai mult decât ministru de externe?

— Nu, exact invers. Când a obiectat, ultimul lucru pe care i l-am spus era că încerc să-i salvez viaţa.

— Foarte bine, spuse Taleniekov. Foarte înfricoşător. Asasinatele, ca şi actele de teroare sunt nişte fenomene care se întind. Vor fi

singuri deci?

— Da, am insistat asupra faptului ăsta. O cameră la Connaught; nu există nici un motiv ca Roger să se gândească la ceva rău. Şi ştim că Matarese n-au făcut legătura între mine şi omul pe care Waverly îl va întâlni la birourile MI-6.

— Eşti sigur de asta? Mă gândesc că este cea mai slabă parte a strategiei. Te-au prins la Londra, ştiu că ai cele patru nume din Corsica. Deodată, din senin, Waverly, un *consigliere,* este rugat să se întâlnească în secret cu un bărbat la biroul unui agent britanic despre care se ştie că este prieten cu Beowulf Agate. Ecuaţia mi se pare evidentă; de ce nu şi-ar da seama şi Matarese?

— Un motiv foarte clar. Nu se gândesc că am luat legătura cu Symonds.

— Nu pot fi siguri că n-ai luat-o.

— Faptele sunt împotrivă. Roger e un agent experimentat; s-a acoperit. A fost înregistrat într-o conferinţă la Amiralitate, iar mai târziu a telefonat la numerele care l-au căutat. Nu am fost urmărit pe stradă şi ne-am folosit de un telefon steril. Ne-am întâlnit la o oră în afara Londrei, două schimbări de vehicul pentru mine, cel puţin patru pentru el. Nimeni nu ne-a urmărit.

— Impresionant, dar neconcludent.

— Mai mult de-atât nu văd ce s-ar putea face. Cu excepţia unei ultime rezerve.

— Rezervă?

— Da. Nu va avea loc nici o întâlnire în noaptea asta. Nu vor ajunge niciodată în camera asta.

— Nici o întâlnire? Atunci care-i scopul venirii lor aici?

— Ca să-l putem lua pe Waverly de jos, înainte ca Symonds să-şi dea seama ce se întâmplă. Roger o să conducă; când ajunge aici, nu va trece prin hol, va folosi o intrare laterală, o să aflu eu care. În cazul în care – şi sunt de acord că este posibil – Waverly este urmărit, tu vei fi jos în stradă. O să-ţi dai seama; o să-i vezi. Să-i scoţi din luptă. Eu voi fi înăuntrul acelei intrări.

— Unde se aşteaptă cel mai puţin, spuse rusul.

— Exact. Mizez pe asta. Pot să-l iau pe Roger prin surprindere, să-i bag o pastilă pe gât. N-o să se trezească în câteva ore.

— Nu este suficient, spuse Taleniekov, coborând vocea. Va trebui să-l omori. Sacrificiile trebuie făcute în mod inevitabil. Churchill a înţeles asta cu Coventry şi Ultra; nu e nici o diferenţă. British Intelligence va institui cea mai mare urmărire din istoria Angliei. Trebuie să-l scoatem pe Waverly din ţară. Dacă moartea unui singur om ne poate face să câştigăm timp – o zi poate eu zic că merită.

Bray se uită la rus, studiindu-l.

— Zici cam multe.

— Ştii că am dreptate.

Tăcere. Deodată Scofield aruncă paharul de perete cu forţă.

— Fir-ar a dracului!

Taleniekov se aplecă înainte, cu mâna dreaptă sub haină.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai dreptate şi ştiu asta. Are încredere în mine şi trebuie să-l omor. Vor trece zile până când englezii vor şti de unde să înceapă. Nici MI-6, nici Ministerul de Externe nu ştiu nimic de Connaught.

Agentul KGB-ului îşi trase mâna şi o puse pe braţul scaunului.

— Avem nevoie de timp. Nu cred că există altă cale.

— Dacă există, mă rog lui Dumnezeu să-mi vină în minte. Bray îşi scuturâ capul. Sunt sătul de crime necesare.

— Restul e o problemă de detalii, continuă Taleniekov, grăbind momentul. O să am o maşină în stradă, lângă intrare. În momentul în care termin, dacă va fi ceva de făcut pentru mine, voi intra înăuntru ca să te ajut. Va fi necesar, bineînţeles, să luăm mortul împreună cu Waverly.

— Mortul nu are nume, spuse Scofield încet. Ţi-a trecut prin minte că de ce ne apropiem, semănăm din ce în ce mai mult cu ei?

— Ce-mi trece prin minte, răspunse rusul, este că strategia ta este extraordinară. Nu numai că vom avea un *consigliere* al Matarese, dar ce *consigliere!* Secretarul de externe al Angliei! Ai idee ce înseamnă asta? O să-l facem pe omul ăsta să vorbească şi lumea va asculta. Va fi obligată să asculte! Taleniekov făcu o pauză, apoi adăugă încet: Ce ai făcut va rămâne laolaltă cu poveştile despre Beowulf Agate.

— Prostii, spuse Bray. Urăsc numele ăsta.

Geamătul a fost brusc, transformându-se într-un scâncet prelung, urmat de un ţipăt de durere, înecat, nesigur, disperat. Scofield fugi în dormitor. Toni se zvârcolea în pat, cu mâinile pe faţă, lovind cu picioarele demonii imaginari care o înconjurau. Bray se aşeză şi îi trase mâinile de pe faţă, cu fermitate, îndoind fiecare deget, astfel ca unghiile să nu-i zgârie pielea. Îi ţintui mâinile şi o ţinu în braţe, legănând-o aşa cum o legănase şi la Roma. Ţipetele se stinseră, înlocuite din nou de scâncete; se cutremură, respiraţia revenindu-i încet la normal, în timp ce corpul rigid se relaxa. Primele crize provocate de dizolvarea scopolaminei trecuseră. Scofield auzi paşi la uşă; lăsă capul într-o parte pentru a-i da de înţeles că ascultă.

— O să ţină până la ziuă, ştii, spuse agentul KGB-ului. Se elimina din corp încet şi cu mari dureri. Nu poţi face nimic. Doar s-o ţii.

— Ştiu. Aşa am să fac.

Urmă un moment de linişte; Bray putea simţi privirea rusului.

— Plec acum, spuse Taleniekov. O să telefonez aici la prânz şi o să vin după-amiază. O să stabilim detaliile atunci, semnale, toate treburile astea.

— Sigur. Unde te duci? Poţi să stai aici dacă vrei.

— Cred că nu. Ca şi la Paris, sunt zeci de locuri aici. Le ştiu la fel de bine ca şi tine. Şi în afară de asta, trebuie să găsesc o maşina, să studiez străzile. Noapte bună. Ai grijă de ea.

— O să încerc.

Din nou zgomot de paşi; rusul ieşi din cameră. Scofield vorbi:

— Taleniekov.

— Da.

— Îmi pare rău de Leningrad.

— Da.

Din nou linişte; apoi cuvintele fură rostite încet:

— Mulţumesc.

Uşa apartamentului se închise; era singur cu iubirea lui. O aşeză pe pernă şi îi atinse faţa. Atât de ilogic, atât de neraţional. De ce te-am găsit? *De ce m-ai găsit? Trebuia să mă laşi acolo unde eram – în adâncul pământului. Nu era momentul pentru nici unul din noi, nu înţelegi? E atât de... nepotrivit.*

Parcă-şi rostise gândurile cu voce tare. Toni deschise ochii, privind prin ceaţă, dar recunoscându-l totuşi. Buzele formară numele lui, sunetul era o şoaptă:

— Bray?

— O să fie bine. Nu te-au rănit. Durerea pe care o simţi e de la chimicale; o să treacă, crede-mă.

— Te-ai întors.

— Da.

— Nu mai pleca, te rog. Nu mai pleca fără mine.

— N-o să plec.

Ochii i se măriră deodată, privirea se înceţoşa de tot, dinţii i se dezveliră ca la un animal tânăr prins într-o cursă care îi zdrobeşte şira spinării..

Leşină în braţele lui.

„Mâine, iubita mea, singura mea dragoste. Mâine va veni cu lumina soarelui, toată lumea ştie asta. Şi atunci durerea va trece, îţi promit. Şi îţi mai promit ceva, iubire inoportună, atât de târzie în viaţa mea. Mâine, azi, în noaptea asta... îl voi prinde pe omul care va sfârşi coşmarul ăsta. Taleniekov are dreptate. Îl vom face să vorbească – cum nici un om n-a fost făcut să vorbească până acum – şi lumea ne va asculta. Atunci, iubita mea, singura mea iubire, vom fi liberi. Vom merge departe, unde noaptea aduce somn şi dragoste, nu frică şi spaimă de întuneric. Vom fi liberi, fiindcă Beowulf Agate va dispărea. Va dispărea pentru că n-a făcut cine ştie ce bine. Dar mai are încă un lucru de făcut. La noapte.”

Scofield atinse obrazul Antoniei. Ea îi ţinu mâna puţin, mişcând-o

spre buze, zâmbind.

— Cum îţi simţi capul? întrebă Bray.

— Durerea e ca o mahmureală acum, spuse ea. Sunt bine.

Scofield îi dădu drumul la mână şi se duse în partea cealaltă a camerei, unde Taleniekov era aplecat deasupra mesei, studiind o hartă a drumurilor. Fără să se fi înţeles dinainte, amândoi erau îmbrăcaţi aproape la fel. Pulovere şi pantaloni din material închis la culoare, tecile pistoalelor prinse strâns cu curele de piele neagră peste piept. Pantofii erau de asemenea de culoare închisă şi foarte uşori, cu tălpi din cauciuc gros ce fusese râcâit cu cuţitul.

Taleniekov ridică privirea şi se uită la Bray care se apropia de masă.

— După ce ieşim din Great Dunmow, o s-o luăm spre est, către Coggeshall, în drumul nostru spre Neyland. Întâmplător, la sud de Hadleigh se găseşte un aeroport pe care pot ateriza avioane mici cu reacţie. S-ar putea să ne folosească peste câteva zile.

— S-ar putea să ai dreptate.

— De asemenea, adăugă Vasili ezitând, ruta asta trece peste Blackwater River; pădurile sunt dese în partea aia. Ar fi un... loc bun pentru a arunca pachetul.

— Mortul încă n-are nume, spuse Scofield. Dă-i ceea ce i se cuvine. Este Roger Symonds, un bărbat onorabil şi urăsc lumea asta cretina.

— Cu riscul de a mă repeta, dă-mi voie să spun că ceea ce faci tu în noaptea asta va fi în beneficiul acestei triste lumi de care noi am abuzat mult prea mult.

Bray se uită la ceas.

— O să sune în curând. Când va suna, Toni se va duce în hol şi va plăti nota domnului Edmonton, ăsta sunt eu. Se va înapoia cu un însoţitor şi va lua bagajele noastre, ducându-le la maşina pe care am închiriat-o în numele domnului Edmonton şi va conduce direct la Colchester. Va aştepta la un restaurant pe nume Bonner până la 11.30. Dacă apare vreo schimbare de plan sau dacă avem nevoie de ea, o găsim acolo. Dacă nu apărem, se va duce la Neyland, la hotelul Double Crown, unde are o cameră rezervată sub numele de Vickery.

Taleniekov se depărta de masă.

— Geanta mea nu trebuie deschisă, spuse. E „aranjată”.

— Şi a mea la fel, răspunse Scofield. Alte întrebări?

Telefonul sună; toţi trei se uitară la el – un moment suspendat în timp, fiindcă soneria anunţa că venise timpul. Bray se duse spre masă, îl lasă să mai sune o dată, apoi îl ridică.

Indiferent ce s-ar fi aşteptat să audă, indiferent ce saluturi, informaţii, instrucţiuni ar fi putut veni, nimic nu l-ar fi pregătit pentru cea ce auzi. Vocea lui Symonds era un vaiet, o durere atât de mare cum nu mai auzise niciodată.

— Sunt toţi morţi. E un *masacru!* Waverly, soţia lui, copiii, trei servitori… morţ*i. Ce dracului ai făcut?*

— Oh, Dumnezeule! Mintea lui Scofield lucra repede, transpunând imediat gândurile în cuvinte alese cu grijă: Roger, ascultă-mă. Asta am încercat să *previn!*

Puse mâna pe receptor, uitându-se la Taleniekov.

— Waverly e mort, toţi din casă ucişi.

— *Metodă?* strigă rusul. Semne pe corp, arme. Află tot!

Bray scutură capul.

— O să le aflăm mai târziu.

Luă mâna de pe microfon; Symonds vorbea repede, aproape isteric.

— E *oribil.* Oh, Dumnezeule, cel mai înfiorător lucru! Au fost măcelăriţi ca… animalele!

— *Roger!* Stăpâneşte-te! Ascultă-mă. Face parte dintr-un complot. Waverly ştia despre el. Ştia prea mult; de aceea a fost ucis. N-am putut ajunge la el la timp.

— N-ai putut?… Pentru numele lui Dumnezeu… de ce nu *ai putut… să-mi spui?* Era ministrul de externe, ministrul de externe al Angliei! Ai *cea mai v*agă idee de repercusiunile, de… oh Dumnezeule, o *tragedie!* O *c*atastrofă! *Măcelăriţi!*

Symonds se opri. Când vorbi din nou, era evident că profesionistul din el se lupta să-şi recapete controlul.

— Te vreau la mine la birou cât de repede poţi ajunge. Consideră-te arestat de guvernul britanic.

— Nu pot face asta. Nu mi-o cere.

— Nu-ţi cer, Scofield! Îţi dau un ordin ce va fi confirmat de cele mai înalte autorităţi din Anglia. Nu vei părăsi acel hotel! În momentul în care vei ajunge la lift, curentul va fi oprit, fiecare scară, fiecare ieşire – păzită de gărzi înarmate.

— În regulă. Voi veni la MI-6, minţi Bray.

— Vei fi *escortat.* Rămâi în cameră.

— Lasă camera, Roger, spuse Scofield, căutând orice cuvinte pentru a se potrivi crizei. Trebuie să te văd, dar nu la MI-6.

— Cred că nu m-ai *auzit* bine!

— Pune paznici la uşi, închide lifturi, fă ce vrei, dar trebuie să te văd aici. O să ies din camera asta şi o să mă duc jos, la bar, în cel mai întunecat separeu pe care îl găsesc. Ne întâlnim acolo.

— Repet…

— Repetă ce vrei, dar dacă nu vii aici să mă asculţi, vor fi şi alte asasinate – asta sunt, Roger! Asasinate. Şi nu se vor opri la un ministru de externe, sau secretar de stat… sau preşedinte, sau prim-ministru.

— Oh, Dumnezeule, şopti Symonds.

— Asta n-am putut să-ţi spun noaptea trecută. E motivul pe care îl

căutai când am vorbit. Dar nu ţi-l pot spune pentru o înregistrare oficială. Nu pot lucra autorizat. Şi asta ar trebui să-ţi spună destul. Vino aici, Roger.

Bray închise ochii şi îşi ţinu respiraţia; era acum sau niciodată.

— Voi fi acolo în zece minute, spuse Symonds, cu vocea sufocata.

Scofield închise telefonul, uitându-se mai întâi la Antonia, apoi la Taleniekov.

— Vine.

— O să te aresteze! exclamă rusul.

— Nu cred. Mă cunoaşte destul de bine pentru a ştii că nu voi declara nimic oficial dacă am spus că nu. Şi nu vrea restul pe cap.

Bray se duse spre scaunul pe care îşi pusese pardesiul de ploaie şi sacul de călătorie.

— Sunt sigur de un lucru. Se va întâlni cu mine jos şi-mi va acorda o şansă. Dacă acceptă, mă voi întoarce într-o oră. Dacă nu… o să-l ucid.

Scofield desfăcu geanta, băgă mâna înăuntru şi scoase un cuţit de vânătoare cu lamă lungă. Mai avea încă eticheta de la Harrods pe el. Se uită la Toni; ochii ei îi spuseră că a înţeles. Şi necesitatea şi scârba de a o face.

Symonds se aşeză vizavi de Bray în separeul din holul hotelului. Lumina slabă nu putea ascunde paloarea de pe faţa englezului; era un om nevoit să ia decizii atât de importante, încât numai la gândul ăsta se îmbolnăvea.

Vorbiră aproape patruzeci de minute. Scofield, aşa cum plănuise, îi spusese o parte a adevărului – mult mai mult decât ar fi vrut – dar era necesar. Era pe cale de a-i cere acum un ultim lucru lui Roger. Symonds simţea greutatea teribilă a deciziei; i se citea în ochi. Bray simţea cuţitul de la centură; hotărârea lui de a-l folosi dacă ar fi fost necesar îl făcea să respire greu.

— Nu ştim cât de răspândită este, sau câţi oameni din diverse guverne sunt implicaţi, dar ştim că este finanţată prin corporaţii mari, explică Scofield. Ce s-a întâmplat în Belgravia Square în seara asta poate fi comparat cu ceea ce s-a întâmplat cu Anthony Blackburn la New York, cu fizicianul Iurievici în Rusia; avem nume, legături secrete, ştim că ramuri de agenturi secrete din Washington, Moscova şi Bonn au fost manipulate. Dar nu avem dovada; o s-o obţinem, dar n-o avem acum. Dacă mă arestezi, n-ai s-o obţii niciodată. Cazul meu este irecuperabil; nu trebuie să-ţi spun ce înseamnă asta. Voi fi executat cu prima… ocazie potrivită. Pentru un alt motiv, de alţi oameni, dar rezultatul va fi acelaşi. Dă-mi timp, Roger.

— Tu ce-mi dai?

— Ce vrei mai mult?

— Numele acelea, legăturile secrete.

— N-au nici un înţeles acum. Mai rău, dacă vor fi înregistrate, se vor ascunde şi mai bine, ştergând toate urmele, sau crimele, terorismul se va accelera. Va fi o serie de vărsări de sânge… şi vei fi ucis.

— Asta-i condiţia mea. Numele, legăturile secrete. Sau n-ai să ieşi de aici.

Bray se uită la el.

— Ai să mă opreşti, Roger? Vreau să zic aici, acum, în acest moment? *Poţi?*

— Poate că nu. Dar bărbaţii aceia de acolo vor putea. Symonds făcu un semn cu capul spre stânga.

Scofield îşi miji ochii. La o masă în mijlocul holului se găseau doi agenţi britanici, unul dintre ei era cel cu părul roşu cu care vorbise noaptea trecută, la lumina lunii, în Guildford. Nu se mai citea nici o simpatie în ochii lui acum, numai ostilitate.

— Te-ai acoperit? spuse Scofield.

— Credeai că n-aş fi făcut-o? Sunt înarmaţi şi au instrucţiuni. Numele, te rog.

Symonds scoase un carneţel şi un pix.

— Nu scrie prostii, te rog. Fii practic. Dacă tu şi rusul sunteţi ucişi, nu mai rămâne nimeni! Poate că nu am clasa lui Beowulf Agate şi a Şarpelui, dar nu-mi lipseşte ceva talent.

— Cât timp îmi dai?

— O săptămână, nici o zi mai mult.

Scofield ridică pixul, deschise carneţelul şi începu să scrie.

Aprile, 4,1911
Porto Vecchio, Corsica
Scozzi
Voroşin
Waverly
Appleton

Curent:
Guillamo Scozzi – Mort
Odile Verachten – Moartă
David Waverly – Mort
Joshua Appleton –?
Scozzi-Paravacini. Milano
Uzinele Verachten. (Voroşin). Essen
Trans-Communications. Boston
Sub nume şi companii, scrise apoi un cuvânt:
MATARESE

Bray ieşi din lift gândindu-se la rute, posibilităţi şi acoperire. Orele

valorau cât zilele acum; avea atâtea de aflat, atâtea de găsit şi aşa de puţin timp.

Crezuse că se va întâmpla la Londra cu David Waverly. Ar fi trebuit să-şi dea seama; moştenitorii erau sacrificabili.

Trei erau morţi, trei nume luate de pe lista musafirilor lui Guillaume de Matarese din data de 4 aprilie 1911. A mai rămas totuşi unul. Politicianul de aur din Boston, bărbatul de care puţini se îndoiau că nu va câştiga preliminariile din vară şi fără îndoială alegerile din toamnă. Va fi preşedintele Statelor Unite. Mulţi au strigat în timpul anilor şaizeci şi şaptezeci că vor întări ţara; Appleton n-a fost niciodată atât de înfumurat pentru a face afirmaţia asta, dar aproape toată America gândea că este probabil singurul care ar putea-o face.

Dar să o întărească pentru ce? Pentru cine? Asta era cea mai înfricoşătoare perspectivă. Era oare el singurul moştenitor nesacrificabil? Ales de consiliu, de băiatul-călăuză, să facă ceea ce ceilalţi nu puteau?

Vor ajunge la Appleton, gândea Bray în timp ce dădea colţul holului spre camera sa, dar nu acolo unde se aştepta Appleton – *dacă* aştepta. Nu se vor lăsa atraşi la Washington, unde şansa unor întâlniri cu personalul Departamentului de Stat, al FBI-ului şi Companiei era de zece ori mai mare decât în oricare altă parte a globului. N-avea rost să lupte cu doi inamici deodată. Se vor duce în schimb la Boston, la corporaţia numită Trans-Communications.

Undeva, cumva, în personalul superior al companiei, vor găsi un om – un om cu un cerc albastru pe piept sau cu legături cu Scozzi-Paravacini sau Verachten, iar acel bărbat va şopti o alarmă, chemându-l pe Joshua Appleton, IV. Îl vor prinde, îl vor lua ostatic la Boston. Şi când vor termina cu el, secretul Matarese va fi dezvăluit, spus de un om al cărui renume impecabil nu se potrivea cu înşelăciunea sa incredibilă. *Trebuia* să fie Appleton; nu mai era nimeni. Dacă…

Scofield duse mâna la pistolul din teacă. Uşa de la camera lui se deschise. Nu exista nici o circumstanţă imaginabilă în care ar fi putut să fie lăsată deschisă deliberat! A fost un intrus – sau intruşi..

Se opri, se strădui să depăşească senzaţia de paralizie care începuse să-l cuprindă şi se retrase spre marginea uşii, lipindu-se cu spatele de zid. Se aruncă înăuntru cu arma ridicată, gata să tragă.

Nu era nimeni. Absolut nimeni. Nimic altceva decât tăcere şi o cameră foarte curată. Prea curată; harta fusese luată de pe masă, paharele spălate, puse pe tava de argint de pe birou, scrumierele curăţate. Nu exista nici o urmă că ar fi fost ocupată camera. Apoi o văzu – le văzu – şi paralizia îl cuprinse din nou.

Pe podea, lângă masă, geanta diplomat şi geanta de voiaj erau aşezate – foarte ordonat – una lângă alta, cum le-ar pune un băiat de

lift. Şi, împăturit – ordonat – peste geanta de voiaj, se găsea pardesiul său de culoare închisă. Un oaspete era gata de plecare.

Doi vizitatori plecaseră deja. Antonia şi Taleniekov dispăruseră. Uşa de la dormitor era deschisă, patul făcut, de pe măsuţa de lângă pat dispăruseră cana cu apă şi scrumiera care cu o oră în urmă fusese plină de ţigări fumate pe jumătate – dovada unei nopţi şi a unei zile neliniştite.

Linişte. Nimic.

Ochii îi căzură deodată pe un lucru – din nou pe duşumea – care nu se potrivea cu ordinea camerei şi simţi că-i vine rău. Pe covor, în partea stângă a mesei, era un cerc de sânge – un cerc zimţat, încă umed, încă sclipind. Apoi se uită în sus. În geam se vedea o urmă de glonţ.

— *Toni!*

Strigătul era al lui; rupsese tăcerea, dar nu se putuse abţine. Nu se putea gândi, nu se putea mişca.

Geamul se sparse; o a doua bucată de sticlă sări din ramă şi auzi şuieratul unui glonţ tocmai când se înfigea în zidul din spatele lui. Se aruncă la podea.

Telefonul începu să sune, zgomotul clopoţelului fiind cumva parcă dovada nebuniei! Se târî până la măsuţa de sub geam.

— Toni?... Toni*?*

Ţipa, plângea, totuşi nu întinse mâna spre măsuţă, nu atinse telefonul.

Trase instrumentul pe duşumea lângă el. Luă receptorul şi îl duse la ureche.

— Te putem găsi oricând, Beowulf, spuse vocea într-o engleza curată. Ţi-am spus asta când am vorbit ultima dată.

— Ce aţi *făcut cu ea?* strigă Bray. Unde *este?*

— Da, ne-am gândit că asta ţi-ar putea fi reacţia. Destul de ciudată venind din partea ta, nu? Nici nu întrebi de Şarpe.

— *Ajunge!* Spune-mi!

— Intenţionam s-o fac oricum. Apropo, ai avut o gravă scăpare – din nou ciudat pentru experienţa ta. N-a trebuit decât să-l urmărim pe prietenul tău Symonds de la Belgravia. O scurtă privire în registrul hotelului – cât şi metoda de înregistrare – ne-a dat camera ta.

— Ce-aţi *făcut* cu ea?... Cu ei?

— Rusul este rănit, dar s-ar putea să supravieţuiască. Cel puţin suficient pentru scopul nostru.

— *Fata!*

— E în drum spre un aeroport, ca şi Şarpele.

— Unde o duceţi?

— Credeam că ştii. A fost ultimul lucru pe care l-ai scris înainte de corsican. Un oraş în statul Massachusetts.

— Oh, Doamne… Symonds?

— Mort, Beowulf. Carneţelul este la noi. L-am găsit în maşină. Practic, Roger Symonds, MI-6, a dispărut. În lumina programului său, s-ar putea să fie legat cu teroriştii care l-au masacrat pe ministrul de externe al Angliei şi familia lui.

— *Bastarzilor!*

— Nu. Mai degrabă profesionişti. Cred că apreciezi asta. Dacă vrei fata înapoi, vii după noi. Vezi, e cineva care vrea să vorbească cu tine.

— Cine?

— Nu fi prost, spuse mesagerul necunoscut.

— La Boston?

— Mi-e teamă că nu te putem ajuta să ajungi acolo, dar avem încredere în tine. Înregistrează-te la Ritz Carlton Hotel sub numele de… Vickery. Da, este un nume bun, un sunet atât de blând.

— Boston, spuse Bray, ostenit.

Din nou se auzi zgomotul geamului spart; o a treia bucată de sticlă zbură din ramă.

— Împuşcătura asta, spuse vocea de la telefon, este un semn al încrederii noastre. Te-am fi putut ucide cu prima.

31

Ajunse pe coasta Franţei în acelaşi fel în care o părăsise cu patru zile în urmă; noaptea, cu o şalupă. Călătoria până la Paris dură mai mult decât anticipase; omul de care voia să se folosească nu mai dorea să audă de el. Zvonul se lansase, preţul pentru cadavrul lui era prea mare, pedeapsa pentru ajutorul dat lui Beowulf Agate prea severă. Omul îi era dator lui Bray; preferă să se dea la o parte.

Scofield găsi un *gendarme* ce tocmai ieşise din serviciu, într-un bar în Boulogne-sur-Mer; negocierile durară puţin. Avea nevoie de un transport rapid la Paris, la aeroportul Orly. Pentru *gendarme,* plata era cutremurătoare. Bray ajunse la Orly în zori. La ora 9.00 a.m., un Mr. Edmonton se găsea în prima cursă a companiei Air Canada către Montreal. Avionul decola şi îşi întoarse gândurile la Antonia.

Se vor folosi de ea pentru a-l prinde pe el, dar în nici un caz nu va fi lăsată să trăiască după ce se va închide cursa. Cum nu-l vor cruţa nici pe Taleniekov după ce vor afla tot ce ştie. Nici chiar Şarpele nu putea face faţă injecţiilor cu scopolamină sau sodium amythal; nici un om nu-şi putea bloca memoria sau opri fluxul de informaţii odată ce porţile amintirilor se deschideau chimic.

Astea erau lucrurile pe care trebuia să le accepte şi, acceptându-le, să-şi bazeze mişcările pe realitatea lor. Nu va îmbătrâni împreună cu Antonia Gravet; nu vor exista ani de pace. Odată ce înţelegea asta, nu mai rămânea nimic decât să încerce să răstoarne concluziile, ştiind că şansele sunt îndepărtate. Altfel spus, din moment ce nu era absolut nimic de pierdut, nu exista nici un risc pe care să nu merite să şi-l asume, nici o strategie prea nesăbuită sau sângeroasă pe care să nu o ia în considerare.

Cheia era Joshua Appleton, asta era constanta. E posibil ca senatorul să fie un actor atât de bun, încât să fie capabil să înşele pe atâţia atât de bine şi atât de mult timp? Aparent aşa era; cineva pregătit de la naştere să atingă un singur ţel, cu sume nelimitate de bani şi talent la dispoziţie, probabil că ar putea să ascundă orice. Dar spărtura ce trebuia umplută se găsea în poveştile despre Josh Appleton, ofiţer de marină, Coreea. Erau bine cunoscute, publicate de managerii de campanie, accentuate de rezistenţa candidatului de a vorbi despre ele altfel decât lăudând oamenii care au servit cu el.

Căpitanul Joshua Appleton a fost decorat pentru curaj în cinci ocazii separate, dar medaliile erau simboluri, oamenii îi erau devotaţi sincer. Josh Appleton fusese un ofiţer dedicat principiului că nici un soldat nu trebuie să-şi asume un risc pe care să nu-l poată asuma şi el; si nici un infanterist, indiferent cât de grav ar fi fost rănit sau cât de fără

speranţă situaţia lui, nu trebuia lăsat inamicului dacă există cea mai mică şansă să fie adus înapoi. Cu asemenea principii, nu era întotdeauna cel mai bun dintre ofiţeri, dar era cel mai bun dintre oameni. Se expunea continuu celor mai severe greutăţi pentru a salva viaţa cuiva sau pentru a atrage focul de pe plutonul vreunui caporal. A fost de două ori rănit în timp ce dezgropa oameni de pe dealurile Panmunjon şi era să-şi piardă viaţa la Chosan, când s-a târât printre liniile inamicului pentru a dirija un elicopter de salvare.

După război, Appleton a avut în faţă o altă luptă, la fel de periculoasă ca oricare din cele trăite în Coreea. Un accident aproape fatal pe Massachusetts Turnpike. Maşina lui şi-a pierdut direcţia, ciocnindu-se de un camion în viteză, rănile suferite din cap până în picioare atât de grave, încât doctorii de la Spitalul General Massachusetts erau pe punctul de a renunţa să mai spere. Când în buletinele de ştiri s-a vorbit despre acest fiu decorat al unei familii proeminente, au început să vină oameni din toată ţara. Mecanici, şoferi de autobuze, fermieri şi funcţionari, soldaţi care au servit sub „căpitanul Josh”.

Au vegheat două zile şi două nopţi, unii rugându-se cu voce tare, alţii stând pur şi simplu cu gândurile lor sau vorbind încet cu foştii camarazi. Iar când criza a trecut şi Appleton a ieşit din starea critică, oamenii s-au dus acasă. Veniseră pentru că au vrut să vină; au plecat fără sa ştie dacă au ajutat la ceva, dar sperând că a contat venirea lor. Căpitanul Joshua Appleton, IV, merita această speranţă.

Asta era fisura pe care Bray nu putea nici s-o umple, nici s-o înţeleagă. Căpitanul care şi-a riscat viaţa atât de frecvent, atât de deschis pentru alţii! Cum se pot împăca aceste lucruri cu un bărbat programat de la naştere să devină preşedintele Statelor Unite? Cum se puteau justifica pentru Matarese repetatele expuneri la moarte?

Se justificau cumva, pentru că nu mai exista nici un dubiu asupra poziţiei senatorului Joshua Appleton. Omul care va fi ales preşedintele Statelor Unite înainte de sfârşitul anului era legat de o conspiraţie la fel de periculoasă ca oricare alta din istoria americană.

La Orly, Scofield cumpărase ediţia pariziană a lui Herald-Tribune ca să vadă dacă au apărut ştirile despre masacrul lui Waverly; nu scria nimic. Dar era ceva pe pagina a doua. O urmare a articolului în legătură cu acţiunile Trans-Communications din Verachten, inclusiv o listă cu câţiva din directorii conglomeratului din Boston. Al treilea nume de pe listă era senatorul din Massachusetts.

Joshua Appleton nu era numai un *consigliere* al lui Matarese, ci şi singurul descendent de pe lista oaspeţilor de acum şaptezeci de ani din Porto Vecchio, care devenise un moştenitor adevărat.

— Mes dames et messieurs, s’il vous plait. A votre gauche, Les Illes de la Manche...

Din difuzor se auzea vocea pilotului. Treceau peste insulele Canalului; în şase ore vor ajunge deasupra coastei Nova Scoţia, o oră mai târziu la Montreal. Şi alte patru ore mai târziu, Bray va trece graniţa U.S.A. pe la sud de Lacolle, peste apele lacului Champlain.

În câteva ore nebunia finală va începe. Va trăi sau va muri. Şi dacă nu va putea trăi în pace cu Toni, fără umbra lui Beowulf Agate în faţa sau în urma lui, nu-i mai păsa dacă trăieşte sau nu. Era plin de... nimic. Dacă vidul îngrozitor putea fi şters, înlocuit de fericirea simplă de a fi cu o altă fiinţă omenească, atunci oricâţi ani i-ar mai fi rămas erau bineveniţi.

Dacă nu, la dracu cu ei.

Boston.

E cineva care vrea să te întâlnească.

Cine? De ce?

Ca să te facă un consigliere al lui Matarese... gândeşte-te ce-ai aduce unei astfel de organizaţii.

Nu era greu de închipuit. Taleniekov avea dreptate. Nu există multe surprize posibile la Moscova, dar la Washington se găseau revelaţii uluitoare. Beowulf Agate ştia unde sunt cadavrele şi cum şi de ce nu mai respiră. Putea fi inestimabil.

Pe tine te vor. Dacă n-or să te aibă, te vor ucide. Aşa să fie; nu le va fi uşor.

Bray închise ochii; avea nevoie de somn. Va dormi foarte puţin în zilele care vor urma.

Ploaia lovea parbrizul în şuvoaie continue, scurgându-se spre dreapta sub forţa vântului care bătea dinspre Atlantic peste autostradă. Scofield închiriase maşina în Portland, Maine, cu un permis de conducere pe care nu-l mai folosise niciodată. Curând va fi la Boston, dar nu în felul în care se aştepta Matarese. Nu va alerga jumătate din mapamond, anunţându-şi venirea prin înregistrare la Ritz Carlton cu numele de Vickery numai ca să aştepte următoarea mişcare a Matarese. Un om în panică, un om care ar simţi că este singurul mijloc de a salva viaţa cuiva pe care îl iubeşte foarte mult ar face-o – dar el nu mai era în panică, acceptase pierderea totală, deci putea să-şi construiască propria strategie.

Va intra în Boston, în vizuina inamicului, fără ca inamicul s-o ştie. Ritz Carlton va primi două telegrame la interval de o zi. Prima va sosi mâine, cerând o cameră pentru Mr. B.A. Vickery din Montreal, care va sosi în ziua următoare. A doua va fi trimisă după-amiaza următoare, anunţând că Mr. Vickery a fost întârziat, sosirea sa fiind prevăzută acum peste alte două zile. Nu va exista nici o adresă pentru Vickery, numai oficii telegrafice pentru confirmare, presupunerea fiind că cineva de aici, din Boston, va asigura disponibilitatea camerei.

Doar două telegrame, trimise din Montreal; Matarese n-avea de

ales decât să creadă că el se află încă în Canada. Ceea ce nu puteau şti – puteau bănui, bineînţeles, dar nu puteau fi siguri – era că el se folosise de cineva pentru a le trimite. Luase legătura cu un bărbat pe care îl cunoştea de mult, se întâlniseră la aeroport şi îi dăduse cele două mesaje scrise de mână pe formulare de telegramă împreună cu o sumă de bani şi instrucţiuni. Dacă Matarese ar fi telefonat la Montreal pentru o confirmare imediată a originii, se puteau găsi formularele cu scrisul de mână al lui Bray.

Avea trei zile şi o noapte la dispoziţie spre a opera pe teritoriul lui Matarese, pentru a afla tot ce se putea despre Trans-Communications şi ierarhia sa. Spre a găsi o greşeală, o scăpare, suficientă pentru a-l soma pe senatorul Joshua Appleton, IV, la Boston – în termenii lui. În panică.

Erau atât de multe de aflat şi atât de puţin timp…

Scofield începu să se gândească la toţi cei pe care îi cunoscuse la Boston şi Cambridge – atât ca student, cât şi ca profesionist. Printre ei trebuie să fie cineva care îl poate ajuta.

Trecu de un semnalizator ce-i spunea că tocmai ieşise din oraşul Marblehead; va fi la Boston în mai puţin de treizeci de minute.

Era ora 5,35; claxoanele şoferilor nerăbdători răsunau din toate părţile, în timp ce taxiul îşi croia drum pe Boylston Street, în cartierul magazinelor. Îşi parcase maşina închiriată în cel mai îndepărtat loc al garajului subteran Prudential, pentru a nu fi lăsată în voia vremii sau a huliganilor. Se ducea acum la Cambridge; îi venise în minte un nume. Un bărbat care petrecuse douăzeci şi cinci de ani predând legile corporaţiilor la facultatea economică de la Harvard. Bray nu-l întâlnise niciodată; era imposibil ca Matarese să-l aibă în vedere.

E straniu, se gândea Bray în timp ce maşina trecea peste Longfellow Bridge, că atât el, cât şi Taleniekov au fost aduşi înapoi – totuşi pentru puţin timp – în locurile unde totul a început pentru fiecare din ei.

Doi studenţi, unul la Leningrad, altul la Cambridge, cu un oarecare talent pentru limbi străine.

Mai trăia oare Taleniekov? Sau era mort undeva în Boston?

Toni trăia; o vor ţine în viaţă… un timp.

Nu te gândi la ei. Nu te gândi la ea acum! Nu există speranţă. Accept-o, trăieşte fără ea. Apoi fă tot posibilul…

Traficul îngheţă iar în Harvard Square. Oamenii se îmbulzeau în faţa magazinelor, studenţi îmbrăcaţi în „panchos” şi „blue-jeans” săreau peste bălţoace trecând strada, înghesuindu-se apoi sub copertinele uriaşe ale chioşcurilor de ziare…

Chioşcul de ziare. ZIARE DIN TOATĂ LUMEA era tipărit deasupra. Bray se uită pe geam, prin ploaie şi prin mulţime. Un nume, un om dominau titlurile vizibile.

Waverly! David Waverly! Ministrul de externe al Angliei!

— Lasă-mă aici, îi spuse şoferului, apucându-şi geanta de voiaj şi servieta de la picioare.

Îşi făcu loc prin mulţime, luă două ziare locale din stand, lăsă un dolar şi o luă la fugă pe partea cealaltă a străzii. La o sută de metri în josul lui Massachusetts Avenue se găsea un restaurant în stil german pe care şi-l amintea vag din anii studenţiei. La intrare era înghesuială; Scofield îşi croi drum folosindu-se de geanta de voiaj şi intră înăuntru.

Un rând de oameni aştepta mese; se duse la bar şi comandă un scotch. Băutura sosi; despături primul ziar: *Globe.* Începu să citească, ochii alunecându-i peste cuvinte, culegând punctele principale ale articolului. Termină şi trecu la *Time,* ediţia din Los Angeles, povestea fiind identică cu cea din *Globe,* un raport transmis prin telex-uri şi mai mult ca sigur versiunea oficială de la Whitehall, ceea ce voia şi Bray să afle.

Masacrul lui David Waverly, al soţiei şi al copiilor lui, ca şi al servitorilor era pus pe seama teroriştilor, probabil un grup de palestinieni fanatici. Se sublinia, totuşi, că nici o grupare nu şi-a revendicat atentatul, iar O.E.P.-ul a negat vehement participarea sa. Liderii politici din toată lumea transmiteau mesaje de condoleanţe, parlamente şi comitete centrale, congrese şi curţi regale, toate şi-au întrerupt activităţile pentru a-şi exprima revolta şi mâhnirea.

Bray reciti amândouă articolele, căutând numele lui Roger Symonds. Nu era de găsit; nu va ieşi la iveală zile întregi – dacă va ieşi. Speculaţiile erau prea mari, posibilităţile prea puţin probabile. Un ofiţer superior din British Intelligence legat în vreun fel de masacrul ministrului de externe! Se va explica oficial moartea lui din orice alt motiv. Nu era momentul să…

Bray îşi întrerupse gândurile. În lumina obscură din bar scăpase articolul; în *Globe* era un buletin la închiderea ediţiei.

Londra, martie 3 – Un aspect brutal şi straniu al crimelor a fost comunicat de poliţie acum câteva ore. După ce a fost împuşcat în cap, David Waverly a primit un aparent coup de grace grotesc sub forma unei împuşcături trasă direct în piept, care i-a distrus partea stângă a abdomenului şi coşul pieptului. Medicul legist nu a putut explica metoda uciderii, pentru că provocarea unei asemenea răni – având în vedere calibrul şi apropierea armei – este considerată extrem de periculoasă pentru cel care a apăsat trăgaciul. Poliţia londoneză presupune că arma folosită este o puşcă primitivă cu ţeava scurtă folosită cândva de bandiţii din Mediterană. Enciclopedia Armelor din 1935 înregistrează arma sub numele de Lupo, cuvântul italian pentru „lup”.

Medicul legist din Londra nu-şi putea explica „metoda uciderii”, însă

pentru Bray nu era nici un mister. Dacă ministrul de externe avea pe piept un cerc zimţat albastru sub forma unui semn din naştere, acum nu mai exista.

Şi folosirea Lupo-ului mai conţinea un mesaj. Matarese voia ca Bray să-şi dea seama cât s-a răspândit febra corsicană, în ce cercuri de putere a ajuns.

Îşi termină băutura, lăsă banii pe tejghea împreună cu cele două ziare şi se uită după un telefon. Numele care-i venise în minte, omul pe care voia să-l vadă, era dr. Theodore Goldman, decan al facultăţii economice Harvard şi un ghimpe în coasta Departamentului Justiţiei. Pentru că mereu critica trusturile, afirmând continuu că justiţia pedepseşte plevuştile, lăsând rechinii în libertate. Era un *enfant terrible* între două vârste, căruia îi plăcea să se lege de giganţi, pentru că el însuşi era un gigant, ascunzându-şi geniul sub o faţadă inocentă care nu păcălea pe nimeni.

Dacă cineva putea arunca vreo lumină asupra conglomeratului Trans-Communications, acela era Goldman.

Bray nu-l cunoştea, dar se întâlnise cu fiul lui în urmă cu un an la Haga – în împrejurări ce puteau fi dezastruoase pentru un tânăr pilot al Air Force. Aaron Goldman se îmbătase cu cine nu trebuie lângă Groote Kerk, oameni despre care se ştie că sunt implicaţi întru infiltraţie a KGB-ului în NATO. Băiatul unui evreu american proeminent era materie primă pentru sovietici.

Un agent necunoscut îl scosese din scenă pe pilot, îl trezise şi-i spusese să se întoarcă înapoi la bază. Şi după nenumărate ceşti de cafea, Aaron Goldman îşi exprimase recunoştinţa.

— Dacă ai vreun puşti care vrea să meargă la Harvard, spune-mi, că o să vorbesc cu taică-meu. Cum naiba te cheamă?

— N-are importanţă, spusese Scofield. Pleacă de aici şi nu cumpăra hârtie de scris de la Coop. E mai ieftin la parterul blocului.

— Ce mai…

— Pleacă de aici.

Bray văzu telefonul pe perete; îşi luă bagajul şi se duse spre el.

32

Ridică de pe trotuarul plouat o bucată mică de ziar ud şi merse spre staţia de metrou din Harvard Square. Coborî şi îşi încuie geanta de voiaj într-o casetă. Dacă va fi furată, asta îi va spune ceva şi nu conţinea nimic care să nu poată fi înlocuit. Introduse cu grijă bucata de ziar în colţul îndepărtat al genţii. Mai târziu, dacă bucata fragilă va fi îndoită sau ruptă, asta îi va spune altceva; geanta a fost căutată, iar el se găsea sub privirea lui Matarese.

Zece minute mai târziu suna la uşa casei lui Theodore Goldman din Brattle Street. Îi deschise o femeie între două vârste, zveltă, cu figură plăcută şi ochi curioşi.

— Doamna Goldman?

— Da?

— Am vorbit la telefon cu soţul dumneavoastră acum câteva minute...

— Oh, da, bineînţeles, îl întrerupse. Bine, dar intraţi mai repede. Toarnă ca la potop. Intraţi, intraţi. Sunt Anne Goldman.

Îi luă pardesiul şi pălăria; geanta diplomat rămase la el.

— Vă rog să mă iertaţi de deranj.

— Fiţi serios. Aaron ne-a povestit despre noaptea aceea din Haga. Nu mi-am putut imagina niciodată unde este locul ăsta. De ce să i se spună unui oraş *the*[4], în orice caz?

— E încurcat.

— Bănuiesc că fiul nostru a fost foarte încurcat în acea noapte. Ăsta era felul în care o mamă spunea despre băiatul ei că era criţă.

Făcu un gest spre o uşă dublă, pătrată, atât de comună în casele din Noua Anglie.

— Theo e la telefon şi încearcă să-şi mestece cocteilul în acelaşi timp; îl face să-şi iasă din minţi. Urăşte telefoanele şi îi place băutura lui de seară.

Theodore Goldman nu era cu mult mai înalt decât soţia lui, dar avea un fel de a fi expansiv care îl făcea să pară mult mai mare decât era în realitate. Nu-şi putea ascunde sclipirea intelectuală, aşa că se refugia în umor, făcând oaspeţii – şi, fără îndoială, asociaţii – să se simtă bine.

Se aşezară în trei fotolii căptuşite cu piele, aşezate în jurul focului, Goldman-ii cu cocteilurile lor din cognac cu lichior, Bray cu un scotch. Ploaia cădea deasă şi se auzea bătând în geamuri. Amintirile despre escapada băiatului lor la Haga se terminară repede, Scofield vorbind despre noaptea aceea ca despre o chestiune minoră.

---

[4] În limba engleză, oraşul Haga este articulat: *The Hague.*

— Cu consecinţe majore, bănuiesc, spuse Goldman, dacă un agent necunoscut n-ar fi fost prin apropiere.

— Băiatul dumneavoastră este un pilot bun.

— Ar fi bine să fie; nu prea ştie să bea. Dar acum, din moment ce l-am întâlnit pe domnul necunoscut care a fost atât de drăguţ să ne spună numele, ce putem face pentru el?

— Pentru început, vă rog să nu spuneţi nimănui că am venit să vă vad.

— Sună îngrijorător, domnule Vickery. Nu sunt sigur că aprob tactica Washington-ului în domeniile astea.

— Nu mai sunt ataşat de guvern; cererea este personală. Cinstit să fiu, guvernul nu mă mai recunoaşte, fiindcă în fosta mea activitate cred că am descoperit informaţii pe care Washington-ul, în mod special Departamentul Justiţiei, nu le vrea expuse. Cred că asta este; mai mult de atât n-aş putea să vă spun.

Goldman nu scăpă ocazia.

— Este destul.

— Vă spun sincer, m-am folosit de scurta mea întâlnire cu băiatul dumneavoastră ca o scuză pentru a vă vorbi. Nu este admirabil, dar este adevărul.

— Admir adevărul. De ce voiaţi să mă vedeţi?

Scofield îşi puse paharul jos.

— Este o companie aici, în Boston, sau cel puţin cartierul ei general este aici. E un conglomerat pe nume Trans-Communications.

— Bineînţeles că este. Goldman chicoti. Mireasa de Alabastru a Bostonului. Regina de pe Congress Street.

— Nu înţeleg, spuse Bray.

— Turnul Trans-Comm, explică Anne Goldman, Este o clădire din piatră albă de treizeci sau patruzeci de etaje, cu brâuri de geamuri albăstrui la fiecare etaj.

— Turnul de fildeş cu o mie de ochi ce se uită în jos, la tine, adăugă Goldman încă amuzat. În funcţie de unghiul soarelui, unii par a fi deschişi, alţii închişi, în timp ce alţii par „a-ţi face cu ochiul”.

— A face cu ochiul? Închişi?

— *Ochi,* accentua Anne, clipind. Liniile orizontale de geam albăstrui sunt ferestre uriaşe, rânduri întregi de cercuri mari albastre.

Lui Scofield i se opri respiraţia. *Per nostro circolo.*

— Sună straniu, spuse fără emfază.

— De fapt este foarte impozant, răspunse Goldman. Un pic *outre* pentru gustul meu, dar bănuiesc că aici este problema. Există un fel de puritate ofensivă la el, un arbore alb aşezat în mijlocul junglei negre de beton a unui district financiar.

— Interesant.

Bray nu se putu abţine; găsise o analogie obscură în cuvintele lui

Goldman. Arborele alb devenise o rază de lumină; jungla era haosul.

— Asta-i cu Mireasa de Alabastru, spuse avocatul-profesor. Ce doriţi să ştiţi despre Trans-Comm?

— Tot ce-mi puteţi spune, răspunse Scofield.

Goldman fu un pic uimit.

— Tot?... Nu sunt sigur că ştiu prea multe. Este clasicul vostru conglomerat, asta pot să-ţi spun. Extraordinar de diversificat, condus strălucit.

— Am citit alaltăieri că o mulţime de financiari au fost surprinşi de numărul mare al acţiunilor în Verachten.

— Da, spuse Goldman, dând din cap în felul acela exagerat în care o face un om atunci când aude repetându-se o prostie. O mulţime de oameni au fost uimiţi, dar eu nu. Bineînţeles că Trans-Comm posedă o bună parte din Verachten. V-aş putea numi patru sau cinci alte ţări în care acţiunile lor ar uimi aceiaşi oameni. Filosofia unui conglomerat este să cumpere cât mai departe şi cât mai mult posibil şi să-şi diversifice pieţele. În amândouă cazurile, foloseşte şi combate legile economice malthusiene. Creează concurenţă agresivă în cadrul propriilor lui ramuri, dar face tot posibilul să înlăture orice concurent exterior. La asta se rezumă toate conglomeratele multinaţionale, iar Trans-Comm este unul dintre cele mai competitive din toată lumea.

Bray se uită la avocat în timp ce vorbea. Goldman era un profesor înnăscut, te acapara în timp ce monologa, iar vocea îi creştea odată cu entuziasmul.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, dar sunt nelămurit de un lucru. Spuneaţi că puteţi numi patru sau cinci alte ţări unde Trans-Comm are investiţii mari. Cum puteţi face asta?

— Nu numai eu, obiectă Goldman. Oricine poate. Tot ce trebuie să facă este doar să citească şi să-şi folosească puţin imaginaţia. Legile, domnule Vickery. Legile ţării gazdă.

— Legile?

— Sunt singurele lucruri care nu pot fi evitate, singurele protecţii pe care le au vânzătorii şi cumpărătorii. Ele iau locul armatelor în comunitatea financiară internaţională. Fiecare conglomerat trebuie să adere la legile ţării în care operează. Bun, aceleaşi legi asigură de asemenea confidenţialitatea; reprezintă cadrul în care operează conglomeratele multinaţionale, corupând şi schimbându-le când se poate, bineînţeles. Şi din moment ce o fac, trebuie să caute intermediari pentru a-i reprezenta. Legal. Un avocat din Boston ce pledează în baroul din Massachusetts n-ar avea mare valoare în Hong Kong. Sau Essen.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Bray.

— Cercetezi firmele de avocatură. Goldman se aplecă în faţă. Asociezi firmele şi locul în care se află cu nivelul general al clienţilor

lor şi cu serviciile pentru care sunt recunoscute. Când găseşti una care se ştie că negociază acţiuni, te uiţi în jur ca să vezi ce companii ar putea fi invadate. E foarte simplu, continuă el amuzându-se şi un joc nemaipomenit. Am speriat foarte mulţi oameni de-ai corporaţiilor în seminariile astea din vară spunându-le unde cred eu că vor investi banii. Am un dosar mic – trei sau patru file – în care îmi notez observaţiile.

Scofield vorbi; trebuia să ştie.

— Dar Trans-Comm? Aţi făcut şi pentru ei o filă de dosar?

— Oh, bineînţeles. Asta am vrut să spun când am vorbit despre celelalte ţări.

— Care adică?

Goldman se ridică în picioare în faţa focului, încruntându-se în timp ce încerca să-şi aducă aminte.

— Să începem cu Verachten. Rapoartele de peste ocean ale Trans-Comm includ plăţi mari către firma Gehmeinhoff-Salenger din Essen. Gehmeinhoff este în legătură directă cu Verachten. Şi nu se interesează de tranzacţii cu fleacuri; Trans-Comm trebuie să fie interesată de o mare parte a complexului. De asemenea admit; nici cu nu cred că este atât de mult cum se zvoneşte.

— Şi celelalte?

— Să vedem… Japonia. Kyoto. T-C foloseşte firma Aikawa-Onuuira şi nu mai ştiu cum. Bănuiesc că s-ar putea să fie Yakashubi Electronics.

— E destul de substanţial, nu?

— Panasonic nu se poate compara.

— Dar în Europa?

— Ei, ştim despre Verachten. Goldman îşi umezi buzele. Apoi, bineînţeles, mai este Amsterdam; firma de acolo este Hainaut şi Fiii, care mă face să cred că Trans-Comm a intrat în Netherlands Textiles, care este un paravan pentru o serie de companii mergând din Suedia până la Lisabona. De aici ne putem îndrepta spre Lyon… Avocatul se opri şi îşi scutură capul. Nu, este mai degrabă în legătură cu Torino.

— Torino? Bray se îndreptă în fotoliu.

— Da, sunt atât de aproape, interesele atât de compatibile, nu există nici un dubiu că a investit la Torino.

— Unde anume la Torino?

— Firma de avocatură de acolo este Palladino-e-La Tona, care nu poate însemna decât o companie – sau companii. Scozzi-Paravacini.

Scofield se încordă.

— Sunt un cartel, nu?

— Dumnezeule, da. Cu siguranţă că sunt. Agnelli şi Fiat au toată publicitatea, dar Scozzi-Paravacini conduce Coliseul şi toţi leii. Când îi combini cu Verachten şi Netherlands Textiles, bagi şi Yakashubi,

adaugi Singapore şi încă câteva zeci de nume din Anglia, Spania şi Africa de Sud pe care nu le-am amintit, vezi că Mireasa de Alabastru din Boston a format o adevărată federaţie.

— Vorbiţi de parcă aţi fi de acord.

— Nu, de fapt nu sunt. Nu cred că ar fi cineva, când o putere economică atât de mare este atât de centralizată. E o corupţie a legii malthusiene; competiţia este falsă. Dar respect realitatea geniului când realizările lui sunt atât de evident uimitoare. Trans-Communications a fost o idee născută şi dezvoltată în mintea unui om. Nicholas Guiderone.

— Am auzit de el. Un Carnegie sau Rockefeller modern, nu?

— Mai mult. Mult mai mult. Geneen, Lucase, Bluedhorn, minunaţii băieţi din Detroit şi Wall Street, nici unul nu-l poate atinge. Este ultimul din giganţii pe cale de dispariţie, un adevărat monarh al industriei şi finanţelor. Este respectat de majoritatea guvernelor mai din Vest şi de foarte multe din lagărul comunist, inclusiv Moscova.

— Moscova?

— Da, sigur, spuse Goldman, dând din cap în semn de mulţumire pentru soţia lui care îi turna al doilea cocteil. Nimeni n-a făcut mai multe decât Nicholas Guiderone pentru a deschide comerţul Est-Vest. De fapt, nici nu pot să-mi dau seama dacă există cineva care a făcut mai multe pentru comerţul mondial în general. Are peste optzeci de ani acum, dar înţeleg că are tot atâta vigoare cât avea în ziua când a ieşit din cartierul latin al Bostonului.

— Este din Boston?

— Da, o poveste remarcabilă. A venit în ţara asta când era copil. Un copil emigrant de zece sau unsprezece ani, fără mamă, călătorind în cala unui vapor cu un tată aproape analfabet. Cred că poţi să spui că este povestea tipică a visului american.

Involuntar, Scofield strânse braţele fotoliului. Simţea o presiune în piept, o strânsoare în gât.

— De unde venea vaporul ăsta?

— Italia, spuse Goldman sorbind din băutură. Din sud. Sicilia sau una din insulele de acolo.

Lui Bray îi era aproape frică să pună întrebarea.

— Ştiţi cumva din întâmplare dacă Nicholas Guiderone a cunoscut vreodată pe vreunul din membru familiei Appleton?

Goldman se uită pe deasupra paharului.

— Ştiu. Şi ştie aproape toată lumea din Boston. Tatăl lui Guiderone a lucrat pentru Appleton. Pentru bunicul senatorului, la Appleton Hall. Bătrânul Appleton este cel care a văzut talentul băiatului, l-a sprijinit şi a convins şcolile să-l ia. Nu era chiar aşa de uşor în zilele acelea, la începutul lui o mie nouă sute. Un puşti italian era un nimeni.

Bray abia putu rosti cuvintele:

— Acela era Joshua Appleton, al doilea, nu?

— Da.

— A făcut toate astea pentru acel… copil.

— O chestie, nu? Iar Appleton avea destule necazuri atunci. Pierduseră aproape totul din cauza fluctuaţiilor pieţei. Se mai agăţau doar de un pai. A fost de parcă bătrânul Joshua a văzut în prezenţa lui un mesaj mistic.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Guiderone a plătit înapoi înmiit. Înainte ca Appleton să moară şi-a văzut companiile înapoi în vârf, făcând bani din afaceri la care nici nu visase, capitalul curgând din bănci al căror proprietar era puştiul italian pe care îl găsise în grajdurile sale.

— Oh, *Dumnezeule…*

— V-am spus, *e o poveste!* Este toată aici şi poţi s-o citeşti.

— Dacă ştii unde să te uiţi. Şi de ce.

— Poftim?

— Guiderone… Scofield se simţea de parcă ar fi înaintat printre valuri de ceaţă spre un fel de lumină stranie. Îşi lăsă capul pe spate şi se uită la umbrele făcute de foc.

— *Guiderone.* Este o derivaţie de la italianul „guida”. Un ghid.

— Sau călăuză, spuse Goldman.

Bray ridică capul, cu ochii larg deschişi, îndreptaţi spre avocat.

— Ce-aţi spus?

Goldman era mirat.

— N-am spus-o eu, el a spus-o. Acum şapte sau opt luni, la U.N.

— Naţiunile Unite?

— Da. Guiderone a fost invitat să se adreseze congresului; invitaţia a fost unanimă. Aţi auzit-o? A fost transmisă la radio în toată lumea. A fost chiar înregistrată în franceză şi italiană pentru Radio Internaţional.

— Nu l-am auzit.

— Problemele perpetue al O.N.U. Nimeni nu le ascultă.

— Ce a spus?

— Cam ce aţi spus şi dumneavoastră. Că numele lui îşi are rădăcinile în cuvântul „guida”, sau ghid. Şi că este felul în care a gândit întotdeauna despre el însuşi. Ca o simplă călăuză, conducându-şi mulţimile, conştient de stâncile abrupte şi şuvoaiele de netrecut… chestii de astea. Pledoaria sa era pentru relaţii internaţionale bazate pe reciprocitate şi nevoi materiale, ceea ce, spunea el, va duce la o moralitate superioară. Era puţin cam ciudat din punct de vedere filosofic, dar extrem de eficient. Atât de eficient, încât s-a dat o rezoluţie care l-a făcut membru plin al Consiliului economic al ONU. Şi ăsta nu este numai un titlu. Cu experienţa şi resursele sale, nu există guvern în lume care să nu asculte foarte atent atunci când vorbeşte.

Va un amic*us curiae foa*rte puternic.

— L-aţi auzit ţinând discursul ăsta?

— Bineînţeles, râse avocatul. A avut statut obligatoriu în Boston: ţi se tăia abonamentul la *Globe* dacă îţi scăpa. Am văzut totul la televizor.

— Cum suna vocea lui?

Goldman se uită la soţia lui.

— Ei, este un bărbat foarte bătrân. Încă viguros, dar oricum bătrân. Cum l-ai descrie tu, dragă?

— La fel ca tine, spuse Anne. Un bărbat bătrân. Nu mare, dar foarte impresionant, cu privirea aceea a omului care este obişnuit să fie ascultat. Mi-aduc aminte un lucru, totuşi – despre vocea lui. Era foarte înaltă şi poate cam fără suflare, dar vorbea extrem de clar, fiecare frază foarte precisă. Foarte rece, de fapt. Nu-ţi putea scăpa nici un cuvânt din ce spunea.

Scofield închise ochii şi se gândi la o femeie oarbă din munţii de deasupra Porto Vecchio-ului, învârtind butoanele unui radio şi auzind *o voce mai aspră decât vântul.*

Îl găsise pe băiatul-călăuză.

33

Îl găsise!

„Toni, l-am găsit! Rămâi în viaţă! Nu-i lăsa să te distrugă. Nu-ţi vor omorî trupul; în schimb vor căuta să-ţi ucidă mintea. Nu-i lăsa s-o facă. Îţi vor căuta gândurile şi felul în care gândeşti. Vor încerca să te schimbe, să altereze procesul care te face să fii tu însăţi. N-au de ales, draga mea. Un ostatic trebuie programat chiar şi după ce se închide cursa; profesioniştii înţeleg asta. Nici o extremă nu este de neluat în seamă. Găseşte ceva din interiorul tău, numai pentru tine – de dragul meu. Vezi tu, iubirea mea, am găsit ceva. L-am găsit. Băiatul-călăuză! Este o armă. Am nevoie de timp ca s-o folosesc. Rămâi în viaţă. Păstrează-ţi mintea!”

„Taleniekov, duşmanul pe care nu mai pot deloc să-l urăsc. Dacă ai murit, nu mai am nimic de făcut, decât să renunţ, ştiind că sunt singur. Dacă trăieşti, continuă să respiri. Nu pot promite nimic; nu există speranţă. Dar avem ceva ce n-am mai avut până acum. Îl avem pe el. Ştim cine este băiatul-călăuză. Cercul este definit acum şi înconjoară lumea. Scozzi-Paravacini, Verachten, Trans-Communications… şi alte sute de companii printre ele. Toate adunate la un loc de un băiat-călăuză, toate conduse dintr-un turn de alabastru care se uită spre oraş cu o sută de ochi… Şi totuşi mai este ceva. O ştiu, o simt! Ceva ce este în mijlocul pânzei de păianjen. Noi, care am abuzat de lumea asta aşa de mult, ne-am dezvoltat instinctele, nu? Al meu este puternic. Totul este acolo. Am nevoie de timp. Continuă să respiri… prietene.”

„Nu mai pot să mă gândesc la ei. Trebuie să-i scot din minte; sunt bariere în calea mea. Nu mai există; ea nu mai există şi am pierdut-o. Nu vom îmbătrâni împreună; nu mai este nici o speranţă… Acum, mişcă-te. Pentru numele lui Dumnezeu, mişcă-te!”

I-a părăsit pe Goldman-i repede, mulţumindu-le, uimindu-i prin plecarea sa inopinată. I-a mai întrebat doar câteva lucruri – despre familia Appleton – lucruri pe care putea să i le spună oricine din Boston. Avea informaţiile; nu mai avea rost să stea. Mergea acum prin ploaie, fumând o ţigară, cu gândurile la fragmentul lipsă despre care instinctul său îi spunea că este o armă mai puternică decât băiatul-călăuză, totuşi o parte din înşelăciunea lui Nicholas Guiderone. Ce *era?* Unde era nota falsă pe care o auzea atât de clar?

Ştia un lucru, totuşi şi era mai mult decât suficient pentru a-l speria pe senatorul Joshua Appleton, IV. Îl va suna pe senator la Washington şi îi va vorbi despre nişte lucruri care au început acum şaptezeci de ani, pe data de 4 aprilie 1911, pe dealurile din Porto Vecchio. Avea

senatorul ceva de spus? Putea arunca vreo lumină asupra unei organizaţii cunoscută sub numele de Matarese, care şi-a început activitatea în a doua decadă a secolului – la Sarajevo, probabil – prin asasinate politice? O organizaţie pe care familia Appleton n-a părăsit-o niciodată, fiindcă putea fi găsită într-un zgârie-nori din Boston, o companie onorată de prezenţa senatorului în consiliul directoral. Un bărbat în marşul său spre Casa Albă trebuia să se sperie, iar în panică se fac greşeli.

Dar panica putea fi controlată. Matarese va construi apărarea senatorului repede, preşedinţia fiind un premiu prea mare pentru a se putea pierde atât de uşor. Iar acuzaţiile aduse de un trădător nu erau nicidecum acuzaţii; erau doar cuvinte rostite de un om care îşi trădase ţara.

Instinct. Uită-te la om – la *om* – mai aproape.

Joshua Appleton *nu* era aşa cum era perceput de naţiune. Ce se putea spune despre individul de zi cu zi? Era posibil ca individul acesta să aibă slăbiciuni pe care să le găsească mult mai greu de negat decât o conspiraţie indicată de un trădător? Era posibil – şi cu cât se gândea mai mult, cu atât mai logic i se părea lui Bray – ca întreaga experienţă să fie o păcăleală? Au fost comandanţii cumpăraţi, medaliile plătite, sute de oameni convinşi cu bani să ţină o veghe pentru care nimeni nu dădea un sfanţ? N-ar fi fost pentru prima oară când războiul era folosit ca o trambulină pentru viaţa civilă. Era ceva foarte natural dacă scenariul putea fi executat cu precizie – şi ce scenariu n-ar fi putut fi regizat cu resursele controlate de Matarese?

Uită-te la om. *Omul.*

Pentru Bray, Goldman adusese familia Appleton la zi. Reşedinţa oficială a senatorului era o casă în Concord, unde el cu familia sa stătea pe timpul verii. Tatăl său murise cu câţiva ani în urmă; Nicholas Guiderone îşi arătase ultimul respect pentru fiul mentorului său cumpărând uriaşa Appleton Hall de la văduvă la un preţ mult mai mare decât cel de pe piaţă, promiţând să păstreze numele perpetuu. Bătrâna doamnă Appleton locuia în mod curent pe Beacon Hill, într-o casă pe Louisburg Square.

Mama. Ce fel de femeie era? Şaptezeci şi ceva de ani, bănuia Goldman. Ar fi putut să-i spună ceva? Probabil că foarte multe lucruri, involuntar. Mamele sunt surse de informaţii mult mai bune decât se crede în general, nu pentru ceea ce spun, cât pentru ceea ce nu spun, pentru subiectele neschimbate brusc.

Era nouă şi douăzeci. Bray se întrebă dacă putea ajunge la mama lui Appleton ca să vorbească cu ea. Casa era probabil păzită, dar nu în mod special, o maşină parcată în piaţă cu vedere spre vilă, un om, posibil doi. Dacă existau, iar el îi neutraliza, Matarese ar fi ştiut că se află în Boston; încă nu era gata pentru asta. Totuşi, mama ar fi putut

să-l îndrepte pe o scurtătură, un nume, un incident, ceva ce ar fi putut fi urmărit repede; avea atât de puţin timp. Mr. B.A. Vickery era aşteptat la hotelul Ritz-Carlton, dar când va ajunge acolo trebuia să aibă toţi aşii. Ar fi trebuit să-şi aibă propriul său ostatic; trebuia să-l aibă pe Joshua Appleton, IV.

Nu exista nici o speranţă. Nu mai exista nimic care să nu merite încercat. Exista instinctul.

Panta urca pe Chestnut Street către Louisburg Square. Era şi cum ai fi părăsit o lume păgână pentru a intra într-una sacra; neoanele împopoţonate erau înlocuite de lămpi cu gaz, străzile pavate cu piatră erau spălate. Ajunse în piaţă şi rămase în umbra unei clădiri din cărămidă.

Scoase un binoclul din geanta diplomat şi îl puse la ochi, focalizând puternicele lentile Zeiss-Icon pe fiecare maşină care staţiona în jurul parcului care constituia centrul lui Louisburg Square.

Nu era nimeni.

Bray puse binoclu la loc, părăsi umbră casei şi merse spre vila lui Appleton. Casele ce înconjurau parcul erau cufundate în linişte. Aerul nopţii era mai rece acum, iar lămpile cu gaz pâlpâiau la fiecare rafală de vânt; ferestrele erau închise, focurile ardeau în cămine. *Era* o lume diferită, retrasă, aproape izolată.

Urcă treptele din piatră şi sună la uşă. Lămpile dintr-o parte în alta a intrării aruncau mai multă lumină decât ar fi vrut.

Auzi zgomotul unor paşi; o soră medicală îi deschise şi îşi dădu seama imediat că îl recunoscuse; se văzu după inspiraţia bruscă, involuntară, după dilatarea scurtă a pupilelor. Aşa se explica de ce nu se găsea nimeni în stradă; paza se găsea în *interiorul* casei.

— Doamna Appleton, vă rog?

— Îmi pare rău, dar s-a retras.

Sora vru să închidă uşa. Scofield băgă piciorul la baza uşii şi cu umărul o forţă să se deschidă.

— Mi-e teamă că ştii cine sunt, spuse intrând înăuntru şi dând drumul genţii din mână.

Femeia se răsuci, mâna dreaptă pătrunse în buzunarul uniformei, Bray o apucă de încheietură, o răsuci şi mai mult în propria ei mişcare şi îi depărta mâna de corp. Femeia ţipă. Scofield o trânti la podea, ţinând-o cu genunchiul în şira spinării. Cu mâna stângă îi apucă gâtul din spate, dreapta o puse cu antebraţul pe omoplaţi şi trase în sus violent în timp ce cădea; o presiune de cinci kilograme în plus şi i-ar fi rupt gâtul. Dar nu voia să facă asta. Voia ca femeia să trăiască; rămase leşinată pe duşumea.

Se aplecă în tăcere, scoase revolverul cu ţeava scurtă din buzunarul sorei, aşteptând să audă vreo mişcare în casă. Ţipătul ar fi

trebuit să-l audă oricine se afla în casă.

Nu era nimic – era *ceva,* dar aşa de slab încât nu-şi putu da seama ce era – văzu un telefon lângă scară şi se duse să-l ridice. Nu se auzi decât tonul; nu-l folosea nimeni. Poate că femeia avea dreptate; era posibil ca doamna Appleton să se fi retras. Va afla în curând.

Mai întâi, însă, trebuia să ştie altceva. Se duse înapoi spre femeie, o trase pe podea sub lumina din hol şi îi rupse partea de sus a bluzei. Îi desfăcu şi sutienul, ridică sânul drept şi studie carnea.

Iată-l. Cercul mic, zimţat şi albastru, aşa cum îl descrisese Taleniekov. Semnul din naştere care nu era de loc din naştere, ci semnul Matarese.

Deodată auzi de deasupra sunetul unui motor, un zgomot surd, înfundat. Bray se aruncă în umbra scării şi ridică revolverul.

De după prima curbă a primului etaj apăru o femeie bătrână. Stătea într-un scaun cu ornamente al unui lift automat. Era îmbrăcată într-un halat de casă cu gulerul înalt, iar figura sa, pe vremuri delicată, era răvăşită, vocea o şoaptă răguşită.

— Bănuiesc că este un mod de a ţine în zgardă haita de târfe, dar dacă obiectivul tău este sexul, mă îndoiesc de gusturile tale.

Doamna Joshua Appleton, III, era beată. Judecând după cum arăta, era beată de ani de zile.

— Singurul meu obiectiv, doamnă Appleton, este să vă văd. Această femeie a încercat să mă oprească; arma asta este a ei, nu a mea. Sunt un ofiţer cu experienţă al serviciului secret al Statelor Unite şi gata oricând să mă legitimez. În lumina celor întâmplate, caut arme ascunse.

Cu aceste cuvinte a început şi, cu o seninătate născută din prelungita saturaţie alcoolică, bătrâna îi acceptă prezenţa.

Scofield cără sora într-o cameră mică, îi legă mâinile şi picioarele cu ciorapii ei, iar elasticul de la mijloc îl folosi pentru a-i lega gura, închise uşa şi se întoarse la Mrs. Appleton, în hol. Îşi turnase un coniac, Bray se uită la pahar şi la sticlele aşezate pe mesele din cameră. Sticla era atât de groasă, încât nu putea fi spartă aşa uşor, iar sticlele erau în aşa fel aşezate, încât o nouă băutură era accesibilă din trei în trei metri în orice direcţie. Foarte stranie terapie pentru cineva atât de evident alcoolic.

— Mi-e teamă, spuse Bray, oprindu-se în uşă, că atunci când sora îşi va recăpăta cunoştinţa, îi voi ţine un discurs despre interzicerea folosirii armelor de foc. Are un fel ciudat de a vă proteja, doamnă Appleton.

— Foarte straniu, tinere. Bătrâna îşi ridică paharul şi se aşeza într-un fotoliu. Dar din moment ce a încercat şi a dat greş atât de mizerabil, de ce nu-mi spui şi mie de ce anume mă proteja? De ce ai venit să mă vezi?

— Pot să stau jos?

— Te rog.

Bray îşi începu povestea.

— Cum vă spuneam, sunt agent în serviciul secret, ataşat pe lângă Departamentul de Stat. Acum câteva zile am primit un raport care îl asociază pe fiul dumneavoastră – prin tatăl său – cu o organizaţie din Europa, cunoscută de ani de zile pentru crime internaţionale.

— *Cum?* Doamna Appleton începu să chicotească. Într-adevăr eşti foarte amuzant.

— Iertaţi-mă, dar nu este nimic amuzant aici.

— Despre ce vorbeşti?

Scofield descrise un grup de oameni, nu mult diferiţi de consiliul Matarese, privind-o atent pe bătrâna, ca să vadă dacă a făcut vreo legătură. Nici măcar nu era sigur că a pătruns prin mintea ei înceţoşată; trebuie să facă apel la mamă, nu la femeie.

— Informaţiile din Europa au fost trimise şi primite sub cea mai înaltă securitate. După ştirea mea, eu sunt singurul om din Washington care le-am citit. Vedeţi, doamnă Appleton, cred că este foarte important pentru ţara asta, ca nimic din toate acestea să nu-l atingă pe senator.

— *Tinere,* îl întrerupse bătrâna. Nimic nu-l poate atinge pe senator, nu ştiai asta? Fiul meu va fi preşedintele Statelor Unite. Va fi ales în toamnă. Toată lumea spune aşa. Toată lumea îl vrea.

— Atunci n-am fost destul de clar, doamnă Appleton. Raportul din Europa este devastator şi am nevoie de informaţii. Înainte de a candida la preşedinţie, cât de aproape a lucrat cu tatăl său în afaceri? A călătorit frecvent în Europa cu soţul dumneavoastră? Care erau cei mai buni prieteni ai lui aici, în Boston? Este teribil de important. Oameni pe care numai dumneavoastră s-ar putea să-i cunoaşteţi, bărbaţi şi femei care veneau să-l vadă la Appleton Hall.

— „Appleton Hall… În sus pe Appleton Hill", începu bătrâna cu o voce cântată, şoptită, o melodie pe care nu o distingeai. Cu cea mai largă privelişte asupra Bostonului… şi aşa va fi mereu. Joshua întâiul a scris asta acum mai bine de o sută de ani. Nu e cine ştie ce, dar se spune că se cântă la clavecin. Ca toţi Joshua, un clavecin. Ca noi toţi, de altfel.

— Doamnă Appleton? După ce fiul dumneavoastră s-a întors din războiul coreean…

— Nu discutăm niciodată despre războiul ăla! Pentru un moment ochii femeii deveniră ostili, apoi ceţurile se întoarseră. Bineînţeles, când fiul meu va deveni preşedinte, nu mă vor arunca aşa ca pe Rose sau Lillian. Sunt păstrată pentru ocazii foarte speciale. Făcu o pauză şi izbucni într-un râs moale, straniu, autoironic. După nişte şedinţe foarte speciale cu doctorul. Făcu încă o pauză şi ridică arătătorul

stâng la buze. Vezi tu, tinere, trezia nu este starea mea naturală.

Scofield se uită la ea atent, întristat de ce vedea. În spatele feţei răvăşite se găsise o figură frumoasă, ochii fuseseră odată limpezi şi curaţi, nu plutind în orbitele moarte pe care le avea acum.

— Îmi pare rău, trebuie să fie dureros să ştii asta.

— Ba din contră, răspunse ea. Era rândul ei să-l studieze. Crezi că eşti isteţ?

— Nu m-am gândit niciodată la asta, în vreun fel sau altul.

Instinct.

— De când sunteţi… bolnavă, doamnă Appleton?

— De când mi-aduc aminte şi este destul de mult, mulţumesc.

Bray se uită la sticle.

— Senatorul a fost pe aici de curând?

— De ce întrebi?

Părea amuzată. Sau se pusese în gardă?

— Aşa, pur şi simplu, spuse Scofield; nu trebuia să o sperie. Nu acum. Nu era sigur de ce – sau cum – dar se întâmpla ceva. I-am spui surorii că m-a trimis senatorul, că s-ar putea să vină şi el.

— Ei, *vezi!* strigă bătrâna cu triumf în voce. Nici o mirare ca a încercat să te oprească.

— Din cauza ăstora? întrebă Bray încet, arătând spre sticle. Sunt umplute – evident în fiecare zi – cu pileală. Probabil că fiul dumneavoastră ar obiecta.

— Oh, nu fi prost! A încercat să te oprească fiindcă ai *minţit.*

— Am minţit?

— Bineînţeles! Senatorul se întâlneşte cu mine numai în ocazii speciale – după acele şedinţe *foarte* speciale – când sunt tratată astfel încât publicul care îl adoră să o poată vedea pe mama lui cea adorată. Fiul meu n-a venit niciodată în casa asta şi nu va veni niciodată. Ultima oară când am fost singuri împreună a fost acum opt ani. Chiar şi la înmormântarea tatălui său, cu toate că am stat împreună, abia dacă am schimbat o vorbă.

— Pot să vă întreb de ce?

— Nu poţi. Dar pot să-ţi spun că n-are nici o legătură cu aiureala aia de care ai vorbit.

— De ce aţi spus că nu vorbiţi niciodată despre războiul coreean?

— Nu abuza, tinere!

Mrs. Appleton ridică paharul la buze; mâna îi tremură şi paharul căzu, coniacul vărsându-se pe capotul ei.

— *La dracu!*

Scofield se ridică din scaun.

— Lasă-l aşa, comandă ea.

— O să-l ridic, spuse Bray îngenunchind în faţa ei. N-are rost să se împiedice cineva de el.

— Atunci ridică-l şi dă-mi altul, dacă vrei.

— Sigur.

Se duse spre cea mai apropiată masă şi-i puse un coniac într-un pahar curat.

— Spuneaţi că nu vă place să vorbiţi despre războiul coreean...

— Am spus, îl întrerupse bătrâna, că nu discutăm niciodată despre el.

— Sunteţi foarte fericită. Vreau să spun că sunteţi în stare să o spuneţi şi s-o lăsaţi aşa. Câţiva dintre noi nu sunt aşa de norocoşi.

Rămase în faţa ei, minciuna care o spusese fiind calculată.

— Eu nu pot. Am fost acolo. Ca şi fiul dumneavoastră.

Bătrâna bău câteva înghiţituri fără să se oprească.

— Războaiele ucid mult mai mult decât vedem. Se petrec lucruri teribile. Ţi s-au întâmplat şi ţie, tinere?

— Mi s-au întâmplat şi mie.

— Ţi-au făcut şi ţie lucrurile acelea îngrozitoare?

— Ce lucruri îngrozitoare, doamnă Appleton?

— Să te înfometeze, să te bată, să te îngroape de viu, cu nările pline de praf şi noroi, fără să mai poţi respira? Murind încet, conştient, perfect treaz şi murind?

Bătrâna descria torturile aflate de la oamenii care fuseseră prizonieri în lagărele din Coreea de Nord. Care era legătura?

— Nu, lucrurile astea nu mi s-au întâmplat.

— I s-au întâmplat lui, vezi. Mi-au spus doctorii. Asta l-a făcut să se schimbe. Înăuntru. Să se schimbe aşa de mult. Dar nu trebuie să vorbim niciodată despre asta.

— Să vorbiţi despre?...

Despre ce vorbea ea?

— Vreţi să spuneţi senatorul?

— Şşşş!

Femeia bău şi restul de coniac.

— Nu trebuie niciodată, *niciodată* să vorbim despre el.

— Înţeleg, spuse Bray, dar nu înţelegea.

Senatorul Joshua Appleton, IV, nu fusese niciodată captiv în lagăre nord-coreene. Căpitanul Joshua Appleton *evitase* captura în nenumărate ocazii, lucru care i-a adus o parte din decoraţii. Scofield rămase în faţa scaunului ei şi vorbi din nou:

— Dar n-aş putea spune că am observat vreo schimbare la el, alta decât că a îmbătrânit. Bineînţeles că nu l-am cunoscut aşa de bine acum douăzeci de ani, dar pentru mine este încă unul din cei mai de treabă oameni din câţi am cunoscut.

— *Înăuntru!* Bătrâna şopti răguşit. Totul este înăuntru! Este o *mască...* iar oamenii îl adoră aşa.

Deodată ochii i se umplură de lacrimi, iar cuvintele care urmară

erau un plânset din adâncul memoriei:

— Ar fi trebuit să-l adore! A fost un băiat aşa de drăguţ, un tânăr aşa de frumos. N-a mai existat nimeni ca Josh al meu, nimeni atât de iubitor, atât de plin de duioşie... Până i-au făcut lucrurile alea groaznice. Iar eu am fost imposibilă. Eram mama lui şi n-am putut să înţeleg! Îl voiam pe Joshua înapoi! Îl doream groaznic!

Bray îngenunche şi îi luă paharul.

— Ce vreţi să spuneţi că-l voiaţi înapoi?

— Nu puteam să pricep! Era atât de rece, atât de distant. I-au luat bucuria, râsul. Nu mai exista nici o *bucurie* în el. A ieşit din spital... şi durerea a fost prea mare, iar eu n-am *putut să înţeleg. Se* uita la mine şi nu vedeam nici bucurie, nici iubire. Nu înăuntru!

— Spitalul? Accidentul de după război – imediat după război?

— A suferit aşa de mult... iar eu beam aşa de mult... aşa de mult. Nu mai puteam suporta! Era tot ce aveam! S*oţul m*eu era... doar cu numele – greşeala mea, dar şi a lui, bănuiesc. Era dezgustat de mine. Dar îl iubeam aşa de mult pe Josh al meu!

Bătrâna întinse mâna spre pahar. Bray ajunse primul la el şi îi mai turnă. Se uită la el printre lacrimi, cu ochii plini de tristeţe şi de conştiinţa a ceea ce este.

— Îţi mulţumesc foarte mult, spuse cu demnitate simplă.

— N-aveţi pentru ce, răspunse Bray, simţindu-se neajutorat.

— Într-un fel îl mai am, şopti ea, dar nu ştie. Nimeni nu ştie.

— Cum aşa?

— Când m-am mutat din Appleton Hall... de pe Appleton Hill... i-am păstrat camera lui aşa cum era, cum fusese. Vezi, niciodată nu s-a întors. Doar pentru o oră, într-o noapte, pentru a-şi lua câteva lucruri. Aşa că am luat o cameră de aici şi am făcut-o a lui. Va fi întotdeauna a lui, dar el nu ştie.

Bray îngenunche din nou în faţa ei.

— Mrs. Appleton, pot să văd camera aceea? *Vă rog,* pot s-o văd?

— Oh, nu, n-ar fi corect, spuse ea. Este numai a lui, iar eu sunt singura pe care o lasă să intre. Trăieşte încă acolo, vezi tu. Frumosul meu Joshua.

— Trebuie să văd camera asta, Mrs. Appleton. Unde este?

Instinct.

— De ce trebuie s-o vezi?

— Pot să vă ajut. Pot să-l ajut pe fiul dumneavoastră.

Se uită la el cu ochii închişi pe jumătate, studiindu-l de undeva departe.

— Eşti un om drăguţ, nu-i aşa? Şi nu eşti chiar aşa de tânăr cum am crezut. Ai riduri şi păr cărunt la tâmple. Ai o gură puternică, ţi-a spus cineva asta?

— Nu, nu cred că mi-a spus cineva vreodată. Vă rog, Mrs. Appleton,

trebuie să văd camera aceea. Daţi-mi voie.

— E drăguţ că-mi ceri voie. Foarte rar oamenii îmi mai cer voie pentru ceva; pur şi simplu îmi spun. Înţelegi, bineînţeles, că va trebui să batem la uşă mai întâi. Dacă el spune că nu poţi intra, vei sta afară.

Scofield o conduse spre scaunul-lift. Merse pe lângă ea pe scară până la etajul doi, unde o ajută să se ridice.

— Pe aici, spuse gesticulând spre un coridor îngust, întunecat. E ultima uşă pe stânga.

Ajunseră la ea, rămaseră un moment în faţa ei, apoi bătrâna bătu uşor.

— O să aflăm imediat, continuă, aplecându-şi capul ca şi cum ar fi ascultat să audă dinăuntru.

— E în regulă, spuse zâmbind. A zis că poţi să intri, dar nu trebuie să te atingi de nimic, totul este aranjat în felul în care îi place.

Deschise uşa şi apăsă un întrerupător de pe perete. Se aprinseră trei lămpi, totuşi lumina era slabă. Pe podea şi pe pereţi se desenau umbre.

Era camera unui tânăr, amintiri ale unei tinereţi de bani-gata, ce se poate întâlni peste tot. Steagurile de deasupra patului erau de la Andover şi Princeton, trofeele de pe rafturi de la sporturi ca înot, canotaj, schi, tenis. Camera fusese păstrată – straniu păstrată – ca şi cum ar fi aparţinut cândva unui prinţ al Renaşterii. Un microscop era aşezat alături de un set de vase pentru chimie, un volum din *Britannica* stătea deschis, majoritatea rândurilor de pe pagină subliniate, cu note scrise de mână pe margine. Pe măsuţa de lângă pat erau aşezate romane de Dos Passos şi Koestler, lângă ele pagina de gardă a unui eseu scris de celebrul locuitor al acelei camere. Se numea: *„Plăcerile şi responsabilităţile navigării în ape adânci”* Martie 1945. De sub pat se vedeau ieşind trei perechi de pantofi: papuci, tenişi şi pantofi de piele. Era etalată, cumva, o întreagă viaţă prin intermediul acestei încăperi.

Bray se crispă în lumina obscură. Se găsea într-un mormânt al unui bărbat în viaţă, produsele artificiale ale vieţii păstrate parcă pentru a transporta mortul în siguranţă în călătoria sa prin întuneric. Era o experienţă macabră, dacă te gândeai la Joshua Appleton, senatorul vivace, hipnotizant din Massachusetts. Scofield aruncă o privire spre bătrână. Se uita fix la un set de fotografii de pe perete. Bray făcu un pas înainte şi privi şi el.

Erau fotografiile unui Joshua Appleton mai tânăr şi ale câtorva prieteni – aceiaşi prieteni, aparent echipajul unui caiac – ocazia fotografiilor identificată de poza din centru. Un steag lung ţinut de patru bărbaţi pe un ponton. Regata *Marblehead,* 1949.

Numai fotografia din centru şi cele trei de deasupra îi arătau pe toţi

patru membri ai echipajului. Cele trei de dedesubt erau instantanee numai a doi dintre ei. Appleton şi alt tânăr, amândoi dezbrăcaţi până la brâu – supli, musculoşi, strângându-şi mâinile deasupra unei cârme; zâmbind aparatului în timp ce stăteau de o parte şi de alta a caiacului, cu pahare în mâini, ridicate în semn de noroc.

Scofield se uită de aproape la cei doi şi îi compară apoi cu ceilalţi. Appleton şi prietenul său apropiat aveau o forţă, o prestanţă, absentă la ceilalţi doi, un semn de siguranţă, de convingere. Nu semănau, decât poate ca înălţime şi greutate – bărbaţi atletici, simţindu-se bine unul în compania celuilalt, dar totuşi nu se deosebeau prea mult. Amândoi aveau trăsături ascuţite, distincte – bărbii puternice, frunţi late, ochi mari şi clăi de păr negru, drept – genul de feţe pe care le vezi cu sutele în Ivy League.

Era ceva tulburător în fotografiile acelea. Bray nu-şi dădea seama ce. *Instinct.*

— Arată de parcă ar fi veri, spuse.

— Ani de zile s-au purtat de parcă ar fi fost *fraţi,* răspunse bătrâna. În timp de pace ar fi fost *asociaţi,* în război, *soldaţi* împreună! Dar el a fost un laş, l-a trădat pe fiul meu. Frumosul meu Joshua a fost în război singur şi i s-au întâmplat lucruri teribile. El a fugit în Europa, la adăpost într-un castel. Dar dreptatea este stranie; a murit la Gstaad, ca urmare a rănilor căpătate într-o căzătură pe pârtie. După câte ştiu eu, fiul meu nu i-a mai pomenit numele de atunci.

— De atunci?… Când a fost asta?

— Acum douăzeci şi cinci de ani.

— Cine era? îi spuse.

Scofield nu mai putea să respire; nu mai exista aer în cameră. Îl găsise. Cea mai devastatoare piesă a jocului era la locul ei. Avea nevoie doar de dovadă, fiindcă adevărul era extraordinar.

Se găsea într-un mormânt; mortul călătorise prin întuneric timp de douăzeci şi cinci de ani.

34

O conduse pe bătrână în dormitorul ei, îi turnă un ultim coniac şi o lăsă acolo. În timp ce închidea uşa, bătrâna cânta melodia aceea ciudată. Appleton Hall... În sus pe Appleton Hill.

Note la un clavecin de acum o sută de ani. Note pierdute, aşa cum şi ea era pierdută, fără măcar să ştie de ce.

Se întoarse în camera obscură care era depozitul memoriilor uitate şi se duse la setul de fotografii de pe perete. Luă una şi scoase hârtia din rama ei, frecând zidul în jurul urmei lăsate; s-ar fi putut să întârzie astfel descoperirea, nu să o împiedice cu siguranţă. Stinse luminile, închise uşa şi coborî în holul principal.

Sora-paznic era încă inconştientă; o lăsă acolo unde era. Nu câştiga nimic luând-o de acolo sau ucigând-o. Stinse toate luminile, inclusiv pe cele din faţa intrării, deschise uşa şi se strecură afară în Louisburg Square. Pe trotuar, o luă la dreapta şi începu să meargă repede spre colţ, unde o luă din nou la dreapta, coborând Beacon Hill spre Charles Street pentru a găsi un taxi. Trebuia să-şi ia bagajul din gara metroului din Cambridge. Mersul până acolo îi va da răgaz să gândească, va avea timp să scoată fotografia şi să o pună bine, astfel ca nici una din feţe să nu se strice.

Avea nevoie de un loc în care să stea. Un loc în care să stea şi să umple pagini cu fapte şi probabilităţi. Dimineaţă avea mai multe lucruri de făcut, printre care nişte vizite la Spitalul General Massachusetts şi Biblioteca publică din Boston.

Camera nu diferea de nici o alta dintr-un hotel ieftin, dintr-un oraş mare. Patul scârţâia, iar singura fereastră dădea spre un zid de piatră ce se găsea la mai puţin de zece metri de geamul murdar. Avantajul, totuşi, era acelaşi ca în orice alt loc asemănător cu acesta; nimeni nu punea întrebări. Hotelurile ieftine au un loc aparte în lumea asta. Singurătatea era un drept de bază al omului, care nu putea fi încălcat uşor.

Scofield se afla în siguranţă; putea să se concentreze asupra treburilor lui.

La ora 4.35 dimineaţa umpluse şaptesprezece pagini. Fapte, conexiuni, probabilităţi. Scrisese cuvintele cu grijă, citeţ, astfel ca să poată fi reproduse cu claritate. Nu lăsase loc pentru interpretări; acuzaţia era clară, chiar dacă motivele nu erau. Se întinse pe patul dezmembrat şi închise ochii. Două-trei ore de somn vor fi destul.

Îşi auzi propria şoaptă plutind deasupra:

— Taleniekov... respiră. Toni, dragostea mea, iubirea mea scumpă.

Trăieşte… păstrează-ţi mintea.

Funcţionara de la Departamentul înregistrărilor spitalului păru uimită, dar nu putea refuza cererea lui Bray. Informaţiile medicale de acolo nu erau chiar aşa de secrete, iar unui bărbat care arăta o carte de identitate guvernamentală trebuia să i se acorde cooperare.

— Deci, staţi să înţeleg bine, spuse ea cu un puternic accent bostonian, citind plăcile de pe uşile fişetelor. Senatorul vrea numele doctorilor şi surorilor care l-au asistat în timpul şederii sale din ’53 şi ’54. Din jurul lui noiembrie până în martie?

— Exact. Cum v-am spus, luna viitoare este un fel de aniversare pentru el. Se împlinesc douăzeci şi cinci de ani de când i s-a dat „amânarea”, cum îi spune el. Între noi fie vorba, vrea să le trimită fiecăruia câte un mic medalion cu forma emblemei medicale, cu numele lor şi mulţumirile lui înscrise pe el.

Funcţionara se opri.

— Nu este tocmai genul lui, totuşi! Să-şi aducă aminte? Majoritatea oamenilor care trec printr-o experienţă ca asta nu vor decât să uite întreaga poveste. Până data viitoare, bineînţeles. Dar nu el; este atât de atent… dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Înţeleg.

— Cei care votează o ştiu şi ei. Vom avea primul preşedinte adevărat de la J.F.K. Şi n-o să mai existe nici o aiureală d-aia religioasă, cum că papa şi cardinalii ar conduce Casa Albă.

— Nu, nu vor mai fi, fu de acord Bray. Aş vrea să subliniez încă o dată confidenţialitatea faptului că sunt aici. Senatorul nu doreşte nici o publicitate despre natura gestului său… Scofield făcu o pauză şi îi zâmbi femeii. Iar de acum sunteţi singura persoană din Boston care ştiţi.

— Oh, nu vă faceţi griji în privinţa asta. Cum ziceam noi când eram copii, am buzele lipite. Femeia se opri şi arătă un dosar. Uite-l! Sunt toate numele doctorilor, anesteziştilor, consultanţilor – înregistraţi după etaj; corpul de surori afectate şi un program al echipamentului folosit. Nu este trecut nimic din evoluţia bolii sau alte informaţii asemănătoare, dar oricum nu vă interesează nimic din astea.

Îi întinse dosarul.

— E o masă la capătul coridorului. Când terminaţi, lăsaţi dosarul pe biroul meu.

— Lăsaţi, spuse Bray, ştiind el mai bine. O să-l pun la loc; n-are sens să vă mai deranjez. Mulţumesc încă o dată.

— *Eu* vă mulţumesc.

Scofield citi repede paginile pentru a-şi face o impresie generală. Din punct de vedere medical, aproape tot ce a citit era peste înţelegerea lui, dar concluzia nu-i putea scăpa. Joshua Appleton a fost

mai mult mort decât viu atunci când ambulanţa l-a adus la spital de la locul accidentului. Sângerări, contuzii, convulsii, fracturi, pe lângă răni grave la cap şi la gât, era tabloul unei fiinţe umane mutilate. Se aflau acolo liste de droguri şi seruri folosite pentru a prelungi viaţa în declin, descrieri sofisticate ale instrumentelor folosite pentru a elimina traumele. Şi, în final, săptămâni mai târziu, avu loc reversul. Incredibila şi mult mai sofisticata maşină umană începu să se vindece.

Bray scrise numele doctorilor şi asistentelor înregistrate pe etaj. Doi chirurgi, unul dintre ei un specialist în chirurgie plastică şi o echipă de opt asistente ce se roteau permanent apăreau constant în primele săptămâni, apoi, brusc, numele lor nu mai figurau; fuseseră înlocuiţi de doi chirurgi şi trei asistente particulare în ture de opt ore.

Obţinuse ceea ce îi era necesar, un total de cincisprezece nume, cinci principale, zece secundare. Se va concentra la cele principale, ultimii doi doctori şi cele trei asistente; restul numelor nu mai contau.

Puse la loc dosarul şi se înapoie la biroul funcţionarei.

— S-a rezolvat, spuse, apoi adăugă ca şi cum de-abia i-a venit gândul în minte: Spuneţi-mi, aţi putea să-mi faceţi – senatorului – încă o mică favoare, dacă vreţi?

— Dacă pot, bineînţeles.

— Am numele aici, dar aş avea nevoie de o mică aducere la zi. La urma urmei, datele sunt de acum douăzeci şi cinci de ani. Câţiva dintre ei s-ar putea să nu mai fie pe aici. M-ar ajuta foarte mult dacă aş afla câteva adrese actuale.

— Nu pot să vă ajut, spuse funcţionara, întinzând mâna după telefonul de pe biroul ei, dar pot să vă trimit sus. Acolo e teritoriul pacienţilor; ei au înregistrările personalului. Fericiţii, sunt computerizaţi.

— Ştiţi, aş vrea foarte mult ca totul să rămână confidenţial.

— Hei, nu fi îngrijorat, ai cuvântul lui Peg Flannagan. Prietena mea conduce locul ăla.

Scofield se aşeză lângă un student negru şi bărbos, în faţa unui terminal de computer. Tânărul fusese indicat drept ajutor de către prietena lui Peg Flannagan. Îl plictisea faptul că i s-a cerut să-şi lase deoparte cărţile de studiu.

— Îmi pare rău că vă deranjez, spuse Bray, dorind un prieten temporar.

— Nu-i nimi', omule, spuse studentul apăsând clapele. Doar că am un „ex" mâine şi orice fraier poate umbla cu bucata asta primitivă de metal.

— Ai găsit ceva? îl întrebă uitându-se la ecranul de deasupra claviaturii. Negrul scrisese numele primului doctor.

— Am găsit o bandă atotştiutoare, iar tu n-ai găsit nimic.

— Ce vrei să spui?

— Bunul doctor nu există. Nu în ceea ce priveşte instituţia asta. N-a prescris nici măcar o aspirină în clădirea asta.

— Nu se poate. Era trecut în dosarul lui Appleton.

— Vorbeşte cu Dumnezeul ordinatoarelor, omule. Am apăsat pe litere şi a apărut *No Rec.*

— Ştiu şi eu câte ceva despre maşinile astea. Sunt foarte uşor de programat.

Negrul dădu din cap.

— Ceea ce înseamnă că sunt uşor de deprogramat. Doctorul tău a fost şters. Poate că a furat din medicamente.

— Poate. Să-l încercăm pe următorul.

Studentul bătu numele.

— Ei, bine, ştim ce s-a întâmplat cu băiatul ăsta. *Ceb. Hem.* a murit chiar aici, la etajul trei. Hemoragie cerebrală. Nici nu şi-a luat gradul.

— Ce vrei să spui?

— Şcoala medicală, omule. Avea doar treizeci şi doi de ani. Al dracului mod de a te duce la treizeci şi doi.

— Şi neobişnuit. Care-i data?

— Martie 21,1954.

— Appleton a fost scos din spital pe treisprezece, spuse Scofield mai mult pentru el, dar şi pentru student. Numele astea trei sunt asistentele. Vrei să le încerci, te rog?

Katherine Connally. Decedată 3-26-54

Alice Bonelli. Decedată 3-26-54.

Janet Drumond. Decedată 3-26-54.

Studentul se lăsă pe spate în scaun. Nu era prost.

— Se pare că numărul trei era o epidemie în timpurile alea, nu? Martie a fost o lună aspră, iar douăzeci şi şase a fost o zi *proastă* pentru trei fetiţe în alb.

— Vreo cauză a morţii?

— Nimic înregistrat. Ceea ce înseamnă că n-au murit în clădirea asta.

— Dar toate trei în *aceeaşi zi?* Este…

— M-am prins, spuse tânărul. Ciudat. Ridică mâna. Hei, există un motan bătrân care stă de aproape şase mii de ani. Conduce aprovizionarea la etajul unu. S-ar putea să-şi aducă aminte de ceva; stai să-l sun.

Negrul îşi deplasă scaunul cu rotile şi întinse mâna spre un telefon de pe birou.

— Ridică derivaţia, îi spuse lui Bray, arătând spre un alt telefon de pe o masă alăturată.

— Aprovizionarea, etajul unu, spuse vocea cu un accent puternic irlandez.

— Hei, Methusal, sunt Amos – ca în Amos şi Andy.

— Eşti un trăsnit.

— Hei, Jimmy, am un prieten pe sârmă aici. Caută informaţii care ţin de perioada când erai teroarea îngerilor dormitoarelor. De fapt, este vorba de trei dintre ele. Jimmy, ţi-aduci aminte de o perioadă pe la mijlocul anilor cincizeci când trei asistente au murit în aceeaşi zi?

— Trei... Oh, da, mi-aduc. A fost o chestie groaznică. Micuţa Katie Connally era una din ele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bray.

— S-au înecat, domnule. Toate trei fetele s-au înecat. Erau într-o iolă care s-a răsturnat aruncându-le într-o mare agitată.

— Într-o iolă? În martie?

— Una din tâmpeniile alea, domnule. Ştiţi cum umblă băieţii bogaţi prin jurul camerelor asistentelor. Îşi imaginează că fetele văd trupuri dezbrăcate tot timpul, aşa că poate că nu le deranjează să se uite şi ei la ale lor. Ei bine, într-o noapte indivizii ăştia au dat o petrecere la un yahting-club şi le-au chemat şi pe fete. S-a lăsat cu băutură şi cu tot felul de tâmpenii, iar un idiot a avut ideea strălucită să iasă cu o iolă. O idioţenie, bineînţeles. Cum spuneaţi, era în martie.

— S-a întâmplat noaptea?

— Da, într-adevăr. Corpurile n-au fost găsite aproape o săptămână, cred.

— A mai murit cineva?

— Bineînţeles că nu. Nu se întâmplă niciodată aşa, nu? Vreau să spun că băieţii bogaţi sunt foarte buni înotători întotdeauna, nu-i aşa şi acum?

— Unde s-a întâmplat? întrebă Scofield. Vă puteţi aduce aminte?

— Sigur că pot, domnule. Era în susul coastei. Marblehead.

Bray închise ochii.

— Mulţumesc, spuse încet, punând telefonul în furcă.

— Mulţumesc, Methusala. Studentul închise cu privirea la Scofield. Ai necazuri, nu?

— Am necazuri, îl aprobă Bray, venind înapoi la terminal. Mai am de asemenea zece nume. Doi doctori şi opt asistente. Poţi să le introduci şi pe astea?

Din cele opt asistente, jumătate erau în viaţă. Una se mutase în San Francisco – adresă necunoscută; alta locuia cu o fiică la Dallas şi celelalte două se găseau în azilul St. Agnes din Worcester. Unul din doctori mai era în viaţă. Specialistul în chirurgie plastică murise acum un an şi jumătate, la vârsta de şaptezeci şi trei de ani. Primul chirurg înregistrat ieşise la pensie şi locuia în Quincy. Dr. Nathaniel Crawford.

— Pot să dau un telefon? întrebă Bray. Plătesc indiferent cât costă.

— Ultima oară când m-am uitat, nici unul din telefoanele astea nu erau pe numele meu. Eşti invitatul meu.

Bray scrisese numărul de pe ecran; se duse la telefon şi îl formă.

— Crawford.

Vocea din Quincy era bruscă, dar nu neprietenoasă.

— Mă numesc Scofield, domnule. Nu ne-am întâlnit niciodată şi nu sunt medic, dar sunt foarte interesat de un caz în care aţi fost implicat cu ani în urmă la Spitalul Municipal din Massachusetts. Aş vrea să-l discutăm pe scurt, dacă nu vă supăraţi.

— Care a fost pacientul? Am avut câteva mii.

— Senatorul Joshua Appleton, domnule.

Se făcu linişte; când Crawford vorbi, vocea sa bruscă luase o notă de îngrijorare:

— Incidentele astea, ale dracu, au un fel al lor să urmărească omul până în mormânt, nu? Ei bine, n-am mai profesat de aproape doi ani, aşa că orice aţi spune, sau aş spune, n-o să aibă nici o importanţă... Să zicem că am făcut o greşeală.

— Greşeală?

— N-am făcut multe, am fost chirurg-şef aproape doisprezece ani. Diagnosticul meu se găseşte în dosarul medical al lui Appleton; singura concluzie rezonabilă este că radiografiile au fost încurcate sau că echipamentul de sortare şi urmărire ne-a dat informaţii greşite.

Nu exista nici un diagnostic de la dr. Nathaniel Crawford în dosarul medical al lui Appleton.

— Vă referiţi la faptul că aţi fost înlocuit ca medic chirurg principal?

— Înlocuit pe dracu! Tommy Belford şi cu mine am primit nişte picioare în fund şi am fost daţi afară de familie.

— Belford? Este cumva dr. Belford, specialistul în chirurgie estetică?

— Un chirurg. Un adevărat artist. Tommy i-a pus omului faţa la loc de parcă ar fi fost Dumnezeu Atotputernicul însuşi. Puştiul ăla minune pe care l-au adus a stricat munca lui Tommy după părerea mea. Îmi pare rău de el, oricum. Puştiul de-abia terminase când i-a explodat creierul.

— Vreţi să spuneţi hemoragie cerebrală, domnule?

— Exact. Elveţianul a fost acolo când s-a întâmplat. A operat, dar era prea târziu.

— Când aţi spus „elveţianul” vă refereaţi la chirurgul care v-a înlocuit?

— Da. Marele *Herr Doktor* din Zurich. Bastardul ăla m-a tratat de parcă aş fi fost un absolvent întârziat mintal al facultăţii de medicină.

— Ştiţi cumva ce s-a mai întâmplat cu el?

— S-a întors în Elveţia, bănuiesc. Nu m-a interesat niciodată să văd ce-a mai făcut.

— Doctore, aţi spus că aţi făcut o greşeală. Ori că au făcut-o radiografiile sau echipamentul. Ce fel de greşeală?

— Simplu. Am renunţat. Îl aveam în grija totală a echipamentelor şi exact aşa credeam că este. Suport total; fără el n-ar fi mai trăit nici o

zi. Şi dacă ar fi trăit, credeam că ar fi fost păcat; ar fi făcut-o ca o plantă.

— Nu vedeaţi nici un semn de recuperare?

Crawford coborî vocea.

— Eram chirurg, nu eram Dumnezeu. Eram supus greşelii. Părerea mea de atunci era că Appleton nu era numai irecuperabil. Murea câte un pic cu fiecare minut… Am greşit.

— Vă mulţumesc că aţi vorbit cu mine, dr. Crawford.

— Aşa cum v-am spus şi înainte, nu mă deranjează prea mult acum şi nici nu îmi pasă. Am petrecut o mulţime de ani cu cuţitul în mână şi nu am făcut multe greşeli.

— Sunt sigur că nu aţi făcut, domnule. La revedere.

Scofield se înapoie spre terminal; studentul negru îşi citea cursurile.

— Raze X?… spuse Bray încet.

— Poftim? Negrul se uită la el. Ce-i cu razele X?

Bray se aşeză lângă student. Dacă ar fi avut nevoie vreodată de un prieten temporar, ăsta era momentul; spera că a găsit unul.

— Cât de bine cunoşti personalul spitalului?

— E o clădire uriaşă, omule.

— Ai putut să-l suni pe Methusala.

— Ei, lucrez aici de aproape trei ani. Mă descurc.

— Există o arhivă de radiografii de câţiva ani în urmă?

— Cum ar fi, să zicem, douăzeci şi cinci?

— Da, cam aşa ceva.

— Este. Nu-i mare lucru.

— Poţi să-mi obţii una?

Studentul ridică din sprâncene.

— Asta-i altceva, nu?

— Sunt gata să plătesc. Generos.

Negrul se strâmbă.

— Oh, omule! Nu că m-aş uita chiorâş la lovele, crede-mă. Dar nu fur şi nu forţez şi, Doamne, nici nu moştenesc.

— Ceea ce îţi cer este foarte legal – chiar moral, dacă vrei – un lucru pe care l-aş putea cere oricui. Nu mint.

Studentul se uită în ocini lui Bray.

— Dacă eşti mincinos, eşti al dracului de convingător. Şi ai necazuri, am văzut asta. Ce doreşti?

— O radiografie a gurii lui Joshua Appleton.

— A gurii? A *gurii* lui?

— Rănile de la cap au fost mari. Trebuie să fi făcut zeci de radiografii. Trebuie să existe altele multe ale lucrărilor dentare. Poţi s-o faci?

Tânărul dădu din cap.

— Cred că da.

— Încă un lucru. Ştiu că va părea… exagerat pentru tine, dar crede-mă pe cuvânt, nu-i nimic atroce. Cât câştigi pe lună aici?

— În medie cam optzeci, nouăzeci pe săptămână. Cam trei sute pe lună. Nu e rău pentru un student. Câţiva din internii ăştia câştigă mai puţin. Bineînţeles că au cameră şi haleală. De ce?

— Să presupunem că îţi plătesc zece mii de dolari ca să iei un avion până la Washington şi să-mi aduci o altă radiografie. Doar un plic cu o radiografie sau nişte radiografii în el.

Studentul îşi mângâie barba.

— *Să presupunem?* Aş zice: „picioare, faceţi-vă datoria”. Zece mii de *dolari?*

— Ai avea mult mai mult timp pentru examenele alea.

— Şi nu este nimic ilegal? E corect – vreau să spun, într-adevăr corect?

— Pentru a fi considerat ilegal în ceea ce te priveşte, ar trebui să ştii mult mai multe decât ţi-ar spune oricine. E corect.

— Sunt doar un mesager? Zbor la Washington şi mă întorc cu un plic… cu radiografii în el?

— Probabil câteva foarte mici. Asta-i tot.

— Ale cui sunt?

— Ale danturii lui Joshua Appleton.

Era ora 1,30 după-amiază când Bray ajunse la biblioteca de pe Boylston Street. Noul lui prieten, Amos Lafollet, lua cursa de 2,00 spre Washington şi se va întoarce cu cea de 8,00. Scofield se va întâlni cu el la aeroport.

Obţinerea radiografiilor n-a fost grea; putea s-o facă oricine cunoştea birocraţia Washingtonului. Bray dădu două telefoane, primul către Biroul de Informaţii al Congresului, iar al doilea dentistului în chestiune. Primul telefon a fost dat de un ajutor al unui binecunoscut republican ce suferea de un abces. Puteau „Informaţiile” să-i spună numele dentistului senatorului Joshua Appleton? Senatorul i-a vorbit congresman-ului despre calitatea lucrărilor lui. „Informaţiile” i-au dat numele dentistului.

Dentistul a primit un telefon de rutină din partea Biroului de Contabilitate Generală, totul o chestie birocratică, fără nici o însemnătate, a doua zi se uita totul. BCG aduna evidenţa lucrărilor dentare ale senatorilor şi un idiot de pe strada K venise cu ideea razelor X. Era atât de amabil recepţionerul să le scoată pe ale lui Appleton şi să le lase la biroul de la intrare pentru un mesager al BCG? Vor fi înapoiate în douăzeci şi patru de ore.

Washington-ul opera cu toată viteza; nu prea aveau timp pentru toate mărunţişurile, iar cererile BCG nu se puteau ponta. Erau iritanţi, dar totuşi ascultaţi. Radiografiile lui Appleton vor fi lăsate la birou.

Scofield se uită în fişă, luă liftul până la etajul doi şi merse spre

secţia „Ziare – publicaţii curente şi vechi. Microfilme.” Se duse la biroul din celălalt capăt al camerei şi vorbi cu funcţionara.

— Martie şi aprilie, 1954, vă rog. *Globe* sau *Examiner,* ce este disponibil.

I se dădură opt role cu diapozitive şi i se repartiza un separeu. Îl găsi, se aşeză şi introduse prima rolă.

Din martie ’54, buletinele care descriau starea lui Joshua Appleton erau trecute pe ultima pagină; se găsea în spital de mai bine de douăzeci de săptămâni. Dar nu era ignorat. Bray îşi notă câteva nume ale celor intervievaţi; până mâine va şti dacă avea rost să ia legătura cu ei.

Martie 21,1954
Un doctor tânăr moare de hemoragie cerebrală.

Povestea scurtă era trecută în pagina şaisprezece. Nici o menţiune că acel chirurg l-a îngrijit pe Joshua Appleton.

Martie 26,1954.
Trei asistente decedate într-un accident.

Povestea era trecută pe pagina întâi, dar, din nou, nu exista nici o menţiune despre Joshua Appleton. Într-adevăr, ar fi fost ciudat să existe; toate trei erau într-un program de schimb permanent la opt ore. Dacă toate trei erau în Marblehead în acea noapte, cine era lângă patul lui Appleton?

Aprilie 10,1954.
UN BOSTONIAN MOARE ÎNTR-UN ACCIDENT DE SCHI LA GSTAAD.

L-a găsit.

Era – natural – pe prima pagină; cu titluri mari, articolul era scris atât pentru a evoca simpatia, cât şi pentru a relata moartea tragică a unui tânăr. Scofield studie povestirea, sigur că va ajunge la nişte concluzii.

Aşa a fost.

„Datorită dragostei profunde a victimei pentru Alpi – şi pentru a evita viitoare chinuri ale rudelor şi prietenilor – familia a anunţat că înmormântarea va avea loc în Elveţia, în satul Col du Pillon.”

Bray se întrebă cine era în sicriul din Col du Pillon. Sau era pur şi simplu gol?

Se întoarse la hotelul ieftin unde locuia, îşi adună lucrurile şi luă un taxi până la parcarea unde îşi lăsase maşina. Ieşi cu ea în afara Boston-ului, de-a lungul autostrăzii Jamaica, în Brookline. Găsi Appleton Hill, trecând de porţile Appleton Hall şi înregistra fiecare detaliu posibil într-un timp atât de scurt.

Proprietatea uriaşă era aşezată ca o fortăreaţă în vârful dealului, un zid înalt din piatră înconjurând structura principală, cu acoperişuri înalte care făceau impresia unor parapete în spatele zidului. Drumul din dreptul intrării principale tăia dealul prin faţa unei clădiri uriaşe din cărămidă, acoperită cu iederă, având nu mai puţin de opt-zece apartamente şi cinci garaje cu o parcare enormă dinainte.

Conduse maşina în jurul dealului. Gardul din fier forjat înalt de trei metri era continuu; la fiecare o sută cincizeci de metri se găseau buncăre în miniatură, construite în deal, iar la câteva dintre ele a putut vedea bărbaţi în uniformă stând, fumând şi vorbind la telefon.

Era sediul Matarese, casa Băiatului-Călăuză.

La 10,30 se duse la aeroportul Logan. Îi spusese lui Amos Lafollet să coboare din avion şi să se îndrepte direct spre băruleţul de lângă standul de ziare. Separeurile erau atât de întunecate, încât era practic imposibil să vezi faţa cuiva de la mai mult de doi metri, singura lumină fiind o serie de flaşuri de la un televizor.

Bray se strecură într-un separeu încercând să-şi obişnuiască ochii cu întunericul. Un moment se gândi la un alt separeu întunecat şi alt bărbat. Londra, hotelul Connaught. Roger Symonds. Alungă amintirea; era un obstacol.

Îl văzu pe student intrând în bar. Scofield se ridică în picioare pentru scurt timp; Amos îl văzu şi veni spre el. Ţinea un plic în mână şi Bray simţi cum îi bate inima puţin mai repede.

— Bănuiesc că totul a mers strună, spuse.

— A trebuit să semnez pentru el.

— *Ce?*

Lui Bray i se făcu rău; era un lucru atât de mărunt, atât de evident şi nu se gândise la el.

— Stai uşor. Nu m-am născut degeaba pe strada 135 şi Lenox Avenue.

— Ce nume ai folosit? îl întrebă Scofield, pulsul revenindu-i puţin.

— R. M. Nixon. Recepţionerul a fost foarte drăguţ. Mi-a mulţumit.

— Ai să ajungi departe, Amos.

— Asta intenţionez.

— Sper ca asta să ajute, spuse Bray întinzându-i plicul său peste masă.

Studentul îl ţinu între degete.

— Hei, omule, ştii că nu-i neapărat nevoie să faci asta.

— Bineînţeles că trebuie. Avem o înţelegere.

— Ştiu asta. Dar bănuiesc că ai transpirat o groază pentru o mulţime de oameni pe care nu-i cunoşti.

— Şi pentru o mulţime pe care îi cunosc foarte bine. Banii nu contează. Foloseşte-i.

Bray deschise geanta diplomat şi strecură înăuntru plicul cu radiografii – chiar deasupra unui dosar ce conţinea radiografiile lui Joshua Appleton de acum douăzeci şi cinci de ani.

— Nu uita, nu mi-ai aflat niciodată numele şi n-ai fost niciodată la Washington. Dacă *vreodată* vei fi întrebat, ai rulat pur şi simplu nişte nume uitate în computer pentru un bărbat care nu s-a identificat. Te rog. Nu uita asta.

— O să fie greu.

— De ce? Scofield era alarmat.

— Cum o să-ţi pot dedica prima mea carte de cursuri?

Bray zâmbi.

— O să te gândeşti tu la o chestie. La revedere, spuse ridicându-se. Mai am de condus o oră şi alte câteva de dormit.

— Să fii sănătos, omule.

— Mulţumesc, profesore.

Scofield stătea în camera de aşteptare a dentistului de pe Main Street din Andover, Massachusetts. Numele dentistului i-a fost dat – cu bucurie, chiar cu entuziasm – de Biroul Surorilor de la Academia Andover. Absolut orice pentru ilustrul şi generosul senator şi, prin extensie şi pentru ajutorul său, bineînţeles. Natural, dentistul nu era acelaşi care l-a îngrijit pe senatorul Appleton când era student; cabinetul fusese preluat de un nepot cu câţiva ani în urmă, dar nu se punea în discuţie ca prezentul doctor să nu coopereze. Biroul Surorilor îl va suna pentru a-i spune că ajutorul senatorului se îndrepta spre el.

Bray contase pe o psihologie la fel de veche ca şi freza dentară. Doi băieţi tineri, care erau prieteni apropiaţi şi se găseau în afara oraşului, poate că nu stăteau împreună cu orice ocazie, dar cu siguranţă mergeau la acelaşi dentist.

Da, amândoi băieţii au frecventat acelaşi medic în Andover.

Dentistul ieşi prin uşa care dădea într-un fel de arhivă. În fiecare mână ţinea câte o fâşie de carton în care erau înfipte nişte negative mici. Radiografiile a doi studenţi din Andover, făcute acum mai bine de treizeci de ani.

— Poftiţi, Mr. Vickery, spuse dentistul, întinzându-i radiografiile. Să mă ia naiba, dacă aţi vedea cât de primitiv sunt făcute! Într-una din zilele astea trebuie să fac curat în mizeria aia de acolo, dar vezi, nu poţi şti niciodată. Anul trecut a trebuit să identific un fost pacient de-al unchiului meu care a murit ars în incendiul din Boxford.

— Vă mulţumesc foarte mult, spuse Scofield, luând radiografiile. Apropo, domnule doctor, ştiu că sunteţi grăbit, dar mă întrebam dacă nu vă deranjează să mai îmi faceţi o favoare? Mai am aici două seturi mai noi ale amândurora şi trebuie să le potrivesc cu cele pe care mi le daţi dumneavoastră. Bineînţeles, pot să le dau altui specialist, dar dacă aveţi un minut la dispoziţie…

— Sigur. N-o să ia nici un minut. Să le văd.

Bray scoase cele două seturi de radiografii din plicurile lor; una furată de la Spitalul Municipal Massachusetts, cealaltă obţinută din Washington. Pusese benzi adezive albe peste nume. I le dădu dentistului care le duse spre o lampă şi le ţinu pe rând sub lumina acesteia.

— Poftim, spuse, ţinându-le câte două în fiecare mână.

Scofield puse fiecare set într-un plic separat.

— Încă o dată mulţumesc, domnule doctor.

— Pentru puţin.

Dentistul se întoarse repede în cabinetul său. Era un om ocupat.

Bray stătea pe scaunul din faţă al maşinii, cu respiraţia accelerată, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte. Deschise plicurile şi scoase radiografiile.

Desfăcu benzile care acopereau numele.

Avusese dreptate. Fragmentul zguduitor se afla la locul lui, dovada în mâinile sale.

Bărbatul care şedea în Senat, bărbatul care fără îndoială avea să fie viitorul preşedinte al Statelor Unite, nu era Joshua Appleton, IV.

Era Julien Guiderone, fiul Băiatului-Călăuză.

35

Scofield conduse maşina spre sudul Salem-ului. Toate planurile făcute până acum trebuiau abandonate. Avea numai de câştigat dacă se mişca repede, atâta timp cât fiecare mişcare era calculată, fiecare decizie cea mai bună. Avea şi tunurile şi bomba nucleară – faptele scrise de el şi radiografiile. Problema era cum să-şi amplaseze armele, cum să le folosească, nu numai să-i distrugă pe Matarese, dar mai întâi – înainte de orice – să o găsească pe Antonia şi să-i forţeze să-i dea drumul Şi Taleniekov, dacă mai trăia.

Ceea ce înseamnă că trebuia să creeze o strategie de înşelăciune. Toate înşelăciunile erau bazate pe iluzie, iar iluzia pe care trebuia să o transmită era că Beowulf Agate putea fi prins, tunurile şi bomba sa puteau fi dezamorsate, asaltul său stopat, omul însuşi distrus. Pentru asta trebuia să ia o poziţie de mare forţă la început... slăbiciunea urmând după aceea.

Strategia ostatecului nu putea sta în picioare; nu va fi în stare să ajungă lângă Appleton. Băiatul-Călăuză nu-i va permite, preţul Casei Albe fiind prea mare pentru a risca să-l pună în pericol. Fără om nu mai exista nici un preţ. Deci puterea lui stătea în radiografii. Era imperios necesar să stabilească faptul că doar un singur set de radiografii există, că nu pot exista copii. Analiza spectrală va da la iveală faptul că au fost copiate, iar Beowulf Agate nu era prost; se aştepta la o analiză. Voia fata, îl voia pe rus; radiografiile puteau fi schimbate contra lor.

Va exista o omisiune subtilă în mecanismul schimbului, o slăbiciune pe care se va baza inamicul; dar va fi calculată, nu va fi nici o slăbiciune. Matarese vor fi forţaţi să facă schimbul. O fată corsicană şi un agent sovietic pentru radiografiile care arătau fără dubiu că bărbatul care stătea în Senat, care era în drum spre preşedinţie nu era Joshua Appleton, IV – legendă a Coreei, politician extraordinar – ci, în schimb, un om presupus a fi fost îngropat în 1954 în satul elveţian Col du Pillon.

Conduse în jos spre portul Salem, spre apă, neştiind sigur ce căuta până văzu semnul; era gravat pe o placă la intrarea unui mic hotel. Camere eficiente. Camere cu frigider şi posibilităţi de gătit. Nu va mai mânca nici un străin la restaurant; nu era sezon turistic la Salem.

Opri maşina într-o parcare acoperită şi împrejmuită cu un gărduleţ alb. Îşi cără geanta diplomat şi sacul de voiaj înăuntru, se înregistra sub un nume oarecare şi ceru o cameră.

— Faceţi plata pe carte de credit, domnule? întrebă tânăra din spatele biroului.

— Poftim?

— Nu aţi precizat metoda de plată. Dacă este prin carte de credit, trebuie să o trecem prin calculator.

— Aha! Nu, de fapt sunt unul din oamenii aceia ciudaţi care folosesc bani adevăraţi. O luptă singulară împotriva plasticului. De ce să nu vă plătesc pe o săptămână, mă îndoiesc că o să stau mai mult.

Îi dădu banii.

— Bănuiesc că există un magazin cu ceva de mâncare pe aproape.

— Da, domnule. Chiar vizavi.

— Dar alte magazine? Am o grămadă de lucruri de cumpărat.

— Există un complex mare cam la vreo zece străzi spre vest. Sunt sigură că o să găsiţi tot acolo ce doriţi.

Bray conta pe asta.

Fu condus apoi în camera sa, destul de mare, cu un pat ce se putea plia şi cu o despărţitură care ascundea un mic aragaz şi un frigider. Camera avea în schimb vedere spre port; era în regulă. Deschise geanta şi scoase fotografia ce o luase de pe peretele din mormântul făcut de doamna Appleton fiului său şi se uită la ea. Doi tineri, înalţi, musculoşi, de neconfundat, dar suficient de asemănători pentru ca un chirurg necunoscut, de undeva, din Elveţia, să-l sculpteze pe unul ca pe celălalt. Un tânăr doctor american fusese ucis pentru mai multă siguranţă. O mamă este menţinută alcoolică, ţinută la distanţă, dar scoasă la paradă de câte ori era convenabil. Cine îşi putea cunoaşte mai bine fiul decât mama lui? Cine din toată America s-ar putea contrazice cu Mrs. Joshua Appleton, III?

Scofield se aşează şi mai adăugă o pagină la cele şaptesprezece pe care le scrisese. *Doctori: Nathaniel Crawford şi Thomas Belford. Un medic elveţian deprogramat dintr-un computer; un chirurg tânăr mort brusc din cauza unei hemoragii cerebrale. Trei asistente înecate în Marblehead. Gstaad; un sicriu în Col du Pillon; radiografii – un set din Boston, un set din Washington, două din Main Street, Andover, Massachusetts. Doi bărbaţi diferiţi combinaţi într-unul singur, iar acesta era o minciună. Un impostor era pe cale să devină preşedinte al Statelor Unite.*

Bray termină de scris şi se duse la fereastra ce dădea spre apele nemişcate şi reci ale portului Salem. Dilema era mai clară decât fusese vreodată: îi urmăriseră pe Matarese de la rădăcinile lor din Corsica, printr-o federaţie de corporaţii multinaţionale care înconjurau globul; ştiau că finanţează teroarea în toată lumea, încurajează haosul care rezultă din asasinate şi răpiri, crime în stradă şi avioane care explodează în aer. Aflaseră toate astea, dar nu ştiau de ce.

De ce?

Motivele – aici mai era de aşteptat. Nu mai conta nimic decât înşelăciunea care era senatorul Joshua Appleton, IV. Fiindcă odată cu

obţinerea preşedinţiei, Casa Albă îi aparţinea lui Matarese.

Ce reşedinţă mai bună pentru un consigliere...

Continuă să respiri, bătrânul meu duşman.

Toni, dragostea mea. Rămâi în viaţă. Păstrează-ţi mintea.

Scofield se duse înapoi la masă, deschise geanta şi scoase dintr-un buzunar o lamă de ras. Apucă apoi cele două cartoane cu radiografiile a doi studenţi de la Andover de acum treizeci de ani şi le aşeză pe masă, una peste alta. Erau patru rânduri de negative, fiecare cu patru radiografii, un total de şaisprezece pe fiecare carton. Etichetele mici, roşii, identificând pacienţii şi datele când au fost făcute radiografiile erau fixate pe colţurile din stânga sus. Controla cu grijă dacă marginile cartoanelor se potriveau; se potriveau. Apăsă un plic de hârtie pe cartoane între primul şi al doilea rând de radiografii, luă lama şi începu să taie în aşa fel încât ea să treacă prin amândouă cartoanele cu radiografii. Rândul de sus se desprinse, două bucăţi de negative cu raze X.

Numele pacienţilor şi datele – scrise la maşină pe etichetele mici acum mai bine de treizeci de ani erau pe cele două bucăţi: o analiză chimică simplă va confirma autenticitatea lor.

Bray se îndoia că o astfel de analiză va fi făcută etichetelor noi pe care le va cumpăra şi le va pune pe cele două cartoane cu câte 12 radiografii; ar fi o pierdere de timp. Radiografiile însele vor fi comparate cu radiografii noi ale bărbatului care-şi zicea Joshua Appleton, IV. Julien Guiderone. Era dovada de care Matarese avea nevoie.

Luă bucăţile tăiate şi pe cele mai mari rămase, îngenunche şi lustrui cu grijă de covor marginile tăieturilor. În cinci minute fiecare margine era lustruită uşor, suficient de murdară pentru a se potrivi cu vechimea marginilor iniţiale.

Se ridică şi puse totul în geanta diplomat. Era timpul să se întoarcă la Andover, să pună planul în mişcare.

— E ceva în neregulă, Mr. Vickery? întrebă dentistul ieşind din cabinet, încă grăbit, cu trei pacienţi aşteptând şi privindu-l uşor iritaţi.

— Mi-e teamă că am uitat ceva. Pot vorbi cu dumneavoastră o secundă?

— Poftiţi aici, spuse dentistul, intrând într-o cameră mică de lucru, plină cu rafturi pe care se găseau mulaje de dinţi.

Îşi aprinse o ţigară dintr-un pachet de pe masă.

— Nu vă supăraţi că vă spun, dar a fost o zi a dracului de grea. Care-i problema?

— Legile, de fapt. Bray zâmbi, deschizându-şi geanta diplomat şi scoţând cele două plicuri. HR Şapte-Patru-Opt-Cinci.

— Ce naiba e asta?

— Un nou regulament în Congres, una din măsurile de după

Watergate. De câte ori un salariat al guvernului împrumută ceva, indiferent de unde, pentru indiferent ce scop, o descriere amănunţită a acelui ceva trebuie să fie însoţită de o autorizaţie semnată.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu.

— Îmi pare rău, domnule doctor. Senatorul ţine foarte mult la chestiile astea. Scofield scoase radiografiile din plicuri. Dacă vreţi să reexaminaţi astea, să vă chemaţi sora şi să-i daţi o descriere, ar putea să bată la maşină autorizaţia pe o hârtie de-a dumneavoastră cu antet şi aţi scăpat de mine.

— Orice pentru viitorul preşedinte al Statelor Unite ale Americii, spuse dentistul, luând radiografiile scurtate şi întinzând mâna spre telefon. Spuneţi-i lui Appleton să-mi reducă taxele.

Apăsă pe butonul interfonului:

— Adu-ţi, te rog, hârtie de scris.

— Îmi permiteţi? Bray scoase o ţigara.

— Da, bineînţeles.

Sora intră cu hârtie şi creion.

— Cum să o încep? întrebă doctorul, uitându-se la Scofield.

— „Pentru autorităţi” e în regulă.

— Okay. Dentistul se uită la soră. Lăsăm guvernul în pace. Aprinse o lampă şi puse amândouă cartoanele cu radiografii pe geamul ei.

— Pentru autorităţi. Mister… Doctorul se opri uitându-se din nou la Bray. Care este numele mic?

— B.A., e în regulă.

— Mister B. A. Vickery, de la biroul senatorului Appleton din Washington, D.C. a cerut şi a primit de la mine două seturi de radiografii datate noiembrie 11,1943, ale pacienţilor Joshua Appleton şi… Julien Guiderone. Dentistul făcu o pauză. Altceva?

— O descriere, domnule doctor. Asta cere HR Şapte-Patru-Opt-Cinci.

Dentistul oftă.

— Să zicem două seturi identice… unu, doi, trei, patru pe… douăsprezece negative.

Doctorul se opri, uitându-se prin ochelari la negative.

— Ştii, spuse el, unchiul meu nu era numai primitiv, era şi neatent.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Scofield uitându-se atent la el.

— Premolarii din stânga şi din dreapta lipsesc din ambele. Am fost atât de grăbit, că nu mi-am dat seama până acum.

— Sunt cartoanele pe care mi le-aţi dat azi-dimineaţă.

— Sunt convins; etichetele spun tot. Cred că am potrivit incisivii de sus şi de jos.

Îi întinse lui Scofield negativele şi se întoarse spre soră.

— Pune tot ce-am spus în text şi bate-l la maşină, te rog. Îl semnez afară.

Îşi stinse ţigara şi întinse mâna.

— Mi-a părut bine de cunoştinţă, Mr. Vickery. Trebuie neapărat să mă duc în cabinet.

— Încă un lucru, domnule doctor. Dacă nu vă deranjează, vreţi să vă puneţi parafa pe cartoanele astea şi să scrieţi şi data?

Bray separă negativele şi le puse pe masă.

— Deloc, răspunse doctorul.

Scofield conduse maşina înapoi la Salem. O mulţime de lucruri trebuiau clarificate, luate alte decizii în funcţie de evenimentele care se conturau, dar avea un plan; avea un punct de plecare. Era aproape momentul ca Mr. B.A. Vickery să se înregistreze la Ritz Carlton, dar nu încă.

Se oprise mai devreme la complexul din Salem, unde găsise etichete roşii aproape identice cu cele folosite acum mai bine de treizeci de ani şi un magazin care vindea maşini de scris, la care scrisese numele şi datele, ştergându-le apoi uşor pentru a le da aparenţa unei vechimi destul de mari. Şi în timp ce se întorcea la maşină, se uitase rapid împrejur la magazine, văzând din nou ceea ce spera să găsească.

COPII EXECUTATE ÎN TIMP CE AŞTEPTAŢI.
CUMPĂRĂRI DE ECHIPAMENTE. VÂNZĂRI.

Era plasat foarte convenabil, la două uşi de un magazin de băuturi, la trei de un supermarket. Se va opri acolo şi va da la copiat paginile scrise de el, iar apoi va lua ceva de mâncare şi băutură. O să stea în cameră foarte mult; avea de dat nişte telefoane. Trebuiau transmise pe o cale foarte precisă prin Lisabona.

Bray îl privea pe proprietarul magazinului în timp ce scotea foile de hârtie din maşină. Schimbaseră câteva cuvinte înainte şi-i spusese că-i face un serviciu unui nepot; tânărul urma unul din cursurile alea de literatură de la Emerson şi intrase într-un fel de concurs.

— Puştiul ăsta are ceva imaginaţie, spuse proprietarul, strângând foile în teanc.

— Oh, le-aţi citit?

— Câteva părţi. Stai deasupra maşinii fără să ai altceva de făcut decât să fii atent să nu se înfunde; te uiţi. Însă când oamenii vin cu lucruri personale – cum ar fi scrisori şi testamente, ştiţi ce vreau să spun – încerc întotdeauna să rămân cu ochii pe butoane. Câteodată este greu.

Bray râse.

— I-am spus nepotului meu că ar fi bine să câştige concursul, că altfel îl bagă la închisoare.

— Ba deloc. Puştii de azi sunt formidabili. Spun orice. Cunosc o

mulţime de oameni cărora nu le place asta, dar eu îi aprob.

— Cred că şi eu.

Bray se uită la nota de plată din faţa lui şi scoase banii din buzunar.

— Spuneţi-mi, nu cumva aveţi din întâmplare o Alfa 12 aici?

— Alfa *Doisprezece?* Asta e o piesă de optzeci de mii de dolari. Fac afaceri destul de bune, dar nu chiar în stilul ăsta.

— Bănuiesc că aş putea găsi una la Boston.

— Compania aceea de asigurări din Lafayette Street are una; pot paria că oficiul care se ocupă cu casele a plătit pentru ea. Este singura maşină pe care o ştiu la nord de Boston şi prin nord înţeleg până la Montreal.

— O companie de asigurări?

— West Hartford Casualty. Le-am pregătit pe cele două fete care lucrează acolo, la Alfa 12. Nu seamănă a companie de asigurări! Cumpără o maşină ca asta şi nu plătesc un contract de „service”.

Scofield se aplecă peste tejghea; avea aerul unui om îngrijorat care se confesează.

— Ascultă, am călătorit cinci zile şi trebuie să pun la poştă un raport în noaptea asta. Am nevoie de o Alfa 12. Aş putea să mă duc la Boston şi probabil să găsesc una. Dar este aproape ora patru. Compania mea este puţin nebună; are impresia că timpul meu este valoros şi îmi dă destui bani ca să-l economisesc când se poate. Ce spuneţi? Mă puteţi ajuta?

Bray scoase o hârtie de o sută de dolari din portofel.

— Lucraţi pentru o companie a naibii de interesantă.

— Exact.

— O să dau un telefon.

Era ora 5,45 când Bray se întoarse la hotelul din portul Salem. Alfa 12 făcuse treaba de care avea nevoie şi găsise şi un magazin de la care cumpărase nişte agrafe, şase plicuri mari, două role de bandă de împachetat şi un cântar Park-Sherman care măsura greutatea în uncii şi grame. De la poşta din Salem cumpărase timbre în valoare de cincizeci de dolari.

O friptură de încălzit acasă şi o sticlă de scotch au completat lista lui de cumpărături. Împrăştie toate lucrurile pe pat, duse câteva pe masă, altele pe tejgheaua mică de lângă aragaz. Îşi turnă în pahar şi se aşeză pe un scaun în faţa ferestrei care dădea spre port. Se întuneca, de-abia vedea apa, cu excepţia locurilor unde reflecta luminile de pe cheu.

Bău whisky-ul în înghiţituri mici, lăsând alcoolul să se împrăştie, suspendându-şi orice gânduri. Nu mai avea decât zece minute înainte de a începe telefoanele. Tunurile erau pe poziţie. Bomba sa atomică pe locul de lansare. Era vital ca totul să aibă loc într-o succesiune – întotdeauna succesiune – iar asta însemna să alegi cuvintele potrivite

la timpul potrivit; nu exista nici un loc pentru erori. Pentru a preveni greşelile, mintea lui trebuia să fie liberă, detaşată – capabilă să asculte atentă, să prindă nuanţele.

Toni?

Nu!

Închise ochii. Pescăruşii pluteau pe deasupra apelor pentru ultima lor masă dinaintea întunericului. Ascultă ţipetele lor; erau liniştitoare cumva; exista un fel de energie în fiecare formă a luptei pentru supravieţuire. Spera să o aibă şi el.

Aţipi, trezindu-se apoi cu o tresărire. Se uită la ceas, nemulţumit. Era şase şi şase; cele zece minute ale sale se transformaseră în cincisprezece. Era timpul să dea primul telefon, cel pe care îl considera ultimul care i-ar putea aduce rezultate. Nu era necesar să treacă prin Lisabona, şansele unei interceptări fiind atât de mici, încât erau practic inexistente. Dar practic nu însemna total inexistente; deci conversaţia nu va dura mai mult de douăzeci de secunde, minimum de timp necesar chiar şi pentru cel mai sofisticat echipament de interceptare.

Limita de douăzeci de secunde era aceeaşi cu care o instruise pe franţuzoaică acum două săptămâni, când dăduse toată noaptea telefoane pentru el la un apartament din hotelul de pe Nebraska Avenue.

Se sculă şi se duse la geanta diplomat, luând de acolo notele pe care le scrisese pentru el. Note cu nume şi numere de telefon. Se duse apoi spre telefon, trase fotoliul lângă el şi se aşeză. Se gândi un moment, compunând nişte fraze scurte în franceză pentru ceea ce voia să spună, îndoindu-se oricum că ar putea face ceva. Ambasadorul Robert Winthrop dispăruse acum mai bine de o lună; n-avea nici un motiv să creadă că a supravieţuit. Winthrop rostise numele Matarese faţă de cine nu trebuia la Washington.

Ridică receptorul şi formă; după ce sună de trei ori, îi răspunse un operator şi îi ceru numărul camerei. I-l dădu şi aşteptă.

— Alo?

— Ascultă! Nu avem timp. Înţelegi?

— Da. Dă-i drumul.

Îl cunoştea; înţelegea perfect. Vorbi repede în franceză, uitându-se la secundarul ceasului.

— Ambasadorul Robert Winthrop. Georgetown. Ia doi agenţi ai Companiei cu tine, fără explicaţii. Dacă Winthrop este acolo, cere să-l vezi singur, dar nu spune nimic cu voce tare. Dă-i un bilet cu cuvintele: „Beowulf vrea să vă vadă”. Să-ţi răspundă tot în scris. Contactul trebuie să fie steril. Te sun din nou.

Şaptesprezece secunde.

— Trebuie să vorbim, veni răspunsul repede. Sună din nou.

Închise; va fi în siguranţă. Era puţin probabil ca Matarese s-o fi găsit, dar şi aşa nu o vor ucide. Nu aveau nimic de câştigat, mai multe puteau afla lăsând intermediarul în viaţă şi prea multă tevatură ca să ucidă şi agenţii odată cu ea.

Era timpul pentru Lisabona. Încă din Roma ştia că se va folosi de Lisabona când va veni momentul. O serie de telefoane nu se puteau da decât o singură dată prin Lisabona. Fiindcă cei care primeau telefoanele erau înregistraţi în memoriile computerelor, sursa codificată urmărită prin alte computere în Langley, semnale roşii se vor transforma în alarme şi nici un alt telefon nu mai era permis pe calea aceea, toate transmisiile se încheiau. Accesul la Lisabona era limitat la cei care se ocupau de dezertori la nivel înalt, oameni care în caz de urgenţă trebuiau să ajungă direct la superiorii lor din Washington care, la rândul lor, erau autorizaţi să ia decizii imediate. Nu existau mai mult de douăzeci de agenţi în ţară care aveau codurile pentru Lisabona şi nimeni din Washington nu putea refuza un telefon prin Lisabona. Nu se ştia niciodată dacă un general, sau un savant în fizică nucleară, sau un membru superior al prezidiului sau KGB-ului ar putea fi în cauză.

Se înţelegea de asemenea că orice abuz al accesului la Lisabona va avea ca rezultat cele mai severe consecinţe. Bray se amuza; abuzul pe care urma să-l comită era peste orice şi-ar fi închipuit cei care făceau regulile. Se uită la cele cinci nume la care urma să sune. Numele în sine nu erau aparte; se puteau probabil găsi în orice carte de telefon. Poziţiile lor, însă, în nici un caz.

Secretarul de stat.

Preşedintele National Security Council.

Directorul Central Intelligence Agency.

Şeful consultant în politică externă al preşedintelui.

Preşedintele Statului Major.

Probabilitatea ca unul, poate doi din aceşti bărbaţi să fie *consiglieri* ai lui Matarese l-a convins pe Bray să nu încerce să-şi trimită acuzaţia direct preşedintelui. Taleniekov şi cu el fuseseră convinşi că o dată ce dovada era în mâinile lor, amândoi liderii ţărilor lor puteau fi contactaţi şi convinşi. Nu era adevărat; preşedinţii şi premierii erau păziţi prea de aproape, protejaţi; mesajele erau filtrate, cuvintele interpretate. Acuzaţiile unor trădători vor fi respinse. Alţii aveau dreptul să ajungă la preşedinţi şi premieri. Oameni a căror poziţie de încredere şi responsabilitate erau în afara oricărui reproş; asemenea oameni trebuiau să le ducă ştirile, nu „trădătorii”.

Majoritatea, dacă nu totalitatea celor pe care urma săi sune erau în slujba bunăstării naţiunii; oricare dintre ei putea să vorbească cu preşedintele. Era tot ce dorea şi nici unul nu va refuza un telefon din Lisabona. Ridică receptorul şi formă numărul operatorului de peste

ocean.

Operatorul îl sună înapoi după douăzeci de minute. Ca de obicei, Lisabona „curăţase” traficul spre Washington foarte repede; secretarul de stat era pe linie.

— Aici este *State One,* spuse secretarul. Codurile sunt clarificate, Lisabona. Ce este?

— *Mr. Secretary,* în patruzeci şi opt de ore veţi primi prin poştă un plic; numele Agate va fi scris în colţul din stânga sus…

— Agate? Beowulf Agate?

— Vă rog să mă ascultaţi, domnule. Să cereţi să vi se aducă plicul nedeschis. Înăuntru este un raport detaliat, care descrie o serie de evenimente ce au avut loc – au loc şi acum – care construiesc o conspiraţie pentru a-şi asuma controlul guvernului…

— Conspiraţie? Fii te rog mai specific. Comunistă?

— Nu cred.

— *Trebuie* să fii mai clar, Mr. Scofield! Eşti un om pus în afara legii şi abuzezi de legătura Lisabonei! Strigătele de alarmă pentru interes personal nu sunt în folosul tău şi nici al ţării.

— Veţi găsi totul în raportul meu. Acolo se află şi dovada – repet, dovada, domnule secretar – că există o înşelătorie în Senat care durează de douăzeci de ani. Este de o asemenea amploare, că nu sunt deloc sigur că ţara poate recepţiona şocul. S-ar putea chiar să nu fie în interesul ei să fie dezvăluită.

— Explică-te!

— Explicaţia se găseşte în plic. Dar nu şi o recomandare. N-am nici o recomandare; asta-i problema dumneavoastră. Şi a preşedintelui. Duceţi-i informaţiile imediat ce le primiţi.

— Îţi ordon să-mi raportezi imediat!

— O să ies la suprafaţă în patruzeci şi opt de ore, dacă o să mai trăiesc. Vreau două lucruri atunci; reabilitare pentru mine şi azil politic pentru un agent sovietic – dacă mai trăieşte.

— Scofield, unde *eşti?*

Bray închise.

Aşteptă zece minute şi dădu al doilea telefon prin Lisabona. Treizeci şi cinci de minute mai târziu, preşedintele NSC era la aparat.

— Domnule preşedinte, în patruzeci şi opt de ore veţi primi prin poştă un plic; numele Agate va fi imprimat în colţul din stânga sus…

Era exact doisprezece şi paisprezece minute noaptea când termină şi cu ultimul telefon. Printre cei cu care vorbise erau oameni onorabili. Preşedintele îi va asculta.

Avea patruzeci şi opt de ore. O viaţă.

Era timpul să bea ceva. În timp ce telefona se uitase de două ori la sticla de scotch, pe punctul de a ceda nevoii de a-şi calma neliniştile, dar respingând metoda de ambele daţi. Când se afla sub presiune,

avea un sânge rece ieşit din comun; poate nu simţea asta tot timpul, dar ăsta era felul în care funcţiona. Acum merita o băutură; ar fi un salut potrivit pentru telefonul pe care urma să-l dea senatorului Joshua Appleton, IV, născut Julian Guiderone, fiul Băiatului-Călăuză.

Telefonul începu să sune, şocul sunetului făcându-l pe Bray să strângă sticla în mână, uitând de whisky-ul pe care îl turna. Băutura se împrăştie peste pahar, pe masă. Era *imposibil!* Nu se putea ca telefoanele spre Lisabona să fie depistate atât de rapid. Câmpuri magnetice erau în fluctuaţie permanentă, asigurând originile necunoscute; întregul sistem urma să se întrerupă pentru minimum opt ore în cazul unei încercări de urmărire. Lisabona era perfectă; dădeai un telefon prin ea şi erai în siguranţă, locul tău îngropat până nu mai conta deloc.

Telefonul sună din nou. A nu răspunde însemna a nu şti, neştiinţa fiind cu mult mai periculoasă decât orice depistare. Indiferent ce era, mai avea încă nişte cărţi de jucat; sau cel puţin convingerea că acele cărţi se puteau juca. Ridică receptorul.

— Da?

— Camera 212?

— Ce este?

— Sunt administratorul, domnule. Nu este nimic deosebit, dar telefonista noastră – perfect natural – ne-a informat de telefoanele dumneavoastră transatlantice. Am observat că nu aţi ales folosirea unei cărţi de credit, ci aţi preferat plata „in cash” în camera dumneavoastră. Ne-am gândit că aţi aprecia să ştiţi că plăţile dumneavoastră se ridică la un plus de trei sute de dolari.

Scofield se uită la sticla de whisky de pe masă. Scepticismul yankeu nu se va schimba până o să explodeze planeta; iar atunci funcţionarii Noii Anglii vor da în judecată Universul.

— De ce nu veniţi personal şi vă voi da banii pentru telefoane. *Cash.*

— Oh, nu este nevoie, domnule. De fapt, nu sunt la hotel, sunt acasă…

Urmă o pauză în care se simţea jena.

— În Beverly. Vom ataşa…

— Mulţumesc pentru grijă, îl întrerupse Bray, punând receptorul în furcă şi îndreptându-se spre masă, spre sticla de whisky.

Cinci minute mai târziu era gata, un calm de gheaţă răspândindu-se prin trupul său în timp ce se aşeza lângă telefon. Nu trebuia să caute cuvintele, fiindcă era furios; nu trebuia să se gândească la ele, vor veni de la sine. Se gândise numai la succesiune. Compromis, slăbiciune, schimb. Cineva din interiorul Matarese voia să vorbească cu el, să-l recruteze pentru cele mai logice motive; îi va da acestuia – indiferent cine era – şansa de a le face pe amândouă. Făcea parte din

schimb, preludiul evadării. Dar primul pas pe frânghia întinsă nu-l va face Beowulf Agate; va fi făcut de fiul Băiatului-Călăuză.

Ridică receptorul; treizeci de secunde mai târziu auzi faimoasa voce, cu acel pronunţat accent bostonian care amintea de un tânăr preşedinte ucis la Dallas.

— Alo? *Alo?*

Senatorul fusese sculat din somn; se ghicea după felul cum îşi dregea glasul.

— Cine este?

— Există un mormânt în satul elveţian Col du Pillon. Dacă se află un corp în sicriul de dedesubt, nu este al celui al cărui nume figurează scris pe cruce.

Pe linie se desluşi un suspin; tăcerea care urmă era un ţipăt oprit de spaimă.

— Cine?…

Omul era într-o stare de şoc, incapabil să formuleze întrebarea.

— N-are rost să spun nimic, Julian…

— Ajunge! ţipătul se auzi în sfârşit.

— În regulă, fără nume. Ştii cine sunt – dacă nu ştii, înseamnă că Băiatul-Călăuză nu-şi informează fiul.

— Nu ascult!

— Ba da, o să asculţi, senatorule. În momentul de faţă telefonul face parte din mâna ta; n-o să-i dai drumul. Nu poţi. Aşa că ascultă. Pe data de 11 noiembrie 1943, tu şi un prieten foarte bun de-al tău aţi fost la acelaşi dentist pe Main Street în Andover, Massachusetts. V-aţi făcut radiografii în ziua aceea. Scofield făcu o pauză de exact o secundă. Sunt la mine, senatorule. Biroul tău poate confirma asta mâine dimineaţă. Biroul tău poate confirma de asemenea faptul că un mesager de la GAO a ridicat un set de radiografii mult mai recente de la dentistul tău din Washington. Şi, în sfârşit, biroul tău poate controla arhiva de radiografii de la Spitalul Municipal Massachusetts din Boston. Vor constata că un singur clişeu, radiografia frontală a capului, făcut acum douăzeci şi cinci de ani, lipseşte din dosarul Appleton. Fiindcă toate sunt în posesia mea.

La telefon se auzi un strigăt înăbuşit, un geamăt fără cuvinte.

— Ascultă în continuare, senatorule, continuă Bray. Ai o şansă. Dacă fata trăieşte, ai o şansă, dacă nu, nu ai. În ceea ce-l priveşte pe rus, dacă trebuie să moară, eu sunt cel care trebuie să-l ucidă. Cred că ştii de ce. Vezi, se pot face aranjamente. Ceea ce ştiu, nu vreau să ştiu. Ceea ce faci tu nu mă priveşte pe mine. Ceea ce vrei, ai câştigat deja, iar oameni ca mine sfârşesc până la urmă să lucreze pentru oameni ca tine, aşa se întâmplă întotdeauna. La urma urmei, nu există mare diferenţă între voi. Oriunde.

Scofield se opri din nou; momeala era evidentă. O va apuca?

O apucă; şoapta era răguşită, afirmaţia tentantă:

— Sunt oameni... care vor să vorbească cu tine.

— O să-i ascult. Dar numai după ce fata va fi liberă, iar rusul îmi va fi încredinţat.

— Radiografiile?... Cuvintele erau grăbite, gâtuite; un om se îneca.

— Ăsta este schimbul.

— *Cum?*

— Vom negocia. Trebuie să înţelegi, senatorule, singurul lucru care contează acum pentru mine este propria mea persoană. Vreau să dispar împreună cu fata.

— Ce?...

Din nou era incapabil să formuleze întrebarea.

— Ce doresc? completă Scofield. Dovada că este în viaţă, că mai poate să meargă.

— Nu înţeleg.

— Nu ştii multe despre schimburi. Un pachet care este imobil nu mai este pachet; şi asta exclude schimbul. Vreau dovada şi am un binoclu foarte puternic.

— *Binoclu?*

— Oamenii tăi o să înţeleagă. Vreau un număr de telefon şi o vedere. Evident, sunt în vecinătatea Boston-ului. O să te sun dimineaţă. La numărul ăsta.

— E o dezbatere în Senat...

— O s-o pierzi, spuse Bray punând receptorul în furcă.

Prima mişcare fusese făcută; telefoanele vor suna toată noaptea între Washington şi Boston. Mişcare şi contramişcare, atac şi ripostă, verificare şi control; începuseră negocierile. Se uită la plicurile de pe masă. Între telefoane le lipise pe toate, le cântărise şi ştampilase; erau gata de expediere.

În afară de una şi nu avea nici un motiv să creadă că o va trimite. Era timpul să-şi sune prietena din Paris. Ridică receptorul şi formă numărul.

— Bray, pentru Dumnezeu! Aşteptăm de ore întregi!

— *Aşteptăm?*

— Ambasadorul Winthrop.

— Este *acolo?*

— E în regulă. A fost manevrat extrem de bine. Omul lui, Stanley, m-a asigurat că absolut nimeni n-ar fi putut să-i urmărească şi că, practic, ambasadorul este în Alexandria.

— Stanley este bun!

Lui Scofield îi venea să ţipe de bucurie. Winthrop trăia! Flancurile erau acoperite, Matarese distruşi. Era liber să negocieze cum nu mai negociase niciodată până acum, iar el era cel mai bun.

— Dă-mi-l la telefon.

— Brandon, eu sunt. Mi-e teamă că am luat cam brutal telefonul din mâna prietenei tale. Iartă-mă, draga mea.

— Ce s-a *întâmplat?* Am încercat să vă sun…

— Am fost rănit – nu grav – dar suficient pentru a avea nevoie de tratament. Am fost la un doctor pe care îl cunoşteam; în Fredericksburg. Are un spital particular. Nu se făcea pentru cel mai în vârstă dintre aşa-zişii oameni de stat să apară la un spital din Washington cu un glonte în braţ. Nu puteam să te implic nici pe tine, Brandon.

— Isuse! Trebuia să mă gândesc la asta.

— Aveai destule la care să te gândeşti. Unde eşti?

— În afara Boston-ului. Am atâtea să vă spun, dar nu la telefon. Toate sunt într-un plic împreună cu patru rânduri de radiografii. Trebuie să vi le dau imediat, iar dumneavoastră trebuie să le duceţi preşedintelui.

— Matarese?

— Mai mult decât ne-am fi putut imagina. Am dovada.

— la primul avion spre Washington. Mă duc chiar acum la preşedinte şi o să-ţi obţin protecţie absolută, escortă militară dacă este nevoie. Urmărirea ta va fi întreruptă.

— Nu pot face asta, domnule.

— *De ce nu?* Ambasadorul era neîncrezător.

— Există… ostatici. Am nevoie de timp. Vor fi ucişi dacă nu negociez.

— Negociezi? N-ai nevoie să negociezi. Dacă ai ceea ce spui că ai, lasă guvernul să facă asta.

— E necesară doar o livră de presiune şi mai puţin de a cincea parte dintr-o secundă pentru a apăsa pe trăgaci, spuse Scofield. Trebuie să negociez… Dar vedeţi, acum pot. Rămânem în legătură, vă indic terenul de schimb. Mă puteţi acoperi.

— Iar cuvintele alea, spuse Winthrop. Nu ies niciodată din vocabularul tău, nu?

— N-am fost niciodată atât de mulţumit de ele!

— Cât timp?

— Depinde; e foarte delicat. Douăzeci şi patru, posibil treizeci de ore. Trebuie să fie mai puţin de patruzeci şi opt; asta-i linia moartă.

— Trimite-mi dovada, Brandon. Este un avocat cu firma la Boston, dar locuieşte în Waltham. Suntem prieteni buni. Ai o maşină?

— Da. Pot să ajung la Waltham în patruzeci de minute.

— Bun. Îi telefonez; o să ia primul avion spre Washington mâine dimineaţă. Îl cheamă Paul Bergeron; o să trebuiască să-i iei adresa din cartea de telefon.

— Nici o problemă.

Era ora 1,45 a.m. Când Bray suna la uşa casei din Waltham. Uşa fu

deschisă de Paul Bergeron, îmbrăcat în halat de baie, cu figura îngrijorată.

— Ştiu că nu trebuie să vă întreb cum vă cheamă, dar nu doriţi să intraţi? Sunt sigur că v-ar prinde bine o băutură.

— Mulţumesc, dar mai am de lucru. Uitaţi plicul şi mulţumesc încă o dată.

— Poate cu altă ocazie. Avocatul se uită la plicul gros din mâna sa. Ştiţi, mă simt cum cred că s-a simţit Jim St. Clair când a primit ultimul telefon de la Al Haig. E un fel de bombă?

— Este în flăcări, Mr. Bergeron.

— Am telefonat la agenţie; la ora 7,55 decolez spre Washington. Winthrop o să-l primească la zece dimineaţa.

— Mulţumesc. Noapte bună.

Scofield conduse înapoi spre Salem, uitându-se instinctiv să vadă dacă nu este urmărit; nu era nimeni, dar nici nu se aştepta să fie cineva. Căuta de asemenea un magazin universal care ţine deschis toată noaptea. Mărfurile lor se reduceau de obicei la alimente.

Găsi unul în împrejurimile Medford-ului, lângă autostradă. Parcă în faţă, intră şi văzu ceea ce căuta în al doilea rând. Nişte ceasuri deşteptătoare, ieftine, făcute după modelul lui Big Ben. Cumpără zece.

Era 3,18 când intră în camera lui. Scoase ceasurile din cutiile lor, le alinie pe masă şi deschise geanta diplomat din care luă o cutie mică de piele cu scule miniaturale. Va cumpăra sârmă şi baterii de dimineaţă, explozivul mai târziu, în timpul zilei, încărcăturile ar fi o problemă, dar nu insurmontabilă; avea nevoie mai mult de spectacol decât de putere – şi după toate probabilităţile nu va avea nevoie de nimic. Totuşi, anii l-au învăţat să fie prudent; un schimb era ca aparatura şi comenzile unui avion uriaş. Fiecare sistem avea câte un sistem de siguranţă, fiecare siguranţă o alternativă.

Avea şase ore pentru a-şi pregăti alternativele. Era bine că avea ceva de făcut; despre somn nu putea fi vorba acum.

36

Trecerea de la noapte la zi abia se făcu simţită; părea că va ploua din nou. La ora opt începu chiar să plouă. Bray stătea rezemat de pervaz, privind oceanul, gândindu-se la ape mai calme, mai calde, întrebându-se dacă el şi Toni vor naviga vreodată în asemenea ape. Ieri nu exista nici o speranţă; astăzi exista şi era pregătit să funcţioneze cum nu mai funcţionase niciodată. Îşi petrecuse toată viaţa pregătindu-se pentru cele câteva ore care o vor prelungi în singurul fel acceptabil pentru el. O va scoate de acolo sau va muri; asta nu se schimbase. Faptul că îi va fi distrus efectiv pe Matarese era aproape incidental acum. Fusese un obiectiv profesional, iar el era cel mai bun... el şi rusul erau cei mai buni.

Se întoarse la masă şi se uită la munca lui din ultimele câteva ore. Îi luase mai puţin timp decât anticipase, atât de totală i-a fost concentrarea. Fiecare ceas a fost demontat, fiecare arc de roată principală destins de pe pivot, şuruburi noi introduse în mecanismele cu clinchet. Fiecare era gata pentru introducerea sârmelor ce duceau la bornele bateriilor, care la rândul lor vor da naştere unor scântei ce vor aprinde explozive la interval de cincisprezece minute. Fiecare sonerie fusese potrivită de zece ori. Scule profesionale. Proiectantul era şi mecanic, arhitectul – un constructor, criticul – un practician al meseriei. Era esenţial.

Pulberea putea fi obţinută la orice armurier odată cu cumpărarea cartuşelor. Cât despre exploziv, o simplă vizită la un şantier de demolări sau excavaţii, înarmat cu hârtii de identificare guvernamentală, era suficientă pentru a obţine cele necesare. Restul era o problemă de buzunare mari. O mai făcuse şi înainte. Mentalitatea profanilor era aceeaşi peste tot: fii atent la individul care poartă cu el o legitimaţie a Serviciului de informaţii secrete şi care vorbeşte încet. Este periculos. Cooperează; nu-i bine ca numele tău să ajungă pe vreo listă.

Puse mecanismele ceasurilor într-o cutie pe care i-o dăduse vânzătorul magazinului acum cinci ore, lipi capacul cu bandă adezivă şi o duse la maşină. Deschise portbagajul, puse cutia într-un colţ şi se întoarse în holul hotelului.

— Trebuie să plec în curând, îi spuse tânărului din spatele tejghelei de la recepţie. Am plătit pentru o săptămână, dar mi-am schimbat planurile.

— Aveţi şi o mulţime de telefoane de plată.

— Adevărat, răspunse Scofield, întrebându-se câţi oameni din Salem mai cunoşteau treaba asta. Se mai ard oare vrăjitoarele în

Salem? Dacă aveţi nota pregătită, voi coborî într-o jumătate de oră. Adăugaţi şi ziarele astea două, vă rog.

Lua două ziare din raftul de pe tejghea, *Examiner* şi un săptămânal local. Urcă apoi treptele spre camera lui.

Îşi făcu o cafea solubilă, duse ceaşca pe masă şi se aşeză cu ziarele şi cartea de telefon a Salem-ului. Era 8,25. Paul Bergeron era de o jumătate de oră în aer, dacă vremea de pe aeroportul Logan permitea. Va controla asta cu primul telefon.

Deschise *Examiner* la ofertele de serviciu. Erau două cereri de muncitori constructori, prima în Newton, a doua în Braintree. Scrise adresele, sperând să găsească un al treilea sau al patrulea şantier mai aproape.

Îl găsi. În săptămânalul din Salem era o fotografie înfăţişându-l pe senatorul Joshua Appleton la o ceremonie în Swampscott. Era un proiect federal coordonat cu statul Massachusetts, un complex de locuinţe pentru clasa medie ce se construia pe terenul stâncos de la nord de Phillips Beach. Titlul era: DINAMITĂRILE ŞI EXCAVAŢIA VOR ÎNCEPE…

Ironia era splendidă.

Deschise cartea de telefon şi găsi un armurier în Salem; n-avea nici un motiv să caute mai departe. Scrise adresa.

Era 8,37. Trebuia sunat individul care-şi spunea Joshua Appleton. Se ridică şi se duse spre pat, hotărându-se să sune aeroportul Logan mai întâi. O făcu şi cuvintele pe care le auzi erau cele pe care voia să le audă.

— Şapte-cincizeci şi cinci spre Washington? Trebuie să fie zborul şase-doi. Staţi să controlez, domnule… A avut o întârziere de douăsprezece minute, dar a decolat. Nici o schimbare de orar.

Paul Bergeron era în drum spre Washington şi Robert Winthrop. Nu se vor mai produce întârzieri acum, nu vor avea loc nici conferinţe de criză, nici întâlniri între oameni aroganţi încercând să decidă cum şi când să înceapă. Winthrop va suna Oval Office; o audienţă imediată va fi acordată şi întreaga putere a guvernului va fi opusă lui Matarese. Iar mâine dimineaţă – Winthrop fusese de acord cu asta – senatorul va fi ridicat de Serviciul secret şi dus direct la spitalul Walter Reed, unde va fi supus unor examinări amănunţite. O fraudă de douăzeci şi cinci de ani va fi dezvăluită, fiul distrus împreună cu Băiatul-Călăuză.

Bray îşi aprinse o ţigară, sorbi din cafea şi ridică receptorul. Era la cârma situaţiei; se va concentra cu totul asupra negocierilor, asupra schimbului care va fi neînsemnat pentru Matarese.

Vocea senatorului era încordată, epuizată.

— Nicholas Guiderone vrea să-ţi vorbească.

— Însuşi Băiatul-Călăuză, spuse Scofield. Ştii condiţiile mele. El le ştie? E gata să le accepte?

— Da, şopti fiul. Este de acord cu un număr de telefon. Nu este sigur ce vrei să spui printr-o „vedere”.

— Atunci nu mai avem ce vorbi. O să închid.

— *Aşteaptă!*

— De ce? E un cuvânt simplu; ţi-am spus că am un binoclu. Ce altceva ar fi de spus? Refuză, la revedere, senatorule.

— *Nu!* I se putea auzi respiraţia lui Appleton. În regulă, în regulă. Ţi se va spune o oră şi un loc când vei suna la numărul pe care ţi-l dau eu.

— Mi se va *ce?* Eşti un om mort, senatorule. Dacă vor să te sacrifice, este treaba lor – şi a ta, bănuiesc, dar nu a mea.

— Despre ce dracu vorbeşti? Ce nu este în regulă?

— E inacceptabil. Nu mi se va *spune* mie o oră şi un loc, eu îţi spun *ţie* şi tu le spui lor. Adică, îţi spun un loc şi un *interval* de timp, senatorule. Între trei şi cinci în după-amiaza asta, la ferestrele dinspre nord de la Appleton Hall, acelea care dau spre Jamaica Pond. Ai înţeles? Appleton Hall.

— Ăsta *este* numărul de telefon!

— Nu mai spune! Ferestrele să fie luminate, femeia într-o cameră, rusul în alta. Vreau mobilitate, conversaţie; vreau să-i văd că merg, vorbesc, reacţionează. E clar?

— Da. Merg… reacţionează.

— Şi, senatorule, spune-le oamenilor să nu încerce să mă caute. Nu am radiografiile la mine; sunt la altcineva, care ştie unde să le trimită dacă nu apar într-o anumită staţie de autobuz la cinci jumate.

— O staţie de *autobuz?*

— Drumul dinspre nord de Appleton este public. Pe acolo trece un autobuz care este mereu aglomerat între orele acelea, iar curba lungă din preajma lui Jamaica Pond îl face să încetinească. Dacă ploaia continuă, va rula mai încet ca de obicei, nu? O să am suficient timp să văd ce mă interesează.

— Vrei să-l vezi pe Nicholas Guiderone? întrebarea fusese rostită în pragul isteriei.

— Dacă sunt satisfăcut, răspunse Scofield rece. O să-ţi telefonez dintr-o cabină publică în jur de cinci jumate.

— Vrea să vorbească cu tine acum!

— Mr. Vickery nu vorbeşte cu nimeni până nu se înregistrează la hotelul Ritz Carlton. Credeam că este clar.

— E îngrijorat că s-ar putea să ai copii; este foarte îngrijorat de asta.

— Astea sunt negative vechi de douăzeci şi cinci şi treizeci şi opt de ani. Orice expunere la lumină fotografică va ieşi la iveală imediat la un spectograf. N-am să mă las ucis pentru asta.

— Insistă să vorbeşti cu el *acum!* Spune că este vital!

— Totul este vital.

— Îmi spune să-ţi transmit că greşeşti. *Foarte* mult.

— Dacă sunt satisfăcut în după-amiaza asta, o să aibă ocazia să-mi dovedească asta mai târziu. Iar tu vei avea preşedinţia.

Bray închise şi-şi stinse ţigara. Aşa cum se gândise, Appleton Hall era cel mai logic loc pentru ostatici. Încercase să nu se gândească la asta când făcuse înconjurul locului – apropierea lui Toni era un impediment de care abia putea trece – dar ştiuse instinctiv. Şi fiindcă ştia, ochii săi reacţionară ca un aparat de fotografiat, înregistrând sute de imagini. Terenurile erau pline cu copaci şi tufişuri dese şi gărzi lângă buncăre aşezate împrejurul dealului. O asemenea fortăreaţă era o ţintă posibilă pentru un atac – posibilitatea asta nu era prea departe de gândurile lui Guiderone – iar Scofield intenţiona să exploateze această frică. Va construi un atac imaginar, inspirat de acel fel de armată pe care Băiatul-Călăuză o înţelegea mai bine decât oricine în lume.

Dădu un ultim telefon înainte de a pleca din Salem; lui Robert Winthrop la Washington. Ambasadorul putea să rămână ore întregi la Casa Albă – sfatul său fiind foarte necesar oricărei decizii a preşedintelui – şi Scofield voia să aibă o protecţie. Era de fapt singura sa protecţie; atacurile imaginare nu presupuneau soluţii.

— Brandon? N-am dormit toată noaptea.

— Nici alţii, domnule. Linia asta este sterilă?

— Am controlat-o electronic azi-dimineaţă devreme. Ce s-a întâmplat? L-ai văzut pe Bergeron?

— E pe drum. Zborul şase-doi. I-am dat plicul şi va ajunge la Washington în jur de ora zece.

— O să-l trimit pe Stanley să se întâlnească cu el la aeroport. Am vorbit cu preşedintele acum cincisprezece minute. Îşi rearanjează agenda şi mă va primi la ora două în după-amiaza asta. Mă aştept la o întrevedere foarte lungă. Sunt sigur că va dori să informeze şi alte persoane.

— De asta v-am sunat acum. Am locul schimbului. Aveţi un creion?

— Da, dă-i drumul.

— Este un loc numit Appleton Hall în Brookline.

— Appleton? *Senatorul* Appleton?

— O să înţelegeţi când veţi primi plicul de la Bergeron.

— Oh, *Dumnezeule!*

— Proprietatea este deasupra lui Jamaica Pond, pe un deal numit Appleton Hill; este bine cunoscut. Voi aranja întâlnirea pentru ora unsprezece şi jumătate la noapte; o să-mi sincronizez toate mişcările exact. Spuneţi-le să înceapă să înconjoare dealul la unsprezece patruzeci şi cinci. Să blocheze drumurile la o jumătate de milă în toate direcţiile, cu semne de întoarcere şi să se apropie cu grijă. Sunt

paznici în interiorul zidului la fiecare două sute sau trei sute de picioare. Postul de comandă să fie instalat pe drumul neasfaltat de vizavi de intrarea principală; este o casă albă şi mare acolo, dacă ţin bine minte. Intraţi în ea şi tăiaţi firele telefoanelor; s-ar putea să aparţină lui Matarese.

— Numai puţin, Brandon, îl întrerupse Winthrop. Scriu tot ce-mi spui, iar mâinile şi ochii mei nu mai sunt ca altădată.

— Îmi pare rău, vorbesc mai rar.

— E în regulă. „Firele telefoanelor tăiate." Mai departe.

— Strategia mea este clasică. S-ar putea să se aştepte la aşa ceva, dar n-o pot opri. Le voi spune că linia moartă este la douăsprezece şi cincisprezece minute. Atunci voi ieşi prin uşa principală împreună cu ostatecii spre maşina mea şi voi scăpăra două chibrituri, unul după altul; vor recunoaşte modelul. Le voi spune că un individ este în afara porţilor cu un plic conţinând radiografiile.

— *Radiografiile?*

— Este dovada pe care se aşteaptă să le-o dau.

— Dar nu *poţi* să le-o dai!

— N-o să mai conteze dacă le-o dau sau nu. O să aveţi destul în plicul pe care o să vi-l dea Bergeron.

— Bineînţeles. Altceva?

— Când voi aprinde cel de-al doilea chibrit, spuneţi-le să-mi dea un semnal similar.

— Similar?

— Să scapere două chibrituri.

— Bineînţeles. Iartă-mă. Apoi?

— Să mă aştepte să ies cu maşina pe poartă. Voi încerca să mă încadrez în cinci minute, cât mai aproape de douăsprezece şi douăzeci. Imediat ce se deschide poarta, trupele să intre. Vor fi acoperite de diversiune statică – spuneţi-le că asta este. Statică.

— Cum? Nu înţeleg.

— Ei vor înţelege. Trebuie să plec acum, domnule ambasador. Mai am multe de făcut.

— Brandon!

— Da, domnule?

— Un lucru nu trebuie totuşi să faci.

— Ce anume?

— Să te îngrijorezi din cauza reabilitării. Îţi promit. Ai fost întotdeauna cel mai bun din câţi au existat.

— Mulţumesc, domnule. Mulţumesc pentru tot. Vreau doar să fiu liber.

Armurierul din Hawthorne Boulevard din Salem era şi amuzat şi încântat în acelaşi timp că străinul a cumpărat două cutii mari de cartuşe de armă Ought-Four în afara sezonului de vânătoare. Turiştii

erau mari fraieri oricum, dar ăsta îi întrecuse pe toţi, plătind bani buni nu numai pe cartuşe, dar şi pe zece tuburi de plastic pe care fabricantul le livra gratis. Vorbea cu una din vocile alea moi, pline de dulceaţă. Probabil un avocat new-yorkez care nu ţinuse o armă în mână în viaţa lui. Mari fraieri.

Ploaia cădea în rafale, formând băltoace de noroi, în timp ce echipele nemulţumite de muncitori constructori stăteau în maşini, aşteptând să se oprească puţin pentru a ponta; patru ore însemna plata pe o zi, dar fără a ponta, nu însemna nimic.

Scofield se apropie de uşa unei barăci făcută din prefabricate; călcă pe o placă de beton scufundată în noroi, aflată în faţa unei ferestre stropite de ploaie. Înăuntru, şeful de echipă vorbea la telefon. Zece yarzi spre stânga se afla un buncăr din beton, pe a cărui uşă de oţel era scris mare, cu litere roşii:

PERICOL
INTRAREA PERMISĂ NUMAI PERSOANELOR
AUTORIZATE
SWAMPSCOTT DEV. CORPORATION.

Bray bătu întâi în geam, apoi deschise uşa.

— Daa, ce este? strigă şeful de echipă.

— Aştept până ce termini, spuse Scofield închizând uşa.

Pe masă era o plăcuţă pe care era scris numele omului. A. *Patelli.*

— S-ar putea să dureze, amice! Am un hoţ la telefon. Un nenorocit de hoţ care îmi spune că nenorociţii lui de şoferi nu pot conduce fiindcă e ud pe jos!

— Nu o lungi prea mult, te rog.

Bray scoase legitimaţia Serviciului Secret şi o deschise.

— Sunteţi Mr. Patelli, nu?

Şeful de echipă se uită fix la legitimaţie.

— Daa. Se întoarse la telefon. O să te sun mai târziu, hoţule. Se ridică de pe scaun. Din partea guvernului?

— Da.

— Ce dracu’ mai e acum?

— Ceva de care nu credem că eşti conştient, Mr. Patelli. Unitatea mea lucrează cu Biroul Federal de Investigaţii...

— FBI-ul?

— Exact. Aţi primit câteva transporturi de exploziv pe şantierul acesta.

— Încuiate bine şi înregistrate, îl întrerupse şeful de echipă. Fiecare baton nenorocit.

— Nu suntem de aceeaşi părere. D-aia sunt aici.

— *Ce?*

— A fost o explozie acum două zile la New York, poate ai citit de ea. O bancă din Wall Street. S-au găsit câteva numere pe capsa detonată a uneia din încărcături; credem că s-ar putea să fie dintr-unul din transporturile de aici.

— E o prostie!

— De ce nu controlăm?

Explozivul din interiorul buncărului nu era sub formă de batoane, erau blocuri solide de cinci inci lungime, trei înălţime şi groase de doi, împachetate în cutii de câte douăzeci şi patru.

— Pregăteşte o declaraţie de predare, te rog, spuse Scofield studiind peretele. Am avut dreptate. Astea sunt.

— O declaraţie?

— Voi lua o cutie pentru analize.

— *Ce?*

— Uite ce este, Mr. Patelli, s-ar putea să te afli într-o poziţie extrem de neplăcută. Ai semnat pentru ele şi cred că nu le-ai numărat. Te sfătuiesc să cooperezi. Orice rezistenţă poate fi interpretată greşit; la urma urmei este răspunderea dumitale. Cinstit să fiu, nu cred că eşti implicat, dar sunt doar anchetatorul de la faţa locului. Pe de alta parte, cuvântul meu contează.

Semnez orice doriţi. Ce să scriu?

Dintr-un magazin de obiecte metalice, Bray cumpără zece baterii, zece containere de plastic, un colac de sârmă şi un spray de vopsea neagră. Ceru o cutie foarte mare pentru a căra totul prin ploaie.

Pe scaunul din spate al maşinii închiriate aşeză şi ultimul ceas în containerul său de plastic, apăsând explozibilul lângă baterie. Asculta ticăitul mecanismului; era acolo. Apoi închise marginea superioară şi o lipi cu bandă adezivă.

Era douăsprezece şi patruzeci şi două de minute, soneriile potrivite în secvenţe succesive, totul urmând să înceapă peste exact unsprezece ore şi douăzeci şi şase de minute.

Aşa cum făcuse şi cu celelalte nouă, vopsi containerul în negru. O mare parte din vopsea murdări tapiţeria scaunelor; va lăsa o hârtie de o sută de dolari acolo.

Introduse o monedă în telefonul public; era în West Roxbury, la două minute de Brookline. Formă numărul, aşteptă să i se răspundă şi mugi în microfon.

— Salubritatea?

— Da, domnule. Cu ce vă putem ajuta?

— Şoseaua Appleton! Brookline! S-a înfundat canalul! Mi-a umplut

toată pajiştea din faţa casei.

— Unde-i asta, domnule?

— V-am spus. Şoseaua Appleton şi Beechnut Terrace. E teribil!

— Trimitem o maşină imediat, domnule.

— Vă rog, grăbiţi-vă!

Duba Serviciului de Salubritate îşi croia drum încet pe Beechnut Tenace spre intersecţia cu şoseaua Appleton, în mod evident şoferul controlând canalele de pe stradă. Când ajunse la colţ, un bărbat în pardesiu negru de ploaie îi făcu semn să oprească. Era imposibil să treacă pe lângă el; se mişca înainte şi înapoi în mijlocul străzii, agitându-şi braţele frenetic. Şoferul deschise uşa şi ţipă prin ploaie:

— Ce s-a întâmplat?

A fost ultimul lucru pe care l-a spus timp de câteva ore.

În interiorul lui Appleton Hall, un paznic dintr-unul din buncăre ridică telefonul de pe perete şi-i ceru operatorului din centrală un fir exterior. Vorbi cu Serviciul de Salubritate din Brookline. Una din maşinile lor se afla pe şoseaua Appleton, oprindu-se la fiecare o sută de picioare.

— S-a raportat o înfundare a scurgerii în vecinătatea Beechnut şi Appleton, domnule. Am trimis o maşină să controleze.

— Mulţumesc, spuse paznicul, apăsând pe un buton al interfonului dintre toate punctele de pază. Transmise informaţia şi se întoarse la scaunul său.

Ce fel de idiot şi-ar câştiga existenţa desfundând canalele?

Scofield îmbrăcă impermeabilul negru cu literele albe tipărite pe spate. *Serv. Salubritate. Brookline.* Era 3,05. Vizionarea începuse, Antonia şi Taleniekov stând în spatele ferestrelor din partea cealaltă a clădirii; atenţia din Appleton Hall va fi îndreptată spre drumul din faţă. Conduse duba Salubrităţii încet, oprindu-se la fiecare canal din stradă. Cum drumul era lung, existau vreo douăzeci-treizeci de canale. La fiecare oprire se dădea jos, cărând cu el un furtun de şase picioare şi orice alte scule i se părea lui că ar fi bune pentru a rezolva o problemă imaginară. Asta la fiecare oprire; din zece în zece opriri însă, mai adăuga un lucru. Un container de plastic vopsit în negru. Şapte dintre ele reuşise să le împingă printre stâlpii gardului de fier, sub raza de vizibilitate a posturilor de pază. Trei le suspendă, cu ceea ce mai rămăsese din sârma folosită, de grătarele canalelor.

La ora 4,22 era gata şi conduse înapoi pe Beechnut Terrace unde începu procesul de trezire a salariatului Salubrităţii din spatele maşinii. N-avea timp să fie galant. Îşi scoase impermeabilul şi pălmui omul până se trezi.

— Ce dracu s-a *întâmplat?*

Omul era speriat, dându-se înapoi la vederea lui Scofield deasupra lui.

— Am făcut o greşeală, spuse Scofield simplu. Poţi să accepţi asta sau nu, dar nu lipseşte nimic, nu s-a făcut nici un rău, iar cu canalele nu-i nici o problemă.

— Eşti nebun!

Bray îşi scoase portofelul.

— Sunt convins că aşa s-ar părea, aşa că sunt gata să plătesc pentru folosirea maşinii. Nimeni nu trebuie să ştie de asta. Uite cinci sute de dolari.

— *Cinci?...*

— Timp de o oră ai controlat canalele de-a lungul lui Beechnut şi Appleton, asta-i tot ce trebuie să se ştie. Ai fost trimis şi ţi-ai făcut datoria. Asta e, dacă vrei cele cinci sute.

— Eşti *nebun!*

— N-am timp să mă contrazic cu tine. Vrei sau nu vrei banii?

Ochii omului se măriră. Luă banii.

Nu mai conta dacă îl vedeau acum; conta numai ce vedea el. Ceasul lui arăta 4,57; mai rămăseseră trei minute. Opri maşina chiar în punctul de mijloc al drumului din faţa lui Appleton Hall, coborî geamul şi ridică binoclul la ochi, focalizându-l pe cele două geamuri luminate de deasupra.

Prima siluetă pe care o văzu fu a lui Taleniekov, dar nu era Taleniekov pe care îl văzuse ultima oară la Londra. Rusul stătea nemişcat în spatele ferestrei, cu capul bandajat, cu o umflătură sub gulerul deschis al cămăşii. Lângă el stătea un bărbat musculos, cu părul negru, cu mâna ascunsă în spatele lui Taleniekov. Scofield avu impresia că fără acel suport Taleniekov ar fi căzut. Dar trăia, ochii săi priveau fix înainte, clipind la fiecare câteva secunde; rusul îi transmitea că trăieşte.

Bray îşi mişcă binoclul spre dreapta, respiraţia i se opri, iar bătăile inimii semănau cu bătăile unei baterii într-o cameră cu ecou. Era mai mult decât putea suporta; ploaia îi stropi lentilele; îşi ieşea din minţi.

Era acolo! Stătea dreaptă în spatele ferestrei, cu capul drept, cu ochii sus, răspunzând vocilor. Răspunzând.

Apoi Scofield văzu ceea ce nu îndrăznea să spere. Răsuflă adânc, uşurat şi îi veni să strige de fericire. În ochii Antoniei se citea frica, dar mai era ceva. *Furie.*

Ochii iubitei lui erau plini de furie şi nimic în lume n-o putea înlocui! O minte furioasă era o minte intactă.

Puse binoclul jos, ridică geamul şi porni motorul. Mai avea de dat câteva telefoane şi de făcut un ultim aranjament. Când vor fi gata, era timpul ca Mr. B.A. Vickery să sosească la Ritz Carlton hotel.

37

— Eşti satisfăcut? Vocea senatorului era mult mai controlată decât fusese de dimineaţă. Îngrijorarea era încă acolo, dar nu chiar la suprafaţă.

— Cât de rău este rănit rusul?

— A pierdut sânge; este slăbit.

— Am văzut asta. Este ambulatoriu?

— Suficient pentru a-l pune într-o maşină, dacă asta vrei.

— Asta vreau să fac. Atât el, cât şi femeia – într-o maşină cu mine, exact în momentul pe care îl hotărăsc eu. Voi conduce maşina spre poartă şi, la semnalul meu, poarta va fi deschisă. Atunci vă voi da radiografiile, iar noi vom ieşi.

— Credeam că vrei să-l omori.

— Vreau altceva mai întâi. Posedă informaţii care îmi pot face restul vieţii extrem de plăcut, indiferent cine pe cine conduce.

— Înţeleg.

— Sunt sigur că înţelegi.

— Ai spus că o să te întâlneşti cu Nicholas Guiderone, că o să asculţi ce are de spus.

— O voi face. Aş minţi dacă aş spune că n-am întrebări de pus.

— O să răspundă la orice. Când îl vei vedea?

— O să afle când o să mă înregistrez la Ritz Carlton. Spune-i să-mi telefoneze acolo. Şi un lucru să fie clar, senatorule. Un telefon, fără trupe. Radiografiile nu vor fi în hotel.

— Unde vor fi?

— E treaba mea.

Scofield închise şi părăsi cabina telefonică. Următorul telefon îl va da de la o cabină din centrul Boston-ului, pentru a vorbi cu Robert Winthrop, atât pentru a fi sigur că protecţia sa va avea loc, cât şi pentru a auzi reacţia lui la materialul pe care i l-a trimis. Dacă era vreo piedică, voia s-o ştie.

— Sunt Stanley, Mr. Scofield. Ca întotdeauna, şoferul lui Winthrop vorbea răguşit. Ambasadorul este încă la Casa Albă; mi-a spus să vin aici şi să aştept telefoanele de la dumneavoastră. Mi-a spus să vă transmit că tot ce aţi cerut va fi executat. Mi-a spus că trebuie să repet orele. Unsprezece treizeci, unsprezece patruzeci şi cinci şi douăsprezece şi cincisprezece.

— Asta voiam să aud. Mulţumesc foarte mult.

Bray deschise uşa cabinei din *drugstore* şi se duse la tejgheaua unde se vindea hârtie de diferite culori. Cumpără hârtie galbenă.

Se întoarse în maşină şi îşi scrise mesajul cu litere mari şi citeţe pe

hârtia galbenă, deschise geanta şi scoase cele cinci plicuri, ştampilate şi adresate către cinci din cei mai puternici oameni din ţară. Era timpul să le pună la cutia poştală. Apoi luă un al şaselea plic şi băgă în el pagina galbenă; îl lipi şi scrise pe el:

CĂTRE POLIŢIA DIN BOSTON.

Conduse încet pe Newbury Street, căutând o adresă pe care o găsise în cartea de telefon. Era pe partea stângă, la patru case de colţ, cu o firmă mare pictată pe geam.

SERVICIUL DE MESAGERII PHOENIX
DESCHIS PERMANENT

O femeie slabă, cu o expresie de eficienţă, se ridică de la biroul ei şi veni la ghişeu.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Scofield îi arătă legitimaţia.

— Sunt din partea BPD, ataşat la *Interdepartamental Examinations.*

— Poliţia? Cerule...

— Nu vă îngrijoraţi. Efectuăm un exerciţiu prin care controlăm răspunsul la apelurile urgente. Vrem ca plicul să fie livrat staţiei de poliţie din Boylston în noaptea asta. Se poate?

— Bineînţeles că da.

— Perfect. Cât costă?

— Oh, nu cred că este necesar, domnule ofiţer. Suntem cu toţii implicaţi, nu?

— Nu pot accepta asta, mulţumesc. Pe de altă parte, avem nevoie de înregistrare pentru fişele noastre. Şi numele dumneavoastră, bineînţeles.

— Bineînţeles. Costul pentru livrările de noapte este de regulă zece dolari.

— Dacă vreţi să-mi daţi o chitanţă, vă rog. Scofield scoase banii din buzunar. Şi dacă nu vă deranjează, vă rog să specificaţi că livrarea trebuie făcută între unsprezece şi unsprezece şi un sfert; este foarte important pentru noi. Veţi avea grijă de asta, nu?

— Voi face mai mult decât atât, domnule. Îl voi duce personal. Sunt de serviciu până la miezul nopţii, aşa că voi lăsa pe unul din băieţi în locul meu şi mă voi duce eu însămi acolo. Admir foarte mult munca pe care o depuneţi. Delincventa a ajuns pur şi simplu astronomică în zilele noastre; cu toţii ar trebui s-o combatem, zic eu.

— Sunteţi foarte drăguţă, doamnă.

— Ştiţi, sunt o mulţime de persoane ciudate în jurul apartamentului meu. *Foarte* ciudate.

— Care-i adresa? Voi avea grijă ca patrula de noapte să cerceteze mai atent de acum încolo.

— Oh, vă *mulţumesc.*

— *Eu* vă mulţumesc, doamnă.

Era ora 9,20 când intră în holul hotelului Ritz Carlton. Condusese maşina în josul cheului şi mâncase o ciorbă de peşte, restul timpului petrecându-şi-l gândindu-se ce va face el cu Toni după ce se va termina noaptea asta. Unde se vor duce? Cum vor trăi? Banii nu-l îngrijorau; Winthrop îi promisese reabilitarea, iar şeful lui Consular Operations, individul care a vrut să-l execute, Daniel Congdon, fusese generos în ceea ce privea pensia şi beneficiile neînregistrate care-i vor reveni atâta timp cât îşi ţinea gura. Beowulf Agate era pe cale să dispară din lumea asta; unde se va duce Bray Scofield? Atâta timp cât Antonia era cu el, nu conta.

— Aveţi un mesaj, Mr. Vickery, spuse funcţionarul de la recepţie, ţinând în mână un mic plic.

— Mulţumesc, spuse Scofield, întrebându-se dacă sub cămaşa albă a individului se afla un cerculeţ albastru tatuat pe piele.

Mesajul era doar un număr de telefon. Îl mototoli în mână şi îi dădu drumul pe tejghea.

— E ceva în neregulă? întrebă recepţionerul.

Bray zâmbi.

— Spune-i ticălosului ăla că nu telefonez niciodată unor numere. Numai unor nume.

Lăsă telefonul să sune de trei ori înainte de a-l ridica.

— Da?

— Eşti un bărbat arogant, Beowulf. Vocea era subţire, mai aspră decât vântul. Era Băiatul-Călăuză, Nicholas Guiderone.

— Am avut dreptate, deci, spuse Scofield. Omul de jos nu lucrează tot timpul pentru Ritz Carlton. Iar când face duş, nu-şi poate spăla un mic cerc albastru de pe piept.

— Este purtat cu o mândrie enormă, domnule. Sunt bărbaţi şi femei extraordinari, care s-au înrolat în numele cauzei noastre extraordinare.

— Unde îi găsiţi? Oameni care se aruncă în aer şi muşcă din cianură?

— Foarte simplu. În companiile noastre. Oamenii au fost dornici să facă un ultim sacrificiu pentru diverse cauze de la facerea lumii. Nu trebuie să fie întotdeauna pe câmpul de bătaie, sau în spatele liniei întâi pe timp de război, sau chiar în lumea spionajului internaţional. Sunt multe cauze; nu trebuie să-ţi spun asta ţie.

— Cum ar fi ei înşişi? *Fida'is,* Guiderone? Hassan ibn-al Sabbah şi

hoardele lui de asasini?

— Văd că l-ai studiat pe *padrone.*

— Foarte atent.

— Sunt câteva similitudini practice şi filosofice, n-am să neg asta. Aceşti bărbaţi şi femei au tot ce-şi pot dori pe lumea asta, iar când o părăsesc, familiile lor – neveste, copii, soţi – vor avea mai mult decât vor avea vreodată nevoie. Nu-i ăsta visul? Cu peste cinci sute de oameni, computerele pot selecţiona o mână de oameni dornici şi capabili să intre în combinaţie. O prelungire simplă a visului, Mr. Scofield.

— Al dracului de prelungit.

— Nu chiar. Mult mai mulţi oameni mor din cauza atacurilor de cord decât din cauza violenţei. Citeşte statisticile zilnice. Dar sunt sigur că asta este una din multele întrebări pe care le ai. Pot să trimit o maşină să te ia?

— Nu!

— Nu este cazul să fii ostil.

— Nu sunt ostil, sunt prudent. În fondul meu sunt un laş. Am prevăzut un program şi intenţionez să mă ţin de el. Voi ajunge acolo exact la ora unsprezece şi treizeci; tu vorbeşti, eu ascult. Exact la ora douăsprezece şi un sfert voi ieşi cu fata şi cu rusul. Se va da un semnal, ne vom sui în maşină şi ne vom îndrepta spre poarta principală. Atunci vei obţine radiografiile şi noi vom pleca. Dacă există cea mai mică abatere, radiografiile vor dispărea. Vor apărea în altă parte.

— Avem dreptul să le examinăm, protestă Guiderone. Pentru acurateţe şi spectrografie; vrem să fim siguri că nu s-au făcut duplicate.

Băiatul-Călăuză a muşcat momeala; omisiunea examinării era slăbiciunea pe care Guiderone, natural, a adus-o pe tapet. Uriaşa poartă electronică trebuia să fie deschisă şi să rămână deschisă. Dacă rămânea închisă, toate trupele şi diversiunile ce puteau fi construite nu puteau împiedica un om să tragă cu puşca în maşină. Bray ezită.

— Destul de cinstit. Aduceţi echipamentul şi tehnicienii în casa de lângă poartă. Verificarea nu va lua decât două sau trei minute, dar poarta trebuie să rămână deschisă în timpul ăsta.

— Foarte bine.

— Apropo, adăugă Scofield. Am vorbit serios cu fiul tău…

— Vrei să spui senatorul Appleton, cred.

— Crede. O să găsiţi radiografiile intacte, fără urme de lumină de la copiere. Nu mă voi lăsa ucis pentru asta.

— Sunt convins. Dar găsesc că e o slăbiciune în aranjamentul ăsta.

— O slăbiciune?… Bray simţi că i se face frig.

— Da. De la unsprezece şi treizeci până la douăsprezece şi

cincisprezece nu sunt decât patruzeci şi cinci de minute. Nu prea avem timp să stăm de vorbă. Eu să vorbesc şi tu să asculţi.

Scofield răsuflă uşurat.

— Dacă eşti convingător, ştiu unde să te găsesc dimineaţă, nu?

Guiderone râse încet, cu vocea aceea stranie.

— Bineînţeles. E aşa de simplu. Eşti un om logic.

— Încerc să fiu. Unsprezece şi treizeci atunci. Bray închise.

Reuşise! Fiecare sistem avea un sistem de siguranţă, fiecare siguranţă o alternativă. Schimbul era acoperit pe toate flancurile.

Era 11,29 când trecu cu maşina de porţile Appleton Hall-ului şi intră pe drumul care cotea uşor pe lângă casa cu garaje, spre zidul de pe creasta dealului. În timp ce trecea pe lângă garajul enorm, fu surprins să vadă foarte multe limuzine. Zece sau doisprezece şoferi în uniforme stăteau de vorbă; erau cunoştinţe vechi. Mai fuseseră aici împreună.

Zidul ce împrejmuia uriaşa clădire centrală era mai mult de efect decât de protecţie; abia dacă avea opt picioare înălţime, arătând mult mai înalt privit de jos. Joshua Appleton, întâiul, ridicase o jucărie costisitoare. O treime castel, o treime fortăreaţă, o treime casă funcţională, cu o privelişte incredibilă asupra Bostonului. Luminile oraşului clipeau la distanţă; ploaia se oprise, lăsând în urma ei o ceaţă translucidă şi rece.

Bray văzu doi bărbaţi în lumina farurilor; cel din dreapta îi făcu semn să oprească în faţa unei despărţituri în zid. Se conformă; poteca din spatele zidului era mărginită de două lanţuri grele, suspendate de stâlpi groşi de fier, uşa din capul ei aşezată într-o arcadă. Mai lipsea un grilaj cu vârfuri de lance care ar fi căzut mortal odată cu tăierea unei frânghii.

Bray se dădu jos din maşină şi fu imediat împins peste capotă, controlat peste tot de arme. Flancat de cele două gărzi, merse spre uşa din arcadă şi intră.

La prima vedere, Scofield înţelese de ce Nicholas Guiderone trebuia să aibă proprietatea Appleton. Scara, tapiseriile, candelabrele… măreţia holului principal îţi tăia respiraţia. Cel mai apropiat lucru pe care şi-l putea imagina Bray era scheletul ars din Porto Vecchio, ce fusese odată Villa Matarese.

— Pe aici, vă rog, spuse cel din dreapta sa, deschizând o uşă. Aveţi trei minute cu oaspeţii.

Antonia alergă traversând camera şi se opri în braţele sale. Lacrimile îi umezeau obrajii, iar îmbrăţişarea ei era disperată.

— Iubitule, ai venit după noi!

— Şşşş…

O ţinea în braţe. *Oh, Dumnezeule, o ţinea în braţe!*

— N-avem timp, spuse încet. În scurt timp vom ieşi de aici. Totul va fi în regulă. Vom fi liberi.

— Vrea să vorbească cu tine, şopti ea. Repede.

— Ce?

Scofield deschise ochii şi se uită în spatele lui Toni. În partea cealaltă a camerei, Taleniekov stătea rigid într-un fotoliu. Faţa rusului era palidă, atât de palidă de parcă era de cretă, partea stângă a capului era bandajată; urechea şi jumătate din obraz nu mai existau. Gâtul şi clavicula erau de asemenea bandajate, susţinute de o centură metalică; de-abia le putea mişca. Taleniekov era pe moarte.

— O să ieşim de aici, spuse Scofield. Te ducem la un spital. O să fie în regulă.

Rusul îşi scutură capul încet, cu durere.

— Nu poate vorbi. Toni atinse obrazul drept al lui Vasili. Nu mai are voce.

— *Isuse.* Ce i-au…? Nu contează, în patruzeci şi cinci de minute vom ieşi de aici.

Din nou Taleniekov îşi scutură capul; rusul încerca să spună ceva.

— Când gardienii îl ajutau să coboare scara, a avut o convulsie, spuse Antonia. A fost teribil; au fost antrenaţi pe jos odată cu el şi au fost furioşi. L-au lovit întruna – şi îl doare foarte tare.

— Au fost antrenaţi…? întrebă Bray, uitându-se la Taleniekov.

Rusul dădu din cap, băgând mâna sub cămaşă către curea. Scoase un pistol şi îl întinse de-a lungul picioarelor spre Scofield.

— A căzut într-adevăr, şopti Bray, zâmbind, îngenunchind şi luând arma. Nu poţi să ai încredere în bastarzii ăştia comunişti. Apoi îşi puse buzele lângă urechea dreaptă a lui Taleniekov: Totul e curat. Avem oameni afară. Am pus explozive de jur împrejurul dealului. Vor dovada pe care o am eu; vom ieşi.

Agentul KGB-ului îşi scutură din nou capul. Apoi se opri, cu ochii larg deschişi şi îi făcu semn lui Scofield să-i privească buzele.

Cuvintele se formară: *Pajar... pajar.*

— Foc, tot timpul foc? traduse Bray.

Taleniekov dădu din cap, apoi formă alte cuvinte, o şoaptă ce abia se auzea.

— Explozii? După explozii, foc? Asta vrei să spui?

Din nou Taleniekov dădu din cap.

— Nu înţelegi, spuse Bray. Suntem acoperiţi.

Rusul dădu din nou negativ din cap, acum violent. Apoi îşi ridică mâna, cu două degete la buze.

— O ţigară? întrebă Scofield.

Vasili dădu din cap afirmativ. Bray scoase pachetul din buzunar, împreună cu un plic de chibrituri. Taleniekov împinse într-o parte ţigările şi înşfacă chibriturile.

Se deschise uşa; gardianul vorbi dur.

— Asta este, Mr. Guiderone vă aşteaptă. Vor fi aici când veţi termina.

— Aşa să fie.

Scofield se ridică în picioare, ascunzând pistolul la curea sub haina de ploaie. Apucă mâna Antoniei şi merse cu ea spre uşă.

— Mă întorc în curând. Nimeni nu ne va opri.

Nicholas Guiderone stătea în spatele biroului, în biblioteca sa. Avea un cap mare, cu părul complet alb, o faţă de om bătrân, pielea palidă încreţindu-se la tâmple şi scufundându-se în orbitele în care se găseau ochii negri, strălucitori. Avea o înfăţişare de gnom; nu era greu să te gândeşti la el ca la Băiatul-Călăuză.

— N-aţi vrea să vă reconsideraţi programul, Mr. Scofield? întrebă Guiderone cu vocea sa înaltă, fără să se uite la Bray, ci studiind hârtiile. Patruzeci de minute este într-adevăr prea puţin timp şi am o mulţime de lucruri să vă spun.

— O să mi le poţi spune altă dată, poate. În noaptea asta programul rămâne în picioare.

— Înţeleg. Bătrânul ridică ochii, privindu-l acum pe Scofield. Gândeşti că am făcut lucruri teribile, nu?

— Nu ştiu ce aţi făcut.

— Ba ştii foarte bine. Am avut aproape patru zile pline cu rusul. Monologurile lui nu erau voluntare, dar cu asistenţă chimică, cuvintele erau acolo. Aţi descoperit modelul companiilor uriaşe unite în toată lumea; v-aţi dat seama că prin aceste companii am finanţat grupurile teroriste de pretutindeni. Din întâmplare, aţi avut dreptate. Mă îndoiesc să existe vreun grup de fanatici care să nu fi beneficiat de pe urma noastră. Aţi înţeles toate astea, dar n-aţi înţeles de ce. Se află în vârful degetelor voastre, dar vă depăşeşte.

— În vârful degetelor?

— Cuvintele sunt ale tale. Rusul le-a folosit, dar erau ale tale. Sub influenţa chimicalelor, subiecţii poligloţi vorbesc în limba surselor lor… Para*lizie, Mr.* Scofield. Guvernele trebuie paralizate. Nimic nu poate să îndeplinească asta mai rapid sau mai complet decât haosul violent şi total a ceea ce numim terorism.

— Haos… şopti Bray; ăsta *era* cuvântul care-i venea întruna în minte fără să ştie de ce. Haos. Ciocnirea corpurilor în spaţiu…

— Da. Haos! repetă Guiderone, cu ochii ca două pietre negre strălucitoare, reflectând lumina lămpii de pe birou.

— Când haosul este complet, când autorităţile civile şi militare sunt impotente, admiţând că nu pot distruge o mie de haite de lupi cu tancuri şi arme tactice, atunci oameni raţionali le vor lua locul. Perioada violenţei se va încheia, în sfârşit, iar această lume îşi va

putea vedea de treabă trăind productiv.

— Într-un morman de cenuşă atomică?

— Nu vor exista asemenea consecinţe. Am testat comenzile; avem oamenii noştri la ele.

— Despre ce dracu vorbeşti?

— Guvernele, Mr. Scofield! strigă Guiderone cu ochii în flăcări. Guvernele sunt perimate! Nu li se mai poate permite să funcţioneze cum au făcut-o de-a lungul istoriei. Altfel planeta asta nu va mai vedea secolul viitor. Guvernele, aşa cum le-am cunoscut noi, nu mai sunt entităţi viabile. Trebuie înlocuite.

— De cine? Cu ce?

Bătrânul coborî vocea; părea goală, hipnotică.

— De o nouă specie de regi filosofi, dacă vrei. Oameni care înţeleg cum s-a născut lumea asta cu adevărat, care-i măsoară potenţialul în termenii resurselor, tehnologiei şi productivităţii, căreia nu-i pasă nici cât negru sub unghie de culoarea pielii, sau de moştenirea strămoşilor săi, sau căror idoli te închini. Căreia nu-i pasă decât de întregul potenţial productiv al fiinţei umane. Şi contribuţia ei pe piaţă.

— Dumnezeule, spuse Bray. Vorbeşti despre conglomerate.

— Te supără?

— Nu, dacă aş avea unul.

— Foarte bine. Guiderone izbucni într-un râs scurt ca de şacal; retezat instantaneu. Dar este un punct de vedere limitat. Sunt câţiva dintre noi care credeau că dumneata, mai mult decât oricine, vei înţelege. Ai văzut cealaltă inutilitate; ai trăit-o.

— Am ales-o.

— Foarte, foarte bine. Dar asta duce la concluzia că nu există nici o alternativă în structura noastră. Fals. Omul este liber să-şi dezvolte întregul potenţial; cu cât va fi mai mare productivitatea lui, cu atât mai mare va fi libertatea şi răsplata sa.

— Să presupunem că nu vrea să fie productiv? Aşa cum ai definit-o…

— Atunci, evident, va exista o răsplată mai mică pentru o contribuţie mai mică.

— Cine va *stabili* asta?

— Unităţi antrenate, personal administrativ, folosindu-se de întreaga tehnologie dezvoltată în industria modernă.

— Bănuiesc că ar fi o idee bună să te împrieteneşti cu ei.

— Nu-ţi pierde timpul cu sarcasme. Asemenea echipe operează zilnic în toată lumea. Companiilor internaţionale nu le dă mâna să piardă bani sau să scape profituri. Sistemul funcţionează. O dovedim în fiecare zi. Noua societate va funcţiona într-o structură competitivă, neviolentă. Guvernele nu mai pot garanta asta; sunt pe cale de a se ciocni nuclear. Dar corporaţia Chrysler nu se războieşte cu

Volkswagen; nu există avioane care să brăzdeze cerul pentru a rade de pe faţa pământului fabrici şi oraşe întregi, grupate în jurul unei companii. Noua lume va fi dedicată pieţii, dezvoltării resurselor şi tehnologiei, care vor asigura supravieţuirea productivă a speciei umane. Nu există altă cale. Comunitatea multinaţională este o dovadă; este agresivă, extrem de competitivă, dar neviolentă. Nu poartă arme.

— Haos, spuse Bray. Ciocnirea corpurilor în spaţiu... distrugerea dinaintea creării ordinii.

— Perioada violenţei dinaintea erei de linişte. Dar guvernele şi liderii lor nu cedează responsabilităţile lor uşor. Trebuie să li se dea alternative celor care sunt cu spatele la zid.

— Alternative?

— În Italia controlăm douăzeci la sută din Parlament. La Bonn, doisprezece la sută din Bundestag; în Japonia, aproape treizeci şi unu la sută din Dietă. Am fi putut face asta fără Brigăzile Roşii sau Baader-Meinhof sau Armata Roşie a Japoniei? Autoritatea noastră creşte în fiecare lună. Cu fiecare act terorist suntem din ce în ce mai aproape de obiectivul nostru: absenţa totală a violenţei.

— Nu asta avea în minte Guillaume de Matarese acum şaptezeci de ani.

— E mult mai aproape decât crezi. *Padrone* voia să-i distrugă pe toţi cei corupţi din guverne, ceea ce înseamnă de cele mai multe ori guvernele întregi. Ne-a dat structura, metodele – asasini plătiţi care să opună fracţiunile politice adversarilor de peste tot. Ne-a dat averea iniţială pentru a pune totul în mişcare; ne-a arătat drumul spre haos. Mai rămânea de găsit ceva pentru a-l înlocui. Am găsit. Vom salva această lume de ea însăşi. Nu poate exista o cauză mai măreaţă.

— Eşti convingător, spuse Scofield. Cred că s-ar putea să avem o bază de discuţii viitoare.

— Mă bucur că gândeşti aşa, răspunse Guiderone, cu vocea dintr-o dată rece. E plăcut să ştii că eşti convingător, dar mult mai interesant e să urmăreşti reacţiile unui mincinos.

— Mincinos?

— Ai fi putut să faci şi tu parte dintre noi! Din nou bătrânul începu să ţipe: După noaptea aceea din Rock Creek Park, eu însumi am întrunit consiliul. Le-am spus să reevalueze! Beowulf Agate ar putea fi de o valoare incalculabilă! Rusul era nefolositor, dar nu tu. Informaţiile pe care le ai pot face o bătaie de joc din poziţiile morale ale Washington-ului. Eu însumi te-aş fi făcut directorul securităţii! În urma instrucţiunilor mele, am încercat săptămâni întregi să te găsim, să te aducem, să te facem unul din ai noştri. Nu mai este posibil, bineînţeles. Eşti neobosit în înşelăciunile tale! Pe scurt, nu se poate avea încredere în tine. Niciodată nu se va putea avea!

Bray făcu un pas înainte. Băiatul-Călăuză era un maniac; se citea în ochii scufundaţi în orbite. Era un om capabil de discursuri liniştite, aparent logice, dar îl stăpânea iraţionalul. Era o bombă; o bombă trebuia controlată.

— În locul tău n-aş uita scopul venirii mele aici.

— *SCOPUL* tău? Va fi atins. Vrei femeia? Îl vrei pe Taleniekov? Sunt ai tăi! Veţi fi împreună, te asigur. Veţi fi luaţi din casa asta şi duşi departe; n-o să se mai audă niciodată de voi.

— Să facem târgul, Guiderone. Nu face greşeli prosteşti. Ai un fiu care ar putea fi viitorul preşedinte al Statelor Unite – atâta timp cât este Joshua Appleton. Dar nu este, iar eu am radiografiile ca s-o dovedesc.

— Radiografiile! mugi Guiderone. *Tâmpitule!* Apăsă pe un buton de pe birou şi vorbi. Aduceţi-l. Aduceţi-l pe stimabilul nostru oaspete. Băiatul-Călăuză se aşeză la loc pe scaun. Uşa din spatele lui Scofield se deschise.

Bray se întoarse şi o durere insuportabilă îi strânse pieptul.

Aşezat într-un scaun cu rotile, cu ochii înceţoşaţi, cu figura sa blândă tumefiată, Robert Winthrop era împins în cameră de şoferul său de douăzeci de ani. Stanley zâmbi cu o expresie arogantă. Scofield se duse spre ei; şoferul ridică mâna din spatele scaunului. Ţinea un pistol.

— Cu ani în urmă, spuse Guiderone, un sergent de marină a fost condamnat să-şi petreacă cea mai mare parte a vieţii în închisoare. Am găsit o muncă mai productivă pentru un bărbat cu talentele lui. Era necesar ca bătrânul om de stat, pe care toată lumea din Washington îl căuta pentru diverse sfaturi, să fie păzit foarte atent. Am aflat o mulţime de lucruri.

Bray îşi luă ochii de la Winthrop şi se uită la Stanley.

— Felicitări… bast*ardule!* Ce i-ai făcut? L-ai mângâiat cu pistolul?

— N-a vrut să vină, spuse Stanley pierindu-i zâmbetul. A căzut.

Scofield porni spre Winthrop; şoferul ridică arma mai sus, ţintind spre capul lui Bray.

— Am să vorbesc cu el, spuse Scofield, fără să ţină cont de armă, îngenunchind la picioarele lui Winthrop.

Stanley aruncă o privire spre Băiatul-Călăuză, Bray îl văzu pe Guiderone încuviinţând.

— Mr. Ambasador?

— Brandon… Vocea lui Winthrop era slabă, ochii obosiţi şi trişti. Mi-e teamă că n-am fost de prea mare folos. I-au spus preşedintelui că sunt bolnav. Nu sunt soldaţi afară, nici post de comandă, nimeni nu te aşteaptă să scaperi un chibrit şi să ieşi pe poartă.

— Plicul?

— Bergeron crede că este la mine; îl cunoaşte pe Stanley. A luat

următorul avion înapoi spre Boston. Îmi pare foarte rău, foarte rău. De aşa de multe lucruri.

Bătrânul se uită în sus la fostul marinar cu care fusese prieten atâţia ani, apoi înapoi la Scofield.

— Ştii ce-au făcut? *Dumnezeule,* ştii ce-au făcut?

— N-au făcut încă, spuse Bray.

— În ianuarie viitor vor avea Casa Albă! Administraţia va fi administraţia lor!

— Nu se va întâmpla.

— Ba da! strigă Guiderone. Iar lumea va fi mai bună. Peste tot! Perioada violenţei va înceta – o mie de ani de linişte productivă îi va lua locul!

— *O mie de ani...? Sco*field se ridică în picioare. A mai spus asta odată un maniac. Va fi cumva Reich-ul tău de o mie de ani?

— Paralelele n-au nici o consistenţă, etichetele neesenţiale! Nu-i nici o legătură.

Băiatul-Călăuză se sculă de la birou cu ochii în flăcări.

— În lumea noastră, naţiunile îşi pot păstra liderii, oamenii identităţile. Dar guvernele vor fi controlate de *companii. Peste tot.* Valorile pieţei de desfacere vor uni oamenii din întreaga lume!

Bray prinse cuvântul şi se revoltă.

— *Identităţi?* În lumea voastră nu *sunt* identităţi! Suntem numere şi simboluri în computere! Cercuri şi pătrate.

— Trebuie să pierdem anumite grade ale noastre pentru continuitatea păcii.

— Atunci suntem *roboţi!*

— Dar în viaţă. Funcţionând!

— Cum? Spune-i lui *cum?* Tu, acela! Nu mai eşti o persoană; eşti un factor. Eşti X sau Y sau Z şi tot ce faci este măsurat şi înmagazinat în role de bandă de către experţi antrenaţi să evalueze *factori.* Hai, factorule! Fii productiv... altfel experţii îţi vor lua bucata de pâine... sau maşina nouă şi strălucitoare! Scofield făcu o pauză. Greşeşti, Guiderone. Foarte mult. Dă-mi un loc imperfect în care ştiu cine sunt.

— O să-l găseşti în lumea cealaltă! ţipă Băiatul-Călăuză. Vei fi în curând acolo!

Bray simţi greutatea de la curea – arma pe care i-o dăduse muribundul Taleniekov. Vizitatorul lui Appleton Hall fusese căutat cu amănunţime de arme, nu se găsise nici una, dar el avea una de la vechiul său duşman. Decizia unui gest final era iminentă; nu mai exista nici o speranţă. Dar înainte de a încerca să ucidă şi să fie ucis, va trebui să privească faţa lui Guiderone când îi va spune.

— Ai spus înainte că sunt un mincinos, dar n-ai idee cât de extinse au fost minciunile mele. Crezi că ai radiografiile, nu?

— Ştim că le avem.

— Aşa ştiu şi alţii.

— Adevărat?

— Da, adevărat. Ai auzit vreodată de o maşină de copiat Alfa Doisprezece? Este unul din cele mai bune echipamente proiectate vreodată. Este singura maşină care poate să ia un negativ de raze X şi să-l transforme într-o fotografie pozitivă. O fotografie atât de clară, încât este acceptată ca evidenţă de orice tribunal. Am separat cele patru radiografii de sus de pe cartoanele din Andover, am făcut copii şi le-am trimis la cinci oameni din Washington. Eşti terminat. Vor avea ei grijă.

— Iar discuţia noastră a durat destul. Guiderone veni în faţa biroului. Suntem în mijlocul unei conferinţe şi mi-ai luat destul timp.

— Cred că ar fi mai bine să asculţi!

— Cred că ar trebui să mergi spre draperia aia şi să tragi sfoara. Vei vedea camera noastră de conferinţe, dar cei dinăuntru nu te vor vedea... Sunt sigur că nu trebuie să-ţi explic tehnologia. Erai atât de nerăbdător să cunoşti Consiliul Matarese. Nu sunt chiar toţi aici în noaptea asta şi nu toţi sunt egali. Dă-i drumul, te rog.

Bray se duse la draperie, căută sfoara şi trase de ea. Perdelele se despărţiră, dând la iveală o cameră uriaşă, cu o masă lungă şi ovală în jurul căreia erau aşezaţi douăzeci de bărbaţi. În faţa fiecărui loc se găseau sticle cu coniac, cu apă, hârtii şi creioane. Lumina venea de la candelabre de cristal, iar în fundul camerei strălucea un foc. Ar fi putut fi enormul hol de la Villa Matarese, descris atât de amănunţit de o femeie bătrână din munţii de deasupra lui Porto Vecchio. Lui Scofield aproape că-i veni să se uite după un balcon şi o fată înfricoşată de şaptesprezece ani ascunzându-se în umbră.

Dar ochii îi fură atraşi de peretele uriaş din faţa mesei. Între două tapiserii enorme, unite în partea de sus, se afla o hartă a lumii. Un bărbat cu o baghetă în mână li se adresa celorlalţi de pe o platformă; toţi ochii erau îndreptaţi spre el.

Bărbatul era îmbrăcat în uniforma armatei Statelor Unite. Era şeful Statului Major.

— Văd că l-ai recunoscut pe generalul din faţa hărţii. Vocea Băiatului-Călăuză dovedea încă o dată spusele femeii oarbe: mai aspră decât vântul. Prezenţa lui cred că explică moartea lui Anthony Blackburn. Poate că ar trebui să-ţi mai prezint câţiva... În centrul mesei, direct sub platformă, se află secretarul de stat, lângă el – ambasadorul sovietic. În faţa ambasadorului este directorul CIA; se pare că are ceva să-i spună comisarului Sovietelor pentru planificare şi dezvoltare. Un om de care ai putea fi interesat lipseşte. Nu face parte dintre noi, vezi tu, dar a telefonat la CIA după ce a primit un telefon foarte straniu din Lisabona. Şeful consultant al preşedintelui în afacerile externe. A avut un accident; poşta lui este interceptată,

ultimele radiografii în mâinile noastre, acum fără îndoială... Mai este nevoie să continui?

Guiderone începu să tragă de sfoară, acoperind fereastra.

Scofield întinse mâna; draperia se arcui înainte de a cădea complet. Nu se uita la bărbaţii de la masă; mesajul era clar. Se uita la un gardian aşezat lângă o uşă mică în dreapta căminului în care ardea focul. Bărbatul stătea drept, privind în faţă. În mână avea o puşcă automată calibrul 7.62.

Taleniekov ştia de aceste trădări la cel mai înalt nivel. Auzise cuvintele spuse de alţii în timp ce-i introduceau acele care-i scurtau viaţa.

Fostul său duşman încercase să-i dea ultima şansă de a trăi. *Ultima şansă.* Care au fost cuvintele?

Foc... Întotdeauna foc! După explozii foc!

Nu era sigur ce-a vrut să spună, dar ştia că este calea ce trebuia s-o urmeze. Erau cei mai buni din câţi existau. Avea încredere în singurul profesionist din lume care-i era egal.

Şi asta însemna să-şi exercite stăpânirea de sine pe care ar cere-o şi egalul său. Nici o mişcare greşită. Stanley stătea lângă scaunul lui Winthrop acum, cu arma ridicată spre Bray. Dacă ar fi putut cumva să se întoarcă, să se răsucească, să apuce pistolul de sub haina de ploaie... Se uită la Winthrop, atenţia fiindu-i atrasă de ochii acestuia. Winthrop încerca să-i spună ceva, aşa cum şi Taleniekov încercase să-i spună ceva. Ochii; bătrânul continua să-i mişte spre dreapta. Asta era! Stanley era lângă scaunul cu rotile acum, nu în spatele lui. Cu mişcări încete, imperceptibile, Winthrop îşi răsucise scaunul; avea de gând să se arunce după arma lui Stanley! Îi spuneau asta ochii lui. Îi spuneau de asemenea să continue să vorbească.

Scofield se uită la ceas. Mai erau şase minute până vor începe exploziile. Avea nevoie de trei minute de pregătire; îi rămâneau trei minute pentru a-l elimina pe Stanley şi a aduce un altul în cameră. O sută optzeci de secunde. *Continuă să vorbeşti!*

Se întoarse spre monstrul de lângă el.

— Îţi aduci aminte când l-ai ucis? Când ai apăsat trăgaciul în noaptea aceea la Villa Matarese?

Guiderone se uită fix la el.

— Nu a fost un moment care se poate uita uşor. A fost destinul meu. Deci târfa de la Villa Matarese mai trăieşte.

— Acum nu.

— Nu? Asta nu era în paginile pe care i le-ai trimis lui Winthrop. Atunci a fost ucisă?

— De legendă. *Per nostro circolo.*

Bătrânul dădu din cap.

— Cuvintele care atunci însemnau un lucru, iar acum înseamnă cu

totul altceva. Încă mai păzesc mormântul.

— Încă le mai este frică de el. Mormântul acela îi va ucide pe toţi într-o zi.

— Avertismentul lui Guillaume de Matarese.

Guiderone porni înapoi spre biroul lui.

Continuă să vorbeşti. Winthrop apăsa roţile scaunului, fiecare apăsare, un inci.

— Avertisment sau profeţie? întrebă Bray repede.

— Sunt adesea interschimbabile, nu-i aşa?

— Îţi spuneau Băiatul-Călăuză.

Guiderone se întoarse.

— Da, ştiu. Era numai în parte adevărat. Când eram copil călăuzeam oamenii, dar ocaziile s-au împuţinat. Preoţii mi-au cerut asta; aveau planuri pentru mine.

— Preoţii?

Winthrop se mişcă din nou.

— Îi uimisem. La şapte ani ştiam şi înţelegeam catehismul mai bine decât ei. La opt ani ştiam să citesc şi să scriu în latină; înainte de a împlini zece ani puteam să dezbat cele mai complexe probleme de teologie şi dogme. Preoţii au văzut în mine pe primul corsican la Vatican, pentru a ajunge în înaltul scaun… poate în cel mai înalt. Preoţii aceia simpli de pe dealurile lui Porto Vecchio mi-au intuit înaintea mea geniul. Au vorbit cu padr*one, rug*ându-l să-mi finanţeze studiile… Guillaume de Matarese a făcut-o într-un fel dincolo de înţelegerea lor.

Patruzeci de secunde. Winthrop era la două picioare de pistol. Continuă să vorbeşti!

— Atunci a făcut Matarese aranjamentul cu Appleton? Joshua Appleton, al doilea.

— Expansiunea industrială a Americii era extraordinară. Era locul cel mai logic pentru un tânăr dotat şi cu o avere la dispoziţie.

— Ai fost căsătorit? Ai un băiat.

— Am cumpărat o vasală, cea mai bine clădită femelă prin care să aduc pe lume copii. Proiectul a existat întotdeauna.

— Inclusiv moartea tânărului Joshua Appleton?

— Un accident al războiului şi al destinului. Decizia a fost rezultatul propriilor fapte ale căpitanului, nu făceau parte din proiectul originar. A fost totuşi o ocazie. Cred că am vorbit destul.

Acum! Winthrop se aruncă din scaun, degetele sale apucând arma lui Stanley, trăgând-o spre el cu toată forţa.

Se descarcă. Bray îşi scoase pistolul, îndreptându-l spre şofer. Trupul lui Winthrop se arcui în aer, cu gâtul străpuns. Scofield apăsă o singură dată trăgaciul; era suficient. Stanley căzu.

— Nu te apropia de birou! strigă Bray.

— Ai fost *controlat!* E imposibil. *De unde...*

— De la un om mai bun decât ar putea găsi orice computer de-al vostru! spuse Scofield, uitându-se cu durere la Winthrop. Aşa cum a fost şi el.

— N-ai să ieşi niciodată de aici!

Bray ţâşni înainte, apucându-l pe Nicholas Guiderone de gât.

— O să faci ce îţi spun eu, altfel îţi scot ochii! împinse ţeava pistolului în ochiul drept al lui Guiderone.

— Nu mă ucide! comandă şeful suprem al lui Matarese. Valoarea vieţii mele este extraordinară! Munca mea nu este terminată; trebuie s-o termin înainte de a muri!

— Eşti tot ce urăsc mai mult pe lumea asta, spuse Scofield înfigând mai tare pistolul în ochiul bătrânului. Nu trebuie să-ţi mai explic. Fiecare secundă pe care o trăieşti înseamnă că s-ar putea să mai ai una. Fă cum spun. Am să apăs butonul – acelaşi buton pe care ai apăsat tu mai devreme. Spui corect, sau n-o să mai spui niciodată nimic. Îi spui indiferent cui răspunde: Trimite încoace gardianul din sala de conferinţe, acela cu puşca automată. Ai înţeles?

Îi împinse capul lui Guiderone spre interfonul de pe birou şi apăsă butonul.

— Trimite încoace gardianul din sala de conferinţe. Cuvintele erau repezite, dar nu se putea percepe frica. Acela cu puşca automată.

Scofield înconjură cu braţul stâng gâtul lui Guiderone, îl târî spre draperii şi le dădu la o parte. În sală se văzu un om care se apropie de gardian. Acesta dădu din cap, lăsă arma în jos şi traversă camera rapid spre ieşire.

— *Per nostro circolo,* şopti Bray.

Strânse cu toată puterea: şi menghina din jurul gâtului lui Guiderone se închise, zdrobind oase şi cartilagiu. Se auzi un icnet, o expiraţie. Ochii bătrânului ieşiră din orbite, gâtul se frânse. Băiatul-Călăuză era mort.

Scofield alergă spre uşă şi se lipi cu spatele de zid, lângă canat. Uşa se deschise; apăru mai întâi arma, apoi silueta gardianului. Bray lovi uşa cu piciorul închizând-o, aruncându-se în acelaşi timp cu mâinile întinse spre gâtul lui.

Sergentul de la biroul secţiei de poliţie din Boylston Street se uită la femeia subţire ce mijea ochii şi ţuguia buzele a dezaprobare. Ţinea plicul în mână.

— *Okay, lady,* l-ai adus şi eu l-am primit. *Okay? Telefoanele sună întruna în seara asta, okay?* O să mă uit în el imediat ce-o să pot, *okay?*

— Nu e *okay,* sergent... Witkowski, spuse femeia, citind numele de pe placa de pe birou. Cetăţenii Bostonului nu vor sta cu braţele

încrucişate în timp ce drepturile lor sunt încălcate de elemente criminale. Ne ridicăm cu furie justificată, iar vocile noastre n-au trecut neobservate. Suntem priviţi, sergent! Sunt cei care înţeleg necazurile noastre şi vă testează. Vă sfătuiesc să nu fiţi…

— *Okay, okay.*

Sergentul rupse plicul şi scoase afară o foaie de hârtie galbenă. O despături şi citi cuvintele scrise cu litere mari, albastre.

— Isuse Cristoase, spuse încet, ochii mărindu-i-se dintr-o dată de uimire.

Se uită spre femeia din faţa lui ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară. În timp ce se uita, întinse mâna spre un buton de pe birou.

— Sergent…

Deasupra fiecărei uşi vizibile din secţie începură să se aprindă lumini roşu ce clipeau neîncetat; dinăuntru, sunetul unui clopot de alarmă se auzea prin camerele şi coridoarele nevăzute. În câteva secunde, uşile începură să se deschidă şi bărbaţi cu pistoale la brâu intrară în cameră.

— Înşfăcaţi-o! strigă sergentul. Puneţi-i cătuşe. Aruncaţi-o în carceră!

Şapte poliţişti se aruncară spre femeie. Un locotenent ieşi din biroul lui.

— Ce dracu se întâmplă, sergent?

— Uită-te la asta!

Locotenentul citi cuvintele de pe pagina galbenă.

— Oh, *Isuse!*

Către Porcii Fascişti din Boston, Protectorii Miresei de Alabastru.

Moarte Tiranilor Economici! Moarte lui Appleton Hall!

În Timp ce Porcii Citesc Asta Bombele Noastre Vor Face Ceea Ce Rugăciunile Noastre Nu Pot. Brigăzile Noastre Sunt Poziţionate Să Omoare. Moarte lui Appleton Hall!

Semnat:

A Treia Armată a Eliberării şi Dreptăţii.

Locotenentul începu să transmită ordinele.

— Guiderone are pază jur-împrejurul casei; daţi telefon! Dup-aia sunaţi Brookline, spuneţi-le ce se întâmplă şi chemaţi toate maşinile pe care le avem în vecinătatea Jamaica Way; trimiteţi-le acolo. Ofiţerul făcu o pauză, uitându-se la hârtia galbenă cu litere egale şi albastre, apoi adăugă aspru:

— Fir-ar a *dracului* de treabă! Cheamă sediul central. Vreau cea mai bună echipă SWAT disponibilă pentru Appleton Hall.

Porni înapoi spre biroul său, oprindu-se să se uite cu dezgust la femeia ce era împinsă pe o uşă.

— A Treia Armată a Eliberării şi Dreptăţii! Bastarzi nenorociţi! La răcoare cu ea! Mugi.

Scofield târî trupul gardianului, ascunzându-l în spatele biroului lui Guiderone. Alergă apoi spre Băiatul-Călăuză şi se uită fix la el un moment. Dacă ar fi fost posibil să ucidă după moarte, Bray ar fi făcut-o acum. Trase corpul lui Guiderone către colţul cel mai îndepărtat de uşă şi-l îngrămădi acolo. Se opri apoi lângă cadavrul lui Winthrop, dorind să aibă timp să-şi ia cumva rămas bun.

Apucă puşca automată de pe duşumea şi alergă la perdele. Le trase în lături şi se uită la ceas. Cincizeci de secunde până la explozii. Controla arma; încărcătorul era plin. Se uită prin fereastră în sala de conferinţe, văzând ceea ce nu văzuse înainte, fiindcă omul nu fusese atunci acolo.

Senatorul sosise. Toţi ochii erau îndreptaţi spre el acum, prezenţa lui hipnotizând întreaga sală; eleganţa, figura uşor îmbătrânită, încă frumoasă totuşi, acordând fiecăruia atenţie, chiar şi pentru o clipă – toate îţi spuneau că acel om era aparte. Şi fiecare era sedus de putere; acesta era viitorul preşedinte al Statelor Unite şi era de-al lor.

Pentru prima oară în toţi anii de când cunoştea figura aceea, Scofield văzu ceea ce ştia numai o mamă distrusă şi alcoolică: era o mască. O mască… şi o minte concepute strălucit, programate ingenios.

Douăsprezece secunde.

De la interfonul de pe birou se auzi o voce:

— Mr. Guiderone, trebuie să vă întrerupem! Am primit telefoane de la poliţia din Boston şi Brookhne! S-a raportat despre un atac armat asupra lui Appleton Hall. Oameni care-şi spun A Treia Armată a Eliberării şi Dreptăţii. N-avem asemenea organizaţie pe nici o lista, domnule. Patrulele noastre sunt în alertă. Poliţia vrea ca toată lumea…

Două secunde.

Ştirea fusese transmisă în sala de conferinţe. Oamenii săriră de pe scaune, adunând hârtiile. Panica lor era de înţeles: cum putea fi explicată prezenţa lor? Cine o va explica?

O secundă.

Bray auzi prima explozie în spatele zidurilor lui Appleton Hall. Era la distanţă mare, mult în josul dealului, dar de neconfundat; gărzile începură să tragă spre sursa primei explozii.

Înăuntrul sălii de conferinţe panica creştea. *Consiglieri* Matarese se îmbulzeau, un singur gardian cu o puşcă automată era instalat la ieşire, cu arma ridicată spre uşă. Deodată Scofield îşi dădu seama ce făceau oamenii aceia puternici: aruncau hârtii şi hărţi în focul din capătul celălalt al camerei.

Era timpul; gardianul va fi primul.

Bray sparse geamul cu ţeava armei şi deschise focul. Gardianul se roti atins de gloanţe. Puşca era pusă pe poziţia de foc automat; presiunea degetului său mort făcu ca arma să erupă sălbatic, cămăşile cartuşelor zburau din ejector, pereţi şi candelabre şi oameni crăpau, explodau, cădeau sub impactul lor. Strigăte de moarte şi ţipete de oroare umpleau camera.

Scofield îşi ştia ţintele, ochii săi fuseseră antrenaţi de-a lungul unei vieţi întregi de violenţă. Sparse fragmentele de geam ce mai rămăseseră şi ridică arma la umăr. Apăsă trăgaciul în secvenţe rapide, scurte. O apăsare – o moarte.

Rafalele ţâşniră prin cadrul ferestrei. Generalul căzu, tăindu-şi faţa în bagheta pe care o ţinea în mână. Secretarul de stat încremenise lângă o latură a mesei; Scofield îi zbură capul. Directorul CIA alerga împreună cu omologul său de la National Security Council spre ieşire, sărind peste corpuri în disperarea lor. Bray îi împuşcă pe amândoi. Gâtul directorului era o masă de sânge; preşedintele NSC îşi ridică mâinile către fruntea care nu mai era acolo.

Unde era el? El trebuia găsit!

Iată-l!

Senatorul sta ghemuit sub masa de conferinţe, în faţa focului. Scofield ţinti şi apăsă pe trăgaci. Rafala de gloanţe intră în lemn, câteva trebuiau să treacă. Au trecut. Senatorul căzu pe spate, apoi se ridică în picioare. Bray trase încă o rafală; senatorul căzu în foc, apoi sări de acolo, cu corpul învăluit de sânge şi flăcări. Alergă orbeşte înainte, apoi spre stânga sa, apucându-se de o draperie în timp ce cădea.

Draperia luă foc; senatorul o desprinsese în cădere, iar aceasta căzu peste masă. Focul se răspândise, flăcările întinzându-se spre fiecare colţ al camerei enorme.

Foc!

După explozii. Foc!

Taleniekov.

Scofield fugi de la fereastră. Făcuse ceea ce trebuia să facă; era timpul să facă ceea ce voia cu disperare să facă. Dacă era posibil; dacă mai exista vreo speranţă. Se opri în pragul uşii, controlând muniţia rămasă; o economisise bine. A treia şi a patra încărcătură explodaseră la baza dealului. A cincea şi a şasea trebuiau să explodeze în câteva secunde.

Se auzi a cincea; ţâşni din încăpere cu arma ridicată. Auzi a şasea explozie. Doi gardieni de la intrarea ca de catedrală apărură la vedere de pe poteca de afară. Bray trase două rafale; gardienii căzură.

Alergă spre uşa camerei în care se găseau Antonia şi Taleniekov.

Era încuiată.

— Daţi-vă la o parte! Eu sunt!

Trase cinci gloanţe în lemnul împrejurul clanţei. Lovi apoi cu piciorul în uşa care se lovi cu zgomot de perete; alergă înăuntru.

Taleniekov nu se mai găsea în scaun, ci lângă canapeaua din celălalt capăt al camerei, Toni lângă el. Amândoi stăteau în genunchi şi lucrau febril, rupând feţele de pernă. Rupeau feţele de… pern*ă? Ce* făce*au? Ant*onia se uită în sus şi strigă:

— Repede! Ajută-ne!

— Ce?

Alergă spre ei.

— *Pajar!*

Rusul trebuia să-şi forţeze vocea; se auzea acum ca un muget şoptit.

Desfăţaseră şase perne. Toni se ridică în picioare, aruncând cinci dintre ele prin cameră.

— Acum! spuse Taleniekov, întinzându-i chibriturile pe care le luase mai devreme de la Bray. Toni alergă spre perna cea mai îndepărtată, aprinse un chibrit şi îl ţinu sub pânza subţire. Luă foc instantaneu. Rusul întinse mâna spre Scofield.

— Ajută-mă să… mă ridic.

Bray îl trase în picioare; Taleniekov strânse ultima pernă la piept. Auziră a şaptea explozie la distanţă; urmă o rafală de armă automată ce acoperi ţipetele din interiorul casei.

— Hai! ţipă Scofield, punând braţul în jurul mijlocului lui Vasili. Se uită spre Toni. Dăduse foc celei de-a patra perne. Flăcările şi fumul începuseră sa umple camera.

— Hai! Ieşim de aici!

— *Nu!* şopti Taleniekov. Tu! Duceţi-mă la uşă! Rusul strânse perna şi se aplecă înainte.

Holul uriaş al casei era plin de fum, flăcările din sala conferinţelor ţâşneau pe sub uşi şi prin arcade, în timp ce oamenii alergau pe scări spre ferestre, locuri avantajoase – terenul de sus – pentru a trage în cei ce atacau.

Un gardian îi văzu şi îşi ridică puşca automată.

Scofield trase primul; omul se arcui înapoi.

— Ascultă-mă! spuse Taleniekov. Întotdeauna *pajar!* La tine sunt efectele, la mine focul! Ridică perna. Aprinde asta! Am să alerg cum n-am alergat niciodată!

— Nu fi prost.

Bray încercă să-i ia perna; rusul nu-i dădu drumul.

— *Niet!* Taleniekov se uită ţintă la Scofield; o rugăminte finală se citea în ochii lui. Dacă ar fi posibil, n-aş putea să trăiesc aşa. Nici tu în locul meu. Fă asta pentru mine, Beowulf. Şi eu aş face-o pentru tine.

Bray se uită în ochii rusului.

— Am lucrat împreună, spuse simplu. Sunt mândru de asta.

— Am fost cei mai buni din câţi au fost. Taleniekov zâmbi şi ridică mâna spre obrazul lui Scofield. Acum, prietene, fă ce aş face şi eu pentru tine.

Bray dădu din cap şi se întoarse spre Antonia; avea lacrimi în ochi. Îi luă cutia de chibrituri din mână, scapără unul şi îl ţinu sub pernă.

Flăcările începură să se întindă. Rusul se răsuci pe loc, strângând focul la piept. Şi cu mugetul unui animal rănit care a scăpat din fălcile unei curse mortale, Taleniekov porni să fugă şchiopătând, lovindu-se de pereţi şi scaune, presând perna în flăcări şi pe sine însuşi de tot ce atingea – şi tot ce atingea lua foc. Doi gardieni fugeau în josul scărilor văzându-i pe cei trei; înainte ca ei sau Scofield să tragă, rusul era pe ei, vârându-le flăcările în ochii.

— Fugi, Beowulf! ţipă Taleniekov.

Se auzi o rafală după aceea, zgomotul amortizat de trupul în flăcări al Şarpelui; căzu, trăgându-i cu el pe amândoi gardienii în josul scărilor.

Bray o înşfacă pe Antonia de braţ şi fugi afară pe poteca de piatră mărginită de lanţurile grele. Ieşiră prin deschizătura din zid în parcajul de afară; fascicule de lumină de la reflectoarele montate pe acoperişul lui Appleton Hall luminau întreaga arie; la ferestre erau oameni cu arme în mâini.

A opta explozie avu loc dedesubt, la baza dealului, încărcătura dând foc tufişurilor din jur. Cei de la ferestre sparseră geamurile şi începură să tragă în lumina care dansa jos. Scofield văzu că şi alte trei explozii dăduseră naştere la focuri mici. Asta îl ajuta; şi el şi Taleniekov avea dreptate. Efecte şi foc, foc şi efecte. Fiecare era o diversiune ce-ţi putea salva viaţa. Nu existau garanţii – totuşi – dar exista speranţă.

Maşina închiriată era parcată lângă zid, cam la cincizeci de yarzi spre dreapta lor. Era în umbră, un vehicul izolat care trebuia să stea acolo. Bray o trase pe Toni lângă zid.

— Maşina de acolo. E a mea; e şansa noastră.

— Vor trage în noi!

— E mai bine decât să fugim. Sunt patrule în susul şi-n josul dealului. Pe jos, avem mai puţine şanse.

Alergară de-a lungul zidului. A noua încărcătură de dinamită lumină cerul la baza dinspre nord-vest a dealului. Arme automate şi pistoale începură să tragă. Deodată, din interiorul focului din Appleton Hall, o explozie masivă aruncă în aer o parte din peretele din faţă. Oameni căzură de la ferestre, fragmente de oţel şi piatră zburară în noapte, în timp ce jumătate din reflectoare dispărură. Scofield înţelese. Sediul Matarese avea arsenalele lui; focurile găsiseră unul.

— Hai! ţipă, împingând-o pe Antonia spre maşină. Se aruncă

înăuntru în timp ce el ocolea maşina spre scaunul şoferului.

Betonul exploda în jurul lor; de undeva de pe acoperişul rămas, un om cu o puşcă mitralieră îi zărise. Bray se ghemui sub maşină şi văzu sursa focului; ridică arma şi ţinu trăgaciul apăsat într-o rafală prelungă. Un ţipăt precedă căderea corpului. Deschise uşa şi se strecură în spatele volanului.

— Nu este cheie! strigă Toni. Au luat cheia!

— Ţine, spuse Scofield întinzându-i puşca, în timp ce ridica mâna spre capacul de plastic al lămpii din tavan. Îl smulse; o cheie îi căzu în palmă. Porni motorul.

— Treci în spate! ţipă.

Îl ascultă, căţărându-se peste spătar.

— Scoate puşca prin geamul din stânga şi când întorc maşina ţine trăgaciul apăsat! Ţinteşte sus şi trage continuu; trage întruna până ajung la prima curbă, dar ţine capul jos! Poţi face asta?

— Pot!

Bray întoarse maşina şi goni prin parcare. Antonia procedă cum i se spusese, sunetul rapid al exploziilor făcând să vibreze maşina. Ajunseră la prima curbă, de unde începea dealul să coboare.

— Treci la fereastra din *dreapta!* ordonă, luând curba, strângând volanul atât de tare încât îl dureau mâinile. În câteva secunde o să trecem pe lângă o casă; e un garaj acolo şi oameni înăuntru. Dacă au arme, deschide focul în acelaşi fel. Ţine capul jos şi trăgaciul apăsat tare. Ai înţeles?

— Am înţeles.

Erau oameni; aveau arme şi le foloseau. O rafală de gloanţe transformă parbrizul în cioburi.

Antonia lăsase geamul în jos; acum împingea arma prin deschizătură, ţinea trăgaciul apăsat şi încă o dată maşina răsună de exploziile cartuşelor. Câteva siluete căzură; garajul enorm răsună de strigăte, geamuri sparte şi ricoşeuri de gloanţe. Ultimul cartuş plecă din puşcă, dar Scofield, cu faţa tăiată de geamul spart, ajunsese la două sute de metri de porţile lui Appleton Hall. Şi acolo erau oameni, oameni înarmaţi, oameni în uniformă, dar nu erau soldaţi ai lui Matarese. Bray duse mâna spre butonul luminilor şi îl apăsă repetat. Luminile farurilor se aprinseră şi se stinseră – succesiv, *întotdeauna* efecte succesive.

Porţile fuseseră forţate; apăsă frâna puternic. Automobilul se opri cu scrâşnet de cauciucuri.

Poliţiştii se adunară în jurul lui. Mai erau şi alţi oameni acolo; bărbaţi îmbrăcaţi în echipamentul negru al trupelor de comando, antrenaţi pentru un război specializat. Comandantul lor se apropie de maşină.

— Uşor, uşor, îi spuse lui Bray. Aţi ieşit. Cine sunteţi?

— Vickery. B. A. Vickery. Aveam afaceri cu Nicholas Guiderone. Cum aţi spus... am scăpat! Când a izbucnit iadul, am luat-o pe nevastă-mea şi ne-am ascuns într-o debara. Au intrat în casă, cred că sunt sute. Maşina noastră era afară. Era singura noastră şansă.

— Acum calm, Mr. Vickery, dar repede. Ce se petrece acolo?

A zecea încărcătură detona de partea cealaltă a dealului, dar lumina ei se pierdu în flăcările ce se întindeau pe creasta dealului.

Appleton Hall era înghiţit de vârtej, exploziile fiind mai frecvente acum, pe măsură ce flăcările atingeau arsenalele. Băiatul-Călăuză îşi împlinise destinul. Îşi găsise o Villa Matarese şi, ca şi *padrone* acum şaptezeci de ani, rămăşiţele sale vor pieri în ruinele ei.

— Ce se *petrece* acolo, Mr. Vickery?

— Sunt ucigaşi. Au ucis pe toţi cei dinăuntru; vor ucide câţi pot mai mulţi dintre voi. Nu veţi lua nici unul viu.

— Atunci îi vom lua morţi, spuse comandantul, cu vocea plină de emoţie. Au ajuns şi aici deci, au ajuns *într-adevăr* şi aici. Italia, Germania, Mexico... Liban, Israel, Buenos Aires. Ce ne făcea pe noi să ne credem imuni?... Trageţi maşina de aici, Mr. Vickery. Mergeţi drept pe drum cam un sfert de milă. Sunt ambulanţe acolo, O să luăm declaraţia dumneavoastră mai târziu.

— *Yes, sir,* spuse Scofield, pornind maşina.

Trecură pe lângă ambulanţele de la baza şoselei Appleton şi făcură la stânga pe drumul spre Boston. În curând vor trece podul Longfellow la Cambrige. În staţia metroului din Harvard Square era o casetă în care se afla geanta sa diplomat.

Erau liberi. Şarpele murise la Appleton Hall, dar erau liberi, libertatea lor fiind darul lui.

Beowulf Agate a dispărut în sfârşit.

EPILOG

Bărbaţi şi femei au fost arestaţi repede, în linişte, fără acuzaţii care să ajungă la tribunale, crimele lor depăşind bunul simţ al naţiunii. Al tuturor naţiunilor. Toţi au conlucrat cu Matarese în felul lor. Unde au putut fi găsiţi.

Preşedinţi de state au conferit între ei prin telefon, interpreţii fiind înlocuiţi de persoane, cu funcţii importante în guvern şi cunoscători ai limbilor respective. Liderii şi-au exprimat uimirea şi surpriza, încuviinţând tacit neputinţa şi infiltrarea serviciilor secrete. S-au testat unii pe alţii cu acuzaţii subtile, ştiind că acuzaţiile sunt zadarnice; nu erau proşti. Încercau să afle punctele vulnerabile; cu toţii le aveau. În final – în mod tacit – s-a ajuns la o singură concluzie. Era singura care avea sens în aceste timpuri demente.

Linişte.

Fiecare să fie responsabil pentru sine însuşi, nimeni să nu-i implice pe ceilalţi peste nivelul normal de suspiciune şi ostilitate. Pentru că a admite uriaşa conspiraţie însemna a admite o chestiune fundamentală: guvernele erau scoase din uz, perimate, învechite.

Nu erau proşti, erau înfricoşaţi.

La Washington, o mână de oameni a luat în secret decizii rapide.

Senatorul Joshua Appleton IV a murit aşa cum renăscuse. Ars într-un accident de automobil pe o autostradă în timpul nopţii. Au avut loc funeraliii de stat, iar sicriul a fost urcat în Rotonda. Cuvintele ce s-au spus se potriveau unui bărbat despre care toată lumea ştia că ar fi ocupat Casa Albă dacă n-ar fi avut loc tragedia care i-a scurtat zilele.

Un avion Lockheed Tristar, proprietatea guvernului, a fost sacrificat în munţii Colorado, la nord de Poudre Canyon; o avarie la cele două motoare a făcut aparatul să piardă altitudine în timp ce traversa zona periculoasă. A fost deplânsă moartea pilotului şi a echipajului, iar familiilor li s-a acordat pensia întreagă, fără a se ţine cont de vechimea lor în serviciu. Dar întâmplarea a fost însoţită de o lecţie tragică ce nu va fi uitată niciodată. Fiindcă s-a aflat cu această ocazie că la bordul avionului se aflau trei dintre cei mai distinşi şi importanţi bărbaţi ai naţiunii, morţi în slujba ţării în timpul unei inspecţii a instalaţiilor militare. Şeful Statului Major a cerut omologilor săi de la National Security Council şi Central Intelligence Agency să-l însoţească. Pe lângă mesajul de condoleanţe al preşedintelui, de la Casa Albă s-a emis un ordin. Niciodată nu li se va mai permite unor persoane atât de importante să zboare împreună în acelaşi avion; naţiunea nu putea suporta o asemenea pierdere de două ori.

Pe măsură ce treceau săptămânile, funcţionari superiori ai Departamentului de Stat, ca şi numeroşi reporteri care asigurau operaţiile zilnice, deveniră conştienţi de un lucru straniu. Secretarul de stat nu fusese văzut de foarte mult timp. Apăru o îngrijorare crescândă pe măsură ce agenda sa zilnică se schimba; călătorii abandonate, conferinţe amânate sau anulate. Prin capitală se răspândiră zvonuri, unele insistând că secretarul era implicat în negocieri prelungite şi secrete la Beijing, altele susţinând că se găsea la Moscova, gata-gata să încheie o înţelegere asupra controlului armelor. Apoi zvonurile luară o coloratură mai puţin atractivă; ceva nu era în regulă; se cerea o explicaţie.

O dădu preşedintele într-o după-amiază călduroasă de primăvară. Se transmise la televizor şi la radio, de la un sanatoriu din Moorefield, West Virginia.

— În acest an de tragedii, îmi este neplăcut să vă prilejuiesc o mâhnire şi mai mare. Tocmai mi-am luat rămas bun de la un prieten drag. Un mare şi curajos om, care a înţeles poziţia delicată din negocierile cu adversarii noştri, care nu a dorit ca aceşti adversari să afle că viaţa sa se stingea cu rapiditate. Această viaţă extraordinară s-a sfârşit acum câteva ore, cedând în final ravagiilor bolii…

Şi aşa mai departe. Către toate zările.

Preşedintele se rezemă de spătarul scaunului în timp ce subsecretarul Daniel Congdon intra în camera Ovală. Nu îi plăcea Congdon; avea ceva de nevăstuică în el, ochii săi sinceri disimulând o ambiţie teribilă. Dar omul îşi făcea bine meseria şi asta era tot ce conta. Mai ales acum.

— Care-i rezoluţia?

— Cum era de aşteptat, Mr. President. Beowulf Agate face rar lucrul cel mai normal.

— Nici nu prea a dus o viaţă normală, nu? Vreau să spun că nici voi nu vă aşteptaţi la ceva normal, nu?

— Nu, domnule. A fost…

— Spune-mi, Congdon, îl întrerupse Preşedintele. Chiar ai încercat să pui să fie ucis?

— Era o execuţie obligatorie, domnule. Îl consideram „irecuperabil”, periculos pentru oamenii noştri de peste tot. Până la un punct, încă mai cred asta.

— Da, este. Deci de aceea a cerut să negocieze cu tine. Te sfătuiesc – nu, îţi ordon – să-ţi scoţi asemenea acţiuni *obligatorii* din cap. E clar?

— Da, *Mr. President.*

— Sper. Fiindcă dacă nu, s-ar putea să trebuiască să dau eu un ordin obligatoriu. Acum că ştiu cum se face.

— Am înţeles, domnule.

— Bun. Rezoluţia?

— În afara cererii iniţiale, Scofield nu mai vrea să aibă de-a face cu noi.

— Dar ştii unde este?

— Da, domnule. În Marea Caraibelor. Totuşi, nu ştim unde se află documentele.

— Nu te mai obosi să le cauţi; este mai bun decât tine. Şi lasă-l în pace; să nu-i dai niciodată nici cel mai mic motiv să creadă că te interesează ceva la el. Fiindcă s-ar putea ca, dacă faci aşa, documentele acelea să iasă la suprafaţă în o sută de locuri deodată. Acest guvern – naţiunea asta – nu poate face faţă repercusiunilor. Poate peste câţiva ani, dar nu acum.

— Aveţi dreptate, *Mr. President.*

— Cred şi eu. Cât ne-a costat totul şi cum s-a acoperit?

— O sută şaptezeci şi şase de mii patru sute doisprezece dolari şi optsprezece cenţi. Au fost trecuţi pe un act adiţional la o depăşire de cheltuieli pentru echipament de antrenament naval; plata s-a făcut de către CIA direct şantierului naval din Mystic, Connecticut.

Preşedintele se uită pe fereastră la pajiştea din faţa Casei Albe. Florile cireşilor se ofileau, desprinzându-se şi zburând în bătaia vântului.

— Putea să ne ceară luna şi i-am fi dat-o; putea să ne ceară milioane. În schimb, tot ce-şi doreşte este un iaht şi să fie lăsat în pace.

Martie, 198…

Iahtul de patruzeci şi opt de picioare, *Serpent,* alunecă pe lângă ponton şi femeia sări pe cheu cu o frânghie în mână. La pupa, căpitanul bărbos legă timona, păşi peste bord şi legă frânghia de cel mai apropiat pilon, strângând-o tare. Femeia îi urmă exemplul.

În mijlocul vasului, un cuplu între două vârste, cu o înfăţişare plăcută, păşi cu grijă pe cheu. Era clar că îşi luaseră rămas bun şi erau puţin trişti că pleacă.

— Ei bine, vacanţa s-a terminat, spuse bărbatul oftând. Revenim anul viitor, căpitane Vickery. Sunteţi cel mai bun charter din insule. Şi, încă o dată, mulţumiri, doamnă Vickery. Ca întotdeauna, mâncarea a fost magnifică.

Cuplul porni pe cheu.

— O să stivuiesc echipamentul în timp ce tu o să controlezi alimentele, *okay?* spuse Scofield.

— *All right, darling.* Avem zece zile până vin cei doi din New Orleans.

— Hai să facem o croazieră pentru noi, spuse căpitanul, zâmbind.

După o oră şi douăzeci de minute, alimentele erau încărcate, buletinele meteorologice înregistrate şi hărţile de coastă studiate. *Serpent* era gata de plecare.

— Hai să bem ceva, spuse Bray, luând-o pe Toni de mână şi pornind pe poteca de nisip spre strada St. Kitts. Peste drum era o cafenea, o bombă cu mese şi scaune de nuiele şi un bar care nu se schimbase de treizeci de ani. Un loc unde se adunau căpitanii charterelor şi echipajele lor.

Antonia se aşează, salutând prieteni, râzând cu ochii şi vocea sa spontană; era iubită de oamenii aspri din Caraibe. Era o doamnă, iar ei o ştiau. Scofield o privi de la bar în timp ce comanda băuturile, aducându-şi aminte de altă cafenea de pe un cheu din Corsica. N-au trecut decât câţiva ani – altă viaţă, într-adevăr – dar nu se schimbase. Aceeaşi graţie naturală, acelaşi umor deschis.

Duse băuturile şi se aşează. Antonia se aplecă spre o masă alăturată, împrumutând un ziar. Un articol îi atrăsese atenţia.

— Dragul meu, uită-te la asta, spuse, întorcând ziarul şi împingându-l spre el.

TRANS-COMMUNICATIONS CÂŞTIGĂ REORGANIZAREA CONGLOMERATELOR.

Wash., D.C. — După câţiva ani de litigii prin curţile federale, drumul a fost deschis pentru executorii lui Nicholas Guiderone, astfel că pot continua planurile de reorganizare care includ fuziuni importante cu companii europene. Vă amintim că după masacrul terorist de la vila Guiderone din Brookline, Massachusetts, când Guiderone şi alţii care deţineau stocuri importante din Trans-Comm au fost asasinaţi, proprietatea asupra conglomeratului s-a aflat într-o mare încurcătură din punct de vedere juridic. N-a fost nici un secret că Departamentul Justiţiei i-a susţinut pe executori, cum de altfel a făcut şi Departamentul de Stat. Impresia lăsată a fost că, în timp ce corporaţia multinaţională a continuat să funcţioneze, lipsa expansiunii datorată unei conduceri nedefinite a dăunat prestigiului american pe piaţa internaţională.

Preşedintele, după ce a aflat deciziile legale finale, a trimis următoarea telegramă executorilor:

„Îmi pare bine că, în timpul săptămânii care marchează primul meu an în funcţie, obstrucţiile au fost ridicate şi, încă o dată, o mare instituţie americană se află în situaţia să exporte ştiinţa şi tehnologia americană în lumea întreagă, unindu-se cu celelalte mari companii pentru a ne da o lume mai bună. Vă felicit”.

Bray împinse ziarul într-o parte.

— Subtilitatea este din ce în ce mai rară, nu?

Făcură o voltă sub vânt spre Bassaterre, coasta St. Kitts îndepărtându-se în urma lor. Antonia întinse focul, legă parâma strâns şi se caţără înapoi la timonă. Se aşeză lângă Scofield, plimbându-şi degetele prin barba sa scurtă, mai mult căruntă decât neagră.

— Unde mergem, dragă? îl întrebă.

— Nu ştiu, spuse Bray. Cu vântul un timp, dacă şi tu eşti de acord.

— E în regulă.

Se rezemă de bord, privindu-i faţa gânditoare.

— Ce o să se întâmple?

— Se întâmplă. Fuziunile de companii au umplut lumea, răspunse zâmbind. Guiderone a avut dreptate; nimeni nu le poate opri. Poate că nici nu trebuie. Lasă-le să-şi vadă de treburi. Nu contează ce cred eu. Mă vor lăsa în pace – ne vor lăsa în pace. Încă le este frică.

— De ce anume?

— De oameni. Doar de oameni. Slăbeşte focul vrei, te rog? Ne aplecăm prea mult. Putem trăi şi mai bine.

— Unde?

— Să mă ia naiba dacă ştiu. Doar că vreau să fiu acolo.

Cuprins

1.....4
2.....12
3.....24
4.....38
5.....52
6.....68
7.....87
8.....103
9.....116
10.....129
11.....142
12.....162
13.....174
14.....183
15.....191
16.....199
17.....209
18.....224
19.....236
20.....250
21.....260
22.....279
23.....291
24.....303
25.....314
26.....324
27.....335
28.....352
29.....366
30.....378
31.....397
32.....404
33.....412
34.....423
35.....437
36.....453
37.....463
EPILOG.....487
Cuprins.....493

ÎN DOI ANI, ASASINII DIN CERCUL MATARESE AR PUTEA PUNE STĂPÎNIRE PE ÎNTREAGA LUME

Îi pot opri doar spionii rivali Scofield de la CIA și Talaniekov de la KGB, precum și o femeie misterioasă. Cei doi spioni de geniu au aceeași viață de teroare și de violență dusă până la paroxism.

Dușmani de moarte, fiecare a jurat să-l lichideze pe celălalt și, totuși, acum se văd nevoiți să se alieze. Motivul? Numai ei dispun de o abilitate crudă și sânge rece, calități esențiale pentru distrugerea acestui clan internațional de ucigași — Cercul Matarese.

ROBERT LUDLUM
CERCUL MATARESE

„E un roman senzațional!"
(The Wall Street Journal)

„Are puteri magice asupra cititorilor!"
(Dallas Morning News)

„Cea mai bună carte a lui Ludlum!"
(The Wall Street Journal)

„Garantat, o să vă țină lipit de scaun ore în șir, timp în care n-o să aveți răgazul nici să respirați căci veți urmări încordat acțiunea."
(Philladelphia Bulletin)

LEI 1500